

THE THREE WAVES OF VOLUNTEERS

AND THE
NEW EARTH

DOLORES CANNON

BA LẦN SỐNG TÌNH NGUYỄN VIÊN VÀ TRÁI ĐẤT MỚI

Tác giả: Dolores Cannon

Thời điểm xuất bản: 1/9/2011

Tác giả cuốn sách này không đưa ra lời khuyên về y tế hay chỉ định sử dụng bất kỳ kỹ thuật nào như một hình thức điều trị cho các vấn đề sức khỏe hoặc y tế. Thông tin y tế đưa ra trong cuốn sách này được lấy từ các cuộc tham vấn cá nhân và các phiên làm việc của Dolores Cannon với thân chủ của bà ấy. Nó không phải là bất kỳ loại chẩn đoán y tế nào, cũng không dùng để thay thế các lời khuyên hoặc điều trị y tế từ bác sĩ của bạn. Do đó tác giả và nhà xuất bản không chịu trách nhiệm về việc diễn giải hay sử dụng thông tin một cách cá nhân.

Mọi nỗ lực để bảo vệ danh tính và sự riêng tư của những thân chủ tham gia vào các phiên làm việc này đã được thực hiện. Địa điểm nơi các phiên làm việc được tổ chức là chính xác, nhưng chỉ tên là được sử dụng và đã được thay đổi.

Phần I

TÌNH NGUYỆN VIÊN

Dẫn Nhập

Từ hơn bốn mươi năm trước sau lần đầu mạnh dạn thâm nhập vào lĩnh vực chưa biết, tôi đã nhận định mình là thông tấn viên, điều tra viên và nghiên cứu viên (về tri thức thất lạc). Trong hiện thực, tôi là một nhà thôi miên trị liệu, chuyên về liệu pháp tiền kiếp, đem vấn đề của thân chủ ngược dòng tới cuộc đời trước kiếp này. Nội dung công việc càng ngày càng phát triển và mở rộng, tôi phát triển ra kỹ thuật thôi miên cá nhân có hiệu quả trị liệu tức thì, hiện tại cũng đã phổ biến ở nhiều nơi trên thế giới. Thành quả khiến người ta khá là kinh ngạc, nhưng lúc đầu khi dâng lên mong muốn chỉ cho người khác phương pháp thôi miên, tôi cũng không chắc chắn về khả năng thành công của nó. Tôi phát triển ra phương pháp này, bản thân tất nhiên biết phải làm thế nào cho hữu hiệu - nhưng thật sự tôi có thể dùng một cách thức có thể hiểu được để dạy lại cho người khác? Đó là một nan đề, nhưng tôi biết, không thử thì tôi sẽ mãi mãi không biết được kết quả, có quá nhiều người (bao gồm một vài thân chủ của tôi) quá sợ thất bại, nên chưa bao giờ dám thử.

Cứ như vậy, từ năm 2002 tôi bắt đầu lên lớp giảng dạy, hiện tại nó đã vươn cành trở lá toàn cầu, học sinh cũng báo cáo kỳ tích đồng dạng, không khác nhiều với trải nghiệm cá nhân của tôi, làm tôi cảm thấy vô cùng mừng rỡ - có vài phương pháp thậm chí tới tôi cũng không nghĩ ra đã được thử vận dụng vào kỹ thuật này. Học sinh có thể ứng dụng những điều đã học, đồng thời không sợ hãi khi thăm dò con đường mà mình không biết rõ, đó là hồi đáp tốt nhất mà một người thầy có thể nhận được.

Phương pháp của tôi bất đồng với phương pháp thôi miên cũ - nói với bạn bạn phải rập khuôn, một chữ cũng không thể lệch khỏi quỹ đạo kịch bản gốc. Lúc chỉ dẫn, tôi muốn học sinh thật sự hiểu rõ chúng ta đang làm những gì, như vậy họ mới có thể tự mình suy nghĩ, chỉ cần thân chủ không bị tổn thương, họ có thể tự do thực nghiệm. Tôi phát hiện phương pháp này cực kỳ linh động, nó là sống, và sẽ tiến hóa. Đã nhiều năm như vậy trôi qua, nhưng vẫn có thật nhiều lần sau

khi về đến nhà, tôi nói với con gái Julia: “Đoán xem hôm nay mẹ lại phát hiện mình làm được cái gì!” “Họ” từng rất nhiều lần nói cho tôi biết, chỉ cần chính bạn không thiết lập giới hạn, thì không có giới hạn nào hết cả. Bất cứ chuyện gì cũng đều có khả năng, bạn chỉ bị sức tưởng tượng của mình giới hạn.

Trong mắt tôi, sở dĩ rất nhiều nhà trị liệu giậm chân tại chỗ, đều xuất phát từ nỗi sợ đối với thứ mà mình không biết - Họ sợ thử những cái mới, sợ tự thân mài mòn suy nghĩ. Kỹ thuật của tôi cũng không có chỗ bất đồng, quan trọng ở chỗ tôi làm thân chủ tiến vào thôi miên độ sâu nhất, cũng chính là cấp độ mộng du, mà các kỹ thuật khác phần lớn là làm thân chủ giữ nguyên ở cấp độ thôi miên nhẹ, bởi vậy sẽ gặp sự quấy nhiễu đến từ ý thức. Khi bạn dẫn dắt thân chủ tới trạng thái nhập thần sâu nhất, bạn có thể trực tiếp trao đổi cùng nguồn vĩ đại nhất của năng lượng và trị liệu. Tôi đã tìm được phương pháp tiếp xúc cùng nguồn của tất cả tri thức, cũng bởi vậy mà có được nguồn tài liệu viết sách. Chỗ đó là tình yêu cùng khoan dung trọn vẹn, cũng là chỗ tiến hành trị liệu tức thì, lúc mới bắt đầu tôi không biết phải gọi nó ra sao, bèn gọi là tiềm thức. Vì có người yêu cầu tôi định nghĩa, cho nên tôi nói với các bạn phải gọi nó là *HigherSelf/Cái Tôi Cao Hơn*, ý thức chiều kích cao, hay siêu linh hồn cũng được. Nó là to lớn như vậy, nó có mọi đáp án của tất cả vấn đề.

“Họ” nói mình cũng không để tâm tôi gọi họ thế nào, bởi vì họ vốn không có tên. Tôi có vài học sinh gọi đó là “siêu ý thức” chứ không phải “tiềm thức”, tôi không xác định như vậy có hữu hiệu hơn không, tôi chỉ biết điều tôi đang làm là hữu dụng, cho nên không khó khăn chuyện đổi danh xưng, để tiện đọc, ở quyển sách này tôi gọi nó là Siêu thức.

Mấy năm trước, Siêu thức chỉ thỉnh thoảng mà vi diệu xuất hiện lúc tôi làm việc, tôi cũng không thật sự biết mình đang đối thoại với cái gì, cho đến khi tiếp tục cộng tác cùng nó mấy năm, tôi mới nhận thấy đây là phát hiện trọng đại bậc nhất. Kế tiếp tôi phát triển ra một phương pháp có thể gọi nó xuất hiện mỗi lần, về sau quá trình này chứng thực giá trị tuyệt đỉnh của công việc mà tôi đang có. Mọi người nói: “Cô không biết mình đang làm kỳ tích hay sao?” Tôi nói rằng “Tôi cũng không có làm gì! Là bọn họ làm! Tôi chỉ là người hướng dẫn, kỳ

tích đều nở ra từ tay bọn họ.” Cái Siêu thức vĩ đại thần kỳ này biết từng sự kiện của mỗi người, đồng thời cũng quan tâm sâu sắc tới mỗi người, không có chuyện gì là bí mật, “họ” còn hiểu rõ bạn hơn cả bản thân bạn.

Bởi vậy, lúc thân chủ tới tìm, tôi biết họ nhất định sẽ biết chuyện họ cần biết, Siêu thức sẽ phóng thích thông tin phù hợp cho họ lý giải. Tôi chưa từng biết lúc thôi miên sẽ xảy ra chuyện gì, tất nhiên cũng không có khả năng khống chế hay thao túng toàn bộ quá trình, tôi chỉ là bởi nhờ hợp tác với “họ” khá lâu, thường xuyên nghe thấy một vài đáp án giống nhau, cho nên tương đối hiểu rõ một số chuyện nào đó. Nhưng những đáp án này trước giờ cũng không phải thứ tôi có thể ngầm nghĩ ra được - “họ” đều có một chuẩn logic; bởi vậy tôi sẽ nói với thân chủ, tôi hiểu quá trình thôi miên sẽ xuất hiện cái gì - mỗi lần đều không giống nhau nhưng tuyệt đối sẽ không vượt quá khả năng chịu đựng của họ, tôi cũng không biết đáp án có liên quan đến nhân quả hay chuyện khác, nhưng đáp án gần đây dường như khá tập trung ở “những chuyện khác”, cũng bởi vậy thai nghén ra khái niệm “ba lần sống tình nguyện viên”. Nhưng tôi trước nhất cũng phải thẳng thắn thừa nhận, quan điểm có liên quan đến Trái Đất chuyển hóa này thật sự khiến người ta khó hiểu và bối phục.

Hai mươi lăm năm qua, tôi liên tục điều tra các ca UFO và hư hư thực thực bị ET bắt cóc. Đại bộ phận kết quả điều tra đều ghi chép trong sách của tôi, đặc biệt là *“The Custodians”*. Tôi khai quật ra khá nhiều tư liệu, cũng tìm ra lời giải đáp mà những người điều tra khác một mực lảng tránh, đối với vấn đề tôi mong có được, ET (người ngoài hành tinh) cũng hào phóng cho ra đáp án. Tôi từng cho rằng mình đã cởi bỏ mê đề về quan hệ của họ với nhân loại, nhưng trong một lần thôi miên năm 2009, họ rót cuộc cho tôi một câu chuyện lớn hơn. Tôi cho rằng đó chính là “mảnh còn thiếu” trong bức tranh ghép UFO, “tia sáng nảy lên trong đầu” xuất hiện, mọi thứ bắt đầu ghép lại với nhau. Tôi nhanh chóng nhận thấy mình thật ra vẫn nắm trong tay vài mảnh ghép lớn, chúng rải trong những tác phẩm bất đồng của tôi, đặc biệt là series *“The Custodians”* và *“The Convolute Universe”*. Chúng đã xuất hiện trong đợt trị liệu hồi quy của nhiều vị thân chủ, còn tôi chỉ ghép được một phần câu chuyện mà đã cho rằng mình thấy được

toàn cảnh. Hiện tại đột ngột tôi phát hiện câu chuyện không chỉ là như vậy, chưa hết, nhiều năm qua nó vẫn luôn luôn hiện ra trước mắt tôi. Tôi có lẽ vẫn tiếp tục không có câu chuyện hoàn chỉnh, tôi cũng xác định con đường này liên tục tràn đầy những điều kinh ngạc, nhưng hiện tại rốt cuộc đã tới lúc xóc màn che lên.

Thông qua trị liệu thôi miên, tôi chú ý thấy lớp màn che này trong mấy năm qua càng lúc càng mỏng đi, càng ngày càng nhiều người nhận thấy sinh hoạt nhân thể mà họ đang vất vả trải qua cũng không phải nguyên nhân mình tiến vào Trái Đất. Đáp án hết lần này đến lần khác thông qua thôi miên mà đến: “Đã đến giờ thức giấc!” “Bạn có một sứ mệnh! Đã đến lúc triển khai sứ mệnh!” “Đừng lãng phí thời gian nữa! Bạn càng lúc càng không có thời gian để hoàn thành chuyện bạn phải làm khi tới Trái Đất!”

Trong thời gian hơn bốn mươi năm tôi tiến vào liệu pháp hồi quy, hình thức luôn luôn là như vậy - tất nhiên nhất định sẽ có ngoại lệ, mà những ca này thì trở thành nội dung sách của tôi. Nhưng nói chung, đa số thân chủ đều trở lại những tiền kiếp thích hợp với họ, hiểu rõ lý do họ lâm vào vấn đề nào đó ở kiếp này, bất luận là có liên quan tới tình yêu hay công việc hoặc sức khỏe, đáp án thường có thể là nhớ lại một tiền kiếp nào đó hay một chuỗi tiền kiếp cùng một khuôn mẫu. Thân chủ sẽ phát hiện trong mấy kiếp đó họ lặp đi lặp lại nhân quả đồng dạng. Tôi biết đáp án là ở chỗ đánh vỡ vòng lặp, mà để làm được điều đó, có thể nhờ Siêu thức của thân chủ làm cho họ thấy được mối nối giữa những cái này, thân chủ sẽ có thể tiếp nhận trị liệu, chấm dứt chuyện chưa hoàn thành. Nhưng mấy năm nay, công việc của tôi bắt đầu có biến hóa, tôi liên tiếp gặp phải một loại thân chủ thuộc kiểu bất đồng! Tôi phải nhấn mạnh, ngoài mặt những người này không có bất cứ chỗ nào không bình thường, họ trải qua sinh hoạt bình thường như những người khác, tìm đến tôi cũng là để kiếm cách giải quyết cho vấn đề của họ, chẳng qua đáp án xuất hiện trong quá trình thôi miên lại hoàn toàn không phải thứ mà ý thức của họ có khả năng tưởng tượng ra. Hiển nhiên nhân loại có khá nhiều tầng thứ, chúng ta thông qua một quan điểm nhìn nhân sinh của chính mình, lại chưa bao giờ nhận thấy bên dưới lớp vỏ ngoài còn những tầng thứ khác. Ý thức của chúng ta không biết đến sự tồn tại của

những tầng thứ này, nhưng chúng lại có ảnh hưởng lớn lao đối với cuộc sống chúng ta, có quá nhiều chuyện vượt xa khả năng tưởng tượng của nhân loại chúng ta.

Điều chúng ta thấy cũng không phải toàn bộ thật tướng. Chúng ta cho rằng chúng ta nhận thức được mình, thế nhưng, thật sự như thế sao?

Chương I

Quá Trình Phát Hiện Ba Làn Sóng

Nghiên cứu lĩnh vực thời miên đã dẫn dắt tôi bước lên một hành trình khó mà tưởng tượng, tôi không chỉ xuyên qua thời gian thăm dò lịch sử, cũng dò hóng tính khả năng của tương lai. Mới đầu lúc tiến hành tìm hiểu thông qua liệu pháp tiền kiếp, tôi không nghĩ rằng mình sẽ phát hiện ra ký ức về cuộc sống bên ngoài Trái Đất của người khác, dù sao Trái Đất cũng là tất cả những gì chúng ta biết được. Hệ thống niềm tin của tôi liên tục kéo dài suốt 40 năm, theo sự tiến triển của công việc, tôi đã có một lượng lớn thông tin liên quan đến thuở sơ khai của sinh mệnh Trái Đất, tôi được cho biết hiện tại là lúc những tri thức đó xuất hiện, chúng ta đang tiến vào một thế giới mới, một chiều kích mới, ở đó giá trị của những tài liệu này được tiếp thu và vận dụng.

Lúc làm việc tôi đã nghe rất nhiều về mọi thứ đều tạo thành từ năng lượng, hình thể và hình thức do tần số cùng rung động định ra, năng lượng bất tử; nó chỉ thay đổi cách nói. Tôi được cho biết Trái Đất đang thay đổi rung động và tần số của nó, cũng chuẩn bị thăng vào chiều kích mới.

Xung quanh chúng ta vẫn luôn có vô số chiều kích, sở dĩ chúng ta không nhìn thấy là vì rung động của chúng nhanh hơn, vượt quá phạm vi thị lực con người, đối với chúng ta, họ giống như tầng hình. Nhân loại hiện tại đang sắp chuyển tới chiều kích mới, mà quá trình này rất nhanh sẽ đạt đến đỉnh, cho nên giải thích về sự thay đổi chiều kích là cực kỳ quan trọng.

Trái Đất là một trường học cho chúng ta học tập bộ môn, nhưng nó không phải là trường học duy nhất. Bạn từng sống ở hành tinh khác, từng sinh hoạt trong chiều kích khác, bạn đã làm rất nhiều chuyện mà chính bạn thậm chí không thể tưởng tượng ra. Mấy năm qua rất nhiều thân chủ hợp tác với tôi cũng đã nhớ lại thời điểm mình là sinh mệnh ánh sáng và sống trong một trạng thái phúc lạc. Họ vốn không có lý do gì phải đi vào mật độ đậm đặc và tiêu cực của hành tinh Trái

Đất, họ là tình nguyện đến vào lúc này để hỗ trợ nhân loại và Trái Đất. Tôi cho rằng mình đã gặp ba đợt linh hồn của những người mới tới Trái Đất đó, sở dĩ họ đến vào lúc này là vì đa số con người sống ở đây liên tiếp nhiều kiếp đã đi sâu vào nghiệp lực mà không có tiến bộ - họ đã không thấy được mục đích mà mình sống trên Trái Đất.

Trong giai đoạn đầu làm việc và viết sách, tôi từng cho rằng trường hợp một người nào đó trải nghiệm lần đầu tiên sống trên Trái Đất vào ngay kiếp này căn bản không thể có. Tôi lúc ấy cho rằng sinh mệnh chính là đi theo quá trình phát triển từng bước: trước khi hóa thân thành nhân loại, linh hồn trước hết phải trải qua các hình thức sinh mệnh: không khí, đá sỏi, đất đai, thực vật, động vật, tinh linh thiên nhiên, cuối cùng mới là nhân loại. Tôi cho rằng khi linh hồn quyết định chuẩn bị trải nghiệm cuộc sống nhân loại, nó sẽ sinh ra ở một xã hội nguyên thủy trước tiên, để có thể chậm rãi thích ứng.

Trong suy nghĩ của tôi, linh hồn không thể đột ngột rơi vào xã hội hiện đại bận rộn đầy năng lượng hỗn loạn; đây tuyệt đối sẽ khiến một linh hồn bước đầu nhập thế khó có thể chống đỡ. Nhưng sau đó vào năm 1986, tôi viết một quyển sách tên là *"Keeper of Garden"*, miêu tả một linh hồn ôn hòa thể nghiệm lần đầu tiên sống ở Trái Đất, kiếp trước của cậu ta đều ở hành tinh và chiều kích khác, nhưng lúc đầu của đợt trị liệu cậu ấy lại miêu tả vài đoạn hiển nhiên là tiền kiếp ở trên Trái Đất. Tôi tự hỏi không biết rốt cuộc là sao, những cuộc đời đó nếu không phải thật thì chính là giả, nhưng tiếp đấy "họ" cho tôi lý luận "dấu ấn" để giải thích việc này.

Người từng trải qua vô số kiếp sống ở Trái Đất sẽ đem những kinh nghiệm nhân thế đó chứa vào kho ký ức ở tiềm thức. Dù ý thức không phát hiện ra, nhưng những ký ức chôn giấu đó lại có tầm quan trọng không thể thiếu được, nó có thể trợ giúp cá thể vượt qua khốn cảnh cuộc sống, thiếu mất cơ sở hạ tầng của một khuôn mẫu nào đó, con người sẽ không biết hành động hay đáp lại thế nào. Trẻ con sinh ra đi vào thế giới này, trước khi được cha mẹ và xã hội dạy bảo, theo lý thuyết hẳn không có bất cứ cấu trúc nào có thể tham khảo, nhưng điều này khác xa sự thật. Cái gọi là "trẻ con" trên thực tế là linh hồn vô cùng cổ xưa, họ sớm đã có mấy trăm lần tiến vào tình cảnh phức tạp này, hành trình mà chúng ta gọi là "cuộc sống", những cái này cấp cho

bọn họ dữ liệu tham khảo cho cuộc sống nhân loại (ở tầng thứ vô thức). Nhưng linh hồn mới tới Trái Đất không có cơ sở hạ tầng này, họ sẽ hoàn toàn bị mất phương hướng, thế là cõi tinh thần phát triển ra một khái niệm tinh xảo, gọi là “dấu ấn”.

Khi linh hồn vẫn còn ở cõi tinh thần (vẫn là sinh mệnh tinh thần), nó sẽ thấy loại hình sinh mệnh mà mình sắp tiến vào ở kiếp này, sau đó lập kế hoạch cho chuyện mình mong muốn có thể hoàn thành và thực hiện, cũng cùng những linh hồn khác giao hẹn đi giải quyết bất cứ nghiệp quả tồn đọng nào. Nếu linh hồn không có kinh nghiệm Trái Đất để có thể nương nhờ, họ sẽ được đưa đến thư viện. Rất nhiều thân chủ của tôi dùng cách thức đồng dạng miêu tả thư viện này, chỗ đó là nơi cất chứa toàn bộ tri thức bao gồm tất cả mọi thứ đã biết và chưa biết, trong đó cũng có ghi chép Akashic, cũng chính là ghi chép về mỗi một sinh mệnh từ khi được sáng tạo tới nay. Thông qua rất nhiều sự bàn bạc với thành viên thư viện, cũng dưới đề nghị của thành viên thư viện, linh hồn chọn ra kinh nghiệm nhân thế mà mình muốn in lên linh hồn; thân chủ so sánh dấu ấn với phim nhựa, hay giấy bán trong suốt ghi lại thông tin quan trọng trên bản đồ/biểu đồ. Quá trình này rất giống đến thư viện tra cứu, rút ra vô số sách hay hồ sơ để tìm ra thông tin chính xác, các dấu ấn được chọn dùng liền biến thành ký ức cơ bản của linh hồn mới đến Trái Đất.

Tôi đã từng hỏi, lúc thân chủ bị thôi miên, phải làm thế nào mới có thể phân biệt ký ức xuất hiện khi hồi quy là “sự thật” hay chỉ là “dấu ấn”. Tôi được cho biết tôi không thể phân biệt sai khác ở trong đó, vì không chỉ là ký ức, tất cả mọi cảm xúc và kết cấu cấu thành đoạn sinh mệnh kia cũng đều sẽ được in xuống. Họ nói đây chỉ là để linh hồn tham khảo, cho nên không có liên quan gì. Vì rất nhiều sinh mệnh danh nhân đã từng được sử dụng để làm dấu ấn, đó cũng cung cấp một lời giải thích cho những người theo chủ nghĩa hoài nghi luân hồi không tồn tại lý do vì sao rất nhiều người tự nhận họ là kiếp sau của cùng một vĩ nhân nào đấy. Tôi cũng hỏi: “Nếu có thể in dấu một đoạn sinh mệnh (nạp trải nghiệm), mà không cần phải đích thân trải nghiệm thực tế, đây là nói cũng không có luân hồi?” Họ nói cũng không phải như vậy, dù sao cũng phải có một linh hồn thật sự đã tự

thân trải qua cuộc sống đó cho nên mới có tư liệu và ký ức đặt trong ghi chép.

Cách nói này hết sức hợp lý, quả thật cũng là phương pháp có thể giúp linh hồn ngây thơ thuần khiết thích ứng với một thế giới xa lạ lại hỗn loạn. Không làm những chuẩn bị đó, đến Trái Đất sẽ vô cùng vất vả, linh hồn ôn hòa không được trang bị gì mà tới, sẽ hoàn toàn không thể ứng phó được. Sau khi tiếp xúc với cậu Phil trẻ tuổi trong *"Keeper of Garden"*, tôi bắt đầu thường xuyên gặp phải những linh hồn mới tới đó, những ca đó thu vào trong series *"The Convolutated Universe"*. Nói một cách khác, chuyện tôi cho rằng rất hiếm thấy trước kia, hiện tại trở nên tương đối bình thường. Những ký ức đó vẫn giấu ở phía sau dấu ấn tiền kiếp của thân chủ, các nhà thôi miên và điều tra khác đều chỉ mới khai quật lên dấu ấn - Dấu ấn đặc biệt mà linh hồn đã chọn vì một mục đích nào đó ở kiếp này, tiền kiếp "vỏ ngoài" này sẽ giải đáp một vài vấn đề, nhưng không phải quan trọng nhất, mà Siêu thức có trí tuệ vô hạn sẽ chỉ cung cấp thông tin mà thân chủ có thể ứng dụng. Việc này ở phương diện của nhà thôi miên cũng là như vậy, nếu nhà thôi miên chỉ mới bắt đầu thăm dò lĩnh vực mình chưa biết, họ sẽ không có được những đáp án phức tạp khó hiểu, tôi là sau khi đã chuẩn bị tâm lý duy trì lòng hiếu kỳ của mình, mới có được những tài liệu đó.

Cho đến gần đây, tôi vẫn cho rằng những "người lần đầu tới Trái Đất" thuần khiết ngây thơ đó rất hi hữu, nhưng hiện tại họ lại trở nên phổ biến. Siêu thức thậm chí không còn hao tâm tổn trí che giấu, có rất nhiều lần bất luận tôi thử thay đổi bao nhiêu kỹ thuật thôi miên, thân chủ ngay cả một tiền kiếp cũng không tìm thấy, sau đó lúc liên hệ với Siêu thức để hiểu rõ tình trạng, tôi rút cuộc hỏi tại sao chúng tôi không phát hiện cái gì. Cậu ấy có khi sẽ nói: "Có thể cho cậu ta xem vài thứ, chúng tôi có thể cho cậu ấy thấy vài thứ, nhưng đó cũng chỉ là "dấu ấn"." Sau đó cậu ta sẽ nói họ là tới từ đâu và mục đích họ ở Trái Đất lúc này. Siêu thức nói từng có mấy linh hồn trước khi tiến vào thân thể trẻ con từ chối "dấu ấn", kết quả tạo thành cuộc đời hỗn loạn không kế hoạch hay mục đích. Bởi vậy xem ra "họ" thật sự biết mình đang làm cái gì, kẻ không biết hoặc không thể lĩnh ngộ chính là chúng ta, là nhân loại.

Để triệt để hiểu rõ lý luận tôi sắp đưa ra, còn một mẫu thất lạc nữa, chúng ta trước phải về tới điểm khởi nguyên, trở lại lúc nhân loại được "gieo" xuống.

Khởi nguyên của sự sống trên Trái Đất

Để hiểu rõ lý do ba lần sóng tình nguyện viên đó lựa chọn đi đến Trái Đất lúc này, chúng ta phải trở lại thuở ban sơ, trở lại lúc thế giới chúng ta bắt đầu có sự sống. Tôi biết tài liệu này rất có tính tranh luận, nhưng khi tài liệu giống nhau hết lần này đến lần khác xuất hiện trong thời miên hồi quy, tôi cho rằng chúng ta đã không thể ngoảnh mặt làm ngơ.

Rất lâu trước kia, trên Trái Đất không có sự sống, chỉ có rất nhiều núi lửa, trong khí quyển tràn ngập Ammonia, để làm sự sống xuất hiện, Trái Đất phải được thay đổi. Tôi học được từ nghiên cứu, có vài hội đồng phụ trách lập ra quy tắc và điều lệ cho sinh mệnh sáng tạo của vũ trụ, có vài hội đồng giám sát Thái Dương hệ, hội đồng giám sát Ngân hà, còn hội đồng giám sát vũ trụ - đó là một hệ thống vô cùng ngay ngắn trật tự. Những thực thể chiều kích cao đó tìm kiếm hành tinh thích hợp cho sự sống cư trú trong vũ trụ, họ bảo đối với một hành tinh mà nói, thời điểm có thể gánh được sinh mệnh sống luôn là thời khắc trọng đại trong lịch sử hành tinh, hành tinh đó lúc này sẽ được cho phép có sự sống.

Sau đó người ngoài hành tinh khác chủng loài hoặc thực thể cao hơn sẽ theo lệnh tiến đến hành tinh đó chấp hành nhiệm vụ khiến sự sống khởi sinh. Những sinh mệnh đó được gọi là người cổ đại hoặc cổ nhân, họ từ lúc thời gian mới bắt đầu đã chấp hành những nhiệm vụ đó, nhưng Thượng Đế cũng không vì vậy mà không đếm xỉa đến, Thượng Đế có liên quan chặt chẽ với những thứ đó. Những thực thể đó đầu tiên là mang đến cơ thể đơn bào, rồi khiến chúng phân chia và hình thành cơ thể đa bào, nhưng kết quả hình thành loại cơ thể kiểu nào thì là do tình huống của mỗi hành tinh quyết định. Sau khi gieo xong một hành tinh, trong thời gian rất dài họ đôi khi sẽ trở về kiểm tra những tế bào này, họ thường phát hiện tế bào không sinh tồn được, Trái Đất lại trở về trạng thái không có sự sống. Những thực thể chiều kích cao đó từng nói với tôi: "Bạn không thể biết sinh mệnh là yếu ớt tới nhường nào!"

Bởi vậy họ mất chút thời gian gieo lên Trái Đất, cũng thỉnh thoảng trở về kiểm tra, qua một đoạn thời kỳ, trên Trái Đất bắt đầu xuất hiện thực vật, vì trước khi có động vật thì phải có thực vật. Sự sống bắt đầu phát triển, người cổ đại liên tiếp trở về kiểm tra và chăm sóc, họ sáng tạo ra biển cả, tinh lọc không khí, làm cho các loại hình thức sự sống đều có thể phát triển, cuối cùng thực thể chiều kích cao bắt đầu sáng tạo ra sinh mệnh có trí tuệ. Đây là quá trình của mỗi một hành tinh; đây là cách thức hình thành sinh mệnh.

Trong sách, tôi gọi những thực thể chiều kích cao đó là *"Keeper of Garden"*, bởi vì chúng ta chính là khu vườn này, chúng ta là những đứa bé của họ. Để sáng tạo ra sinh vật có trí khôn, họ phải sử dụng một loại động vật dung lượng não đủ to, có năng lực học tập, có hai tay có khả năng phát triển ra công cụ - Đây chính là lý do họ chọn vượn người. Một vài người có dị nghị đối với điều này, nhưng trên thực tế gen của chúng ta và vượn người giống nhau 98%, bạn có thể truyền máu cho vượn người, nó sẽ sống sót, gen của chúng ta và chúng chính là gần gũi như vậy. Đã là như thế, muốn sáng tạo ra nhân loại, cần có sự sắp đặt gen cũng như hòa lẫn tế bào và gen khác đến từ các nơi trong vũ trụ. Họ nói chúng ta mãi mãi sẽ không tìm thấy hóa thạch trung gian giữa vượn người và nhân loại được cho là còn thiếu hay bỏ sót, chúng căn bản không tồn tại. Sự tiến hóa sinh học của chúng ta nhảy ba cấp, đây cũng không phải chuyện xảy ra ngẫu nhiên.

Theo thời gian trôi qua, mỗi khi cần cấp cho nhân loại thứ nào đó, những thực thể chiều kích cao đó sẽ đến và sinh hoạt cùng nhân loại, cung cấp thứ nhân loại cần. Mỗi nền văn hóa trên thế giới đều có truyền thuyết về "người dẫn dắt văn hóa", người Anh-điêng có câu chuyện cô gái bấp dạy họ làm thế nào gieo trồng, trong truyền thuyết cũng có người dạy nhân loại về lửa và làm thế nào phát triển nông nghiệp. Trong những truyền thuyết có khắp nơi trên thế giới này, thực thể đó nếu không phải từ trên trời rớt xuống thì chính là vượt biển mà đến, họ là thầy, hơn nữa muốn sống bao lâu cũng được, họ là nam thần và nữ thần giáng xuống trần thế trong truyền thuyết. Nhưng hiện tại nếu chuyện kiểu đó mặc nhiên xảy ra, bọn họ sẽ quá thu hút sự chú ý của mọi người, cho nên họ không thể ở chung trong sinh

hoạt của chúng ta, bởi vậy hiện tại khi muốn cung cấp khái niệm mới để tăng tốc độ tiến hóa cho nhân loại, họ đem những ý nghĩ đó đặt trong khí quyển, ai thu nhận được thì là người sáng tạo hay phát minh ra, chỉ cần sự việc đi đúng theo lịch trình, họ cũng không quan tâm ai sẽ là người phát minh ra - Chúng ta đều biết có nhiều người trong cùng một thời điểm lại trùng hợp cố gắng phát minh hay sáng chế ra cùng một thứ. Nguồn năng lượng free chính là một ví dụ, lúc đi đến các nơi trên thế giới, tôi có nghe nói hiện tại có rất nhiều người đang nghiên cứu tìm cách phát minh nguồn năng lượng free.

Vườn Địa Đàng thất lạc

Khi sinh vật có trí tuệ trên Trái Đất được sáng tạo ra, hội đồng quyết định cho chúng ta tự do ý chí, xem chúng ta sẽ sử dụng thế nào. Không phải hành tinh nào cũng có tự do ý chí, chỉ lệnh không can thiệp trong "*Star Wars*" là vô cùng chân thật, chỉ lệnh của hội đồng có một phần chính là không thể can thiệp vào sự phát triển của giống loài có trí tuệ. Họ có thể thông qua chỉ dạy và đưa cho chúng ta tri thức dành cho hỗ trợ, nhưng không thể can thiệp. Tôi hỏi họ khi họ đem cho chúng ta thứ cần thiết cho bước tiến hóa tiếp theo, chẳng lẽ đó không xem như can thiệp? Họ nói: "Đó không tính, đây là món quà mà chúng tôi dành cho nhân loại, để trợ giúp các bạn phát triển ở giai đoạn tiếp theo. Các bạn muốn sử dụng nó thế nào là tự do ý chí của các bạn." Có rất nhiều lần sau khi nhận được quà của họ, chúng ta lại không làm như họ mong muốn, trái lại đem món quà dùng vào mục đích tiêu cực hay hủy hoại. Tôi hỏi: "Chẳng lẽ các bạn không thể nói với nhân loại họ đang dùng nó không đúng cách sao?" Họ nói: "Không thể, như thế sẽ là can thiệp. Chúng tôi cho các bạn một thứ, dùng nó như thế nào là tự do ý chí của các bạn. Chúng tôi chỉ có thể đứng ngoài quan sát, kinh ngạc lắc đầu đối với sự phức tạp của nhân loại, nhưng chúng tôi không thể nhúng tay can thiệp." Ngoại lệ duy nhất của quy tắc này chính là nếu sự phát triển của chúng ta đi đến mức sẽ phá hủy thế giới, vì điều này sẽ tạo thành ảnh hưởng lâu dài cho hệ Ngân hà, quá nhiều đến quá nhiều hành tinh và thậm chí là sinh mệnh chiều kích khác, bởi vậy họ không thể mặc kệ ngồi xem. Bạn sẽ nghĩ, một tiểu hành tinh bị cố ý cô lập ở Thái Dương hệ như chúng ta

sao có thể có ảnh hưởng lớn tới như vậy, nhưng bọn họ nói hậu quả sẽ hết sức thâm sâu và có tính hủy diệt.

Nhân loại vốn phải là giống loài hoàn mỹ, mãi mãi không sinh bệnh, còn có thể muốn sống bao lâu tùy thích, Trái Đất vốn phải như Vườn Địa Đàng - là một nơi hoàn mỹ, nhưng chuyện ngoài dự kiến xảy ra đã thay đổi cả kế hoạch.

Lúc sinh mệnh đang bắt đầu phát triển hoàn mỹ, một sao chổi va vào Trái Đất mang đến vi khuẩn tạo thành bệnh tật - đây là lần đầu tiên bệnh tật xuất hiện trên Trái Đất. Lúc sự việc xảy ra, thực thể giám sát sự tiếp diễn của Trái Đất trở về hỏi hội đồng, thực nghiệm hoàn mỹ của họ đã bị phá hư, nên làm thế nào cho phải; mọi người cảm thấy vô cùng bi thương - Là phải phá hủy mọi thứ sau đó bắt đầu lại một lần nữa, hay cho phép sinh mệnh tiếp tục phát triển? Hội đồng quyết định nếu đã đầu tư nhiều thời gian và công sức như vậy, không bằng cứ để sinh mệnh tiếp tục tiếp diễn, cho dù bọn họ biết rõ, bởi vì bệnh tật nên sinh mệnh trên Trái Đất sẽ vĩnh viễn không thể hoàn mỹ như kế hoạch ban đầu.

Những thực thể chiều kích cao đó liên tục quan sát chúng ta từ xa, nhưng chuyện xảy ra năm 1945 khiến họ chú ý cao độ - vụ nổ bom nguyên tử trước khi Thế chiến thứ hai kết thúc. Nhân loại ngay lúc đó vẫn chưa tiến hóa đến giai đoạn nên có sức mạnh hạt nhân, họ biết chúng ta sẽ không thể khống chế nó, chúng ta sẽ dùng nó để hủy hoại.

Theo lịch trình, giai đoạn năng lượng hạt nhân tiến vào Trái Đất, nguyên bản là để nhân loại dùng vào mục đích tốt, có thể mang đến ích lợi - tôi nói chúng ta có bầu không khí tiêu cực, cũng không thể phát huy nó trở thành ích lợi vĩ đại nên có, chúng ta dù sao cũng mới vừa ra khỏi Thế chiến thứ hai đáng sợ, cho nên họ biết chúng ta tuyệt đối không thể khống chế thứ hùng mạnh như năng lượng hạt nhân. Đó là bản tính của nhân loại, bởi vậy họ hết sức lo lắng điều này sẽ dẫn đến hủy diệt.

Trong lúc phát triển bom nguyên tử, các nhà khoa học thực tế cũng không hiểu rõ mình đang thử nghiệm thứ gì, nó là nguyên tố chưa biết, các nhà khoa học từng được họ cho biết phải mừng tượng ra được thứ này sẽ tiêu diệt tất cả nguyên tử nhẹ trong khí quyển, cũng gây nên một vụ nổ lớn đủ để phá hủy thế giới, nhưng các nhà khoa

học không để ý đến lời khuyên này, ngược lại được lòng hiếu kỳ dẫn dắt mà tiếp tục tiến hành thí nghiệm. Tôi đã miêu tả tất cả những thứ này trong *"A Soul Remembers Hiroshima"*, để viết ra quyển sách kia, tôi đầu tư thời gian mấy năm tra cứu sự phát triển của bom nguyên tử, sau khi Thế chiến kết thúc, sự sầu lo của họ là có đầy đủ lý do, nhân loại cũng không biết mình đang chơi với cái gì, đó thật sự là một thời kỳ cực kỳ nguy hiểm lại phập phồng bất an.

Cũng chính trong thời gian này, cuối những năm 40 đầu những năm 50, sự kiện nhìn thấy UFO bắt đầu được mọi người biết đến, vì thực thể chiều kích cao không thể can thiệp vào tự do ý chí của nhân loại, cho nên trở về hỏi hội đồng hiện tại nên làm gì, hội đồng lúc đó nghĩ ra một kế hoạch mà tôi cho rằng tuyệt diệu. Họ nói: "Chúng ta không thể can thiệp từ bên ngoài, nhưng nếu chúng ta là cung cấp trợ giúp từ bên trong thì sao?" Khi bạn yêu cầu tình nguyện viên đến Trái Đất giúp đỡ, đó không thể xem như can thiệp - Đây là lý do họ kêu gọi toàn vũ trụ, chiều mộ linh hồn tiến đến giúp đỡ Trái Đất.

Người trên Trái Đất đã chìm sâu vào luân hồi, họ luân chuyển trong nghiệp lực hơn trăm ngàn lần chuyển thế, năm lần bảy lượt quay về nhưng lại phạm cùng một sai lầm đồng dạng. Con người phải tiến hóa, nhưng chúng ta thì không. Đây là nguyên nhân chủ yếu mà Jesus và các tiên tri vĩ đại khác đi vào Trái Đất: dạy người đời làm thế nào thoát khỏi luân hồi nghiệp lực, trợ giúp nhân loại tiến hóa; thế nhưng chúng ta vẫn hết lần này đến lần khác phạm phải sai lầm đồng dạng - sáng tạo ra chiến tranh và bạo lực nhiều như vậy. Cho nên nhân loại ắt không thể cứu vớt được Trái Đất - khi bọn họ ngay cả bản thân mình cũng không giúp được, thì làm sao có thể giúp đỡ Trái Đất đây? Việc này cần linh hồn thuần khiết không bị vây hãm trong luân chuyển nghiệp lực và chưa bao giờ tới Trái Đất chung tay làm thành.

Qua năm năm, lúc làm việc tôi gặp phải càng lúc càng nhiều linh hồn trực tiếp đến từ Thượng Đế, họ trước kia chưa từng có bất cứ một loại thân thể vật lý nào, cũng có những thân chủ lúc hồi quy thấy mình ở trên phi thuyền vũ trụ hay hành tinh khác, bọn họ thấy mình ở chiều kích khác, thân là sinh mệnh ánh sáng và không cần thân xác. Tình nguyện viên đi vào Trái Đất, linh hồn họ sẽ bao trùm một lớp bọc hay vật che đậy để tránh tích lũy nghiệp, nếu tích lũy nghiệp, họ nhất

định phải một lần nữa luân hồi chuyển thế. Hiện tại khắp nơi trên thế giới có hàng ngàn hàng vạn linh hồn mới như vậy, cho nên thực thể chiều kích cao đã nói họ đã không phải lo chuyện chúng ta sẽ làm hỏng Trái Đất, họ nói chúng ta rốt cuộc tạo thành ảnh hưởng mang tính quyết định, chúng ta có thể cứu vãn thế giới này.

Linh hồn trực tiếp đến từ Nguồn hay Thượng Đế là thuần khiết ngây thơ nhất. Tôi từng yêu cầu cho biết Thượng Đế là gì, họ nói khái niệm Thượng Đế chúng ta đang có chẳng qua là một đầu mối cực kỳ nhỏ của “Thượng Đế” đích thực, thậm chí lúc khái niệm hóa “Thượng Đế” ban đầu chúng ta cũng đã sai rất nhiều. Tất cả bọn họ đều dùng cách thức đồng dạng miêu tả Thượng Đế: nó không phải đàn ông, nếu thật sự phải nói là nam hay nữ, thì cũng sẽ là phụ nữ, vì nữ tính mới là sức mạnh sáng tạo - Nhưng Thượng Đế vừa không phải nam cũng không phải nữ, nó là nguồn cực đại của tất cả năng lượng. Họ miêu tả Thượng Đế là lửa hay ánh sáng vô biên vô hạn, có vài người gọi Thượng Đế là mặt trời trung tâm vĩ đại, một nguồn năng lượng khổng lồ nhưng tràn ngập tình yêu, tình yêu trọn vẹn. Lúc miêu tả “Nguồn”, một thân chủ nói nó là “tâm của mặt trời, trái tim của Thượng Đế”, khi sinh mệnh thuần khiết trực tiếp đến từ Thượng Đế trở lại Nguồn trong lúc thôi miên, họ sẽ không muốn rời khỏi đó nữa - chỗ đó là khởi nguồn của chúng ta, của tất cả sinh mệnh; tất cả mọi người lúc ở “Nguồn” vốn là một thể.

Linh hồn trực tiếp đến từ Thượng Đế nói, nơi nào không có chia rẽ, thì đều là một thể. Tôi từng hỏi: “Nếu bạn yêu nó như vậy, tại sao phải rời khỏi chứ?” Tất cả bọn họ đều cho tôi câu trả lời đồng dạng: “Tôi nghe được lời kêu gọi. Trái Đất có khó khăn, ai muốn đến hỗ trợ?” Ngay cả những người ngoài hành tinh kia cũng nói giống như vậy, chẳng qua sau khi tiến vào thân thể, họ cũng giống như mọi người chúng ta, ký ức đều bị tiêu trừ. Tôi hỏi: “Nếu chúng ta nhớ được lý do mình tiến vào Trái Đất, sự việc không phải sẽ tương đối dễ hơn sao?” Họ nói nếu bạn biết được đáp án, như thế sẽ không phải là khảo nghiệm.

Ba lần sóng

Cho nên linh hồn đi vào Trái Đất chia làm ba lần sóng có hai mục đích: một là thay đổi năng lượng Trái Đất để tránh xảy ra tai họa lớn;

hai là nâng cao năng lượng nhân loại làm cho chúng ta có thể cùng Trái Đất thăng lên chiều kích tiếp theo. Trong lúc tiến hành vô số đợt thôi miên trị liệu, tôi bắt đầu phỏng đoán độ tuổi của ba làn sóng linh hồn, vì họ có cách nói tương tự nhau, lúc thôi miên cũng đều về đến tình huống đồng dạng, bởi vậy tôi sơ lược căn cứ theo tuổi hiện tại của họ mà phân loại.

Linh hồn làn sóng thứ nhất hiện tại ước chừng từ hơn bốn mươi đến đầu sáu mươi (sinh ra sau vụ nổ bom nguyên tử cuối những năm 40), họ là nhóm khó thích ứng với Trái Đất nhất. Họ không thích sự bạo lực và khó coi của thế giới này, họ rất muốn quay trở về “nhà” - dù ý thức của họ cũng không biết “nhà” rốt cuộc ở đâu. Cảm xúc khiến bọn họ bất an, thậm chí sẽ làm họ tê liệt, khiến bọn họ không biết phải làm sao - nhất là những cảm xúc mãnh liệt như phẫn nộ và thù hận, đặt mình bên cạnh những người có loại cảm xúc mãnh liệt đó, họ sẽ không thể ứng phó. Những cảm xúc này tạo thành ảnh hưởng kịch tính đối với họ, loại cảm xúc giống như vậy với họ mà nói là rất xa lạ, họ quen với hòa bình và yêu thương, vì đó là điều họ thể nghiệm được từ nơi mà mình đến, cho nên lúc đối mặt với các cảm xúc khác rất không quen. Dù những người này trải qua cuộc sống rất tốt, có gia đình tràn ngập yêu thương và một công việc hoàn hảo, nhưng rất nhiều người vẫn tính tự sát; ngoài mặt nhìn có vẻ không có lý do hợp logic, nhưng bọn họ chính là không vui vẻ như vậy, họ không muốn ở đây.

Linh hồn làn sóng thứ hai hiện tại ước chừng trên dưới ba mươi tuổi. Họ thường không quá thu hút, cuộc đời trôi qua cũng không vất vả như nhóm ở trên, họ có vẻ như đang chuyên tâm giúp đỡ người khác và không tạo nghiệp. Họ được miêu tả là anten, cột tín hiệu, hải đăng, máy phát điện, ống dẫn năng lượng..., họ mang năng lượng đặc biệt có thể ảnh hưởng đến người khác đi vào Trái Đất, họ cũng không cần làm gì, chỉ cần ở đó là đã có thể có ảnh hưởng rất lớn đối với những người khác. Tôi được cho biết họ chỉ cần đi qua một khu mua sắm hay tiệm tạp hóa chen chen chúc chúc thôi là năng lượng đã có thể ảnh hưởng đến người có tiếp xúc với họ. Năng lượng của họ mạnh mẽ đến vậy, tất nhiên bản thân họ cũng không ý thức được điều này; mâu thuẫn ở chỗ dù nên dùng năng lượng của mình ảnh hưởng đến

người khác, nhưng bọn họ cũng không thoải mái cho lắm khi ở chốn đông người, bởi vậy có rất nhiều người ẩn cư ở nhà, tránh giao thiệp với người khác, thậm chí làm việc tại gia, bởi vậy họ cũng không thực hiện mục đích cuộc đời của mình. Rất nhiều linh hồn đợt thứ nhất và thứ hai không muốn có con, trong vô thức họ hiểu rõ có con sẽ sinh ra nghiệp, mà họ thì không muốn có bất cứ sự vật nào cột mình vào Trái Đất, họ chỉ muốn làm tốt công việc sau đó rời khỏi nơi này, trừ khi may mắn tìm được người cùng loại, bằng không phần lớn bọn họ bảo trì tình trạng độc thân.

Làn sóng thứ ba chính là những đứa trẻ mới, trong đó có rất nhiều người hiện tại đang ở giai đoạn thanh thiếu niên, họ mang tất cả tri thức cần thiết đi vào Trái Đất, những thứ đó đều ở tầng thứ vô thức của họ. Để thích ứng với rung động và tần số mới, DNA của mỗi người trên Trái Đất hiện tại đang thay đổi, nhưng gen của những đứa trẻ mới đó đã là khác biệt, đã được điều chỉnh - họ đã làm xong chuẩn bị trước đó, không có gì khó khăn. Tất nhiên rất nhiều những đứa trẻ như vậy đều bị hiểu sai ở trường học, khiến người ta khổ sở nhất chính là phải uống thuốc. Một báo cáo điều trị gần đây công bố có một trăm triệu đứa trẻ bị chẩn đoán sai là tăng động, cũng bởi vậy phải dùng các loại thuốc. Những đứa trẻ đó cũng không có vấn đề, họ chỉ là càng tiên tiến hơn, và hoạt động ở tần số bất đồng, bởi vì họ quá thông minh nên rất dễ cảm thấy nhàm chán ở trường học - Tôi được cho biết họ cần thách thức mới có thể duy trì hứng thú đối với sự vật. Nhóm trẻ này được gọi là “hy vọng của thế giới”, trong đó có một số chỉ mới chín hay mười tuổi nhưng đã tốt nghiệp đại học, mà khiến người ta tán thưởng chính là họ đang thành lập tổ chức với tôn chỉ giúp đỡ trẻ em thế giới.

Có một lần tôi hỏi “họ” vì sao đợt sóng đầu tiên lại là nhóm vất vả nhất. Họ trả lời phải có người đảm nhận vị trí tiên phong, người khẩn hoang, người dò đường; những người này sẽ kiến lập ra con đường tương đối là bằng phẳng đối với người nối nghiệp.

Mấy năm trước (năm 2008 đến 2010), tôi từng có mấy lần phỏng vấn trong chương trình radio có rất nhiều người nghe, cũng nở mày nở mặt ở các chương trình internet khác được hoan nghênh rộng rãi; trên trang web phủ sóng toàn thế giới, tôi cũng có chương trình radio

của mình đã sắp được sáu năm. Mỗi lần lên những chương trình đó, tôi nhận được khá nhiều mail và thư giấy khiến người ta khó tin; mỗi lần tiếp nhận phỏng vấn radio, văn phòng của tôi đều chìm ngập trong thư giấy, sách của tôi hiện tại cũng được phiên dịch thành hơn hai mươi loại ngôn ngữ, Thư tín đến từ khắp nơi trên thế giới, hơn nữa nội dung đều giống nhau - họ rất cảm ơn vì có được thông tin như vậy. Người gửi thư nói họ vốn tưởng rằng mình là người duy nhất trên đời có cảm giác không muốn ở đây, không hiểu được bạo lực của thế giới này, muốn quay về “nhà”, nghiêm túc suy nghĩ chuyện tự tử để mong muốn rời đi. Tài liệu của tôi giúp đỡ họ rất nhiều, họ bởi vậy biết mình không điên, cũng không cô độc, họ là một trong rất nhiều linh hồn tình nguyện đi vào Trái Đất, giúp đỡ Trái Đất vượt qua nguy cơ; họ chỉ là chưa chuẩn bị cho nên nơi này tạo thành ảnh hưởng nhất định đối với linh hồn ôn hòa của họ.

Từ những bức thư đó, có thể đã có một số ít linh hồn đi vào Trái Đất trước làn sóng thứ nhất cuối những năm 40 đầu những năm 50. Họ nói trong thư tuổi của họ khá lớn (sinh vào những năm 30 và 40), nhưng có tất cả những biểu hiện của làn sóng thứ nhất, có khả năng đã có vài linh hồn được phái đến tiên phong trước làn sóng thứ nhất cuối những năm 40. Tôi luôn tin, sau chiến tranh hay tai họa lớn mà có nhiều người tử vong, tỉ lệ sinh tăng lên là cách mà giới tự nhiên điều chỉnh và cân bằng dân số, nhưng hiện tại một lý luận khác cũng có thể giải thích làn sóng trẻ em hậu chiến, đó chính là trong đấy có rất nhiều “tình nguyện viên”.

Những bức thư này đều nói cùng một chuyện, họ vô cùng cảm ơn vì có một lời giải thích nói rất thông như vậy, thậm chí có một lần sau khi tôi diễn thuyết, họ tiến đến khóc nói: “Cám ơn cô! Tôi rất cuộc đã hiểu!” Dù họ vẫn không thích sự bạo lực và rung động của Trái Đất, nhưng hiện tại hiểu ra bản thân mang sứ mệnh, liền quyết tâm ở lại đây hoàn thành, cuộc đời họ cũng bởi vậy mà đổi thay rất lớn.

Tôi muốn trích một phong thư gửi năm 2010, là một trong nhiều bức thư mà tôi nhận được sau chương trình TV, trong thư viết: *“Tôi muốn cảm ơn cô, cảm ơn cô đã nói tới “ba làn sóng”. Tôi sinh năm 1961 tôi tin mình là người của làn sóng thứ nhất, em trai tôi nhỏ hơn tôi rất nhiều, sinh năm 1980, tôi tin nó là người của làn sóng thứ hai.*

Chúng tôi đã thảo luận chuyện này rất nhiều lần, đồng thời nhất trí cho rằng chúng tôi thực tế có nguồn gốc ngoài hành tinh chứ không phải đến từ Trái Đất. Tôi từng có kinh nghiệm linh ảnh cực hạn về hội nghị kế hoạch đối với ba lần sóng trước khi đầu thai ở Trái Đất, vô cùng tường tận và thú vị. Cô có thể có hứng thú biết, kế hoạch này trên thực tế không phải tiến hành lần đầu tiên, chỉ là lần trước chấm dứt bằng thất bại, nguyên nhân là do số lượng tình nguyện viên không đủ. “Chúng tôi” lúc đó chính là quyết định muốn đánh văng miêng cống, tận lực tập hợp nhiều linh hồn cấp cao một chút, sau đó “âm thâm bày bố”. Lần này, tôi nghĩ kế hoạch có tác dụng.”

Chương 2

Người Lăn Đầu Tới Trái Đất

Như đã nói trước đó, những năm gần đây tôi phát hiện có rất nhiều linh hồn mới thuần khiết ôm sứ mệnh đi tới Trái Đất vào lúc này. Khác với linh hồn lâm vào nghiệp lực luân chuyển qua vô số kiếp, họ không có nghiệp tích lũy, cho nên có thể tự do theo đuổi sứ mệnh đích thực của mình. Vấn đề chính ở chỗ khi đến Trái Đất, họ sẽ bị ảnh hưởng từ quá trình quên lãng hay mất trí nhớ. “Họ” (chỉ thực thể chiều kích cao) đã từng nói Trái Đất là nơi duy nhất quên mất sự kết nối giữa mình và Thượng Đế, cùng giao ước và kế hoạch của mình. Họ rất khâm phục nhân loại vì đã chấp nhận thách thức quên mất, cũng cho rằng mình là hoàn toàn cô độc, sau đó phải dựa vào chính mình một lần nữa khám phá bản thân.

Tôi nghĩ nếu chúng ta hoàn toàn hiểu rõ sứ mệnh và nhiệm vụ của mình khi đến Trái Đất, sự việc sẽ dễ hơn rất nhiều, nhưng bọn họ cũng không đồng ý. Họ nói tốt nhất nên tiêu trừ tất cả ký ức, để chúng ta một lần nữa khám phá bản thân và sứ mệnh của mình; họ nói nếu chúng ta biết đáp án, đây sẽ không còn là khảo nghiệm, cho nên dù là linh hồn mang động cơ và ý định thuần khiết nhất đi vào Trái Đất, cũng sẽ bị quy tắc đó ràng buộc như những người chúng ta. Họ phải quên nguyên nhân mình đi tới nơi này, cũng quên nơi mà mình ra đi từ đó; họ sẽ chỉ cảm thấy một khát khao bí mật, coi như có chút gì đó là cái mà mình không thể hiểu, dường như thiếu thiếu thứ gì. Họ phải một lần nữa tìm lại bản thân, cũng giống như những người khác, loạng choạng tiến lên trong cuộc sống, cho đến khi ánh sáng và ký ức bắt đầu thẩm thấu vào mảnh vải che đậy trên đôi mắt.

Thời miên chính là phát huy hiệu dụng lúc này, trợ giúp tái hiện ký ức, mà hiện tại đúng là nhớ lại, là vén màn che qua một bên, một lần nữa phát hiện lý do chúng ta sống ở thời khắc này trên lịch sử, đi tới Trái Đất ngay thời điểm hỗn loạn bất an này.

Linh hồn được tôi phân chia vào làn sóng thứ hai dường như giống người quan sát hơn người tham dự, ý thức của họ cũng không biết

mình tới nơi này là muốn thúc đẩy thay đổi - họ là tới làm ống dẫn năng lượng, họ chỉ cần ở đây thôi là được, không cần phải làm bất cứ chuyện gì, nhưng điều này có khi sẽ khiến một vài thân chủ không vui. Lúc thôi miên, trên danh sách những điều họ muốn hỏi, luôn có một hạng mục mà tôi gọi là “câu hỏi muôn thuở”: “Mục đích cuộc đời của tôi là gì? Tại sao tôi lại ở đây lúc này? Tôi hẳn phải làm một cái gì đó? Tôi hiện tại có đang đi trên con đường chính xác?” Mỗi người tới tìm tôi đều muốn biết việc này. Người không có câu hỏi trên trong danh sách nói: “Tôi không cần hỏi những thứ đó, tôi biết tôi cần phải làm cái gì.” Cá thể như vậy rất hiếm thấy, đại bộ phận mọi người vẫn đang tìm kiếm, biết có một cái gì đó ở ngoài ý thức tâm trí của họ.

Khi tôi gặp phải những người được phân loại là làn sóng thứ hai, Siêu thức thông thường sẽ nói với họ, họ không cần đi làm cái gì đặc biệt, chỉ cần ở trên Trái Đất thôi thì đã là đang hoàn thành mục đích. Có một lần sau khi thôi miên xong, một vị thân chủ nam không vui: “Nhưng tôi muốn làm chút gì đó!”, họ không hiểu, chỉ cần ở đây, họ chính là đang thực hiện sứ mệnh của mình.

Ở các tác phẩm khác, tôi ghi chép rất nhiều ca về người lần đầu tới Trái Đất, quyển *“The Convoluting Universe”* thứ ba còn có một chương đặc biệt dành cho những thân chủ trực tiếp đến từ Nguồn Thượng Đế. Quyển sách này có một phần là đợt thôi miên trị liệu sắp tới (2009 - 2010), từ những ca này có thể thấy quá trình người lần đầu tới Trái Đất phải làm ra quyết định đến Trái Đất là phức tạp tới cỡ nào.

Marie

Trong kỹ thuật thôi miên của tôi, có một phương pháp là làm thân chủ hạ xuống từ đám mây, tiến vào tiền kiếp thích hợp, tôi phát hiện kỹ thuật này hữu hiệu 80 - 90%, cho nên thường sử dụng. Khi Marie tiến vào trạng thái nhập thần sâu, cô ấy không muốn xuống khỏi đám mây, ngược lại lại muốn lên; gặp phải tình huống thế này, tôi đều để thân chủ làm chuyện họ muốn, tôi cũng không biết kế tiếp sẽ thế nào.

Lúc di chuyển hướng lên, Marie phát hiện cô ấy đã đặt mình trong một không gian u tối tinh tú vây quanh. “Tôi thấy mình rất nhỏ bé, bên ngoài lại bao la vô ngần.” Cô dường như đang xoay vòng, dừng lại giữa không trung. “Nó ở xung quanh tôi, tôi cảm thấy tôi là một phần của nó. Tôi muốn gần ngôi sao này hơn, tận lực tới gần ngôi sao đó,

xem tôi có thể nhìn thử vào bên trong, thấy bên trong nó được không."

Dolores: Bạn muốn đi về phía nào?

Marie: Ngôi sao hướng về phía tôi, tôi không cần qua đó, nó ở ngay chỗ này. Tôi đang nhìn vào bên trong, tôi nghĩ tôi thấy được bên trong nó. Như khí gas, phảng phất như hơi nước; không có gì là tĩnh lặng bất động, bao gồm toàn bộ hơi nước, khí gas và màu sắc. Như nước ngũ sắc, như vầng dầu trên mặt nước.

Tôi không còn ở trong không trung u tối, tôi ở trong màu sắc, ánh sáng lấp lánh.

Dolores: Vậy là ngôi sao không giống những gì bạn nghĩ?

Marie: Không giống. Tôi tưởng rằng nó là hành tinh lớn làm mất tôi không thể nhìn được, nhưng nó không phải.

Dolores: Nếu nó có bề mặt bên ngoài, bạn có muốn nhìn thử xem không?

Marie: Cảm giác cứ thế này là phải rồi, vì nó bao quanh tôi, chứa đựng tôi. Trôi nổi xuyên qua khí gas, đầu của tôi xoay quanh, nên tôi có thể thấy đằng sau và bốn phía. Tôi muốn thử xem có thể thấy bề ngoài của nó không... Nhưng tôi chỉ thấy được bên trong.

Dolores: Cho nên nó không có một lớp ngoài rắn đặc?

Marie: Không. Tôi cảm thấy hoàn mỹ trong nó, tôi cùng nó là một thể (cười), tôi không cảm thấy mình là ngoại vật đối với nó, nó chấp nhận tôi là một phần của nó, không có khước từ. Tôi là một phần của ngôi sao này, nó không hỗn loạn vì sự xuất hiện của tôi, nó vẫn bình ổn như trước, tôi là một phần của nó, không kết cấu, không hình thức.

Dolores: Bạn có cảm thấy mình có thân thể không? Hoặc cảm giác như thế nào?

Marie: Cảm thấy được dung chứa. Tôi cảm thấy nó như đang thì thầm quanh toàn thân tôi. Vô cùng vui thích, vô cùng thỏa mãn, vô cùng vô tư lự... Tôi là một phần của hơi nước. Lơ lửng. Tôi cảm thấy đang lơ lửng, lúc lơ lửng bạn có thể cảm thấy thân thể của mình sao? Bạn sẽ chỉ cảm thấy mình nổi bổng bênh, nó ở xung quanh tôi.

Dolores: Bạn có cảm thấy đơn độc không?

Marie: Tôi một mình, ừm, tôi không thấy đơn độc vì tôi ở cùng với nó.

Dolores: Ý của tôi là, chỗ đó không có ai khác.

Marie: Không, bên cạnh tôi không có ai, không có người nào cả, không có suy nghĩ của con người. Tôi ở trong vũ trụ, cảm thấy mình và nó là một thể, tôi và nó không có sự tách biệt. Nếu tôi trôi ra ngoài nhìn nó, có lẽ sẽ cảm thấy mình cùng nó là tách rời. Tôi không biết.

Dolores: Bạn muốn làm chút gì khác không?

Tôi thử làm câu chuyện của cô ấy có tiến triển.

Marie: Không, tôi không cần làm chuyện khác, chỉ cần ở đây là được (cười).

Tôi không muốn đi đâu khác. (cười)

Tình trạng này có lẽ sẽ kéo dài khá lâu, nên tôi đẩy cô ấy tiến tới thời điểm quyết định rời khỏi chỗ đó đến nơi nào khác thích hợp. Khi đã không còn ở trong không gian nữa, cô ấy thấy mình ở trên một vách núi rất cao, có một khối lồi hằn ra ngoài, dưới đó là vực sâu cực đại.

Marie: Tôi thấy được ở dưới. Hình như thấy rất nhiều con kiến nhỏ (cười), đó có lẽ là người. Nhưng bọn họ rất nhỏ, tôi thấy được một vài chấm nhỏ - có thể là cây, có thể là xe, cũng có thể là người, chúng đang chuyển động, tôi hình như đang nhìn từ nơi rất xa, tôi nghĩ tôi có lẽ là ở trên đỉnh núi... Vâng, không đáng sợ. Tôi ở phía trên mọi người, đó chắc chắn là người, nhưng ý nghĩ đầu tiên của tôi lại là con kiến... Con kiến bé nhỏ, khoảng cách rất xa.

Dolores: Hãy cảm nhận thân thể của bạn. Thân thể bạn cảm thấy thế nào?

Marie: Tôi không cảm thấy tôi ở trong một thân thể.

Dolores: Bạn muốn ở đó hay muốn rời đi?

Marie: Thay vì xuống núi, tôi cần ở đây thêm một chút nữa (cười). Tôi cảm thấy tôi có chút giống như đang ở thiên đường, giống như mặt đất chỉ là một lớp mỏng mảnh, và tôi là ở trên mọi thứ. Cảm giác như mọi thứ khác đều quay chung quanh tôi. Nhưng tôi cảm thấy tôi giống như đang ở trên bầu trời chứ không phải đứng trên tảng đá. Tôi cảm thấy mình có thể bay khỏi nơi này nếu muốn.

Dolores: Không hạn chế. Không trách nhiệm. Tự do trọn vẹn. (Phải)

Tôi quyết định đẩy cô ấy đi thêm lần nữa, tôi khiến cô ấy rời khỏi đó đi đến nơi nào đó phù hợp. Lần này chúng tôi có bất ngờ mới - Cô ấy vẫn không ở trong thân thể.

Marie: Cảm giác như đá tro trọi, không cỏ cũng không hoa, chỉ có đá. Tôi ở trong đá hoa cương, trong đá có màu sắc, có màu xám và đen, không thấy màu sắc khác. Tôi rất kinh ngạc.

Dolores: Cảm giác là một phần của đá như thế nào?

Marie: Cảm giác như được dung chứa, giống như nó bọc quanh tôi, nhưng tôi rất tự do, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể đi đến chỗ khác.

Dolores: Nghe có vẻ bạn có thể là một phần của bất cứ thứ gì.

Marie: Vâng. Tôi không cảm thấy bị đào thải. Nó tiếp nhận tôi, hỗ trợ tôi, nâng đỡ tôi. Tôi chính là một phần của nó.

Dolores: Bạn hình như có thể chọn bất cứ hình thể nào mình muốn và trải nghiệm nó. (Phải) Thật thú vị! Bạn có nghĩ bạn học được mọi thứ khi trở thành một vật thể khác?

Marie: Khi là một phần của tổng thể, tôi cảm thấy được dỗ dành vì mình được tiếp nhận, yêu thương và là một phần của nó; giữa hai bên không có tách rời, không có sự phân biệt. Nhưng đó đặc biệt khác với được dung chứa. Khi là một phần của một vật thể, tôi học cảm giác là một với nó chứ không phải tách rời.

Dolores: Bạn có nghĩ một ngày nào đó sẽ tiến vào trong một thân thể hay không?

Marie: Trừ khi bạn bảo tôi làm như vậy (cười). Cảm giác ở trong thân thể rất giới hạn (cười). Cảm thấy bị gói quăn, giống như đặt mình vào một thân thể sẽ khiến tôi mắc cạn, dừng lại và không còn trôi chảy nữa.

Tôi mất chút thời gian đẩy cô ấy thử tìm kiếm một cuộc đời mà chúng ta có thể xem xét. Nhưng cô ấy cứ phát hiện mình là một phần của một vật nào đó - ví dụ như đá, cây và hoa; còn không chính là thấy mình bay từ chỗ này tới chỗ khác, làm người quan sát vô hình. Cô ấy thích ở trong công viên nhìn con người, động vật và côn trùng. Cô cực kỳ yêu sự tự do có thể tùy ý đi lại mà không cần trách nhiệm

này. Mỗi lần thấy đến một nơi nào đó, cô đều nói mình chỉ là khách thăm, chỗ đó không phải “nhà” đích thực của cô.

Nhưng tôi biết chung quy cô sẽ có một thân thể, dù gì thì tôi hiện tại cũng là đang nói chuyện với một thân thể nằm trên ghế dài. Có một lần tôi tưởng rằng chúng tôi thành công, nhưng cô ấy vẫn là người đứng ngoài quan sát nhân loại. “Tôi không biết thân thể cảm thấy thế nào, thậm chí cảm giác giống như là không có thân thể (cười). Tôi có chút trọng lượng bởi vì tôi ở trên mặt đất cứng chắc, tôi cảm thấy ở cùng bãi cỏ tự tại hơn.” Marie hình như cảm thấy mình là một phần của vạn vật, muốn cô chỉ chăm chú vào bản thân sẽ khiến cô ấy bị hoang mang. Lúc tôi đang chuẩn bị một lần nữa thúc đẩy cô ấy, một thực thể lại xuất hiện bên cạnh cô, cô cảm thấy thoải mái với nó, nên tôi nghĩ chúng tôi có thể mời thực thể này trả lời một vài thắc mắc, cho chúng tôi chút manh mối để có thể hiểu rõ vài phần.

Khi một thực thể như thế đột ngột hiện thân, đó thường sẽ là người hướng dẫn hoặc thiên thần hộ mệnh của thân chủ, họ có thể xuất hiện bằng bất cứ cách nào họ muốn, nhưng bình thường không mang tính đe dọa. Bởi vậy tôi nghĩ trước cứ theo con đường này, tạm thời không cần triệu hồi Siêu thức, đôi khi những thực thể này có thể cung cấp một vài đáp án.

Dolores (hỏi anh ta): Chúng tôi trôi qua mấy kiếp, cô ấy đều không có thân thể. Marie còn có kiếp sống nào khác không?

Marie lựa chọn tự trả lời chứ không phải để thực thể kia giải đáp, nhưng cô cung cấp đáp án rất quan trọng.

Marie: Tôi cảm thấy phần lớn những cuộc đời của tôi thường ở không gian chứ không phải ở trong một thân thể. Hầu hết là từ bên ngoài cảm giác “bản thân tôi” chứ không phải kết hợp cùng thứ khác. Tôi quen với tự do trọn vẹn... Tự do trôi và chảy. Tôi không hiểu làm thế nào từ hư vô, cảm thấy bao la với bên ngoài ở xung quanh tôi, cảm thấy đơn độc, ở trong một thân thể và phải ở đâu đó.

Dolores: Đây là lần đầu tiên cô ấy ở trong thân thể nhân loại sao? Anh ta (chỉ thực thể xuất hiện) nói như thế nào?

Marie: Bạn muốn nghĩ thế nào cũng được (chúng tôi cười). Anh ta nói tôi cần rời khỏi bầu trời, đi cảm giác thực thể, cũng cảm giác mặt đất và thổ nhưỡng dưới chân. Tôi không thật sự hiểu đó là cảm giác

thể nào. Nó vượt quá chuyện làm hơi nước hay làm một phần của vật thể nào đó... Xuống mặt đất, chạm vào mặt đất, cảm thấy mình là ở trên bề mặt một thứ nào đó, tĩnh tại, sử dụng hai tay chạm tới mặt đất và cây cối.

Dolores: Như vậy cô ấy có thể cầm một thứ gì đó lên và cảm giác được chúng, biết cô ấy có một thân thể thực. Ý của bạn là vậy sao?

Marie: Vâng, tôi nghĩ là như vậy. Tôi phải ngồi xuống, nằm xuống và cảm thấy mình nổi đất. Tôi không muốn điều đó làm tôi cảm thấy bị quấn gói, bởi vì một cảm giác cũ khác là tôi là “một” với nó và kết hợp vào nó. Hiện tại tôi cảm thấy thực thể, tôi cảm thấy chia cách. Tôi cảm thấy tôi không phải một phần của nó... Có lẽ đó là lý do tôi muốn biến thành thực thể. Cảm thấy đúng khi không liên tục hướng lên trên, hướng lên trên, lại hướng lên trên như một quả bóng bay. Tôi muốn có một thứ giống như sợi dây để ai đó bắt lấy tôi và buộc nó lại để làm gì đó, như vậy tôi có thể luôn ở đây, trên mặt đất thay vì tìm cách “lên đó”. Đồng thời cũng xem đó như một chuyện tốt, không phải một chuyện giới hạn tôi - Một chuyện trái ngược với trôi nổi, và nó cũng tốt như trôi nổi. Cảm giác trôi nổi thoải mái hơn cảm giác đứng ở đây. Tự do... Có lẽ phần lớn là vậy. Cảm giác trôi nổi rất tự do.

Tôi gợi ý cô ấy có thể đồng thời có được cả hai. Buổi tối lúc ngủ cô có thể tự do trôi nổi, ban ngày thì ở trên mặt đất, như vậy cô sẽ không phải mất đi bất cứ phần nào.

Marie có vấn đề sinh lý nghiêm trọng, đây là nguyên nhân chính mà cô ấy đến thôi miên. Toàn thân cô hầu như đều nổi mẩn ngứa, đôi khi ngứa rất làm cô ấy gãi đến chảy máu, rất đau đớn. Bác sĩ ngoại trừ cho cô thuốc làm dịu tạm thời, không còn biện pháp nào nữa, cho nên tôi quyết định triệu hồi Siêu thức. Dù người hướng dẫn xuất hiện lúc trước cũng đã trợ giúp, nhưng tôi cảm thấy có vài vấn đề anh ta bị giới hạn không thể trả lời.

Dolores: Cô ấy thật sự có rất nhiều cuộc đời chỉ là hình thức và bộ phận của sự vật sao? Đây là lần đầu tiên cô ấy có được thân thể vật lý?

Marie: Đúng vậy. Chấp nhận thân thể này, chấp nhận thân thể này, nó sẽ phục vụ bạn rất tốt.

Bệnh mẩn ngứa xuất hiện là để cố gắng chứng minh với cô ấy: cô ấy là thể vật lý. Đây chắc chắn sẽ khiến cô ấy chú ý và xác nhận mình ở

trong một thân thể, và cô ấy phải chấp nhận nó. Chúng tôi đã xóa đi triệu chứng bằng cách làm cô ấy nhận thức mình phải sống ở đây và thân thể là rất quan trọng. Cô ấy không còn là người quan sát không có thân thể, mà là người tham dự hoạt động.

Marie: Tôi biết tôi ở trên mặt đất, trọng lượng sẽ giữ tôi ở trên đất. Tôi tiếp đất. Tôi muốn trải nghiệm cảm giác ở trên mặt đất thay vì luôn ở trong không khí (cười), cảm giác ở trong một thân thể sẽ là thế nào... Không phải luôn trôi nổi trong ether. Tôi không cần nhờ bất cứ thứ gì giúp tôi cảm thấy mình là nhân loại. Tôi là nhân loại, tôi không rải rác chung quanh.

Đó là một trong những vấn đề chủ yếu mà người lần đầu tới Trái Đất phải đối mặt, họ trước đó chưa từng ở trong thân thể nhân loại, cho nên sẽ cảm thấy vô cùng hạn chế và giam hãm, họ thường xuất hiện các bệnh trạng sinh lý và vô thức muốn phá hủy thân thể (thông qua các loại ốm đau) vì họ không muốn tiếp tục ở đây. Điều quan trọng nhất đối với họ là hiểu được họ là tình nguyện đến vào thời điểm quan trọng này trong lịch sử Trái Đất, và họ phải ở nguyên chỗ này thì mới có thể hoàn thành nhiệm vụ, hoàn thành sứ mệnh. Không có đường tắt, trừ khi họ muốn có nguy cơ trở về bên kia như một người đã đầu hàng khuất phục.

Lúc Marie lần đầu tiên đến ngôi sao khí gas mỹ lệ kia, tôi tưởng cô ấy là đi đến một hành tinh khác, nhưng nơi đó không có hình thể và cô ấy cũng vậy, tôi cho rằng đây là một cách khác để miêu tả sự trở lại Nguồn. Miêu tả thường thấy là đặt mình trong ánh sáng rạng ngời hay mặt trời cực đại, luôn luôn có màu sắc mỹ lệ, luôn đem đến cảm giác được yêu thương trọn vẹn, người ta không muốn rời đi vì họ quá hạnh phúc và vui vẻ ở đó. Nhưng cuối cùng họ vẫn phải bắt đầu hành trình của mình, mà trải nghiệm đầu tiên thường là hình thức sinh mệnh đơn giản, ví dụ như đá và cây cối, họ thích như vậy hơn, vì cuộc đời đó ngắn, có thể đến và đi nhanh hơn. Nó khiến họ bước đầu hiểu được cảm giác ấy thế nào, ngay cả khi họ không thích đánh mất cảm giác tự do của mình.

Tia sáng

Một ca tương tự khác là một cô gái tên Hope. Lúc tôi diễn thuyết ở Perth, Hope tự nguyện lên làm mẫu. Hope làm vậy không chỉ vì tò mò,

thân thể cô ấy có vấn đề, cô bị bệnh máu trắng cần giúp đỡ khẩn cấp, bởi vậy nguyện ý để cả phòng chứng kiến quá trình hồi quy của mình. Sau khi bắt đầu thôi miên, cô ấy không đợi tôi hoàn thành dẫn dắt liền miêu tả một vài chuyện không bình thường.

Cô ấy thấy một nơi khiến cô nghĩ đến những ngọn núi phủ trắng tuyết ở Tây Tạng, cô miêu tả chúng rất đẹp, độc lập, tĩnh lặng, trang nghiêm, lại có sức mạnh. Không khí tươi mát hoàn toàn không bị ô nhiễm. Tiếp đó cô miêu tả trong không khí có thứ khiến người ta không tưởng được. Đối với tôi, sự bất ngờ đã là chuyện thường ngày, cho nên tôi hỏi tiếp.

“Không khí như rải ra những mảnh tinh thể sống nho nhỏ, khắp trong không khí là tinh thể, nhưng không có trên mặt đất. Chúng ở trong không khí, tôi đang hít thở chúng.”

Ý nghĩ đầu tiên của tôi là, hít thở tinh thể là một chuyện không thể tin được.

“À, chúng rất nhỏ, loại vật chất nhỏ li ti. Nơi này rất đẹp, như một chiều kích khác. Tôi ở chỗ rất cao, tôi có thể nhìn thấy các thứ và hiển hiện chúng, rồi phóng chúng đến Trái Đất. Điều này rất dễ. Đó là công việc của tôi, tôi kết nối với tất cả mọi thứ, nhưng để hiển hiện thứ này, tôi không thể nói chuyện với mọi người. Bạn hiểu ý tôi không? Có vài thứ nhất định phải được học. Ừm, không có người nào ở chỗ tôi ở - ở chỗ của... năng lượng... nhân loại. Bạn sẽ không tin đâu.

Dolores: Vậy ở đó không có ai quanh bạn?

Hope: Họ ở trên Trái Đất. Tôi nghĩ tôi không phải nhân loại, tôi là tia sáng - Thực tế nếu bạn đã nhắc đến, nơi này có rất nhiều thực thể. Tôi đã nghĩ về người sao?... Họ không phải con người, họ là đồng nghiệp của tôi. Họ tạo thành từ hạt nguyên tử bé nhỏ.

Dolores: Vậy bạn không thật sự có hình thể? Bạn chỉ đang di động? Nói như vậy đúng không?

Hope: Đúng, suy nghĩ hiện thực, hiển hiện. Tôi đang hiển hiện tình cảnh trên Trái Đất, chúng tôi đều như vậy. Đó chính là điều chúng tôi đang làm.

Dolores: Bạn nói đó là công việc của bạn?

Hope: Đúng vậy, nhưng tôi phải đi xuống. Tôi quyết định đi xuống và trở thành một trong những nhân loại đó, vì chúng tôi hiển hiện... Tất cả chúng tôi làm... những tia sáng. Có rất nhiều tia sáng, sau đó chúng xuống vì bạn tạo nên nó, bạn chuyển phát nó, bạn neo giữ nó. Chúng tôi neo nó ở trên Trái Đất.

Dolores: Đồng nghiệp của bạn cũng phải xuống sao?

Hope: Đó đều là nhận định tự thân của mình. Là lựa chọn của chính mình. Phải có người neo giữ năng lượng ở đây, bạn biết không? Có vài tia sáng xuống, tôi là một trong số đó.

Dolores: Nếu bạn ở đó vui vẻ như vậy, tại sao lại quyết định xuống đây?

Hope: Hai chữ "chức trách" hiện lên với tôi. Bởi vì chúng tôi đều đóng vai trò của mình. Chúng tôi biết vai trò của mình, tất cả chúng tôi làm. Tôi đang đi xuống, được chứ?

Dolores: Tùy ý bạn, nhưng bạn dường như không muốn xuống cho lắm, đúng không?

Hope: Bạn đọc vị tôi rất giỏi.

Dolores: Bạn biểu hiện ra tâm trạng không muốn đi xuống cho lắm.

Hope: Đây không phải vấn đề có muốn hay không, đó là vấn đề cái gì sẽ được làm.

Dolores: Có người nói với bạn phải làm gì sao?

Hope: Không phải bắt buộc, nó không giống như vậy, không có thầy cô trường học ở đây. Chúng tôi gặp, chúng tôi biết, chúng tôi quyết định, đó chỉ là chuyện xuống hoặc không.

Dolores: Nói cho tôi biết, chuyện gì xảy ra khi bạn quyết định xuống.

Hope: Ừm, Trái Đất rất, rất khác. Tình yêu ở đâu? (buồn) Tôi không hiểu. Mọi thứ đều quá dày đặc, chúng tôi không thể hít thở được tinh thể.

Dolores: Không, ở đây không có tinh thể, đúng không?

Hope: Tất cả đều bị giấu đi. Thật khắc nghiệt... và nhân loại... Tôi nói một chuyện, bạn có chịu nghe không? Xuống nơi tôi đang ở, họ không

tin vào tia sáng (chúng tôi đều cười). Nếu bạn nói về tia sáng, thân thể bạn bị xé rách ra...

Bị kéo từ hai đầu, không được nói đến tia sáng (cô ấy đặt ngón tay lên môi và "suyt"). Bạn có biết họ sẽ làm gì với con người ở đây không? (cô ấy bắt đầu khóc) Họ xé xác con người! Họ không nhận thức được cái gì đã đi vào sáng tạo ra thân thể vật lý. Họ chỉ phá hủy nó, họ không có liên kết với tia sáng. Tôi phải tìm đến một nơi có kết nối.

Xem ra cô ấy đến Trái Đất vào một thời đại có thành kiến nghiêm trọng đối với người bất đồng với mình. Thân là một linh hồn ngây thơ thuần khiết, cô không nhận thấy nói với người khác cô đến từ đâu là nguy hiểm đến bao nhiêu.

Hope: Tôi không ngờ chuyện lại xảy ra như thế, chúng tôi bí mật tụ họp trong một nhóm nhỏ. Nếu họ phát hiện chúng tôi, mọi người ở đây... Thật sự chỉ là quá (thút thít mũi) nhanh...

Trong cả quá trình thôi miên, Hope dùng rất nhiều động tác tay, nhưng thư ký ghi chép không thấy, cho nên không thể lưu lại bài miêu tả. Tôi ước gì khi đó có máy quay, động tác tay của cô biểu đạt ra cực hình nào đó, cô ấy làm động tác cắt xuống ngay chính diện thân thể, với cổ họng thì làm ra động tác cắt ngang, còn một loại khác là kéo đứt thân thể. Trong quá trình thôi miên, cô dường như không muốn giải thích rõ ràng chuyện mình gặp phải khi ở trong thân thể, từ động tác tay và cảm xúc của cô, tôi có thể nhận ra cô là vì niềm tin của mình mà bị khổ hình và sát hại, Siêu thức hiển nhiên cho rằng tốt nhất không nên nói ra tường tận, như vậy tốt hơn cho Hope. Tôi chỉ có thể tưởng tượng điều này sẽ tạo thành ảnh hưởng thế nào đối với một linh hồn thuần khiết ôn hòa lần đầu tiên đến Trái Đất, chỉ một lòng muốn giúp đỡ nhân loại. Chuyện này hẳn là hoàn toàn bất ngờ đối với một linh hồn trực tiếp đến từ nơi thần tính yêu thương không vụ lợi - Vùng đất của tia sáng.

Dolores: Lúc đi xuống, bạn có thân thể vật lý không?

Hope: Ồ, có, vì nhất định phải có. Bạn phải có thân thể khi ở đây, Họ sẽ làm một vài chuyện với thân thể. Thân thể rất đậm đặc, nặng như chì.

Dolores: Dù không thoải mái, nhưng bạn chọn tiến vào thân thể để làm công việc của mình, phải không?

Hope: Đúng vậy, tôi có quên một chút. Đó là nói cho mọi người về tia sáng, tôi sẽ nói với bạn nó là cái gì. Những người đáng thương trên Trái Đất đứt mất liên hệ với nó, sự sợ hãi dày đặc ở đây, công việc của chúng tôi là xua tan sợ hãi và thật sự kết nối họ với tia sáng nơi từ đó họ đã đến. Và có những khả năng khác nhau vì tia sáng có thể hạ thấp xuống để hiển hiện, nhưng sự việc không dễ như tôi nghĩ. Vì tôi đã từng không bị hạn chế, không, tôi không bị. Họ thì thâm điều đó trong gió, nhưng các bạn không biết, phải không? Thế là câu hỏi nảy sinh, làm thế nào chúng ta làm điều đó được? Làm thế nào tôi hoàn thành điều mà tôi đến để làm? Làm thế nào? Tôi đang tìm câu trả lời. Có đôi khi tôi cảm thấy “Để làm gì?”. Không có gì tốt cả.

Dolores: Nhưng bạn biết không phải toàn bộ nhân loại đều như vậy, có vài người sẽ lắng nghe.

Hope: Đó không phải những người bạn phải ứng phó. Họ cũng đến từ tia sáng, họ đang làm việc. Phải ứng phó chính là - rất nhiều - những người quên mất mình tới từ đâu. Họ đã quên kết nối của mình, sức mạnh của mình, vẻ đẹp của mình. Quên đi là chuyện rất trầm trọng.

Dolores: Có cách nào giúp bọn họ nhớ lại hay không?

Hope: Đó là lý do tôi ở đây. Tôi đang tìm phương pháp - tôi nghĩ tôi thất bại - kêu gọi càng nhiều tia sáng xuống hơn. Triệu hồi càng nhiều tia sáng xuống, để tích lũy năng lượng. Nó đã và đang diễn ra lúc này... Càng nhiều ánh sáng hơn, và càng nhiều ghi chép được phổ biến hơn.

Dolores: Bạn nói càng nhiều ghi chép được phổ biến hơn là ý gì?

Hope: Càng nhiều ánh sáng đã được gọi vào.

Dolores: Còn về những người đã ở trên Trái Đất? Có phải họ cũng có thể làm những chuyện này?

Hope: Họ là tia sáng ở đây như một con người.

Dolores: Vậy ý bạn là tất cả bọn họ cũng quên?

Hope: Tôi nghĩ đa phần đó là tình trạng của tôi. Tôi nghĩ tôi đã quên. Tôi vốn không muốn quên, nhưng tôi đã quên, xác định, bởi vì có rất nhiều người khác tôi thấy được lúc này; nhiều người làm công việc của họ, nhiều người đã quên, nhiều người không có. Tôi là một

trong số họ và tôi cảm thấy tôi không đạt tiêu chuẩn, tôi không thành công.

Dolores: Nhưng bạn biết sau khi tiến vào thân thể vật lý, mọi thứ sẽ khác đi.

Hope: Một số người không biết... như tôi.

Dolores: Khi bạn ở trong thân thể vật lý, bạn khởi đầu một cuộc sống của con người vật lý.

Hope: Đương nhiên là vậy, điều này thật sự khiến tôi rất khốn khó.

Dolores: Bạn có cách nào mang ký ức trở lại cho thân thể này hay không? Thân thể mà bạn đang nói chuyện thông qua nó.

Hope: Đó chính là nguyện vọng lớn nhất của tôi.

Dolores: Bạn nhận thấy bạn là đang nói chuyện thông qua một thân thể vật lý?

Hope: Đúng vậy, và nó rất đau khổ.

Dolores: Tại sao thân thể này đau khổ?

Hope: Buồn... Nỗi buồn trọn vẹn vì quên mất công việc mà cô ấy tới nơi này để làm. Nỗi buồn trọn vẹn.

Siêu thức nói Hope không làm chuyện cô ấy muốn làm khi tới đây. Cô ấy quên mất, và nó là nguyên nhân gây ra sự đau đớn của thân thể. Tôi bảo Siêu thức làm thân thể Hope hoàn toàn cân bằng và hài hòa trở lại, như thế cô ấy có thể làm công việc của mình. Tôi nói: "Cô ấy không nhận thức mình đã ngừng làm nó."

Hope: À, cô ấy khá thông minh. Cô ấy có một ý tưởng tuyệt vời, cô ấy đang đến đó.

Cô ấy cũng có rất nhiều sợ hãi do gặp thương tổn tàn nhẫn ở kiếp trước.

Hope: Có một lớp, một lớp rồi một lớp những cuộc đời tràn ngập giễu cợt, đau khổ và sỉ nhục.

Dolores: Tại sao cô ấy phải lựa chọn trải qua nhiều cuộc đời đau khổ và sỉ nhục như vậy?

Hope: Vì một lý do. Cô ấy quên cách sử dụng năng lượng, cái đã bị quên mất ở hành tinh này - tôi nghĩ cô ấy đang cho phép những người khác ngăn cản mình.

Dolores: Cô ấy cho phép ai ngăn cản mình?

Hope: Tôi nghĩ là nhà thờ và vị God kia, cùng những thứ chồng chất trên đầu cô ấy. Những thứ chất rất cao trên đầu đang ngăn trở cô ấy - là những cuốn sách.

Chúng chỉ là những quyển sách ghi chép tri thức không chính xác, chúng chỉ là chữ nghĩa.

Dolores: Chúng ta có thể vứt chúng đi. Cô ấy không cần chúng nữa.

Tôi làm rất nhiều cố gắng, muốn cô ấy tưởng tượng mình thu dọn sách và các lớp đau khổ tiền kiếp rồi vứt chúng đi. Ngoài ra tôi cũng cấp cho Hope rất nhiều gợi ý, giúp cô ấy lấy lại sự tự tin; bởi nếu cô ấy chọn nói ra lời trong lòng mình, kiếp này sẽ không bị tổn thương như kiếp trước. Tất cả đều chỉ là kiếp trước và không có gì xảy ra với kiếp này. Siêu thức đồng ý lời nói của tôi, tôi nghĩ chúng ta có một vài tiến triển.

Hope: Cô ấy hiện tại có chút hoang mang, vì khi là sinh mệnh tinh thần đơn độc, cô ấy có mọi thứ mình cần, cô ấy một mình và hạnh phúc khi làm tia sáng. Làm một con người, cô ấy ở một mình và giữ bản thân đơn độc. Nhưng cô ấy sẽ tốt hơn nếu làm việc trong nhóm, như thế cô ấy sẽ có được sự ủng hộ. Cô ấy đã quen làm một tia sáng đơn độc trong sự cô lập tuyệt vời. Sẽ rất tốt nếu bạn nói với cô ấy trên Trái Đất cũng không giống vậy, cá thể không thể cô lập bản thân mà sinh tồn. Chúng tôi không thích phê bình, nhưng đây là một thất bại - nếu từ ngữ đó được cho phép dùng. Cô ấy cần ở trong xã hội, nhưng lại giấu mình đi. Nếu ở trong một nhóm, cô ấy sẽ không phải một thân một mình.

Tôi hỏi tiếp "câu hỏi muôn thuở": Mục đích cuộc đời của Hope là gì? Họ muốn cô ấy làm gì?

Hope: Chỉ cần cô ấy tin nhiệm vào bản thân, công việc và thời gian cô ấy sống một mình, không cần lo lắng quá nhiều về những người khác. Cô ấy cố gắng trở nên bình thường, đó là sai lầm hoàn toàn, cô ấy không thể bình thường. Các bạn muốn thực thi chức trách và phần lớn những người trong phòng này cũng không bình thường.

Dolores: Bạn nhận thấy căn phòng này (lớp của tôi) có những người khác? (Ồ, đúng vậy) Rất nhiều người trong chúng tôi không được bạn xem là bình thường?

Hope: Không ai ở đây là bình thường trong nhân loại. Tôi không có ý xúc phạm, tôi nói với sự tôn kính lớn nhất. Cô ấy cần sự ủng hộ, giống như ngày xưa. Đây là vấn đề của cô ấy. Cô ấy đã thu được kinh nghiệm từ nhà thờ, nhà thờ đã cho cô ấy có một nhóm. Cô ấy hiện không có nhóm.

Lúc Hope liên tiếp nhắc tới “tia sáng”, tôi thấy đó là một từ ngữ khác hình dung sinh mệnh tinh thần và bộ dạng của họ ở một thế giới khác. Tôi hiện tại đặt sự chú ý vào vấn đề thân thể cô ấy - bệnh máu trắng và khối u cổ họng.

Hope: Cô ấy đã từng không muốn ở đây, “Để làm gì?”, cô ấy lặng lẽ nói với mình.

Dolores: Cô ấy đã từng quyết định mình không muốn ở đây sao?

Hope: Không. Cô ấy thấy chuyện xảy ra và bắt đầu cảm thấy đau khổ. Nhưng bên dưới tất cả, tia sáng không sáng lấp lánh. Bạn hiểu ý của tôi không? (Vâng) Cô ấy thực tế là ở đây, khi nhớ được tia sáng, tôi nghĩ cô ấy sẽ muốn ở đây.

Vấn đề của thân thể Hope xuất phát từ ý niệm không muốn ở Trái Đất nữa. Cô ấy rất thất vọng với công việc và sự nghiệp của mình, cô ấy muốn giúp đỡ người khác, nhưng không nghĩ điều đó có kết quả. Ngoài ra cô ấy dốc sức quá nhiều cho chồng, cô ấy không sống cuộc sống của mình. “Cô ấy đang sống cuộc đời của người khác” Cô ấy nên sống cuộc đời của mình, người chồng sẽ không có gì dị nghị.

Sau khi có chung nhận thức, Siêu thức nhanh chóng giải quyết bệnh máu trắng của cô. Nó chỉ làm một động tác như ném thứ gì đó đi, sau đó tuyên bố “Xong”.

Hope: Đó là độc tố của tư tưởng.

Dolores: Tại sao cô ấy lại phát triển nó thành bệnh máu trắng?

Hope: Bởi vì cô ấy ghét tình cảnh của mình.

Dolores: Cho nên tạo ra nhiều bạch cầu như vậy để phá hủy thân thể này.

Hope: Đúng vậy. Niềm vui ở đâu đây? Không ở đâu cả? Không tốt đẹp.

Tôi nhấn mạnh cô ấy có thể mang niềm vui đến cho đời mình. Siêu thức lại nói cô ấy không nên ở một mình quá nhiều, cô ấy cũng không

cần làm việc trong cô độc. Tôi phát hiện rất nhiều tình nguyện viên làn sóng thứ hai không muốn giao thiệp cùng người khác, họ thà rằng làm việc và sinh hoạt trong tình trạng cô lập. Nhưng đây là chỗ mâu thuẫn, họ vốn nên giúp đỡ người khác bằng cách phát tán năng lượng của mình, nhưng phần lớn bọn họ không thích con người, bởi vậy họ tình nguyện sống trong cô độc, tất nhiên cũng không thực hiện được mục đích cuộc đời.

Hope bắt đầu ho khan, thế là tôi hỏi tình trạng cổ họng cô ấy, cổ họng cô có một khối u. Họ nói đó là bởi vì cô tràn ngập sợ hãi, sợ hãi dồn ứ trong cổ họng. Cô ấy sợ nói chuyện, vì tiềm thức nhớ tới vận rủi mấy kiếp trước do nói ra sự thật, Siêu thức nói khối u cứng như xương, u tồn tại một khoảng thời gian rất lâu nên đã vôi hoá. Sau khi cẩn thận kiểm tra, Siêu thức đập khối u ra thành hai nửa, giống như hồ đào.

Hope: Hồ đào vỡ thành hai nửa, đang biến mất. Cô ấy hiện tại có thể thoải mái nói ra sự thật, cô ấy sẽ không sợ nữa. (bệnh máu trắng và khối u đã được chữa khỏi)

Dolores: Khi cô ấy tái khám và kiểm tra máu, bác sĩ sẽ chú ý thấy chuyện khác lạ này chứ?

Hope: Đúng vậy, và cô ấy có thể giải thích nguyên nhân với bác sĩ. Ban đầu ắt sẽ rất khó khăn để nói với ông ta.

Dolores: Nhưng bác sĩ sẽ chú ý thấy vài thứ khác lạ.

Hope: Ông ấy sẽ nói "Xảy ra sự bình phục tự phát" - một ngày nào đó cô ấy sẽ trị liệu ngược lại cho bác sĩ.

Dolores: Bạn đã xong công việc với thân thể Hope?

Hope: Đã làm xong. Khi cô ấy di chuyển và quyết định phương hướng của mình, thân thể cũng sẽ phối hợp và đồng thuận với quyết định của cô ấy. Chúng tôi cho cô ấy thông tin. Tự do ý chí. Cô ấy phải tin. Cô ấy sẽ giống như tia sáng. Giọng nói cô ấy sẽ phát ra âm sắc và giai điệu mỹ lệ mà mọi người thích nghe - - cô ấy cần muốn ở đây. Và bây giờ sẽ thế.

Dolores: Bạn biết tôi bình thường phải mời bạn tới, nhưng bạn vẫn luôn ở đây suốt, phải không? (cười)

Hope: Tôi không nên ở đây sao?

Dolores: Ô, không, tốt lắm. Bạn biết học sinh ở đây cần gì. Đôi khi bạn có thể xuất hiện ngay tức khắc, ở thời điểm quan trọng.

Hope: Còn tùy xem bạn thôi miên ai.

Dolores: Vâng, không cần tái diễn những đau khổ tiền kiếp cho cô ấy thấy nữa phải không? Đó không phục vụ cho mục đích, chỉ cần biết nguyên nhân vấn đề của cô ấy thôi là đủ.

Hope: Đúng vậy. Bạn chắc sẽ tìm thấy nó nhanh hơn ở những buổi trị liệu, bởi vì thời gian như chúng ta biết, đang thay đổi.

Dolores: Cho nên những buổi trị liệu sẽ được tăng tốc, và càng lúc càng nhanh hơn?

Hope: Luôn phải phụ thuộc chút ít vào con người. (Đúng vậy)

Dolores: Điều này luôn phải nhìn người mà định.

Hope: Công việc đó vô cùng quan trọng - ý niệm về tia sáng đem thiên đường đưa tới trên Trái Đất. Sẽ tuyệt mỹ đến nhường nào khi biết buổi tối lúc lên giường, với công việc của mình, bạn đang mang đến một vài tia sáng... thiên đường tới Trái Đất. Chúng tôi hỏi bạn: "Còn công việc nào thỏa mãn hơn sao?"

Với mỗi một người mà bạn hàn gắn, Trái Đất liền trở nên sáng thêm. Chúng tôi cảm ơn bạn vì công việc của bạn. Chúng tôi gửi tia sáng tới cho bạn. Chúng tôi cảm ơn bạn, chúng tôi vinh danh bạn.

Trong ca này, tôi cho rằng, tia sáng nếu không phải đến từ Nguồn Thượng Đế thì chính là cõi tinh thần, đặc biệt khi Hope nhắc tới hít thở tinh thể. Bất kể thế nào, đó đề cập đến điểm khởi đầu cho những linh hồn lần đầu tiên tới Trái Đất, họ ôm ý muốn tốt đẹp nhất tiến đến, nhưng sau khi tới đây, phát hiện tình trạng không dễ dàng như đã nghĩ.

Chương 3

Sinh Mệnh Năng Lượng

Louise tới tìm tôi thôi miên, chủ yếu để hiểu rõ tại sao mình luôn sợ hãi mất đi. Cô dường như liên tục tìm kiếm đồng loại của mình, cô muốn biết làm thế nào mới tìm được và liên hệ với họ. Cô tích cực tham gia các nhóm và giảng dạy về siêu hình, cũng học được rất nhiều từ đó, nhưng cô không ngừng tìm kiếm để lấp đầy lỗ hổng trong cuộc sống của mình. Sự trống rỗng này, cảm giác không vui và thất lạc này tới nay vẫn chưa được giải thích hợp lý. Tất nhiên chúng tôi kỳ vọng có thể tìm được đáp án từ sự việc trong tiền kiếp, nhưng Siêu thức hình như lại có suy nghĩ khác - Đừng quên nó có tầm nhìn toàn cảnh mà chúng ta không thể nhìn tới, cho nên tự thân đã có một chuẩn logic hoàn toàn xa lạ với chúng ta.

Lúc xuống khỏi đám mây, Louise thấy một quang cảnh rất kỳ dị. Địa hình là những đỉnh nhọn gập ghềnh, một số thì chọc trời, một số thì thấp bé, những đỉnh nhọn đó trải khắp cả mặt đất, không còn vật gì khác. "Chúng có màu nâu nhạt bóng loáng, rất giống tinh thể, toàn bộ đều gập ghềnh, không bằng phẳng lại rất sắc nhọn." Tôi tự hỏi ai có thể đi đứng trên địa hình như vậy. Cô ấy nói mình không phải đang đứng, mà là đang bay, đang lơ lửng từ trên nhìn xuống. "Đỉnh chớp quá sắc nhọn. Tất cả mọi thứ đều rất sắc nhọn. Giống như tinh thể là những đỉnh nhọn này lồng vào những đỉnh nhọn khác, chúng có cùng màu sắc như những đỉnh nhọn lởm chởm. Chúng rất dài, tỏa sáng, nhọn nhọn. Có một số nhỏ hơn hoặc lớn hơn. Khắp nơi đều có ánh sáng phản xạ, vài đỉnh nhọn rất cao, gần như cao ngất trong mây."

Tôi bảo cô ấy nhận thức thân thể mình, xem cô ấy cảm nhận bản thân thế nào. "Tôi nghĩ tôi chắc chắn có một thân thể, vì tôi không muốn đứng trên những đỉnh nhọn này. Tôi có thể chú ý thấy cảm giác. Cảm thấy khác biệt ấm lạnh, cũng cảm thấy được gió nhẹ, còn thị giác nữa. Tôi hiện đang quan sát giữa đỉnh nhọn và tinh thể. Nếu tôi nhìn kỹ bề mặt bên ngoài, nó không phải tĩnh lặng... Có cái gì đó đang

chuyển động. Hơi giống mây, nhưng không phải màu trắng hay màu xám, nó sáng hơn. Còn nữa, lúc chuyển động, chúng có vẻ như lướt qua lướt lại, còn có thể thay đổi hình thể, nhưng chúng không phải mây; lúc đầu khi rớt tới đây, tôi cho rằng ở đây không có gì hết, nhưng hiện tại tôi thấy tình huống cũng không phải như vậy. Chúng giống như những giọt nước phát sáng, không rõ ràng lắm, chúng có thể lẫn lộn giữa các thứ, cũng có thể trôi lơ lửng. Chúng giống như giọt nước, nhưng có một số nhỏ hơn, một số lại to hơn, không có hình thể rõ ràng. Tựa như mây, nhưng tinh tế hơn mây.

Dolores: Đó là những hình thể sự sống duy nhất bạn phát hiện?

Louise: Không. Trên thực tế còn những thứ rất rất nhỏ, bò trên bề mặt, lúc nhúc khắp nơi.

Dolores: Theo bạn, những giọt nước kia có phải là sinh mệnh có tri giác không?

Louise: Vâng, chúng có tri giác. Giống như một ký ức ở trong bong bóng xà bông. Chẳng qua chúng đều có hình dạng và kích thước bất đồng... hợp nhất.

Dolores: À, vậy còn bạn? Bạn có cho rằng bộ dạng mình cũng giống như chúng?

Louise: (cười) Tôi cũng tự hỏi điều đó. Tôi có thể lơ lửng, có thể thay đổi vị trí. Tôi không cảm giác được mình trông như thế nào. Tôi cảm thấy được nóng lạnh, tôi có thể thay đổi hình dạng... Có thể thay đổi kích thước dễ như không. Những thứ khác hoặc trôi nổi xung quanh hoặc bò qua bò lại. Một số sát bề mặt, chúng đang ở trên đó. Tôi không biết tôi có giống chúng hay không.

Dolores: Bạn có thể phát giác được. Thông tin đều ở đó. Bạn có giống những thứ khác không? (Không) Bạn khác ở chỗ nào?

Louise: Chúng giống như hình thể sinh mệnh đơn giản... Là dạng chuyển tiếp. Không giống một thân thể, cũng không phải ánh sáng thuần túy, dù tôi dừng lại ở đây, nhưng tôi hình như không hoàn toàn như vậy (đột ngột hiểu ra). Tôi có một sứ mệnh! Nơi này giống như một chỗ nghỉ - nơi này là vùng trung gian. Tôi đang trên đường về nhà... Đây chỉ là một chỗ nghỉ chân.

Dolores: Bạn tương đối tiến hóa, chúng tương đối đơn giản? (Vâng) Bạn cho rằng bạn đang trên đường về nhà? (Vâng) Đây là ý gì?

Louise: (thì thầm) Đó là nơi tôi sống.

Dolores: Bạn đã từng ở một nơi nào khác? (Phải) Nói với tôi về nó, bạn đã ở đâu?

Louise: Trái Đất. Nhưng tôi sẽ không trở lại đó. Đây là lý do tôi tới chỗ nghỉ này trước để tinh lọc bản thân rồi mới về nhà. Chuyện trên Trái Đất cũng đã làm xong.

Dolores: Bạn rất phấn khởi khi có thể rời khỏi Trái Đất?

Louise: Không, tôi nhớ vẻ đẹp của nó, nhưng tôi không muốn quay lại. Tôi nhớ nhà. Nhà... Ở đó không có gì gập ghềnh lởm chởm, không có thô ráp. Tất cả chúng tôi đều biết. Tất cả chúng tôi đều yêu. Tôi nhớ nhà, nhưng ở đây cũng không thành vấn đề. Đây chỉ là một chỗ dừng chân. Tôi không rõ tại sao tôi lại dừng ở đây, tôi chỉ biết mình rất tò mò. Tôi vốn không biết về những nơi giống như vậy. Bạn biết ở trên Trái Đất họ gọi chúng là "Amip"(động vật đơn bào được gọi là trùng biến hình hay trùng chân giả), nhưng một số chúng rất nhỏ hoặc rất lớn, chúng có trí lực. Chúng có thể dung hợp với nhau, chúng có thể thay đổi ngoại hình. Chúng có thể lớn lên, cũng có thể co lại. Thật tuyệt vời khi được như vậy. Có lẽ đó là lý do ở trên Trái Đất tôi lại thích nước đến thế.

Dolores: Tạm thời không phải là gì cả, cảm giác đó rất tốt phải không?

Louise: Vâng, đương nhiên rất tốt.

Tôi quyết định rút ngắn thời gian, làm cô ấy đi tới lúc về đến nhà. Tôi hỏi cô ấy nhà là như thế nào. "Nó thật sự rất đẹp và sáng rõ, có rất nhiều màu lam, xanh lục và vàng kim."

Dolores: Là màu sắc của vật thể hay chỉ đơn giản là màu sắc?

Louise: À, vật thể chính là những sắc màu. Tất cả mọi thứ đều có thể được chạm vào và cảm thấy, cho nên không có khác biệt. Nó là thực thể, nhưng bạn cũng có thể xuyên qua nó, nó có đủ các loại không gian, nó có thể tạo ra một con tàu làm từ ánh sáng đặc biệt có khả năng du hành rất xa. Chỉ cần chúng tôi có những ký ức của nơi từng đi qua, chúng tôi có thể làm ra những thứ mỹ lệ, và chúng tôi sáng tạo.

Dolores: Bạn phải có ký ức trước rồi mới có thể sáng tạo? (Phải)

Cô ấy thấy được một vài thứ hoành tráng được sáng tạo ra, bởi vậy cảm thấy kinh ngạc và tán thưởng. Cô thở dài thật sâu. "Nơi này thật an lành và mỹ lệ. Tôi nhớ nó." Cô ấy bắt đầu khóc.

Dolores: Nhưng bạn đến Trái Đất là có lý do phải không?

Louise: Chúng tôi muốn như vậy. Tất cả chúng tôi đều đã đến vùng đất xinh đẹp đó. Chúng tôi muốn khiến họ biết những điều chúng tôi biết, cảm thấy những điều chúng tôi cảm thấy.

Dolores: Nhưng bạn biết đi tới Trái Đất sẽ phải quên hết mọi chuyện phải không?

Louise: Một số quên, một số thì không.

Dolores: Có dễ dàng hơn không khi quên đi mọi việc?

Louise: Không, sẽ khó khăn hơn bởi vì họ bị hút vào mọi thứ. Họ khổ đau và bị kẹt. Không, nó dễ nhớ lại hơn. Nếu họ có đủ can đảm nói với người khác... Nhưng một số sẽ sợ hãi. Một số biết người khác sẽ không tin mình, và một số thì quên. Nhưng chỗ đó rất đẹp, bạn biết chúng tôi cũng đến Trái Đất và thưởng thức những nơi đó, như thế chúng tôi có thể thu thập những ký ức, và chúng tôi có thể có sức sáng tạo nhiều hơn, làm nhiều hơn cho những người khác.

Dolores: Cho nên bạn phải đến Trái Đất ở trong thể vật lý để có ký ức? (Phải) Nếu không bạn không thể sáng tạo? Ý của bạn là vậy sao?

Louise: Chúng tôi có thể sáng tạo. Đó chính là chúng tôi. Chúng tôi là người sáng tạo của ánh sáng, nhưng chúng tôi cũng có thể trở nên càng phong phú hơn khi hợp nhất cùng một hành tinh. Bạn xem, khắp nơi đều có kết nối, nó không giống như con người nghĩ. Người trên Trái Đất chấp nhận như thế, nhưng ở những hành tinh khác cũng không phải như vậy. Ở những nơi đó mọi người biết rằng truyền thông tin là chuyện rất dễ dàng. Rất dễ để kết nối, rất dễ để tiến lên, rất dễ để du hành. Thật sự là rất dễ!

Dolores: Bởi vì họ không bị quên chuyện họ cần làm. (Phải) Nhưng khi đến Trái Đất, quên mất mọi thứ là một phần của bài khảo nghiệm, phải không?

Louise: Không. Trên thực tế tôi cho rằng sau khi khi chúng tôi nâng cao ý thức của người Trái Đất, họ sẽ khôi phục lại ký ức. Đó là chuyện chúng tôi muốn làm cho những người ở đó. Như vậy họ sẽ đối xử với

nhau tốt hơn, cũng không cần chịu đau khổ để học bài học của mình. Đau khổ là không cần thiết, nó đã từng như vậy ở quá khứ, nhưng bây giờ thì không phải là bắt buộc.

Dolores: Mọi chuyện dễ hơn khi chỉ cần nhớ lại chứ không cần phải trải qua đau khổ, ý bạn là vậy sao? (Phải) Nhưng nhân loại không chịu nghe?

Louise: Không phải lúc nào cũng vậy.

Dolores: Bạn có biết bạn hiện đang nói chuyện thông qua một thân thể sống được biết với cái tên Louise?

Louise: Tôi biết. Nhưng đây là nhà của tôi trong kiếp sống này.

Dolores: Tôi đã tự hỏi đó có phải là trước khi cô ấy tiến vào thân thể Louise này?

Louise: Là trước kia, cũng là sau này.

Dolores: Cho nên sau khi hoàn thành chuyện ở đây, cô ấy sẽ trở lại cùng một nơi đó? (Phải) Nhưng nếu ở đó hạnh phúc và đẹp tới như vậy, tại sao cô ấy còn quyết định trở lại Trái Đất với thân phận Louise?

Louise: Trước khi trở thành Louise, cô ấy là tình nguyện viên đến Trái Đất.

Dolores: Cho nên cô ấy hết lần này đến lần khác quay về?

Louise: Đúng vậy, nhưng Louise này là lần cuối cùng. Tôi biết điều đó. Vì sau khi đã làm Louise xong, cô ấy sẽ lại trở về nhà, giống như tôi đang ở nhà lúc này.

Dolores: Vậy bạn cho rằng đến lúc đó cô ấy sẽ kết thúc tất cả bài học của mình?

Louise: Kết thúc bài học trên Trái Đất, đúng vậy... Không phải tất cả mọi bài học.

Dolores: Có phải cô ấy biết đây chính là lần cuối cùng của mình không? (Phải) Rất khó khăn phải không? (Phải) Nguyên nhân cô ấy tạo ra những khó khăn đó là gì?

Louise: Muốn hoàn thành càng nhiều càng tốt.

Dolores: Nói như vậy là ý gì?

Louise: Khi chúng tôi đi từ cảnh giới ánh sáng và rời thiên hà này, như chúng tôi gọi nó, chúng tôi đến những nền văn minh khác, như chúng có thể được gọi, nhận một vài nghiệp quả của chúng. Sau đó

chúng tôi hoàn thành tất cả nghiệp quả nhân loại của chúng tôi từ hành trình này.

Dolores: Vậy nên Louise cũng đã từng đi đến những nơi khác Trái Đất, và bạn nói là bạn nhận lấy nghiệp từ những nơi khác?

Louise: Nghiệp mà Louise đang hoàn thành chỉ đến từ cuộc sống nhân loại của cô ấy.

Dolores: Cho nên đây là thời điểm đóng lại chương này? (Phải) Cô ấy đã học được những chuyện có thể học ở những kiếp sống này?

Louise: Không chỉ là học, còn cống hiến nữa. Vì nguyên do của hành trình chính là cống hiến.

Dolores: Cô ấy nên cống hiến cái gì?

Louise: Chỉ dạy con người cách suy nghĩ... Chỉ dạy con người cách yêu thương... Chỉ dạy con người cách quan tâm săn sóc lẫn nhau... Chỉ dạy con người cách có được niềm tin... Chỉ dạy con người cách tạo ra hòa bình... Chỉ dạy con người cách vượt qua bệnh tật... Chỉ dạy con người cách kết nối với thiên nhiên... Chỉ dạy con người bản chất của tuyệt vọng là thiếu sự kết nối... Chỉ dạy con người họ có thể chung sống hài hòa cùng người khác... Chỉ dạy con người chiến tranh là điểm tận cùng của cuộc sống.

Dolores: Những điều đó đều rất tuyệt diệu, nhưng khi chúng ta đến Trái Đất thì lại trở nên rất trắc trở phải không?

Louise: Đúng vậy, nhưng có rất nhiều những người khác. Bạn xem, vài người trong chúng ta quên, nhưng những người khác thì không. Họ mới mẻ. Họ chỉ vừa mới học. Những tầng thứ khác nhau. Cống hiến khác nhau... Những bài học khác nhau. Và cũng có một bộ phận đến từ những khu vực khác... Một số đã có nhiều cuộc sống nhân loại. Trên thực tế còn có những người từ những thiên hà khác đến đây.

Dolores: Và cũng có những người đã luôn đến và đi hết lần này đến lần khác?

(Phải) Họ đã mắc kẹt trong bánh xe nghiệp quả?

Louise: Đúng vậy, đó là lý do vì sao “những người phía ngoài” đến giúp đỡ họ. Rất nhiều người muốn được giúp đỡ nhưng bọn họ lại giới hạn bản thân trong những chiếc hộp của mình. Họ biết mình khát khao được giúp đỡ, nhưng họ mắc kẹt trong quan điểm của

mình. Họ mắc kẹt trong giới hạn của thân thể mình và khoảnh khắc này của thời gian, nên họ không tin mình còn thứ gì khác. Họ muốn được giúp đỡ mà không làm bất cứ thay đổi gì. Họ nghĩ đó là tất cả những gì hiện hữu, cơ thể, đồ ăn, nơi chốn hoặc cảnh tượng - đó chính là toàn bộ. Louise thỉnh thoảng cũng sẽ bị mắc kẹt. Cô ấy có và nhớ những cuộc đời khác. Lần này cô ấy đến để nhớ lại mình là ai và có thể làm gì. Cô ấy đang làm một công việc tốt, chỉ là vẫn chưa tốt như trong lý tưởng của cô ấy.

Xem ra có vài tình nguyện viên là linh hồn cổ xưa, cũng quyết định đến Trái Đất hỗ trợ. Rung động của Trái Đất quá mới mẻ với họ, vì vậy tạo thành vấn đề của họ. Điểm cốt yếu để phân biệt họ và người lần đầu tới Trái Đất chính là họ tương đối có kinh nghiệm hơn. Song Louise xác nhận mọi người phải đồng tâm hiệp lực thì mới có thể giúp đỡ những người đã “mắc kẹt” ở trên Trái Đất.

Chương 4

Từ Người Quan Sát Trở Thành Người Trần

Paula là thân chủ được chọn làm mẫu trên lớp thôi miên ở Arkansas. Vì người làm mẫu ở vào tình trạng bị mọi người quan sát, nên tôi trước giờ không thể dự đoán quá trình thôi miên sẽ phát triển thế nào. Thân chủ có thể sẽ hồi hộp, cảm thấy mất tự nhiên, sau đó ảnh hưởng đến kết quả. Công việc của tôi trước giờ đều xác nhận chỉ cần thả lỏng thì họ sẽ không cảm thấy mình hoàn toàn không có chút riêng tư, sau đó thì giúp họ tiến vào trạng thái nhập thần. Ngày cuối cùng của khóa học, phần lớn các học sinh đã quen thuộc lẫn nhau, cho nên tôi luôn chọn làm mẫu vào ngày cuối cùng để họ không cảm thấy mình phải tiến hành trước một đám người lạ. Tôi tôn trọng cảm giác yếu đuối của họ, cũng khâm phục bọn họ chấp nhận cơ hội này, vì không ai biết kết quả sẽ thế nào, mỗi lần làm mẫu luôn là một lần mạo hiểm. Nhưng không biết sao tình huống luôn luôn tốt đẹp. Tôi nghĩ là vì có “bọn họ” phụ trách, không chế nguy cơ rủi ro.

Paula không kịp chờ tôi hoàn thành hướng dẫn, lúc tôi yêu cầu cô ấy tìm một nơi mỹ lệ hòa bình, cô ấy đã tới một kiếp sống khác. Chẳng qua cô ấy mới miêu tả khúc đầu, tôi đã biết đó không phải khung cảnh mỹ lệ điển hình. Cô thấy một đại dương, trên bờ cát có một kiến trúc mái vòm pha lê được cô ấy gọi là “nhà”. Lúc cô ấy muốn đi vào, kiến trúc vòm tròn mở ra, lộ ra vách tường trong suốt vừa nhìn là rõ. Tôi hỏi trong kiến trúc có gì. “Toàn bộ đều ở trung tâm, những vòng tròn lồng vào nhau. Mọi thứ đi ra từ trung tâm, từ bên ngoài mái vòm xoắn ốc thẳng đến trung tâm chỗ tôi đang ngồi. Xuyên qua trung tâm của mái vòm là trung tâm của mọi thứ. Đây là nơi năng lượng đến.”

Dolores: Năng lượng tập trung ở trung tâm căn phòng? (Phải) Năng lượng là tới từ đâu?

Paula: Bên trong! Nó chính là tạo ra năng lượng. Nó là vật sống.

Cô ấy nói mình ở đó một mình. Lúc tôi hỏi về thân thể, cô nói không thấy được thân thể. Cô nhận thức bản thân là ánh sáng.

Cơ thể ánh sáng cũng không cần tiêu thụ cái gì, cho nên cô ấy nói mình chỉ tồn tại ở đó. Không có thực thể khác xung quanh.

Dolores: Khi bạn tạo ra năng lượng này, bạn sẽ làm gì với nó?

Paula: Tôi đi khắp nơi. Tôi có thể đi khắp hành tinh này.

Dolores: Vậy là bạn không bị hạn chế ở nơi này. (Đúng) Bạn có ra khỏi mái vòm pha lê không?

Paula: Có, tôi có thể. Tôi đi lại xung quanh nó. Tôi hình như chính là ở đó.

Dolores: Bạn có hạnh phúc khi ở đó không?

Paula: Tôi rất cô đơn. Ở đây không có người khác.

Paula không nhớ được ban đầu làm thế nào đi tới nơi này, nhưng cô ấy biết mình đã ở đó rất lâu. "Tôi đã tạo ra nó."

Dolores: Làm thế nào bạn có năng lực tạo ra nó?

Paula: Tôi không nhớ. Tôi không thấy bất cứ thứ gì.

Tình huống có vẻ không có gì thay đổi, nên tôi quyết định chuyển cô ấy đi. Dù ở nơi này hình như không có thời gian, nhưng tôi hướng dẫn cô ấy đi tới, xem cô ấy có lúc nào không ở đó một mình không. Khi tôi bảo cô ấy di chuyển, cô ấy cũng không thấy gì. Trống không. Thế là tôi để cô ấy đi đến lúc cô ấy không ở đó nữa. Tôi hỏi cô ấy nhìn thấy cái gì, cô ấy bắt đầu miêu tả một cảnh tượng hỗn loạn. "Đánh chiến... Chiến tranh... Ngựa và kiếm, còn đánh chiến rất nhiều." Cô ấy không phải một phần tử trong đó, cô chỉ đứng một bên quan sát cuộc chiến. "Ngựa... Rất nhiều người cưỡi ngựa... Đánh chiến... Chiến tranh... Giáo và kiếm, đánh chiến đáng sợ. Tôi đang quan sát."

Dolores: Bạn có cảm giác gì?

Paula: Không thể chịu đựng được. Tôi nhìn hết vào trong mắt. Tôi muốn làm người quan sát vì tôi không muốn bị tổn thương. Tôi không ngăn được nó. (Cô ấy bắt đầu khóc) Thật quá nhiều khốn khổ!

Cô cảm thấy mình bất lực, liên tục rơi nước mắt. Tôi trấn an cô, nói với cô không có vấn đề gì khi sâu nào. Tôi hướng dẫn cô ấy tiến tới xem có chuyện gì xảy ra. Lần đầu tiên cô ấy tìm thấy thân thể vật lý của mình trong buổi này. "Tôi đang bước đi... Nóng... Rất nóng... Sa mạc."

Dolores: Tại sao bạn lại tiến vào thân thể?

Paula: Để học. Tôi không thể cứ mãi làm một người quan sát.

Dolores: Có người nào bảo bạn hãy thay đổi không?

Paula: Là lựa chọn của tôi. Tôi phải học... Cho nên bây giờ tôi đi trong sa mạc. Tôi chỉ muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Cô cảm thấy mình ở thật lâu trong sa mạc. Cô ấy một lần nữa cảm thấy mình không có nhà, chỉ đang tìm một chỗ nghỉ ngơi, cô ấy đã sức cùng lực kiệt. "Tôi đi thật lâu... Tôi nghĩ tôi sắp chết. Tôi nghĩ tôi không đi đến được, tôi rất mệt và yếu."

Tôi rút ngắn thời gian cô ấy trải qua giai đoạn này, hỏi. "Bạn đã tìm được chỗ nghỉ ngơi chưa?" Cô ấy thấy mình đang ở trong thành thị, đi trên đường phố người tới kẻ lui. Cô ấy thấy mình là nam giới, anh ta bị bắt lúc đi trên đường, họ đặt anh ta lên ngựa. Anh ấy biết mình gặp rắc rối. "Tôi là phần tử phản loạn - Họ đặt tôi lên lưng ngựa, họ muốn đem tôi đi, họ rất gấp rút. Hình như tôi lại phải tiến vào sa mạc. Chúng tôi sắp ra khỏi thành phố, chúng tôi sắp đi khỏi... không trở lại nữa. Ông ta dẫn tôi đến cồn cát - Tôi mất đi ý thức. Ông ta đánh vào đầu tôi."

Dolores: Chuyện gì xảy ra sau khi bạn bị dẫn vào sa mạc? (Ngưng) Nếu muốn, bạn có thể lấy góc độ của người quan sát để nhìn.

Paula: Tôi hình như không thấy gì hết cả. Tôi nghĩ có lẽ tôi đã chết. Tôi nghĩ tôi đã chết lúc bị đánh vào đầu. Thân thể tôi đã chết trên lưng ngựa. Tôi không thấy gì hết cả.

Dolores: Tại sao ông ta muốn mang bạn ra khỏi đó?

Paula: Ông ta không muốn tôi ở đó.

Cô không tìm thấy nhiều đáp án hơn, nhưng tôi biết cô ấy đã rời thân thể, chúng tôi có thể hiểu được toàn bộ. "Chúng ta có thể tìm được đáp án cho những thứ đó, bởi vì những chuyện xảy ra rồi thì đều chỉ là quá khứ. Bạn đã ở bên lề của nó."

Paula: Tôi rất phấn khởi vì đã ra khỏi thân thể.

Dolores: Nhưng bạn nói bạn tiến vào thân thể là để học tập. Bạn có cho rằng mình đã học được gì đó không?

Paula: Thật ngắn ngủi! Mọi thứ ở chỗ đó đều thật ngắn ngủi. Khi tôi là người quan sát thì nó dài hơn, thế này thì lại quá ngắn.

Dolores: Bạn hiện tại muốn làm gì?

Paula: Tôi muốn nghỉ ngơi. Thật thương tổn!

Tôi biết làm mẫu ở lớp học không có nhiều thời gian để thăm dò, nên tôi bảo cô ấy rời khỏi khung cảnh kia, triệu hồi Siêu thức. Tôi hỏi nó tại sao lại để Paula nhìn thấy hai kiếp này. “Kiếp thứ nhất cô ấy là năng lượng và là người quan sát.

Chính là lúc cô ấy ở tại vật kiến trúc có mái vòm pha lê và tạo ra năng lượng.” Paula: Kiếp đó rất đơn giản.

Dolores: Đó không phải nhân loại phải không? (Không phải) Tại sao bạn muốn cô ấy biết về cuộc đời đó?

Paula: Để kết nối với sự nhất thể. Đó là khởi đầu của cô ấy.

Dolores: Nhưng đời đó cô ấy rất cô đơn.

Paula: Đúng. Rất bình lặng. Chúng tôi muốn cô ấy nhớ cô ấy là một thể với vạn vật. Chúng tôi muốn cô ấy nhớ bạn không bao giờ cô độc. Dolores: Vì sao nó quan trọng đến mức phải cho cô ấy biết?

Paula: Đơn giản... Đơn giản. Bởi vì tất cả chúng ta đều giống như nhau. Cô ấy cho rằng mình rất đặc biệt. Tất cả chúng ta đều giống như nhau, tất cả chúng ta đều đặc biệt. Nhưng đôi lúc cô ấy lại quên mất.

Dolores: Cô ấy đã trải qua những khoảng thời gian rất tệ trong cuộc đời này phải không? (Ohhh, đúng rồi!) Nhưng cô ấy đã gắng gượng vượt qua.

Paula: Đúng vậy.

Dolores: Tại sao cô ấy lại gặp phải những chuyện đó?

Paula: Cô ấy muốn đến đó. Mỗi kiếp đều được cô ấy lựa chọn để học. Mỗi người đều như vậy.

Dolores: Dù cho đó là một kiếp sống khốn khổ?

Paula: Đúng vậy, đó chỉ là ảo ảnh.

Dolores: Sau đó bạn lại để cô ấy thấy kiếp sống sa mạc. Lúc đó cô ấy ở trong thân thể nhân loại, vì sao bạn muốn làm như thế?

Paula: Để cô ấy biết cuộc đời có thể bi thảm tới độ nào. Đói khát, lẻ loi, nóng bức... mọi thứ. Tất cả cực hạn lớn nhất mà thân thể có thể chịu đựng.

Dolores: Tại sao bạn muốn cô ấy biết điều này?

Paula: Như thế cô ấy có thể thấy mình hiện tại tốt lành đến nhường nào.

Dolores: Nhưng hồi nhỏ cô ấy bị ngược đãi, phải không?

Paula: Phải... Nhưng không tệ đến mức mà cô ấy nghĩ.

Dolores: Sau đó cô ấy lại có một cuộc hôn nhân bất hạnh. (Vâng) Cô ấy học được gì từ chuyện đó?

Paula: Khiêm nhường và nhẫn nại.

Tiếp đó chúng tôi chú ý vào tình trạng khó chịu của thân thể Paula. Siêu thức bắt đầu hàn gắn và chữa trị, nó nói nó đang dùng ánh sáng lỏng. "Nó đến từ Nguồn". Sau eo của cô ấy không tốt lắm, ở đó từng phải phẫu thuật.

Paula: Đúng vậy, cô ấy bị tắt nghẽn.

Dolores: Nguyên nhân là gì?

Paula: Cảm giác tội lỗi. Cảm giác tội lỗi đến từ kiếp sống khác. Những thứ đó đều không quan trọng. Đừng giữ khư khư quá khứ, nó đã trôi qua rồi.

Họ tiếp đó chữa trị cột sống cho Paula, sử dụng càng nhiều ánh sáng lỏng hơn. "Nó rất đẹp!" Đó cũng tiêu trừ cảm giác tội lỗi của cô ấy. "Cô ấy phải buông bỏ. Hãy để nó trôi qua." Sau đó họ điều hòa thận gan và tụy một ít. Siêu thức nói nguyên nhân của vấn đề là do sự lo âu. Tôi hỏi. "Cô ấy lo âu cái gì?"

Paula: Tôi không biết. Cô ấy thật khờ khạo - thân thể nhân loại chính là điều kỳ diệu. Bạn sẽ không muốn tổn thương nó.

Thông điệp cuối buổi: Tin cậy và tin tưởng vào bản thân cô ấy.

Có rất nhiều tình nguyện viên xuyên đời làm người quan sát xuyên suốt vũ trụ. Còn gì tự nhiên hơn chuyện họ hiện tại tiếp tục làm người quan sát ở thời khắc quan trọng này trong lịch sử Trái Đất?

Chương 5

Người Bảo Vệ

Richard là một người lớn tuổi, đã nghỉ hưu sau một công việc chuyên ngành thành công. Ông ấy sinh năm 1948, có thể phân loại là người của làn sóng thứ nhất. Richard tự nhận là một người độc hành và không có gia đình. Ông ấy không có vấn đề gì, dường như cũng thỏa mãn với cuộc sống của mình. Vì phần lớn công việc của tôi là xử lý các vấn đề mang tính hủy hoại và những ốm đau nghiêm trọng, nên gặp một thân chủ an vui tương phản như vậy, cảm giác thật sự rất mới mẻ. Tất nhiên ông ấy vẫn có “câu hỏi muôn thuở” kia: mục đích cuộc đời ông ấy là gì? Phải làm sao để thực hiện nó?

Lúc xuống từ đám mây, Richard trông thấy hai hình ảnh hoặc cảnh tượng ghép lại với nhau, ông ấy lưỡng lự không biết nên chuyên tâm vào cái nào. Một bên là khung long xanh lục cổ rất dài bình lặng đứng dưới tàng cây ăn lá; bên kia thì là một cái kim tự tháp. “Hình ảnh một bên là khung long ăn lá cây, bên kia là kim tự tháp ở trên mặt cát. Tôi ngồi đây đồng thời nhìn cả hai bên. Hình ảnh hết sức rõ ràng.”

Ông ấy quyết định chuyên tâm vào kim tự tháp, thế là đi về phía đó. Kim tự tháp rất lớn, đỉnh thẳng nhọn. Có một chỗ khiến nó thú vị và bất thường - ở nơi cao nhất có một quả cầu sáng rực. Nó sáng như mặt trời, chiếu rọi bốn phương tám hướng. Tương tự hải đăng - ngoại trừ ánh sáng không xoay vần, mà tĩnh tại phát ra ánh sáng màu trắng phớt vàng rạng ngời.

Tôi để ông ấy nhận thức thân thể mình. Richard phát hiện mình là một chàng trai trẻ, mang giày sandal da thuộc và mặc một thứ tương tự như áo Toga ngắn chấm đầu gối (Toga là một loại trang phục truyền thống của La Mã). Điều bất thường chính là ông ấy phát hiện mình có một mái tóc xám rất dài - không hợp lý đối với một người trẻ. Anh ta sống một mình trong ngôi nhà đá rất nhỏ gần kim tự tháp. Tôi hỏi anh ta và kim tự tháp có liên quan gì hay không.

Richard: Vì lý do gì đó, ánh sáng kim tự tháp sẽ bảo vệ an toàn cho tôi. Ánh sáng chiếu xuống từ đỉnh kim tự tháp, nó đang trông nom

mọi thứ. Nơi được nó chiếu đến đều rất an toàn. Đó là cảm giác của tôi. Tôi làm công việc của mình rất vui vẻ. Tôi đang hát và ngâm nga.

Dolores: Vì sao bạn nói ánh sáng đang trông nom mọi thứ?

Richard: Tôi nghĩ tôi biết điều đó. Tôi biết dù mặt trời đã lặn thì ánh sáng vẫn ở đó. Nó không phải mặt trời. Chỗ đó là một mặt trời trên bầu trời, nhưng kim tự tháp ở đó và trông nom toàn bộ khu vực... Không chỉ trông nom tôi. Ánh sáng đi ra trong chỉ thị của chúng tôi. Tôi rất an toàn. Tuyệt đối an toàn. Vâng, tôi không cảm thấy bất cứ phiền não nào. Tôi rất hạnh phúc, cuộc sống của tôi rất hạnh phúc, hoặc nên nói là phấn chấn, đúng vậy.

Tôi hỏi ông ta có đi vào kim tự tháp không, có thấy cửa vào kim tự tháp không. "Có, mặt bên có cầu thang có thể đi lên. Tôi lên, phía dưới quả cầu ánh sáng có một cánh cửa." Khi ông ta tiến vào phòng trong tăm tối, trong đó trống không, chỉ có một viên tinh thể hồng lóng lánh lơ lửng chính giữa phòng. Ông ta dùng một tay cầm viên tinh thể đặt trên lòng bàn tay. "Ánh sáng lóng lánh vờn quanh tay tôi... Nếu tôi nắm các ngón tay lại, ánh sáng sẽ tràn ra từ kẽ tay tôi. Tôi chưa từng thấy viên tinh thể này, nhưng tôi biết không có nguy hiểm khi cầm lấy nó." Tôi muốn biết viên tinh thể này có công dụng gì, ông ta bỗng nhiên lĩnh ngộ, chỉ cần cầm tinh thể hỏi, nó sẽ trả lời.

Dolores: Thật thú vị! Bạn có nghĩ tinh thể có liên quan tới ánh sáng hoành tráng trên đỉnh kim tự tháp không?

Richard: Chắc chắn có liên quan. Đúng vậy, chúng đồng điệu với nhau theo một cách nào đó. Giống như có một sợi dây bạc hay thứ vô hình nào đó kết nối chúng với nhau.

Dolores: Tốt, chúng ta hỏi nó về kim tự tháp này đi! Có lẽ nó hiểu nơi này rất rõ.

Thế là tôi hỏi ra vài thắc mắc, xin tinh thể giải đáp. Richard thuật lại mỗi câu hỏi của tôi, cũng nói ra đáp án mà ông ta nghe được. Nhiều lần câu trả lời không có nghĩa gì đối với ông ấy. Tôi tóm gọn đáp án như sau.

Richard: Kim tự tháp được xây dựng bởi Những Người Cổ Đại từ thế giới khác. Hào quang lóng lánh trên đỉnh mang mục đích bảo vệ. Bảo vệ mọi thứ. Nếu không có sự bảo vệ của nó, vài thứ đến từ không gian sẽ tiến vào tạo thành thương tổn đối với hành tinh này. Tôi không

biết là những thứ gì. Chúng tôi cần bảo vệ. Nó chỉ nói: "Tôi bảo vệ nơi này khỏi những nơi khác". Những Người Cổ Đại đặt ánh sáng trên đỉnh kim tự tháp. Họ tới đây xây dựng kim tự tháp này, sau đó lên một loại tàu vũ trụ rời đi." Kim tự tháp này là một khối rắn đặc - ngoại trừ căn phòng nhỏ có viên tinh thể hồng lơ lửng phát ra hào quang và quả cầu lớn trên đỉnh. Ánh sáng chiếu rọi như hải đăng, nhưng không xoay vần. Nó chính là phát ánh sáng đến bốn phương tám hướng. Không nhất định là ánh sáng mắt thường thấy được. Giống như năng lượng phóng ra xung quanh. Có một cái kim tự tháp khác cũng giống vậy, nhưng nó ở rất xa, rất xa, có đá và cát giữa hai kim tự tháp. Không còn gì khác nữa.

Dolores: Kim tự tháp là ở trên Trái Đất sao?

Richard: Mới đầu tôi nghĩ vậy, nhưng bây giờ thì không. Vì bầu trời phớt tím, không giống bầu trời tôi thường thấy. Hiện tại tôi biết tôi là người giám hộ nơi này. Tôi là một phần của nơi này. Giống như chúng tôi là một với nhau. Tôi giữ cho nó vận hành, bất kể nó là cái gì. Tôi coi giữ nó, bảo đảm nó vận hành tốt, nhưng tôi không thấy được bất cứ dụng cụ điều khiển hay gì khác. Tôi đoán phải giao tiếp với nó bằng tâm linh. Đúng vậy.

Dolores: Bạn rất vui vẻ ở đó?

Richard: Hết sức vui vẻ, đúng vậy. Thân thể tôi cảm thấy trẻ trung, nhưng tôi có cảm giác mình đã ở đây rất lâu rồi... Mâu thuẫn, nhưng hình như là vậy. Tôi hạnh phúc khi một mình ở đây.

Tôi để ông ta tiến đến một ngày quan trọng nào đó. "Có một con tàu vũ trụ hình điệu xì gà lơ lửng vòng phía trên kim tự tháp, nó rất thân thiện, là một phần của kim tự tháp, nhưng điều này không quan trọng. Nó sẽ thả vật tư xuống, tôi rất phấn khởi khi nó đến, nhưng đây không phải chuyện gì quan trọng - chỉ là tôi không thường xuyên thấy. Nó lơ lửng trên trời rồi thả đồ xuống. Không cần đáp xuống, nó làm vật tư lơ lửng hạ xuống và đặt chúng trên đất. Nói chung, tôi vui vẻ ở đây một mình, nó sẽ đến đưa cho tôi vật tư, hỏi về điều tôi đang làm, chỉ như thế. Không kịch tính cho lắm."

Dolores: Bạn không cần lên tàu tiếp xúc với nó?

Richard: Không, tôi không thấy mình tiếp xúc với bất cứ ai trên tàu.

Dolores: Vậy đây là một ngày quan trọng vì nó ngắt ngang công việc thường ngày?

Richard: Không sai. Chẳng qua tôi cũng không buồn khi thấy nó đi. Tôi vui khi thấy nó đến, nhưng khi nó rời khỏi tôi vẫn thấy vui. Tôi là một người hạnh phúc trong kiếp sống này! (ngạc nhiên) Tôi khỏe mạnh, tôi cười và hớn hờ, tôi rất vui. Tôi hưởng thụ điều đó.

Mấy lần tôi làm ông ấy đi đến cảnh tượng khác, nhưng lần nào cũng vậy. Mọi thứ dường như không có gì thay đổi.

“Đó là nơi vô cùng vui vẻ, tôi không cần người khác chút nào, nghe có vẻ rất quái lạ, nhưng tôi cũng không cần bất kỳ ai cả.”

Nghe có vẻ mỗi ngày đều như nhau, nhưng anh ta hài lòng với tình trạng cô độc của mình như vậy, tôi nghĩ chúng tôi không thể học được gì thêm nữa, cho nên đẩy anh ta đi tới ngày cuối cùng của kiếp đó, hỏi xảy ra chuyện gì.

Richard: Bỗng có một chùm sáng cực đại từ trên trời giáng xuống, thoáng cái mang tôi lên theo. Tôi được đưa đến nơi khác như vậy. Tôi đi. Nó đột ngột xuất hiện từ bầu trời, không phải đến từ tàu vũ trụ, là đến từ bầu trời. Dù rất bất thành linh, nhưng tôi có chuẩn bị tâm lý. Đây không phải chuyện bất ngờ. Vì hai tay tôi vươn ra, tôi thấy nó, chùm sáng của nó xuống, tôi liền được đón đi. Tôi đi, tôi không biết sẽ đi đâu. Hãy xem thử.

Dolores: Nó có mang thân thể vật lý không?

Richard: Bạn biết sao? Không có. Bởi vì bạn nói đến, tôi phát hiện thân thể vật lý bị bỏ lại nằm trên mặt đất.

Dolores: Thân thể có chỗ nào không ổn không?

Richard: Chắc chắn là già bởi vì rất nhăn nheo. Chắc chắn đã sống rất lâu.

Dolores: Hãy xem bạn được đưa đến đâu.

Richard: Tôi ở trong một căn phòng với hội đồng trưởng lão.

Ông ta đã đến thế giới tinh thần, xuất hiện trước mặt hội đồng, tiếp nhận đánh giá cuộc đời. Có một cuốn sách khác của tôi miêu tả tường đầy đủ hơn về cuộc sống sau cái chết.

Richard: Những người này ngồi, tôi đứng trước mặt họ. Tôi không nhận mặt họ được, họ đang hỏi tôi. “Tốt, bạn có vui thích không?” Tôi

nói: “Vâng, rất vui.” “Bạn làm rất tốt.” còn “Đây là lúc bạn được nghỉ ngơi.” Họ đều mỉm cười với tôi và nói. “Bạn sẽ làm một lần nữa... Lần tới chẳng hạn.”

Dolores: Bạn có cảm giác gì với điều này?

Richard: Trên mặt tôi cười thật lớn. Tôi vẫn vui vẻ như mọi khi. Chàng trai, thật ngốc khi tôi luôn luôn vui vẻ. (cười) Chúng tôi là bạn bè... Chúng tôi là những người bạn già. Tôi đang nói chuyện và thật tốt khi nhìn thấy họ. Không biết tại sao tôi mặc áo choàng màu đỏ sậm. Thật thú vị! Tôi hiện tại mặc áo choàng màu đỏ sáng, toàn bộ họ thì mặc áo choàng trắng. Tôi không biết đó có ý nghĩa gì.

Dolores: Hỏi bọn họ đó có nghĩa là gì?

Richard: Câu trả lời đầu tiên tôi có là: “Bạn đã hoàn thành cấp độ đó, bạn sắp tiến đến một cấp độ khác.” Bất kể nó có nghĩa là gì.

Dolores: Bạn phải nghỉ ngơi bao lâu mới có thể làm điều đó một lần nữa?

Richard: Thông tin đến đầu tiên là 20 năm; bất kể “năm” là cái gì.

Dolores: Hỏi bọn họ, khi bạn quay lại làm điều đó một lần nữa, chính là cuộc đời được biết đến như Richard này hay cuộc đời nào trước đó?

Richard: Không, chính là đời này. Chính là cuộc đời hiện tại.

Dolores: Có phải đây là lần đầu tiên Richard đến Trái Đất?

Richard: Họ nói, đúng... đúng, chính là như vậy.

Dolores: Bạn trước đó chưa từng tới Trái Đất?

Richard: Chắc chắn là không... Không có.

Dolores: Đến hành tinh này chẳng phải sẽ khiến ông ta bị sốc văn hóa sao?

Richard: Họ nói sẽ không. Vì “bạn biết làm thế nào ở một mình và xử lý năng lượng” . Vì sao tôi sắp đến đó? “Bạn ở đó để bảo vệ. Người chung quanh bạn không biết nhưng họ sẽ được bảo vệ. Bất luận bạn đi đến đâu, người chung quanh bạn đều sẽ được bảo vệ theo một cách nào đó.”

Dolores: Giống như chuyện bạn đã làm một đời ở kim tự tháp kia? Mọi thứ đều được bảo vệ.

Richard: Ô! (công nhận)... Có lẽ vậy... "Bạn mang theo sự hiện diện của trị liệu. Bạn chỉ cần đi lại chung quanh, bất luận bạn ở chỗ nào, người ở đấy sẽ có được vài thứ tốt lành từ đó. Ý thức của họ không biết, nhưng tiềm thức biết. Họ sẽ cảm thấy chút gì đó." - Richard sẽ rất an toàn. Ông ấy sẽ bảo vệ mọi người, nhưng không phải theo cách mà bình thường mọi người biết. Cách mà các bạn đều không biết. Đến để bảo vệ con người... chỉ bằng cách ở đây. Sự hiện diện sẽ bảo vệ con người theo cách mà họ không hiểu được. Ông ấy cũng sẽ không nhận thấy mình đang làm chuyện này.

Dolores: Năng lượng của Trái Đất rất khác biệt, phải không?

Richard: "Đúng, nhưng bạn sẽ xây dựng ra vài thứ mà bạn hiện vẫn chưa biết ở vùng quê. Bạn sẽ biết sau này. Hiện giờ chưa phải lúc bạn nên biết. Nó sẽ rất hoành tráng, không nhất thiết phải to lớn, nhưng sẽ bảo vệ để giúp hành tinh này. Nó sẽ giúp bảo vệ sức mạnh của những loại năng lượng nào đó, vài loại năng lượng cao hơn. Dù năng lượng của hành tinh này không nhất định sẽ tốt, nhưng bạn sẽ không gặp vấn đề. Bạn có thể ứng phó. Đó không phải thứ bạn không ứng phó được."

Dolores: Cho nên ông ấy có thể sống trong những năng lượng đó của Trái Đất mà không tích lũy nghiệp?

Richard: Hoàn toàn chính xác! "Đúng, bạn sẽ ở trên Trái Đất mà không có nghiệp." Wow! Thật thú vị!

Dolores: Nếu hiện giờ chưa phải lúc, chúng ta sẽ không nói với ông ấy, nhưng đó chính là mục đích của Richard sao?

Richard: Mục đích đầu tiên là có trải nghiệm hành tinh Trái Đất và sống cùng người ở đó, nhưng mục đích chính là xây dựng thứ gì đó sau này. Đó mới là mục đích chủ yếu của ông ấy, xây dựng một chỉ dẫn và giúp đỡ hành tinh này - "Bạn ở một mình. Hưởng thụ sống một mình. Hưởng thụ thời gian đơn độc này."

Dolores: Đây là lý do phần lớn cuộc đời Richard là sống một mình sao?

Richard: Đúng vậy, vì rất nhiều kiếp ông ấy sống một mình. Ông ấy thích như vậy. Ông ấy quen với điều đó - cần có những người khác làm chuyện ông ấy đang làm. Nhưng vẫn chưa đến lúc thế giới này cho tất cả chúng ta làm chuyện của mình... cho chúng ta rong ruổi thư giãn...

chỉ hưởng thụ rong ruổi thư giãn, rất giống sự chăm sóc của một hành tinh khác. Chơi đùa... Hưởng thụ chính bản thân bạn - Sẽ có vài loại mạng lưới cho lợi ích nhân loại. Ông ấy nói rất nhiều người vẫn sẽ kẹt trong vết xe cũ của họ. Ông ấy nói: "Bạn hiện tại đã cách biệt phía trên. Bạn biết vì bạn thấy được điều họ không hiểu, nhưng bạn không thể lo lắng cho họ. Bạn có mục đích cao hơn, về sau sẽ được công bố."

Richard có nghi vấn với giấc mộng UFO xuất hiện lặp đi lặp lại đời này của mình. "Họ" muốn cho ông ấy thấy tất cả gốc rễ của mình. Ông ấy không đến từ Trái Đất. Chúng tôi cần người như ông ấy để giúp đỡ hành tinh này. Đây là một nơi rất khốn khó, nhưng cũng là nền tảng khảo nghiệm của rất nhiều thứ. Ở đây tần số thấp hơn, nhưng đó là những gì các bạn làm ra cho nó. Bạn biết. Chúng tôi không cần phải nói với bạn. Bạn ở phía trên nó. Chúng tôi cần bạn ở đây lúc này vì lý do về sau bạn sẽ biết - trong năm năm ông ấy sẽ biết lý do mình ở đây và chuyện mình phải làm. Thời điểm đó nhiều thứ sẽ thay đổi (ca thôi miên này tiến hành vào tháng 12 năm 2009)

Tôi hỏi về năm 2012. "2012... Mọi người tốn quá nhiều thời gian lo âu về nó. Họ cần đặt sự chú ý vào cuộc sống của mình. Họ nói với tôi họ cần "thanh lọc" bản thân. Bởi vì rung động đang tăng lên, tình hình sẽ trở nên tệ hơn, và những người không nâng cao rung động.... sẽ tương đối vất vả, bởi vậy sẽ có càng ngày càng nhiều người "rút đi". Họ không biết phải xử lý năng lượng này như thế nào. Chưa hẳn là 2012. Đó chỉ là một thời hạn, nhưng nó chắc chắn sẽ đến. Chỉ là có người đưa thời hạn này ra, và nó xảy ra quanh cao điểm của ngày này."

Dolores: Nhân loại biết chuyện gì xảy ra không?

Richard: Biết, chúng tôi hiện tại không thể nói với bạn, nhưng lúc sự việc xảy ra, mỗi người đều biết rõ ràng.

Dolores: Có người nói cho tôi biết, một số sẽ bị bỏ lại. Họ không thể thích ứng với năng lượng kia?

Richard: Đúng, rất nhiều người sẽ bị bỏ lại. Nhưng điều đó không sao hết cả.

Dolores: Richard sẽ làm việc cùng Trái Đất mới?

Richard: Đúng vậy.

Dolores: Tôi cũng ở lại chỗ này làm việc với Trái Đất mới sao?

Richard: Đúng vậy.

Dolores: Rất nhiều người hỏi tôi một vấn đề: “Người ta sẽ biến mất sao?”

Richard: Không, họ sẽ không tự nhiên biến mất như vậy. Không phải biến mất với cái cách các bạn thường nghĩ... một lần nữa, bạn hãy chờ và thấy - dù đôi khi sẽ nản lòng, bạn muốn chuyện xảy ra, nhưng nó không thể xảy ra ngay. Có những chuyện khác cần xảy ra trước. Tôi hiện tại đang hỏi họ: “Sẽ có một loại thảm họa nào đó sao?” Lúc này chúng tôi chỉ có thể nói với bạn đại dương và nước sẽ dâng lên chiếm nhiều chỗ hơn trên hành tinh này. Không liên quan tới hiện tượng ấm lên toàn cầu.

Dolores: Không liên quan tới băng tan?

Richard: Không, có thể là một thiên thạch lớn rơi xuống làm nước bắn lên hoặc gì đó. Vấn đề hiện tại là nước, đúng vậy.

Dolores: Khi đó sẽ có rất nhiều người rời đi?

Richard: Đúng vậy, đương nhiên là vậy. Con người sẽ chia làm hai nhóm. Một nhóm muốn ở lại đây đối mặt với thay đổi, một nhóm thì muốn rời khỏi và không thể thích ứng với rung động. Đối với người muốn ở lại, lúc đầu sẽ rất vất vả, nhưng đó chính là điều họ muốn. Họ có thể ứng phó được. Họ sẽ sẵn sàng với nó.

Dolores: Vậy lúc đầu sẽ rất khó khăn.

Richard: Đó chỉ là vì đại đa số con người đều không chuẩn bị cho nó. Nó sẽ khiến người ta bị shock.

Dolores: Cho nên công việc của chúng ta là giúp đỡ mọi người hiểu rõ tình hình.

Richard: Đúng. Nếu bản thân có quá nhiều vấn đề thì không thể giúp cho người khác. Nếu họ không thể làm điều gì đúng đắn cho bản thân mình thì cũng không thể làm gì đúng đắn cho Trái Đất. Họ phải học buông bỏ. Họ bám víu quá nhiều thứ không có ý nghĩa với mình. Họ đang ép bản thân phát điên. Họ không suy nghĩ, không cho phép mình đi suy nghĩ. Họ cần chấp nhận; không ép buộc và hãy lắng nghe. Họ cần thiền nhiều hơn. Tĩnh lặng. Con người cần làm mình yên tĩnh đi rất nhiều. Họ cần một mình và tĩnh lặng. Đã số con người sợ ở một mình. Có rất nhiều người không hiểu. Đó chính là nguyên nhân đưa

Trái Đất rớt xuống. Tần số... Nó là hiệu ứng mãnh liệt. Rung động chiều kích cao là một hiệu ứng, nhân loại không muốn di chuyển lên chiều kích cao lại là một hiệu ứng khác, và đó sẽ tạo thành biến động. Giống như hai cực đẩy nhau của nam châm.

Sau khi Richard tỉnh lại, tôi mở máy ghi âm lên, ghi lại ký ức của ông ấy.

Richard: Để tôi giải thích về rung động càng lúc càng nhanh. Điều này sẽ tạo thành một sức mạnh, một loại sức mạnh khác là nếu bạn không đi theo rung động, khiến rung động bản thân cũng tăng nhanh, chính là bị kẹt lại. Tuyệt đại đa số người trên Trái Đất đang từ chối tăng rung động của họ lên, đây có nghĩa là hai sức mạnh này đều trở nên mạnh hơn, nếu không thể ở cùng sẽ biến thành đối lập. Chúng sẽ càng ngày càng tách ra, cuối cùng sẽ tạo thành một vài sự kiện ở trên Trái Đất.

Dolores: Như hai cái nam châm?

Richard: Hai cái nam châm, nhưng không phải hút nhau... Dưới tình trạng này, chúng sẽ bài xích nhau nghiêm trọng. Sẽ loại bỏ nhau khiến cho những chuyện tiêu cực xảy ra, công khai hoặc âm thầm.

Xem ra ngoại trừ sống ở trên Trái Đất, tình nguyện viên đợt thứ nhất và thứ hai còn có nhiệm vụ khác. Năng lượng của họ có thể dùng vào mục đích khác. Trong những ca này, có vài người tới nơi này là muốn dùng năng lượng của họ bảo vệ tất cả những người tiếp xúc với họ. Dù không ai nhận thức được chuyện đang xảy ra, nhưng sẽ cảm thấy tốt khi biết có họ ở đó.

Chương 6

Tình Nguyễn Viên Mệt Mỏi

Sally có một danh sách dài những vấn đề mà cô muốn gửi vào buổi thôi miên này. Cô gả cho một người đàn ông gia trưởng và bức thiết muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân không tình yêu đó. Vì cô cũng có một người mẹ gia trưởng, nên đó đã là một khuôn mẫu trong cuộc đời của cô. Dĩ nhiên những thứ này tạo thành thương tổn đối với thân thể cô. Tôi không bất ngờ khi cô ấy có rất nhiều vấn đề sinh lý cần được giải quyết. Ngoài ra cô ấy rất muốn trị liệu cho người khác (sử dụng âm thanh), cũng bởi vậy mà mắc nợ vì mở một trung tâm trị liệu toàn diện - nó không hoạt động và cô ấy lo lắng về vấn đề xoay vòng tài chính.

Lúc xuống từ đám mây, Sally thấy một cảnh tượng kỳ lạ: "Một đại đô thị... Một thành phố bên trong một thành phố... Có một cái vòm bao trùm nó. Giống một cái lồng thủy tinh úp lên thành phố. Vật kiến trúc có thấp có cao. Đây là một thành phố được bao bọc trong một cái bong bóng. Tôi đang nhìn vào từ phía ngoài bong bóng."

Dolores: Bạn có thấy người hoặc phương tiện giao thông nào không? Hay chỉ có vật kiến trúc?

Sally: Chỉ có vật kiến trúc... Bên ngoài không có người. Mọi người đều ở bên trong, không ai du hành ra ngoài mái vòm.

Dolores: Ngoài mái vòm có gì? Bạn có thể thấy cái gì?

Sally: Rất giống một bầu khí quyển xung quanh nó. Tôi phảng phất như đang nhìn mặt ngoài của một hành tinh. Đứng bên ngoài nhìn vào... Rất giống bầu trời đêm, có tinh tú. Giống như bạn đang đứng ngoài một thành phố thủy tinh ngắm nhìn dãy Ngân hà. Đây quả thật giống như thành phố Ngọc Lục Bảo trong "Phù thủy xứ Oz".

Dolores: Thành phố là lơ lửng ngoài đó sao?

Sally: Vâng, nó lơ lửng. Lơ lửng ngoài đó trong không gian.

Dolores: Thật thú vị! Bạn có muốn tiến vào mái vòm xem thành phố đó như thế nào không?

Sally: Tất nhiên. Tôi đang nhìn... tự hỏi làm thế nào người ta ra vào. Mái vòm hình như sẽ thu lại rồi mở ra. Bạn đi qua cửa vào... Nó sẽ mở ra rồi đóng lại. Nó mở ra khi bọn họ lựa chọn du hành ra ngoài thế giới của họ - Hiện tại tôi ở trong một căn phòng lớn. Có tiếng cười. Có một cái bàn. Có những sinh mệnh năng lượng vây quanh bàn. Tôi tiến vào một hội nghị. Có mười hai ghế, đó là một hội đồng, họ nói "Hội đồng ánh sáng".

Dolores: Họ nhìn giống ánh sáng?

Sally: Vâng. Mỗi người là một ánh sáng có màu riêng biệt.

Dolores: Nghe có vẻ rất đẹp. Nhận thức thân thể bạn... Bạn trông như thế nào?

Sally: Không có thân thể. Tôi là một quả cầu năng lượng.

Dolores: Bạn có một sắc màu nhất định nào đó không?

Sally: Tôi là màu hoa oải hương. Phía dưới có màu đỏ sau đó dần chuyển thành màu oải hương... Rất giống một ngọn lửa. Họ cao lớn hơn tôi. Cấu trúc của họ có vẻ bất đồng. Họ ngồi quanh bàn, họ nói: "Tia lửa của sáng tạo nơi thử nghiệm đã bắt đầu." Nơi kế hoạch cuộc đời được làm ra và chuyển lý hành được thành hình. Tôi chính là đến từ nơi này. Có một tia lửa... Tia lửa Thượng Đế để sáng tạo một kế hoạch cho cuộc đời này. Của những bài học... Của những giao ước.

Dolores: Đây là nơi đã quyết định tất cả?

Sally: Họ nói như vậy.

Dolores: Có nghĩa đó là nơi quyết định khi bạn bắt đầu mọi cuộc đời hay chỉ cho cuộc đời hiện tại?

Sally: Là nơi tất cả những sự sống được sáng tạo ra. Tất cả những hành trình... Tất cả những truyền thuyết. Tôi tìm kiếm hiểu biết ở đó... sự sáng tỏ.

Dolores: Vậy họ nói cái gì với bạn?

Sally: Họ gửi tôi đi, phóng thích tôi. Họ phóng thích tôi... để tôi đi. Không có... đột ngột tối xuống. Tôi lại trở về bầu khí quyển. (lộn xộn)

Dolores: Họ có cho bạn chỉ dẫn nào không?

Sally: Tôi không nghe thấy gì cả.

Dolores: Họ chỉ nói với bạn thời điểm đã tới? (Phải) Bạn cảm thấy thế nào về nó?

Sally: Không tốt lắm... Không chắc chắn... Hoang mang... Không thật sự muốn nhận nhiệm vụ này... Không muốn đến nơi họ muốn tôi đến. Tôi cho rằng tôi đã hoàn thành. Tôi cho rằng tôi đã hoàn thiện.

Dolores: Trước đó bạn có cuộc đời hay bài học nào khác không?

Sally: Có, rất nhiều. Tôi rất mệt. Tôi đã thôi. (cười) Không muốn trở lại mật độ đó... Trở lại sự nặng nề... xuyên thời gian.

Dolores: Bạn nghĩ mình đã hoàn thành, nhưng bọn họ nói bạn còn một nhiệm vụ khác?

Sally: Là tôi lựa chọn muốn tham dự vào sự phấn khích này... sự thức tỉnh... thử nghiệm, nhưng rất mệt... quá mỗi mệt... Không muốn quay lại... Không chắc năng lượng sẽ hỗ trợ hành trình của tôi... hồi phục chưa đủ... không có thời gian bình phục.

Dolores: Bình thường thì thế nào? Bạn có thời gian bình phục không?

Sally: Có, rất nhiều. Mật độ đó... những bài học. Vất vả... Chúng rất vất vả... phải cố sức mới gắng gượng vượt qua... vốn chuẩn bị về nhà để hồi phục... làm mới lại. Chảy trở về Nguồn... để nghỉ ngơi. Tôi vốn phải bắt đầu hành trình nghỉ ngơi - Sau đó tỉnh dậy bởi những thử nghiệm sẽ xảy ra. Nó có khả năng đến lúc này. Tôi muốn ở đó. Tôi muốn nhìn và trải nghiệm sự chuyển đổi đó, để giúp đỡ, nhưng sinh mệnh của tôi quá mệt mỏi.

Dolores: Vậy đó là lựa chọn của bạn sau đó?

Sally: Họ nói đó là lựa chọn mà tôi không vui vẻ làm ra. (chúng tôi đều cười) Họ hỏi tôi có muốn đến khảo nghiệm này làm sự chuyển tiếp một lần cuối không. Một khi thức tỉnh, một khi chuyển đổi, tôi có thể nghỉ ngơi - thử nghiệm đã thành công. Tiếp đó là thời gian thả lỏng.

Dolores: Nếu nghỉ ngơi, bạn sẽ lỡ mất mọi thứ?

Sally: Một phần trong tôi rất khao khát nghỉ ngơi. Một phần trong tôi không biết phải làm thế nào mới thắng khỏi mật độ này. Năng lượng quá thấp trong thể vật lý. Nó gắng gượng tiến lên... sức sống... bị suy yếu.

Dolores: Vâng, nhưng bạn nói: "Một khi thử nghiệm đã thành công". Câu đó có nghĩa gì?

Sally: Trái Đất đang trên lộ trình của mình, để thành công di chuyển vào chiều kích tiếp theo của cô ấy... tiến vào cuộc đời kế tiếp của cô ấy.

Dolores: Đó là vì Trái Đất cũng đang sống.

Sally: Đúng. Cô ấy sắp làm chuyện chưa từng được làm trong suốt hàng tỉ năm qua, hoặc nên nói là trong lộ trình của Nguồn. Đây là sự kiện quan trọng mang tính lịch sử đối với tất cả mọi sinh mệnh; với toàn bộ mọi thực thể là người chứng kiến.

Dolores: Cho nên khi nghe họ nói, bạn đồng ý tới Trái Đất?

Sally: Phải. Tôi muốn tham dự. Làm một người hướng dẫn... Làm một người hỗ trợ. Tôi có hai lựa chọn về nơi tôi muốn trở về để bắt đầu một cuộc sống mới... Sáng tạo một thế giới mới... sáng tạo trong hình ảnh của Đấng Sáng Tạo. Năng lượng của những ánh sáng... năng lượng... năng lượng mới - Hoặc trở về nhà.

Dolores: Bạn nghĩ đâu mới là lựa chọn tốt nhất?

Sally: Sức sáng tạo. Linh hồn tôi khao khát sức sáng tạo. Sáng tạo những sự vật mới và những con đường mới của sự vật mà không cần mật độ... Là những cổng portal...sáng/nhẹ hơn, nhanh hơn... Những cổng portal... du hành trở lại. Tôi muốn chứng kiến sự sáng tạo mới đó.

Dolores: Cho nên bạn chọn đến cuộc đời hiện tại? (Phải) Chúng ta đang nói đến cuộc đời của Sally? (Phải) Họ tin tưởng bạn, nếu không sẽ không gửi bạn tới.

Sally: Cô ấy không tin tưởng vào bên trong bản thân nữa.

Dolores: Có phải cô ấy đã lựa chọn gia đình mà mình nhập thế? (Người mẹ gia trưởng)

Sally: Đúng vậy. Đó là bài học của trái tim, tự do lựa chọn, là điều cô ấy đã nhập thế để vượt qua. Đó là chướng ngại vật cuối cùng, sự tăng tốc.

Dolores: Cô ấy có quan hệ nghiệp gì với gia đình không?

Sally: Cô ấy đã chọn cái tên. Rung động là thứ phải có. Có vài thứ mà cô ấy đã chọn bên trong bản thân mình... Cái tên được chọn... (tôi đã đổi tên của cô ấy vì lý do ẩn danh) Nó có chứa khuôn mẫu rung động

thuộc con số, kết nối với cấu trúc tế bào cô ấy. Nên mỗi khi cái tên đó được gọi, nó sẽ cảm thấy cuộc sống mới này, năng lượng mới này.

Dolores: Vậy tên là thứ quan trọng mà con người lựa chọn?

Sally: Đúng vậy. Bạn có một không gian cư trú trong cấu trúc tế bào. Đó là một phần của khuôn mẫu, một phần của mã hóa, là một phần của sự thức tỉnh và tiến hóa. Cô ấy đã chọn cơ thể này, và kiên trì chọn cái tên được trao tặng. Bà mẹ không biết điều này. Đó không phải do bà mẹ chọn. Đó là các dạng điều kiện tiên quyết cho linh hồn để được đặt tên thành hiện thân.

Dolores: Tôi nghe nói chiêm tinh học cũng có liên quan một chút?

Sally: Đúng, rất có liên quan. Cô ấy đặc biệt chọn sinh vào 12/1959 như một cổng portal, một lối vào với sự kích hoạt hành tẩu của năng lượng. Ngày sinh của cô ấy chính là một cổng gateway.

Dolores: Bạn nói làm một cổng gateway là sao?

Sally: Đó là cách thức du hành cho linh hồn và nhận thức. Một cánh cửa mở mà kích hoạt cấu trúc tế bào chính bản thân chúng ta. Những người tiếp xúc với cô ấy đều được kích hoạt để dẫn dắt họ xuyên qua điểm chí (điểm chí là các điểm như đông chí thu chí), dẫn dắt họ xuyên qua nhật thực. Và đánh thức ánh sáng trong DNA của họ, đã kích hoạt bên trong cô ấy trong mấy tuần gần đây. Cô ấy đã cảm thấy sự chuyển đổi trong cơ thể, bên trong khả năng để hội tụ ánh sáng xuyên qua cô ấy và neo vào cốt lõi. Nó bắt đầu trong bốn tháng cuối. Nếu cô ấy tiếp tục neo và kéo vào trong cốt lõi của ánh sáng, nó sẽ mạnh hơn cho những người chung quanh cô ấy.

Dolores: Vậy những người khác chỉ cần ở bên cạnh cô ấy thì sẽ được ảnh hưởng?

Sally: Bởi trường vực mà cô ấy tạo ra. Đó là một cổng portal, sự khuếch đại.

Là cổng portal trị liệu cho những người khác. Để hỗ trợ trong hành trình của họ.

Dolores: Cho nên cô ấy tượng trưng cho một cổng portal? Ý của bạn là vậy sao? (Phải) Và họ nên tìm đến cô ấy để trị liệu?

Sally: Họ chung quy sẽ tới khi không gian cư trú mạnh hơn. Lúc cô ấy neo chắc vào cốt lõi, đó giống như một sức mạnh thu hút họ tiến

đến.

Dolores: Nhưng bạn biết Sally có rất nhiều vấn đề, phải không?

Sally: Thể vật lý của cô ấy không được giữ gìn tốt lắm - cô ấy chiến đấu với bản thân mình. Đó là sự sợ hãi đối với việc cô ấy đến để vượt qua, để giúp người khác vượt qua; chúng ngăn cản cô ấy. Sợ hãi, sự khước đại... sợ hãi không được yêu.

Dolores: Cô ấy nói mình đã trải nghiệm sự sợ hãi lúc còn rất nhỏ. Vì sao cô ấy lại mang cảm giác sợ hãi đi vào nhân thế?

Sally: Sự sợ hãi đi kèm theo lúc cô ấy tiến vào cửa vào (doorway), bởi vì trước khi rời khỏi chúng tôi, cô ấy không chắc chắn mình có thể hoàn thành nhiệm vụ. Cô ấy không chắc chắn mình có công cụ trước khi cô ấy rời khỏi chúng tôi. Cảm xúc, gia đình, thiết lập quá nặng. Cô ấy mang theo siêu năng lực thấu cảm mở và trong sáng mà đến, nhưng tình huống nơi này khiến cô khó mà chống đỡ. Chấn động mà mật độ gây ra vượt quá tưởng tượng của cô.

Dolores: Là một người siêu thấu cảm có nghĩa là cô ấy có thể cảm nhận được cảm xúc của những người khác?

Sally: Đúng vậy, quá áp đảo. Nó phong bế cô ấy; cản trở cô ấy tiến lên trong một khoảng thời gian rất dài. Cô ấy sợ hãi năng lượng xung quanh. Cô ấy không hiểu, và đã đến đây với sự không hiểu. Con đường từ Nguồn đến cô ấy và từ cô ấy đến Nguồn bị đóng lại - cô muốn lập tức về nhà. Cô đưa ra yêu cầu về nhà với chúng tôi.

Dolores: Cô ấy đã quên giao ước của mình?

Sally: Đúng vậy.

Dolores: Lúc Sally muốn về nhà, các bạn nói với cô ấy thế nào?

Sally: Nói đó chỉ là thời gian. Chúng tôi ở đây. Cô ấy không phải chỉ có một mình. Cô ấy được trang bị đầy đủ và rất tài hoa. Cô ấy có cơ hội trưởng thành và mở rộng vượt ngoài khả năng hiểu và hoàn thành của tâm trí. Lộ trình linh hồn của cô được trở thành vật ghi chép đối với Nguồn, trở thành con mắt, trở thành lỗ tai, trở thành trái tim đập liên hồi. Chuyển tiếp năng lượng trở về hội đồng này để làm người chứng kiến.

Dolores: Nhưng cô ấy vẫn không sống theo nhiệm vụ này phải không?

Sally: Cô ấy tất nhiên bởi sự sợ hãi và không xác định. Là sự nhìn nhận của cô ấy. Những cuộn băng cũ mà cô ấy lắng nghe. Chúng lặp đi lặp lại trong đầu. Cô ấy sợ mình làm không đúng. Đó là khó khăn và trở ngại mà cô ấy phải vượt qua.

Dolores: Sự sợ hãi này đến từ một kiếp sống khác hay là của kiếp này?

Sally: Đó là khuôn mẫu trong chính linh hồn cô ấy, từ chính khởi đầu của tia lửa Thượng Đế. Cô ấy đã xoay sở được để phần nào chế ngự nỗi sợ hãi đó. Đó là một cơ hội tiến nhanh về phía trước, vì mọi thứ đều đang tiến triển, thay đổi, tiến hóa... Quay xung quanh một bước nhảy vọt.

Dolores: Vậy nên, lần đầu tiên đi vào Trái Đất, lần đầu tiên rời khỏi Nguồn, cô rất sợ mình sẽ không làm được?

Sally: Không. Cô ấy đã trở lại tổng hồn trong cuộc đời này để hợp nhất tất cả những cái bên trong cô ấy, để mang tất cả các khía cạnh trở về và hoàn thành ba năm tới để trở lại linh hồn nhất thể.

Dolores: Bạn nói ba năm tới là ý gì?

Sally: Cô ấy còn lại một khoảng thời gian. Cô ấy sẽ và phải hoàn thành việc đưa những khía cạnh đó trở về. Đây là một phần giao ước của cô ấy. Một trong những chuyện cô ấy đến để làm trong kiếp này là trở về nhất thể, trở về tổng hồn.

Series *"Convoluting Universe"* từng nói rõ chúng ta là một phần của linh hồn lớn hơn nữa, Siêu linh hồn, hay là "tổng hồn" như họ gọi. Đó là chân ngã của chúng ta, nhưng nó quá lớn, không thể nhập vào trong một thân thể. Nó từng nói nếu tất cả năng lượng của một người thử tiến vào một thân thể vật lý, thân thể đó sẽ bị hủy diệt. Nó quá tải. Nên linh hồn giống như một viên kim cương có rất nhiều mặt. Để học càng nhiều càng tốt trong thời gian ngắn nhất, tổng hồn sẽ gửi ra các mảnh của nó, phân mảnh các khía cạnh của nó để tận khả năng trải nghiệm. Đây phải trở lại khái niệm thời gian đồng thời (phi tuyến tính), bởi vì chúng ta thật sự đang đồng thời sống trong tất cả quá khứ, hiện tại và tương lai của mình.

Làm như vậy là để linh hồn tận khả năng thu được càng nhiều hiểu biết càng tốt thông qua các trải nghiệm mà những khía cạnh khác nhau đang sống qua. Khi Trái Đất mới rốt cuộc được hoàn thành,

tất cả các khía cạnh cá nhân của chúng ta được gọi về và đoàn tụ với tổng hồn.

Dolores: Cô ấy có thời gian ba năm để hoàn thành nhiệm vụ?

Sally: Không sai. Đó là điều xác thực của cô ấy.

Lần thôi miên này tiến hành ở tháng 12/2009.

Dolores: Lỡ như cô ấy thua nỗi sợ?

Sally: Cô ấy sẽ về nhà với chúng tôi. Cô ấy không còn lý do để ở lại Trái Đất.

Dolores: Nhưng nếu cô ấy lắng nghe và làm những chuyện mình nên làm?

Sally: Cô ấy sẽ tiến tới ân điển, sẽ tiến tới bản chất và du hành xuyên thời không. Cô ấy đã chú định sẽ trở về với sinh mệnh vĩnh hằng và sáng tạo ra những hành tinh, sinh mệnh mới, hệ thống mới.

Dolores: Cô ấy sẽ ở đây lúc Trái Đất mới thực hiện bước nhảy vọt của nó? Giống như bạn nói?

Sally: Sẽ không, nếu như không hoàn thành nhiệm vụ. Nếu cô ấy hoàn thành, như thế cô ấy sẽ chứng kiến và tham dự/giúp đỡ. Hiện tại cô ấy vô cùng kháng cự - chồng của cô sẽ không tới Trái Đất mới nếu ông ấy không chọn lấy bài học phía trước mình.

Dolores: Tôi nghe nói nếu vẫn cứ giữ chặt vào trong nghiệp, con người sẽ không thể tới Trái Đất mới.

Sally: Họ sẽ không đi. Họ sẽ ở lại mật độ này giải quyết bài học của mình. Họ sẽ không bước tới ánh sáng mới, tới nhận thức mới - cô ấy cần làm cầu nối giữa thế giới mới và cũ để đi từ đầu bên này qua đầu bên kia. Mỗi chân đặt ở một thế giới. Không cần ép hai chân phải ở cùng một đầu. Cô ấy sống trong mật độ. Rung động đang áp đảo ngày và thời gian - có một sự thay đổi khác trong nhận thức phải xảy ra trước khi những kỹ năng và công cụ cô ấy mang theo có thể hiển hiện. Nhân loại phải một lần nữa tháo gỡ để mang ra thông tin, những thay đổi, rung động cần thiết để nâng nền văn minh đến bước tiếp theo của nó. Có rất nhiều phần để đi, rất nhiều quyết định để làm ra. Rất nhiều người sẽ không làm chúng, rất nhiều người sợ bước vào những trụ chỉ dẫn của mình.

Dolores: Vậy đó không phải điều cuối cùng mà chúng ta đang nhìn vào khi họ nói về Trái Đất mới?

Sally: Thử nghiệm đang đình trệ. Không chạy nhanh như dự đoán. Có những hướng dẫn đến Trái Đất để hỗ trợ quá trình đã hầu như đột ngột ngưng lại với không gian này trong thời gian chúng ta nói chuyện. Đó là sự đánh giá lại đang diễn ra ở rất nhiều chiều kích về việc làm thế nào đạt được xoắn tròn ốc tiến lên trước như nó đã bắt đầu. Nó đã và đang dừng lại. Nó đã bị dừng lại như chúng ta thấy. Nó ở nơi của sự cầm giữ. Rất nhiều thứ đều trong sự cầm giữ.

Dolores: Tại sao nó dừng lại?

Sally: Đó là tấm chắn của sự sợ hãi cộng hưởng xuyên suốt. Năng lượng chỉ lọc xuống đi vào trong lõi. Rất nhiều người chọn chống lại rung động đã và đang làm chậm lại những sự kiện mà đã được chuyển động. Đó là tạm thời. Chúng tôi đã gửi rất nhiều người đục những cái lỗ xuyên qua sự sợ hãi, như thế nhân loại sẽ có thể hít thở lần nữa. Cho phép năng lượng vượt lên để họ có thể di chuyển vào vũ trụ. Các thực thể và sinh mệnh trong dạng con người có khả năng đục lỗ vào bên trong sự tắc nghẽn này xung quanh Trái Đất, và họ đang bắt đầu công việc của mình, xua tan nỗi sợ do không gian cổng portal mở ra để du hành xuyên qua một lần nữa.

Dolores: Chuyển đổi một lần nữa - cái mà phải xảy ra, đó là gì?

Sally: Bong bóng của mật độ sợ hãi phải giảm xuống. Nó phải bị thu lại, để cô ấy mở rộng và mang hiểu biết xuyên qua những thực thể dựa trên sợ hãi, để hiểu và hợp nhất bên trong những sinh mệnh của họ. Cô ấy phải xả nỗi sợ bên trong bản thân đi. Cô ấy là người đầu tiên di chuyển năng lượng này.

Tôi quyết định kế tiếp đặt trọng điểm vào thân thể cô. Họ nói: "Nó rất rối loạn chức năng đối với công việc cô ấy phải làm ở đây." Sally phàn nàn với dị ứng sản phẩm hóa học, gan có vấn đề, còn một khối u nữa.

Dolores: Tại sao thân thể cô ấy lại biến thành như vậy?

Sally: Cô ấy không lắng nghe thông tin thân thể truyền đến. Cô ấy làm chuyện mà rất nhiều người cũng đã làm... Khiến tất cả áp lực và lo lắng tiến vào bên trong, biến thành một phần của mình. Cô ấy không xả nỗi sợ đi, ngược lại tích trữ nó, kết quả nỗi sợ bắt đầu xây cất trong

tất cả cấu trúc tế bào những tín hiệu “stop” của chúng cho sự bế tắc. Chúng bắt đầu xây cất lên nhau, sau đó toàn bộ chúng tụ ở chỗ tù đọng nhất mà chúng ta thấy bên trong thể vật lý. Cô ấy vẫn chưa học được buông bỏ những gánh nặng. Chúng tích trữ bên trong cô ấy. Nó phải được xả ra - trong đợt thôi miên trị liệu này, có thể khơi thông dòng chảy, bắt đầu lấy những công trình khỏi con đập như chúng ta thấy. Chúng tôi sẽ khơi thông dòng chảy, để nó tiến vào cấu trúc tế bào - cô ấy phải yêu cầu sự chữa trị của mình, và yêu cầu nó như điều mà mình đã chọn, bởi vì nỗi sợ của cô ấy là: Nếu cô khỏe mạnh... Nếu thân thể không mạnh khỏe và chấp hành tốt, cô ấy sẽ không thể hoàn thành chuyện phải làm. Nỗi sợ khiến cô ấy giẫm chân tại chỗ. Cho nên cô ấy phải xả nỗi sợ về việc thân thể khỏe mạnh, càng giống như cô ấy lựa chọn và muốn làm như vậy thì càng tốt. Nỗi sợ đó là: cuộc sống sẽ thế nào nếu khôi phục sức khỏe? Nếu khỏi bệnh, cô ấy phải hoàn thành vài thứ sau đó và di chuyển cuộc đời mình.

Tôi yêu cầu họ cung cấp một hình dung có thể giúp Sally xả sợ hãi đi và khởi đầu trị liệu.

Sally: Dòng chảy bắt đầu trong vương quốc thiên đường (celestial) giống như một dòng sông tinh thể xuyên suốt khởi đầu của thời gian và không gian, chảy xuyên xuống luân xa đỉnh đầu khai mở xuyên con mắt thứ ba xuyên xuống gương mặt... xuyên xuống luân xa cổ họng... xuống vào trung tâm trái tim... thông qua thân trên vào hông và xuống như con sông chảy xuyên mỗi bên chân... xuống vào cốt lõi, vào trái tim của người mẹ, tiến vào dòng chảy thần thánh của sự khai mở.

Dolores: Đó là dòng sông năng lượng?

Sally: Đúng vậy.

Dolores: Đó là năng lượng trị liệu.

Sally: Nó mang tính tinh thể.

Dolores: Nó vô cùng, vô cùng mạnh mẽ. Bạn chữa lành những nơi năng lượng đi qua sao?

Sally: Nó cho phép dưỡng khí chuyển đến tế bào. Đem sự sống vào lại phổi... Cô ấy không hít thở (Thở sâu)

Dolores: Còn tim của cô ấy? Cô ấy rất lo lắng về tim.

Sally: Nó là năng lượng mà cô ấy phải chuyển khỏi nỗi đau trong tim. Cô ấy sẽ có đủ năng lượng hỗ trợ công việc mà cô ấy duy trì. Dòng chảy sẽ chậm rãi khơi thông, nhưng cô ấy phải hoàn thành trị liệu ở khu vực đó. Đó là sự tự phục hồi của cô ấy. Lúc đầu người đóng cửa lại là cô ấy, cho nên cũng phải do cô ấy mở ra. Chúng tôi sẽ cung cấp dòng sông sự sống xuyên xuống sinh mệnh cô ấy, để cô ấy có thể làm việc cùng với thân thể mình, để chạm vào dòng sông này, để mở rộng và sử dụng tự do, nhưng cô ấy phải chọn dòng sông, cô ấy phải chọn năng lượng ánh sáng. Cô ấy phải cung cấp xuyên suốt các cơ quan trong cơ thể và phải chuyển nó đến sinh mệnh năng lượng kêu gọi con người cô ấy. Cô ấy phải thấy dòng chảy như mọi thứ đều đang sống. Cô ấy phải thấy nó như thuốc thần sự sống. Cô ấy phải thấy sự vận động như nó đến từ chỗ cao. Nó đến từ Nguồn và xuyên suốt. Cô ấy phải cảm thấy sự thanh nhẹ, năng lượng trị liệu mang món quà theo cùng nó. Đó là cách duy nhất để thân thể mở ra và tiếp nhận.

Dolores: Bạn muốn cô ấy hình dung nó vào lúc nào?

Sally: Trước khi ngủ. Vì thân thể tiến hành trị liệu vào ban đêm.

Dolores: Vì khi đó ý thức không thể can thiệp.

Sally: Đúng vậy.

Dolores: Các bạn muốn cô ấy vẽ ra con sông năng lượng này... dòng chảy năng lượng tinh thể này từ luân xa đỉnh đầu chảy xuống và xuyên qua những luân xa khác?

Sally: Tiến vào cốt lõi.

Dolores: Các bạn muốn cô ấy làm mỗi đêm trước khi ngủ?

Sally: Đúng vậy, không phải lúc cô ấy ở trong khủng hoảng, cũng không phải lúc ở trong hỗn loạn. Cô ấy phải làm nó mỗi đêm trong yên tĩnh và an bình. Thân thể sẽ không trị liệu trong hỗn loạn; thân thể sẽ chỉ trị liệu trong bình an. Sau đó cô ấy sẽ có khả năng chuyển dịch năng lượng này, để nó thông qua mình chảy tới những người khác. Năng lượng sẽ chảy xuyên hai tay cô vào luân xa đỉnh đầu của họ, và sẽ bắt đầu có năng lượng chảy bên trong họ.

Đây là kỹ thuật trị liệu hữu hiệu rất quý giá, mỗi người đều có thể luyện tập.

Vì hình dung rất đơn giản nên tôi cũng dùng trong những chỗ làm việc của mình. Dòng sông tinh thể của năng lượng này vô cùng mạnh mẽ.

Tôi hỏi về vấn đề gan của cô ấy. “Nó như miếng bọt biển bẩn, cần được làm sạch. Khi cô ấy bắt đầu xả đi phần nộ chất chồng ở đó, thứ thuộc thân này, sức mạnh sự sống này, sẽ mang đến năng lượng để làm sạch theo cách thức từ từ tăng lên. Chúng tôi đã thắp ra tia lửa. Chúng tôi đã khơi lên ánh sáng trị liệu ở mỗi cơ quan trong thân thể. Cô ấy tuyệt đối không thể để nó tắt đi. Trị liệu đã bắt đầu, cô ấy phải vượt qua.

Dolores: Cô ấy phải chính mình làm điều đó.

Sally: Đó là lựa chọn của cô ấy.

Dolores: Bạn nói cô ấy giữ lấy không chỉ là sợ hãi, còn có phần nộ. Nhưng phần nộ này là từ đâu tới?

Sally: Cô ấy biết mình vốn phải thăng đến một nơi khác. Cô ấy rất giận vì mình còn chưa tới được nơi đó. Linh hồn cô ấy biết sứ mệnh của mình, trở nên ý thức thường xuyên hơn cô ấy nhận thấy. Cô ấy biết đây không phải thế giới cô ấy vốn phải sống lúc này. Cô ấy tức giận, uể oải, và trở nên sợ hãi. Cô ấy biết đây không phải thế giới mình đã đến để bước vào. Cô ấy từng ở thế giới thiên đường trên Trái Đất. Cô ấy biết đó không phải nơi cô ấy chú định ở và cô ấy rất rất tức giận với mình, đó khiến cô ấy rơi vào vòng tròn tiêu cực, cô ấy đã chú định để phá vỡ tính nhị nguyên của vòng tròn này, cho người khác thấy, và làm một ví dụ.

Dolores: Cô ấy cần bỏ ra rất nhiều công sức cho bản thân mình.

Sally: Đúng. Cô ấy vẫn “trượt xuống tinh thần” như chúng tôi gọi. Cô ấy hiểu rõ khái niệm nhưng không hợp nhất nó vào trong cuộc sống hằng ngày. Cô ấy sở trường nói với người khác cách làm điều đó, nhưng lại không làm với bản thân mình.

Dolores: Các bạn ở đó để giúp đỡ, nhưng cô ấy sẽ phải tự làm nó.

Sally: Phải là như thế. Đó là bài học của cô ấy.

Tôi hỏi tiếp về khối u trong tử cung Sally. Có rất nhiều chỗ trên thân thể cô sinh bệnh.

Sally: Cô ấy đã vài lần yêu cầu chúng tôi loại bỏ nó, chúng tôi cũng đã cho cô ấy thấy làm thế nào tiến vào cấu trúc tế bào, tiến vào ty thể thay đổi cấu trúc tế bào khối u. Cô ấy đã làm mấy lần, nhưng không tin mình là bết tắc. Cô ấy phải tin mình có thể thay đổi DNA của thân thể; khi đó cô ấy có thể thay đổi cấu trúc khối u. Chúng tôi ở đó để cam kết và cũng gửi cho cô ấy những công cụ. Đó là một chuyện nữa mà cô ấy phải thử làm mỗi ngày. Tiến vào cấu trúc tế bào... Nói chuyện Với nó... Hiểu rõ nó và xả nó đi.

Dolores: Nguyên nhân khối u được tạo thành là?

Sally: Tử cung của cô ấy mang theo đau đớn và cực khổ của sự phản bội đối với bản thân. Sự phản bội cô ấy cảm nhận từ gia đình. Nó trở lại với rất nhiều dòng dõi của cuộc đời cô ấy. Tính sáng tạo như một linh hồn của cô bị dập tắt. Có cái gì đó che đậy sức sáng tạo của cô, nó mở rộng và ngăn cản khả năng tồn tại trong tính nữ thần thánh.

Đây là một chuyện nữa mà Siêu thức muốn Sally làm với bản thân mình. Có rất nhiều lần tôi thấy nó nháy mắt chữa khỏi mấy vấn đề thể này, nhưng trong một số ca nhất định, nó cảm thấy thân chủ nên tự mình cố gắng. Như vậy họ sẽ hiểu rõ quá trình trị liệu có liên quan, sau đó có thể áp dụng tốt hơn trên người khác.

Sally: Cô ấy phải bắt đầu làm khối u nhỏ đi, như thế mới có thể hoàn thành và khai thông dòng chảy sáng tạo của mình. Chúng tôi đã triển khai trị liệu cho cô ấy, nhưng chúng tôi sẽ không hoàn thành nó. Đó là hành trình của cô ấy. Đó là bài học mà cô ấy phải hoàn thành. Nếu mỗi ngày đều chuyên tâm trị liệu, trong ba tháng là có thể chữa lành thân thể. Nó phải đến từ trái tim, đến từ sự chân chính.

Dolores: Còn phải tin tưởng đây là chuyện khả thi.

Sally: Và phải biết cô ấy có năng lực tạo thành thay đổi bên trong cơ thể. Đó là một chất xúc tác để cô ấy thấy những việc này là cách để tạo ra thay đổi cho đời mình. Nếu không thấy điều đó được đạt thành, cô ấy cũng sẽ không tin mình có thể làm ra những thay đổi khác. Cô ấy một mực ở trong sợ hãi, cho nên không thể bước qua cánh cửa kia. Cô ấy thường đi đến trước cửa, nhưng tới bây giờ vẫn không thể bước qua. Cô ấy phải bước qua cánh cửa, nhưng cô ấy nói với mình cô ấy không có năng lượng hay sức lực để làm. Khi cô ấy có được sự tự tin và sử dụng kỹ thuật trị liệu này, cô ấy sẽ thấy cơ thể mình có được sức

mạnh và ánh sáng, và sẽ có niềm tin vào hiểu biết của mình, khi cô ấy có ánh sáng bên trong để trị liệu, thuốc men sẽ không cần nữa. Bên trong mỗi người đều có ánh sáng trị liệu. Cô ấy biết điều đó. Cô ấy được chú định để dạy điều đó. Khi cô ấy chuyển tiếp, cô ấy sẽ có khả năng chống đỡ thân thể bằng ánh sáng chứ không phải dùng thuốc. Đó chính là thời gian chuyển tiếp. Ánh sáng sẽ nuôi dưỡng tế bào của cô. Thân thể cô đang chuyển từ nền tảng thảo mộc sang ánh sáng như một sinh mệnh tinh thể, và ánh sáng sẽ nuôi dưỡng sinh mệnh tinh thể - chúng tôi vẫn luôn ở cùng cô ấy, nhưng cô ấy không khai mở với chúng tôi. Cô ấy phải bắt đầu thật sự cảm nhận được chúng tôi, biết sự hỗ trợ sẽ theo cùng cô ấy, và chúng tôi sẽ mở tất cả những cánh cửa mà cô ấy cảm nhận là đóng - Sự sợ hãi cũng cản trở trung tâm trị liệu của cô ấy.

Dolores: Cô ấy có một quyết định vô cùng quan trọng để làm ra.

Sally: Cô ấy phải quyết định. Nếu cô ấy lẩn quẩn xuyên suốt trường vực của sự không chắc chắn này - trường năng lượng của cô ấy là để đi hay để ở, nó sẽ là một quyết định giết cô ấy từng ngày. Nó là mật độ, thứ kéo và đè nặng thể vật lý của cô ấy, giống như thân thể vật lý ngạt thở vì không làm ra lựa chọn.

Dolores: Nếu chọn một quyết định khác, cô ấy sẽ không thể ở trên Trái Đất. Đúng không?

Sally: Không sai. Hành trình của cô sẽ đi đến điểm cuối. Cô ấy sẽ không cần ở đây nữa. Cô ấy sẽ không ở trong mật độ này với những người khác. Cô ấy sẽ trở về Nguồn. Cô ấy sẽ không chú định để tiến tới. Công việc của cô ấy sẽ không ở đây. Cô ấy có thời gian ba năm để làm ra quyết định này và di chuyển phía trong trường vực của cô ấy. Hiện tại là khoảng thời gian mấu chốt. Cô ấy phải thoát khỏi hàng rào. Cô ấy sẽ không di chuyển và chúng tôi đã nói với cô ấy, cô ấy nghe chúng tôi nói và cô ấy biết. Và chúng tôi đưa ra nó với toàn bộ tình yêu của mình, và với toàn bộ sự ủng hộ của chính sinh mệnh bên trong chúng tôi. Dolores: Thành phố có mái vòm mà cô ấy thấy trước đó là gì?

Sally: Đó là nhà của cô ấy và họ gọi nó là Atlantis. Nhưng không phải trong hình thức của Atlantis mà bạn biết. Nó ở trong một chiều kích mới. Nó đã đi vào một cuộc sống mới. Những linh hồn đó tiếp tục và đã được nâng lên, chuyển đổi vào một chiều kích mới trong thời

gian và không gian. Cô ấy đã đến chiều kích đó trong không gian, không phải đến cuộc đời khi cô ấy ở đó.

Dolores: Cô ấy cũng không cần khám phá cuộc đời đó lúc này?

Sally: Trở lại hội đồng là rất quan trọng đối với cô ấy, vì chỉ có sự chân chính của hội đồng mới có thể xuyên tới cô ấy, để nhắc nhở cô ấy chúng tôi gửi cô tới đây là vì một sứ mệnh quan trọng, chúng tôi biết cô ấy có thể và sẽ hoàn thành nó. Cô ấy phải nghe vào những lời này, cô ấy phải và có thể hoàn thành nó. Điều này được viết, được nói và nó chính là như vậy. Cô ấy phải nghe, cảm nhận và là nó, sự lựa chọn sẽ đơn giản đối với cô ấy, để di chuyển vào không gian được sáng tạo cho cô ấy.

Tôi cho rằng có một chuyện rất quan trọng đối với tình nguyện viên làn sóng thứ nhất và thứ hai, đó chính là họ phải hiểu nỗi sợ của bản thân và cảm giác không muốn ở trên Trái Đất có thể tạo ra những rào cản rất mãnh liệt ngăn trở sự tiến triển của họ. Rất nhiều người nói họ không muốn ở đây. Nơi này quá khó khăn và họ chỉ muốn rời khỏi. Nếu họ thật sự muốn quay về "nhà", thì họ nên bắt đầu hiểu rõ và làm việc với những cảm giác đó - như thế thì tốt hơn. Bằng không họ sẽ bị kẹt ở đây và không thực hiện được giao ước cao quý của mình.

Chương 7

Trông Trẻ

Tôi có thể viết ra rất nhiều quyển sách với những báo cáo hồi quy “bình thường”. Trong hơn ngàn lần thôi miên mà tôi tiến hành, chưa từng có ai không thể hồi quy và tìm thấy cuộc đời khác. Trong rất nhiều năm, chúng toàn là các báo cáo về tiền kiếp sống trên Trái Đất trong mọi hình thức và hoàn cảnh mà bạn có thể tưởng tượng ra. Tôi để Siêu thức dẫn họ đến thời gian địa điểm thích hợp nhất, tôi cũng không biết đó sẽ là ở đâu. Công việc của tôi chỉ là hỏi ra vấn đề, cũng cố tìm mối liên hệ với vấn đề kiếp này của họ. Hiện tại vẫn có rất nhiều thân chủ tìm đến tôi thôi miên sẽ trở lại tiền kiếp kiểu này, nhưng tôi tin họ là những người vẫn còn nghiệp để mà giải quyết, đó là lý do họ được cho thấy những mối liên hệ đó.

Nhưng từ những ca trong sách này cũng nhìn ra được, có rất nhiều linh hồn là đến để thực hiện những vai trò khác. Đại bộ phận thân chủ trong sách trước đây chưa từng ở trên Trái Đất, họ cảm thấy nơi này khiến người ta hoang mang, mất tự nhiên, lại xa lạ, cho nên tôi gọi họ là “người lần đầu tới Trái Đất”. Nhưng có một bộ phận là mang tài năng đã đạt đến mức hoàn mỹ ở thời không khác, đi vào Trái Đất chấp hành nhiệm vụ đặc biệt. Chúng ta đã thấy một vài người tới nơi này để làm thầy và người bảo vệ, còn bất tri bất giác có thể dùng sự tồn tại và năng lượng của bản thân ảnh hưởng đến linh hồn người khác. Trong chương này, chúng ta lại phát hiện một loại sinh mệnh độc hữu khác có tài năng đặc biệt, chỉ dựa vào sức mạnh ý nghĩ liền có thể giúp đỡ Trái Đất lúc này.

Lúc từ đám mây xuống, Laura đối mặt với một kim tự tháp cỡ vừa. Cô vô cùng hoang mang không biết vì sao lại tới nơi này. Cô phát hiện mình là một chàng trai trẻ tuổi khỏe mạnh, trên người mặc y phục kiểu như váy ngắn với giày sandal da quấn lên phía trên chân. Tiếp đó cô thấy trên cổ mình đeo một mặt dây chuyền kim loại rất lớn có khắc hình vẽ tương tự mặt trời, phát ra hào quang bốn phương tám hướng.

“Thoạt nhìn không giống trang sức. Đó là một phần của thứ mà tôi vốn có hoặc mang. Nó dường như vẫn luôn ở đó. Nó có một mục đích.”

Khi được tôi hỏi, mục đích đó trở nên rõ ràng. “Đó là một cổng star gate, giúp tôi đi đến khắp nơi. Tôi chăm chú nhìn vào mặt dây chuyền này, nó sẽ trở thành một cổng portal để đưa tôi đi.” Anh ta hiện tại đứng trong kim tự tháp, cố gắng nhớ lại cách khởi động mặt dây chuyền. “Thật kỳ quái, quanh đây không có người. Tôi vẫn đang cố nhớ lại. Mặt dây chuyền hình như có liên quan với kim tự tháp. Tôi trước kia biết phải làm sao sử dụng, hiện tại một chút cũng nhớ không ra.”

Tôi bảo anh ta hãy xem cảnh mình dùng mặt dây chuyền, như vậy có thể nhớ lại được.

Laura: Tôi phát hiện mình cầm mặt dây chuyền đối diện với trung tâm kim tự tháp... Tôi để nó thẳng hàng với đỉnh của trung tâm. Cầm thẳng nó, lên đến đỉnh... Tôi chính là làm như vậy... Năng lượng, phải. Tôi hiện tại thấy ánh sáng chiếu xuyên qua kim tự tháp, chiếu đến ngón cái tôi. Tôi biết như thế thì tôi muốn đi đâu là có thể đến đó. Tôi không biết phải đi đâu, nhưng tôi biết tôi có thể đến được.

Dolores: Có người đã dạy bạn cách dùng nó sao?

Laura: Tôi chính là biết... Nhưng hiện tại tôi rất hoang mang. Vì gần đây không có người, tôi quen xung quanh đều có người. Chúng tôi là một nhóm, tất cả mọi người ở cùng một lớp học - Tôi đoán đó là hành trình của tôi... Tôi hẳn phải ở một mình. Tôi hẳn phải học về sức mạnh của mình và chính bản thân mình.

Dolores: Bạn học cái gì lúc các bạn ở cùng nhau?

Laura: Về những ngôi sao... về sự rộng lớn bao la của thế giới... những biểu tượng... Tôi cảm thấy tôi nên dạy cho người khác, nhưng tôi cho rằng mình chưa hiểu đủ để dạy.

Dolores: Nếu hiện tại bạn đang ở kim tự tháp, đây có nghĩa là bạn đã hoàn thành việc học tập của mình?

Laura: Nhất định phải là vậy. Tôi nhất định phải bắt đầu hành trình của mình. Tôi cảm thấy tôi hẳn phải kiểm tra năng lượng của mình... khả năng của mình để làm cái mà chúng tôi được dạy.

Dolores: Nếu đã sắp kiểm tra nó, vậy bạn cảm thấy mình nên đi tới đâu?

Laura: Tôi cảm thấy tôi chỉ cần để mặt dây chuyền quyết định tôi nên đi tới đâu. Ánh sáng từ đỉnh kim tự tháp chiếu xuống. Ánh sáng khởi động mặt dây chuyền, nhưng tôi cảm thấy trong lòng mình phải có một dự định, mới có thể đi đến chỗ ấy.

Dolores: Dự định của bạn là gì?

Laura: Sẽ rất tốt nếu ghé thăm cả thiên hà. Sẽ là như vậy.

Dolores: Có rất nhiều nơi để ghé thăm, phải không?

Laura: Phải, chắc chắn rồi.

Dolores: Mục đích bạn làm như vậy là?

Laura: Giống như trông coi đám trẻ để chắc chắn rằng họ vẫn ổn. Ở những nơi bất đồng... Giống như thầy cô trông nom đám trẻ để coi chúng có ổn không.

Dolores: Bạn cho rằng đó là công việc của mình?

Laura: Tôi không biết. Tôi cảm thấy rất may mắn khi có thể làm chuyện này, cho nên nó không tính là công việc.

Dolores: Bạn cho rằng chuyện quan trọng nhất là trông nom trẻ con chứ không phải người lớn?

Laura: Đúng vậy, tôi đoán tôi xem tất cả nhân loại đều như con trẻ - Bạn nói đúng. Đó phải là công việc của tôi.

Dolores: Nếu cảm thấy đúng, vậy bạn có phải báo cáo lại với ai đó về điều bạn phát hiện ra không?

Laura: Tôi không cảm thấy giống vậy, nhưng có thể tôi chỉ mới bắt đầu kỳ nghỉ, cũng có thể chỉ mới xem thử tình huống bên ngoài.

Dolores: Lớp học ở đâu? Nó trông như thế nào?

Laura: Ngoài trời... Mọi người ngồi xếp bằng dưới đất, rất vui... Cả lớp học đều là nam, chúng tôi đều mặc váy. Không có nữ. Có một vị thầy. Ông ấy vô cùng chói sáng... vô cùng tiến hóa. Chúng tôi hết sức tôn kính ông ấy.

Dolores: Đây là người dạy các bạn về những ngôi sao và mọi thứ? (Phải) Là ông ấy dạy bạn sử dụng mặt dây chuyền sao?

Laura: Tôi nghĩ là vậy. Tôi không xác định là ai. Mặt dây chuyền luôn luôn ở đó. Giống như chúng tôi sinh ra đã hiểu chuyện.

Dolores: Một trong những học phần của bạn là về những ngôi sao?

Laura: Đó rất quan trọng. Như thế chúng tôi mới có thể đến và đi ở những thời gian đích xác. Bạn phải chắc chắn mình biết về những thời gian. Có những khe hở, chúng sẽ rất nguy hiểm trừ khi bạn du hành ở thời gian chính xác. Họ đã dạy chúng tôi phương pháp du hành (anh ấy có một hồi giải thích khó khăn).

Dolores: Hỏi người ở đó, vì sao du hành ở thời gian đích xác sẽ rất nguy hiểm?

Laura: Tôi đang hỏi thầy. Ông ấy biết. Nhưng không nói thông qua tôi được. Tri thức của ông ấy quá uyên bác, mà hiểu biết của tôi thì không đủ.

Dolores: Xin ông ấy dùng cách đơn giản giải thích với bạn, vì đây có thể là chuyện quan trọng bạn nên biết.

Laura: (thì thầm với người thầy) Ông ấy nói có những cổng portal và những thiên hà cần sắp xếp bản thân chúng một cách đích xác, một thời gian đích xác, như vậy bạn có thể trượt xuyên chiều kích. Nếu không làm vậy, tôi có thể bị lạc. Tôi sẽ tới chiều kích khác sau đó bị lạc, như thế thì tôi sẽ không có những lớp học đồng dạng hay... Ông ấy nói tôi sẽ ra ngoài rãnh thời gian của mình. Đó chính là khái niệm khe hở, ông ấy nói như vậy.

Dolores: Bạn sẽ không thể trở lại? (Phải) Đó không phải điều tốt. Ông ấy có thể nói với bạn làm thế nào tránh được không?

Laura: Chúng tôi phải học về những ngôi sao và sự sắp xếp, biết khi nào đi, khi nào về. Ông ấy nói cái này giống như qua sông, bạn phải đi với nhiều thác ghềnh. Nếu không bạn sẽ bị cuốn đi và không thể trở về.

Dolores: Có lý. Nhưng bạn biết những cổng portal ở đâu phải không?

Laura: Tôi đang học. Đó là lý do chúng tôi ở trong lớp học này. Nhưng không có con gái. Tại sao không có con gái? Tại sao lớp học chúng tôi không có con gái? (dừng) Quá mạo hiểm. Không đủ phụ nữ. Họ không thể tiêu hao. Họ cần làm ra nhiều em bé hơn. Họ không thể tiêu hao. Là chúng tôi. Có nhiều nam hơn nữ, phụ nữ cần được tăng lên.

Dolores: Cho nên đàn ông là người cần học du hành thời gian. (Phải) Tại sao họ muốn bạn biết cách du hành thời gian?

Laura: Ô, chúng tôi nên trông nom đám trẻ. Để xác nhận họ không có vấn đề... họ đang lớn lên thế nào.

Dolores: Trẻ con rất quan trọng, phải không?

Laura: Đúng vậy. Nhưng khi bọn họ nói "trẻ con", nó không liên quan đến vấn đề tuổi tác. Họ gọi những người đang học là trẻ con... Nhân loại... là một trong những người còn đang học.

Dolores: Họ vẫn chỉ là trẻ con. (Phải) Bởi vì họ chính là tương lai cho nên bạn phải xác nhận họ không có việc gì?

Laura: Đúng, bạn nói đúng. Đó là công việc của tôi. Tôi báo cáo với thầy. Trở về và nói với ông ấy vì ông ấy chính là người chuẩn bị cho chúng tôi đi.

Dolores: Bạn có biết sau khi bạn báo cáo xong, ông ấy sẽ sử dụng thông tin này thế nào không?

Laura: Chưa, không. Ông ấy rất có trí tuệ. Thỉnh thoảng bạn nhìn vào ông ấy, chỉ thấy được ánh sáng trắng.

Dolores: Bạn có thể hỏi ông ấy sử dụng những thông tin này như thế nào không?

Laura: Ông ấy sẽ phác họa nó trên biểu đồ. Ông ấy cất giữ biểu đồ; rất nhiều rất nhiều biểu đồ và ông ấy sẽ phác họa thông tin. Không phải chỉ có một mình tôi ra ngoài. Rất nhiều người đều ra ngoài, sau đó mang thông tin trở về cho ông ấy, ông ấy sẽ phác họa nó.

Dolores: Các bạn có công việc bất đồng hay chỉ là trông trẻ?

Laura: Trông trẻ là công việc của tôi. Tôi không biết những người khác làm gì, nhưng bọn họ cũng sẽ ra ngoài. Tất cả mọi người biết đi ở thời gian chính xác là chuyện nghiêm túc cỡ nào.

Dolores: Đây là nói bạn đi đến khắp nơi dưới tình trạng không có thân thể vật lý?

Laura: Lúc du hành, tôi cảm thấy mình không có thân thể. Tôi cảm thấy mình trải rộng nơi đó. Thật dọa người.

Dolores: Vậy là bạn không cần có thân thể? (Không) Khi thấy mình ở kim tự tháp, đó là thân thể vật lý sao? (Phải) Tại sao khi đó bạn có thân thể?

Laura: Để học.

Dolores: Cho nên đó có thể là những thời điểm bạn phải có thân thể? Rõ ràng nhỉ?

Laura: Phải. Chúng tôi đều có thân thể ở đó.

Dolores: Nhưng khi ra ngoài tìm kiếm thông tin, bạn không cần có thân thể.

Laura: Có lẽ mang thân thể là quá phiền phức.

Dolores: Rất có lý. Còn nữa, bạn du hành với mặt dây chuyền này? (Phải) Là họ nói với bạn chỗ cần đến?

Laura: Họ phải làm vậy, chẳng qua tôi không nghe thấy họ nói với tôi. Bạn nghĩ và biết... in khắc chẳng hạn. Kiến thức ở đó - không phải về những hành tinh. Họ phải dạy chúng tôi. Ông ấy sẽ dạy chúng tôi với một cây chỉ để cho chúng tôi thấy tất cả những ngôi sao. Họ rất có trí tuệ.

Dolores: Bạn có từng đến hành tinh Trái Đất chưa? Bạn biết Trái Đất là hành tinh nào không?

Laura: Có khả năng. Nhưng tôi cho rằng không.

Dolores: Cho nên hành tinh nhà của bạn ở nơi nào đó khác?

Laura: Tôi không biết nó ở đâu. Dù có thổ nhưỡng, có rất nhiều địa hình địa thế, nhưng tôi không biết nó ở đâu.

Tôi quyết định chuyển anh ta tiến đến một ngày quan trọng, thế là anh ta đi tới ngày tốt nghiệp, mọi người đều học xong tất cả những thứ cần học, đã đến lúc rời khỏi.

Laura: Chúng tôi đứng trong hội trường, mỗi người... Ông ấy chạm vào trán chúng tôi, nói chúng tôi có con mắt thứ ba, bây giờ chúng tôi cần đi ra ngoài.

Dolores: Ra ngoài làm gì?

Laura: Tôi không biết. Có thể nhiều hơn công việc của mình. Chúng tôi kết thúc giai đoạn sống chung với nhau. Nhóm đã xong - tôi ra ngoài và thử chia sẻ tri thức.

Dolores: Bạn chia sẻ với ai?

Laura: Con người, nông phu, người chăn cừu...

Dolores: Họ có thể hiểu được điều bạn cố dạy họ không?

Laura: Một chút... Tôi lưu lại đó - Họ có vẻ rất gắn kết với đất. Họ nghĩ mình phải ở đó với cừu của mình. Họ không cần phải như vậy. Họ có thể đi đến bất cứ nơi nào. Họ không tin mình làm được điều đó.

Dolores: Bạn cảm thấy công việc của mình là dạy họ?

Laura: Tôi không biết công việc của tôi là gì. Tôi mập mờ về chuyện tôi không thành gia lập thất. Tôi chỉ rong ruï.

Nghe có vẻ chúng tôi đi vào ngõ cụt. Anh ta có lẽ sẽ làm chuyện đó suốt thời gian còn lại của cuộc đời. Đây cũng không phải vấn đề, vì anh ấy hiển nhiên đã tìm được lộ trình của mình. Tôi chuyển anh ta đi tới ngày cuối cùng của cuộc đời này. "Chuyện gì xảy ra? Bạn thấy cái gì?"

Laura: Tôi ở trên đồng cỏ, một cánh đồng, tôi bị một con mèo khổng lồ tấn công. Nhưng tôi đã sống rất lâu rồi. Tôi vẫn một mình, tôi cũng không buồn bực về con mèo đó... Không có vấn đề. Tôi rất an bình.

Tôi chuyển anh ta đi tới lúc toàn bộ sự việc kết thúc, hiện tại anh ta có thể nhìn cả đời mình ở góc độ khác rộng lớn hơn. Tôi hỏi anh ta cuộc đời đó giúp anh ấy học được gì.

Laura: Chỉ cần nghĩ tới hạnh phúc, sẽ cảm thấy được điều đó.

Dolores: Tại sao nó lại khiến bạn hạnh phúc?

Laura: Rất khó dùng ngôn ngữ hình dung... chỉ là năng lượng. Năng lượng là ánh sáng. Tôi học được chỉ cần tin tưởng. Chúng ta có thể làm được khi chúng ta đặt tâm trí vào đó. Không gì là không thể.

Tiếp đó tôi gọi Siêu thức. "Tại sao bạn chọn cuộc đời đó để Laura thấy?"

Laura: Để làm cô ấy biết mình có sức mạnh. Cô ấy có thể học sử dụng chúng.

Dolores: Mọi thứ chúng ta học được sẽ không bao giờ mất đi, phải không?

Laura: Nhưng chúng ta sẽ chôn vùi nó.

Dolores: Nhưng hiện tại cô ấy có thể sử dụng chúng ở đời này?

Laura: Đúng vậy, một phần của chúng. Cô ấy có thể dùng sức mạnh này đi đến những nơi bất đồng. Đi đến các nơi.

Dolores: Bằng tâm trí cô ấy, ý của bạn là vậy?

Laura: Bằng thân thể cô ấy. Cô ấy cần đi và trông nom đám trẻ.

Dolores: Bạn muốn cô ấy làm chuyện này như thế nào?

Laura: Tập hợp họ, để cho bọn họ ở cùng một chỗ. Dạy họ.

Dolores: Bạn muốn cô ấy làm thế nào tập hợp chúng?

Laura: Gọi họ. Họ sẽ biết. Gọi họ lại với nhau. Tập hợp đám trẻ.

Dolores: Tôi nghĩ đại đa số trẻ con đều có cha mẹ, gia đình. Bạn không thể cứ ra ngoài và tập hợp chúng lại cùng nhau như vậy, đúng không?

Laura: Đám trẻ đều đã lớn. Họ không nhỏ. Những người lớn.

Dolores: Đó khác rồi.

Tôi hỏi Siêu thức cho một vài lời khuyên về điều cô ấy phải làm.

Laura: Tôi thấy một ngọn núi nứt ra thành hai nửa từ giữa. Mọi người cần chuẩn bị sẵn sàng. Thay đổi... Cuộc sống của họ sẽ thay đổi. Họ cần thời gian để làm chuẩn bị. Mẹ Trái Đất đang thay đổi, họ cần cùng thay đổi với cô ấy. Họ cần phải biết. Đám trẻ già đi và chết mà không hề trưởng thành. Môi trường sống của họ sẽ thay đổi. Họ cần thay đổi. Tôi thấy rất nhiều thay đổi của Trái Đất lóe lên rồi biến mất ở trước mắt, như núi lửa đất lở và những thứ khác sẽ thay đổi diện mạo của Trái Đất.

Dolores: Bạn muốn Laura làm gì? Công việc của cô ấy là gì?

Laura: Giúp đỡ họ chuẩn bị cho thay đổi, chuẩn bị thích ứng - cô ấy không biết.

Dolores: Không biết ở tầng thứ ý thức. (Phải) Các bạn sẽ cho cô ấy kiến thức cần dùng? (Phải) để nhớ lại tri thức và khả năng cô ấy từng có?

Laura: Phải. Lúc cần sẽ nhớ ra. Cô ấy phải chia sẻ nó. Đám trẻ không biết.

Laura đưa ra một thắc mắc, có liên quan tới tai nạn máy bay tư nhân khiến cuộc đời cô thay đổi. Cô muốn biết tại sao lại xảy ra sự cố đó. Cô vốn là nhà phát triển đất đai thành công, buôn bán lời rất nhiều của cải. Sự nghiệp là trọng tâm cuộc đời cô, cô cũng quyết định không sinh con. Cô toàn suy nghĩ về tiền tài và thành tựu, cho đến khi suýt mất mạng trong tai nạn máy bay, ở trong bệnh viện rất lâu mới hồi phục. "Cô ấy đi lầm đường. Cô ấy không nghe. Thật sự rất cố chấp." Tai nạn này thay đổi cuộc đời Laura ở rất nhiều phương diện. Sau đó

cô ấy lập tức khát vọng muốn có con, có thai ngay lần thử đầu tiên. Hiện tại cô có hai con gái chỉ cách nhau một tuổi.

Laura: Hai đứa trẻ đã đợi để đến. Họ đáng lẽ phải sớm ở đây.

Dolores: Đúng vậy, nhưng cô ấy đầu tư quá nhiều vào sự nghiệp, căn bản không có thời gian sinh con.

Laura: Hai đứa trẻ vốn nên được chuyển đến gia đình khác, nhưng họ nói.

“Không, chúng tôi sẽ chờ.” (cô ấy bắt đầu khóc)

Dolores: Tai nạn máy bay làm cuộc đời Laura đảo lộn, hiện tại cô ấy đang ở trên con đường chính xác phải không?

Laura: Không hoàn toàn.

Dolores: Bạn muốn cô ấy làm thêm gì nữa mới tính là đi trên con đường chính xác?

Laura: Chỉ cần nhận thấy đám trẻ sẽ cần giúp đỡ.

Dolores: Cho nên các bạn sẽ cho cô ấy thông điệp về điều cô ấy nên làm kế tiếp?

Laura: Đúng, nhưng chưa được viết xong. Sự việc dịch chuyển rất nhanh.

Dolores: Đó là lý do bạn chưa muốn nói với cô ấy bây giờ?

Laura: Đúng vậy, tôi nghĩ sự việc còn chưa ổn định.

Dolores: Cho nên bạn muốn cô ấy nhẫn nại trước rồi bạn sẽ nói với cô ấy.

Laura: Cô ấy không có tính nhẫn nại. Một chút cũng không. (cười) Chỉ cần sẵn sàng - thầy của cô ấy luôn ở cùng cô. Ông ấy ở đây để chuẩn bị cho cô ấy, cho nên cô ấy sẽ không phải sợ.

Dolores: Bạn từng nói mỗi người đều có công việc phải làm. Thời gian qua rất nhanh. Có người nói với tôi về Trái Đất mới và thay đổi sắp xảy ra. Toàn bộ những việc này đều có liên kết với nhau sao? (Phải) Để chuẩn bị đi tới Trái Đất mới hay gì đó?

Laura: Có lẽ là đi đến một cái trạm. Có vài người sẽ đến một trạm thu giữ lúc sự vật được trùng kiến.

Dolores: Có vài người sẽ không trực tiếp đến Trái Đất mới, vì thời điểm chưa tới?

Laura: Đúng vậy. Họ vẫn chưa chuẩn bị xong.

Dolores: Có người nói với tôi, tần số và rung động phải đúng, nếu không thì đi không được. Ý của bạn là vậy sao?

Laura: Chuẩn bị là để đi tới những chỗ khác nhau... sắp xếp ra và đi đến địa điểm chính xác.

Dolores: Cho nên rất nhiều người sẽ đến trạm thu giữ? Đó là trước hay sau khi họ rời thân thể vật lý?

Laura: Họ sẽ mang theo thân thể vật lý.

Dolores: Như vậy lúc Trái Đất xảy ra tai nạn, họ sẽ đi đến những nơi đó. (Đúng) Để chuẩn bị đến nơi họ muốn đi?

Laura: Đúng, sự việc sẽ xảy ra cực kỳ nhanh.

Dolores: Cho nên cô ấy phải giúp mọi người chuẩn bị sẵn sàng.

Laura: Đúng vậy, đám trẻ... Cứu lấy đám trẻ.

Thông điệp cuối buổi: Chỉ mơ nó và làm nó. Chú ý những giấc mơ.

Dolores: Đó là cách thức trao đổi của bạn phải không?

Laura: Phải. Chỉ yêu và được yêu.

Cho nên, Laura là một người lần đầu tới Trái Đất khác không nhận thức mình có sứ mệnh ở Trái Đất. Nó liên quan tới những chuyện cô đã làm xuyên suốt vũ trụ, trông nom trẻ con, những đứa trẻ, và xem họ làm thế nào. Giúp họ thấy được cái họ cần làm trong thời gian sắp tới. Cô ấy có một sứ mệnh đặc thù, nhưng nó gần như bị gạt qua một bên do công việc công ty chiếm hết tâm trí cô. Mãi đến khi gặp phải tai nạn máy bay suýt mất mạng, mới kéo sự chú ý của cô quay về quỹ đạo. Như lời họ nói, thời gian rất ngắn ngủi, họ có khi không thể không dùng biện pháp mạnh để kéo con người chuyển hướng.

Chương 8

Ly hương

Doris cảm thấy cuộc đời cô trôi qua rất mơ hồ không mục đích, không biết nên đi theo hướng nào. Đây là vấn đề lớn nhất của cô. Cô đã từng có mấy việc kinh doanh thành công, hiện tại muốn thành lập một trung tâm siêu hình. Cô cảm thấy mình có rất nhiều thiên phú và năng lực, nhưng hy vọng có được vài lời khuyên về cách sử dụng nó.

Lúc mới bắt đầu thôi miên, Doris có một hồi không thấy gì hết cả, cũng không thể nhận ra mình đang ở nơi nào. Trước mắt là một mảnh tối đen, nhưng cảm giác xung quanh trái lại hết sức rộng rãi. Sau khi được tôi hỏi rất nhiều vấn đề, cô bắt đầu phát hiện mình hình như ở một chỗ vừa to vừa lạnh, tiếp đó cô cảm thấy hai tay đau đớn, hơn nữa không thể di chuyển. “Tôi nghĩ cánh tay tôi bị trói lại. Tôi không chắc chắn, nhưng tôi không động đậy được.” Tôi cho cô ấy vài đề nghị về sự dễ chịu, cho nên cô ấy không còn cảm giác khó chịu nữa. Thân thể cô từ phần eo trở xuống đều tê liệt. “Thân thể cảm thấy như bị tù cầm. Tôi không thể di chuyển.”

Chúng tôi chỉ ít đã có bắt đầu, nhưng cô vẫn không thể cung cấp được bao nhiêu thông tin, cho nên tôi làm cô ấy trở lại trước khi cô tiến vào chỗ bị hạn chế này, xem tiền căn hậu quả.

Doris: Tôi biết chuyện nào đó. Tôi biết quá nhiều. Họ phải tổng tôi đi. Cảm giác đó là một thời kỳ khác, như thời Trung Cổ, nhưng cũng không phải Trung Cổ. Tôi thấy những kẻ mặc áo trùm đen thật dài, nhưng họ không phải con người.

Dolores: Họ là gì?

Doris: Tôi không biết. Họ mặc y phục đen. Họ đang tổn thương người khác.

Trên quảng trường. Mọi người không làm chuyện mình bị cho là phải làm - Họ dùng một thứ nào đó khống chế bắt mọi người làm theo ý họ, bắt mọi người thối lui. Tôi đã giúp đỡ con người. Tôi không nên giúp đỡ con người. Nhưng mọi người cũng không biết.

Dolores: Bạn là nam hay nữ?

Doris: Đều không phải. Tôi chỉ là tôi. Tôi không biết tôi là gì, nhưng tôi không giống nhân loại. Tôi giống "họ", nhưng tôi không muốn giống như họ, tôi không muốn tổn thương nhân loại.

Dolores: Bạn có thấy thân thể mình trông như thế nào không?

Doris: Rất dài... Cao. Cao như bút chì. Tôi mặc đồ đen như bọn họ.

Dolores: Tại sao họ muốn tổn thương con người?

Doris: Mọi người không làm chuyện mà mình bị cho là phải làm. Họ muốn khống chế mọi người, bắt mọi người làm việc.

Dolores: Bạn ở đó cùng những con người này rất lâu rồi sao?

Doris: Đúng. Tôi ở đây đã lâu. Họ là bạn của tôi... con người. Tôi đã luôn giúp đỡ và chỉ dạy họ. (cười mỉa mai) Tôi đã luôn chỉ dạy họ, nhưng bây giờ họ lại đau đớn bởi vì tôi đã dạy họ, hiện tại họ biết quá nhiều.

Dolores: Bạn dạy họ cái gì?

Doris: Làm thế nào canh tác và làm thế nào để sống.

Dolores: Tôi không hiểu đây có gì không ổn. Đó đều là chuyện tốt.

Doris: Tôi cũng đã cho rằng như vậy. Tôi nghĩ mình vốn phải đến đó và chỉ dạy giúp đỡ họ.

Dolores: Những kẻ mặc áo đen vẫn ở đó suốt?

Doris: Không, họ chỉ đến để xem chuyện gì xảy ra. Tôi đã ở đây rất lâu.

Dolores: Có ai bảo bạn đến giúp đỡ nhân loại không?

Doris: Tôi chỉ là phải đến. Tôi không biết tại sao. Giúp đỡ nhân loại là công việc của tôi.

Dolores: Lúc bạn vừa mới đến, nhân loại có khác bây giờ không?

Doris: Có. Họ lố mãng... Rất lố mãng. Họ không biết làm thế nào nuôi dưỡng bản thân cho tốt. Họ ăn quả mọng, vỏ cây và sâu. Họ không biết trồng trọt thu hoạch. Tôi hẳn phải giúp đỡ họ tiến hóa. Tôi cho rằng tôi đang làm chuyện nên làm. Nhưng kẻ mặc đồ đen đến nói với tôi, tôi dạy nhân loại quá nhiều chuyện. Nhân loại lớn lên quá nhanh, không nên học nhanh như vậy. Như vậy không tốt... Nhưng họ đang học tập.

Ban đầu lúc tới đây, cô mặc áo trùm đen che giấu diện mạo thật của mình. Trên thực tế cô ấy có một thân thể tương tự như châu chấu màu xanh lục. Trên hành tinh quê hương của cô, tất cả mọi người đều có bộ dạng như nhau. Nhưng diện mạo này khác xa nhân loại, cho nên cô không thể không che giấu thân thể. Cô ấy biết thân thể mình sẽ dọa người. Cô ấy nói cũng không ai bảo mình ly hương đến đây. "Công việc của tôi chính là phải rời khỏi nhà. Tôi vẫn luôn làm chuyện này. Tôi giúp đỡ mọi người."

Dolores: Cho nên trước khi đến đây bạn cũng đã đi qua những nơi khác?

Doris: Đúng vậy, chỉ là lần này xảy ra sai lầm. Họ nói đây là bởi vì chúng tôi đã làm việc quá nhanh quá nhiều. Nhưng nhân loại chịu học cho nên tôi dạy họ, họ hình như cũng hiểu. Tôi dạy họ làm thế nào chăm sóc lẫn nhau. Tôi dạy họ về đất đai, nước, cây cối và cây trồng. Tôi dạy họ tìm dinh dưỡng, cũng dạy họ làm thế nào ghi chép. Tôi không nên dạy họ ghi chép. Dạy họ chuyện thức ăn thì không sao, nhưng tôi không nên dạy họ ghi chép. Nhưng ghi chép lưu lại rất quan trọng, như vậy mới có thể theo dõi thời gian và các mùa, còn cách thức hoạt động của thế giới này. Họ cần biết làm thế nào ghi chép các mùa... Biết khi nào gieo trồng. Họ phải biết phương pháp. Họ không thể chỉ làm mà không biết lý do. Họ phải làm sao gieo hạt giống đây? Họ làm sao hiểu được? Họ cần ghi lại bản thân họ là ai.

Dolores: Bạn có dạy họ làm thế nào xây nhà và những chuyện tương tự không?

Doris: Có, họ có học. Học được cách sử dụng gỗ, học được ở trong nhà, học được quần cư chứ không phải độc cư, cuộc sống cũng trở nên tương đối dễ dàng - sau đó những kẻ kia đến, nói tôi làm sai chuyện. Nhân loại không nên hiểu nhiều như vậy. Quá sớm.

Dolores: Nhưng bạn vốn cũng không biết điều đó. Bạn nghĩ bạn đang làm chuyện đúng? (Phải) Sau đó bạn nói họ tổn thương những nhân loại này?

Doris: Phải. Kẻ mặc y phục đen bắt đầu chiến tranh, nhân loại bắt đầu thương tổn lẫn nhau. Sau đó nhân loại sẽ quên, sẽ không tiến triển nữa.

Dolores: Cho nên chiến tranh là để giữ bọn họ không tiến triển?
(Phải) Quên chuyện bạn dạy họ?

Doris: Phải. Cuộc sống quá thuận lợi. Nhân loại học được quá nhiều, đang lớn lên. Họ sợ nếu nhân loại cứ tiếp tục như vậy, sẽ là quá sớm.

Dolores: Tại sao đó lại là một vấn đề?

Doris: Tôi không biết. Tôi không biết tại sao đó lại là một vấn đề. Họ chỉ nói đó là sai lầm.

Dolores: Hiện tại bạn thấy cái gì?

Doris: Tôi thấy ánh sáng, thấy không gian và tinh tú. Tôi đến không gian, về tới nhà.

Dolores: Lúc bạn còn cảm thấy mình bị trói và tù cầm, chuyện gì đã xảy ra?

Doris: Họ đặt tôi vào trong một thứ nào đó. Đem tôi đi. Ra ngoài không gian. Tôi ở trong thứ nào đó, không động đậy được. Họ đem tôi ra khỏi nhân loại. Tôi quá quan tâm nhân loại - Sau đó họ bắn tôi ra. Tôi ở trong một phương tiện di chuyển trong không gian, tôi có thể thấy tinh tú. Rất đẹp - Nhưng tôi không thể quay lại.

Dolores: Bạn muốn quay lại sao?

Doris: Tôi không biết. Sợ hãi. Nhân loại chịu thật nhiều thương tổn, nhưng tôi không muốn quay lại.

Dolores: Thân thể bạn hiện tại cảm thấy thế nào?

Doris: Lông lẻo, cảm thấy lỏng lẻo.

Trong phương tiện vận chuyển cô ấy, cũng chỉ có một mình cô, không có người nào khác. "Thật yên bình." Cô chỉ nhìn thấy được không gian và tinh tú. Cô không biết mình sẽ đi đâu. Tôi chuyển cô đi tới thời điểm cô dừng lại ở đâu đó, sau đó hỏi cô nhìn thấy cái gì.

Doris: Tôi không biết. Bất kể nơi này là đâu, cảm thấy rất nặng. Tôi không biết tôi ở đâu. Nơi này thoạt nhìn có phần hoang vắng. Không có thứ gì. Không cây cối. Không vẻ đẹp. Không khí cảm thấy rất nặng.

Dolores: Cho nên phương tiện này là được lên chương trình để đưa bạn tới nơi này? (Phải) Thân thể bạn hiện tại trông như thế nào?

Doris: Hình như rất quái lạ. Bàn chân tôi, cẳng chân tôi, tay tôi, toàn bộ đều rất mạnh. Rất rất mạnh. Tôi không có ngón tay ngón chân.

Chính là đẹp đẹp, thân thể của tôi hình như tròn tròn. Khá lớn, cao mà tròn. Tôi không mặc áo trùm che giấu thân thể nữa, thân thể này tựa như châu chấu. Nhưng tôi là đứng thẳng.

Dolores: Gương mặt bạn trông như thế nào?

Doris: Tôi có mắt thật to... mắt rất to - ở đây không có người nên tôi không cần mặc áo trùm đen. Chỉ có tôi. Trên đá tảng có vài cái hang, tôi có thể ra vào chỗ đó. Nơi này không có chuyện để làm.

Dolores: Bạn cần ăn cái gì không?

Doris: Tôi nghĩ tôi có được thứ mình cần từ không khí. Đó là một nơi vô cùng nặng. Tôi cho rằng tôi không thể ở đây lâu.

Dolores: Bạn sẽ làm gì?

Doris: Tôi chỉ phải ở đây.

Dolores: Bạn không có cách nào rời khỏi?

Doris: Đúng. Họ tổng tôi đi, đưa tôi đến đây, để tôi không cản trở họ nữa. Tôi không thể rời khỏi. Tôi phải ở đây.

Dolores: Nhớ lại, khi bạn lần đầu tiên đến với những nhân loại đó... Bạn là đến như thế nào?

Doris: Quyết định muốn đến thì đến ngay. Tôi vốn chỉ đang quan sát, nhưng thấy họ cần giúp đỡ, cho nên tự nguyện đến hỗ trợ. Chúng tôi đã quan sát họ rất lâu. Chúng tôi qua lại giữa các nơi.

Dolores: Những người khác cũng đang nhìn những gì bạn làm, đúng không?

Doris: Đúng, chắc chắn họ đang nhìn. Tôi đoán. Chẳng qua họ không nhúng tay can thiệp vào chuyện tôi đã làm. Họ đang xem tôi làm gì. Tôi là tự nguyện.

Dolores: Nhưng hiện tại họ lại để bạn đến nơi hoang vắng cái gì cũng không có này?

Doris: Phải. Nơi đây không có cái gì. Tôi thích thế giới kia. Nó thật đẹp - tôi sẽ ở đây. Tôi không biết làm gì khác.

Nếu sinh mệnh này không cần đồ ăn, thậm chí có thể không có phương pháp tử vong, như vậy tình trạng này có thể sẽ còn tiếp tục trong thời gian cực kỳ dài đằng dặc. Tôi quyết định khiến cô ấy đến một cảnh tượng khác, xem chuyện gì xảy ra. Cô ấy đột ngột thả lỏng

phát ra tiếng thở phào lớn. "AH! Tôi không có thân thể. Tôi đi rồi. Tôi không cần ở đó nữa. Tôi có thể đi."

Dolores: Đã xảy ra chuyện gì?

Doris: Tôi cảm thấy gì đó, sau đó liền rời khỏi. Tôi vừa rời khỏi. Tôi rời khỏi - Tôi ở đó lâu lắm rồi.

Dolores: Ở đó bạn chưa từng thấy có người nào khác?

Doris: Không thấy. Rất nặng, nhưng rất đẹp. Hành tinh, tôi nhìn những hành tinh. Tôi nhìn tinh tú. Chúng đẹp như đàn giao hưởng. Ôi! Thật sự quá đẹp!

Dolores: Bị đưa đến đó thật giống như một hình phạt phải không?

Doris: Nhưng không phải hình phạt. Nó rất đẹp ở kết thúc.

Dolores: Như vậy là bạn quyết định rời khỏi đó sao?

Doris: Tôi không biết. Giống như tôi mở ra và đi, cứ rời khỏi như vậy.

Dolores: Bạn hiện tại trông như thế nào?

Doris: Tôi như tinh tú và ánh sáng. Như những ngôi sao rất nhỏ.

Dolores: Bạn có cảm tưởng gì đối với cuộc đời đó?

Doris: Phảng phất như sống hai cuộc đời trong một kiếp.

Dolores: Bạn học được kinh nghiệm gì từ đó?

Doris: Mọi thứ không phải luôn luôn giống như bề ngoài của chúng. Quá tốt có thể là xấu và quá xấu có thể là tốt. Nó không quan trọng. Tất cả chúng đều sẽ giống nhau ở kết thúc.

Dolores: Rất khó khăn để nói điều đó khi bạn vẫn là người trong cuộc - bạn hiện tại muốn đi đâu?

Doris: Tôi không biết. Tôi rất ổn. Tôi cảm thấy mình rất lấp lánh.

Vì gần đó không có ai có thể nói với cô ấy chỗ đến kế tiếp, cho nên tôi chuyển cô đi tới để nhìn nơi cô ấy kết thúc.

Doris: Tôi đi tới ánh sáng. Tất cả chúng tôi đều đang đi tới ánh sáng.

Dolores: Bạn thấy những người khác?

Doris: Đúng vậy. Mỗi người chúng tôi đều là những thứ lấp lánh. Tất cả chúng tôi đang đi tới ánh sáng.

Dolores: Ánh sáng đó như thế nào?

Doris: Nó rất vĩ đại! Rất đẹp! Rất ấm áp.

Dolores: Bạn biết ánh sáng đó là gì không?

Doris: Nó là mọi thứ. Ôi, cảm giác tuyệt vời! Tôi đang ở nhà bây giờ. Ánh sáng là mọi thứ. Nó là mọi thứ.

Dolores: Thật tốt khi về đến nhà.

Doris: Tuyệt vời! Nhưng bọn họ nói chưa, tôi sẽ không ở đây quá lâu. Tôi phải đi ra một lần nữa - tôi biết nó. Tôi cảm nhận, đúng vậy. Tôi sẽ không ở đây quá lâu.

Dolores: Nhưng lúc còn ở đó, bạn sẽ rất hưởng thụ.

Doris: Phải. Đó chính là chuyện tôi nên làm. Tôi có những chuyện khác phải làm - Tôi không biết. Tôi phải học vài thứ.

Dolores: Có phải là chuyện bạn không thể hoàn thành ở nơi đó.

Doris: Mọi thứ đều ở đây. Bạn không thể học khi mọi thứ đều ở đây.

Dolores: Cho nên bạn phải học vài thứ khác?

Doris: Đúng. Luôn luôn có nhiều hơn để học.

Tôi chuyển cô ấy đi đến thời điểm cô quyết định rời đi một lần nữa và đến nơi khác. Chúng tôi biết cô ấy đã rời đi vì cô ấy hiện tại ở trong thân thể vật lý của Doris.

Dolores: Có người nào nói với bạn cần phải làm gì không?

Doris: Không. Bạn sẽ biết. Khi thời điểm đến. Bạn có thể cảm thấy nó. Chuyện gì đó đang xảy ra. Tôi đang di chuyển.

Dolores: Rời khỏi ánh sáng?

Doris: Phải, tôi không còn ở trong ánh sáng nữa. Vượt qua những ngôi sao như một sao chổi. Chính là như vậy! Tôi rời khỏi với tốc độ cực nhanh, phát ra ánh sáng lấp lánh như sao chổi. Rất đẹp, giống như ở trên ròng rọc, có người đang kéo bạn nhưng bạn không biết là ai. Bạn dùng một cách thức nào đó để đi, nhưng không biết là như thế nào. Bạn vẫn đi tới, gần đó không có ai. Cái này hình như là ở trên một quỹ đạo, bạn chỉ có thể theo đó mà đi chứ không thể khác.

Dolores: Nhưng bạn biết mọi thứ đều ổn phải không?

Doris: Đúng vậy, luôn luôn như vậy.

Dolores: Cho nên bạn đang đi xuyên không gian và tinh tú thì rất, rất đẹp.

Doris: Đó là phần tốt nhất.

Tôi chuyển cô ấy tiến đến chỗ cô ấy dừng lại cuối cùng, hỏi cô thấy cái gì.

Doris: Tôi không biết. Trước kia không có tới nơi này. Tôi như đặt mình trong lửa, cảm thấy như đứng trong ngọn lửa, nhưng không thấy nóng. Bầu trời có thật nhiều màu sắc bất đồng. Giống như đứng trong ngọn lửa. Bạn có tất cả sắc màu đều ở quanh bạn. Cảm giác thật tốt. Chỉ là hơi khác biệt. Không nặng. Cũng không nóng.

Dolores: Xung quanh còn sinh mệnh nào khác không?

Doris: Có, có người, nhưng bọn họ không thấy tôi. Họ nhìn rất khác. Họ trông già, có nếp nhăn, nhưng bọn họ là làm thành từ đá - không phải đá. Họ thoát nhìn to lớn công kênh. Họ không thấy tôi.

Dolores: Hãy tiến tới và khám phá chuyện bạn nên làm ở đây.

Doris: Họ có những thành phố ở đây. Họ cần giúp đỡ. Tôi sẽ giúp bọn họ. Lúc đầu họ không thể nhìn thấy tôi, cho nên tôi phải thay đổi, phải trở nên giống họ hơn để họ thấy được tôi. Đây là rung động. Chính là nó. Đó là khác biệt rung động. Tôi phải học hỏi họ rồi mới có thể thay đổi hình thể của mình, vì tôi vốn phải giúp đỡ họ. Họ có rắc rối. Trên hành tinh này có chút bất thường. Nếu họ không thay đổi vài chuyện họ đang làm, họ sẽ chết. Họ đang làm vài chuyện với hành tinh này.

Dolores: Bạn phải giúp đỡ họ thế nào?

Doris: Tôi phải dạy họ gì đó. Tôi phải tìm ra họ đang làm cái gì, sau đó dạy họ chuyện khác. Đó là một phần công việc của tôi, chính là phát hiện họ đang làm cái gì và cần cái gì.

Tôi chuyển cô ấy tiến tới để tìm ra đó là gì.

Doris: Một chuyện có liên quan với lỗi hành tinh này. Họ quá tiếp cận lỗi, điều này sẽ thay đổi quỹ đạo hành tinh... Họ đang lấy quặng hay gì đó. Chuyện này sẽ khiến hành tinh xảy ra biến hóa. Sẽ ảnh hưởng đến mọi thứ. Họ phải dừng lại. Họ phải học rằng họ không cần thứ họ cho rằng mình cần. Tôi phải cẩn thận, xem bọn họ có lắng nghe không. Tôi không muốn mất đi một hành tinh khác. Tôi phải cẩn thận.

Tôi chuyển cô ấy ra khỏi cảnh tượng đó, cũng hỏi thực thể này có biết mình đang đang nói chuyện thông qua một thân thể vật lý

không. Nó nói mình biết.

"Tôi cảm thấy."

Dolores: Một thân thể vật lý tên là Doris. (Phải) Tại sao sau khi giúp xong người trên hành tinh khác, bạn lại quyết định tiến vào một thân thể vật lý?

Doris: Tôi luôn phải trông giống với mọi người xung quanh. Nếu không sẽ không làm gì được cả.

Dolores: Vậy công việc của bạn là luôn phải đi từ chỗ này đến chỗ khác? (Phải) Khi xong việc ở chỗ này, bạn đều sẽ đi chỗ khác? (Phải) Có người nào bảo bạn tới Trái Đất không?

Doris: Có, họ nói họ cần sự giúp đỡ của tôi. Đó là công việc của tôi.

Dolores: Mà lần này bạn phải tiến vào một thân thể vật lý? (Phải) Tại sao họ cảm thấy lần này bạn cần trở thành nhân loại?

Doris: Lần trước thất bại.

Dolores: Bạn cho rằng nếu bạn là nhân loại thì sẽ thành công? (Đúng) Bạn cảm thấy thế nào về nó?

Doris: Tôi làm chuyện tôi phải làm. Lần này làm tốt hơn. Hiện tại có rất nhiều người. Còn có thể nhiều hơn. Có nhiều Quan sát viên ở đây.

Dolores: Ý của bạn là có nhiều người trong họ đang đến?

Doris: Đúng vậy, đã có rất nhiều ở đây. Họ cùng nhau làm việc.

Dolores: Lần trước không phải cũng vậy sao?

Doris: Lần đó chỉ có một. Có rất nhiều người trong chúng tôi đã đến hành tinh này.

Dolores: Vì sao toàn bộ bọn họ quyết định đến lúc này?

Doris: Hiện tại là thời điểm quan trọng. Rất quan trọng với mỗi người... Không chỉ hành tinh này. Rất quan trọng với tất cả mọi hành tinh. Có liên quan tới rung động. Đó là rung động từ hành tinh này truyền tới hành tinh khác. Nó xuyên suốt không gian thời gian và nó thay đổi.

Dolores: Bạn ở đây để hỗ trợ rung động?

Doris: Phải. Tôi ở đây giúp đỡ hành tinh này.

Dolores: Bạn cho rằng có một thân thể vật lý mới có thể giúp đỡ tốt hơn?

Doris: Đây là cách thức duy nhất của lần này.

Dolores: Nhưng bạn biết sau khi tới đây bạn sẽ quên mất phải không?

Doris: Phải. Rất vất vả. Tôi trước đó cũng không hiểu rõ.

Dolores: Đây là lần đầu tiên bạn tiến vào một thân thể vật lý?

Doris: Tôi đã từng là châu chấu.

Dolores: Cũng đúng - Bạn nghĩ gì về việc học tập trên Trái Đất?

Doris: Rất vất vả.

Dolores: Lúc ở trong thân thể vật lý, bạn có chịu hạn chế nào đó không?

Doris: Tôi không muốn can thiệp vào cuộc sống nhân loại.

Dolores: Bạn nghĩ như thế nào mới là can thiệp?

Doris: Có đôi khi tôi thử nói với người khác, nhưng bọn họ đều không hiểu.

Tôi quyết định gọi Siêu thức để có được nhiều đáp án hơn, đặc biệt là những vấn đề có liên quan tới cá nhân Doris. Đầu tiên tôi muốn biết tại sao Siêu thức muốn cho Doris thấy cuộc đời đó.

Doris: Cô ấy cần biết, cô ấy chính là cái người mà mình đã nghĩ.

Dolores: Cô ấy là một tinh thần vô cùng mạnh mẽ, phải không? (Phải) Tinh thần này có rất nhiều khả năng? (Phải) Vậy trước đó cô ấy chưa từng sống trên Trái Đất như một nhân loại?

Doris: Một ít, không nhiều.

Dolores: Tôi nghe nói những tinh thần khác giống vậy là tình nguyện đến. Họ đang làm công việc vĩ đại, phải không? (Phải) Nhưng những linh hồn loại này có tích lũy nghiệp không?

Doris: Sẽ không... Họ có thể. Nhưng bọn họ không cần.

Dolores: Tại sao lần này cô ấy chọn cuộc đời khó khăn như vậy?

Doris: Để giúp đỡ. Để biết cách giúp và hiểu, để tránh giẫm lên vết xe đổ.

Dolores: Bạn nói vết xe đổ là sao?

Doris: Giúp đỡ nhiều hơn những gì cô ấy cần làm.

Dolores: Là chỉ thời điểm cô ấy dạy nhân loại quá nhiều kia?

Doris: Đúng vậy... quá mức.

Dolores: Cuộc đời này, cô ấy có rất nhiều vấn đề như một đứa trẻ đang lớn lên.

Doris: Phải... Để cô ấy biết cách làm một nhân loại.

Dolores: Làm một nhân loại với tất cả những thiếu sót của nó, tất cả những vấn đề của nó. (Phải) Như thế cô ấy sẽ không phán xét phải không?

Doris: Phải, cô ấy sẽ không phán xét.

Dolores: Doris trước giờ luôn có khả năng tâm linh, cô ấy có thể làm rất nhiều chuyện. Cô ấy biết những thứ người khác không biết. Cô ấy có thể thấy những thứ về người khác. Cô ấy muốn biết về chuyện này.

Doris: Chúng tôi giúp đỡ cô ấy. Để biết tại sao cô ấy ở đây. Cô ấy được cho phép có những khả năng đó, như thế cô ấy sẽ không quên mất.

Dolores: Tại sao cô ấy lại ở đây?

Doris: Để thay đổi... Để làm một thay đổi... để cứu lấy hành tinh này.

Dolores: Nhưng cô ấy chỉ có một mình. Hay đó sẽ là sức mạnh phối hợp của tất cả những người đã đến?

Doris: Giống như làm một phần của cái lưới. Cô ấy là một trong số họ... Cô ấy nắm giữ ánh sáng, người nói chuyện với cô sẽ cảm thấy nó. Họ không hiểu nó, chỉ cảm thấy cô ấy khác biệt. Cô ấy chính là vậy. Cô ấy gieo hạt giống, sau đó hạt giống sẽ tùy người mà lớn lên. Cô ấy vẫn luôn làm việc đó. Cô ấy chỉ không hiểu.

Dolores: Những tinh thần đặc biệt đó đều là một phần của cái lưới?

Doris: Phải. Họ đang cứu lấy hành tinh này, cũng đã phát huy tác dụng - cô ấy cần dạy. Những sinh mệnh khác... những hành tinh khác. Dạy về vũ trụ và tinh tú. Đó là cuộc sống khác.

Chương 9

Sinh Mệnh Từ Hội Đồng

Lúc thôi miên, tôi liên tục gặp được thân chủ có liên quan hoặc bản thân chính là thành viên hội đồng. Tôi phát hiện hội đồng không chỉ có một loại, có hội đồng Thái Dương hệ, hội đồng Ngân Hà, hội đồng Vũ Trụ... với quy định và điều lệ rõ ràng, để giúp mọi thứ vận hành đúng đắn. Không có gì là ngẫu nhiên. Cõi tinh thần cũng có những hội đồng phụ trách những dạng công tác khác nhau - về coi sóc các ghi chép của những dạng sống trên Trái Đất. Tất cả những hội đồng này dường như có hứng thú rất lớn trong việc tích lũy thông tin và tri thức. Tôi rất vui vì có người coi sóc mọi thứ, cũng tin nếu không phải như thế, tất cả đã là một mảnh hỗn loạn.

Lúc xuống từ đám mây, Susan đứng trong nước biển ấm áp. Cô thấy trong nước có bậc thang dẫn lên phía trên, cho nên vị trí hiển nhiên rất gần bờ biển. Bậc thang dẫn lên một ngôi đền. Cô đầu tiên là thấy ba người nữ đứng bên phải bậc thang, sau đó bên trái cũng xuất hiện ba người nữa. Họ đang chào đón cô.

Susan: Họ mặc trường bào đơn giản sáng màu, những người đứng thấp hơn bậc thang đầu gối và đùi ướt đầm - họ muốn dẫn tôi vào. Tôi nghĩ tôi phải nói với họ cái gì đó mới có thể đi vào phía trong. Không phải ai cũng được phép tiến vào. Đó là những từ họ đang nói.

Dolores: Bạn biết phải nói cái gì thì họ mới chịu cho bạn lên?

Susan: Tôi rất thân thuộc với cấp bậc. Họ đang mong chờ tôi đến. Họ không ở trong cấp bậc của tôi.

Dolores: Bạn nói "cấp bậc" là ý gì?

Susan: Một nhóm cá thể có liên quan với sự vật đồng dạng.

Susan bắt đầu khoa tay múa chân tạo ra động tác tay phức tạp, tôi hỏi dụng ý của những động tác tay đó. "Đây là một tín hiệu trao đổi năng lượng."

Dolores: Đây là khâu mà bạn phải làm để họ thừa nhận sao?

Susan: Tôi nói tôi là ai, họ liền tiếp nhận tôi. Họ biết tôi đến.

Dolores: Họ biết bạn sẽ đến? (Đúng) Bạn từ đâu tới đây?

Susan tiếp tục làm động tác tay, cũng chỉ lên trên. "Bạn đang chỉ cái gì?"

Susan: (ngạc nhiên) Wow! (cười) Là căn cứ tinh tú.

Dolores: Họ có quen thuộc với nó không? (Có) Bạn làm thế nào đến được nơi này?

Câu trả lời của cô khiến chính bản thân cô cũng cảm thấy kinh ngạc. Cô dùng ngữ điệu không dám tin đáp lại câu hỏi của tôi: "Tôi xuyên qua cổng portal đi vào trong nước. Thật khiếp người - Họ biết tôi đang tới."

Dolores: Cấp bậc mà bạn thuộc về, nó ở trên căn cứ tinh tú?

Susan: Liên thiên hà - Tôi phải thích ứng với điều kiện bề mặt bằng cách tiếp nhận thể vật lý để tham gia văn hóa chung của thời đại này. Bề ngoài của tôi nhìn như một người nữ ăn mặc giống họ.

Dolores: Lúc ở chỗ khác, bộ dạng bình thường của bạn là?

Susan: Ánh sáng. Tôi là thân thể ánh sáng.

Dolores: Ở nơi mà từ đó bạn tới, những người khác cũng là như vậy?

Susan: Chính xác. Chúng tôi tới đây là để giúp đỡ.

Dolores: Cho nên khi tiến vào một nơi giống như thế này, bạn phải có bề ngoài tương tự với người ở đây?

Susan: Lúc này là thế. Bằng không sẽ gây ra sự bối rối.

Dolores: Hiện tại họ tiếp nhận và hoan nghênh bạn?

Susan: Tinh tú và những nhà thiên văn học đã báo trước. Đây là một ngày hẹn đã định.

Dolores: Họ đã sớm biết có người sắp tới?

Susan: Họ đại diện phái đoàn cho sự trao đổi thông tin theo thời gian.

Dolores: Họ đã làm chuyện này trước kia?

Susan: Đúng, rất nhiều lần. Tôi cách một khoảng thời gian thì đến.

Dolores: Bạn nói cho sự trao đổi. Là loại trao đổi nào?

Susan: Trao đổi thông tin... cho vấn đề tập hợp sự hỗ trợ với mối quan ngại cực lớn mà chúng tôi phải sử dụng lúc này.

Dolores: Tại sao lại có mối quan ngại cực lớn? Có người dùng sai hay lạm dụng thông tin sao?

Susan: Có khuynh hướng đó. Hạt giống tham lam bắt đầu thức tỉnh. Chúng tôi cảm thấy nó. Những người này dùng sức ảnh hưởng của họ. Chúng tôi hy vọng sự việc có thể thay đổi trước khi hạt giống tham lam đâm chồi.

Dolores: Bạn cho rằng thông tin mang đến đã bị dùng sai?

Susan: Ở những thời đại khác.

Dolores: Có phải bạn đã đưa thông tin cho mọi người khi bạn đến trước đó? (Không) Bạn đưa nó cho ai trong những thời điểm đó? Nhóm này hay nhóm khác?

Susan: Một nhóm khác. Đây cũng không phải lần đầu tiên xảy ra thảm họa trên hành tinh này.

Dolores: Nguyên nhân thảm họa những lần khác là gì?

Susan: Vấn đề thao túng. Thao túng Luật Tự Nhiên và vấn đề lợi ích con người.

Dolores: Bởi những sinh mệnh đã sống ở những thời đó?

Susan: Phải. Bạn biết câu chuyện - Trái Đất bị băng bao phủ, chính là một lần trong đó.

Dolores: Chuyện đó đã ngừng điều mà họ đang làm lại?

Susan: Để bắt đầu lại.

Dolores: Đã liên tục hết lần này tới lần khác bắt đầu lại, phải không?

Họ đã nói với tôi mấy lần, tôi cũng có viết chuyện này trong những tác phẩm khác. Thời đại viễn cổ Trái Đất từng có rất nhiều nền văn minh, chúng phát triển đến mức hoàn mỹ, nhưng do sự tham lam vốn có của nhân loại đối với sức mạnh mà bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Dolores: Ngoại trừ phủ băng, mấy lần trước là hủy diệt như thế nào?

Susan: Nổ. Trong Thái Dương hệ thiếu mất một hành tinh. Nó phát nổ.

Cô ấy chính là chỉ hành tinh giữa sao Hỏa và sao Mộc, nó phát nổ tạo ra vành đai thiên thạch. Tôi cũng đã đề cập đến chuyện này ở sách

khác.

Dolores: Tôi đã nghe về nó. Đó là nguyên nhân của một sự hỗn loạn rất lớn phải không?

Susan: Luật Tự Nhiên được chú định sẽ không bị can thiệp.

Dolores: Khi đó có người can thiệp vào Luật Tự Nhiên? (Phải) Hành tinh đó phát nổ tạo thành ảnh hưởng gì với Trái Đất?

Susan: Đó là nguyên nhân đại hủy diệt, lửa từ trên trời rớt xuống như mưa.

Dolores: Vậy đó là khi nền văn minh quá khứ bị hủy diệt? (Phải) Nhưng bạn hiện tại đến gặp những người này, bạn nói tới thứ gì đó khác sẽ xảy ra?

Susan: Chúng tôi quan ngại hạt giống tham lam trong lòng những người ở đây, cái lưu chuyển trong tâm trí những người đó.

Dolores: Nhưng nhóm người này thì không như vậy?

Susan: Lúc này thì không. Chúng tôi tới đây cung cấp thông tin và khuyến nghị.

Dolores: Bạn cho rằng họ sẽ lắng nghe bạn?

Susan: Chúng tôi ôm hy vọng rất lớn.

Cô ấy nói mình muốn đi lên ngôi đền để gặp mặt những người ở đó. Cho nên tôi dẫn cô ấy tiến tới lúc cô ấy đã ở trong ngôi đền. "Bạn gặp mặt rất nhiều người sao?"

Susan: Chỉ có đại diện mà họ phái ra. Cha tôi là tư tế chủ trì ngôi đền. Ông ấy có sức ảnh hưởng với những người khác.

Dolores: Bạn cho nhóm người này khuyến nghị gì?

Susan: Chấm dứt thí nghiệm với Luật Tự Nhiên.

Dolores: Họ đang làm thí nghiệm gì trái với Luật Tự Nhiên?

Susan: Thao túng gen... Thao túng phương diện gen.

Dolores: Tại sao họ muốn làm như vậy?

Susan: Bởi vì họ có thể. Họ rất hùng mạnh.

Dolores: Họ làm cách nào thao túng gen?

Susan: Tôi không chắc chắn điều đó có thể được chia sẻ.

Dolores: Bạn cho rằng tôi không nên biết?

Susan: Không phải bạn.

Dolores: Nếu họ tiếp tục làm, sẽ xảy ra chuyện gì?

Susan: Hủy diệt.

Dolores: Họ cũng không nhận biết sao?

Susan: Phải. Họ bắt đầu phân chia. Họ vẫn tự quản cho đến điểm này, nhưng trên chính trị có vài chuyện phiền lòng, còn phe tư tưởng khác cố gắng kiên trì con đường ánh sáng.

Dolores: Nếu họ không lắng nghe, bạn có được phép ngăn cản không?

Susan: Họ sẽ bước lên con đường tự hủy diệt.

Dolores: Tôi tự hỏi nếu bạn có thể can dự và ngăn cản chuyện họ đang tiến hành...

Susan: Đó sẽ trái với Luật Tự Nhiên. Chúng tôi chỉ có thể khuyên nhủ.

Dolores: Nếu họ không nghe, bạn không có biện pháp nào khác sao?

Susan: Chúng tôi bất lực.

Dolores: Bạn nói bạn đã thấy chuyện tương tự xảy ra trước đó?

Susan: Rất nhiều lần ở rất nhiều thế giới.

Dolores: Nếu họ không nghe, họ phải xây dựng lại một lần nữa phải không? Họ bắt đầu vòng tuần hoàn này một lần nữa? (Phải) Nhưng lần này bạn hy vọng họ sẽ lắng nghe?

Susan: Chúng tôi ôm hy vọng rất lớn.

Cô ấy đưa thông tin cho tư tế, tư tế sẽ đi và nói với những người đang làm sai chuyện. Cô ấy sẽ không ở lại; lúc cần cô ấy sẽ trở về.

Dolores: Bạn có thể thấy họ đang làm gì không?

Susan: Có thể. Chúng tôi đều biết.

Dolores: Bạn nói "chúng tôi" là chỉ những người trong nhóm mà từ đó bạn tới? Susan: Hội đồng. Họ là những người đang quan sát.

Dolores: Họ ở bên kia cổng portal? (Phải) Nhưng bọn họ không được phép can dự? (Phải)

Tôi chuyển cô ấy tiến lên và xem chuyện gì xảy ra.

Dolores: Tư tế đi nói chuyện với những người khác? (Phải) Họ có chịu nghe không?

Susan: Tạm thời... Qua 962 năm nữa, nó lại bị hủy diệt bởi chính bàn tay mình.

Dolores: Chuyện gì xảy ra?

Susan: Nổ. Hạt giống tham lam trưởng thành. Luật Tự nhiên bị thao túng đến điểm mà ở đó đại hủy diệt giáng xuống họ lần nữa. (khóc)

Dolores: Sự việc xảy ra thế nào? Dù không dễ chịu, nhưng bạn có thể dùng góc độ người quan sát để xem.

Susan: Từng đợt sóng năng lượng bức xạ khắp trên hành tinh. Nó nổ... mảnh vụn và lửa, nước.

Dolores: Nguyên nhân gì tạo thành sóng xung kích đó?

Susan: Chùm sáng năng lượng trở lại trên chính bọn họ.

Dolores: Họ biết chuyện thế này có thể xảy ra? (Đúng) Nhưng bọn họ vẫn cứ tiếp tục?

Susan: Nó là về điều khiển. Chúng tôi chỉ có thể cung cấp lời khuyên và khuyến nghị.

Dolores: Bạn thấy gì khi đang nhìn vào nó?

Susan: Hủy diệt... Hủy diệt hoàn toàn... Rất bi thương... Khói, thân thể đốt trụi, lửa.

Dolores: Có người sống sót không?

Susan: Có... Một ít.

Dolores: Bạn thấy chuyện gì xảy ra với họ?

Susan: Tái tập hợp và trùng kiến. Họ đang tái tập hợp chính mình.

Dolores: Bạn nghĩ họ có học được gì từ thảm họa này không?

Susan: Tôi hy vọng là có. Wow! - Không còn chuyện chúng tôi có thể làm. Chúng tôi đang kéo về lại. Đến hội đồng. Đại hội đồng.

Dolores: Quay lại cổng portal mà về?

Susan: Phải. Nó thật ra là cổng Star gate.

Dolores: Các bạn sử dụng nó để ra vào.

Susan: Chính xác. 14932-11.

Dolores: Đó có nghĩa là gì?

Susan: Tên của cổng Star gate.

Dolores: Nghe có vẻ như một con số dài, cho nên chắc chắn không chỉ có một cánh cổng. Ý của bạn là vậy sao? (Phải) Con số đó được sử dụng thế nào?

Susan: Cho những mục đích xác định.

Dolores: Cho nên bạn có thể đến và đi? (Phải) Nhân loại có thể đi qua cổng portal này không?

Susan: Có thể. Nếu họ ở trong thân thể ánh sáng của mình, sẽ có khả năng.

Dolores: Họ không thể đi với thân thể vật lý?

Susan: Chính xác, không phải lúc này.

Nhân loại phải rời khỏi thân thể mới có thể tìm đến những nơi đó, cho nên rất khó xác định vị trí của chúng.

Dolores: Chỗ có đại hội đồng kia trông như thế nào?

Susan: Rất đẹp. (cảm thán) Chúng tôi là người ánh sáng. Tôi thấy rất nhiều thân thể ánh sáng và năng lượng, ngửi rất đẹp.

Dolores: Mùi đến từ đâu?

Susan: Ánh sáng. Trái Đất rất thối.

Dolores: Lúc ở đại hội đồng, bạn làm gì?

Susan: Chúng tôi lên kế hoạch giúp đỡ bất cứ nơi nào cần đến chúng tôi, chúng tôi sẽ ở đó để khuyến nghị và hỗ trợ.

Dolores: Cho nên bạn chủ yếu liên quan đến Trái Đất?

Susan: Tôi được phân công vào bộ phận này.

Dolores: Phần lớn thời gian bạn đều làm chuyện đó sao?

Susan: Chúng tôi dạy. Mọi người cần chúng tôi trên cõi astral. Chúng tôi có thể dạy nhân loại những thứ mà họ nên biết chúng sẽ mang điều tốt đẹp vào trong cuộc sống của mình.

Dolores: Như vậy bạn không cần xuống thể vật lý như bạn làm trước đó?

Susan: Chỉ trong những trường hợp cần phải can thiệp.

Dolores: Cho nên bạn dạy con người khi họ ở cõi astral? Bạn là chỉ khi họ du hành ra khỏi thân thể buổi tối hay gì khác?

Susan: Đúng vậy. Linh hồn nhân loại có khả năng tồn tại trong rất nhiều nơi ở rất nhiều thời điểm. Đó là lúc chúng tôi có thể giúp đỡ họ

nhiều nhất. Chúng tôi có thể ở đó giúp đỡ, nhưng một lần nữa, không can thiệp tự do ý chí. Đó là quy định của Luật Tự Nhiên.

Dolores: Nếu họ tới tìm bạn, thì xem như không có can thiệp vào tự do ý chí của họ?

Susan: Chính là như vậy.

Dolores: Thân thể thì hạn chế hơn, phải không? (Phải) Tôi nghe nói rất nhiều về những thứ xảy ra vào ban đêm lúc người ta ngủ.

Susan: Hoặc khi họ ở trong trạng thái mà bạn đã giúp họ tiến vào. Chúng tôi đã luôn quan sát bạn, cũng giúp bạn trong một thời gian rất dài ở cảnh giới astral của bạn. Bạn là một học sinh tuyệt vời và tích cực.

Dolores: Tôi biết tôi đã luôn được giúp đỡ rất nhiều. Một mình tôi không thể làm được. Có rất nhiều nơi chốn lạ kỳ mà bạn muốn họ biết tới?

Susan: Chính xác.

Dolores: Mà thế giới vật chất là ở phía dưới chót của tất cả?

Susan: Nhưng cần thiết cho học tập.

Họ xác nhận một việc, chính là lúc con người ngủ buổi tối hay ở vào trạng thái nhập thần ý thức thay đổi, họ sẽ tiếp xúc với nhân loại, cung cấp thông tin phong phú. Tôi quyết định đây là lúc tiến tới. Cho nên hỏi bọn họ có biết họ đang nói chuyện thông qua một thân thể tên là Susan không. Họ nói họ biết.

Dolores: Bạn biết lúc tiến hành thôi miên, chúng tôi cho rằng chúng tôi sẽ đi về tiền kiếp, phải không?

Susan: Nó là phương pháp trị liệu của bạn. Đó là cái mà bạn đã giao ước với thành viên nhóm bạn để xúc tiến trị liệu vật lý. Chúng tôi xem nó như một toa thuốc. Những thành phần rất tốt.

Dolores: Nhưng cô ấy không trở lại tiền kiếp, ít nhất không phải tiền kiếp có thân thể vật lý điển hình. (cười)

Susan: Đúng vậy. Không cần thiết. Có những người cần, nhưng cô ấy thì không - Bạn biết cô ấy sẽ không thích nó. (cười)

Dolores: Tại sao không thích?

Susan: Cô ấy không muốn tin vào tinh tú.

Dolores: Tại sao? Tôi biết họ là thật.

Susan: Bạn sai rồi. Cô ấy sẽ không thích thế. (cười to) Nếu bạn nói với cô ấy đó là một thiên sứ, cô ấy sẽ nói OK.

Dolores: Cho nên thiên sứ thì không có vấn đề, nhưng sinh mệnh ánh sáng thì không được. (cười)

Susan: Chính xác.

Dolores: Cô ấy có thể xem bạn là thiên sứ ở trong một hình dạng khác.

Susan: Điều đó tốt.

Dolores: Lúc mới bắt đầu thôi miên, nghe có vẻ cô ấy chính là bạn. Bạn là một khía cạnh của cô ấy hay gì khác?

Susan: Phải. Bạn biết! (đùa)

Dolores: Tôi biết, nhưng chúng ta hiện tại đang cố gắng giúp cô ấy. Có một số việc cần thích ứng.

Susan: Chúng tôi đã làm việc với nó một lúc rồi. (vẫn dí dỏm) Cô ấy đã chuẩn bị, nếu không hiện tại sẽ không diễn ra chuyện này.

Dolores: Là bạn kêu cô ấy tới tìm tôi sao?

Susan: Chắc chắn rồi.

Dolores: Cô ấy rất ngạc nhiên, vì cô ấy nói mình chưa từng nghe đến tôi trước đó.

Susan: Chúng tôi không giỏi à! (cười)

Dolores: Con gái tôi gọi các bạn là người PR của tôi.

Susan: Rất vui vì được phục vụ.

Dolores: Tôi phát hiện các bạn thường làm điều này. Nhưng lần thôi miên này sẽ không giống như cô ấy mong đợi, với cách suy nghĩ của cô ấy?

Susan:Ồ, chắc chắn rồi. Chúng tôi cảm thấy cô ấy lúc này đã chuẩn bị sẵn sàng, tuy thế cô ấy vẫn sẽ trải qua một giai đoạn thích ứng. Chúng tôi đã sắp xếp đủ sự hỗ trợ ở cùng cô ấy, để cô ấy có thể nghe và tiêu hóa trong mức độ của mình.

Dolores: Chúng ta chỉ cấp cho thân chủ thông tin họ ứng phó được.

Susan: Bạn biết rất giỏi. (cười nữa) Chúng tôi quan sát bạn đã lâu. Cô ấy đã sẵn sàng nghe bạn, vì cô ấy cảm thấy thân thích với bạn theo một cách nào đó, cô ấy sẽ có thể hiểu và truyền đạt cảm giác của mình. Bạn có thể giúp và dưỡng dục cô ấy trong hành trình của cô. Đó là

phần của bạn trong đó - cô ấy muốn tin mình cũng không phải vô giá trị như cô ấy bị thiết lập tin vào điều đó những năm trước. Chúng tôi để cô ấy thấy mình đến hội đồng chính là muốn cô ấy biết đó là nguồn gốc của mình, nhưng cô ấy sẽ không tin. Cô ấy sẽ không tin.

Dolores: Như vậy cô ấy phải giải thích thế nào về chuyện bạn đang nói với cô ấy hiện tại?

Susan: Cô ấy sẽ nghe nó trong giọng nói. Chúng tôi thao tác giọng nói cô. Cô ấy biết, nhưng cô ấy sẽ nghe được quyền uy trong giọng nói.

Dolores: Cho nên bây giờ là lúc cho cô ấy biết cô ấy to lớn hơn mình nghĩ. Ý của bạn là vậy sao?

Susan: Chính xác. Tự nhận tâm thường không thành đại sự. Bạn biết tất cả chúng ta cần thúc đẩy Trái Đất mới, đồng thời giúp đỡ mọi người thích ứng với Trái Đất mới. Đó là động cơ chính để chúng tôi ở đây. Sự vật đang thay đổi. Những người như bạn và cô ấy là cần thiết. Giúp đỡ mọi người thích ứng với thay đổi chiều kích và tạo thuận lợi cho việc thích ứng với Trái Đất mới.

Dolores: Có người đã nói với tôi chuyện này. Sự vật thay đổi vô cùng nhanh chóng, các bạn không muốn mọi thứ lại bị phá hủy.

Susan: Điều đó không thể xảy ra. Bạn biết. Nó không thể xảy ra và sẽ không xảy ra.

Dolores: Quá nhiều lần làm đi làm lại. Đó là lý do các bạn tạo ra Trái Đất mới?

Susan: Bạn biết bạn rất an toàn. Cô ấy biết cô ấy rất an toàn.

Dolores: Chúng tôi cũng biết không phải tất cả mọi người đều sẽ đến Trái Đất mới. Đó là điều tôi đã nghe.

Susan: Họ nói đúng. Bạn thấy sự phân tách. Bạn thấy sự phân chia. Bạn hiểu.

Dolores: Tôi đã cố hiểu. Thật phức tạp.

Susan: Là rất phức tạp. Đây cũng là lý do chúng tôi cần một toa thuốc đơn giản cho mọi người.

Dolores: Bạn phải bắt đầu với bước chân trẻ con, từng chút từng chút một -- tại sao bạn cho cô ấy thấy sự hủy diệt ngay từ đầu?

Susan: Cô ấy có ký ức tế bào trong cơ thể mình, đó là ký ức đến từ một nơi nào đó ở thời gian đó... Bạn có thể gọi nó là tồn tại song song.

Nhưng không, cô ấy không phải phần trực tiếp của sự hủy diệt. Nó chỉ mã hóa trong tế bào cô ấy từ sự chứng kiến hủy diệt.

Dolores: Tại sao bạn muốn cô ấy biết chuyện này?

Susan: Cô ấy đánh giá quá thấp sức mạnh của những công cụ mà mình đã được trao để chia sẻ với hành tinh Trái Đất lúc này. Thời gian của thức tỉnh vĩ đại... thời gian của Trái Đất mới.... được hợp nhất vào trong Trái Đất. Cô ấy đánh giá quá thấp nó. Chúng tôi muốn cô ấy thấy chia sẻ ánh sáng là chuyện có giá trị đến cỡ nào. Cô ấy đánh giá thấp sức mạnh của mình. Lan truyền ánh sáng lúc này là rất quan trọng.

Dolores: Nhưng cô ấy đang làm rất nhiều chuyện tốt, phải không?

Susan: Phải, và chúng tôi tự hào về cô ấy. Nhưng quy mô vẫn chưa đủ lớn. Cho đến khi cô ấy tin vào chính mình, rất khó để dẫn dắt cô ấy mở rộng.

Dolores: Bạn muốn cô ấy mở rộng quy mô?

Susan: Phải đợi cô ấy thoải mái với nó trong thân thể vật lý của mình đã.

Trong một thời gian dài, Susan đã nghe được có những sinh mệnh nói chuyện với mình, nhưng cô ấy cho rằng họ là những thiên sứ của mình. Trên thực tế đó là hội đồng đang nói chuyện với cô. Họ cười nói. "Cô ấy sẽ không thích nó chút nào. Khéo léo nói với cô ấy một chút, nhé?"

Susan: Giao ước của cô ấy là kết nối mọi người với ánh sáng Nguồn. Cô ấy chỉ nghe được phần người kết nối. (cười) Và nó cũng không sao.

Susan cũng có rất nhiều vấn đề sức khỏe xảy ra với mình. "Những cái thúc cù chỏ. Những cái thúc cù chỏ khá khó khăn. Đó là hạ sách phải dùng khi mọi cách khác đều thất bại, chúng tôi lấy làm tiếc khi khiến cô ấy cảm thấy như bị trừng phạt theo một cách nào đó."

Siêu thức nhanh chóng kiểm tra thân thể Susan, cũng giải quyết vấn đề sức khỏe mà cô ghi trên danh sách.

"Sự sợ hãi là một ảo giác của thế giới này, và nó chỉ là như vậy."

Chương 10

Sự Hủy Diệt Của Một Hành Tinh

Năm 2009, tôi lần đầu tiên đặt chân tới Nam Phi. Vì người xếp lớp và mời chúng tôi đến Johannesburg chính là Cathy, nên tôi quyết định chọn cô ấy làm mẫu trong ngày cuối cùng của lớp. Cơ hội để tiếp xúc với siêu hình học không nhiều, bởi vậy người bản xứ vô cùng ham học hỏi. Họ có sách, nhưng thiếu người thuyết minh và hướng dẫn. Mọi thứ về lớp với họ mà nói đều rất độc đáo mới mẻ, bởi vì họ chỉ có nhận thức cơ bản nhất đối với lĩnh vực này, nên lúc giảng tôi cũng chỉ nói điều cơ bản nhất. Thấy học sinh phản ứng kinh ngạc, kính sợ và tràn ngập nhiệt tình như thế, thật khiến người ta có cảm giác mới lạ.

Lớp học tiến hành rất thuận lợi, tôi dạy họ làm thế nào ứng dụng phương pháp thôi miên của tôi vào trị liệu và hồi quy. Lúc làm mẫu, chúng tôi cũng chỉ mong chờ thấy được một tiền kiếp bình thường. Thông thường ở giai đoạn mới nhập môn, khả năng lý giải của học sinh đại khái cũng chỉ ở mức độ đó. Cho nên lúc chúng tôi bắt đầu tiến hành thôi miên, tình huống lại vượt khỏi phạm trù này, dù tôi đã tập thành thói quen, nhưng vì trong quá trình xuất hiện khái niệm họ chưa bao giờ nghe thấy, cho nên họ hoàn toàn trợn mắt há hốc mồm. Trên mặt họ lộ rõ kinh khiếp, còn liên tiếp nhìn xem tôi có phản ứng thế nào, vì đây hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo nội dung tôi vừa dạy họ.

Tôi hiểu lần thôi miên này đã không phải chỉ đơn thuần là thăm dò tiền kiếp, mà là mạo hiểm tiến vào lĩnh vực chưa biết (đặc biệt là ba làn sóng tình nguyện viên). Tôi nghĩ các học sinh đã cảm thấy kinh ngạc khi tôi không ngừng lại mà tiếp tục tiến hành như không có gì bất thường xảy ra. Tất nhiên với tôi mà nói, chuyện xảy ra không hề bình thường, tôi vừa thôi miên vừa cố làm họ yên lòng. Tôi biết sau đó tôi có thể tiến thêm một bước giải thích với họ. Dù trước khi làm mẫu đã không có cơ hội đưa ra những dự tính đó, nhưng tôi đoán “họ” cho

rằng học sinh của tôi hiện tại đã sẵn sàng, không liên quan đến việc họ cư ngụ ở đâu trên thế giới.

Sau khi tiến vào trạng thái nhập thần, Cathy thích ở trên đám mây, do dự nhiều lần đối với chuyện bay xuống khỏi đó. Cô trở nên kích động, bắt đầu khóc. Chẳng qua cô ấy vẫn chưa thấy cái gì, cho nên không có bất cứ sự vật nào có thể cho thấy lý do cô ấy bị ảnh hưởng như vậy. Nhưng trước giờ mỗi lần thân chủ bộc lộ cảm xúc, đều là tín hiệu phát hiện những thứ quan trọng (ở tình huống này thì là những thứ quan trọng sắp xuất hiện). Cảm xúc không thể tạo giả, thân chủ sau đó thậm chí sẽ tỏ vẻ khó hiểu với cảm xúc thái quá của mình. "Tại sao tôi lại khóc? Vô lý! Tại sao tôi lại khổ sở như vậy?"

Tôi biết tôi phải làm cô ấy xuống khỏi đám mây, nên tôi hỏi nếu có thể đi đâu đó, cô ấy muốn đám mây mang mình tới đâu?

Cathy: Tôi muốn đi lên! (thở phào) Tôi muốn về nhà.

Dolores: Tái trải nghiệm điều đó ngay lúc này. Bạn có thể làm bất cứ chuyện gì bạn muốn. Bạn muốn đi đường nào?

Cathy: Hướng bắc - Tôi thấy những ngôi sao. Chúng rất đẹp! Rất sáng, đang xoay tròn. Tôi đang thấy một vùng đất hồng. Màu sắc như hoa hồng. Rất xa và đó là nơi tôi ở. Tôi càng lúc càng đến gần. Tôi thấy rất nhiều gió... Rất nhiều mây rời đi. Mây có một màu hồng mềm mại. Có ánh sáng... Đến từ tinh tú.

Dolores: Bạn có muốn hướng tới mặt đất không? Như vậy bạn có thể xuống? (Không) Tại sao lại không?

Cathy: Vì mặt đất đã không còn tồn tại. Chỗ đó chỉ có tro bụi. Không thấy nó nữa.

Cô ấy bắt đầu khóc òa, các học sinh về mặt vô cùng hoang mang nhìn tôi.

Dolores: Đã xảy ra chuyện gì?

Cathy: Tôi không biết - chỗ đó không còn bất cứ sự sống nào nữa. Chỉ có quầng cát và khí nóng. Tôi không tới gần được. Nó không cho tôi tới gần - Quá nguy hiểm.

Cathy không thể giải thích tại sao tới gần sẽ nguy hiểm, nhưng lúc lơ lửng cô không thể không bảo trì một khoảng cách an toàn. Cô ấy chỉ nhìn thấy mây và bụi. Chỗ đó không có dấu hiệu của sự sống, vật

kiến trúc hay thực vật sinh trưởng. Đó là một hành tinh hoang vắng, còn cô bởi vậy mà bi thương tột đỉnh.

"Tôi không trở về được. Chúng tôi mất đi mọi thứ. Nó đi. Mọi người đều đi.

Không ở đây. Toàn bộ đã mất."

Cô ấy nói lúc sự việc xảy ra mình không có ở đây, nhưng cô biết chỗ đó từng là một nơi bưng bưng sức sống rất nhiều người ở. Dù biết mình từng sống ở đó một thời gian ngắn, nhưng cô không có được nhiều thông tin hơn. Tôi quyết định chuyển cô trở lại thời điểm trước khi tai họa xảy ra, xem nguyên dạng của chỗ đó. Cô ấy rất thiết tha muốn làm như vậy, lập tức đi về lúc đó. "Tôi thấy trẻ con. Chúng chơi trong nước. Có rất nhiều nước."

Dolores: Nó vẫn màu hồng sao?

Cathy: Không phải. Là trắng. Mặt đất xanh lục - trẻ con đang chơi đùa. Chúng đang nhảy múa.

Cô nói đám trẻ này thoát nhìn giống như nhân loại. Tôi bảo cô ấy hãy nhìn bản thân, nói cho tôi biết thân thể cô trông như thế nào. Cô ấy nói không thấy được thân thể mình. Tôi hỏi lại, có cảm thấy được thân thể không. "Có. Cảm thấy rất an tĩnh - Tôi thấy một thành phố... một thành phố trắng. Nó có tường đá cẩm thạch màu xám rất cao và hành lang uốn khúc, tràn ngập tiếng cười. Nó tỏa sáng, luôn luôn tỏa ra ánh sáng."

Dolores: Bạn từng sống ở đó một thời gian?

Cathy: Tôi nghĩ tôi từng ghé thăm. Chỗ đó không phải nhà của tôi, nhưng tôi sống ở đó.

Dolores: Tại sao bạn ghé thăm nơi đó?

Cathy: Để dạy - để dạy đám trẻ tình yêu và niềm vui.

Dolores: Có người bảo bạn đến đó sao?

Cathy: Vâng. Chỗ đó rất đẹp. Con người đơn thuần, nhưng thiện lương.

Cô ấy đã đi qua rất nhiều nơi, miễn là chỗ thu hút cô ấy hoặc cần cô ấy dạy.

Dolores: Đó là chuyện bạn thích làm sao?

Cathy: Tôi không biết. (thở dài)... Không phải nữa. (cô ấy bắt đầu khóc) Vì rất đau đớn.

Dolores: Cảm thấy đau đớn vì hành tinh bị phá hủy sao?

Cathy: Phải, vì chuyện xảy ra. Sau khi rời đi, tôi không biết những gì xảy ra với họ.

Cô ấy theo trực giác biết sẽ có chuyện gì đó xảy ra, nhưng những người kia thì không biết. Trước khi tai họa xảy ra, cô ấy đã rời đi, nên không biết rốt cuộc là cái gì tạo thành hủy diệt. "Khi có người cần, tôi đến và dạy."

Dolores: Lúc không có người cần thì bạn làm gì? Chúng ta có thể xem thử. (dừng) Có phải đó là những chuyện khác mà bạn làm sau đó?

Cathy: Không, tôi chỉ đợi cho đến khi có người cần tôi.

Dolores: Bạn đợi ở đâu? Bạn có thể thấy được.

Cathy: Rất khó giải thích.

Dolores: Cố gắng hết mức.

Cathy: Nó là hoàn toàn bình yên, Nó là nhu hòa.

Dolores: Nó nhìn giống thể vật lý không?

Cathy: Không. Nó hầu như là vận động... Như một bài hát.

Dolores: Nghe có vẻ rất đẹp. Bên cạnh bạn có người khác không? Hay bạn vẫn một mình?

Cathy: Tôi không đơn độc. Nhưng nơi này không có thể vật lý, chỉ là tôi cảm thấy luôn có người ở xung quanh mình.

Dolores: Vậy bạn thích ở đó không?

Cathy: Có đôi khi - Có đôi khi bạn cần ra ngoài nhìn xem sự vật. Tôi ở chỗ này chờ cho đến khi tôi phải đi dạy và giúp đỡ người khác. Sau đó tôi lại trở lại nơi này.

Dolores: Bạn có từng sống trong thân thể vật lý chưa?

Cathy: Tôi không nhớ. Tôi chỉ nhớ được chừng đó, nhớ cái chỗ bình yên và mỹ lệ thuần túy này.

Dolores: Thật tốt. Bạn là người rất có tình yêu. Bạn phải tràn ngập tình yêu thì mới có thể dạy người khác yêu thương. Rất tuyệt - bạn biết bạn hiện tại là xuyên qua thân thể vật lý nói chuyện không. (Biết)

Nếu chỗ đó đẹp như vậy, tại sao bạn lại quyết định tiến vào một thân thể vật lý?

Cathy: Tôi không biết. (cười)

Dolores: Bạn có muốn tìm ra nguyên nhân không? (cô ấy cười) Chúng ta có thể. Điều này sẽ giúp ích cho bạn, đúng không? (Đúng)

Tiếp đó tôi chuyển cô ấy đến lúc quyết định rời khỏi chỗ mỹ lệ kia. "Xảy ra chuyện gì?"

Cathy: Thời điểm đã tới. Họ phải bố trí một chút - công việc của tôi vẫn chưa kết thúc. Tôi phải dạy nhiều hơn.

Dolores: Có người nào đó nói với bạn sao?

Cathy: Chúng tôi đều đang nói chuyện với nhau. Chúng tôi đang quyết định cái gì mới là tốt nhất.

Dolores: Các bạn đang quyết định cái gì?

Cathy: Ai sẽ đi làm.

Dolores: Những người khác cũng muốn đi sao? (Không) (chúng tôi đều cười) Tại sao họ lại không muốn?

Cathy: Vì đó là một thử thách rất lớn, rất rất lớn. Họ không cảm thấy mình đi là đúng.

Dolores: Có nguyên nhân không?

Cathy: Vì họ không được cần đến. (cô ấy bắt đầu khóc lại)

Dolores: Nhưng bạn cho rằng có người cần bạn?

Cathy: Ô, phải!

Dolores: Bạn cảm thấy có người cần bạn làm chuyện gì?

Cathy: Thay đổi sự vật... Chậm rãi... Chuyển đổi nó... Giúp mọi người nhớ lại.

Dolores: Họ quên cái gì?

Cathy: Bản thân họ. Họ quên họ là ai... họ thật sự là ai. Họ quên ngay sau khi tiến vào thân thể.

Dolores: Vậy họ thật sự là ai?

Cathy: Đó là điều để họ học. Họ tin mình là thứ khác, nhưng bọn họ không phải.

Dolores: Vậy là bạn phải giúp bọn họ nhớ ra?

Cathy: Đó là một phần của công việc, phải.

Dolores: Phần còn lại là gì?

Cathy: Giúp thay đổi sự vật - Dòng chảy. Như thủy triều.... Thay đổi dòng chảy.

Dolores: Dòng chảy của cái gì?

Cathy: Mọi thứ. Hiện tại chảy sai hướng.

Dolores: Là cái gì khiến nó đi sai hướng?

Cathy: Quên mất... Quên mất yêu thương... Quên mất yêu thương và nô đùa.

Dolores: Vậy là khi mọi người bắt đầu quên mất, liền dẫn đến hướng chảy sai? (Phải) Nếu dòng chảy tiếp tục đi theo hướng sai lầm, chuyện gì sẽ xảy ra?

Cathy: Họ sẽ chết. Linh hồn của họ. (thôn thức)

Dolores: Cho nên bạn mang nó trong mình đến nơi đây làm một sự thay đổi?

Cathy: Một thay đổi nhỏ.... Nhỏ thôi.

Dolores: Đó là một quyết định lớn. (Phải) Cần can đảm rất lớn để làm.

Cathy: Cần sự ngốc nghếch.

Dolores: Bạn cho rằng bạn có thể tạo thành thay đổi?

Cathy: Tôi không biết. Sau khi tiến vào thân thể, tình huống không giống tôi nghĩ ban đầu.

Dolores: Nhưng những sinh mệnh mà bạn đã ở cùng đó, họ không muốn nhận lấy cơ hội này? (Đúng) Cho nên bạn cảm thấy bạn một mình làm nó?

Cathy: Không phải. Tôi biết tôi không phải một mình.

Dolores: Bạn biết có những người khác cũng đến giúp đỡ? (Đúng) Họ là những người Cathy biết sao? (Không phải) Nhưng có lẽ họ cũng không biết mình đang làm việc này.

Cathy: Họ đang học.

Dolores: Nhưng bạn nói bạn nhớ nhà?

Cathy: Đúng. Lúc ở nhà tôi thật sự rất vui vẻ, đây là một phần nguyên nhân mà tôi nhớ nhà như vậy.

Tôi quyết định gọi Siêu thức ra, thay cô tìm đáp án cho vấn đề. Tôi hỏi vì sao muốn cho Cathy thấy cảnh tượng kia. “Chúng ta vốn đang đi tìm tiền kiếp phải không?” (Phải) “Đó có phải lý do cô ấy không đến đó?”

Cathy: Cô ấy không thể nhớ. Cô ấy không được chú định để nhớ.

Dolores: Nghe có vẻ cô ấy là từ nơi này đến nơi khác bằng hình thể tinh thần? (Phải) Làm rất nhiều chuyện tốt?

Cathy: Cô ấy cố gắng làm.

Dolores: Cô ấy đến Trái Đất để làm một sứ mệnh khác? (Phải) Đó là điều bạn muốn cô ấy biết sao?

Cathy: Cô ấy biết.

Dolores: Nhưng trên ý thức cô ấy không biết. (Phải) Bạn có nghĩ để cô ấy biết là điều quan trọng?

Cathy: Là quan trọng... Chính xác.

Dolores: Đây sẽ giải thích rất nhiều điều xảy ra trong cuộc đời cô ấy?

Cathy: Phải. Đó là lý do chúng tôi dẫn dắt cô ấy tới tìm bạn.

Dolores: Cô ấy là một trong những tình nguyện viên tôi đã nói trước đây?

Cathy: Không giống.

Dolores: Sao lại không giống?

Cathy: Vì bình thường cô ấy không làm việc này. Là chúng tôi yêu cầu cô ấy.

Tôi hỏi câu hỏi muôn thuở kia: Mục đích cuộc đời cô ấy là gì? Cô ấy nên làm gì trong cuộc đời này? “Bạn có muốn nói với cô ấy không?”

Cathy: Không chắc. (cười) Vì nó lớn hơn. Cô ấy ở trên lộ trình của mình. Cô ấy sẽ biết khi thời điểm đến.

Dolores: Cô ấy bây giờ còn chưa sẵn sàng để biết về toàn cảnh? (Phải) Đây chắc chắn khá là trọng đại.

Cathy: Tôi không thể nói. (cười)

Vì Siêu thức không chịu tiết lộ nhiều hơn, tôi chuyển tiêu điểm qua vấn đề sức khỏe của cô ấy. Cô ấy từng tiến vào giới doanh nghiệp, sau đó cảm thấy vỡ mộng mà rời khỏi. “Cô ấy thử làm nhân loại, muốn khiến mình phù hợp với nó. Cô ấy muốn làm chuyện tốt nhất cho

hành tinh này, cô ấy cho rằng mình có thể làm tốt nhất ở đó. Nhiều người ở đó hơn." Nhưng lúc làm việc ở giới doanh nghiệp cô lại sinh bệnh nặng, đó là một trong những nguyên nhân chính mà cô ấy không thể không rời khỏi. Họ nói vì cô không hạnh phúc nên sinh bệnh. Tôi hỏi họ về thân thể vật lý của cô, cũng xin họ scan thân thể cô, nhưng bọn họ nhanh hơn tôi một bước, đã làm mất rồi. Bác sĩ cho rằng máu của cô có chút bất thường. Họ chẩn đoán là thiếu máu nghiêm trọng, thân thể cô vì thiếu máu mà trở nên yếu ớt, còn có thể đột nhiên ngất xỉu.

Cathy: Chúng tôi đang trị liệu. Cô ấy có thể cảm thấy được.

Dolores: Máu xảy ra vấn đề gì?

Cathy: Không có gì nghiêm trọng, chỉ là vấn đề về dòng chảy. Cô ấy làm dòng chảy của máu ngừng lại.

Dolores: Cô ấy nói tới dòng chảy, nhưng tôi nghĩ ý của cô ấy là dòng chảy của thế giới. Cô ấy mắc nối vào dòng chảy thế giới?

Cathy: Đó là toàn phần, nó là thứ giống nhau.

Dolores: Bác sĩ nói tình trạng rất nghiêm trọng.

Cathy: Vốn là vậy - Nhưng cô ấy đã lắng nghe. Cô ấy rời khỏi doanh nghiệp đó.

Dolores: Các bạn hiện tại đang làm gì với máu?

Cathy: Tôi đang tiếp năng lượng cho nó.

Dolores: Các bạn tiếp năng lượng cho máu như thế nào?

Cathy: Chính là làm như vậy. Cô ấy sẽ tốt lên... tốt lên nhiều. Chúng tôi làm chuyện này khi đang nói. Cứ để họ đoán đi... Vâng.

Bác sĩ nói gan cô ấy cũng có vấn đề. "Họ" nói đó là cùng một vấn đề, giống như dòng chảy, và nó là nguyên nhân mà máu xấu đi. (trở nên có độc)

Dolores: Bạn đã uốn nắn lại nó?

Cathy: Cho tôi một phút. Chúng tôi còn cần một phút.

Sau đó họ tập trung vào lưng cô. Lưng cô vẫn luôn có vấn đề, vì cô rất khó buông bỏ quá khứ. Cô ấy muốn giữ kết nối. "Giống như một chân ở trong và một chân ở ngoài." Họ khắc phục vấn đề này. "Chỉ là uốn nắn lại dòng chảy, mang đi cô ấy của quá khứ, mang đến cô ấy của hiện tại - Chúng tôi sẽ xem xét nó thêm nữa, nhưng chúng tôi có

thể chỉnh sửa nó. Chúng tôi muốn tiến triển nhanh chút." Tất cả các vấn đề sức khỏe khác (cổ, chân) cũng có liên quan với nguyên nhân ban đầu. Họ sẽ liên tục trị liệu cho cô sau buổi thôi miên.

Cathy vẫn muốn biết về nghiệp hay giao ước của cô cùng những người trong đời mình, nhưng nếu trước kia cô ấy chưa từng tới Trái Đất, thì cô ấy sẽ không tìm thấy bất cứ nhân quả nào. "Cô ấy có những người thầy dạy mình làm thế nào để sống. Cha mẹ là những người mang cô ấy tiến vào thế giới này. Chỉ để dạy cô ấy." Trong quá trình lớn lên, cô ấy cảm nhận được rất nhiều phần nộ và công kích, cô ấy muốn biết nó tới từ đâu. "Đó là đau buồn. Hành tinh kia... đã mất."

Dolores: Hành tinh đó đã xảy ra chuyện gì?

Cathy: Họ từ bỏ chính mình.

Dolores: Cô ấy nói sự việc xảy ra lúc cô ấy không ở đó. Mọi thứ đều bị phá hủy.

Cathy: Không, họ mang cô ấy đi. Cô ấy sẽ không muốn thấy nó. Đó thật sự quá bi thương.

Dolores: Nguyên nhân gì tạo thành hủy diệt?

Cathy: Bản thân họ - Rất khó giải thích, vì tình huống rất khác, nhưng điểm đến là họ đã từ bỏ đấu tranh để làm tốt hơn... để yêu thương. Họ đã quên họ cần làm cái gì.

Dolores: Cho nên mọi thứ đều bị hủy diệt.

Cathy: Đúng. Họ chọn điều đó.

Dolores: Đây là nguyên nhân cô ấy hiện tại phải đi vào Trái Đất?

Cathy: Vì con người đã chọn hủy diệt chính mình, phải.

Dolores: Và bạn không muốn điều đó xảy ra lần nữa?

Cathy: Chúng tôi muốn cho bọn họ một cơ hội. Chúng tôi đang cố gắng.

Dolores: Các bạn không muốn sự việc đi vào vết xe đổ?

Cathy: Chúng tôi không thích thất bại. (cười)

Dolores: Cô ấy không muốn băng qua nó một lần nữa. Cô ấy có một việc lớn mà cô ấy đã tình nguyện làm.

Cathy: Là chúng tôi yêu cầu cô ấy, cô ấy khó khăn lắm mới đáp ứng. Cô ấy hiểu rõ nó sẽ lấy đi cái gì. Chúng tôi rất tự hào vì cô ấy đã nhận

cơ hội này. Nhưng chúng tôi biết cô ấy sẽ tiếp nhận. Cô ấy làm rất nhiều cho chúng tôi.

Cathy còn một vấn đề muốn hỏi. Lúc nhỏ cô ấy từng gặp phải những sự thăm viếng mà chúng khiến cô ấy sợ hãi.

Cathy: Vì cô ấy sống trong cả hai cõi giới (realm). Một chân trong; một chân ngoài. Cô ấy có một thời gian khó khăn để buông bỏ, và cô ấy có sự kết nối trở về Nguồn đó.

Dolores: Tại sao cô ấy nhận thức sự kiện kia là đáng sợ?

Cathy: Vì nó như vậy. Nó rất đáng sợ. Gặp gỡ tiêu cực và -Tôi phải giải thích thế nào đây - Không phải tà ác, là không hiểu được. Cô ấy nhận thức nó thành vài thứ vật lý. Nó là năng lượng vật lý. Cô ấy có thể cảm nhận được năng lượng. Đó là một người, nhưng không phải cái mà cô ấy nghĩ. Nó đến từ thế giới tinh thần.

Dolores: Thỉnh thoảng cô ấy vẫn sẽ có vài cuộc viếng thăm.

Cathy: Vì cô ấy có thể nhìn xuyên đến được cõi giới (realm) kế tiếp.

Dolores: Xuyên thấu màng che? (Phải) Nhưng cô ấy không nên sợ?

Cathy: Đúng vậy, nhưng chúng tôi hiểu vì sao cô ấy sợ. Thời gian tiếp đó cô ấy sẽ hiểu.

Dolores: Hiểu thì không sợ. Phải không?

Cathy: Chính xác.

Dolores: Chúng ta còn một vấn đề. Cô ấy cảm thấy lúc nhỏ mình có thể bay. Đó là thật sao? Hay chỉ là tưởng tượng của cô ấy?

Cathy: Ừm, mọi người đều có thể bay. Mọi người.

Dolores: Tại sao chúng ta không biết?

Cathy: Bởi vì chúng ta đã quên.

Dolores: (cười) Chúng ta cảm thấy mình bị cột vào Trái Đất?

Cathy: Chúng ta tin như vậy. Cô ấy lúc nhỏ biết mình có thể bay, cho nên cô ấy bay.

Dolores: Ý của bạn là nếu chúng ta bắt đầu nhớ lại, chúng ta vẫn có thể bay?

Cathy: Đúng... Nếu chúng ta học được chơi đùa. Chúng ta cần chơi đùa. Chỉ là chơi đùa... chỉ cảm thấy niềm vui, tình yêu và sự chấp nhận. Các bạn quá nghiêm túc. Các bạn phải mang niềm vui trở vào cuộc sống của mình, vì linh hồn các bạn sẽ chết nếu các bạn không có

niềm vui. Nó không phải cái xấu kia. Nó chỉ trông có vẻ như vậy. Chơi đùa, có niềm vui. Sau đó chúng ta có thể thay đổi dòng chảy - Hãy nhớ nó cũng giống như bay lượn.

Dolores: (cười) Trước mắt tôi vừa xuất hiện hình ảnh tất cả mọi người đang bay.

Cathy: Nó xảy ra.

Dolores: Có lẽ khi thời điểm tới.

Cathy: Tôi cũng hy vọng như thế. Tôi thật sự hy vọng như thế.

Dolores: Tóm lại bạn là muốn chúng tôi nhớ ra chúng tôi đến từ đâu; nó trông như thế nào và vì sao chúng tôi lại ở đây?

Cathy: Điều đó là do các bạn tìm ra. Đó không phải công việc của tôi. Hãy thức tỉnh.

Dolores: Chúng tôi có thể tạo ra một sự thay đổi?

Cathy: Ô, phải. Mỗi người đều có lộ trình của mình.

Dolores: Bằng không, thế giới này sẽ chết giống như một hành tinh khác?

Cathy: Có lẽ tệ hơn. Chúng tôi cũng không muốn như vậy.

Lúc chuẩn bị kết thúc thôi miên, Siêu thức đột ngột hỏi tôi: "Bạn có muốn biết cái gì hay không?" Vì trước giờ tôi luôn lấy lợi ích của thân chủ là việc liên quan chính, nên câu hỏi thế này chung quy khiến tôi trở tay không kịp. Tôi bèn hỏi câu hỏi có khả năng nghĩ đến đầu tiên. "Cái tôi muốn biết? Tại sao tôi phải đến Nam Phi? Đây là lần đầu tiên tôi đến. Tại sao nơi này cần tôi?"

Cathy: Bởi vì sự cân bằng.

Họ không giải thích những lời này nhiều hơn, nên tôi chỉ có thể phỏng đoán. Ý của họ có lẽ là chỉ một phần này của thế giới cần năng lượng của tôi để giúp cân bằng. Họ từng nói với tôi rất nhiều lần, khi chúng ta đi đến một nơi nào đó, chúng ta sẽ để một phần năng lượng của mình ở lại chỗ đó, mà năng lượng đó sẽ phát huy sức ảnh hưởng vượt quá khả năng tưởng tượng của chúng ta.

Bữa trưa qua đi, tôi tốn không ít thời gian dựa trên mức độ hiểu biết của học sinh mà giải thích chuyện xảy ra lúc thôi miên. Cathy hoàn toàn không nhớ những gì mình đã nói, cho nên muốn giải thích với cô ấy cũng rất khó khăn.

Cathy là ví dụ cho “làn sóng thứ hai” mà tôi gọi. Cô ấy lấy thân phận người quan sát đi vào nơi này, đồng thời cũng là người thầy đến giúp đỡ nhân loại khôi phục ký ức. Trong ca này, là “họ” yêu cầu cô đến chứ không phải cô ấy tự nguyện, cho nên cô ấy cũng khá miễn cưỡng.

Sau khi thôi miên, lại xảy ra một chuyện không bình thường. Đang trong mùa nóng bức của Nam Phi, mưa hiếm hoi, nhưng một trận dông tố lớn bất ngờ đổ xuống tòa nhà chỗ chúng tôi. Gió rất mạnh, mưa rất lớn, đôi khi kèm theo tiếng sấm âm âm. Họ nói chuyện này rất bất thường, chưa từng xảy ra mưa to vào thời điểm này trong năm. Chúng tôi về tới chỗ trọ, hỏi anh em của Cathy - James, về chuyện mưa bão. Anh ta nói vùng bên kia của thành phố không có dông. Trận mưa gió kia hình như chỉ mang tính cục bộ, đổ xuống tòa nhà và khu phố chỗ chúng tôi lên lớp. Có phải có liên quan với năng lượng phát ra từ thực thể dính líu, hay Siêu thức?

Lúc lên lớp ở chỗ khác, tôi cũng từng gặp phải hiện tượng thời tiết không bình thường. Giờ lên lớp ở trên sa mạc Dubai có một trận bão cát che trời lấp đất đột ngột ập đến, vây lấy tòa nhà có phòng học ở tâm bão. Trong một Hội Nghị Biến Đổi của tôi ở Arkansas, chúng tôi bất thành linh đi dưới cảnh bão vòi rồng, và vòi rồng được thấy rõ phía trên trung tâm hội nghị. Nhưng có lẽ hiện tượng kỳ quái nhất cũng khó giải thích nhất là chuyện đã phát sinh năm 2010 khi lên lớp tại

Sydney ở Úc. Đó là một lớp lớn có hơn sáu mươi học sinh, phòng học đầy người. Hôm đó là ngày cuối cùng của lớp, tôi đang tiến hành phỏng vấn trước cho người tình nguyện làm mẫu. Đột ngột, từ trần nhà đổ nước xuống ướt người vài học sinh ngồi ở bàn của mình, trong phòng tức khắc hỗn loạn. Dòng nước đổ xuống từ gần chỗ dụng cụ chiếu sáng. Các học sinh toàn thân ướt đẫm la hét nhảy dựng. Có người lấy một cái thùng rác to đặt lên bàn hứng nước không ngừng rơi xuống. Có người đi tìm quản lý phụ trách tòa nhà này, cảnh tượng hỗn loạn không ngớt.

Mới đầu tôi tưởng rằng đó là mưa, nhưng vì chúng tôi đang ở lầu ba của tòa nhà năm tầng, mặt trời bên ngoài lại sáng rõ, nói là mưa cũng không hợp lý. Lời giải thích rõ ràng nhất là trần nhà có ống nước bị bể. Nước phun xuống liên tục ít nhất năm phút đồng hồ, đầu tiên là

chậm rãi, sau đó lại tăng tốc. Tôi cảm thấy rất thú vị, cuối cùng cười ha ha nói: “Được rồi, các chàng trai, các bạn đã biểu đạt ý của mình! Hiện tại có thể tắt nước đi!” Dù không khẳng định, nhưng tôi hoài nghi là đám yêu tinh gremlin thân thiện lại đùa nghịch.

Nhân viên phụ trách tòa nhà đi vào, cứng họng há hốc mồm đứng đó, trừng mắt nhìn dòng nước như thác và thùng rác hứng đầy phân nửa, liên tục nói: “Trước đây chưa từng xảy ra chuyện thế này. Trong trần nhà không có ống nước. Không có bất cứ thứ gì có thể gây ra hiện tượng này.” Lúc nước bắt chảy xuống, họ hỏi tôi có cần lau dọn phòng cho sạch sẽ lại không. Tôi nói với họ không sao cả, hôm nay đã là ngày cuối cùng của lớp, tôi không muốn trì hoãn thêm gì nữa. Các học sinh chuyển qua bàn ghế khô mà ngồi. Qua mấy tháng sau, tôi mới hỏi “họ” chuyện này trong một lần thôi miên khác. Họ nói lớp học kia có ít nhất ba người giữ thái độ hoài nghi, họ nghĩ đó là một cách thuyết phục những người đó rằng tôi thật sự làm việc với vài thứ không bình thường trong suốt những buổi thôi miên trị liệu.

Rất nhiều hiện tượng không thể giải thích từng xuất hiện trong lớp học của tôi (cả lúc tôi ở phòng làm việc tiến hành thôi miên trị liệu cá nhân). Tôi không thừa nhận những việc này là bất trắc hay trùng hợp. Nó có thể là sự kết hợp năng lượng tạo ra bởi các học sinh, bởi “họ”, hay bởi Siêu thức. Nghĩ thử xem, nếu học được cách điều khiển năng lượng kinh người này, chúng ta có thể làm gì. Cứu thế giới? Hoặc có lẽ chúng ta có thể bay!!

Chương 11

Một Hành Tinh Đã Diệt Vong Khác

Terry cũng là một thân chủ thử tìm hiểu xem bản thân là ai. Đối với Trái Đất, cô chung quy cảm thấy xa lạ và luôn cố gắng làm ổn định thân phận của mình. Đây lại là một ca cảm thấy mình không thuộc về nơi này, gặp khó khăn khi thích ứng.

Buổi thôi miên này được tiến hành trong nhà trọ nơi tôi ở phía ngoài Santa Fe, New Mexico. Tôi tới đây chủ yếu là để chủ trì lớp của mình ở đại học Tây Bắc New Mexico khuôn viên El Rito. Trong lúc ở đó thì tiện thể gặp vài ba thân chủ.

Lúc xuống khỏi đám mây, Terry phát hiện mình đang ở một “nơi trống rỗng”. Cô thử miêu tả, nhưng không chắc lắm. “Tôi không nhận ra đây là đâu. Nơi này rất lớn, rất rộng rãi. Trước kia hình như có cái gì đó ở đây, nhưng hiện tại thì không còn nữa. Hình như có cái gì đó đã bị phá hủy. Đây là một chỗ hoang vu. Cảm thấy hiện tại nơi này không có sự sống, một mảnh tan hoang. Tôi cảm thấy trước kia nơi này từng có thực vật, có thể là loại cây cối nào đó. Có thể là vật kiến trúc. Tôi có ấn tượng với chúng, nhưng hiện tại tôi không thấy bất cứ thứ gì. Không có gì hết cả. Đây rất kỳ lạ. Cảm giác của tôi giống như... mất mát... Ở đây, tôi cảm thấy rất cô đơn. Cảm thấy phảng phất như... Mọi người đều đã rời khỏi.”

Tôi bảo cô ấy nhận thức thân thể mình. Cô mặc trang phục nhiều lớp nhưng trơn nhẵn không mối nối, làm cô liên tưởng đến da hoẵng. Thân thể cô hình như rất nhẹ và mảnh, không có nhiều tính vật chất. Lúc nhìn hai tay, cô thấy tay mình to hơn mong đợi. Hình dạng ngón tay cũng không bình thường. Tôi hỏi về đầu và mặt, cô nói mình đội một cái mũ khít chặt đầu. Mặt của cô thì: “Có những tính chất trơn nhẵn, cảm thấy là hình oval. Miệng rất nhỏ và mũi bé xiu. Mắt nhỏ nhưng có thể mở ra khá rộng. Thiên về hình ngang nhiều hơn, gần như giống hai cái khe.” Cô ngạc nhiên vì không khó hít thở ở chỗ hoang tàn này.

Terry: Tôi cảm thấy tôi hình như đã tới nơi này. Đây là nơi trước kia tôi biết. Tôi cảm thấy tôi có nghe được chuyện gì đó xảy ra.

Dolores: Trước kia bạn từng biết nơi này, nhưng lúc ấy không giống như bây giờ?

Terry: Phải. Nó vốn rất trộn vụn. Có rất nhiều người và hoạt động, là một nơi bận rộn. Tôi không tận mắt thấy. Chuyện này thật khổ sở. Có rất nhiều những câu chuyện bất đồng. Nhưng tôi nghĩ nó là một kiểu... gần như là tự hủy diệt. Có người nói nó là bị sức mạnh từ bên ngoài phá hủy, nhưng tôi cho rằng đó không đúng. Tôi cảm thấy đây là một chuyện không thể tránh khỏi. Ừm, có lẽ có thể cứu được, nhưng họ không biết phải làm thế nào.

Dolores: Bạn cho rằng chỗ đó là nhà mình sao?

Terry: Phải. Tôi nghĩ vậy. Nhưng tôi nghĩ tôi cũng không thật sự ở đây quá lâu. Hình như, tôi có thể cảm thấy những người khác, những người tôi biết, đã không rời đi. Họ cũng bị hủy diệt hay thất lạc.

Dolores: Vậy là có một số người đã rời khỏi?

Terry: Phải. Tôi không biết tại sao mình lại rời đi. Nhưng tôi chính là rời khỏi, lúc sự việc xảy ra, tôi trùng hợp không có ở đây.

Cô ấy nói mình không cần lên tàu bay hay bất cứ thứ gì để đi tới nơi này, chỉ cần nghĩ đến nó là có thể tới ngay tức khắc.

Dolores: Lúc nghĩ đến nơi này, bạn đang ở đâu? Chúng ta đi tới chỗ ấy đi! Bạn từ chỗ nào quyết định sẽ đến xem nơi này?

Terry: Trong không gian. Không phải hành tinh. Chỉ ở ngoài đó. Một phần của vụn vụn.

Dolores: Ý của bạn là?

Terry: Nó chính là... Không gian.

Dolores: Không có phi thuyền hay thứ vật lý nào sao? (Phải) Ừm, bạn làm thế nào có thể sinh tồn ở trong không gian?

Terry: Tôi không cần nhiều.

Dolores: Có nghĩa là gì? Bạn trông có vẻ như có một thân thể vật lý phải không?

Terry: Khi tôi ở ngoài đây thì không có. Khi tôi ở ngoài đây trong không gian, không có thể vật lý. Tôi cảm thấy mình như một điểm

sáng. Lúc tôi muốn rời đi, thân thể liền tan biến. Tôi không còn cần nó nữa.

Lúc nói tới chỗ cảm thấy mình như điểm sáng, cô thấy được chính mình đích thực. Lúc đầu khi được sáng tạo ra, chúng ta cũng chỉ là những tia lửa ánh sáng, sau đó được đưa đi học tập và trải nghiệm. Khi bạn cởi bỏ thân thể cùng những giới hạn vật lý mà chúng ta bọc xung quanh mình để sống một cuộc đời, tất cả chúng ta đều là một điểm sáng vĩnh hằng.

Dolores: Bạn nói trước khi thảm họa xảy ra bạn đã rời khỏi hành tinh này?

(Phải) Bạn có thể thấy được thời điểm ấy không? Lúc ấy bạn có thân thể không?

Terry: Xem ra là có. Tôi ở trong một phi thuyền nào đó.

Dolores: Bên cạnh có những người khác không?

Terry: Rất nhiều người. Phi thuyền rất nhỏ.

Dolores: Lúc rời đi, bạn đã biết sẽ có chuyện gì đó sắp xảy ra sao?

Terry: Cũng không hẳn. Tôi không phải rời đi vì có chuyện sắp xảy ra, nhưng đúng thật có một linh cảm thứ gì đó có thể xảy ra.

Dolores: Cũng có những người khác đồng thời rời đi lúc đó?

Terry: ... Nhưng bọn họ cũng không phải rời đi vì cảm thấy có chuyện sắp xảy ra. Mọi người vẫn luôn đến đến đi đi.

Dolores: Công việc của bạn là gì?

Terry: Hình như tới một nơi cách hành tinh rất xa, cảm thấy chúng tôi hình như đang quan sát hành tinh khác? Sinh mệnh khác? Có lẽ. Chúng tôi được chở đến nơi rất xa... Thậm chí rời khỏi vũ trụ đó.

Dolores: Công việc của bạn ở đó là gì?

Terry: Cũng chỉ là quan sát. Chỉ là quan sát, thu thập thông tin. Xem tình hình những khu vực khác.

Dolores: Đó là những gì người của các bạn làm?

Terry: Những thứ đó hình như là một phần của công việc mà chúng tôi làm. Cảm thấy giống như đi thăm dò, mang thông tin về. Sau đó sử dụng thông tin ấy cùng với những người khác. Rồi lại đi nữa.

Dolores: Bạn có thích công việc đó không?

Terry: Thích. Rất thú vị!

Dolores: Khi ra đến chỗ xa như vậy, bạn là ở trên một phi thuyền nhỏ hay phi thuyền lớn hơn?

Terry: Cảm thấy là phi thuyền nhỏ.

Dolores: Bạn sẽ hạ cánh xuống hành tinh khác hay chỉ là quan sát?

Terry: Cảm thấy chúng tôi hình như chỉ quan sát. Tôi không có ấn tượng về chuyện hạ cánh xuống.

Dolores: Như vậy bạn cũng không nhớ mình có từng qua lại với con người sau đó?

Terry: Không có. Cảm thấy như quan sát từ một khoảng cách bên ngoài. Nhưng chúng tôi vẫn có thể nói ra rất nhiều chuyện đang tiếp diễn, từ xa.

Tôi thử khiến câu chuyện tiến tới và tìm ra nhiều hơn về tất cả những thứ đó, nên tôi chuyển cô ấy tới một ngày quan trọng khi có chuyện xảy ra.

Terry: Chúng tôi thấy một hành tinh không bình thường nào đó, nó... như chất lỏng màu vỏ quýt, liên tục thay đổi hình thể.

Dolores: Điều đó làm nó rất bất thường?

Terry: Phải. Chúng tôi chưa từng bắt gặp loại hành tinh này trước đó. Nó dường như không có sinh mệnh cư trú, chúng tôi cố gắng suy đoán công năng và mục đích của nó. Vì nó không có hình dạng cố định, hơn nữa trên thực tế nó có vẻ như là nguyên nhân tạo thành nhiều loạn... (hỗn loạn) Ảnh hưởng đến xung quanh nó. Còn nữa, nó dường như là nguyên nhân tạo ra vài phiền toái cho những hành tinh khác - dù các hành tinh không có người ở hình như đều được tạo ra vì những mục đích nào đó. Nhưng hành tinh này có vẻ xảy ra vấn đề. Sự liên tục thay đổi hình dạng của nó gây ra nhiều loạn.

Dolores: Sự bất ổn định. (Phải) Các bạn hẳn phải làm chút gì đó?

Terry: Chúng tôi đại thể chỉ quan sát, nhưng lần này chúng tôi đề cao cảnh giác, phải trở về thông báo cho người phụ trách. Tình hình cấp bách. Cảm giác này rất khác. Đây dường như sẽ ảnh hưởng đến hành tinh chúng tôi.

Dolores: Dù vị trí của nó cách xa như vậy?

Terry: Dù vậy. Tôi biết. Phải. Nó gây nên đau thương rất lớn.

Dolores: Ảnh hưởng sẽ xuyên suốt toàn vũ trụ sao?

Terry: Phải. Ảnh hưởng có khi rất vi tế, có khi rất cực đại. Tôi không hiểu làm thế nào, nhưng cảm thấy thật sự rất cấp bách. Nó có thể tạo thành nguy hiểm cho thế giới của chúng tôi, và những người khác nữa. Chúng tôi phải đi về. Chúng tôi không làm được gì ở đây nữa, cũng không thu thập thêm được thông tin nữa. Đây là lúc trở về thuật lại thông tin.

Dolores: Được. Để chúng ta tiến tới thời điểm bạn báo cáo thông tin. Nơi đó trông như thế nào?

Terry: Kết cấu của nó rất khó miêu tả. Nhưng nó là do chúng tôi xây dựng ra. Thoạt nhìn rất giống cấu tạo tự nhiên, nhưng thật ra không phải. Bên trong... Có rất nhiều không gian. Đây là một tòa kiến trúc, nhưng nhìn rất giống mọc lên từ mặt đất.

Dolores: Nơi đó là ở đâu?

Terry: Đây là hành tinh đó, hành tinh của tôi. Tôi đến đó thuật lại thông tin. Người phụ trách ở trong tòa kiến trúc này. Họ rất lo lắng. Họ phải phái người ra ngoài, phái một nhóm càng khoa học hơn ra ngoài, xem hành tinh thể lỏng màu vỏ quýt kia là như thế nào. Nhóm này có các phương pháp tiến hành thí nghiệm và thu thập thông tin. Chúng tôi là phụ trách thăm dò. Hiện tại họ sẽ phái người có phương tiện khác đi.

Dolores: Bạn không đi cùng họ?

Terry: Không. Chúng tôi sẽ ở lại chỗ này nghỉ ngơi một chút. Chúng tôi không phải luôn ở đây, cũng không ở trong một thời gian dài. Sau đó chúng tôi sẽ được phái đi chấp hành nhiệm vụ khác.

Tôi chuyển cô ấy đi tới một ngày quan trọng khác. Cô tạm dừng rất lâu, sau đó mới chậm rãi mà đau thương mở miệng.

Terry: Tôi lại ở trong phi thuyền. Trong phi thuyền có một người khác cùng nhóm với tôi. Chúng tôi nghe được chuyện có liên quan tới hành tinh mình, chỉ là... Tin tức sơ sài. Nhưng chúng tôi nghe nói hành tinh mình đã bị hủy diệt. Và... (nói khó khăn) và... chúng tôi không biết nên làm gì.

Dolores: Bạn có cho rằng chuyện đó là do hành tinh mà bạn đã thấy gây nên?

Terry: (thở dài lớn) Chúng tôi lúc này cũng không biết. Nhưng có vẻ như... Đó chính là điều đầu tiên mà chúng tôi nghĩ tới. Và... Chúng tôi không biết làm gì, không biết đi đâu. Chúng tôi trôi nổi trong không gian như bị lạc. Số mệnh của chúng tôi không kết quả, cũng không biết phải đi đâu. Không có ai từng nói với chúng tôi phải làm gì khi có chuyện xảy ra. Tôi biết còn những người khác cũng ở bên ngoài, nhưng chúng tôi và họ cách nhau rất xa.

Dolores: Không liên lạc được?

Terry: Hình như là thế. Nhưng có người liên lạc được với chúng tôi.

Dolores: Sau đó báo tin cho các bạn?

Terry: Phải. Nhưng chúng tôi không liên lạc được với họ.

Dolores: Ừm, có lẽ họ cũng mờ mịt như các bạn.

Terry: Có lẽ vậy.

Dolores: Trên phi thuyền của bạn có bao nhiêu người?

Terry: Chỉ có hai chúng tôi.

Dolores: Các bạn có phải ăn cái gì hoặc tiêu thụ thực phẩm không?

Terry: Hình như không cần.

Dolores: Bạn có nghĩ các bạn có thể sống ngoài không gian một thời gian không?

Terry: Có. Chúng tôi không lo lắng về chuyện này. Chỉ là... Chúng tôi không biết đi đâu. Chính xác mà nói, cũng không biết phải làm cái gì.

Dolores: Ừm, để chúng ta tiến tới. Chúng ta có thể làm được rất dễ dàng. Thời gian tiến tới, xem chuyện gì xảy ra. Các bạn đi đâu? Các bạn quyết định làm gì?

Terry: Chúng tôi quyết định thăm dò, xem có chỗ nào có thể hạ cánh không. Có thể nói chúng tôi muốn tìm đồng loại.

Băng ghi âm từ chỗ này bắt đầu xuất hiện tiếng rè rè điện tử, khiến cho giọng nói trở nên có chút lờ mờ. Lúc thôi miên cũng không có tình trạng này, chỉ nghe thấy lúc mở băng nghe viết. Hiện tượng này thỉnh thoảng sẽ xuất hiện, tôi cho rằng nó là sự cố phát sinh do năng lượng. Băng ghi âm có khi sẽ tăng tốc, giọng nói sẽ trở nên lờ mờ như sóc kêu, băng không chính là tốc độ chạy chậm lại, giọng nói trở nên trầm thấp mà lờ mờ. Nhưng những hiện tượng đó hoàn toàn

không liên quan với cơ chế vận hành thông thường của máy ghi âm.
Dolores: Các bạn hiện tại đang làm gì?

Terry: Chúng tôi rất có kinh nghiệm trong việc thăm dò, cũng có bản đồ, cho nên muốn ra ngoài thăm dò, nhưng không có kế hoạch, chính xác. Chúng tôi sẽ tiếp tục thăm dò, nhưng bây giờ... là vì bản thân.

Dễ nhận thấy trong giai đoạn thăm dò này, họ có trở lại hành tinh nhìn thấy lúc mới đầu thôi miên, phát hiện trên đó đã không còn sự sống, tất cả đã hoàn toàn hủy diệt.

Dolores: Ừm, để chúng ta tiến tới một lần nữa. Sau đó các bạn có tìm được nơi nào để đi không? (ngừng lâu) Như vậy các bạn có thể chấm dứt cuộc thăm dò, ở lại một chỗ an toàn nào đó?

Terry: (dừng) Hình như không giống vậy. Hình như... Chúng tôi thay đổi hình thể của mình.

Tiếng rè rè dừng lại bất ngờ như lúc chúng bắt đầu.

Dolores: Ô? Nghĩa là sao?

Terry: Tôi không biết làm thế nào, nhưng chúng tôi có thể... để hình thể của mình lại trên phi thuyền, sau đó chính là ở trong không gian.

Dolores: Bạn chính là trở thành điểm sáng vào lúc này sao?

Terry: Tôi đoán vậy.

Dolores: Tại sao các bạn quyết định làm như vậy?

Terry: Chúng tôi nhất định có kiến thức nên có thể làm được. Mất đi hành tinh của mình, thân thể chúng tôi hình như cũng không còn ý nghĩa.

Dolores: Các bạn không nghĩ mình có thể tìm được một nơi nào khác?

Terry: Chúng tôi chưa từng thật sự muốn tìm. Chúng tôi muốn xem thử coi mình có thể làm được hay không, nhưng nó có vẻ không quan trọng tại thời điểm đó. Cũng không cần thiết. Chúng tôi không trở về được. Mà ở trên hành tinh khác - dù hai chúng tôi có ở cùng nhau, vẫn sẽ cảm thấy cô đơn.

Dolores: Cho nên hai bạn quyết định cùng làm như vậy? (Phải) Đây là một hình thức tử vong sao? Bạn hiểu khái niệm tử vong không?

Terry: (thở dài lớn) Tôi tin là vậy. Đúng. Là chúng tôi muốn làm như vậy, nhưng, phải.

Dolores: Vì tôi tò mò thân thể của các bạn có thể chết hay không.

Terry: Ừm, chúng tôi chỉ là không cần chúng nữa. Thân thể cũng không phải hư hỏng, mà là chúng không phục vụ mục đích nữa.

Dolores: Các bạn có thể tiếp tục du hành, nhưng các bạn cảm thấy như vậy không có ý nghĩa?

Terry: Phải. Cảm thấy một chút ý nghĩa cũng không có. Dù trọng điểm là tìm ra nhà mới, nhưng chúng tôi cho rằng không có nhà nào sẽ được như trước kia. Điều này thật khổ sở.

Băng ghi âm đã chạy đến đầu cuối, lúc trở mặt, tiếng rè rè lại xuất hiện.

Dolores: Bạn hiện tại muốn làm gì?

Terry: Tôi cảm thấy rất tốt. Cảm thấy như một loại tiếp diễn nào đó. Đang quan sát.

Dolores: Vẫn đang thăm dò.

Terry: Không hẳn là thăm dò, mà là duy trì... Tôi muốn nói chính là, giống như chất ổn định.

Dolores: Có người hay gì đó nói với bạn nên làm cái gì không?

Terry: Ừm, tôi chính là biết, nhưng tôi cũng cho rằng mình được chỉ dẫn. Ở phương diện nào đó mà nói, tôi khá giống một điểm sáng tĩnh lặng, theo một cách thức, chứ không phải luôn di chuyển như trong quá khứ. Và trong cách thức đó, tôi có thể cung cấp các loại hỗ trợ ở một mức độ càng lớn hơn. Dù chỉ là một điểm sáng nhỏ bé, nhưng cảm thấy rất khổng lồ, hơn nữa cảm thấy rất kiên định, nói theo một ý nghĩa nào đó, cũng rất ổn định. Tôi như một điểm ổn định trong vũ trụ, giúp đỡ sự vật vận hành theo cách mà chúng cần.

Dolores: Bạn ở ngoài không gian rất lâu sao? Bạn chính là sự vật ổn định?

Terry: Phải. Ổn định, làm sự vật duy trì trạng thái nên có. Để tránh cho chúng trượt khỏi quỹ đạo.

Dolores: Ý của bạn là giống như những hành tinh... hay những thứ trong vũ trụ sao?

Terry: Ừm, nó mới mẻ.

Dolores: Bạn có nghĩ tới chuyện không ở trong trạng thái sinh mệnh đó nữa, sau đấy biến thành thể vật lý không?

Terry: Hình như không. Tôi thích như vậy.

Dolores: Bạn vẫn cần những chỉ dẫn về chuyện để làm?

Terry: Tôi có được sơ bộ, chỉ dẫn bước đầu. (dừng) Nhưng hiện tại không nhiều cho lắm. Nhưng nếu cần làm gì đó khác, tôi sẽ có cảm giác về chuyện tôi cần làm. Nó có thể thay đổi, nhưng nó sẽ là bất cứ gì khác được cần.

Dolores: Bạn có biết bạn đang nói chuyện với tôi thông qua một thân thể vật lý không?

Terry: Tôi nghĩ tôi biết. Tôi biết và không biết. (cười) Tôi nhận thức về thân thể nằm đây.

Dolores: Phải, bạn đang nói chuyện thông qua nó. (Phải) nhưng bạn cũng là sự vật ổn định bên ngoài. (Phải) Vì tôi không muốn làm bạn lẫn lộn hoặc hoang mang.

Terry: Nó có thể xảy ra.

Dolores: Như vậy để chúng ta tiến tới, đến lúc bạn quyết định lần đầu tiên tiến vào thân thể vật lý này - chuyện gì xảy ra lúc bạn quyết định tiến vào thân thể vật lý?

Terry: Thân thể này? (Phải) Ừm... Tôi không chắc đấy là chủ ý của tôi.

Dolores: Tôi muốn biết bạn có phải được chỉ dẫn hay không.

Terry: Phải. Đó là cần thiết. Tôi có chuyện nên làm, hoặc nói là chuyện cần đi làm, ở trong một thân thể. Tôi vốn rất thoải mái làm những thứ mình đang làm, nhưng tôi hình như cần được lay chuyển một chút. Tôi cần một vài kinh nghiệm mà không có được khi là điểm sáng.

Dolores: Nhưng bạn đã được chỉ dẫn để làm điều này?

Terry: Phải. Đó cũng không phải ý tưởng của tôi, vì tôi đang rất vui vẻ.

Dolores: Bạn đã từng có thân thể vật lý. (Phải) Nhưng bạn có từng tới Trái

Đất trong thể vật lý chưa? Bởi vì đó là nơi hiện tại chúng ta đang nói chuyện.

Terry: Đúng vậy. (dừng) Tôi không biết... Cảm giác cũng không tệ lắm. Tôi đang cố gắng xem lại. Họ bảo tôi tới nơi này. Họ làm thế - Có vài thứ để làm... Cảm thấy đây cũng giống như làm cho tôi. Có liên quan tới trải nghiệm mật độ, và học làm thế nào xoay xở với mật độ này. Cảm giác rất khác.

Dolores: Khác so với một hành tinh khác?

Terry: Phải. Dù khi đó chúng tôi cũng có hình thể, nhưng mọi thứ đều nhẹ hơn. Nó làm việc theo một cách khác.

Dolores: Bạn có cho rằng trải nghiệm thân thể là chuyện dễ dàng không?

Terry: Dường như không phải. Tôi nguyện ý đi. Tôi biết đây là chuyện đúng đắn, nhưng không thể nói là tôi rất mong đợi. Cảm thấy hơi kỳ lạ.

Dolores: Bạn có tự do trọn vẹn khi ở ngoài đó.

Terry: Phải. Tất cả mọi cuộc thăm dò đều rất vui vẻ.

Dolores: Nhưng chắc chắn phải có một lý do, nếu không họ sẽ không đưa ra yêu cầu. (Phải) Chắc chắn rất quan trọng.

Terry: Họ là nói như vậy.

Dolores: Trước khi tiến vào thân thể này, bạn có làm bất cứ chuẩn bị gì không?

Terry: Có vẻ như tôi nhìn thấy rất nhiều hình ảnh. Tôi ở một nơi nào đó, được cho xem hình ảnh về cuộc sống ở Trái Đất, và nó diễn ra rất nhanh. Thật nhiều thông tin, rất nhanh.

Dolores: Điều là chuyện bạn cần phải biết?

Terry: Phải. Chính là các thứ vận hành thế nào ở đây.

Dolores: Không biết gì mà tới sẽ rất khó khăn, phải không?

Terry: Phải. Phải làm chuẩn bị trước. Gần như là lên lớp. Nhưng học rất vui, hoặc thứ học được rất thú vị.

Cô ấy đang miêu tả hiển nhiên chính là quá trình in dấu ấn, tôi có kể lại đầy đủ ở một cuốn sách khác. Đây thông thường là chuyện phải làm đối với những linh hồn chưa từng sống ở Trái Đất, để chuẩn bị sẵn sàng cho họ. Cô ấy hiển nhiên là người lần đầu tới Trái Đất.

Dolores: Cho nên bạn sẽ rõ tình hình ở nơi mà bạn sắp đến.

Terry: Có vẻ không giống, nhưng không... tẻ như vậy. (khúc khích)
Không khó khăn như đã thấy ban đầu.

Dolores: Lúc tiến vào thân thể, bạn cảm thấy thế nào?

Terry: (dừng) Ừm, không... khó khăn, là một cảm giác không thoải mái, nó cảm giác như... Tôi không chắc về điều đó. Nó rất khác. Rất... khó mà thích ứng.

Dolores: Tôi có thể hiểu. Ừm, đó là lý do tôi hỏi những vấn đề này. Vì tôi đang nói chuyện với một thân thể vật lý, và cô ấy có thắc mắc. Vì sao cô ấy cảm thấy khác lạ khi sống trên Trái Đất trong thân thể này. Bạn nghĩ tại sao cô ấy lại thấy tiền kiếp mình là người thăm dò và hành tinh bị phá hủy?

Băng ghi âm sau khi lật mặt liên tục phát ra tiếng rè rè, hơn nữa trở nên rất lớn, tạo thành nhiều tiếng.

Terry: (thở dài lớn) Cô ấy cần thấy những sự tồn tại khác của mình qua đi ở hành tinh đó.

Dolores: Cô ấy đến từ đó? (Phải) Cho cô ấy biết điều này là việc rất quan trọng sao? Lý do là gì?

Terry: Đây là khát vọng của cô ấy.

Dolores: Nhưng hành tinh kia đã không còn sự sống, phải không?

Terry: Phải. Nhưng cô ấy phải biết chỗ đó đã từng có sinh mệnh, và cô ấy chính là tới từ chỗ đó. Nếu có thể, cô ấy thà rằng ở đó.

Dolores: Nhưng tất nhiên là không thể, phải không? (Đúng vậy) Cô ấy vốn có thể ở trong không gian làm chuyện của mình?

Terry: Cô ấy sẽ muốn như vậy. Nhưng cô ấy cần phải có cuộc đời này. Có vài thứ cô ấy có thể mang đến đây vào lúc này.

Dolores: Bạn biết cô ấy nên làm gì trong cuộc đời này?

Terry: Biết. Công việc trị liệu cần được mở rộng theo cách mới. Cô ấy đã ở trên quỹ đạo.

Dolores: Cô ấy muốn hỏi một chuyện. Cả đời mình cô ấy đã luôn tự hỏi về nó. Cô ấy cảm thấy giống như không biết mình là ai. Cô ấy cố gắng khám phá bản thân. Cô ấy tốn nhiều thời gian chế ra tính cách vì cô ấy không biết mình là ai. (Phải) Bạn có thể giải thích tại sao cô ấy lại có cảm giác đó không?

Terry: Ừm, nó phần nào cũng vui đấy, nhưng không tốt lắm đối với cô ấy. Cô ấy không biết phải sống như thế nào, sống cuộc sống trên Trái Đất. Thế là cô ấy thử các loại mũ, nhưng không có cái vừa với đầu mình. Sau đó càng thêm mờ mịt. Rất khó khăn, nhưng hiện tại cô ấy bắt đầu có cảm giác nhiều hơn về chuyện mình là ai. Đây quả thật cũng là phương hướng cô ấy cần đi. Chẳng qua cô ấy suýt bị lạc hoàn toàn.

Dolores: Vì không biết mình là ai.

Terry: Phải. Bởi vậy mà cô ấy bị suy yếu.

Dolores: Nhưng bạn có thể giúp cô ấy hiểu rõ?

Terry: Phải. Chúng tôi sẽ đưa đúng người cho cô ấy gặp và cùng làm việc để hỗ trợ cô ấy.

Dolores: Như vậy cô ấy càng có thể neo chắc vào thân thể vật lý hơn?

Terry: Cô ấy sẽ có nhiều thay đổi hơn. Nhớ tới nhiều hơn về người mà cô ấy thật sự là, cũng tìm được cách để biểu hiện thể vật lý này.

Dolores: Cô ấy không biết mình là ai, không biết phải làm gì ở đây, cho nên hầu như mất phương hướng?

Terry: Phải. Cô ấy rất hoang mang. Cô ấy bị hỗn loạn. Chúng tôi sẽ giúp cô ấy vì cô ấy muốn điều đó. Đây rất tốt cho cô ấy. Chúng tôi tận lực khiến cô ấy men theo con đường này. Cô ấy cần ở đây. Bất luận có thích hay không.

Dolores: Cô ấy sẽ thích ứng phải không? (Phải) Các bạn có thể giúp cô ấy tìm ra thân phận của mình, sau đó thích ứng. (Phải) Đó là chuyện rất quan trọng. Nhưng còn một việc khác quấy nhiễu cô ấy. Từ lúc tiến vào thân thể này, cô ấy đã có vấn đề sức khỏe. (Phải) Tại sao lại xảy ra chuyện đó?

Terry: Chủ yếu là sự điều chỉnh. Cũng không phải một sự điều chỉnh dễ dàng vào trong thể vật lý. Hơn nữa có rất nhiều lần cô ấy không khẳng định mình có phải ở lại hay không. Cô ấy bị mang vào một môi trường ô nhiễm, không trong sạch cho lắm. Hơn nữa thân thể là một thứ mới mẻ đối với cô, tạo nên một khởi đầu khó khăn. Thiếu nhận thức về bản thân cũng tạo thành áp lực sinh lý.

Dolores: Vâng, tôi có thể hiểu. Những người khác giống như bạn đã từng nói với tôi, có đôi khi vì năng lượng quá khác biệt, lúc tiến vào thân thể không thể không làm chút điều chỉnh cho lần đầu tiên.

Terry: Phải. Chúng tôi quả thật làm chút điều chỉnh. Hoàn cảnh rất khó khăn, với cha mẹ, và sự chào đời. Chúng tôi cũng chỉ có thể làm được đến đó.

Dolores: Tại sao lại khó khăn?

Terry: Cha mẹ là sự tồn tại loại khác, nhưng năng lượng ảnh hưởng dày đặc. Họ là sự tồn tại đúng đắn, nhưng không hợp lắm về mặt năng lượng, chỉ là đó là thứ cần thiết. Dù vậy, rất khó cho cô ấy điều hòa. Cô ấy đã từng cố gắng.

Dolores: Cô ấy đã có những vấn đề sức khỏe trọn đời. Đây là thời điểm dừng chúng lại, phải không?

Terry: Phải, để cô ấy có thể làm công việc của mình. Đồng thời đi tới nơi cần đến. Cô ấy lúc nào đó trong quá khứ cũng từng cần tiến thêm một bước điều chỉnh. Đó chính là nguyên nhân của đau đầu và mệt nhọc. Đây cũng là chúng tôi đang làm điều chỉnh, còn nữa, thông qua công việc phát triển tinh thần của cô ấy, bản thân cô ấy cũng đã làm một vài điều chỉnh. Nhưng chúng tôi có thể thấy cô ấy cần vượt trội hơn bây giờ. Cô ấy tiếp nhận rất nhiều thách thức, cũng còn chưa hoàn toàn thích ứng với cuộc sống trên hành tinh này, nhưng chúng tôi đang giúp đỡ cô ấy thích ứng với chuyện mình đang làm. Thân thể có đáp lại. Cô ấy có thể dùng một cách khác không có khó khăn vật lý để tiếp tục tiến triển. Thời điểm đến rồi.

Siêu thức scan thân thể, xem trong cơ thể có chỗ nào cần trị liệu.

Terry: Não bộ xảy ra chút tình huống, hơn nữa... Ừm, rất khó giải thích, nhưng... Có chỗ không thông. Chúng tôi đã nối lại. Nó trên cơ bản cần làm chút điều chỉnh.

Dolores: Các bạn có thể làm sao?

Terry: Có thể, chúng tôi đang làm nó. Đây sẽ hữu ích. Chúng tôi cũng xả một phần áp lực cho đầu. Trong cơ thể cô ấy có rất nhiều áp lực, toàn thân trên dưới đều vậy, chúng tôi sẽ giúp giảm bớt.

Dolores: Các bạn còn thấy có cái gì cần chú ý nữa không?

Terry: Tuyệt thượng thận, thận, gan. Phần lớn cơ quan nội tạng đều có độc. Không bệnh, nhưng có độc. Chúng làm việc quá mức. Chúng tôi sẽ giúp cô ấy khôi phục sức khỏe, giúp cô ấy có được sinh lực vận động lại, để cô ấy có thể làm chuyện nên làm. Cô ấy rất khó ngủ, lúc tỉnh lại đầu sẽ đau. Chúng tôi có thể cải thiện - bộ phận nội tạng đã được tái xây dựng - cô ấy sẽ không mệt nhọc nữa.

Dolores: Có lẽ là vì không muốn ở trong thân thể này nên cô ấy mới như vậy.

Terry: Phải, đó là một phần nguyên nhân, cái này hơi phức tạp, cô ấy thỉnh thoảng lại nghĩ đến chuyện rời khỏi. Thân thể cảm thấy khó mà chống đỡ. Nhưng chúng tôi chưa từng phát hiện ra bệnh tật gì. Cô ấy kiên cường hơn mình nghĩ. Cô ấy quả thật có chuyện quan trọng phải làm ở đây, bây giờ vẫn chưa phải lúc cô ấy rời khỏi. Cô ấy biết. Cô ấy tuyệt đối sẽ không tự mình kết thúc. Với cô ấy mà nói, cuộc sống từ giờ trở đi sẽ có nhiều trải nghiệm vui vẻ hơn - chúng tôi chỉ lưu thông ánh sáng xuyên suốt toàn bộ hệ thống của cô ấy để tái tạo - Nó hầu như đã không thể chống chịu được đối với cô ấy.

Dolores: Các bạn sắp làm xong rồi sao?

Terry: Phải, đã xong.

Tiếng rè rè ồn ào chấm dứt, sau đó cũng không xuất hiện tạp âm nữa.

Dolores: Toàn cơ thể sao? Các bạn đã làm xong toàn bộ?

Terry: Phải. Và sẽ còn tiếp tục. Chúng tôi đã làm khởi đầu. Hiện tại trong cơ thể cô ấy có nhiều ánh sáng hơn rất nhiều. Và mạnh mẽ hơn.

Thông điệp cuối buổi: Chúng tôi luôn ở đây. Chúng tôi ở đây để giúp cô ấy. Cô ấy bất cứ lúc nào cũng có thể kêu gọi chúng tôi. Cô ấy có rất nhiều sự trợ giúp ở rất nhiều tầng thứ.

Dolores: Lúc muốn kêu gọi các bạn, cô ấy phải làm như thế nào?

Terry: Chỉ cần nghĩ đến chúng tôi. Chỉ cần nghĩ đến Toàn Bộ.

Dolores: Lúc muốn nói chuyện cùng các bạn, cô ấy chỉ cần nghĩ đến Toàn Bộ và gọi nó đến. Thật tuyệt vời! Trước khi thôi miên kết thúc, các bạn còn điều gì muốn nói với cô ấy không?

Terry: Vâng. Tin tưởng hoàn toàn vào những gì chúng ta đã và đang làm ở đây hôm nay.

Chương 12

Lại Thêm Sự Hủy Diệt

Ellen do dự một hồi lâu mới từ đám mây đi xuống, nhưng tiếp đó lại nói mình không muốn xuống, ngược lại muốn đi lên. Tôi bảo cô muốn đi đâu cũng được. Thế là cô ấy cười khúc khích, trôi khỏi Trái Đất. Sau khi trôi qua không gian, cô ấy bất ngờ trở thành trôi dưới mặt đất, cũng chui ra từ một hang động. Địa hình bốn phía là một vùng cát đỏ bằng phẳng.

Ellen: Màu nâu đỏ... Đại bộ phận có màu đỏ. Làm tôi mới đầu nghĩ đến Sedona, nhưng nơi này không phải, chỉ là màu rất giống. Ở đây chỉ có đá và cát, không có thực vật. Tôi ở cửa hang nhìn ra bên ngoài. Nơi này có thể xuống thẳng đến trong lòng đất. Tôi bay ra ngoài hang, đi tới cửa hang. Bên ngoài rất sáng, khó mà thích ứng.

Tôi bảo cô ấy nhìn xem thân thể mình, nhưng ý thức của cô vẫn can thiệp, nói với cô không thể thấy mình trông như thế nào. Khi tôi tiếp tục nói với cô, cô đáp lại: "Có chút lùn mập.... Chân béo ngắn. (cười) Tôi không biết phải hình dung như thế nào. Tôi không thấy được giày. Mặt đất bên ngoài rất nóng. Tôi đứng trên mặt cát, thật vô lý. Tôi cảm thấy tôi không phải nhân loại, da sạm, nhưng không giống do phơi nắng mà ra... Như màu be... Tôi chỉ là một loại, tôi không biết... một thân thể nhỏ quái dị. Cảm thấy giống như tôi làm ra những cái đó: mập lùn, ẩm ướt, màu be, quái dị. (cười) Cảm thấy không cao lắm. Thấp. Cánh tay ngược lại cảm thấy rất dài, có một cặp chân ngắn và bàn chân béo ngắn mũm mĩm." Tôi hỏi cô ấy có mặc gì hay không. "Tôi hình như không cần quần áo, nhưng cũng không cảm thấy trần trụi."

Dolores: Bạn cảm thấy thân thể là nam hay nữ?

Ellen: Đều không phải, hoặc thiên về nam... Cảm thấy không giống nữ.

Dolores: Cảm thấy mặt bạn trông như thế nào?

Ellen: Đầu to, mắt to. (cười) Hơi giống như đeo kính râm lớn. Tôi không thấy lông tóc đâu cả.

Dolores: Bạn có mang thứ gì không?

Ellen: Tôi có những dụng cụ nào đó, nhưng tôi không chắc về công dụng của chúng.

Dolores: Dụng cụ trông như thế nào? Nếu bạn miêu tả ra, có lẽ chúng ta có thể suy đoán được về nó.

Ellen: Hình trụ dài, có chỗ cầm... Hơi giống súng, nhưng không phải súng. Tôi nghĩ nó là dùng để kiểm tra đất. Tôi hình như là tới đây kiểm tra đất bên ngoài.

Tôi nghĩ nó là để thu thập mẫu vật. Nó có lẽ dài hai feet.

Dolores: Ô, vậy nó không nhỏ?

Ellen: Có lẽ không lớn tới như vậy. Chắc vì tôi rất thấp bé cho nên mới cảm thấy nó lớn.

Dolores: Bạn dùng dụng cụ này kiểm tra đất như thế nào?

Ellen: Chính là xúc lên một chút đất bỏ vào, sau đó tiến hành kiểm tra với những thứ trong khí quyển, xem có ô nhiễm không.

Dolores: Vậy bạn là kiểm tra đất đai và khí quyển?

Ellen: Trong khí quyển hình như có cái gì đó ảnh hưởng đến đất đai. Tôi đang kiểm tra, xem nó có ô nhiễm hay không, hoặc chịu bao nhiêu ảnh hưởng. Nơi này đã không còn gì cả. (cô ấy bắt đầu khóc)

Dolores: Tại sao điều này lại khiến bạn xúc động?

Ellen: Chúng tôi trước kia không cần ở trong hang động. Chúng tôi trước kia ở trên mặt đất, nhưng có chuyện xảy ra.

Dolores: Bên cạnh bạn có người không?

Ellen: Họ ở dưới lòng đất này. Tôi chỉ đi ra để kiểm tra. Chúng tôi ở trong lòng đất. Đó là lý do tôi trôi lên tới ngoài hang động - tất cả đều đã đi.

Dolores: Bạn tìm cái gì trong đất?

Ellen: Phóng xạ. Tôi phải kiểm tra mức độ an toàn. Nếu chúng tôi có thể đi lên, chứng tỏ tình trạng đã tốt hơn. Tốt hơn trước kia. Chúng tôi ở dưới đất lâu lắm rồi.

Dolores: Lúc bạn còn ở trên mặt đất, tình cảnh như thế nào?

Ellen: Tương tự như Trái Đất. Có cây cối, mảnh xanh, có nước, có người, còn những thứ bạn có thể thấy trong một nền văn minh. Rất kỳ lạ vì cái có vẻ là những thứ trước kia... coi như rất giống một Trái Đất hạnh phúc. Nhưng đó là chuyện rất lâu trước kia, thân thể hiện tại

của tôi dường như không giống thân thể hồi trước - tầm nhìn của tôi hẹp đi. Có cảm giác mãnh liệt là cái ở đây trước kia đã đi rồi.

Dolores: Lúc xảy ra sự việc, bạn có ở đây không?

Ellen: Hình như sinh mệnh kiểm tra đất không phải là sinh mệnh đã ở đây lúc nơi này còn là thành phố. Điều này thật khiến người ta hoang mang. Tôi nghĩ đó là một khoảng thời gian dài trước khi anh ta đi ra lấy mẫu. Nhưng giống như anh ta tìm ra vùng đất này trễ hơn. Có vẻ như nhóm trong lòng đất sống ở dưới đó là vì họ có khả năng. Nhưng họ đến sau những người khác - những người đã rời đi sau khi chuyện xảy ra. Và họ đang học về nó. Họ biết có chuyện đã xảy ra, họ muốn đến và học về một hành tinh sau sự hủy diệt. Họ đến để xem nơi này có thể gánh vác sự sống một lần nữa được không.

Dolores: Cho nên bạn và những người khác là từ nơi khác đến? (Phải) Có người nói với bạn là cái gì gây nên hủy diệt không?

Ellen: Hình như không phải nổ hạt nhân hay loại đại thảm họa nào đó, nhưng tôi không thể thấy chính xác chuyện gì xảy ra. Chúng tôi vốn phải dõi theo bọn họ, chúng tôi rất quan tâm bọn họ (buồn), nhưng bọn họ đều chết. Xảy ra một cuộc chiến tranh, họ không có khả năng phòng ngự, họ bị tấn công.

Dolores: Điều đó khiến bạn buồn. (Phải) Bạn nói có rất nhiều người cùng bạn đến?

Ellen: Tôi không xác định có bao nhiêu người ở dưới đất, nhưng đủ để làm công việc cần phải làm.

Dolores: Chúng ta hãy xem nơi mà từ đó bạn đến trông như thế nào. Chính là nơi bạn ở trước khi đến đây. Nơi đó trông như thế nào?

Ellen: Tôi đáp tàu vũ trụ tới. Trên tàu hình như không có nhiều người cho lắm. Không gian nhìn rất nhỏ. Tôi ở một khu vực trong đó. Chỗ đó có những thứ như màn hình, bảng điều khiển, đèn. Chúng tôi ở ngoài không gian. Tôi không xác định về nơi tôi đã ở trước khi lên tàu.

Dolores: Có người bảo bạn tới nơi này sao?

Ellen: Chúng tôi hình như không được phép can thiệp.

Dolores: Nói tóm lại, khi các bạn đáp xuống đây, nó đã bị hủy diệt rồi? (Phải) Nhưng các bạn biết không thể ở trên bề mặt vì có phóng

xạ?

Ellen: Có cái gì đó độc hại. Nhưng cũng có những hang động tự nhiên mà chúng tôi có thể sống trong đó thay vì xây dựng cái gì đó bên ngoài để ở.

Dolores: Nhưng các bạn biết mình không thể ở trên bề mặt?

Ellen: Trên mặt đất không quá dễ chịu, trong lòng đất tốt hơn. Bên ngoài vừa sáng vừa nóng. Hang động là hình thành tự nhiên, chúng tôi có thể ở trong đó. Mọi thứ giống như là phòng thí nghiệm đã được xây sẵn, chúng tôi mang dụng cụ đến đây làm chuyện mình phải làm.

Dolores: Trong lòng đất có nhiều người không?

Ellen: Nhân số không nhiều. Rất khó nói... Có lẽ là sáu hay mười hai người của chúng tôi. Tôi nghĩ một vài người có thể sẽ đến khu vực khác làm việc.

Dolores: Các bạn cần ăn cái gì không?

Ellen: Tôi không thấy bất cứ thứ gì quanh đó. Cho nên chúng tôi chắc chắn không cần ăn cái gì. Hình như cũng không cần ngủ.

Dolores: Cho nên bạn có thể ở đó rất lâu - công việc của bạn là lên bề mặt kiểm tra đất?

Ellen: Phải, tôi hiện tại chính là đang làm việc đó. Thật kỳ lạ. Thân thể chúng tôi dường như rất thích hợp với hoàn cảnh này. Che đậy vẫn tốt hơn. Ở đó chúng tôi cũng không gây ra quá nhiều sự chú ý, tôi nghĩ vậy.

Dolores: Bạn nói thấy chuyện đã xảy ra khiến bạn cảm thấy rất đau buồn?

Ellen: Nó làm tôi buồn. Tôi không biết nó có làm anh ta buồn hay không. Hình như là có, nhưng tôi không biết tâm tình anh ta thế nào.

Tôi chuyển anh ta tiến tới một ngày quan trọng. "Chúng tôi ở trong phòng thí nghiệm dưới đất. Chúng tôi đang chuẩn bị rời đi. Đã thu thập mẫu vật xong."

Dolores: Khí quyển có thay đổi không?

Ellen: Xem ra là có tiến triển, nhưng chúng tôi phải đi. Giống như nó đã vậy, và... đó là vậy. Nơi này vẫn cứ là cát đá. Không phải nơi sự sống có thể sinh tồn. Phóng xạ trong đất giảm đi, nhưng vẫn không thể mọc lên thứ gì.

Dolores: Bạn nghĩ công việc của mình ở đây đã kết thúc?

Ellen: Phải. Chúng tôi để lại rất nhiều thiết bị ở đây. Cho nên nếu cần. Về sau chúng tôi vẫn có thể quay lại. Ít có khả năng có người sẽ phát hiện nơi này.

Dolores: Các bạn hiện tại muốn đi đâu?

Ellen: Có một cuộc hội họp. Chúng tôi ở trên tàu vũ trụ, nhưng chúng tôi cũng nói chuyện với những người không ở trên tàu.

Dolores: Hội họp về vấn đề gì?

Ellen: Bảo đảm sự việc sẽ không tái diễn, điều này rất quan trọng. Phí rất nhiều nghiên cứu. Căn cứ vào phân tích của chúng tôi, hành tinh này không thể được nạp lại hoặc trồng lại. Sự sống không thể được mang trở lại trong một khung thời gian, điều đó đã được chấp nhận, cho nên trong tương lai phải tránh khỏi nó. Mọi thứ đều bị hủy diệt.

Dolores: Cho nên nơi này sẽ bị từ bỏ?

Ellen: Một nơi cụ thể đã bị phá hủy. Và còn những nơi khác mà chúng tôi không muốn điều đó xảy ra.

Dolores: Bạn có cảm giác gì?

Ellen: Cảm thấy chúng tôi thất bại.

Tôi chuyển anh ta đến một ngày quan trọng khác. "Tôi được cho một cơ hội đến Trái Đất."

Dolores: Bạn làm sao có được cơ hội này?

Ellen: Tôi tình nguyện. Tôi yêu cầu.

Dolores: Họ trưng cầu tình nguyện viên sao? (Phải) Bạn ở đâu lúc sự việc xảy ra?

Ellen: Tôi ở trên một con tàu vũ trụ. Cấp trên của tôi, cũng chính là người lãnh đạo của tôi nói, để phòng ngừa Trái Đất xảy ra chuyện tương tự, cần phải có người đi đến Trái Đất.

Dolores: Họ sợ chuyện tương tự sẽ diễn ra trên Trái Đất? (Phải) Bạn muốn đi?

Ellen: Tôi muốn đi. Thoạt nhìn hình như sẽ rất đáng sợ. Sợ hãi không phải thứ mà tôi hiểu rõ, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy sự hủy diệt, thật là đáng sợ.

Dolores: Trên tàu có những người khác cũng tình nguyện muốn đến Trái Đất sao?

Ellen: Phải, chúng tôi muốn tạo nên sự thay đổi. Thuyền viên của chúng tôi đều muốn đi, có một nhóm sẽ đợi ở trên tàu vũ trụ, một nhóm sẽ đến Trái Đất. Người ở trên tàu sẽ hỗ trợ người dưới mặt đất... Sau khi xuống đến đây, bạn rất khó nhớ được chuyện ban đầu, cho nên họ sẽ giúp chúng tôi nhớ lại.

Dolores: Lúc rời khỏi tàu vũ trụ, chuyện gì sẽ xảy ra với thân thể của bạn?

Ellen: Tôi phải giống như một người Trái Đất.

Dolores: Tôi là nghĩ tới thân thể mà bạn đã dùng... Nó ở lại trên tàu sao? Là chết hay gì đó khác?

Ellen: Nó giống như một bộ đồ hoặc xe cộ. Thân thể chính là sử dụng để làm việc. Chúng tôi thường xuyên thay đổi nó.

Dolores: Ý của bạn là nó không phải một thân thể rắn đích thực?

Ellen: Nó là thể rắn nhất định, nhưng rất giống được làm thành từ một thứ tổng hợp nào đó. Nó là chế phẩm sinh học.

Dolores: Vậy lúc bạn rời khỏi thân thể, thân thể sẽ thế nào?

Ellen: Ừm, nó không phải chết, cũng không phải sống. Nó là một bộ đồ sinh học chức năng.

Dolores: Sau khi bạn rời khỏi nó, nó có hư hỏng không?

Ellen: Tôi nghĩ sẽ không. Tôi không chắc lắm. Có lẽ những người khác có thể dùng nó để làm công việc của họ.

Dolores: Nếu bạn tình nguyện đến Trái Đất tham gia kế hoạch này, họ có cho bạn chỉ dẫn nào không?

Ellen: Nhớ lấy. Chúng ta sẽ có rất nhiều thách thức và những chuyện chúng ta không hiểu và... nhớ phải hạnh phúc. Sống hạnh phúc là rất quan trọng.

Dolores: Họ cho rằng sau khi tới Trái Đất, bạn sẽ dễ dàng hạnh phúc sao?

Ellen: Không phải. Có rất nhiều điều không hạnh phúc ở đó. Có rất nhiều sinh mệnh buồn đau ở đó và chúng tôi không muốn những người đó buồn đau. Họ nói chuyện quan trọng nhất chính là trở nên

hạnh phúc. Điều này với chúng tôi mà nói là một khái niệm có chút mơ hồ, bởi vì chúng tôi không thật sự xác định nó sẽ có nghĩa thế nào.

Dolores: Cho nên đó không phải một công việc mà bạn phải làm?

Ellen: Sống tiếp. Giữ con mắt nhìn vào các thứ.

Dolores: Bạn nói sẽ có rất nhiều thách thức?

Ellen: Đó là những thứ chúng tôi chưa từng xử lý trước kia.

Dolores: Nhưng bạn vẫn muốn đi?

Ellen: Ừm, chuyện này rất phấn khích. (cười) Phấn khích hơn thu thập mẫu đất rất nhiều - người trên Trái Đất quên mất những thứ xác thực, họ dạy nhau toàn những điều sai. Chúng tôi muốn giúp đỡ họ, như vậy họ sẽ không hủy diệt chính mình. Chúng tôi phải giúp họ nhớ ra.

Dolores: Khi đến Trái Đất làm công việc này, bạn sẽ có một thân thể sao?

Ellen: Phải, tôi sẽ là một cô gái. (cô ấy cười hóm hỉnh) Dolores: Bạn đã lựa chọn sao?

Ellen: Phải. Tôi cho rằng như vậy, nhưng đây hơi kỳ lạ.

Dolores: Kỳ lạ ở chỗ nào?

Ellen: Vì nữ giới không phải ở vị trí chủ đạo trên hành tinh này, cho nên tôi đã chọn nó. Tôi muốn nhìn xem nó như thế nào, không ở vị trí phía trên - không thượng vị, không chủ đạo - không ưu đãi hơn. Chúng tôi thấy phụ nữ có nhiều phiền muộn. Đàn ông cũng vậy... Nhưng phụ nữ có thể sinh ra em bé. Và phụ nữ là những người chăm sóc trẻ con, cho nên họ sẽ giúp đỡ thay đổi sự vật. Họ đặc biệt giúp sức trong việc ngăn cản chiến tranh và hủy diệt. Nếu bạn tạo ra một sinh mệnh, bạn sẽ không muốn phá hủy nó.

Dolores: Nhưng sau khi tiến vào trong thân thể sơ sinh, bạn có còn nhớ lý do tới nơi này không?

Ellen: Mới đầu còn nhớ, nhưng sau khi tới đây thì không có đội viên ở bên cạnh tôi. Hoặc là có, tôi không nhớ được, và tôi không trao đổi được. Đây thật hoang mang.

Dolores: Dưới tình trạng xung quanh không có người có thể giúp đỡ, bạn vẫn dũng cảm tiến tới, tôi cảm thấy bạn vô cùng dũng cảm.

Ellen: Có người xung quanh để giúp đỡ chúng tôi, nhưng khó mà... Tôi không biết.

Dolores: Nhưng xung quanh bạn không có đồng loại, không có người một nhà của bạn.

Ellen: Ừm. Tất cả chúng ta đều là cùng một loài ở khắp mọi nơi, nhưng tất cả chúng ta ở trong những thân thể khác nhau. Người trên tàu vũ trụ có thể liên lạc với chúng tôi. Họ có thể liên lạc với bất kỳ ai, nhưng không phải ai cũng sẽ chịu lắng nghe.

Dolores: Những người khác không nghe được?

Ellen: Không tốt lắm. Họ không xác định đó là cái gì cho nên cảm thấy sợ hãi.

Dolores: Nếu bạn ở trong thân thể nhân loại mà họ vẫn có thể liên lạc với bạn, như thế tức là bạn không phải thật sự đơn độc phải không?

Ellen: Phải. Nhưng sống trong hiện thực vật lý, bạn sẽ cảm thấy rất chia cách. Tôi không thích... cảm giác chia cách này.

Dolores: Khi bạn ở trong thân thể, họ làm sao liên lạc với bạn?

Ellen: Họ sẽ làm chút thay đổi để nâng cao rung động. Giống như làm thân thể thăng cấp. Mang vào lập trình mới. Bằng cách nào đấy vì chúng tôi đang làm điều đó, nó cũng giúp những người khác làm điều này.

Dolores: Lập trình nâng cấp?

Ellen: Giống như bạn thay đổi một hoặc vài phần trong đó, thân thể sẽ bắt đầu thay đổi nhiều hơn mà không cần... Điều này rất khó giải thích.

Dolores: Họ đã làm như vậy với thân thể vật lý trước khi bạn tiến vào nó?

Ellen: Có lẽ là một chút, nhưng nhiều hơn sẽ được làm về sau.

Dolores: Cho nên đây chính là một quá trình duy trì liên tục?

Ellen: Phải. Họ nói chúng tôi sẽ quên một thời gian. Không phải ai cũng vậy, nhưng có vài người sẽ quên. Đây còn phải xem hoàn cảnh mà họ tiến vào.

Dolores: Tiến hành nâng cấp và tái lập trình là rất quan trọng, như thế bạn sẽ không bị lạc?

Ellen: Họ nói chúng tôi sẽ không bao giờ bị lạc. Chẳng qua tâm trí nhân loại ít nhiều sẽ đối kháng với tâm trí phi nhân loại. Một bên muốn phải thả lỏng và để mọi thứ như nó là, bên kia hoàn toàn hoang mang lẫn lộn... Có quá nhiều thứ đang tiếp diễn. Nó làm tôi không muốn cảm thấy bị nhồi nhét. Tôi nghĩ phần hoang mang lẫn lộn kia chính là phần nhân loại. Nó không nhận thấy nó là thứ gì khác. Đó thật kỳ lạ, giống như hai người đồng thời ở trong một thân thể.

Dolores: Họ có nói khi nào bạn sẽ nhớ lại những chuyện đó lúc bạn ở trong thân thể không?

Ellen: Chung quy sẽ nhớ lại. Ellen hiện tại cũng biết một chút. Cô ấy rất lo lắng.

Dolores: Sau khi tiến vào thân thể nhân loại, bạn có chuyện phải làm không? Bạn nói bạn tới nơi này là để hỗ trợ.

Ellen: Ở đây thôi đã là hỗ trợ rồi... sống một cuộc sống.

Dolores: Chỉ cần sống tiếp ở đây? (Phải) Bạn không cần đi ra làm chút gì?

Ellen: Thông qua việc sống cuộc đời này, bạn sẽ học được rất nhiều chuyện, có được rất nhiều trải nghiệm. Những thông tin đó đều truyền về tàu vũ trụ, họ sẽ phân tích thông tin, sau đó hiệu chỉnh.

Dolores: Bạn làm sao truyền thông tin về tàu vũ trụ?

Ellen: Chỉ bằng việc tồn tại... bằng việc sống... Họ có thể đọc được mọi thứ.

Dolores: Ừm, bạn có biết bạn hiện đang nói chuyện thông qua một thân thể vật lý không? (Biết) Thân thể vật lý này rất hoang mang. (Đúng) Cô ấy không hiểu mình tại sao lại ở đây.

Ellen: Cô ấy phức tạp hóa sự việc. Cô ấy luôn nghĩ mình phải đi đâu đó làm chuyện gì đó thiết thực.

Dolores: Cô ấy cho rằng mình phải thay đổi thế giới bằng chính bản thân mình.

Ellen: Đó là vì cô ấy nghĩ mình sẽ cô đơn trong thời gian dài, gánh nặng đó khiến cô ấy cảm thấy như vậy.

Dolores: Cô ấy nói mình muốn phụng sự giúp đỡ mọi người.

Ellen: Là thế. Sâu trong nội tâm cô ấy biết là thế, nhưng cô ấy cho rằng nó chưa đủ.

Dolores: Cô ấy từng tính rời khỏi hành tinh này phải không? (thử tự sát)

Ellen: Cô ấy cho rằng mình rất cô độc, cũng không xác định cuộc đời này là gì. Cô ấy không hiểu sự đau khổ.

Dolores: Cô ấy đã trải qua một vài chuyện tiêu cực ở đời này, phải không?

Ellen: Phải. Cô ấy rất mong muốn nơi này chỉ có tình yêu. (cười) Nhưng cô ấy không hiểu, cô ấy chỉ cần xuất hiện ở đây, đã là tạo thành thay đổi. Tôi cho rằng cô ấy nghĩ sự thay đổi phải tới nhanh hơn. Cô ấy muốn trở về, không muốn lại phải đối mặt và ứng phó với những thứ đó. Vì sự việc nhìn có vẻ không hề thay đổi, nhưng hiện tại cô ấy biết nó đã khác.

Dolores: Nếu rời khỏi sớm, cô ấy sẽ không hoàn thành công việc của mình?

Ellen: Phải, cũng sẽ không thấy được kết cục của nó từ chỗ cô ấy ở bây giờ.

Cô ấy sẽ rất muốn trở lại Trái Đất ngay. (cười)

Dolores: Vì cô ấy sẽ nói "Tôi không hoàn thành giao ước của mình." (cười)

Ellen: Đúng vậy. Chỗ kỳ quái ở đây.

Dolores: Cô ấy nói Trái Đất rất khó khăn. (Phải) Cũng không dễ dàng để mà ở đây.

Ellen: Không sai, nhưng nơi này cũng có chỗ mỹ lệ của nó.

Dolores: Hiện tại khi đã hiểu mình nên làm gì, bạn có nghĩ sự việc đối với cô ấy sẽ dễ dàng hơn không?

Ellen: Tôi nghĩ vậy. Cô ấy đã cố gắng giải quyết nó trong một khoảng thời gian rất dài. Cô ấy tìm kiếm kế hoạch lớn hơn, nhưng cô ấy đã là một phần trong kế hoạch lớn hơn nữa. Cô ấy cũng không cần đi tìm kiếm thứ khác.

Dolores: Từng có người nói với tôi, khi tình nguyện viên đi vào thuận theo tự nhiên, năng lượng của họ sẽ ảnh hưởng tới rất nhiều người.

Ellen: Quả thật như thế, đó chính là chuyện khiến cô ấy sợ. Cô ấy không hiểu cảm xúc ở đây, đặc biệt là những cái tiêu cực. Cô ấy không thích cách thức cảm thụ của họ, vì cô ấy phát hiện bản thân có cảm nhận xấu đối với những người khác, cảm xúc như vậy làm cô ấy sợ. Cô ấy là người mang yêu thương đến với nơi này, cho nên khi cô ấy cảm thấy tồi tệ, cô ấy cảm thấy mình không phải đang lan truyền tình yêu.

Dolores: Cho nên cô ấy nên yêu thương những người không đối xử tốt với mình?

Ellen: Là như vậy.

Dolores: Điều này rất quan trọng vì chúng ta không muốn cô ấy tích lũy nghiệp. (Phải) Chúng ta không muốn cô ấy bị kẹt ở đây.

Ellen: Đúng vậy, cô ấy rất sợ bản thân mình đã như vậy.

Một trong những nghi vấn của Ellen có liên quan đến những biểu tượng hình học bất thường mà cô ấy vẽ ra. Trong rất nhiều năm tôi đã luôn làm việc với biểu tượng và sự cưỡng ép của con người để vẽ nên chúng, cho nên tôi cho rằng mình có phần lớn đáp án, nhưng tôi luôn muốn nghe điều Siêu thức sẽ nói. Sự xác nhận lúc nào cũng tốt.

Ellen: Những biểu tượng là một phần của nâng cấp DNA.

Dolores: Cho nên đó không liên quan với chuyện xảy ra trên tàu vũ trụ?

Ellen: Vì chỗ đó là một trong những nơi truyền thông tin ra, đặc biệt truyền đến thể vật lý của cô ấy. Tôi không chắc chúng có thể dịch được. Tôi nghĩ trong những thứ cô ấy đang viết có cái nào đó là trộn lẫn giữa những biểu tượng cô ấy thấy ở thế giới khác và những biểu tượng cổ xưa của thế giới này. Chúng sẽ không tạo thành bất cứ thương tổn nào. Ở một phương diện nào đó còn có sức mạnh cường đại, chúng là tích cực nhưng cô ấy không nên thúc ép. Nó sẽ tới ở thời điểm thích hợp. Cô ấy cần phải học nhiều về những năng lượng ở thế giới này.

Dolores: Nhưng một phần khác của cô ấy hiểu rõ ý nghĩa những biểu tượng đó?

Ellen: Ở vài tầng thứ, phải. Đó là lý do cô ấy cảm thấy hứng thú với chúng. Cô ấy trước kia rất sợ chúng sẽ là thứ tiêu cực nào đó, hiện tại thì không sợ nữa, chỉ là không biết chúng đến từ đâu. Chúng đang nói

chuyện với phần tâm trí nhỏ hơn, cái mà không nổi lên bề mặt quá nhiều. (cười) Cô ấy không cần lo lắng về việc phiên dịch chúng. Cô ấy sẽ gặp những người khác cũng có những biểu tượng đó, và họ sẽ nói về chúng.

Ellen từng có một vài trải nghiệm tiêu cực cùng nam giới trong đời cô ấy, cô ấy muốn biết tương lai có một đối tượng tích cực nào không. Siêu thức nói tương lai sẽ có những người khác xuất hiện, nhưng nó không muốn phá hỏng bất ngờ cho nên không chịu nói thêm. Siêu thức cảm thấy điều này rất thú vị, nên tôi biết đó sẽ là một trải nghiệm tích cực. Ngoài ra cô ấy cũng lo lắng về con trai của mình.

Dolores: Tôi đã nghe rằng sinh mệnh kiểu như bạn khi tiến vào thân thể nhân loại lại có con là chuyện bất thường.

Ellen: Cô ấy muốn có trải nghiệm này, nhưng lại sợ có trải nghiệm này. Dù cô ấy cho phép và cũng muốn nó xảy ra, nhưng nó được nhận định là cô ấy không sẵn sàng. Cô ấy vẫn chưa thích ứng, còn đang cố gắng. Cô ấy hiện tại đỡ hơn. Con trai cô ấy cũng giống chúng tôi.

Dolores: Đó là nguyên nhân hai người họ tương hợp? (Phải) Nhưng cô ấy không muốn có trải nghiệm nuôi dưỡng con mình?

Ellen: Cũng không giống như vậy. Ở với người mẹ thuộc kiểu này sẽ khiến người con không được trải nghiệm Trái Đất hoàn chỉnh, ngược lại thì người con sẽ có thể hiểu được.

Dolores: Đó là lý do cậu con phải được ông bà nuôi lớn?

Ellen: Phải, một thời gian. Sự vật sẽ thay đổi.

Dolores: Cô ấy muốn biết mình có thể lấy được quyền giám hộ đứa con không. Các bạn nghĩ như thế nào?

Ellen: Cái này trong tương lai hẳn sẽ không thành vấn đề. Sự vật đang thay đổi. Quyền giám hộ có lẽ không phải một vấn đề. Nó phụ thuộc vào dòng thời gian và thời điểm chúng ta làm chuyển đổi. Ở Trái Đất mới nó sẽ không phải là vấn đề. Cậu con trai lúc này đang rất tốt.

Dolores: Vì có vài người sẽ không chuyển dịch với sự chuyển đổi cho nên nó sẽ không là vấn đề?

Ellen: Không phải tất cả.

Dolores: Con trai cô ấy cũng là một tình nguyện viên, cho nên họ sẽ đi cùng với nhau. (Phải) Có lẽ đây là lý do duy nhất cô ấy có đứa con thuộc kiểu linh hồn đó.

Ellen: Phải. Lúc cô ấy không muốn sống nữa, cậu con trai giúp cô ấy tiếp tục chịu đựng, cho nên cậu bé rất quan trọng.

Ellen muốn hỏi một vài chuyện bất thường đã phát sinh với cô hồi nhỏ, nhưng Siêu thức không muốn nói đến. Tốt nhất là cô ấy nên mặc kệ nó. Cô ấy không cần khám phá nó thêm. Sự việc sẽ chỉ khiến cô ấy buồn, cô ấy không cần lo lắng về nó. Cô ấy ý thức được, nhưng nó không phục vụ cô ấy. Cô ấy cần tiến tới. "Phần đời đó của cô ấy hầu như giống một cuộc đời khác. Đó là một lượng lớn huấn luyện... Một lượng lớn kinh nghiệm Trái Đất. Nỗ lực để hiểu những sinh mệnh ở đây. Cô ấy xem như trải qua phần đời đó khi đang ngủ. Khi tôi nói "ngủ", tức là không nhận thức được điều cô ấy đang làm ở đây. Đó là những trải nghiệm của cô ấy trong sự nhận thức. Cô ấy đã giúp đỡ rất nhiều người chưa từng gặp mặt. Những người khác giống cô ấy cũng giúp cô ấy nên cô ấy có thể nhớ được. Nó không phải tiếp xúc vật lý. Nó là về tần số và khi những linh hồn di chuyển qua tình thế khó khăn, nó mở ra những lối mòn khác nhau cho những người khác. Hầu hết trong những tranh đấu của họ, khi họ đi xuyên qua chúng, nó giống như mở ra một cánh cửa cho những người khác. Cô ấy đã chọn tới và giúp làm việc với các thói nghiện. Đó là một cái lớn. Đó là một thách thức lớn để vượt qua nó và làm những điều giúp người khác vượt qua."

Tôi hỏi về thân thể cô. "Cô ấy hiện tại chăm sóc bản thân rất tốt. Có một lần cô ấy không làm như vậy. Cô ấy ép mình đến cực hạn. Nó hầu như "tiêu"."

Thông điệp cuối buổi: Chúng tôi đang cố gắng làm cô ấy an tĩnh lại. Cô ấy buồn vì chúng tôi rời đi, nhưng chúng tôi không phải thật sự rời đi. (cười) Chúng tôi muốn cô ấy đừng lo lắng. Cô ấy luôn luôn được coi sóc.

Câu chuyện về trải nghiệm hành tinh bị hủy diệt các loại đều nằm rải rác trong các sách khác của tôi: họ nếu không phải chứng kiến sự việc khi ở dưới đất hay trên tàu vũ trụ, thì chính là sau khi trở về hành tinh thấy không còn gì ngoại trừ hủy diệt. Đây đối với thân chủ mà

nói luôn là trải nghiệm rất xúc động, đồng thời xáo động lan tỏa thẳng đến cuộc sống kiếp này, tạo thành ảnh hưởng mang tính liên tục, chỉ là những thứ đó chôn ở tầng thứ tiềm thức.

Rất nhiều người nói họ luôn có một sự đau thương sâu sắc mãnh liệt khó có thể chịu đựng, nhưng không tìm thấy lời giải thích hợp lý. Cũng có người nói với tôi, họ thậm chí từ nhỏ đã cảm thấy bị thương mãnh liệt, người nhà chưa từng thấy bộ dạng vui vẻ hay tươi cười của họ. Cũng có người nói tới một nỗi sợ quanh đi quẩn lại không hợp tình hợp lý, cuộc đời họ bởi vậy dậm chân tại chỗ.

Rất tự nhiên, loại cảm xúc ầm nấp đó sinh ra vấn đề ở kiếp này, nhưng cũng giải thích lý do họ tình nguyện đi tới Trái Đất ở thời khắc mấu chốt trên lịch sử này. Họ từng thấy sự hủy diệt đáng sợ, không muốn một hành tinh khác cũng xảy ra chuyện tương tự. Cho nên khi cấp trên nói Trái Đất có khó khăn, mỗi người họ đều giơ tay lên tình nguyện đến. Nhưng, họ không nhận thấy, sau khi tiến vào thế giới này, mọi ký ức đều bị xóa đi, đường đi phía trước gian nan cỡ nào. Ý thức được mình có công việc quan trọng để làm, dù nó không kịch tính, cũng quả thật là hữu ích. Năng lượng của họ là quan trọng đến khó tin để những thay đổi cần thiết diễn ra. Tất cả những điều họ phải làm chỉ đơn giản là ở đây!

Chương 13

Cuộc Đời Làm Cây Và Lemuria

Marian nuôi ngựa trong trại của mình, đã kết hôn nhiều năm, không có con. Cô ấy không đề cập tới vấn đề gì, chỉ muốn biết mục đích cuộc đời của mình. Tôi luôn nói với thân chủ, nếu tìm tới tôi vì tò mò, vậy thông tin họ có được sẽ vượt xa kỳ vọng. Marian chính là một ví dụ trong đó.

Quá trình thôi miên chung quy sẽ có phát hiện bất ngờ, lần nào tôi cũng phải chuẩn bị sẵn sàng tâm lý. Marian không xuống khỏi đám mây, ngược lại chạy đến ngoài không gian xa xôi. Cô thấy Trái Đất là một quả cầu lam lục mỹ lệ, xung quanh có rất nhiều tinh tú. Cô vừa trôi nổi vừa nhận thấy có một loại tàu vũ trụ “đậu” ở ngoài đó. Khi tôi hỏi cô ấy muốn đi đâu hoặc làm gì, cô nói: “Tôi muốn đến sống trên tàu vũ trụ. Tôi thích ý tưởng ở trong tàu chứ không bị trói buộc trên mặt đất. Tôi thích bay đến những thiên hà khác nhau. Tôi không muốn quay về Trái Đất lắm.” Tôi hỏi cô có muốn tiếp cận thăm dò chiếc tàu vũ trụ kia không. “Tôi nghĩ tôi biết nó trông thế nào. Tôi hình như đã từng ở trên đó, tôi cũng có thời gian ở trên Trái Đất, vì lý do nào đó. Nhưng hiện tại tôi muốn về nhà. Tàu vũ trụ sẽ mang tôi về nhà.” Tôi nói cô muốn làm gì cũng được, thế là cô nói mình muốn lên tàu.

Dolores: Được. Bạn làm thế nào lên được tàu vũ trụ?

Marian: Tôi nghĩ tôi có thể phóng chiếu mình qua đó. Tôi có thể chỉ cần nghĩ mình ở đó - (cười ngạc nhiên) tôi tiến vào phòng mô phỏng không gian (holodeck) nơi... Tôi tiến vào một khu rừng gỗ đỏ. Cây cối đẹp đẽ, biển và hoàng hôn, nhưng nó là thật trong phòng mô phỏng không gian trên tàu. Tôi ở đó, tôi đã sáng tạo ra nó bên trong phòng toàn ảnh (hologram) này. Nó rất đẹp. Những cái cây này là gia đình của tôi.

Dolores: Tại sao bạn cho rằng như vậy?

Marian: Vì tôi từng sống tại một điểm trong một thân cây trong số đó. Trong một thời gian dài, dài, rất dài. Tôi nghĩ tôi chính là quyết

định muốn làm một cái cây to, trải nghiệm làm một cái cây khổng lồ. Nhưng tôi lớn lên từ một cái cây con, cho nên tất cả cây lớn xung quanh là ba mẹ dì chú của tôi, ở đó chúng tôi là một gia đình. Tôi khởi đầu là một cái hạt nhỏ, lớn thành một cái mầm, sau đó liên tục lớn lên. Chúng tôi hấp thu năng lượng chữa lành từ mặt trời lộng lẫy, nó sẽ gửi ra lá, và nó sẽ nuôi dưỡng hành tinh. Chúng tôi rất hạnh phúc ở đó. (xúc động)

Dolores: Là một cái cây lớn, bạn nhất định sống rất lâu.

Marian: Phải, ngàn ngàn năm. Nhưng sau đó cây cũng không chết, tôi chỉ rời khỏi cây.

Dolores: Bạn đã trải nghiệm tất cả những chuyện có thể trải nghiệm. (Phải) Cảm giác làm cây như thế nào?

Marian: (thở sâu) Ahh... tuyệt vời! Tôi có toàn bộ sóc và chim. Giống như tôi là một ý thức, mà chúng đều sống bên trong tôi. Tôi yêu chúng, nuôi dưỡng chúng và chúng yêu tôi.

Dolores: Nhưng sau khi lấy được điểm, bạn đã không thể học thêm gì nữa từ chuyện làm một cái cây?

Marian: Hình như có người nói với tôi như vậy - nhưng tôi không biết là ai nói. Có người muốn tôi trở lại tàu vũ trụ, chuẩn bị chấp hành nhiệm vụ kế tiếp.

Dolores: Bạn ở trên tàu vũ trụ tiếp nhận nhiệm vụ? (Phải) Cho nên hiện tại bạn xem lại nó từ phòng mô phỏng, chỉ để nhớ hay sao?

Marian: Phải. Tôi cần được nhắc nhở, tại sao tôi đến bây giờ vẫn rất kết nối với cây cối, tại sao tôi vẽ chúng, tại sao chúng nói chuyện với tôi.

Dolores: Cho nên đây là cách thức sự việc vận hành? Bạn học mọi thứ có thể học được từ một trải nghiệm, sau đó thì tiến đến cái tiếp theo? (Phải) Như vậy bạn hiện tại sắp làm cái gì?

Marian: Tôi được phóng chiếu trở lại Trái Đất, tiến vào chỗ nhìn như Lemuria, bao trùm cả nơi là Hawaii hiện tại.

Dolores: Bạn không về nhà?

Marian: Không. Tôi được đưa về để chấp hành một nhiệm vụ khác. Tôi được đưa đến Lemuria. Tôi đã rất lâu, rất rất lâu không về nhà. (trở nên xúc động)

Dolores: Nhà ở đâu? Bạn có biết không?

Marian: (khóc nhẹ, sau đó thì thầm) Tôi nghĩ là ở trên Mặt Trời. Nó rất sáng ngời, tràn ngập tình yêu. (xúc động) Không ai có thân thể, tất cả chúng tôi chỉ là sinh mệnh ánh sáng. Có rất nhiều tình yêu. (cô ấy bắt đầu khóc)

Rất nhiều thân chủ đều dùng cách thức này miêu tả Thượng Đế, Nguồn - nơi mỗi người chúng ta khởi nguyên từ đó. Thân chủ thường đánh đồng Nguồn với ánh sáng mặt trời sáng ngời, có khi sẽ nói là "mặt trời trung tâm vĩ đại". Bất kể thế nào, nó đều được miêu tả là một nơi dào dạt tình yêu huyền diệu.

Dolores: Bạn đã phải rời nhà một lần?

Marian: Tôi nên ra ngoài. Tôi được bảo như vậy, tôi được bảo đó là công việc của tôi, sau đó tôi vẫn có thể quay lại. Tôi cần đi ra lan truyền ánh sáng. (khóc)

Dolores: Bạn đã đến rất nhiều nơi?

Marian: Phải, (thở ra) tôi đi khắp nơi. (vẫn khóc nhẹ)

Dolores: Chỉ trên Trái Đất, hay bạn cũng trải nghiệm các hành tinh khác?

Marian: Tôi nghĩ phần lớn là ở trên Trái Đất. Tôi nghĩ Trái Đất là nơi tôi cảm thấy tốt nhất.

Dolores: Bạn khát khao về nhà, nhưng tôi đoán bạn không thể trở về trước khi hoàn thành công việc?

Marian: Tôi nghĩ tôi có thể sớm về nhà. Tôi nghĩ sau cuộc đời này, sau khi Marian qua đi, tôi có thể về nhà. Tôi nghĩ đó là tôi tranh thủ được.

Dolores: Bạn đã học được mọi thứ bạn đến để học ở đây?

Marian: Phải. Tôi nghĩ tôi sẽ về nhà trên một phương tiện, giống như, như một Merkaba, với rất nhiều ánh sáng và màu sắc. Nó giống như tàu cá nhân nhỏ của tôi.

Trong kinh Cựu Ước, Merkaba chính là chiến xa lửa mà rất nhiều nhà tiên tri từng nhìn thấy, đặc biệt là Ezekiel. Ở thời hiện đại, Merkaba dường như là ám chỉ UFO, mà đó là từ ngữ tốt nhất mà người thời cổ có thể tìm được để hình dung.

Marian nhắc tới Lemuria, mà tôi muốn thăm dò thêm về nó. Lemuria được cho là lục địa đã mất nằm ở Thái Bình Dương. Nó được tin là gặp phải số phận tương tự Atlantis nằm ở Đại Tây Dương. Nhưng Lemuria được tin là cổ xưa hơn.

Marian: Hừm - đại lục Mu. Tôi hẳn là nam giới, là một dạng trị liệu sư, tương tự kahunas bây giờ, nhưng tôi là shaman làng các loại. Chúng tôi đặt năng lượng vào trong đá.

Kahunas chính là nữ tư tế thần thánh trên đảo Hawaii hiện tại. Tôi bảo Marian xem mình làm thế nào đặt năng lượng vào trong đá.

Marian: Tôi ở trong một ngôi làng. Chỗ đó rất đẹp, bên dòng nước, còn có một vài tảng đá to nguyên khối. Chúng thật sự là những khối đá khổng lồ! Không phải chúng tôi đặt chúng ở đó, mà là tàu vũ trụ đặt ở đó. Nhưng tôi sẽ bỏ năng lượng vào trong đá. (dừng) Tôi cũng chỉ đặt hai tay lên tảng đá, sau đó rót năng lượng vào đá. Tôi chạm vào đá, tập trung tinh thần vào năng lượng, năng lượng sẽ tiến vào đá. Năng lượng lưu lại trong đá, sau đó người bị bệnh có thể đến chỗ tảng đá hấp thu năng lượng, tình trạng sẽ tốt hơn rất nhiều.

Dolores: Năng lượng vẫn sẽ ở lại trong đá, và nó có thể được sử dụng sau đó?

Marian: Phải. Vẫn ở đó. Dù bây giờ những tảng đá đã chìm vào trong nước.

Dolores: Bạn nói những tảng đá đó là được những người khác đặt ở đây? (Phải) Chuyện xảy ra như thế nào?

Marian: Họ dùng tàu để dịch chuyển chúng, trên không.

Dolores: Chuyển đến từ nơi khác?

Marian: Phải, từ nơi khác. Đá quá nặng, phải đi qua lục địa, cho nên họ mang đá trôi ngang bầu trời. Đó thật sự là một cảnh tượng đáng xem.

Dolores: Có thể tận mắt nhìn thấy, thật sự rất may mắn. Cảnh tượng đó như thế nào?

Marian: Tôi nhìn quen rồi nên thấy rất bình thường. Nhưng cũng không phải ai cũng được phép nhìn thấy, họ thường làm chuyện này vào sáng sớm lúc mọi người còn chưa thức dậy. Một tàu vũ trụ hình

đĩa lớn phát ra âm thanh giống như “rừ rừ” mang một tảng đá lớn thật dài như điều xì gà đến. Sau đó đặt đá xuống đất.

Dolores: Họ đặt đá vào trong đất?

Marian: Không phải. Họ sẽ khoét một cái hố, sau đó cắm đá vào. Đôi khi họ sẽ điêu khắc đá, ra thành hình như khuôn mặt. Nhưng đó không phải công việc của tôi. Công việc của tôi chỉ là đặt năng lượng trị liệu vào trong đá.

Dolores: Tại sao những sinh mệnh kia đặt đá ở đó?

Marian: Tôi nghĩ họ là muốn cho chúng tôi thấy năng lực của họ, đồng thời cũng muốn giúp đỡ chúng tôi. Bằng cách nào đấy, đó là một loại cơ chế chỉ dạy, vì chúng tôi cũng được dạy cách dịch chuyển các thứ bằng tâm trí của mình. Chúng tôi cũng có khả năng làm điều đó, chẳng qua những khối đá được chúng tôi chuyển dời thì nhỏ hơn. Một vài người trong chúng tôi có khả năng, không phải toàn bộ. Bạn phải thật sự, thật sự, thật sự tin họ chính là giống như chúng ta.

Dolores: Bạn không nghĩ mình có thể di chuyển một khối đá lớn chỉ bằng tâm trí của mình?

Marian: Vâng. Nhưng nếu làm cùng những người khác, giống như hai ba mươi người nữa, thì tôi có thể làm được.

Dolores: Mọi người đều phải tập trung? (Phải) Và họ muốn cho bạn thấy chuyện đó là có thể? (Phải) Tất nhiên, họ là dùng tàu, một con tàu vũ trụ để làm, phải không?

Marian: Không phải, họ là ở trên tàu vũ trụ, dùng tâm trí của họ di chuyển đá.

Lúc chạy đến đây, băng ghi âm bắt đầu tăng tốc, hơn nữa tình trạng càng lúc càng nghiêm trọng, mãi cho đến cuối cùng đều vậy. Vì tốc độ quá nhanh, giọng nói nghe léo nhéo như tiếng sóc, rất khó để nghe viết. Tôi tự hỏi tình trạng này có liên quan gì đến chủ đề của chúng ta: đặt năng lượng vào trong vật thể, hay không?

Dolores: Tôi tưởng rằng tàu vũ trụ sẽ sinh ra một loại năng lượng.

Marian: Ừm, con tàu cùng những sinh mệnh trên tàu giống như chỉ là một sinh mệnh. Họ làm điều đó hoàn toàn thông qua cơ chế. Họ sẽ tập trung vào lực từ.

Dolores: Họ có khả năng vận hành như một tâm trí? (Phải) Và sau đó có thể di chuyển những thứ ấy? (Phải) Là họ kêu bạn đặt năng lượng vào trong đá?

Marian: Không phải dùng từ ngữ - bởi vì họ không nói bằng từ ngữ. Họ nói bằng những khối ý niệm, họ gửi cho tôi những khối ý niệm đó.

Dolores: Bạn có từng thấy những sinh mệnh đó chưa? (Có) Thế nên họ không phải chỉ ở miết trong tàu?

Marian: Ô, không phải. Có vài người thỉnh thoảng sẽ đi ra, nhưng sẽ khiến một bộ phận con người hoảng sợ. Họ phần lớn là sinh mệnh ánh sáng. Giống như khối cầu. Họ có thể thay đổi hình thái, nhưng bình thường chính là quả cầu ánh sáng tỏa ra sắc màu phong phú mỹ lệ. Họ cũng phát ra một lượng lớn tình yêu và trí tuệ. Cho nên khiến người ta sợ hãi. Nếu thay đổi hình thái, Họ nhìn có vẻ giống như nhân loại, nhưng trên thực tế vẫn là ánh sáng. Sinh mệnh ánh sáng. Không thật sự có hai tay và hai chân. Họ rất cao, rất sáng ngời, phát ra ánh sáng kim cương lóng lánh.

Dolores: Nghe có vẻ rất đẹp.

Marian: Họ là tới từ Mặt Trời.

Dolores: Họ nói với bạn?

Marian: Tôi nghĩ tôi vốn đã biết, vì đó là nơi từ đó tôi đến. Họ chỉ đến để trông tôi, vì chúng tôi đều đến từ cùng một nơi.

Dolores: Bạn có ký ức về chuyện đến từ Mặt Trời?

Marian: Vài loại. Tôi vẫn nhớ mình tiến vào một thân thể trẻ sơ sinh và nghĩ: Ôi không! Và cảm thấy thật sự nặng nề, đậm đặc.

Tôi hỏi ngoại hình của anh ta và dân làng trông như thế nào. Anh ta vô cùng cao lớn, có một mái tóc đen dày dài, da màu vàng kim nâu, trên cổ và đầu có lông vũ, hòn đá và viên sỏi. Anh ta mặc y phục tương tự như váy. Phụ nữ trong làng có tóc gọn sóng thật dài, vô cùng mỹ lệ, bộ dạng rất giống người Anh-điêng hoặc người Hawaii hiện đại.

Dolores: Bạn được đào tạo để trở thành một shaman?

Marian: Tôi nghĩ tôi sinh ra để làm việc đó. Cha mẹ tôi, mẹ tôi là một shaman y thuật. Họ đã qua đời. Tôi kế tục hoàn thành những gì họ đã làm. Tôi cũng làm những chuyện khác - tôi biết săn bắn, khi đó

mọi người sẽ đến nói chuyện với tôi. Tôi sẽ nói chút chuyện với họ, cho họ những hòn đá có thể cầm trong tay.

Dolores: Tại sao bạn cho họ đá?

Marian: Vì đó sẽ thay đổi tần số rung động của họ. Đó là vật lý. Họ bởi vậy sẽ có cảm giác khác, và tốt hơn. Họ tin như vậy. Vì tin cho nên họ sẽ làm nó thành như thế.

Dolores: Đó chỉ là đá bình thường thôi sao?

Marian: Không phải, trên cơ bản đều là đá nhạ chúng tôi tìm thấy trên bãi biển - đá quý và đá cuội. Tôi sẽ bỏ năng lượng trị liệu vào trong đá.

Dolores: Giống như khi bạn đặt năng lượng vào đá khổng lồ. (Phải) Vậy bạn sẽ đưa đá cho dân làng, nó sẽ giúp họ mạnh khỏe. (Phải) Sau đó, thông qua tâm trí, bạn được bảo là cũng nên bỏ năng lượng vào đá lớn?

Marian: Phải, vì nó sẽ khiến Trái Đất cảm thấy tốt hơn. Cho cả Trái Đất lẫn nhân loại.

Dolores: Những tảng đá lớn có được bố trí theo thiết kế hay khuôn mẫu nào không?

Marian: Một loại anten nào đó. Chỉ sắp xếp như một đường thẳng tắp.

Dolores: Bạn nói "anten" nghĩa là gì?

Marian: Nó sẽ truyền tần số vào trong Thái Dương hệ. Đây là để tất cả sinh mệnh trong Thái Dương hệ biết hành tinh Trái Đất là quý báu cỡ nào.

Dolores: Những sinh mệnh kia chung sống cùng các bạn, hay chỉ ở trên tàu vũ trụ?

Marian: Họ sẽ tới khắp nơi. Họ chỉ đến trông tôi. Họ đi khắp nơi. Họ đến những hành tinh khác, tốc độ vô cùng nhanh. Vù một cái là đến, vù một cái là đi. Tôi phải làm việc cùng với họ. Lúc tôi kêu gọi họ, họ sẽ xuất hiện. Họ là gia đình của tôi. Nhưng chỉ khi thật cần thiết thì mới kêu gọi.

Dolores: Tại sao bạn gọi họ là "gia đình"?

Marian: Bởi vì tất cả chúng tôi đều đến từ Mặt Trời.

Họ kết nối với nhau, tựa như lúc cô ấy là cây cối, kết nối với tất cả thiên nhiên vì mọi thứ đều đến từ Mặt Trời. Anh ta, trong một thời gian, từng có gia đình thật, nhưng bọn họ cũng đã qua đời. Trong làng có rất nhiều trẻ con, mỗi người đều vui vẻ sống chung ở đó. Mọi người chăm sóc lẫn nhau. Vì anh ta có khả năng trị liệu nên dân làng rất ít khi ngã bệnh, phần lớn là bất ngờ xảy ra.

Thăm dò đến đây, dường như đã không thể khai quật thêm thứ gì khác nữa, nên tôi chuyển anh ta tiến tới một ngày quan trọng, hỏi nhìn thấy cái gì.

Marian: Cả đảo cứ như thế mà bị phá hủy. Xảy ra một trận đại hồng thủy. Chúng tôi chìm xuống. Cả đảo chìm xuống. Sau đó tôi chết. Nhưng chúng tôi không thật sự chết, chúng tôi chỉ bị bao trùm hoàn toàn bởi nước.

Dolores: Sự việc xảy ra rất đột ngột?

Marian: Đúng vậy, bất thành linh. Chỉ là một buổi sáng bình thường, giống như sóng thần.

Dolores: Bạn không được cảnh báo trước về nó?

Marian: Không. Chẳng qua không sao hết cả.

Tôi hỏi những sinh mệnh kia có thử cảnh báo bọn họ hay không, nhưng anh ta nói họ không có ở gần đó. Họ có lẽ cũng không thể làm được gì nhiều. Chuyện xảy ra quá đột ngột, cả đảo đều bị nước bao trùm.

Marian: Rất nhiều người chết. Dĩ nhiên, không ai thật sự chết. Họ chỉ trôi đến nơi khác. Tất nhiên rất đáng sợ. Đó là một hòn đảo rất lớn. Ngàn vạn người, vài trăm ngàn người mà chúng tôi không quen biết, họ cũng đã chết. Giống như cả một lục địa chìm xuống.

Dolores: Một lục địa chứ không phải một hòn đảo?

Marian: Một lục địa. Chúng tôi ở rìa lục địa, tưởng rằng đó là đảo của mình. Chúng tôi không đi đến nơi quá xa, cho nên không biết nó lớn tới cỡ nào. Cho đến khi chúng tôi rời khỏi thân thể và nhìn xuống, thấy Lemuria rộng lớn tới bao nhiêu, mới biết được nó lớn như một lục địa. Chúng tôi chỉ là một nhóm ở tại rìa của nó. Để an toàn, chúng tôi khấn khít tụ họp ở cùng nhau. Nhìn từ chỗ của tôi, cả lục địa đều chìm xuống, chìm vào trong nước. Trái Đất phẳng phất như nứt ra

một cái khe lớn, hình như xảy ra động đất. Chính là như vậy, một trận động đất khổng lồ. Đáy biển mở ra, hút cả lục địa vào. Nuốt vào. Nước từ bốn phương tám hướng tuôn vào. Thái Bình Dương rất to lớn.

Dolores: Tôi tự hỏi nếu những sinh mệnh kia ở đây, họ có thể làm gì.

Marian: Tôi nghĩ họ đã nhìn, có lẽ còn mang một vài người lên tàu vũ trụ của họ. Đó là chuyện đã định sẽ phải xảy ra.

Dolores: Tôi đoán dù họ có làm gì thì cũng không thể ngăn cản chuyện này xảy ra.

Marian: Phải, đó là Mẹ Trái Đất làm. Cô ấy đang điều chỉnh bản thân. Có chút nhiễu loạn bên kia hành tinh, cho nên tạo thành sự điều chỉnh này.

Dolores: Bạn thấy được cái gì?

Marian: Tôi thấy những đợt sóng lớn của hoạt động mặt trời tiến vào Trái Đất. Một sự điều chỉnh. Tôi cũng không biết ý nghĩa của nó là gì, chỉ biết đó được yêu cầu bởi vài nhóm đã làm nhiễu loạn sự cân bằng xung quanh mạng lưới hành tinh. Khiến cho xảy ra động đất và sóng triều.

Dolores: Phía bên kia của thế giới điều chỉnh cái gì?

Marian: Tôi nghĩ đó là một thử nghiệm khác. Họ làm một thử nghiệm, cố điều chỉnh cái gì đó, nhưng tạo thành phản hiệu quả.

Dolores: Từ góc độ hiện tại của mình, bạn có thể biết rất nhiều chuyện. Người làm thử nghiệm là ai?

Marian: Họ không thuộc về Trái đất, là tới từ hệ sao khác. Tôi không biết họ là ai. Tôi không thể thấy họ. Bằng cách nào đó, họ giống như một ý thức tập thể, nhưng không phải đến từ Mặt Trời. Nhóm chúng tôi không bao giờ... nhóm chúng tôi yêu hành tinh Trái Đất bởi vì nhóm chúng tôi đến từ Mặt Trời. Cho nên chúng tôi dưỡng nuôi hành tinh Trái Đất và những dạng sống của cô ấy. Chúng tôi giúp đỡ - không phải chỉ có chúng tôi - toàn bộ chúng tôi hiệp lực làm Trái Đất trở thành thiên đường tươi tốt. Nhóm chúng tôi vẫn luôn yêu hành tinh này.

Dolores: Bạn có thể phát hiện cái gì khác có liên quan đến thử nghiệm này không?

Marian: Tôi nghĩ họ chỉ là tò mò, muốn biết làm rối loạn mạng lưới thì sẽ như thế nào. Họ chỉ xem thử nghiệm tiến hành. (thở dài) Tôi không thể kết luận họ là từ đâu tới.

Dolores: Không sao. Nhưng bọn họ được cho phép làm thử nghiệm này?

Marian: Họ là ở chiều kích của tự do ý chí, không ai có thể dừng họ lại. Họ không quan tâm đến tất cả những dạng sống sẽ bị ảnh hưởng đến. Họ chỉ lạnh nhạt và quan sát, không phải ác ý. Chỉ giống như, được rồi, hãy xem điều gì xảy ra khi chúng ta làm như vậy.

Dolores: Bạn có biết sau khi sự việc xảy ra, họ nghĩ gì khi đã chứng kiến hủy diệt?

Marian: Họ không có sự hối hận của nhân loại. Họ không có loại mã hóa gen có thể cảm nhận xót thương hay hối hận. Họ chỉ rời đi, tìm một sân bãi khác để thử nghiệm. Họ trở lại chiều kích của mình để báo cáo.

Dolores: Bạn nhìn xuống Trái Đất, cô ấy có phải mất một khoảng thời gian mới trở lại bình thường?

Marian:Ồ, gần mười vạn năm. Trái Đất hình như cần nghỉ ngơi, chợp mắt một chút, và chữa lành. Để năng lượng hàn gắn của Mặt Trời giúp đỡ.

Dolores: Nhân loại không tuyệt chủng phải không?

Marian: Có vài người sống sót, những người khác được đưa vào. Những sinh mệnh đi tới để giúp thay đổi DNA để tính đến... Đây cũng là thử nghiệm, nhưng khác với gieo mầm. Hội đồng Chín đem nó lên của họ để phục hồi quần thể Trái Đất.

Dolores: Tại sao họ phải thay đổi DNA?

Marian: Vì DNA chỉ có hai sợi, người Lemuria có mười hai.

Dolores: Đây sẽ gây nên khác biệt gì đó?

Marian: Phải. Họ có khả năng hòa hợp nhất thể cùng tự nhiên, cũng có thể kết nối cùng tâm trí vũ trụ.

Dolores: Đó là lý do họ có thể sử dụng năng lượng?

Marian: Vâng, họ có những sức mạnh.

Dolores: Đó là vì DNA?

Marian: Phần nào. Chúng ta đến từ Mặt Trời.

Dolores: Tôi tự hỏi DNA mười hai sợi có gì đặc biệt?

Marian: Nó có dung tích trong nó và nó rất bao la, liên chiều kích, sức mạnh của Đấng sáng tạo. Họ rất có tình yêu... Chỉ dành để làm điều tốt.

Dolores: Sau khi mọi người đều bị hủy diệt, họ quyết định phục hồi quần thể, tại sao không để mười hai sợi DNA như trước?

Marian: Hội đồng Chín cho rằng như vậy tốt hơn, vì họ nghĩ chúng ta đã được trao cho quá nhiều quá sớm. Chúng ta còn chưa sẵn sàng, đây là một cách thức giảm tốc sự phát triển.

Dolores: Họ cho rằng thoái hóa thì tốt hơn?

Marian: Vâng, rất quái lạ, vì sau Lemuria, người hang động, người Neanderthal, và người cổ đại chỉ có hai sợi xoắn ốc. Não bộ của họ không giống... Họ giống như động vật - họ tới đây và rải DNA của mình. Và nó trở nên rất rắc rối, sau đó chúng ta lùi lại giai đoạn ban sơ, và họ rời khỏi.

Dolores: Họ cho rằng lùi lại và để nhân loại bắt đầu lại thì tốt hơn? (Phải)

Nhân loại mất đi tất cả sức mạnh? (Phải) Bạn cho rằng đó là ý tưởng tốt sao?

Marian: Điều đó không phải do tôi phán xét. Tôi chỉ là quan sát.

Dolores: Nhưng bạn có biết về kế hoạch lùi lại chỉ còn hai sợi DNA là gì không? Sau đó vẫn có thể phát triển lên thêm không?

Marian: Hiện tại đang thay đổi.

Dolores: Thay đổi thế nào?

Marian: Tôi không biết phải giải thích ra sao, chỉ có thể nói "chính là như vậy". Đó là một phần của kế hoạch cho phép nó chuyển biến thành cái nó có thể là, nên là, luôn là, để giúp mang tất cả chúng ta vào tần số mới. Không phải mọi người đều có thể đi. Không phải mọi người đều có mười hai sợi xoắn ốc.

Dolores: Chuyện này mất một thời gian phải không?

Marian: Đã tiến hành lâu rồi.

Dolores: DNA tiến hành tái cấu trúc?

Marian: Phải, nó đang đến. Nó lúc này đang xảy ra nhanh hơn.

Dolores: Tại sao nó xảy ra nhanh hơn?

Marian: Bởi vì sự gia tốc... Bởi vì mạng lưới đang được căn chỉnh... những vết rách đang được phục hồi.

Dolores: Cho nên DNA được cho phép thay đổi lần nữa? (Phải) Con người sẽ chú ý tới điều này như thế nào trên thế giới chúng ta ngày hôm nay?

Marian: Ừm, có vài người sẽ không chú ý tới, nhưng người phát giác sẽ cảm thấy kết nối tốt với "Toàn Bộ". Cảm giác của họ sẽ được cường hóa. Họ sẽ trở nên nhẹ hơn... Trong suốt hơn.

Dolores: Người bên cạnh họ sẽ chú ý thấy sao?

Marian: Một phần sẽ vậy. Một phần sẽ tiếp tục mộng du.

Dolores: Tôi nghĩ nếu họ trở nên trong suốt hơn, theo lý mà nói hẳn sẽ bị chú ý tới mới phải.

Marian: Họ sẽ chỉ trở nên vô hình.

Dolores: (Đó là một điều bất ngờ) Cuối cùng thì?

Marian: Phải. Nhưng họ vẫn ở đây. Cái này giống như chuyển kênh TV.

Dolores: Nếu biến thành vô hình, người bên cạnh họ sẽ không thấy họ nữa? (Phải) Họ sẽ ở đâu?

Marian: Ở một kênh khác.

Dolores: Một chiều kích khác? (Phải) Họ sẽ ý thức được sao? (Được) Họ sẽ biết có chuyện xảy ra? (Ồ, vâng) Nhưng những người khác thì không? (Phải) Thay đổi DNA có phải sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với năng lực tâm linh?

Marian: Phải. Mọi người sẽ trở nên thần giao cách cảm hơn. Không cần ngôn ngữ, chỉ cần trao đổi thông qua trái tim và những khối ý niệm. Không thể dối hay gian. Bạn không cần làm thế.

Dolores: Mọi người đều sẽ biết.

Marian: Đúng vậy, đó là chuyện tốt.

Dolores: Quả thật. Nhưng tại sao lại xảy ra vào lúc này? Nó đang được cho phép trở lại?

Marian: Thời điểm đã tới. Nó phải xảy ra. Thời gian vút qua cho Gaia (Mẹ Trái Đất) tốt nghiệp và mang theo những học sinh tốt nhất của mình. Để lại sau lưng sự phá hủy, hủ bại, tiêu cực và bóng tối. Cô ấy giống như vỡ ra, biến thành hai... Một Trái Đất mới... Một Jerusalem

mới, đại nạn hạt nhân sẽ không được tạo ra. Đây đều là một phần của thiết kế vĩ đại của ánh sáng vĩ đại ở thiên đường, Hội đồng Chín.

Dolores: Những người đến Trái Đất mới có liên quan với DNA mười hai sợi hay gì đó không?

Marian: Phải, những người này sẽ đi. Người ở lại sẽ vô cùng sợ hãi, cho nên có vài người sẽ lưu lại để giúp đỡ họ. Vì sẽ rất hoảng loạn, có vài người sẽ hy sinh ở lại đây. Rất buồn.

Dolores: Những người ở lại đó... DNA của họ không thay đổi?

Marian: Vâng, họ không cho phép. Tôi không biết nó vận hành thế nào, nhưng cái này giống như con người mang đôi giày chì trên chân mình và họ không muốn trở nên nhẹ hơn.

Dolores: Vậy đó là lựa chọn cá nhân? (Phải) Được rồi, bạn có thể từ vị trí hiện tại nhìn thấy mọi thứ. Bạn nói Lemuria vốn là Hawaii ở hiện tại? (Vâng) Cả lục địa đó chỉ còn lại Hawaii?

Marian: Vâng, còn một phần của Nhật Bản và Singapore. Đó là một lục địa khổng lồ. Bán đảo Baja, California là một phần của bờ biển. Vô cùng to lớn.

Dolores: Còn sót lại những phần nào khác không?

Marian: Có, nhưng tôi không biết tên những đảo này.

Dolores: Là đảo trên Thái Bình Dương?

Marian: Phải. Xa đến Nhật Bản. Vô cùng lớn.

Dolores: Nghe có vẻ như bao trùm phần lớn Thái Bình Dương?

Marian: Tôi nghĩ vậy.

Dolores: Chúng tôi từng nghe rất nhiều chuyện có liên quan tới Atlantis. Nó là sau Lemuria sao? (Phải) Có người may mắn sống sót sau đại nạn Lemuria không?

Marian: Có vài người đi qua nó ngay từ đầu. Là người tốt. Tôi nghĩ họ là được những anh em vũ trụ chở bay tới nơi về sau sẽ phát triển thành Atlantis.

Dolores: Vậy họ triển khai nền văn minh mới ở khu vực kia của thế giới? (Phải) Những thứ đó đều là chuyện chúng ta không biết ngày nay.

Marian: Rất nhiều người biết chuyện này.

Dolores: Ừm, họ biết về Atlantis, nhưng không biết nhiều về Lemuria. (Phải) Họ cũng không biết chuyện DNA. Nhưng lấy được tất cả những thông tin này vốn chính là một phần công việc của tôi. (Phải) Sau đó bạn được bảo rằng hãy sống trong thân thể Marian? Là thế sao? (Phải) Tại sao bạn quyết định trở lại thân thể nhân loại vào lúc này ở thời đại chúng ta?

Marian: Tôi chỉ đến tham dự chuyển đổi.

Bất luận tôi hỏi gì, cô ấy đều có câu trả lời rất tốt, cho nên tôi cho rằng không cần gọi Siêu thức ra, cô ấy cũng cho là như vậy. Thế là tôi chuyển qua những vấn đề được bản thân Marian đưa ra. Tất nhiên thắc mắc đầu tiên luôn là "câu hỏi muôn thuở". Mục đích cuộc đời cô ấy là gì? Tại sao cô ấy lại ở chỗ này? Cô ấy nên làm chuyện gì?

Marian: Cô ấy là sinh mệnh ánh sáng tới từ Mặt Trời, đến đây để nâng cao rung động, hỗ trợ tinh lọc nước và nâng cao rung động, như vậy mọi người có thể cảm thấy tốt hơn.

Dolores: Nghe có vẻ cô ấy cũng không có bao nhiêu tiền kiếp ở trên Trái Đất? Phải không?

Marian: Cô ấy đã có năm trăm hoặc hơn.

Dolores: Trên Trái Đất? (Phải) Tôi cứ tưởng là không nhiều như vậy.

Marian: Cô ấy đã có rất nhiều trải nghiệm, một số rất nhanh... Chỉ là trải nghiệm sinh ra và chết. Nếu lấy thời gian mấy trăm vạn năm để xem, thật sự cũng không nhiều.

Dolores: Cũng phải. Tại sao cô ấy phải tới Trái Đất trải nghiệm tất cả những thứ này?

Marian: (cười) Vì cô ấy rất yêu sự cuốn theo và nhớ nơi mình thực sự đến từ đó. Cô ấy thích sự cuốn theo của tình yêu và sự trao sự nhận. Cô ấy yêu hành tinh này - Cô ấy chỉ muốn sống vui vẻ. Không muốn sự việc trở nên quá nặng nề. Khi người bên cạnh bị thương, cô ấy cũng sẽ trở nên bị thương - cô ấy có thể đọc được tâm trí người khác.

Marian muốn hỏi cô có nghiệp cần hoàn trả hay không. Nếu có, cô ấy muốn triệt để giải quyết. Họ nói, "Cô ấy làm khá nhiều rồi. Nó tốn một thời gian dài của cô ấy."

Marian trên cơ bản trải qua một cuộc đời hoàn mỹ, một cuộc sống an nhàn: làm chuyện mình muốn làm, thân thể lại rất khỏe mạnh. Cô

ấy truyền ánh sáng đến mọi vật, con người, động vật và đất. Nghe có vẻ cô là người thuộc làn sóng thứ hai, là người quan sát, chỉ ở đây để tạo ra năng lượng tích cực và truyền nó cho những người khác. Cô đã làm rất tốt.

Ngoài ra, tôi cũng hỏi một vài vấn đề cô ấy trải qua trong quá trình trưởng thành trước kia. “Cô ấy vẫn luôn được bảo vệ. Cô ấy là chất xúc tác, giúp đỡ người khác xử lý nghiệp của họ. Đây cũng hữu ích đối với cô, vai trò chủ yếu trước giờ của cô là làm chất xúc tác. Để con người học về tình yêu.”

Trước khi lần thôi miên này kết thúc, tôi lại nghĩ đến vài vấn đề. “Đá của Lemuria, chính là những khối đá được đặt đó và có năng lượng, chúng bây giờ còn tồn tại không? Hay đã ở dưới đáy biển?”

Marian: Một số vẫn còn ở Đảo Lớn của Hawaii, nhưng bị che lấp. Chúng bị chôn trong dung nham.

Dolores: Chỗ đó có rất nhiều dung nham. (Vâng) Vậy hòn đảo đó vẫn có rất nhiều năng lượng từ chúng? (Vâng, ồ vâng)

Chương 14

Hội Đồng

Lúc từ đám mây xuống, Carol cảm thấy rất hoang mang. “Cảm thấy nơi này không đúng. Không giống đời sống Trái Đất mà tôi đang tìm kiếm. Tôi cảm thấy mình ở một chiều kích khác. Tôi thấy vũ trụ, những vì sao và thiên hà. Mây giống như một loại phương tiện nào đó, nó mang tôi xuyên qua một cái hang. Tôi mới ra khỏi hang, mây giống một quả cầu ánh sáng hơn. Tôi thấy rất nhiều thứ... những thiên hà và có vài nơi tôi đang thử đến. Tôi đang đến một hệ sao xác định nơi tôi sống ở đó lâu hơn ở đây. Có mấy ngôi sao và vài hệ mặt trời, tôi cảm thấy mình đang về nhà gặp các bạn của mình. Họ nhớ tôi.”

Dolores: Bạn chỉ một nơi xác định trong hệ sao đó?

Carol: Vâng. Nó chỉ đột nhiên xuất hiện ở đó. Tôi hiện tại ở trên một hành tinh trong đó. Nơi này có một vật kiến trúc rất lớn, có rất nhiều người đi tới đi lui, làm chuyện của mình. Vật kiến trúc là tổng bộ nào đó. Tôi đang đi vào phía trong.

Dolores: Tại sao bạn cho rằng đó là tổng bộ nào đó?

Carol: Văn phòng của tôi ở đây - một số người ý thức được tôi chỉ đến đó bằng hình thức năng lượng. Rất nhiều thời gian tôi đều ở đây.

Dolores: Bạn có muốn đến văn phòng của mình không? (Có) Nói cho tôi biết nó trông như thế nào?

Carol: Nó ở tầng lầu cao nhất, toàn bộ đều là thủy tinh. Tôi thấy được núi phía xa và đài phun nước khắp nơi trong thành phố.

Dolores: Trong văn phòng của bạn có gì?

Carol: Không nhiều. Không gian rất lớn, rất rộng mở. Trên bàn làm việc có máy tính, cả bàn đều là cơ sở dữ liệu của tôi. Mặt bàn chính là màn ảnh.

Tôi bảo cô ấy nhận thức thân thể mình, cô nói thân thể cô giống như nhân loại, nhưng lại có chút bất đồng. Cô ấy cảm thấy mình không phải nam cũng không phải nữ. “Đều không. Cả hai.” Cô mặc

quần dài và áo sơmi, còn một chiếc áo khoác bông bênh. Khi tôi hỏi cô cảm thấy mình trẻ tuổi hay cao tuổi, cô nói "Tôi cảm thấy rất già và rất trẻ... Không có tuổi. Tôi giống như một nhân loại mà không xác định là nam hay nữ. Đó là một xã hội nhân loại vô cùng tiên tiến."

Ngoại trừ nguyên cái bàn làm việc chính là một cái máy tính, trong văn phòng có những thứ kỳ lạ khác. "Trong phòng có treo vài tấm thủy tinh, chúng là cửa sổ và màn ảnh cho cơ sở dữ liệu. Tôi chỉ vào chúng, chúng sẽ hoạt động."

Dolores: Cho nên đó không phải cửa sổ thủy tinh để nhìn ra phía ngoài?

Carol: Vâng. Không phải cửa sổ thủy tinh. Giống những bảng điều khiển thủy tinh hơn. Khi tôi chỉ vào chúng, chúng sẽ khởi động, và sự vật sẽ di chuyển lúc tôi tìm tư liệu. Mỗi cái khác nhau làm những thứ khác nhau.

Dolores: Bạn ở trong văn phòng phụ trách công việc gì?

Carol: Tôi là người điều hành của một số thứ. Tôi là một thành viên của hội đồng.

Dolores: Cho nên bạn phải có một cơ sở dữ liệu?

Carol: Vâng, chúng tôi giám sát những hệ sao.

Dolores: Là những hệ sao khác hệ sao của bạn?

Carol: Vâng, có những vật kiến trúc khác trên những hành tinh khác mà đều là một phần của mạng lưới này. Chúng có những chính phủ nhân từ. Có vật kiến trúc đồng dạng trên rất nhiều hành tinh. (cô ấy bắt đầu khóc) Tôi nhớ nơi này! Bạn bè tôi ở đây. Toàn bộ gia đình tôi ở đây trong hệ sao này - tôi vẫn bị kẹt trong kế hoạch này ở Trái Đất.

Dolores: Ý của bạn là gì? Kế hoạch trên Trái Đất?

Carol: Chúng tôi là một trong những người thử nghiệm với kế hoạch trên Trái Đất. Chúng tôi là những người vạch kế hoạch cho nó. Chúng tôi là bộ phận thuộc một nhóm của chủng loại... rất nhiều... Chúng tôi không phải là những người duy nhất. Chúng tôi tham dự thử nghiệm nhân loại trên Trái Đất, cho nó những thách thức của nó, xem những kế hoạch của nó và quá trình tiến triển.

Dolores: Bạn lúc đầu là ở chỗ này sao? (Phải) Vậy đó đã là một thời gian rất lâu rồi phải không? (Phải) Nhưng bạn nói bạn giám sát vài hệ

sao khác nhau.

Carol: Trong vũ trụ có các hành tinh khác cũng đang tiến hành rất nhiều thử nghiệm bất đồng. Trái Đất không phải hành tinh duy nhất. Có nhiều hành tinh hỗn loạn.

Dolores: Trái Đất là một trong những hành tinh hỗn loạn?

Carol: Không phải Trái Đất. Là chúng loài nhân loại thoát ly quỹ đạo.

Dolores: Những nơi khác cũng thường thoát ly quỹ đạo sao?

Carol: Không. Một số tiến hóa khá êm ả.

Dolores: Nguyên nhân gì khiến Trái Đất hỗn loạn?

Carol: Nó bị quấy nhiễu.

Dolores: Bạn có thể thấy được đó là gì không?

Carol: Tôi đang xem... Cơ sở dữ liệu... Tôi đang kiểm tra lịch sử. Vì khuẩn sinh học nào đó tiến vào làm hỗn loạn DNA, nhưng chúng tôi quyết định thuận theo tự nhiên, nhìn xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Đây hoàn toàn giống lời của Phil trong "Keepers of the Garden", cũng chính là giai đoạn đầu Trái Đất phát triển, có một thiên thạch rơi vào Trái Đất, mang đến vi khuẩn xa lạ. Nhân loại từ đó có bệnh tật, thử nghiệm vĩ đại về sáng tạo ra nhân loại hoàn mỹ trên Trái Đất bởi vậy bị phá hỏng. Carol nói không sai, hội đồng cảm thấy rất bị thương đối với việc thử nghiệm bị hủy hoại. Họ không thể không làm ra quyết định, hoặc phá hủy mọi thứ làm lại từ đầu, hoặc tiếp tục làm dưới tình trạng biết nhân loại sẽ mãi mãi không trở nên hoàn mỹ như trong kế hoạch.

Vì hội đồng đã đầu tư vào thử nghiệm này vô số thời gian và công sức, nên họ quyết định tiếp tục duy trì thử nghiệm. Đây cũng giải thích tại sao luôn có người ngoài hành tinh làm một vài thử nghiệm. Họ thử làm chủng tộc nhân loại trở về kế hoạch ban đầu, trở thành giống loài vĩnh viễn sẽ không sinh bệnh, chỉ lúc đã sẵn sàng mới có thể tử vong.

Dolores: Ý của bạn là thiên thạch phá hủy kế hoạch nguyên bản?

Carol: Đúng, nhưng chúng tôi tin rằng không có gì là bất trắc ngẫu nhiên.

Dolores: Tôi được cho biết dạng thân thể nhân loại là dùng tốt nhất. Đó là lý do nó được dùng ở rất nhiều nơi?

Carol: Phải, nó là tổ hợp của nhiều giống loài. Đó là Bò Sát. Đó là Silicon. Có rất nhiều chủng loài đã đóng góp vào phương tiện nhân loại cho nhận thức của họ.

Dolores: Nếu bạn ở đó từ ban đầu, vậy bạn sẽ không có tuổi sau đó, phải không?

Carol: Chúng tôi không ở trong thời gian. Chúng tôi không ở trong thời gian đồng dạng.

Dolores: Trên Trái Đất, chúng ta cho rằng một tế bào muốn phát triển thành cơ thể người hiện tại, cần thời gian rất lâu. Nhưng bạn không thừa nhận thời gian?

Carol: Sự vật chỉ là hiển hiện. Chúng được nghĩ tới chúng được sinh ra.

Dolores: Bạn hình như rất hạnh phúc ở hội đồng đó, phải không? (Phải) Tại sao bạn quyết định rời khỏi?

Carol: Tôi quyết định tôi muốn trải nghiệm nó từ trong ra ngoài thay vì quan sát. Tôi biết chuyện này sẽ rất vất vả gian nan, những người khác cũng cực lực can ngăn tôi. Họ cần tôi ở đó. Không muốn không tìm thấy tôi. Nhưng tôi quyết định phải đi, tôi nghĩ tôi có thể sửa chữa các thứ từ bên trong. Tôi là một Master.

Dolores: Nếu đã là Master, hẳn không có chuyện gì làm khó được bạn.

Carol: Phải, nhưng sự vật không vận hành như vậy.

Dolores: Nghe có vẻ bạn rất cố chấp, không nghe lời khuyên của họ.

Carol: Vâng, đó là một trong những phẩm chất của tôi. Vì tôi là người sáng chế, để sáng chế và sáng tạo, bạn phải biết được tạo tác từ mọi góc độ. Tôi là Người Sáng Tạo.

Dolores: Bạn nói bạn ngay từ đầu đã giúp đỡ tạo ra sự sống ở trên Trái Đất?

Carol: Tôi chỉ trợ giúp. Đó là một đội rộng lớn.

Dolores: Nhưng tiếp đó bạn quyết định phải ra trải nghiệm?

Carol: Phải, làm bản thân trở nên bé nhỏ. Tồn tại trong một thế giới vi mô.

Dolores: Bạn phải bắt đầu từ chỗ nào? Tôi đang cố hiểu được ý của bạn.

Carol: Ừm, thế giới vi mô là tầng thứ nhỏ nhất của sinh mệnh, khởi đầu ở phân tử với những định thức. Trước khi tiến vào hình thể.

Dolores: Vậy nếu đến Trái Đất, bạn phải bắt đầu từ tầng thứ đó?

Carol: Tôi không bắt buộc phải làm. Tôi làm điều tôi muốn. Những người khác thấy đó là cần thiết, nhưng tôi thì không.

Dolores: Vậy đó là hình thức đầu tiên mà bạn tiến vào? Tầng thứ thế giới vi mô?

Carol: Hạt cơ bản... nhận thức của một hạt cơ bản. Nhỏ hơn một điện cực... nhỏ hơn nhân... nhỏ hơn... nhỏ. Không từ ngữ nào có thể hình dung.

Dolores: Bạn trải nghiệm được gì ở tầng thứ đó?

Carol: Năng lượng, chỉ là năng lượng. Trở nên nhỏ như vậy thật vô cùng hưng phấn.

Dolores: Bạn phải trải qua một quá trình rất lâu dài mới được phép trở về?

Carol: Tôi có thể trở về bất cứ lúc nào.

Dolores: Nếu bạn muốn bắt đầu từ năng lượng thuần túy, vậy kể đó bạn lại tiến vào loại hình thức nào?

Carol: Tôi thử qua tất cả, tôi là cây, là electron, là hạt căn bản, là sóng ánh sáng, là nhân, là sao, là hành tinh, là đại dương, là nước, là động vật, là bò sát, là nhân loại, là tôi, là đá, là sỏi, là rất nhiều thứ.

Dolores: Bạn học được gì khi là tất cả những hình thể bất đồng đó?

Carol: Không, không có gì để học... Chỉ là tồn tại. Nó không phải về những bài học. Nó chỉ về trải nghiệm. Chỉ là trải nghiệm.

Dolores: Nhưng bạn không bắt buộc phải đến. Đó là quyết định cá nhân của bạn?

Carol: Vâng, và tôi đã phải thúc đẩy nó. Họ cố ngăn cản và tôi nói "Tránh ra".

Dolores: Sau đó họ không ngăn cản bạn nữa?

Carol: Phải. Tự do ý chí luôn luôn được tôn trọng.

Dolores: Bạn đã trải qua tất cả những hình thể đó, sau đó quyết định đến thân thể nhân loại?

Carol: Phải, tôi làm nhân loại một thời gian, sau đó ngưng làm nhân loại... quá thô ở thời điểm đó.

Dolores: Lúc làm nhân loại, bạn trải qua rất nhiều loại đời sống khác nhau sao?

Carol: Tất cả chúng đều có những đời sống. Trải nghiệm toàn bộ chúng. Muốn tìm ra rốt cuộc là sai cái gì. Cả tuyến sai chỗ nào? Vì khuôn tạo thành quấy nhiễu như thế nào và làm sao sửa chữa.

Dolores: Làm thế nào chữa trị tổn hại?

Carol: Tổn hại là sự chuyển hướng vào một kiểu khác của sự phát triển. Dưới tình trạng này, chỉ có thể sửa chữa tổn hại từ bên trong. Không thể lấy tư cách người quan sát mà sửa chữa.

Dolores: Đây là lý do bạn trải nghiệm rất nhiều loại hình sinh mệnh bất đồng?

Carol: Vâng. Phải nhìn vào toàn bộ nó.

Dolores: Một số đời sống là tiêu cực cũng như tích cực, phải không?

Carol: Phải, nhưng tiêu cực là một ảo giác. Tiêu cực và tích cực đều là vật liệu xây dựng. Tiêu cực là chất xúc tác tiến hóa.

Dolores: Bạn biết nhân loại coi tiêu cực là không tốt.

Carol: Họ nên đổi tên nó là chất xúc tác tiến hóa. Chúng ta được cổ tình trao cho chất xúc tác này để tiến hóa. Những thứ xuất hiện tiêu cực đó... những thứ đó là có mục đích.

Dolores: Nhưng bạn đã làm nó rất lâu trong các hạng mục của Trái Đất, tôi đoán.

Carol: Tôi đến đến đi đi, không phải cứ luôn ở đây. Đúng, và lâu hơn kế hoạch nhân loại ở trên Trái Đất, chúng tôi có nhiều hơn trước đó. Có nhiều những thử nghiệm nhân loại trước Kỷ Băng hà của Trái Đất hơn. Có sáu... Sáu của nhiều... của một số.

Dolores: Đây nghĩa là gì? Bạn hãy giải thích một chút xem sáu là cái gì.

Carol: Trái Đất từng có hàng trăm ngàn năm hoàn toàn không có sự sống ở trên đó. Khoảng giữa là những cửa sổ nhỏ để có hình thức sự sống phức tạp, chúng tôi sử dụng mỗi khoảng thời gian đó.

Dolores: Đó là điều tôi đang tự hỏi, sáu giai đoạn kia là gì?

Carol: Đó không phải những giai đoạn... Chỉ là những thử nghiệm. Là sáu cửa sổ trong thời gian khi hình thức sự sống phức tạp có thể ở đây trên Trái Đất. Khi nhân loại, thực vật và động vật có thể tồn tại. Hai khoảng thời gian đầu chỉ là những chủng loài khác. Không nhất thiết là những thực thể bạn nhận biết trong thời không này. Nhân loại là thử nghiệm gần đây hơn với sự tổ hợp sau khi thử nghiệm với nhiều hình thể sự sống khác. Nhân loại có lẽ cũng là ý tưởng vĩ đại nhất.

Dolores: Theo cách bây giờ của họ? (Không) Đó là giai đoạn thứ sáu?

Carol: Không phải, không có giai đoạn. Nó chỉ là những thử nghiệm. Lần này là thử nghiệm thứ sáu ở đây, hình thể sinh mệnh nhân loại được dùng trong bốn thử nghiệm sau ở đây. Chẳng qua chúng tôi đã thử nghiệm với nhân loại ở rất nhiều thiên hà, họ là sáng chế gần đây hơn so với những chủng loài khác cổ lão hơn. Nhưng đã có những tì vết và chúng tôi đang tìm kiếm nhiều ý thức hơn mà có thể nắm giữ nhiều ý thức hơn. Và tìm kiếm một phương tiện vật lý có thể nắm giữ và hướng dẫn ý thức. Chúng tôi chưa hoàn mỹ hóa ý tưởng về phương tiện vật lý này trong hình thể nào, nhưng chúng tôi có thời gian vô hạn để khám phá điều này.

Dolores: Cố gắng làm nó hoàn mỹ?

Carol: Không phải hoàn mỹ... Nhiều trải nghiệm hơn. Một khi đạt tới sự hoàn mỹ, nó liền không hoàn mỹ nữa bởi vì bạn sẽ muốn thử những thứ khác.

Dolores: (cười) Nhưng một số chủng loài, những nhân loại, đã từng ở trên Trái Đất và không sống sót và kéo dài, phải không?

Carol: Chính xác. Lau bảng, bắt đầu lại.

Dolores: Nó không tiến hành theo cách nó nên vận hành?

Carol: Cũng không có “nên” hay “không nên”. Có đôi khi chúng tôi thả rộng cho đến khi nó trông như không còn tính xây dựng nữa. Có đôi khi sự thoái hóa sẽ nguy hại đến những thử nghiệm khác, và chúng tôi cần tìm hãm thử nghiệm này.

Dolores: Đó là một kế hoạch rất lớn?

Carol: Mang tính vũ trụ. Còn có những vũ trụ khác.

Dolores: Và chúng ảnh hưởng lẫn nhau, cho nên bạn phải giám sát tất cả?

Carol: Vâng, và cần thận để những thử nghiệm không thâm nhập vào nhau. Đó sẽ tạo thành tổn hại với sự tiến hóa khác. Thử nghiệm nhân loại cần được kìm hãm khi nhân loại có vài lúc tiến hóa công nghệ gây trở ngại tới những thử nghiệm khác.

Dolores: Còn có những sinh mệnh khác giống như bạn đi vào Trái Đất?

Carol: Rất nhiều. Đặc biệt là hiện tại.

Dolores: Họ có thể cũng nán lại? (Phải) Toàn bộ họ đều tình nguyện đến sao?

Carol: Không ai là bị bắt buộc.

Dolores: Tôi đã nói chuyện với rất nhiều tình nguyện viên các kiểu, những người chọn đi tới vào thời điểm này trong sự tiến hóa. Công việc ở đây của bạn là gì?

Carol: Mặc nối lại từ trong ra ngoài.

Dolores: Toàn bộ nhân loại hay chỉ những người xác định?

Carol: Chỉ những người xác định mà dạy những người khác mắc nối lại bản thân họ. Chúng tôi ở đây để dạy. Mỗi người đều có thể mắc nối lại bản thân... mắc nối lại... hệ thống thần kinh của họ bị tổn hại. Mắc nối lại thần kinh chỉ có thể được làm bởi mỗi cá nhân trong mọi hình thức, không thể làm giúp cho bọn họ. Đây là một thử nghiệm, chúng tôi trợ giúp tiến hành thử nghiệm, thúc nó ở một hướng xác định vào lúc này. Chúng tôi sẽ rời khỏi sau thời gian này.

Dolores: Vì sao nhân loại cần mắc nối lại?

Carol: Để nắm giữ càng nhiều ý thức hơn.

Dolores: Vậy là không phải nắm giữ nhiều tri thức hơn.

Carol: Không phải. Giải thích: sự tiến hóa của trái tim và lòng trắc ẩn là những gì nghiêm túc mà nói là đang bỏ sót. Nhân loại tiến triển tới tiến bộ công nghệ trước mà không cân bằng trái tim, không có tiến hóa trái tim. Điều này thật sự là một thảm trạng. Cho nên chúng tôi tới đây để phát triển trái tim trước tiên, đến khi trái tim bắt kịp với tri thức này.

Dolores: Tại sao nhân loại phải có nhiều ý thức hơn?

Carol: Để họ có thể sử dụng sức mạnh một cách nhân từ. Lạm dụng sức mạnh là bước hụt của nhân loại. Tổn hại mà vi khuẩn sinh học kia gây ra là ở trên hệ thống thần kinh, xảy ra vào thuở ban sơ của thử nghiệm trước khi nhân loại được tạo thành một cách đầy đủ.

Dolores: Vậy ý tưởng là ngăn cản tiêu cực theo cách này?

Carol: Hoặc chuyển hướng cách mà tiêu cực được sử dụng, vì cả tích cực lẫn tiêu cực đều là cần thiết, thiếu một cũng không được. Bóng tối và ánh sáng là bộ phận của tấm thảm xây dựng nên toàn cảnh. Cả hai đều phải được học để được sử dụng khôn ngoan, vì tích cực cũng có thể bị lạm dụng.

Dolores: Tôi biết có rất nhiều tình nguyện viên đi vào Trái Đất, họ muốn sống trong hình thể nhân loại chỉ để giúp đỡ. Nhưng bạn hình như có sứ mệnh bất đồng.

Carol: Chúng tôi không phải tới đây để cứu vớt chủng loài nhân loại. Chúng tôi ở đây để xem đó có thể phát triển đến chỗ nào.

Dolores: Đây là lý do bạn chọn tiến vào thân thể Carol?

Carol: Phải, cũng là lý do tôi chọn ca mắc nổi lỗi vặt và nhất để mắc nổi lại. Đây là cách duy nhất cho những người khác thấy tổn hại sinh học sâu sắc này mắc nổi lỗi thế nào.

Dolores: Bạn tiến vào thân thể cô ấy khi là một đứa trẻ sơ sinh?

Carol: Tôi ở trong thân thể này từ khi chào đời.

Dolores: Trước đó bạn có những đời sống khác như một nhân loại không?

Carol: Họ là tất cả những cuộc đời của tôi. Tôi là nhất thể. Nó là tất cả một cái giống nhau sống tất cả những cuộc đời.

Dolores: Vậy mục đích của Carol là bạn sẽ mắc nổi lại cô ấy để cô ấy dạy cho những người khác.

Carol: Phải, cho những người lắng nghe.

Dolores: Bạn biết cô ấy có một trường học siêu hình nơi cô ấy đang cố gắng để dạy những người khác?

Carol: Vâng, tôi là một trong những người sáng tạo của ngôi trường đó. Có một ngàn người liên quan với sáng tạo của ngôi trường. Tôi là một trong số đó, người có - nói như thế nào đây - đầu não của sự hoạt động.

Dolores: Cho nên bạn đặt ý tưởng thành lập trường học vào trong tâm trí cô ấy?

Carol: Không, đó là một nhóm những người đặt ý tưởng vào tâm trí cô ấy. Nó là một ý tưởng cô ấy được sinh ra với... một ý tưởng được đặt vào tâm trí cô ấy. Đó là số mệnh của cô ấy.

Dolores: Đó là một ý tưởng tốt. Cô ấy đang giúp đỡ con người. (Phải) Nhưng ngôi trường hiện tại gặp phải khó khăn.

Carol: Cô ấy đồng hóa quá nhiều với thân phận nhân loại.

Dolores: Cô ấy cảm thấy trường học rơi vào hoàn cảnh khó khăn, không đạt đến nhiều như vốn dĩ.

Carol: Không sai. Nó không đạt đến nhiều như vốn dĩ. Cô ấy cần thả lỏng và cứ để nó trôi theo dòng. Quá nhiều tâm trí nhân loại dính mắc vào.

Dolores: Bạn có thể cho cô ấy một vài ý tưởng về việc làm thế nào thu hút học sinh mới không?

Carol: Chúng tôi đang lên kế hoạch. Chúng tôi là cái mà cô ấy gọi là "trong nhất thể".

Dolores: Cô ấy đang tiến hành trên internet. Bạn biết đó là gì.

Carol: Vâng. Đó là phiên bản sơ cấp của cái chúng tôi có. Internet là sự chào đời của khối thông tin nhận thức truy cập đến tất cả. Nó là bước đầu tiên, nhưng sẽ bị dừng lại nếu trái tim không được cân bằng trong chủng loài này.

Dolores: Làm thế nào dừng thử nghiệm này lại?

Carol: Năng lực hủy diệt của vũ trụ. Chỉ là sự chuyển hướng những dòng lực của vũ trụ. Nếu tiến bộ công nghệ không đi đôi với trái tim, hủy diệt sẽ xảy ra.

Dolores: Nhưng đó có nghĩa là mọi thứ đều bị hủy diệt.

Carol: Không, không có gì bị hủy diệt.

Dolores: Đó sẽ hủy diệt toàn bộ thử nghiệm.

Carol: Nó sẽ tiếp tục, chỉ là sẽ bắt đầu lại. Không có gì là bị hủy diệt vĩnh viễn. Nó chỉ chuyển thành năng lượng, mà năng lượng thì có thể tái sử dụng và tái phân phối theo một cách mà không ai bị giết. Đó không phải thực sự.

Dolores: Nhưng nếu làm lại thử nghiệm, không phải là chấp nhận thất bại hay sao?

Carol: Không phải, là chấp nhận sai hướng... một phương hướng khác - hiện tại có lòng tin rất lớn là thử nghiệm sẽ tiến tới theo hướng chính xác, vì có những người như chúng tôi ở đây. Chúng tôi đang thúc đẩy thử nghiệm từ bên trong thay vì cách chúng tôi thường làm từ bên ngoài. Chúng tôi thúc đẩy từ bên trong thay vì từ bên ngoài. Nó phải là sự mở rộng từ bên trong hình thể - chúng tôi quả thật thấy phương hướng đó là chưa hoàn toàn trọn vẹn. Vẫn có rất nhiều nhân loại lắng nghe... phương hướng sai.

Dolores: Cái đó và Trái Đất mới đang hình thành có liên quan không?

Carol: Chỉ có một Trái Đất, chính là nó sẽ được chuyển biến hay không.

Dolores: Tôi nghe rất nhiều điều khác nhau. Tôi nghe nói Trái Đất sẽ thay đổi rung động.

Carol: Sẽ có những chiều kích khác của Trái Đất. Sẽ nhiều hơn một... thêm nhiều. Sẽ hơn hai. Sẽ có rất nhiều phiên bản của Trái Đất.

Dolores: Một phiên bản trong đó vẫn sẽ tiêu cực?

Carol: Phải, và là một hiện thực còn tồi hơn những gì bạn đang tưởng tượng. Đó là Trái Đất phiên bản địa ngục, để kiểm tra phương tiện nhân loại xem nó có thể chịu đựng được bao nhiêu.

Dolores: Tôi được cho biết những người tiêu cực không thể đi đến Trái Đất phiên bản cao hơn?

Carol: Họ sẽ ở vào phiên bản tương hợp với mình. Những người không thể tương hợp với rung động sẽ chết. Những chủng loài của vật mẫu khuyết tật đang được làm sạch. Bất cứ ai làm lựa chọn từ bên trong sẽ "đi" qua.

Dolores: Cho nên đó là một phần công việc của bạn? Khiến mọi người chuẩn bị sẵn sàng, để họ biết những thứ đang xảy ra?

Carol: Tất cả biết có chuyện đang xảy ra. Có rất nhiều cái được đưa ra trong những cách thức khác nhau. Cái của cô ấy cũng là một trong rất nhiều cách đưa ra khác nhau. Một số người sẽ đi với cách thức bất đồng.

Dolores: Bạn nói cách thức bất đồng là ý gì?

Carol: Cách thức thức tỉnh. Mục tiêu chỉ có một, nhưng có rất nhiều con đường đi tới.

Dolores: Không có "một con đường" phải đi?

Carol: Chỉ có con đường phải đi. Trái tim nhân loại phải phát triển để đi đâu đó xa hơn. Chúng tôi đã để cho thử nghiệm nhân loại tiến tới với tiến bộ công nghệ trong trạng thái hiện tại mà không có sự phát triển của trái tim. Chúng tôi đã để cho nó đi rất rất xa... để nó phát triển đến cực hạn và nhìn xem sẽ xảy ra cái gì. Và chúng tôi đã thấy được cái xảy ra... Không cần phải lặp lại. Hiện tại nếu không phải phương hướng mới thì chính là hoàn toàn không có.

Dolores: Các bạn nhìn thấy cái gì sắp xảy ra?

Carol: Star Wars là có thật. Xảy ra ở một thiên hà rất xa xôi.

Dolores: Vậy nếu nhân loại tiếp tục làm chuyện đang làm bây giờ, Trái Đất sẽ bị hủy trong tay bọn họ?

Carol: Họ có thể phá hủy toàn bộ những hệ thống, và các thử nghiệm khác mà chúng tôi không muốn họ chạm tới.

Dolores: Đây là lý do các bạn quan sát để họ không đi vào hướng đó?

Carol: Để ngăn thử nghiệm cuồng lên.

Dolores: Nhân loại không biết những điều đó, họ làm những chuyện ngu xuẩn.

Carol: Cô ấy muốn xem dòng thời gian gì được kết nối với hiện tại một này, và tôi chính là một.

Dolores: Bạn là người hành tinh khác, tình nguyện xuống Trái Đất, sống ở thế giới điên rồ này.

Carol: Không phải xuống, là đến. (tôi cười)

Tôi tiếp đó triệu hồi Siêu thức, hỏi nó tại sao chọn dòng thời gian này cho Carol thấy.

Carol: Để cô ấy thấy mình là một hồn nhóm. Không chỉ là một sinh mệnh. Cô ấy thấy một khía cạnh ở một hành tinh, nhưng có một nhóm ở nhiều hành tinh mà cô ấy là một phần trong đó.

Dolores: Sinh mệnh khác ở cái được gọi là "hội đồng". (Phải) Cô ấy là một phần của nó?

Carol: Đúng, hội đồng là sinh mệnh một tất cả.

Dolores: Tại sao bạn muốn cô ấy biết chuyện này?

Carol: Để cô ấy có thể thấy khởi nguyên đích thực của ngôi trường. Cô ấy đã ngờ vực phía sau ngôi trường có một năng lượng nhóm. Cô ấy biết, nhưng cô ấy không muốn nghĩ mình "đặc biệt" như vậy. Theo cách mà cô ấy không muốn nó đi vào đầu mình.

Tôi hỏi tiếp về cơ thể cô, đặc biệt là tuyến giáp, cô ấy đang uống thuốc chữa trị, tình trạng rất nghiêm trọng. Siêu thức nói đây là do sợ hãi tạo thành: "Phần nộ, cũng là nguyên do... Phần nộ không thể tin nổi. Còn dính dáng tới phần nộ nhiều hơn cả sợ hãi."

Dolores: Phần nộ từ đâu mà đến?

Carol: Cô ấy đã trải qua nhiều chông gai.

Dolores: Cô ấy nói mình đã hòa giải với tất cả những thứ đã xảy ra trong đời.

Carol: Rất nhiều phương diện là thế. Tâm trí cô ấy đã đi khỏi nó. Trái tim cô ấy thứ tha. Nhưng thân thể không chịu bỏ qua. Đó là một ký ức tế bào. Cũng là mong muốn tự sát. Đó là ước muốn vô thức của cô ấy.

Bác sĩ nói với Carol, nếu không uống thuốc thì không sống được. Tôi để Siêu thức xử lý tuyến giáp, và hỏi nó đang làm cái gì. "Thả lỏng. Chỉ thả lỏng, còn trở nên thoải mái với sự tồn tại trong thân thể nhân loại, ở đây bốn mươi hay năm mươi năm nữa." Nó cũng nói trường học của Carol sẽ mở rộng, cũng trải rộng toàn cầu. "Bạn sẽ không thấy cái gì bây giờ - cô ấy ở đây đã bốn mươi năm.

Là một thời gian dài đối với một sinh mệnh không phải bản xứ."

Thông điệp cuối buổi: Đừng sợ hãi việc tỏa ra ánh sáng. Đừng sợ hãi trở nên có sức mạnh. Đừng sợ hãi trở nên đặc biệt hơn. Cô ấy sợ trở nên đặc biệt nhiều hơn những người khác. Cô ấy không thể. Cô ấy vô cùng sợ bản ngã, vì bản ngã là sự sụp đổ của sự vĩ đại nhất, cô ấy sợ bản ngã hơn cái gì khác. Cô ấy đã thấy rất nhiều trường hợp bản ngã phá hủy chuyện tốt, cô ấy không bao giờ muốn bản ngã phá hủy bất cứ công việc gì mà mình đang làm. Cô ấy giữ mình ở một vị thế thấp để chống lại bản ngã. Cô ấy sẽ được chỉ dẫn làm thế nào xử lý nó để sự hoàn thành trở nên vĩ đại hơn, cô ấy sẽ được chỉ dẫn cách xử lý nó.

Có vẻ như cả những linh hồn master cũng tình nguyện đến, dù họ đã được khuyên bảo can ngăn. Có người nói dù là đấng lâm phạm cũng có thể trở nên lạc lối và kẹt trong bùn lầy của Trái Đất.

Phần II

NGƯỜI NGOÀI HÀNH TINH VÀ SINH MỆNH ÁNH SÁNG

Chương 15

Lại Thêm Tình Nguyên Viên

Gặp UFO, ET nói cùng ba lần sóng tình nguyên viên và thay đổi chiều kích sắp xảy ra, có lẽ có chút kỳ quái, nhưng thật sự tổ hợp của chúng vô cùng tự nhiên. Sở dĩ lại nói kỳ quái là vì toàn bộ chủ đề về ET hay sinh vật ngoài hành tinh ngay từ đầu đã bị bao trùm trong một lớp sợ hãi và bất tín nhiệm. Đại đa số điều tra viên tìm kiếm và phát hiện những chuyện họ nhìn nhận là tà ác và khủng khiếp, mà đây lại hoàn toàn dựa trên hệ thống niềm tin của họ; họ tạo ra sự vật khiến mình sợ hãi. Khái niệm mà tôi phát hiện ra - chúng ta chính là bọn họ, bọn họ chính là chúng ta - với những điều tra viên này mà nói chính là chuyện chưa bao giờ nghĩ tới.

Những sinh mệnh này đã sáng tạo ra chúng ta, cho nên sẽ không muốn tổn thương đứa trẻ của mình. Vì tự do ý chí và quy định không can dự, họ chỉ có thể đứng ngoài quan sát, lắc đầu thật lớn đối với hành vi ngây ngô và ngốc nghếch của đám trẻ. Những điều tra viên khác lúc thôi miên cho thân chủ, bình thường chỉ giữ thân chủ ở tầng thôi miên nhẹ, tôi thì lại mang thân chủ tiến vào trạng thái nhập thần sâu. Trong tầng thôi miên nhẹ sẽ khiến thân chủ chìm sâu trong cảm xúc, khiến sợ hãi bao trùm mọi thứ.

ET biết rõ ngoại hình và hành động của họ sẽ tạo thành hiệu ứng thế nào đối với nhân loại, bởi vậy thà rằng không lưu lại ký ức tiếp xúc. Họ ôm một mục đích rõ ràng đi vào Trái Đất - đó là chuyện mà nhân loại đầu thai tiến vào thân thể, ký ức bị tiêu trừ không thể lý giải. Rất nhiều người phải ở ngay lúc thời điểm đến, phải chờ sứ mệnh của mình đi tới giai đoạn thích hợp mà có thể lý giải, thì mới có thể nhớ lại kết nối của họ. Ký ức khôi phục quá sớm có thể sẽ có hại cho thử nghiệm.

“Họ” từng nói, trạng thái lý tưởng là nhân loại vĩnh viễn không nhớ được chuyện gì xảy ra, quên mất mình từng nhìn thấy ET. Họ không muốn quấy nhiễu cuộc sống của chúng ta. Nhưng vì các chất phụ gia trong thực phẩm, vật chất ô nhiễm trong khí quyển, hoặc

uống thuốc (bất luận có sử dụng y dược hay không) uống rượu; não người dưới tác dụng hóa học sẽ sinh ra biến hóa, có khi lấy một cách thức bóp méo nhớ lại chuyện tiếp xúc cùng ET (bất luận là sự kiện thực tế hay nằm mơ). Ký ức sẽ chịu ảnh hưởng từ cảm xúc, hơn nữa bản thân sự kiện lại vượt quá phạm trù lý giải, nên nhân loại nhìn nhận rằng mình gặp phải một chuyện khủng khiếp. Đây chính là nguyên nhân khiến việc sinh vật ngoài hành tinh xóa đi ký ức nhân loại là cách làm tương đối thích đáng. Sợ hãi là cảm xúc lớn mạnh nhất của nhân loại; bất cứ chuyện gì không thể lý giải, đều dẫn đến nỗi sợ cho chúng ta, ký ức tất nhiên cũng gặp phải bóp méo.

Phương pháp thôi miên mà tôi sử dụng có thể bỏ đi quấy nhiễu ý thức, trực tiếp chạm đến tiềm thức, cũng chính là bộ phận có tất cả tri thức kia. Chúng ta bởi vậy có thể phát hiện ra chân tướng, hay ít nhất biết được câu chuyện mà Siêu thức cho rằng thích hợp. Siêu thức biết hành trình của thân chủ và tiến triển của nhiệm vụ, biết họ ứng phó được bao nhiêu, tôi phải tôn trọng nội dung mà nó chỉ ra. Nếu nó tỏ ý không cho thêm nhiều thông tin hơn nữa, hoặc nói rằng chưa tới thời điểm của sự kiện nào đó, tôi nhất định phải tôn trọng, không truy hỏi thêm nữa. Tôi lần nào cũng ôm sự tôn kính rất lớn đối với Siêu thức, cũng xây dựng quan hệ hợp tác thoải mái cùng bộ phận này của tâm trí thân chủ. Đây là nguyên nhân khiến tôi có thể lấy được tư liệu mà các điều tra viên khác chưa từng muốn thử tìm.

Sở dĩ chủ đề ET có liên quan tới ba lần sóng, là vì những tình nguyện viên đó thông thường đến từ chiều kích, hành tinh hoặc tàu vũ trụ khác. Như tôi từng nói lúc trước, tình nguyện viên là linh hồn thuần khiết chưa bị mài giũa, họ đi vào Trái Đất lúc này là để giúp chúng ta vượt qua thời kỳ chuyển tiếp bước về phía Trái Đất mới. Họ trước kia phần lớn không ở trong thân thể nhân loại, bởi vậy không bị kẹt trong bánh xe nghiệp lực. Trong series *Convoluted Univers*, tôi phát hiện có rất nhiều người trong họ là trực tiếp đến từ Thượng Đế, cũng chính là Nguồn; trước đó chưa từng ở trong bất cứ loại hình thân thể nào sống qua. Họ vẫn luôn là một thể với nguồn, chưa từng được phái ra trong hành trình dài của thử nghiệm và bài học để mở rộng tri thức của nguồn. Họ rất thỏa mãn ở trong môi trường yêu

thương trọn vẹn, thuần túy là vì giúp đỡ Trái Đất nên mới đồng ý rời khỏi.

Trong *Convolutioned Univers*, có rất nhiều người nói về những hội nghị được tổ chức ở cõi tinh thần và những địa điểm khác. Ở những hội nghị đó họ biết được Trái Đất có khó khăn, cần sự giúp đỡ đến từ bên ngoài. Vũ trụ trưng cầu tình nguyện viên, rất nhiều linh hồn liền tiếp nhận thách thức này. Một người trong đó nói: "Tôi ngốc nghếch giờ tay lên nói mình muốn đi." Khi nói từ "ngốc nghếch", là chỉ cô ấy khi đó không hoàn toàn hiểu rõ chuyện mình tình nguyện đối mặt sẽ khó khăn tới chừng nào. Những linh hồn ôn hòa đó xuất phát từ yêu thương, một lòng muốn giúp đỡ Trái Đất. Nhưng sau khi đi vào Trái Đất, họ rút cuộc ý thức được tại sao Trái Đất lại bị gọi là hành tinh thách thức nhất trong vũ trụ.

Trong quyển sách này, chúng ta cũng có phát hiện mới. Hóa ra có vài tình nguyện viên là linh hồn hay năng lượng du hành và thăm dò khắp nơi, họ chưa từng nghĩ tới chuyện phải có một thân thể. Chúng ta không khó để lý giải, lúc thích ứng với hoàn cảnh xa lạ và tràn ngập thù địch của Trái Đất này, những linh hồn đó sẽ cảm thấy khó khăn tới cỡ nào. Họ được nhìn nhận là can đảm và cực kỳ đáng khâm phục vì đã đồng ý chấp nhận khảo nghiệm dọa người này.

Bây giờ chúng ta sẽ khám phá những ca mà tôi tìm thấy là ở trên tàu vũ trụ hay hành tinh và chiều kích khác, họ ban đầu cũng không có mong muốn khám phá Trái Đất. Trong sách *The Custodians* tôi viết về 25 năm đầu tư cho UFO bình thường và những ca bắt cóc, tôi tưởng mình đã tìm được đáp án cho tất cả những người có thể muốn biết về hiện tượng siêu nhiên đó. Nhưng tôi đã sai, còn nhiều hơn để khai quật.

Trong lúc sáng tác quyển sách kia, tôi chưa nhận thấy được tình nguyện viên và vai diễn gian nan của họ trên Trái Đất. Nhưng nếu nhìn từ góc độ này, ET chẳng những không phải kẻ xâm nhập, ngược lại là người bảo vệ của chúng ta. Họ chỉ đến bảo vệ và quan sát đồng loại. Dù tình nguyện viên thuộc loại này cũng không biết, nhưng bọn họ tuyệt đối không phải một thân một mình. Phía sau vẫn có người trông coi bọn họ, bảo đảm an toàn của họ, cũng giúp họ thích ứng với hoàn cảnh rất khác biệt của Trái Đất. Ở *Convolutioned Univers* tôi đã

từng viết một vài ca, nhưng lúc ấy tôi vẫn chưa thấy rõ toàn cảnh. Hiện tại theo nội dung phôi bày của câu chuyện ở sách này, toàn cảnh đều được miêu tả sinh động.

Khoảng thời gian bị mất

Toàn bộ công việc của tôi gặp rất nhiều khúc ngoặt biến hóa, đi sang hướng khác biệt. Vậy vì sao lúc đang điều tra UFO và ET thì lại rẽ sang hướng khác? Trong quá khứ tôi từng điều tra khoảng thời gian bị mất và đoạn thời gian cô đặc (đã báo cáo trong The Custodians), nhưng bất luận thế nào tôi vẫn có thể thắt nó vào với thực thể vật lý trên tàu vũ trụ. Với tôi mà nói, chỉ cần có thể giữ nó trong phạm trù mà nhận thức tâm trí của chúng ta có thể chấp nhận, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Nhưng công việc của tôi hiện tại lại tiến mạnh theo một hướng mới, thắt nhiều sự kiện vào với những sinh mệnh và phương tiện phi vật lý. Dù ý thức tâm trí của con người không hề xét đến những khái niệm kỳ quái, nhưng trong nhận thức của tiềm thức, đó lại là những chuyện rất tự nhiên. Tâm trí chúng ta quả thật đang được khai mở, mà công việc của tôi toàn bộ đều chịu ảnh hưởng, tôi không thể không triệt để thay đổi quan điểm.

Không lâu sau sự kiện 11/9/2001, tôi tiến hành mười hai buổi thôi miên ở Laughlin bang Nevada, trong đó có một thân chủ tên là Jackie. Vì đó là một hội thảo UFO, nên tôi hiển nhiên gặp được nhiều người muốn biết mình có từng trải qua kinh nghiệm kiểu này hay không, Jackie cũng là một trong số đó.

Trong lúc tiến hành hội thảo, mỗi sáng tôi đều chỉ đạo buổi gặp mặt Ngườitrải-nghệml dưới sự giúp đỡ của Barbara Lamah. Jackie muốn thăm dò sự kiện thời gian bị mất khiến cô phiền nhiễu. Lúc ấy cô và người bạn Elaine dậy thật sớm, rạng sáng ba giờ lái xe đến Sedona bang Arizona. Hành trình này bình thường phải mất bốn tiếng, họ dự tính lúc đến nơi là khoảng bảy giờ sáng. Nhưng bọn họ không chỉ tới rất trễ (khoảng 2 tiếng thời gian bị mất), còn phát hiện mình ở trên một đường cao tốc xa lạ khi tiến vào Sedona. Vì lúc đó còn sớm nên tôi muốn xác nhận họ không phải đỗ xe bên đường cao tốc rồi ngủ. Jackie vô cùng chắc chắn họ không làm như vậy. Họ khởi hành sớm chủ yếu là vì lúc rạng sáng ít xe cộ, bởi vậy hoàn toàn

không tìm thấy lời giải thích hợp lý đối với chuyện mình rớt cuộc vì sao trì hoãn.

Đây là trọng điểm chủ yếu của buổi thôi miên lần này. Jackie có ghi lại chuyện này trong nhật ký, bởi vậy cô có ngày tháng và thời gian chính xác, điều này vô cùng hữu ích.

Một chuyện khác cô muốn thăm dò là, cô cho rằng trong xoang mũi của mình có implant. Cô từng đi làm kiểm tra tình trạng thân thể, cô đưa tấm ảnh X quang bác sĩ chụp lúc ấy cho tôi xem. Trên hình cho thấy phần trên của xoang mũi cô có một điểm trắng nhỏ. Nhưng mấy tháng sau chụp X quang lại, thứ đó đã không còn nữa. Cô nói khoảng thời gian đó có thứ gì rớt ra từ trong mũi cô, vì không biết là gì nên cô ném nó đi. Jackie muốn điều tra rõ trong mũi cô có từng có thứ gì đó không, hoặc trong thân thể còn implant gì khác không.

Thế là tôi thăm dò sự kiện thời gian bị mất trước. Sau khi cô tiến vào trạng thái xuất thần, tôi chuyển cô trở lại trong nhà mình lúc rạng sáng ngày 1/7/1993.

Dolores: Hiện tại là rạng sáng, bạn đang chuẩn bị ra ngoài du lịch. Bạn bay xuống, tiến vào trong nhà, trở lại lúc mình vẫn chưa ra cửa. Thời gian rất sớm, là rạng sáng ngày 1 tháng 7 năm 1993. Bạn đang làm gì? Bạn thấy cái gì?

Jackie: Đèn của tôi sáng. Tôi sắp đi ra.

Dolores: Bạn đã gói ghém hành lý rồi? (Vâng) Bạn muốn lên xe ai?

Jackie: Xe Ford của tôi.

Dolores: Bạn lái xe à? Hay Elaine?

Jackie: Tôi lái. Bây giờ còn rất sớm, mới ba giờ năm phút thôi. Bên ngoài vẫn còn rất tối, tôi và Elaine ở trong xe. Tôi thích nhạc của mình. Âm nhạc giúp chúng tôi giết thời gian.

Dolores: Các bạn đến Sedona mất bao lâu?

Jackie: Ước chừng bốn tiếng. Tôi đã đi rất nhiều lần. Chúng tôi bàn bạc nói phải đi đường mới, trước lên quốc lộ số mười bảy, thẳng qua công viên Lynn (?) đến Sedona. Đi qua một đường núi. Đi ít hơn. Chúng tôi lần đầu tiên đi như vậy.

Chúng tôi lập tức phát hiện một việc thú vị không tồn tại trong ý thức của cô. Cô nói tới một đường cao tốc khác với trong ký ức.

Dolores: Đi từ con đường này sẽ gần hơn sao?

Jackie: Không, xa hơn.

Dolores: Tại sao các bạn quyết định muốn đi đường mới?

Jackie: Đây là một cuộc hẹn. Tôi đồng ý ở đó. Để gặp những người đó.

Dolores: Họ sẽ ở trên đường cao tốc đó?

Jackie: Vâng. Như vậy dễ nhìn thấy họ hơn. Trong tiềm thức tôi biết họ sẽ ở đó. Không phải trên ý thức.

Dolores: Bạn nói một cuộc hẹn là thế nào? Đây là chuyện đã sắp xếp trước rồi sao?

Jackie: Người của tôi (buồn). Tôi nhớ họ.

Cảm xúc dâng lên, cô bắt đầu rơi nước mắt. Tôi nói chuyện với cô, để cô tin tưởng tôi, như vậy cô mới có thể tiếp tục nói. Cô vừa khóc vừa nói.

Jackie: Họ hoàn toàn là... Ánh sáng. Họ làm từ ánh sáng. (thút thít) Tôi cũng rất nhớ các bạn! (xúc động) Nơi này thật kỳ quái!

Dolores: Bạn quen biết những người đó ở nơi khác?

Jackie: (thở ra mạnh) Vâng.

Dolores: Bạn hẹn gặp họ hồi nào?

Jackie: Lúc ngủ. Họ nói cho tôi biết chỗ phải đến. (thút thít) Là một nơi nào đó trên con đường kia. Tôi không biết địa điểm chính xác, nhưng tôi phải khẩn trương, nhất định phải đến trong một phạm vi thời gian nào đó.

Dolores: Đây là lý do bạn khởi hành vào sớm hôm đó? (Ừm) Nhưng bạn nói bạn quen biết những người này. Bạn quen biết ở đâu?

Jackie: Ánh sáng. (vẫn thút thít) (xúc động) Họ là của ánh sáng. Họ là ánh sáng. Năng lượng của nó.

Dolores: Làm thế nào bạn quen biết họ?

Jackie: (xúc động) Tôi chính là bọn họ! (nhấn mạnh) Tôi chính là bọn họ!

Tôi cố gắng tìm ra cái cô ấy đang nói đến, mà không có dẫn dắt.

Dolores: Lúc bạn ở trên Trái Đất, họ vẫn luôn giữ liên lạc với bạn?

Jackie: Luôn luôn. Nhưng tôi không phải luôn hiểu họ. Tôi có khi sẽ quên họ là ai. (xúc động) Một hình thức cô đặc của ánh sáng. Đó là sự cô đặc xanh lam tối đa của ánh sáng Tôi chính là bọn họ!

Dolores: Bạn chính là bọn họ. Được, để thời gian của chúng ta trôi tới, lúc sắp đến địa điểm đã hẹn. Bạn mất một khoảng thời gian để đến đó?

Jackie: Xe của chúng tôi cần thêm dầu. Tôi cần dừng lại thêm dầu. Tôi rất tốt, cảm thấy tràn ngập sức sống, rất tỉnh táo. Tràn ngập tinh thần, vô cùng hưng phấn. Nhưng lúc dừng lại thêm dầu, tôi cảm thấy thật buồn ngủ. Lúc tôi vòng qua đồi cho Elaine lái xe, mắt tôi cũng không mở ra được.

Dolores: Ờ, đó là rạng sáng, còn rất sớm.

Jackie: Đây không giống. Đây không phải hành trình suốt đêm. Cô ấy đang lái xe. Thắt dây an toàn. Tôi nhìn vào công tơ mét. Hình ảnh tôi thấy cuối cùng chính là vận tốc bảy mươi lăm dặm Anh. Tôi nghĩ, hai mươi phút nữa chúng tôi sẽ ở đó.

Dolores: Trên đường cũng không có xe khác?

Jackie: Ừm, tôi thấy một chiếc xe đi qua từ bên kia đường cao tốc.

Dolores: Sau đó xảy ra chuyện gì? Tiềm thức của bạn biết. Nó không có ngủ, có thể nói với bạn chuyện gì xảy ra.

Jackie: Chúng tôi dừng lại. Rẽ phải đến một con đường rồi dừng lại. Đó là đường đất bùn. Bên đường có hàng rào. Là trang trại nào đó. Chúng tôi kéo cửa sổ xuống. Nơi này rất tối.

Dolores: Cô ấy dừng xe ở ven đường? Cũng không hỏi gì cả?

Jackie: Vâng. Cô ấy đang mỉm cười. Tôi nhìn qua bên phải. Chỗ đó có một thứ... hình vòm màu bạc, như bể chứa nước. Nhưng không phải bể nước. Có hai "người" đi tới cửa xe của tôi. Một đến bên chỗ cô ấy. Sau đó chúng tôi đi.

Dolores: Những người đó trông như thế nào?

Jackie: Màu xám.

Dolores: Bạn đã xuống xe?

Jackie: Đúng vậy. Elaine không sao cả. Cô ấy chỉ im lặng bước đi.

Dolores: Họ muốn dẫn các bạn đi đâu?

Jackie: Chúng tôi ở trên chiếc tàu kia... Trong căn phòng này.

Vật màu bạc hiển nhiên là một con tàu vũ trụ.

Dolores: Bạn ở trong phòng. Sau đó xảy ra chuyện gì?

Jackie: Tôi được dạy... bởi những robot... màu xám. Tôi cảm thấy giọng nói phát ra từ họ, tôi là một phái viên. (gần như khóc) Tôi cần phải rời đi lại, tôi không muốn quay lại. (xúc động) Tôi thật sự muốn ở cùng họ. Tôi là một phân đoạn của ánh sáng. Phân đoạn ánh sáng. Phân đoạn bản thân - Quay lại.

Dolores: Bạn nói phân đoạn bản thân là ý gì?

Jackie: Phân tách bản thân ra từ họ một lần nữa và quay lại Trái Đất. Tôi phải đi xuống lại. Nhưng tôi muốn ở cùng họ. (xúc động) Họ tràn ngập yêu thương, mỗi không gian phân tử đều là ánh sáng. Tôi không biết mình có thể làm được chuyện họ muốn tôi làm hay không.

Dolores: Họ muốn bạn làm gì?

Jackie: Lan truyền ánh sáng. Lan truyền ánh sáng. Quay lại và mở rộng nguồn Thượng Đế bằng cách lan truyền ánh sáng.

Dolores: Họ có nói bạn phải làm như thế nào không?

Jackie: Họ nói tôi biết phải làm như thế nào.

Tôi chợt nghĩ đây có chút tương tự với những sinh mệnh ánh sáng trong câu chuyện Bartholomew trong quyển 1 The Convoluted Universe, đến Trái Đất để lan truyền ánh sáng.

Dolores: Họ là những người đang nói chuyện với bạn? Hay trong phòng còn thực thể khác?

Cô gọi họ là "robot" cũng không sai, nói từ sinh học họ là máy móc được tạo ra, chỉ làm điều họ được bảo hay lập trình. Tôi biết họ bình thường sẽ không tự mình suy nghĩ, luôn làm nhiệm vụ tôi tốt. Tôi tự hỏi họ có nhận được chỉ dẫn từ đâu đó để trao cho cô ấy không.

Jackie: Rất giống điện thoại. Họ đang nói với ai đó ở rất xa.

Dolores: Sau đó thuật lại với bạn?

Jackie: Họ chính là điện thoại. Họ đang truyền phát tin. Họ chứa thông điệp. Họ cũng là của ánh sáng. Đó quá tuyệt vời... Nhưng tôi cảm thấy rất hụt hẫng sau khi quay lại. (thút thít)

Dolores: Tại sao họ mang bạn lên tàu vũ trụ rạng sáng ngày hôm đó?

Jackie: Tôi cần một... thiết bị. Là một thiết bị. Họ đặt một thiết bị vào trong não tôi.

Dolores: Họ làm điều đó như thế nào?

Jackie: Dùng một loại đồ kéo dài bằng kim loại. Tiến vào lỗ mũi phải tôi.

Dolores: Chèn thiết bị vào trong não?

Jackie: Nơi gắn sát não, như vậy tôi có thể cùng suy nghĩ với họ. Lúc tôi sống có thể thu nhận những khái niệm họ phóng chiếu tới tôi. Để giúp tôi sinh sống. Để giúp tôi dạy. Khái niệm sẽ xuất hiện trong tâm trí tôi như tranh ảnh. Ngôn từ, nhưng thoát nhìn như tranh ảnh.

Dolores: Nó sẽ giúp bạn biết phải nói gì và dạy gì?

Jackie: Vâng, nhưng có đôi khi tôi cho rằng nó không giúp được gì cả.

Dolores: Tại sao?

Jackie: Tôi toàn phải cố dạy đồ dần. (cười)

Dolores: (cười khúc khích) Được rồi, họ đặt thứ kia trong đầu bạn, nó có quấy nhiễu bạn không?

Jackie:Ồ, không. Tôi biết tôi cần nó. Đó là... Thẻ điện thoại của tôi.

Dolores: Cho nên bạn có thể trao đổi cùng họ. Nó không giống mấy thứ như khống chế tâm trí phải không?

Jackie:Ồ, không giống. Vì tôi chính là bọn họ. Tôi chính là bọn họ.

Dolores: Đây là cách họ gọi điện thoại khi bọn họ muốn gửi thông tin gì đó cho bạn?

Jackie: Là để giúp đỡ tôi, để tôi không bị thương tổn. Để tôi biết. Để cảnh báo tôi mỗi khi có thương hại.

Dolores: Họ cũng thu thập thông tin?

Jackie: Vâng, ồ, vâng. Mỗi người tôi nói chuyện cùng. Mỗi khái niệm. Mỗi ý tưởng. Mỗi giá trị quan. Mỗi trải nghiệm. Nó giúp họ cũng phát triển. Chúng tôi phát triển.

Dolores: Họ sẽ dùng những thông tin đó để làm gì?

Jackie: Nó xây dựng giống như... những tinh thể? Nó xây dựng trên nguồn

Thượng Đế. Thêm vào. Hoàn thành công năng. Thêm vào nguồn Thượng Đế. Thêm vào tri thức và ánh sáng. Sáng tạo một công năng. Công năng của Thượng Đế. Thượng Đế phải có một công năng.

Dolores: Đó là cách duy nhất họ có thể lấy thông tin?

Jackie: Không phải, họ có rất nhiều, họ gửi rất nhiều phân đoạn giống bản thân tôi. Nếu tôi không làm công việc của mình, ai đó khác sẽ làm.

Có lẽ đây chính là lý do có nhiều người nói với tôi cùng một chuyện. Có phải tôi đang tìm ra nhiều của rất nhiều phân đoạn đang làm công việc này trên Trái Đất? Nếu vậy, họ dường như rải rác khắp thế giới. Có lẽ đây là có mục đích, như vậy họ có thể thu thập được thông tin từ khắp mọi nơi.

Dolores: Nhưng đặt vật nhỏ trong đầu bạn là cách duy nhất để họ thu thập thông tin sao?

Jackie: Không phải, còn cách thức khác, nhưng nó không kết nối hoàn toàn. Nếu chúng tôi nghĩ tới cái gì, tất cả mọi người sẽ đồng thời biết được cái đó. Tri thức của sự tồn tại, điện báo đến người khác, người khác và người khác. Và toàn thể của ánh sáng biết cùng một thứ ở cùng một thời điểm. Nhưng đó là một cách thức vật lý hơn để thuật lại với tôi khi tôi ở trên Trái Đất.

Dolores: Có phải bạn trước kia cũng có những thứ này ở trong thân thể?

Jackie: Vâng, trước cuộc đời này. Lúc này, không.

Dolores: Ý của tôi là lúc bạn còn nhỏ. (Có) Tại sao họ lại đặt một cái khác?

Jackie: Đôi khi thân thể sẽ hấp thụ. Đôi khi họ cần thay mới, như vậy họ có thể thu thập tất cả tri thức họ cần.

Dolores: Vậy là chuyện này cũng có thể xảy ra với trẻ con, mà thỉnh thoảng còn phải thay mới?

Jackie: Đó là lúc tôi bảy tuổi. Tôi thật cô đơn. Họ làm tôi không cảm thấy cô đơn. Họ làm tôi biết tôi không cô đơn. (thút thít) Nhưng tôi vẫn cảm thấy cô đơn. Trái Đất là một nơi kỳ quái. Rất khó nói chuyện với mọi người. Đã rất khó để nói chuyện với mọi người. Hiện tại đang dễ hơn.

Dolores: Buổi sớm đó, lúc bạn ở đây, họ còn làm chuyện gì khác không?

Jackie: (vẫn xúc động) Họ bảo tôi thoát khỏi trì trệ... Tôi sẽ làm cái tôi cần làm. Lúc khác thì hoàn thiện hơn nhiều. Khi đó tôi là ánh sáng màu lam, một khối ánh sáng lam trên cảnh giới khác. Toàn cả khối của ánh sáng xanh lam.

Tôi cố gắng hiểu ý của cô.

Jackie: Đó là khi tôi ở cùng họ. Luôn luôn hoàn chỉnh khi ở cùng họ. Thời gian không tồn tại. Khi tôi là một khối, một khối đặc của ánh sáng xanh lam, chính là thời gian hạnh phúc nhất của tôi.

Từ những câu hỏi của tôi, rõ ràng có thể thấy tôi vẫn không hiểu cô ấy đang nói gì.

Dolores: Đó là lúc bạn còn nhỏ sao?

Jackie: Nếu muốn nói theo thời gian tưởng tượng của bạn, chính là trên dưới năm trăm ngàn năm trước. Khi đó tôi rất vui vẻ. (cười khúc khích) Một ánh sáng lam đặc vô cùng thoải mái.

Dolores: Sau đó xảy ra chuyện gì? Bạn phải rời khỏi ánh sáng đó?

Jackie: Để hỗ trợ công năng. Khi chúng tôi đi tới nơi này, bằng những hành vi của mình, chúng tôi tăng trưởng. Chúng tôi ở trong hành vi. Nếu chúng tôi làm hành vi xấu, thì không phải đang đồng hành cùng ánh sáng. Bằng những hành vi của mình, chúng tôi sáng tạo ra năng lượng, hỗ trợ nguồn Thượng Đế, tăng trưởng nguồn Thượng Đế. Nó là một khối ánh sáng mà nguyên bản là để sáng tạo những vũ trụ mới hơn và tốt hơn mỗi lần. Không bao giờ-kết thúc và không bao giờ-bắt đầu. Mà có đôi khi trên những hành tinh vật lý, bạn sẽ tối tăm mà rét lạnh. Nặng nề và đen tối. Và cô đơn.

Dolores: Khối ánh sáng lam lớn kia là gì?

Jackie: Thượng Đế! Đó là nguồn Thượng Đế. Mỗi chúng ta đều là năng lượng được nén đặc theo cách của mình. Ở cuộc đời đặc thù đó, tôi ở gần Thượng Đế nhất kể từ lần đầu tiên tôi... rời đi? (cô không xác định phải hình dung như thế nào) Kể từ lần đầu tiên tôi là tia lửa bắn ra từ nguồn Thượng Đế. Nó thỉnh thoảng mờ xuống khi bạn ở trong bóng tối. Tôi cảm thấy chia tách và cô đơn. Vô cùng cô đơn. Nhưng tôi biết tôi không như vậy. Nhưng có đôi khi tôi ước gì nó dễ dàng hơn.

Dolores: Bạn là tình nguyện tách ra xuống thế giới vật lý sao?

Jackie: Vâng. Trách nhiệm. Cái vất vả nhất mà chúng tôi phải học chính là trách nhiệm. Chúng tôi có trách nhiệm với tia lửa bản thân của chúng tôi, có trách nhiệm với tăng trưởng bản thân của chúng tôi của nguồn Thượng Đế này. Tôi biết tôi cần phải đi làm, để giúp đỡ, nhưng đôi khi khó khăn để hiểu. Có lúc tôi sẽ mệt mỏi.

Dolores: Ý của bạn là ở cuộc đời Jackie này sao? Hay ở trong toàn bộ hành trình?

Jackie: Toàn bộ.

Dolores: Tại sao bạn lại mệt?

Jackie: Không đủ nhanh.

Tôi trước kia cũng từng nghe nói, ở chiều kích Trái Đất, mọi thứ đều quá chậm. Ở chiều kích khác, đặc biệt là cõi tinh thần, tư tưởng sẽ lập tức hiển hiện hóa. Mọi thứ đều nhanh hơn rất nhiều. Chiều kích đặc và chậm của chúng ta, với sinh mệnh năng lượng mà nói là vừa chán vừa nản. Họ quen tức thì sáng tạo hơn.

Jackie: Hành tinh khác và cảnh giới khác cũng có thời gian chậm rãi.

Dolores: Chúng khác sao?

Jackie: Không bao giờ cực kỳ đen tối.

Dolores: Nhưng đó toàn bộ đều là bài học? Đó là lý do bạn phải đi đến những nơi đó?

Jackie: Đúng, chúng tôi biết đó luôn là những bài học. Hành tinh đặc thù này không vận hành theo phương thức vốn dĩ vì có rất nhiều người trong chúng tôi cho phép bản thân mệt mỏi, kéo lê bước chân của chúng tôi về cái mà chúng tôi phải làm. Chúng tôi cần ở trên lộ trình thẳng đứng. Vật chất không quan trọng. Đó không phải thực tại. Không phải Thực Tại viết hoa. Thực Tại viết hoa là cái gộp tính. Cuộc Sống viết hoa là cái gộp tính. Và đó không phải Cuộc Sống viết hoa. Cho nên có khi tôi sẽ oán hận về việc ở đây, nhưng nó là cần thiết để tăng trưởng nguồn, năng lượng này, tinh thể để sáng tạo này.

Dolores: Đây là cái Jackie muốn hiểu, tại sao những thứ ấy lại xảy ra với mình. Nếu biết mục đích cuộc đời này của mình, cô ấy sẽ cảm thấy tốt hơn.

Jackie: Tôi hiểu mục đích. Tôi chỉ không hiểu tại sao tôi để bản thân sa sút vì mệt mỏi.

Dolores: Được rồi, nếu bạn đang nhìn vào, vậy trong thân thể Jackie còn implant khác không?

Jackie: Có, có một cái trong ngón tay trái của tôi.

Dolores: Nó để làm gì?

Jackie: Tôi muốn nói “vì sức khỏe”, nhưng bọn họ nói với tôi đó là vì máu của tôi. Trong máu của tôi không có đủ dưỡng khí, vì Trái Đất là nơi nặng nề, mà thân thể của tôi không làm đủ... Không đủ dưỡng khí trong máu. Vì mất cân bằng mà nó tạo ra nhiều bạch cầu. Tôi hình dung những chùm sáng bắn tới, như chùm tia laser, tiến vào thân thể tôi xuyên qua những thứ kia. Nhỏ như vậy.

Dolores: Như thế có thể cân bằng dưỡng khí trong máu sao?

Jackie: Phải, nhưng tôi không biết làm thế nào. Tôi không hiểu. (tiết lộ) Ánh sáng là máy đẩy? Nó sẽ đá mông thúc phân tử. (cười) Tôi cần nó. Cho hai mươi năm kế tiếp, tôi cần trở nên khỏe mạnh. Thật khỏe mạnh.

Dolores: Hai mươi năm tới? Vậy nó sẽ giúp thân thể được cân bằng và hài hòa. Còn implant nào khác mà cô ấy cần biết không?

Jackie: Phía sau tai trái tôi.

Dolores: Thứ đó có chức năng gì?

Jackie: Truyền tin. Từng có mấy cái phía sau tai tôi. Lúc bảy tuổi từng có, chỗ đó tương đối cao. Một cái gần đây mới đặt.

Dolores: Đặt vào lúc bạn bảy tuổi là để làm gì?

Jackie: Để tôi lắng nghe được cái tôi đã từng nghe... về niềm tin. Nó giúp tôi nghe, lọc đến những khuôn mẫu não của tôi sự thật của cái mà tôi đã nghe. Sàng và xếp cái đúng và không đúng.

Dolores: Implant trong mũi Jackie có phải thứ cô ấy thấy trên hình X quang?

Jackie: Nó từng ở trong lỗ mũi tôi.

Dolores: Mục đích của nó là gì?

Jackie: Truyền tin. Khi bọn họ muốn biết hoặc thấy gì đó, họ thấy tất cả và nghe mọi thứ tôi làm. Khi bọn họ muốn nói với tôi gì đó, họ

đặt nó vào trong não tôi. Có đôi khi tôi thấy nó trong hình ảnh, có khi trong chữ nghĩa. Thứ trên hình X quang là trang bị truyền tin.

Mỗi lần hỏi thân chủ tiến vào trạng thái xuất thần về chuyện implant, tôi đều có được thông tin đồng dạng, một bộ phận những ca trong đó được đưa vào The Custodians. ET nói, quan trọng là chúng ta phải hiểu được chức năng của implant. Nhân loại trao cho implant một hàm nghĩa vô cùng tiêu cực, có vài điều tra viên thậm chí sẽ lấy chúng ra. Về mục đích của những implant trong vùng mũi, luôn có cách nói giống nhau: đó là một thiết bị truyền tin, mục đích là để thu thập thông tin mà não bộ của đối tượng nhận được trong não họ, sau đó tải thẳng vào máy tính ghi chép lịch sử nền văn minh và Trái Đất chúng ta. Có vài implant là máy giám sát, xác nhận vị trí đối tượng và bảo vệ nếu cần. Những cái khác tương tự với những viên thuốc hoặc thiết bị tác dụng dần, chúng phân phối thuốc vào cơ thể để hỗ trợ vấn đề bệnh tật hay trục trặc. Tôi phát hiện implant cũng rất tích cực. Tôi chưa từng phát hiện chúng dính líu đến bất kỳ tiêu cực nào. Sự tiêu cực duy nhất được báo cáo bởi những người không biết toàn bộ câu chuyện.

Dolores: Vậy nó không giống cái đặt trong não?

Jackie: Là một. Nó kề cận với não tôi. Những cái ở tai tôi cũng kề cận với não. Một cái khi tôi bảy tuổi, cái kia tôi biết khoảng năm 95. Cái năm 93 ở trong lỗ mũi tôi.

Dolores: Chính là cái xuất hiện trên hình X quang sao?

Jackie: Đó là cái năm 93, là đặt vào trong hành trình đến Sedona.

Dolores: Tại sao hiện tại không thấy trên X quang nữa?

Jackie: Năm 96, tôi cũng đã có thời gian bị mất, lại là sáng sớm. Họ đến. Nó bị lỏng. Tôi tưởng họ tới là để lấy nó ra hay điều chỉnh nó. Nhưng ngày kế nó rớt ra. Tôi nghĩ họ là đến làm nó càng lỏng hơn.

Dolores: Tại sao họ muốn làm lỏng để nó rơi ra?

Jackie: Vì tôi biết họ đang làm gì, và nó không làm tốt khi tôi đã biết.

Dolores: Nó chính là cái rơi ra bị Jackie phát hiện sao? Khối lập phương xanh lục nho nhỏ?

Jackie: Đúng. (cười khúc khích) Khi đứa trẻ cưỡi xe đạp có gắn thêm bánh phụ, chúng sẽ rất ỷ lại vào bánh phụ, cho đến khi bánh phụ bị gỡ bỏ. Implant họ lấy đi chẳng khác nào bánh xe phụ. Chúa ơi, tôi chỉ có thể dựa vào chính mình! Tôi vốn không nhận thấy tôi đã làm nó bằng chính bản thân mình. (Đó là một tiết lộ bất ngờ và náo động) Tôi một mình.

Dolores: Nhưng sau khi lấy thứ kia ra, bọn họ phải làm thế nào liên lạc với Jackie?

Jackie: Tinh thể. Những tinh thể. Hệ thống điện báo tôi đã đề cập đến là hiệu quả nhất, nó hiện tại trở nên hữu hiệu hơn. Ai cần bánh xe phụ? Tôi có thể truyền tin mà không cần nó.

Dolores: Điều này chứng tỏ Jackie cũng không phải một thân một mình. Cô ấy không mất đi kết nối. Chỉ là không thông qua vật thể vật lý.

Jackie: Họ hẳn muốn dạy tôi càng phi vật lý hơn. Tinh thần. Dạy với tinh thần.

Dạy người ta chết đi với tinh thần. (xúc động)

Dolores: Đây rất quan trọng phải không? Jackie hiện tại đang làm chuyện này. Đây là cống hiến rất có giá trị. Họ giúp cô ấy biết nên nói gì với những người đó.

Jackie làm trợ lý y tá ở viện điều dưỡng tư nhân, thường xuyên tiếp xúc với những người già liệt giường.

Jackie: Tôi vẫn không chắc chắn.

Dolores: Ừm. Đó là một khởi đầu. Giống như họ nói, Jackie còn ít nhất hai mươi năm cuộc đời. Trong thời gian đó sẽ xảy ra rất nhiều chuyện. Jackie còn một vài vấn đề. Cô muốn biết chuyện về thanh lý nghiệp, còn ác cảm của cô ấy về gia đình và những người không hiểu cô ấy.

Jackie có vài vấn đề với gia đình mình trong đời này. Có một hiểu lầm về cái cô ấy làm trong siêu hình. Nó thường xảy ra khi cá nhân thay đổi phương hướng của mình trong cuộc sống, đặc biệt nếu nó đối kháng lại hệ thống niềm tin của người nhà. Rất nhiều cuộc hôn nhân tan vỡ khi một bên bắt đầu phát triển theo hướng khác. Nó

thường mất nhiều sự thấu hiểu và tình yêu thương để cho phép họ khám phá hứng thú mới tìm thấy của mình.

Jackie: Gia đình tôi mất đi... nó là một gia đình nhỏ mà tôi mất, nhưng tượng trưng cho gia đình lớn mà tôi mất đi. Làm tôi cô đơn ở đây. Đó là một phần thử nghiệm. Vì tôi cần biết tôi có thể chạy bánh xe phụ trợ mà không có họ, và vẫn khẳng khít với họ. Với gia đình ánh sáng của tôi. Gia đình từ cảnh giới ánh sáng.

Dolores: Đó là gia đình thật sự mà cô ấy luôn luôn nhung nhớ, gia đình ánh sáng?

Jackie: Gia đình tôi mất đi ở đây là một ví dụ nhỏ. Nói với tôi họ đã lấy đi bánh xe hỗ trợ để dạy tôi trách nhiệm. Tôi có trách nhiệm và không cần ỷ lại bất cứ thứ gì hay ai khác. (khóc và hít mũi)

Dolores: Và cô ấy có một hệ thống điện thoại có thể liên hệ với gia đình lớn hơn.

Jackie: Nó giống điện báo hơn.

Dolores: Jackie đang làm một công việc vô cùng quan trọng liên quan tới những người bị bệnh và sắp chết. Đây là điều cô ấy nên làm trong phần đời còn lại của mình? Họ có thể nói với bạn không?

Jackie: Tôi biết. Tôi cần có trách nhiệm, và đừng hít mũi nữa. Làm nó! Chỉ là làm nó! Giải thích chức năng với mọi người. Giải thích khả năng trao cho sự chào đời mới hơn và những vũ trụ vĩ đại hơn của Thượng Đế. Tôi cần dạy điều này cho đám đàn.

Dolores: Nó sẽ làm Jackie rõ, và cô ấy có thể dạy nó? Bởi vì bạn phải biết nó là gì trước khi có thể dạy nó.

Jackie: Câu hỏi tồi. Nó nên là tích cực. Nó sẽ được biết đến. Rõ ràng. Nó cần là tích cực. Nói mọi thứ tích cực từ bây giờ trở đi. Nhưng sau đó tôi gặp vấn đề với điều đó. Bởi vì khi tôi nói những thứ tích cực, con người không hiểu được, bực tức tôi. Họ nghĩ tôi đang ra lệnh.

Dolores: Luôn có người sẽ bực tức vì tầng thứ của họ.

Jackie: Thông tin sẽ đến bởi những người tới từ ánh sáng. Những linh hồn đã tốt nghiệp. Bọn họ đang được chia ra từ những người kém hơn. Họ có hiểu biết. Thời gian ngắn ngủi. Cứu học sinh là sự khai sáng. Họ đồng hành cùng ánh sáng, đồng thời bắt đầu trở lại và dạy người khác. Đó là cứu học sinh.

Dolores: Bạn nói đến những người đã tốt nghiệp. Những người đã hoàn thành khóa học. Ý của bạn là vậy sao?

Jackie: Ừm, dù những người đã tốt nghiệp là lính mới, nhưng những người kém hơn không biết điều đó. Mèo con sinh ra trong một căn phòng với những sọc thẳng, những sọc thẳng là thứ duy nhất chúng thấy trong toàn bộ cuộc đời mình. Chúng không thể thấy bất cứ đường ngang nào. Đó là thực tế! Và tâm trí cũng giống vậy. Cho nên tôi không thể dạy bất cứ ai cái mà họ không thể lĩnh hội.

Dolores: Cô ấy rất tò mò, kiếp trước của mình có phải cũng từng làm thầy hay không.

Jackie: Có. Cô ấy có rất nhiều kiếp trở lại Ai Cập cố gắng dạy thúc đẩy giáo lý, nhưng cô ấy cảm thấy đó là dạy một lũ ngốc.

Dolores: (cười) Vâng, mọi người không hiểu.

Jackie: Không nhiều người trong họ. Lũ ngốc.

Dolores: Cô ấy hiện tại vẫn nên dạy những nguyên lý đồng dạng sao?

Jackie: Màu đen tương phản với ánh sáng. Tinh tú tương phản ánh sáng. Tiêu cực đến tích cực. Tôi chỉ cần làm nó, tôi cần làm nó.

Rất nhiều lần “họ” nói với thân chủ, mục đích cuộc đời họ là lan truyền ánh sáng, thông tin và hiểu biết, hơn nữa số lần nhiều đến mức khiến tôi giật mình. Rất nhiều khi, điều này đối với hình thức tư duy của ý thức thân chủ mà nói là rất xa lạ. Dù họ đồng ý đây là ý tưởng rất tốt, nhưng không biết phải bắt đầu như thế nào. Có lẽ đây là ý nghĩa của việc liên lạc bằng implant mà cô ấy nói. Có thể họ đang nói với cô ấy phải nói gì và làm gì, mà những thứ đó đều có vẻ rất tự nhiên, giống như bản năng hay xúc động tự nhiên. (Tôi đã nghe chuyện thế này bao nhiêu lần rồi? Lúc người ta gặp phải hoàn cảnh cấp bách hoặc nguy hiểm, đột nhiên hoàn toàn biết rõ mình phải làm gì)

Jackie lúc nhìn vào hai tay mình, phát hiện chúng rất đỏ. Cô muốn biết về chuyện lạ đó. “Lúc ấy xảy ra cái gì?”

Jackie: Món quà cho con người cũng là chữa lành. Công việc của tôi là làm nó.

Tôi dùng tay và trái tim của mình để làm. Tay của tôi là màu tim tôi. Đỏ thắm. Không nóng, nhưng có năng lượng. Năng lượng để hỗ trợ chữa lành những người sắp lìa đời. (cười khúc khích) Nghe có vẻ thật buồn cười. Chữa lành cho người sắp lìa đời.

Dolores: Không hề buồn cười. Bạn là giúp đỡ họ bằng qua đó với tình yêu thay vì sợ hãi.

Jackie:Ồ, phải. Họ rất đẹp. 92 tuổi và 96 tuổi, rất đẹp. Bạn không thể tin họ đẹp đến chừng nào.

Dolores: Vậy hai tay đỏ lên là để giúp đỡ?

Jackie: Là để truyền năng lượng cho họ lúc tôi chạm tới họ. Chạm tới trán họ, nắm lấy tay họ. Truyền năng lượng cho họ, giống như truyền điện vào trong máy móc, biến thành năng lượng có thể sinh ra hiệu dụng trong cơ thể họ. Thỉnh thoảng tôi nhìn vào hai tay biến đỏ, nó nói với tôi con đường này là chính xác.

Phần dưới đây được rút ra từ một bảng ghi chép nhiều mục với những kiếp sống khác nhau.

Vallerie là y tá chính quy làm việc nhiều năm ở bệnh viện. Cô cũng ở trong nhóm người-trải-nghiệm được tổ chức mỗi sáng xuyên suốt hội thảo UFO ở Laughlin năm 2001. Cô ấy hoài nghi mình có thể từng gặp ET, nhưng không đặc biệt muốn thăm dò sự kiện đó. Dưới đây là phần tôi hỏi có liên quan tới vấn đề thân chủ muốn biết.

Dolores: Vallerie muốn biết một chuyện, cô ấy cho rằng mình ở cuộc đời này có liên hệ với cái chúng ta gọi là ET hay sinh vật ngoài hành tinh. Đây là thật sao?

Vallerie: Cô ấy phải nhận rõ, mạng lưới sự sống đan xen vào nhau dày đặc. Trong vũ trụ có rất nhiều, rất nhiều chủng loài của các thực thể. Cô ấy đầu thai vào những chủng loài đó rất nhiều lần. Đó là một phần lộ trình học tập của cô ấy. Chủng loài khác nhau học tập lẫn nhau. Tất nhiên tiếp xúc cùng ET có thể chia thành nhiều tầng thứ. Nhiều mục đích cho nhiều tầng thứ, nhưng đó là một giao kèo. Trên một tầng thứ, mục đích là để có những trải nghiệm xảy ra với cô ấy từ lúc còn rất nhỏ. Nó sẽ giúp cô ấy biết điều xác thực, giúp cô ấy biết vượt qua nghi ngờ, sự sống không giới hạn trong những sự vật cô ấy thấy trước mắt. Đây cũng giúp cô ấy tháo gỡ vấn đề lớn hơn, ví dụ như "Tại sao tôi lại ở đây?" "Làm thế nào để tôi có thể có cuộc sống tốt

hơn?" "Làm thế nào tôi có thể dạy những người khác có cuộc sống tốt hơn?" Nếu không có những cuộc viếng thăm từ sớm, có lẽ cô ấy sẽ không bao giờ hỏi những vấn đề này. Nó giúp cô ấy nhớ mình là ai. Giống như cuộc gọi đánh thức buổi sáng. Những người có được cuộc gọi đánh thức rất rất sớm - thậm chí là lúc còn là trẻ con, là những người có phúc. Họ có được một lợi thế, vì nhớ được mình là ai, nhớ được mục đích của bản thân là gì - thông thường đó là chuyện rất khó khăn nếu không có những kích thích để vượt lên trên những thứ xung quanh bạn, những người chỉ có sự quan tâm với cái ở đây bây giờ.

Dolores: Cô ấy cũng muốn biết về những em bé mà mình mơ thấy. Cô ấy có từng thai nghén họ không?

Vallerie: Có.

Dolores: Cô ấy muốn hiểu về điều đó.

Vallerie: Đây là chuyện rất nhiều người khó hiểu. Nhưng ở giai đoạn hiện nay trong lịch sử Trái Đất, kế tục gen là cốt yếu. Không chỉ kế tục, còn cải tổ DNA.

Các bạn gọi nó là "gen", tương lai Trái Đất sẽ có thời điểm cần vật liệu này, để có những sinh mệnh một phần nhân loại và một phần - cái các bạn gọi là "người ngoài hành tinh". Để có những giống nòi được tổ hợp có cả những đặc tính của cả hai mà tương lai sẽ cần đến. Cô ấy cũng đồng ý làm như vậy. Ở tầng thứ sâu hơn, cô ấy vô cùng hiểu rõ sự liên can với nó, đồng thời nguyện cống hiến cho kế hoạch này.

Dolores: Cô ấy muốn biết những đứa trẻ đó thế nào.

Vallerie: Họ rất an toàn, họ hạnh phúc - theo cách của mình. Nếu cô ấy biết toàn bộ hoàn cảnh tồn tại của họ bây giờ, ý thức tâm trí đại khái sẽ thuyết phục cô ấy đó không phải cách đúng đắn để sống. Và họ không thể hạnh phúc. Cho nên hãy nói như vậy, họ hiện tại rất an toàn, cũng rất vui vẻ. Cô ấy có thể yên tâm. Cô ấy không cần biết chi tiết cuộc sống của họ, vì ý thức tâm trí sẽ muốn thuyết phục cô ấy rằng đó không phải hình thái cuộc sống mà một đứa trẻ hay một con người phải có.

Dolores: Khác biệt với cuộc sống cô ấy biết.

Vallerie: Vô cùng khác biệt. Là chuyện rất rất ngoại lai với cái mà cô ấy biết. Nhưng đây cũng là lựa chọn của những đứa trẻ này, những

linh hồn này. Là công việc họ chọn để làm, tiến vào cuộc đời đó, cũng như nó là lựa chọn của cô ấy khi tiến vào cuộc đời mình. Đó là lựa chọn của họ, cũng là nghiệp của họ. Họ đang làm chuyện mình chọn làm, và làm vô cùng tốt.

Dolores: Cô ấy cũng muốn biết, mình có cơ hội thăm hoặc gặp những đứa trẻ đó không?

Vallerie: Không. Không có cơ hội. Đây là giao ước giữa họ, chính là cô ấy sẽ trao cho họ khởi đầu sinh mệnh. Khi bọn họ cần cái các bạn gọi là “sự chăm sóc của mẹ”, sẽ có những người phụ nữ khác đã chọn làm mẹ của nhiều hơn một đứa trẻ. Họ sẽ ứng phó được, trên thực tế họ rất thích làm chuyện này, cô ấy cảm thấy mình không có khả năng đi từ chỗ này đến chỗ khác rồi quay lại đây. Nên đó là cách thức vận hành của sự việc.

Dolores: Cho nên cô ấy cũng không cần lo lắng. Mọi thứ đều ổn.

Vallerie: Tất cả đều tốt.

Dolores: Được rồi. Cô ấy còn một vài vấn đề. Có khi vừa tỉnh lại sẽ phát hiện trên thân thể có dấu hiệu hình tam giác. Đó là thế nào?

Vallerie: Chúng tôi đang học tập rất nhiều chuyện, học tập làm thế nào hợp nhất, làm thế nào thích ứng thân thể với môi trường khác. Chúng tôi kiểm tra nhân loại, đưa họ lên tàu vũ trụ kiểm tra, để xem bọn họ làm thế nào phản ứng với những thứ khác nhau trong đời họ. Hầu hết các thứ trong môi trường của họ. Chúng tôi muốn biết nó tạo thành ảnh hưởng gì với họ. Bất luận là đồ ăn họ ăn, đồ uống họ uống, dược phẩm, cái họ gọi là “đồ bổ sung” mà họ dính mắc vào. Chất ô nhiễm trong không khí và thực phẩm. Chúng tôi kiểm tra những thứ này. Chúng tôi có dụng cụ của mình để đo lường. Mà có đôi khi, dụng cụ của chúng tôi sẽ để lại dấu hiệu trên cơ thể người, nhưng không phải vĩnh cửu, nó hoàn toàn vô hại đối với nhân loại. Rất nhiều khi, chúng tôi sẽ xóa bỏ tổn hại nhìn thấy được trong thân thể. Chúng tôi học tập thông qua những sự kiểm tra đó, chúng tôi có thể cũng thấy cái gì là cần thiết để thoát khỏi những thứ “xấu” xảy ra trong cơ thể, và thoát khỏi những vật chất có độc. Đó là chuyện tốt.

Dolores: Cho nên cô ấy không cần phải lo lắng. Chỉ là, phát hiện trên thân thể có những dấu hiệu đó, người ta khó tránh sẽ tò mò.

Tôi từng nghe nói có rất nhiều người sau khi tỉnh dậy phát hiện trên thân thể có dấu hiệu kỳ quái, mà chúng tôi luôn có cùng một lời giải thích - dấu hiệu là do các loại máy móc và dụng cụ của tàu vũ trụ để lại. Tôi vốn biết đây không phải chuyện tiêu cực, nhưng tôi rất phấn khởi vì được xác nhận. Nhân loại sợ nhất chính là chuyện mà mình không biết.

Trong quá trình thôi miên của thân chủ khác, lại nảy sinh chuyện lạ. Một nghi vấn của thân chủ có liên quan tới khả năng đã tiếp xúc cùng ET.

Có một lý luận nói, một người nếu từng có tiếp xúc với ET, thỉnh thoảng trên da sẽ biểu hiện ra gì đó dưới đèn huỳnh quang, có điều tra viên lấy cái này làm chứng cứ từng có tiếp xúc với ET. Vị thân chủ dưới đây là thấy được thứ trên thân thể dưới đèn huỳnh quang, cho nên muốn hiểu căn nguyên mọi chuyện.

Dolores: Là cái gì tạo thành? Đó từ đâu mà tới?

M: Cô ấy là một cô gái bận bịu. Cô ấy rất bận vào buổi tối khi cô ấy nghĩ mình đang ngủ. Không, cô ấy rất bận rộn. Cô ấy làm việc với những người khác. Cô gái này không bao giờ nghỉ ngơi.

Dolores: Tại sao những dấu hiệu đó hiện rõ dưới ánh sáng?

M: Mỗi khi cô ấy tiếp xúc với sinh mệnh khác, khi họ chạm tới cô ấy, sẽ để lại dấu hiệu trên người cô ấy. Nó hơi có tính dầu, sẽ dính vào trên da. Bạn biết cô ấy rất tò mò, sau đó cô ấy lại có cái đèn kia, cho nên lấy ra tắt sáng, liền trông thấy dấu hiệu. Vì cô ấy qua lại cùng họ, cũng làm việc cùng họ, nên mới có dấu hiệu này. Đây chẳng qua là thứ sẽ có lúc tiếp xúc cùng họ. Chính là chạm tới và dính vào một chút.

Dolores: Nó vô hại đối với cơ thể người?

M: Vô hại, không có vấn đề.

Dolores: Có điều tra viên khác từng nói đó là thứ không tốt.

M: Bạn biết, có rất nhiều chuyến du hành năng lượng - khi cô ấy hiểu ra thì có thể thấy nó, sau đó làm. Cô ấy nghĩ mình đang ngủ - cô ấy không phải đang ngủ.

Dolores: Cô ấy làm công việc gì với họ?

M: Cô ấy đang giúp đỡ trấn an nỗi sợ của nhân loại, cô ấy đang học rất nhiều thứ sẽ dùng tới sau này. Cô ấy phải học, như vậy mới có thể dạy. Nhân loại thật sự bị sợ hãi. Nhưng vì cô ấy ở đây và làm điều đó, cô ấy biết họ không có việc gì. Đó là một trong những công việc của cô ấy - cô ấy giỏi trong việc này. Với cách thức này, cô ấy đang giúp đỡ người khác, đồng thời cũng học những thứ khác nhau. Như vậy rất tốt. Cô ấy muốn nhớ. Có rất nhiều thứ tiếp diễn ban đêm, có rất nhiều thứ ở trên bầu trời.

Dolores: Cô ấy bây giờ vẫn đang làm việc này sao? Hay đã hoàn thành phần công việc đó?

M: Không, cô ấy vẫn đang tiến hành, còn có thể duy trì tiếp. Trên thực tế sẽ càng xảy ra nhiều hơn. Cô ấy sẽ biết về nó, cũng không phải người duy nhất sẽ biết về nó. Nhưng như vậy là ổn, không có vấn đề. Cô ấy là một nhân viên rất tốt.

Cho nên điều tra viên đúng, dấu hiệu quả thật sẽ hiện rõ dưới ánh đèn huỳnh quang. Đây là bằng chứng nhân loại từng tiếp xúc với sinh vật ngoài hành tinh.

Với người cần chứng cứ mà nói, đây là chuyện thú vị, dấu hiệu hoàn toàn vô hại với nhân loại, cũng chưa từng tạo thành bất cứ tổn thương gì.

Chương 16

Gia Đình

Lần thôi miên này tiến hành đầu năm 2002, lúc ấy tôi vẫn chưa phát hiện lý luận ba làn sóng. Từ vấn đề tôi hỏi, có thể nhìn ra trong đầu tôi nghĩ nhiều về ET chứ không phải khái niệm ba làn sóng.

Victoria là giáo viên cấp ba, đã tiếp xúc với rất nhiều thanh thiếu niên. Tôi dẫn dắt cô hồi quy một tiền kiếp vô cùng kịch tính, ở cuộc đời đó cô vì truyền bá thông tin và tri thức siêu hình mà bị sát hại (cùng vài người khác). Sau khi chết ở kiếp đó, cô bay lên trên và hợp nhất cùng những người khác vào trong một ánh sáng mỹ lệ. Cô rất muốn ở lại chỗ bình yên tuyệt diệu đấy, nhưng cô phải trở lại Trái Đất, cố gắng một lần nữa truyền bá tri thức trong cuộc đời hiện tại.

Victoria không hạnh phúc ở trên Trái Đất. Cô nhớ gia đình “khác” của mình. Cô cảm thấy chia tách với ánh sáng và cõi tinh thần, trong lòng vẫn luôn có một nỗi buồn không thể giải thích. Nhưng cô vẫn tận lực lan tỏa tình yêu đến với những đứa trẻ trong lớp và giảng đường của trường cấp ba nơi cô dạy. Cô cố gắng phóng tình yêu đến với họ, cũng nghĩ làm như vậy là hữu ích. Đám trẻ có thể cảm nhận được tình yêu, điều này giúp cô biết mình đang làm chuyện tích cực, dù là ở tầng thứ vô thức. Đương nhiên ý thức tâm trí của cô cũng không biết gì về nó, trái lại cảm thấy rất nản lòng.

Victoria: Tôi thấy đám trẻ cần tình yêu và tôi cố lan truyền nó. Họ có thể không nhận thấy, nhưng tôi gửi tình yêu đến với họ. Tạo thành thay đổi trong cuộc sống của họ. Họ có thể không biết là như thế nào hoặc ở chỗ nào. Tôi thấy mọi người ở khắp nơi và truyền tình yêu cho họ. Tôi phải tiếp tục duy trì việc gửi và chia sẻ tình yêu này. Xung quanh có không nhiều những người giống như tôi. Tôi rất nhớ việc tồn tại với một đồng loại. Ai đó chúng tôi có thể cùng dung hợp tinh thần và tồn tại trong một. Khi tôi ở đó, chúng tôi là toàn bộ một tinh thần, nhưng chúng tôi phải chia tách. Chúng tôi phải xuống đây và lan truyền ánh sáng xung quanh. Các thứ hiện giờ đều rất tệ. Chúng

tôi phải tận khả năng thúc đẩy thay đổi. Chúng tôi phải mau chóng lan tỏa tình yêu nhanh nhất có thể, phải cố gắng làm người ta hiểu ra, họ phải yêu. Cái họ phải làm chỉ có yêu. Nếu họ có thể học được mà mở lòng mình ra, họ có thể thay đổi thế giới trước khi quá muộn.

Dolores: Nhưng tiêu cực vẫn luôn luôn tồn tại.

Victoria:Ồ, tôi biết, hiện tại có vài nơi tiêu cực áp đảo. Chúng tôi phải cố gắng thay đổi những nơi này. Đây là lý do chúng tôi phân tán khắp nơi vì nó phải khởi đầu ở đâu đó. Cũng có những người khác đang lan truyền ánh sáng, chỉ là họ không biết về nó. Họ chỉ đang làm nó.

Victoria tiếp đó chỉ ra những người có liên quan với việc làm đặc biệt được bảo vệ này. Lúc tôi hỏi là ai đang bảo vệ, cô nói: "Họ. (cười) Họ chính là tôi. Tôi chính là họ. Họ luôn luôn ở với tôi. Chúng tôi trước kia luôn ở cùng nhau. Và chúng tôi xuống lại nơi này. Với nhau một lần nữa."

Dolores: Ý bạn là bạn là một phần của một nhóm giống nhau?

Victoria: Vâng. Có những người khác không ở cùng tôi, nhưng cũng có những người ở với tôi hiện tại, luôn luôn ở với tôi.

Dolores: Nghe có vẻ như bạn đang nói về những cái ngoài Trái Đất?

Victoria: Tôi không thích tên. Một chút cũng không thích. Tôi gọi họ là bạn của tôi. Bản thân họ, chúng ta. Rất rất nhiều năm trước chúng ta là bọn họ. Họ đã ở đây, nhưng bây giờ thì không, họ đã rời khỏi. Nhưng chúng ta quay lại, cố gắng, giúp đỡ, và làm những cái chúng ta có thể.

Dolores: Họ có thân thể vật lý không?

Victoria: Một số đang ở đây trong thân thể vật lý. Giống như tôi và những người quanh đây hoặc rải rác khắp nơi trên thế giới.

Tôi là hỏi về những người hỗ trợ, những người bảo vệ. Nhưng cô hiển nhiên cho rằng tôi là chỉ những người được gửi tới làm việc này.

Dolores: Được rồi, vậy người cung cấp thông tin cho chúng ta thì sao?

Victoria: Là bạn của tôi.

Dolores: Họ ở một nơi nào đó và là thể vật lý?

Victoria: Ô, vâng, nhưng không phải ở trên Trái Đất. Ít người trong chúng tôi ở trên Trái Đất này trong thân thể vật lý.

Dolores: Họ từ đâu nói chuyện với chúng ta?

Victoria: Tôi cảm thấy họ ở ngay đây, nhưng tôi biết bạn không thấy được họ.

Dolores: Phải, tôi không thấy được.

Victoria: Ừm, họ ở đây. Ở ngay đây.

Dolores: Như vậy là ở trong căn phòng này.

Victoria: Vâng, họ ở đây với tôi. Tôi gọi họ và tôi biết họ sẽ ở đây.

Dolores: Ban đầu tôi nghĩ chính là ET hay sinh vật ngoài hành tinh trên tàu vũ trụ gì đó.

Victoria: À, họ du hành trong chiều kích của mình. Nhưng hiện tại họ ở đây với tôi trong chiều kích này. Họ là gia đình của tôi. Chúng tôi ở đây trong một sứ mệnh, và có công việc phải làm. Khi công việc yêu cầu, giống vậy, đó là quan trọng nên họ sẽ đến. Và tôi đã gọi họ.

Dolores: Vậy là họ có thể đưa cho thông tin.

Victoria: Tôi biết việc cho các thứ xuất đầu lộ diện là quan trọng. (đổi giọng) Cô ấy vẫn chưa biết được chân tướng, nhưng có một ngày sẽ biết. Sâu trong nội tâm cô ấy biết sứ mệnh của mình, chỉ là hiện giờ vẫn chưa đối mặt với nó. Cô ấy vẫn đang chuẩn bị cho bản thân.

Victoria có chuyện khác muốn hỏi, một chuyện lạ mà cô cho rằng có thể có liên quan tới ET, tôi lợi dụng cơ hội này để hỏi về vấn đề đó.

Dolores: Cô ấy muốn biết về chuyện xảy ra mùa hè năm 1995, lúc ấy trời sáng lên và cô ấy thấy ba thực thể.

Victoria: Ký ức không hoàn chỉnh, nhưng cô ấy biết toàn bộ câu chuyện. Cô ấy biết sự thật về nó.

Dolores: Hiển nhiên cô ấy hy vọng có thể biết rõ chuyện này.

Victoria: Vâng, có lẽ nên bắt đầu cho cô ấy nhìn những việc này một cách có ý thức. Thời điểm đã tới, tôi nghĩ vậy.

Dolores: Điều này sẽ an toàn với cô ấy?

Victoria: Ô, vâng, an toàn. Họ là bạn bè, là thân quyến, là gia đình.

Dolores: Vâng, nhưng chúng ta không muốn làm bất cứ chuyện gì phá hỏng cuộc đời cô ấy.

Victoria: Sẽ không. Cô ấy đã sẵn sàng. Cô ấy đã chuẩn bị rất lâu, không có vấn đề. Cô ấy là một trong số họ, cho nên... Không, tôi nghĩ đây là thời điểm vì chúng ta sắp hết thời gian. Cho nên tôi cho rằng bây giờ là thời điểm.

Dolores: Vậy chuyện đã xảy ra với cô ấy là thật? Cô ấy có tiếp xúc với ET?

Victoria: Một chút phải và một chút không, nhưng đó không quan trọng, vì nó xảy ra với cô ấy mọi lúc. Luôn là mọi lúc vì có nhiều thứ phải được làm. Đến đến đi đi, đi đi đến đến.

Dolores: Tôi không muốn vạch ra bất cứ chuyện gì sẽ thương tổn đến cô ấy.

Victoria: Tất nhiên, họ rất cảm kích bạn vì coi sóc những người này. Họ đều có công việc cần làm cho nên thật sự cảm kích bạn. Họ hiện tại đều có chuyện đang tiến hành, họ đang cố gắng giúp đỡ đồng thời cũng rất cảm kích chuyện bạn làm.

Dolores: Bạn có thể nói với cô ấy chuyện gì xảy ra đêm đó được không?

Victoria: Có thể. Tôi nghe tiếng ù ù, liền rời giường nhìn phía ngoài, sau đó đi vào phòng tắm, rồi trở lại lên giường. Tiếp theo tôi dậy khỏi giường, vươn tay nắm lấy anh ta rồi cùng họ đi.

Dolores: Ba thực thể kia?

Victoria: Ừm, nhìn xem, là ba sao? (dừng) Tôi nghĩ đêm đó có bốn.

Dolores: Họ trông như thế nào?

Victoria: Ừm, đó không phải họ. Đó chỉ là trợ thủ tới đây, chỉ tới hộ tống tôi. Lúc thấy được trợ thủ tôi rất phấn khởi, tôi biết tôi sẽ đi đâu. Họ chỉ giúp đỡ vì họ có nhiều người cần đón.

Đây là một chủ đề khác tôi thường xuyên chạm phải. Trước giờ đều có thực thể nhỏ hơn hộ tống nhân loại lên tàu vũ trụ, hình như giữa hai bên cần phải có thực thể như vậy thì nhân loại mới lên được tàu vũ trụ. Hiển nhiên, nhân loại không thể tự mình làm được. Họ dù có thể phân giải phân tử thân thể để xuyên

qua vách tường và trần nhà, nhưng vẫn cần người hộ tống mới có thể lên được tàu vũ trụ. Trong sách The Custodians của tôi, họ có nói đến hai trình tự bất đồng này.

Dolores: Bạn nói mình cùng đi với họ. Bạn đi đến đâu?

Victoria: Chúng tôi hướng về phía này, không sai. (chỉ qua bên trái) Ánh sáng là ở chỗ này. Chúng tôi hướng lên trên. Bay lên, bay lên, bay lên, sau đó có một khu vực lớn. Đi vào. Ngồi xuống và... Đó là một chỗ như phòng học, có một thứ như màn ảnh lớn. Chúng tôi nói về chuyện chúng tôi phải hoàn thành. Còn lại bao nhiêu việc cần hoàn thành? Chúng ta phải hoàn thành nó, vâng. Vâng, tôi biết, chúng ta phải hoàn thành điều đó. Tôi đồng ý, tôi đồng ý. Nó phải được làm, bây giờ. Vâng, tôi đồng ý với bạn, vâng. Vâng, tôi làm. Vâng, người anh em của tôi. Vâng, tôi sẵn sàng.

Xem ra cô ấy là đối thoại cùng cá nhân nào đó trong hoàn cảnh giống như phòng học này. Lúc viết *The Custodians*, tôi cũng từng miêu tả căn phòng học này. Vài thân chủ của tôi cũng đã nhìn qua, nó hiển nhiên ở trên một tàu mẹ khổng lồ.

Dolores: Họ cho bạn nhiều chỉ dẫn hơn hay gì khác?

Victoria: Vâng, chúng tôi nói tới chuyện phải làm kế tiếp. Chúng tôi đang làm kế hoạch. Buổi tối tôi cũng làm việc. Tôi có vài chỗ phải đi, có vài chuyện phải làm. Và những thứ tôi phải chăm nom. Đây giống như một điểm dừng để nói đó là cái tôi phải hoàn thành tối nay. Sau đó tôi cất cánh từ đó rồi tôi đi qua đó rồi... tôi đã đi đâu? Tôi có vài thứ đặc biệt phải làm đêm đó, vâng.

Đa số con người không nhận thức rằng ai cũng ra khỏi thân thể mình vào mỗi tối. Thân thể sẽ mệt cho nên phải ngủ, nhưng bạn đích thực, cũng chính là tinh thần bạn không bao giờ biết mệt. Nó sẽ cảm thấy nhàm chán cực điểm lúc chờ đợi thân thể tỉnh lại để tiếp tục cuộc sống. Cho nên khi bạn tưởng mình đang ngủ, bạn đích thực đang chạy đến bất cứ nơi nào muốn đến, trải nghiệm tất cả các loại hình mạo hiểm. Bay qua khắp thế giới, trở lại cõi tinh thần nhận nhiều hướng dẫn hơn, khám phá hành tinh khác. Rất nhiều người làm công việc quan trọng vào ban đêm lúc tự cho là đang ngủ. Bạn không cần lo lắng về khả năng bị lạc vì bạn luôn được nối bằng một sợi "dây bạc", cái mà nối liền với thân thể cho đến lúc tử vong. Khi tới thời điểm trở lại thân thể vào buổi sáng để thức dậy, sợi

dây "rút lại" và bạn có thể trở lại cuộc sống của mình, quên đi những cuộc phiêu lưu, phần thực đã trải nghiệm.

Dolores: Là thân thể vật lý hay tinh thần của bạn làm những việc này?

Victoria: Không, không phải thân thể vật lý của tôi. Đúng, đó là chiều kích tự nhiên của tôi. Đó là nơi tôi thường ở. Tôi rời thân thể quay lại đây. Nhưng tôi ở đây và đang chỉ dẫn ai đó khác đẳng đó. Tôi đang làm vài loại của một công việc ở đó. Đó là vài thứ đặc biệt đem đó, tôi hiện tại nhớ. Tôi phải làm vài thứ đặc biệt, sau đó tôi quay lại. Thực thể trợ thủ hộ tống tôi trở về từ đó. Tôi không biết tại sao. Tại sao họ phải giúp tôi?Ồ, tôi biết tại sao. Vì họ phải giúp tôi chuyển ra ngoài cơ thể. Chính là như vậy. Họ phải giúp tôi ra và vào trở lại, vì tôi đã thích nghi với thân thể này, cho nên rất khó ra ra vào vào theo cách thức tôi cần.

Dolores: Vâng, mọi người nói thân thể rất nặng và hạn chế.

Victoria: Ừm, nó rất công kênh. Đây, ừ, thân thể ốm yếu... Đừng hiểu lầm ý của tôi, nó là món quà hoàn mỹ, chỉ là rất gò bó. Rất khác. Rất trói buộc, nhưng chúng tôi sẽ chăm sóc cô ấy, vì cô ấy còn rất nhiều chuyện phải làm.

Dolores: Nhưng Victoria cũng không nhớ. Như vậy được không?

Victoria: Chúng tôi chỉ để cô ấy nhớ chuyện cần nhớ lúc đó. Chúng tôi liên tục cấp cho cô ấy những mẫu ngắn rải rác, hiện tại cô ấy sẵn sàng, cô ấy đã thu thập đủ đây và đó. Cô ấy hiện tại sẵn sàng, cũng đã biết. Cô ấy biết từ trước khi đến gặp bạn. Cô ấy đã biết chân tướng. Tôi rất buồn khi nghe phản ứng của con người trong vài thời điểm. Nhưng, bạn phải yêu họ. Bạn phải yêu họ. Tôi nghĩ cô ấy có thể hơi bị trợ thủ dọa sợ ở lần đầu tiên. Tôi nghĩ cô ấy sẵn sàng. Tôi nghĩ chúng tôi sẽ để cô ấy thấy nhiều hơn bây giờ. Chỉ là đột phá cô ấy vào nó.

Dolores: Nhưng, nhẹ nhàng một chút, chúng ta không muốn làm cô ấy quá tải.

Victoria: Chúng tôi sẽ làm. Chúng tôi sẽ không làm hệ thống bị shock. Cô ấy sẽ ổn. Cô ấy đã thấy vài ý niệm lơ mờ nho nhỏ lướt qua của chúng tôi. Dù còn chưa hoàn toàn ý thức được, nhưng tiềm thức đã chú ý tới, hơn nữa chúng tôi lúc ấy đều biết chuyện gì xảy ra.

Dolores: Tôi biết những trợ thủ nhỏ không phải tiêu cực, chẳng qua lần đầu tiên thấy họ, con người thật sự sẽ bị hù dọa.

Victoria: Vâng, chúc lành họ những trái tim bé nhỏ. Tôi lấy làm tiếc cho họ, quá một lần trong một lúc. Họ bị đả kích xấu.

Dolores: Tôi vẫn luôn nói chuyện này với mọi người, bọn họ bị mang tiếng xấu.

Victoria: Họ chỉ được lập trình để làm chuyện họ phải làm. Bạn cũng biết, nhân loại có khi cũng không quá thân thiện với chính bản thân mình.

Dolores: Trong công việc, tôi cố gắng làm mọi người hiểu ra họ không phải tiêu cực. Không có bất cứ tiêu cực nào trong bất cứ cái gì của nó.

Victoria: (cười) Thật ra họ là những chú nhóc đáng yêu. Nếu thời gian nhìn đủ lâu, Bạn sẽ càng lúc càng thích họ.

Dolores: Tôi cho rằng họ thật sự rất đáng yêu, chỉ là diện mạo không quá dễ nhìn. Tôi không có vấn đề với nó.

Victoria: (cười) Những vật nhỏ đáng thương.

Dolores: Trước khi chúng ta kết thúc, các bạn còn gì khác muốn nói với cô ấy không?

Victoria: (giọng thấp, mềm, thô) Không, bây giờ phải đi.

Chương 17

Một Thân Chủ Khác

Vô số thân chủ nói với tôi, họ không muốn thăm dò kiếp trước, nhưng muốn biết lời giải thích về chuyện lạ không hợp logic (ít nhất là với họ) xảy ra trong cuộc đời này. Ký ức và cảm giác mơ hồ rằng có chuyện nào đó xảy ra vẫn lẩn quẩn không đi, họ chung quy không thể quên được. Tôi đã có kinh nghiệm hai mươi lăm năm xử lý những ca dạng này, phát hiện rất nhiều ca đều là sự kiện UFO và ET bất cóc, một vài câu chuyện trong đó được đưa vào The Custodians. Nhưng nhiều năm trôi qua, càng ngày càng nhiều sự kiện vượt quá hiện thực tiếp xúc ET “bình thường”, vạch trần vài thứ hoàn toàn khác biệt xảy ra. Tôi có nhắc tới một số ca trong The Custodians, ban đầu tôi cho rằng đây đều là sự kiện độc lập, nhưng chúng hiện tại lại biến thành thông thường, thân chủ mà tôi tiếp xúc đã khác xa những ca điển hình. Dễ nhận thấy trong mọi tác phẩm của tôi đều có tình trạng này, không ngừng lớn dần, diễn tiến và mở rộng. Ngay lúc tôi cho rằng mình đã hiểu rõ và lý giải tất cả, lại có khái niệm mới được ném về phía tôi, làm việc điều tra của tôi rẽ sang con đường mới chưa từng bước lên.

Chuyện Janet muốn thăm dò trong buổi thôi miên bao gồm một hồi ức quái dị có liên quan với sự kiện chứng kiến, và sự kiện thời gian bị mất năm 1974. Tôi làm cô hồi quy đến ngày và thời gian xảy ra sự kiện hư hư thực thực đó, cô tiến vào tình huống lái xe trên đường cao tốc đêm khuya (mười một giờ đêm). Lúc ấy hai đứa trẻ ngồi ở phía sau, Janet lái xe không mục đích, trong lòng không nghĩ ra chỗ để đi. Cô đang giận chồng, chỉ muốn rời khỏi nhà. “Tôi không muốn thấy hắn. Tôi phải rời khỏi đó. Hắn phản bội tôi. Tôi đã tin tưởng họ như vậy.” Đường cao tốc hoang vắng như xếp xó, thỉnh thoảng mới thấy một chiếc xe chạy qua. Sắc trời quá tối, không thấy được cảnh vật gì. Sau đó có một thứ thu hút sự chú ý của Janet. “Có ánh sáng. Tôi không biết đó là gì. Cảm thấy rất quái dị. Từ trước tới giờ chưa từng thấy qua thứ như vậy.” Cô bắt đầu run rẩy. “Tôi rất lạnh.” Về mặt cô nói với tôi,

cô thấy được sự vật khiến mình bất an lo sợ. Tôi khuyến khích cô nói chuyện với mình.

Janet: Nó đang bay lên, lên tới không trung - rét lạnh - một cái đĩa. Nó đang xoay. Xoay tới chúng tôi. Tôi cố sức đạp ga. Không thể nhanh hơn. Đều tại cái xe ngu ngốc này. Nó hướng về phía chúng tôi, hiện tại bay thật thấp. Tôi chạy không đủ nhanh. Trên xe còn bọn trẻ. Nó đến từ hướng bên phải chúng tôi, tôi rẽ qua bên trái, hướng nam, nhưng không đủ nhanh. Tôi chỉ có thể rẽ sang hướng này. Nó hướng đến chúng tôi. (trở nên kích động) Tôi rất sợ hãi! Tôi không biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì. Đèn tắt, nhạc ngừng - nó ở phía trên xe. Động cơ ngừng. Xoay. Ánh sáng đang xoay. Motor ngừng, tôi không thể động đây. Đám trẻ ngủ. Là họ làm chúng ngủ.

Dolores: Họ là ai?

Janet: Người trên tàu vũ trụ.

Dolores: Bạn làm sao biết?

Janet: Tôi chính là biết. Họ không muốn làm đám trẻ sợ, cho nên khiến chúng ngủ đi. Tôi rất lạnh. Tôi không biết mình rốt cuộc gặp phải chuyện gì. Tôi đang bay lên. Tôi ở trong ánh sáng.

Dolores: Ánh sáng từ đâu tới?

Janet: Tàu vũ trụ. Tôi không nên nhớ.

Dolores: Hiện tại nhớ tới được không?

Janet: Không phải mọi thứ.

Dolores: Tôi không muốn làm bất cứ chuyện gì họ không muốn chúng ta làm. Tôi nghĩ họ hiểu điều đó, phải không?

Janet: Họ hiểu.

Vì thường hợp tác với họ, tôi nghĩ họ biết tôi, cũng tin cậy tôi, cho nên tôi mới có thể cân nhắc và nói ra như vậy. Tôi biết không có gì đáng sợ. Tôi chỉ dự đoán được, tôi xác định Janet cũng vậy, cho nên tôi bảo "họ" hãy cung cấp tư liệu họ thể cung cấp.

Dolores: Tại sao bạn không thể nhớ ra toàn bộ?

Janet: Quá nhiều.

Dolores: Tôi hiểu. Chúng tôi chỉ muốn cho Janet thông tin cô ấy có thể lý giải hiện tại. (Được) Tốt, Janet có xuống xe không?

Janet: Không. Cô ấy xuyên qua nóc xe, bay lên.

Dolores: Làm sao có thể?

Janet: Thân thể ánh sáng.

Dolores: Không phải thân thể vật lý?

Janet: Không phải. Là lúc để cô ấy biết. Thân thể vật lý vẫn ở trong xe, chỉ có thân thể ánh sáng là đi theo họ. Đi cùng chúng tôi.

Dolores: Thân thể ánh sáng được mang đi đâu?

Janet: Lên tàu vũ trụ.

Họ nói đây không phải lần đầu tiên. Hồi nhỏ Janet từng có nhiều lần được mang đi cùng thân thể vật lý, nhưng bọn họ không chịu tiết lộ cụ thể. Họ nói đó không phải chuyện quan trọng gì.

Dolores: Tại sao lúc đó các bạn phải mang cả thân thể vật lý đi?

Janet: Hỗ trợ giám sát. Với cô ấy mà nói, không dễ dàng để sống ở đây. Có quá nhiều thương tích - hiện tại nên bắt đầu. Là thời điểm bắt đầu, bây giờ. Thời điểm bắt đầu tiến trình của cô ấy. Thời điểm để cô ấy nhớ ra, bây giờ. Để cô ấy có thể triển khai công việc đích thực của mình.

Dolores: Điều gì xảy ra khi cô ấy được mang đi lúc nhỏ?

Janet: Điều hòa. Điều hòa tâm trí và thân thể. Làm cô ấy có thể hiểu rõ hơn. Có thể chấp nhận hơn.

Ý thức của Janet hoàn toàn không nhớ được việc này, bằng không cô ấy sẽ càng khó sinh sống trên Trái Đất. Dù thế nào thì cô ấy cũng đã đồng ý tới đây.

"Cô ấy muốn ở đây."

Dolores: Janet đã có nhiều tiền kiếp ở trên Trái Đất sao?

Janet: Không, không, không, không, không. Cô ấy ban đầu làm việc với sự nhận thức. Sự nhận thức và sự sáng tạo của nhận thức. Gieo, và...

Dolores: Bạn có thể giải thích với cô ấy sự nhận thức bạn nói có nghĩa là gì không?

Janet: Gieo - nguyên bản gieo sự nhận thức trên hành tinh này. Lúc ban đầu, còn mấy lần sau đó ở thời điểm then chốt khác trên Trái Đất. Chính là khi xảy ra những chuyển đổi chính. Những chuyển đổi chính.

Dolores: Bạn nói "chuyển đổi chính" là chỉ cái gì?

Janet: Atlantis. Cổ hơn Atlantis. Ai Cập.

Dolores: Tại sao những thời điểm đó cô ấy muốn tới Trái Đất?

Janet: Cô ấy thích đến Trái Đất vào những thời điểm đó. Những thay đổi trên triết học. Chuyển đổi then chốt đã được định sẽ mang hành tinh này đi theo hướng bất đồng.

Dolores: Cho nên cô ấy cũng không có bất cứ lý do gì để đến và sống cuộc đời bình thường. Ý của bạn là vậy sao?

Janet: Cũng không phải. Không phải.

Dolores: Chỉ khi những sự việc chính xảy ra? (Vâng) Vậy cô ấy có thể lựa chọn thời điểm mình muốn đến?

Janet: Vâng. Cũng có những thời điểm mà cô ấy muốn đến, nhưng nó không được tốt.

Dolores: Có người cho cô ấy đề xuất không? Hay nói với cô ấy khi nào nên đến, khi nào không?

Janet: (cười) Cứng đầu. Vô cùng cứng đầu. (cười) Vâng, rất nhiều. Có một nhóm. (cười)

Dolores: Một nhóm sinh mệnh vật lý?

Janet:Ồ, không. Cô ấy làm việc cho một liên đoàn. Đó là sự nhận thức. Sở trường của cô.

Dolores: Bạn có thể giải thích với cô ấy liên đoàn là gì không?

Janet: Có thể. Những thế giới. Rất nhiều thế giới. Sáng tạo cuộc sống mới. Những thế giới mới.

Dolores: Cô ấy vẫn luôn liên quan với nó? (Phải) Thịnh thoả đến Trái Đất lúc thời điểm tới? (Phải) Những lúc khác cô ấy ở đâu?

Janet: Làm chuyện khác. Tìm kiếm những chỗ mới để sáng tạo. Rất nhiều chỗ.

Dolores: Khi không ở trong thân thể, cô ấy làm việc cùng phần còn lại của các bạn?

Janet: Khái niệm của các bạn rất giới hạn.

Dolores: Cho nên chúng tôi cố gắng học tập.

Janet: Chúng ta sẽ học. Khái niệm của bạn rất giới hạn. Tất cả thời khắc đều là hiện tại. Bạn có thể đồng thời ở rất nhiều nơi làm rất nhiều chuyện. Cho nên, hỏi vấn đề tuyến tính... Cô ấy ở đây, hay ở đó?

Cô ấy ở mọi nơi. Cho nên, đúng, cô ấy chỉ không ở đây, nhưng cô ấy ở khắp nơi. Cô ấy không ở trong không gian tuyến tính của bạn.

Dolores: Tôi cũng bắt đầu có được nhiều những khái niệm như vậy từ những người khác, nhưng đây vẫn rất khó hiểu đối với tâm trí nhân loại. (Phải) Vậy cô ấy có nhiệm vụ khi ở đó. Ý của bạn là vậy sao?

Janet: (cười) Vâng. Cô ấy xem trên màn ảnh. Đó chính là cái cô ấy làm với Trái Đất.

Dolores: Cô ấy có thể nhìn thấy bản thân hoạt động trên Trái Đất? (Vâng) Lúc nhìn, cô ấy có suy nghĩ gì?

Janet: Cô ấy rất thích. (cười)

Dolores: Tôi không biết “sống” có phải từ đúng hay không. Nhưng khi ở đó cô ấy thuộc dạng sống nào?

Janet: Nhìn giống như nhân loại, nữ giới nhỏ hơn. Cô ấy cũng có hình thể khác, nhưng đó là một, vâng. Có rất nhiều. Vượt qua khả năng tưởng tượng của bạn. Tận khả năng tâm trí nhân loại các bạn có thể đi đi đi đi và đi, sau đó nhiều hơn nhiều hơn và nhiều hơn. Mọi cách thức mà Thượng Đế có thể trải nghiệm bản thân là tất cả hiện hữu.

Dolores: Nhưng thân là nhân loại, chúng ta không ý thức được về toàn bộ của nó.

Janet: Tỉnh thoảng cô ấy có thể. Có đôi khi. Cứ một lúc, cô ấy sẽ kết nối. Không phải thường xuyên.

Dolores: Nói như vậy, chúng ta không phát giác được những phần khác của bản thân chúng ta.

Janet: Nhưng các bạn sẽ phát hiện, các bạn sẽ càng lúc càng có thể nhận thấy những cái “bạn” khác. Các bạn sẽ bắt đầu hợp nhất nhiều hơn với bản thân mình đích thực. Những cái bạn khác.

Dolores: Nhưng đây với nhân loại mà nói không phải là điều rất hoang mang sao?

Janet: Với nhân loại hôm nay, phải. Nhưng toàn thể mà nói, các bạn hoàn toàn hợp nhất càng ngày càng nhiều của người mà bạn là. Các bạn biết thời thơ ấu, thời kỳ trưởng thành, những tiền kiếp khác, những trải nghiệm khác, những khả năng khác của mình.

Dolores: Nhưng tôi nghĩ, căn cứ theo cách thức vận hành của tâm trí nhân loại, điều này sẽ khiến người ta hết sức hoang mang. Nhận thức những phần khác của bản thân chúng ta?

Janet: Đó chính là chuyện cô ấy đang làm hiện tại. (cười) Đó là lý do cô ấy rất hoang mang. Vận hành trên tầng thứ đa chiều kích, nhận thấy những cô ấy khác mà cô ấy có lẽ không nhận thấy một cách có nhận thức. Nhưng cô ấy nhận thấy. Cô ấy không thể nhớ cái gì (cười) vì cô ấy làm tất cả những thứ đó ở tầng thứ khác. Cho nên cô ấy ở rất nhiều chỗ bất đồng, kết nối với những tầng thứ khác của sự tồn tại của cô ấy hoàn toàn trong cùng một thời gian.

Dolores: Lúc những việc này xảy ra, cô ấy có cảm giác vật lý gì không?

Janet: Tỉnh thoảng, vâng.

Dolores: Nó cảm thấy giống cảm giác vật lý nào, để cô ấy biết cách nhận diện nó?

Janet: Chờ một chút. Chúng tôi sẽ giải nghĩa cho bạn - bạn đã nghe từ người khác về việc ký ức nhất thời gián đoạn. (cười) Từ một khắc trước đến một khắc sau, có nháy mắt ký ức tan biến. Cho nên bạn biết chuyện này.

Dolores: Bạn là chỉ cái chúng ta gọi là ký ức ngắn hạn? (Vâng, vâng) Nháy mắt đó xảy ra chuyện gì?

Janet: Các bạn đang vận hành trên chiều kích và tầng thứ khác. Rất nhiều người trong các bạn cũng đang trải nghiệm chuyện này. Không thể nắm giữ nhiều thứ những ngày đó. Những thứ nhỏ. Các bạn cần trải nghiệm nhiều cân bằng hơn.

Trong The Custodians, cũng có ghi chép chuyện đồng dạng, chính là chúng ta vào phòng để lấy thứ nào đó, nhưng lại quên mất mình đi vào là muốn làm cái gì. Sau đó qua một lúc hoang mang, ký ức có khi sẽ nhanh chóng trở lại với "Ồ, há!". Họ nói ở trong thời khắc như vậy, bạn đã đi đến một chiều kích khác rồi trở về. Chính là cấp tốc như vậy.

Dolores: Trở lại cái đêm thân thể ánh sáng của cô ấy được mang lên. Tại sao lại xảy ra chuyện đó?

Janet: Là thời điểm để cô ấy nhớ lại. Đó là lần đầu tiên cô ấy rời khỏi chồng. Đó là lần đầu tiên cô ấy mạnh dạn rời khỏi, lần đầu tiên thoát

khỏi sự ám ảnh của mình đối với người chồng. Cô ấy vốn rất sợ rời khỏi. Đó là một thời cơ hoàn mỹ. Đó là lúc để cô ấy nhớ rằng còn có nhiều thứ hơn. Cho nên chúng tôi gặp mặt đêm đó. Đó là một khởi đầu.

Dolores: Cho nên đó chỉ nhắm vào cô ấy chứ không phải bọn trẻ.

Janet: Đám trẻ có trải nghiệm của chính mình. Con trai, xác định. Con gái rất sợ, nhưng con gái càng có sức mạnh nhiều hơn cô ấy biết. Lần đó là cho Janet. Đây là một lời kêu gọi tỉnh giấc. Cô ấy cho rằng cuộc đời mình xong rồi, nhưng không phải. Cô ấy đã rời, cho nên chúng tôi cách một khoảng thời gian sẽ can thiệp. Cô ấy như vậy là vì số lần sống trên Trái Đất không nhiều.

Dolores: Các bạn nói cô ấy còn những thời điểm khác cũng được mang đi điều hòa thân thể?

Janet: Một số trên vật lý, một số trên cảm xúc.

Dolores: Làm như vậy là có nguyên nhân sao?

Janet: Cô ấy gần như đến cực hạn với trải nghiệm vật lý.

Dolores: Cả lúc còn nhỏ?

Janet: Đúng. Như một đứa trẻ, đó khiến cô ấy sụp đổ. Cô đơn và ngược đãi cực kỳ dữ dội. Không thể không điều chỉnh, để cô ấy bảo trì đầy đủ cân bằng, mới có thể tiếp tục hoạt động bên trong thân thể.

Dolores: Janet cho rằng cô vẫn luôn thông tin với ET. Tôi phát hiện lý giải của chúng ta đối với ET vô cùng hữu hạn. Bạn có thể nói rõ lúc cô ấy làm công việc của mình, là đang liên hệ với ai không?

Janet: Cô ấy cộng tác với rất nhiều chủng tộc và tầng thứ bất đồng. Tất cả họ đều làm việc cùng nhau. Một số không gì cả ngoài chùm sáng, một số là những dạng tiên quyết của bạn với thân thể vật lý thuộc dạng khác. Còn những người khác tiếp nữa, một số chỉ có thể được mơ hồ cảm thấy, một số chỉ là ánh sáng, một số là mọi thứ.

Dolores: Tôi từng nói chuyện với hầu hết bọn họ.

Janet: Chính xác, bạn thấy?

Dolores: Tôi nghĩ nhân loại không quen suy nghĩ đa chiều kích. Chúng tôi chỉ nghĩ đến ET và tàu vũ trụ, và những thứ vật lý.

Janet: Đa chiều kích là gì? Đa chiều kích là một sinh mệnh nhận thức toàn bộ những dòng thời gian của nó cùng lúc: quá khứ, hiện tại

và tương lai. Một sinh mệnh có thể là nhiều những sinh mệnh toàn bộ cùng lúc. Đó là cái toàn bộ của bạn là. Bạn chỉ chưa biết về sự đa chiều kích của mình. Bạn chỉ biết biết về bạn. Dolores: Nếu nhận thức mọi thứ, chúng tôi sẽ bị quá tải.

Janet: Ở lúc này. Tương lai các bạn có thể. Đây có nghĩa là một sinh mệnh có thể là nhiều thứ khác nhau. Vậy nếu bạn có thể tưởng tượng - để tôi nói điều đó với bạn. Các bạn có thể có rất nhiều, rất nhiều những dòng thời gian ngoài đó, toàn bộ tác động qua lại với bạn — người đang tồn tại bây giờ. Không thể sao?

Dolores: Nhưng chúng tôi không cảm thấy lẫn nhau.

Janet: Đúng, vẫn chưa.

Dolores: Lúc thôi miên, càng ngày càng nhiều người ở trạng thái này nói với tôi - hoặc là các bạn đang nói cùng tôi - kiếp trước không quan trọng nữa. Nhớ lại quá khứ mình là ai đã không còn quan trọng.

Janet: Ừm, ảnh hưởng của những tiền kiếp hiện giờ đã không còn mạnh mẽ.

Mức độ đang giảm bớt. Mọi người đang tỉnh dậy từ trong mộng. Đi ra từ ảo giác. Thoát khỏi ảnh hưởng của ảo giác, càng ngày càng dung nhập vào gia đình vũ trụ.

Dolores: Nói “tỉnh dậy từ trong mộng” là ý gì?

Janet: Ra khỏi ảo giác của sự chia tách. Ra khỏi ảo giác chỉ sống trong một bong bóng sinh học trên duy nhất hành tinh của bạn, và không còn gì khác. Những ảnh hưởng này đã không mạnh nữa. DNA của bạn đang khai mở. RNA của bạn đang khai mở.

Dolores: Chúng ta đã quá quen với ý nghĩ những đời sống quá khứ sẽ ảnh hưởng đến hiện tại.

Janet: Đó là sự thật trong cấu tạo và khái niệm tuyến tính, nhưng các bạn đã không vận hành trong cấu tạo tuyến tính giống như trước kia. Các bạn đang dần chuyển đến một chiều kích khác, mà điều này tức là ảnh hưởng mà tuyến tính kia cấu thành sẽ không mạnh mẽ giống như lúc trước.

Dolores: Tôi vẫn gặp gỡ một số thân chủ cần tôi giúp đỡ ở tầng thứ đó.

Janet: Đúng, nếu họ vẫn đang vận hành trong chức năng tuyến tính, thì bạn sẽ cần làm như vậy. Họ chỉ là vẫn chưa khai mở. Không sao cả.

Dolores: Họ đều ở vị trí nên ở.

Janet: Không sai. Không phải mọi người đều phải cần ở cùng một nơi. Bằng không thì tất cả đều cùng một trạng thái đơn điệu. Sẽ không vui cho lắm.

Dolores: Thật sự là vậy. Đây là lý do tôi phải làm việc với mỗi người ở điểm mà họ đang đứng.

Janet: Chính xác.

Dolores: Cũng có người nói với tôi, hiện tại nghiệp trở nên khác đi. Đúng chứ?

Janet: Chắc chắn. Ở thời điểm mấu chốt này, nghiệp là một lựa chọn. Đi vào, đi ra. Vẫn có người lựa chọn đi vào nghiệp lực.

Dolores: Sa vào và lún xuống?

Janet: Đúng. Hãy nhìn quanh hành tinh các bạn.

Dolores: Có người nói với tôi, nó giống như giấy dính ruồi.

Janet: Hoàn toàn chính xác. Nếu lựa chọn như vậy, họ sẽ bị dính vào.

Dolores: Janet nói thấy mình chết ở năm 1996. Đã xảy ra chuyện gì? Cô ấy lúc đó nhiễm bệnh nặng, thấy mình ngất xỉu trên đất. Tôi đoán khi ấy linh hồn ra khỏi xác. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì lúc đó?

Janet: Cô ấy chết.

Dolores: (Đó là một thông tin khiến người ta kinh ngạc) Vì lây nhiễm hay sao?

Janet: Đúng. Cô ấy mất đi hy vọng. Cô ấy không thấy được vai diễn của mình trên Trái Đất. Cô ấy yêu quá sâu, đây sẽ mang đến tổn thương cực lớn. Cho nên có chút điều chỉnh. Làm chữa trị. Nhưng nó gây chấn động cho ký ức ý thức của cô ấy. Cô ấy mất đi rất nhiều ký ức ở phương diện ý thức.

Dolores: Ngày đó cô ấy chết thật sao? (Phải) Sau khi điều chỉnh xong, cô ấy liền lập tức về lại thân thể?

Janet: Không. Ý thức có gần ba năm chưa trở lại đầy đủ.

Dolores: Tôi cho rằng nếu thân thể đã chết, cô ấy nhất định phải trở về mới có thể khiến thân thể sống tiếp.

Janet: Cô ấy có được chăm sóc. Nhưng cô ấy không thể - được rồi - chúng tôi sẽ dùng cách này giải thích với bạn. Linh hồn trong thân thể chỉ đủ để vận hành ở mức độ vô cùng thấp. Tuy nhiên, trong giai đoạn đó có trải qua sự hợp nhất, nhiều phần của linh hồn hơn, nếu nhất định phải nói, có nhiều phần của cái tôi cao hơn của cô ấy hơn, nhiều hơn của tổng thể người mà cô ấy là.

Nói như vậy bạn hiểu được không? Dù cô ấy không nhận thức về điều này, nhưng trên vài tầng thứ, cô ấy có vài hiểu biết, nhưng không thật sự hiểu. Chờ một chút. Chờ một chút. Vâng. Cô ấy không được cho phép trải nghiệm hiện tượng ánh sáng trắng mà nhân loại trải nghiệm. Ký ức được cởi bỏ, nếu không cô ấy không thể trở về.

Tôi từng gặp những thân chủ có kinh nghiệm cận tử, sau khi tỉnh lại họ hoặc mất đi ký ức hoặc chỉ nhớ một phần về cái đã xảy ra. Họ miêu tả cõi tinh thần rất đẹp rất yên bình và hoàn mỹ, cho nên nếu giữ lại hoàn chỉnh phần ký ức này, họ chắc chắn sẽ không muốn trở lại cuộc đời hỗn loạn này nữa.

Dolores: Nói một cách khác, thân thể cũng có thể duy trì sự sống mà không cần toàn bộ linh hồn, tinh thần ở trong đó?

Janet: Đó là xảy ra một sự gắn kết với linh hồn cô ấy. Một liên kết mạnh mẽ với linh hồn đã giữ cô ấy ấm áp ở đó. Sự gắn kết với linh hồn không đủ mạnh vì tổn thương mà cô ấy trải qua. Không chỉ tổn hại vật lý của bệnh tật, còn tổn thương cảm xúc. Mặt khác, cô ấy khác biệt trong tình trạng đó, cô ấy khó sống ở đây. Linh hồn bị thương tổn rất sâu. Trong 36 tháng đó, đã tiến hành một quá trình kích thích thần kinh, nhưng không mang về nhiều hơn nhân cách cô ấy. Trong thời gian đó, cô ấy không thể vận hành giống như con người cô ấy trước đó. Bạn hiểu không?

Tôi thật sự không hiểu, nhưng tôi để cho bọn họ tận lực giải thích.

Janet: Và sự kiện trong hai năm cuối, một lần nữa, để toàn thể này diễn ra, đó là một quá trình xảy ra ở nơi cô ấy có xung đột từ vùng ý thức với những thứ khác mà đang tiếp diễn trong những vùng đa chiều kích. Nơi khó hợp nhất đối với cô ấy, và sau đó, cô ấy có những

khiếm khuyết nhân cách mà cô ấy thấy - - và cô ấy gọi đó là “những khiếm khuyết”.

Trong sách thứ hai của *Convoluted Universe*, cũng có hai thân chủ trên cơ bản đã tử vong, phần chủ yếu của linh hồn rời khỏi thân thể một khoảng thời gian rất dài. Hai ca đó đều trải qua một đoạn thời gian không ngắn thì toàn bộ linh hồn mới trở lại và thân thể cũng vận hành bình thường lại. Thân chủ miêu tả đó là một cảm giác như mộng du, hay như sống trong mộng. Họ khó liên kết với thể vật lý bao quanh. Người chung quanh chắc chắn cũng chú ý thấy có chuyện gì đó không bình thường.

Janet: Chúng tôi muốn nói với bạn: một số người các bạn mà sẽ gặp ở vùng giấc mơ với những phối nhạc trên hành tinh này, phức tạp hơn xa bất kỳ ý tưởng nào bạn có lúc này. Một số các bạn sẽ mang thông tin riêng đến hình trạng đó. Chúng tôi cũng nói với bạn một số trong các bạn sẽ đưa ra sự thật. Đưa ra sự thật mà không che giấu huyền cơ, không bóp méo xuyên tạc. Bởi vậy những người các bạn đến cùng nhau sẽ là đồng loại, là một bản chất đồng dạng, biết lẫn nhau nhiều hơn bạn biết.

Thông điệp cuối buổi: Chúng tôi muốn nói với cô ấy, phải bảo trì niềm tin mạnh mẽ, tin tưởng mỗi chuyện mình làm. Cũng tiến về phía trước với cấp độ cam kết đồng dạng. Mỗi thứ cô ấy cần sẽ xuất hiện ở chính xác thời điểm cần nó. Chúng tôi cũng muốn nói như vậy với bạn. Những người trong các bạn đang đóng vai cây cầu trên hành tinh này, đều được yêu thương vô tận. Đây không phải nói những người khác không được yêu thương. Chúng tôi muốn nói với bạn, bạn đang làm một sự phụng sự vĩ đại trên hành tinh. Có rất nhiều tình yêu và cảm kích đối với bạn. Giữ những ý định của mình trong sáng. Không thể thất bại.

Một ca khác

Một ca khác có liên quan với ET, đương sự là nữ giới, cô thấy được ánh sáng, muốn biết đó là gì. Cô rất thích ở bờ biển, đặc biệt là bơi lội cùng cá heo. Cô sống ở Hawaii một thời gian, và đó là hoạt động cô ấy làm ở đây. Hiện tại cô ấy định cư ở California, vẫn gần với nước.

“Họ” nói ET liên hệ với cô, nhưng là hóa thân thành cá heo cho nên cô cũng không biết. Khi cô bơi lội trong biển với họ, họ làm rất nhiều

chuyện với cô mà chính cô cũng không phát hiện. Một trong số đó là xóa bỏ implant. Tôi nói với họ tôi nghe nói implant cũng không phải thứ tiêu cực. Chúng ở trong thân thể là có nguyên nhân. Họ nói phải, những thứ ấy quả thật có mục đích của chúng. Mà khi mục đích đã được hoàn thành thì chúng nhất định phải được lấy ra. Bạn không còn cần chúng.

Ngoài ra cá heo đã truyền thông tin cho cô. Bởi vậy lúc cô cho rằng mình chỉ bơi lội với cá heo, thực tế xảy ra đủ thứ chuyện. Vì cô ấy có năng lượng cá heo nên họ xuất hiện trước mặt cô như cá heo, họ cảm thấy thoải mái với cô ấy. Cô ấy đến từ hành tinh nước, rất nhiều nhóm hồn cá heo nguyên thủy xuất phát từ hành tinh nước. Cô ấy có những ký ức về nơi đó cho nên bị nước thu hút.

Cô ấy cảm thấy rất tốt khi có lại những thứ đó. ET lấy bộ dạng cá heo xuất hiện trước mặt cô, bởi vậy cô chẳng những không cảm thấy sợ hãi, ngược lại hết sức tiếp nhận, như vậy họ có thể làm việc với cô. Một lần nữa, mọi thứ không phải luôn luôn giống như chúng ta nghĩ.

Chương 18

Điều Hòa

Janice là nhân viên xã hội, có hôn nhân hạnh phúc và ba đứa con. Sở dĩ cô tới tìm tôi, chủ yếu là muốn tìm hiểu mình có từng trải nghiệm phương diện UFO không. Ký ức duy nhất của cô là cảm giác kỳ quái xuyên qua trần phòng ngủ. Dù không nhớ chuyện gì khác, nhưng cô có cảm giác mình bị động tay động chân, hơn nữa nhìn nhận chuyện này là tiêu cực. Cô cho rằng đây có thể có liên quan với implant. Trong lúc có quá nhiều thông tin tiêu cực xung quanh lĩnh vực UFO, mọi người cho rằng implant là thứ đáng sợ. Tôi không muốn phân bua với thân chủ về vấn đề quan điểm, bởi vậy cũng không nói cho họ phát hiện của mình trong công việc thôi miên. Tôi thà để họ tìm ra thông tin của chính mình.

Lúc thăm dò kiếp này, tôi chưa bao giờ trực tiếp dẫn thân chủ trở lại ngay trong tình cảnh của sự kiện họ hoài nghi. Tôi luôn để thân chủ trở lại trước khi chuyện xảy ra, như vậy chúng tôi có thể tiến tới sự việc từ hướng đó, họ cũng sẽ không kháng cự. Bằng không tâm trí họ sẽ vì ký ức không hoàn chỉnh mà tạo ra sợ hãi, sợ mình sắp trải nghiệm chuyện rất đau đớn. Tôi gọi phương pháp này là “tới từ cửa sau”. Như vậy họ có thể nhẹ nhàng trở về trải nghiệm thực tế mà không nhận thấy chuyện tôi đang làm.

Sợ hãi là cảm xúc lớn mạnh nhất trong trải nghiệm nhân loại. Cho nên nếu thân chủ không hoàn toàn hiểu rõ về chuyện xảy ra, họ sẽ chỉ mang sợ hãi vào ký ức bóp méo và nhuộm màu. Có rất nhiều lần tôi phát hiện tình huống thân chủ tự thuật dưới trạng thái nhập thân không giống với ký ức trong ý thức thân chủ, nhưng lại hợp lý hơn, đồng thời họ có thể không sợ hãi và bóp méo mà xử lý. Mục tiêu chủ yếu của tôi chính là không làm nhiều loạn cuộc đời thân chủ.

Janice vừa tiến vào trạng thái xuất thần, tôi mang cô trở về ngày cô đã ghi lại, cũng chính là ngày 24/8/1995, cũng dẫn cô từ đám mây xuống đến phòng ngủ của mình đêm đó. Cô miêu tả phòng mình, nói cô đang đọc sách trên giường (thói quen ngày thường của cô), bên tai

truyền đến tiếng trẻ con dưới lầu. Một lát sau, cô đặt tạp chí xuống sàn gần giường, tắt đèn rồi ngủ. Tôi hỏi cô có an giấc cả đêm không. Cô trả lời: "Có ánh sáng hay gì đó. Có gì đó không giống. Đó là gì? Tôi nghĩ đó là ánh sáng hay thứ gì đó ngay phía trước cửa sổ. Không rõ ràng lắm. Không phải thứ tôi từng chú ý trước kia - cảm thấy phần trong tôi biết nội tình, mà sự việc trải qua không giống trong ký ức của tôi - hiện tại tôi cảm thấy ánh sáng nâng tôi lên! Tôi cố hiểu cái gì đang xảy ra. Tôi cảm thấy nhẹ đi - Tôi được nâng lên từ trên giường. Tôi có thể nhìn xuống và thấy sàn nhà bên giường, nhưng nó dường như trở nên xa hơn. Chờ một chút! Nếu không phải tôi đang bay lên, thì chính là có cái gì khác đang bay lên. Lúc nhìn xuống, sự vật không gần như trước, nhưng tôi không rõ ràng cảm thấy đang hướng lên - tôi đang bay lên đến một nơi nào đó. Tôi hiện tại lên tới nóc nhà. Tôi không biết chuyện gì xảy ra. Tôi không biết tôi sẽ đi đâu. Tôi lại bay lên... Hướng lên trên... Hướng lên trên. Nhà cách tôi thật xa. (không tin) Tôi không thể tự mình tiến vào không gian."

Dolores: Bạn là tự mình?

Janic: Tôi nghĩ tôi có thể là ở trong một cái bong bóng hay gì đó. Tôi thấy không rõ lắm, chỉ cảm giác xung quanh có cái gì đó. Tôi ở trong thứ rất nhỏ này. Nó trông như một cái bong bóng hay gì đó. Nó lấy một góc độ bay lên trên, cách nhà tôi càng lúc càng xa.

Dolores: Bạn có thấy mình đang trôi đến đâu không?

Janic: Tôi hướng lên trên, trôi về phía ánh sáng. Tôi không cảm giác được bàn chân hay bộ phận khác của mình, chỉ cảm thấy mình đang trôi.

Dolores: Bạn có thấy được nơi mình sắp đến không?

Janic: Không thể. Tôi không thấy được. Tôi nghĩ có cái gì đó đang hợp nhất với chúng ta; có cái gì đang mở ra. Giống như một sườn dốc hạ xuống, tôi sẽ trôi lên đó vào chỗ sườn dốc. Tôi nghĩ là ở trên một con tàu vũ trụ hay gì đó. Nhưng tôi không thấy được toàn bộ con tàu. Giống như có cái gì đó mở ra, sau đó sườn dốc hạ xuống - tôi vẫn cứ cảm thấy mình ở trong một cái bong bóng nào đó.

Nó làm tôi rất an toàn, nó bảo vệ tôi, chở tôi. Tôi lơ lửng trong thứ này.

Dolores: Tiếp đó xảy ra chuyện gì?

Janic: Sáng lên. Có cái gì đó càng sáng hơn. Là tôi sắp đi vào nơi chiếu sáng. Giống như từ một chỗ tối tiến vào không gian sáng ngời.

Cô rất hoang mang và gặp vấn đề trong việc miêu tả chỗ mình đã thấy. Cô thấy một cái bóng hay đường nét của sự vật giống người cao cao. Sau đó cô nhận thấy mình đã không ở trong bong bóng nữa, vì cô đang bước đi. "Tôi đang ở đâu? Tôi sắp đi đâu? - đây là một hành lang, không quá rộng rãi. Tôi không thấy bất cứ ai, nhưng tôi nghe họ nói tôi sắp vào một căn phòng với những người khác. Tôi vừa mới thấy một ánh sáng chớp lên hay gì đó. Trông không giống nhân loại. Tôi không thấy họ. Họ ở đâu? Nơi này đang tiến hành một hoạt động nào đó, có các loại hình trạng khác nhau. Tôi cảm thấy tôi không ở đâu cả. Tôi thấy những cái bóng khác, sinh mệnh khác lóe qua, nhưng hiện tại... Tôi ở trong một căn phòng tối nào đó, tôi nghĩ bên ngoài có vài ngôi sao. Bây giờ là buổi tối. Nơi này có chút kính thủy tinh, hai bên là cửa sổ tối. Tôi nghĩ có cái gì đang lái, dù nó là bất cứ cái gì."

Tôi hỏi gần đó có ai có thể trả lời vấn đề của chúng ta, giải thích tình hình này với cô không. "Có người nói với tôi, tôi không nên hỏi. Tôi nghe giọng nói kia nói: "Bạn không cần phải biết." - có cái gì đó vô cùng quảng đại. Họ nói có một thứ hay thông tin quá quảng đại... vượt quá sức lý giải của tôi - đây là cái gì? Trong não tôi nghe được giọng nói, nhưng không biết giọng nói tới từ đâu - cái gì đó về làm một cái răng bánh nhỏ trong một cái bánh răng. Hình như đang nói tôi quan trọng hơn một cái răng bánh nhỏ, nhưng tôi phải là một phần của cái gì đó; một phần của thứ lớn hơn." Thông tin tới rất chậm, đứt đoạn thành những mẫu và mảnh. "Tôi thấy một loại hình sinh mệnh nữ tính. Tôi nghe "Bảo vệ". Cô ấy là bảo vệ, giống như bảo vệ đối với lý trí, giống như cân bằng. Gia đình chúng tôi có một kế hoạch. Có liên quan với ý thức vũ trụ. Là một phần của vũ trụ - tôi tiếp nhận thông tin tôi không hiểu. Nó đã được định để tạo nên gì đó."

Dolores: Là chuyện ý thức của Janice không biết sao?

Janic: Tôi nghe là: "Vâng, tất nhiên." Là chữ viết tắt, giống như đảo chữ hay gì đó. Đây là một cách thức của ý nghĩ tổ chức... của tư duy. Là một công thức toán. Là một loại huấn luyện tâm trí cô ấy tiếp thu thông tin. Một sự khai mở. Giống như một lối đi. Nó trong sạch, một công thức. Như kim tự tháp.

Tôi bảo cô ấy giải thích rõ ràng hơn.

Janic: Đó là sự quảng đại hoặc sự lách hoặc sự thu hẹp để mang thông tin xuyên suốt nhằm thu thập thông tin, một phương tiện. Không rõ lắm.

Dolores: Đêm đó là lần đầu tiên xảy ra chuyện thế này sao? Hay trước đó Janice đã có trải qua?

Giọng nói cô thay đổi, tôi biết chúng tôi đã tiếp xúc với một nguồn thông tin có thể cung cấp nhiều thông tin hơn; không có sự hoang mang của tâm trí ý thức của Janice.

Janic: Cả đời này của cô ấy luôn tiếp nhận thông tin.

Dolores: Chuyện gì dẫn đến trải nghiệm của cô ấy đêm đó?

Janic: Đọc và hiểu kỳ, khao khát thông tin và khát vọng muốn biết của cô ấy.

Dolores: Thế là dẫn đến sự kiện đặc biệt đêm đó?

Janic: Cô ấy được mang đến Nguồn. Đây là một món quà.

Dolores: Cô ấy đem sự việc nhớ thành trải nghiệm vật lý thực tế?

Janic: Đó là trải nghiệm vật lý.

Dolores: Cô ấy đi trong thân thể vật lý?

Janic: Đúng, cô ấy được mang đi cùng thể vật lý. Là một trải nghiệm chấn động với sự khai mở đánh tỉnh cô ấy. Phá vỡ vỏ bọc bảo vệ của cô ấy, khiến sự việc xảy ra, đánh vỡ tư duy cũ. Giống như cô ấy đã sẵn sàng để được đẩy ra khỏi tổ.

Dolores: Cô ấy đến một nơi thực thể vật lý?

Janic: Đó là một con tàu vũ trụ. Cô ấy lên tàu.

Dolores: Cô ấy cho rằng đêm đó lúc ở trên tàu, mình đã bị động tay động chân gì đó. Là thế sao?

Janic: Phải, đó là một phần trong đấy. Cô ấy biết mình là mẹ của rất nhiều. Đó là một phần không thể thiếu của kế hoạch lớn hơn. Chất liệu vật lý của cô ấy đang được dùng cho một kế hoạch lớn hơn.

Dolores: Mẹ của rất nhiều. Những lời này có ý gì?

Janic: Những phần vật lý của cô ấy đã được dùng cho một kế hoạch lớn hơn. Cô ấy muốn giúp đỡ. Cô ấy đang cung cấp phụng sự. Họ có thể giúp đỡ những văn hóa khác, những nền văn minh khác. Gen và DNA của cô ấy đang được hòa trộn hóa học hay nâng cấp hoặc giúp đỡ

theo một cách nào đó... Một phần của một kế hoạch lớn hơn, cũng là chuyện cô ấy đã đồng ý làm. Cô ấy đồng ý làm chuyện này. Nếu không có sự đồng ý của cô ấy, chúng tôi sẽ không làm như vậy.

Dolores: Tôi cũng từng nghe vậy. Các bạn sẽ không tiến hành dưới tình trạng chưa được cho phép, phải không?

Janic: Phải. Đây là chuyện cô ấy đã bằng lòng trước đó.

Dolores: Cô ấy đồng ý khi nào?

Janic: Kiếp sống trước, chuyện này đã được làm và duy trì từ trước tới nay. Đây không phải cuộc đời đầu tiên cô ấy tham dự vào.

Dolores: Cái gì xảy ra trong những cuộc đời khác?

Janic: Tương tự. Được sự đồng ý của cô ấy, lấy đi thứ cần thiết trên người cô. Cô ấy lấy cách thức này làm ra cồng hiến. Giống như hiến máu nhân đạo trong cuộc đời này. Cô ấy cho đi những phần mà cần thiết để giúp đỡ những người khác trong vũ trụ, văn hóa của chính cô ấy, nền văn minh của chính cô ấy.

Dolores: Vì sao những văn hóa, văn minh và vũ trụ khác lại cần gen của cô ấy?

Janic: Một số đang diệt vong. Một số suy nhược. Một số đang trong thử nghiệm. Một số đang nâng cấp nhiều chức năng. Kế hoạch này quảng đại đến mức khó có thể giải thích... Lớn hơn nữa.

Dolores: Cô ấy ở một kiếp khác đã đồng ý làm chuyện này, hiện cô ấy lại tiếp tục với sự đồng ý?

Janic: Đúng, trong những cuộc đời khác, cô ấy là một phần của loại khoa học tiến hành những thứ đó. Cô ấy đã làm cả hai bên chủ động và bị động. Cô ấy đóng góp, thi hành và liên can vào nó trên những tầng thứ khác nhau.

Dolores: Vậy ở đời này cô ấy đồng ý làm bên này?

Janic: Đúng, chính xác.

Dolores: Tại sao đột ngột ký ức cô ấy bắt đầu hiện lên?

Janic: Cô ấy luôn thắc mắc. Cô ấy muốn biết tại sao mình lại ở đây. Cô ấy thắc mắc mọi vấn đề đủ loại. Điều đó tốt để thức tỉnh cô ấy đến một mức độ nào đó.

Dolores: Vì lúc ở trong thân thể vật lý, bạn không thể biết tất cả mọi chuyện, phải không? Quá phức tạp.

Janic: Đúng, cô ấy cũng không biết tất cả mọi chuyện.

Dolores: Như vậy tốt hơn, nếu không cô ấy không thể sinh sống ở thế giới này, đúng không?

Janic: Đôi lúc cô ấy cũng không muốn ở thế giới này. Cô ấy một chút cũng không cảm thấy hạnh phúc ở đây.

Dolores: Cô ấy trải qua cuộc sống rất tốt, có chồng và con, còn công việc nữa.

Janic: Nhưng với cô ấy mà nói dường như chưa đủ. Cô ấy không có cảm giác thành tựu. Cô ấy chỉ vờ như hưởng thụ, cô ấy đang tìm kiếm càng nhiều ý nghĩa hơn.

Dolores: Cho nên cô ấy mới được cho phép nhớ lại việc này, để cô ấy có thể có một vài thông tin, một vài lời giải thích?

Janic: Đó sẽ cho cô ấy một cảm giác là nhiều hơn cô ấy đã từng là trước đó, một cảm giác là một phần của cái gì đó vĩ đại hơn. Cô ấy tham dự vào việc tiến hành một thứ mà một phần của cô ấy không hiểu, nhưng nó sẽ cho cô ấy vài cấp độ của cảm giác mình quan trọng hơn.

Dolores: Rất nhiều người tham dự những kế hoạch đó phải không? (Phải) Trong đó có rất nhiều người cho rằng đã xảy ra chuyện không tốt.

Janic: Cô ấy lúc đầu cũng vậy.

Dolores: Thực tế họ không biết chuyện gì đã xảy ra.

Janic: Đại đa số không biết. Có vài người biết.

Dolores: Cô ấy nói cảm thấy có cái gì đó đặt vào trong mũi mình. Bạn có thể nói chuyện này với cô ấy không?

Janic: Đó là thứ dùng để thông tin... Dùng để cân bằng. Công cụ này không chỉ giúp đỡ chúng tôi, cũng là giúp đỡ cô ấy. Nó là dùng cho thông tin và cân bằng, cũng là hấp thu thứ nào đó... Năng lượng, cũng... Giống như bộ xử lý. Như bộ vi xử lý trong máy tính. Đó là cái tôi đang nghe thấy... Bộ vi xử lý. Tôi nghĩ họ đang học tập cảm nhận và cảm xúc mà cô ấy trải qua.

Dolores: Tại sao họ muốn học tập cảm nhận và cảm xúc?

Janic: Có liên quan với tiến bộ nhân loại. Sự việc đang tăng tốc. Một số người không có nhiều lòng khoan dung như những người khác

cho điều đó. Một số người tương đối nhạy cảm với nó và đó là cần thiết để hiểu tốt hơn về cái đang xảy ra.

Nghe có vẻ, họ là chỉ chuyển đổi sắp đến, còn tăng tốc rung động và tần số.

Dolores: Thân thể nhân loại hiện tại thích ứng thế nào?

Janic: Không chỉ là thân thể, còn bao gồm tâm lý và cảm xúc. Chấp nhận thay đổi cũng là trở nên nhạy cảm hơn.

Dolores: Có người nói với tôi, chúng ta đang trở nên nhạy cảm hơn với thay đổi năng lượng. Ý bạn là vậy sao?

Janic: Đúng, là vậy. Đại đa số con người đều đang thay đổi, tăng tốc, tiến về phía trước. Một số thích ứng tương đối khó khăn, cho nên truyền đạt và cân bằng là cách hiểu được từ một phối cảnh khác nó ảnh hưởng đến nhân loại như thế nào. Nó là một máy giám thị, cũng là một loại máy tăng cường, làm ổn định. Cân bằng cho những người can dự, cho nên nó đồng thời vừa cống hiến vừa trợ giúp. Cống hiến đến tri thức, và nó cũng trợ giúp con người điều hòa để họ thấy sự tiến triển và cân bằng nó ra - có nhiều sự học tập tiếp diễn với tiến bộ liên quan đến rất nhiều, rất nhiều nền văn minh phía trên nhân loại, nhưng tiến bộ cũng không phải bất biến. Nó không phải luôn luôn giống nhau đối với mọi người. Có những biến số và phát sinh có thể nổi lên và họ đang giám sát, hỗ trợ và tiến hành cân bằng điều chỉnh. Cần nhiều sự giúp đỡ trong vài ca nào đó.

Dolores: Vì dù ở trong văn minh cũng có thể có những biến số. Mọi người đều không giống nhau. Đây là ý của bạn sao? (Phải) Các bạn cũng đang kiểm tra xem tâm trí có bị thương tổn vì thay đổi rung động hay không? Đây cũng là một phần của quá trình giám sát?

Janic: Tâm trí lớn lên... Trong quá trình mở rộng có thể sẽ có chút ách tắc, rối rắm. Đây phần lớn có liên quan với cảm xúc. Trải nghiệm cuộc sống của nhân loại, nếu họ từng bị ngược đãi, tiêu cực, thiếu xúc cảm, méo mó... Tôi không biết những từ ngữ này.

Siêu thức hay ET không tìm thấy từ ngữ thích hợp là chuyện thường thấy. Đây chủ yếu là vì họ làm việc ở tầng thứ truyền đạt tâm lý. Tôi luôn nói với họ, họ cứ tận lực giải thích trong khả năng là được.

Janic: Quá nhiều cảm xúc bao bọc khắp nơi, đối với một số người mà nói sẽ khó khăn để mở rộng. Tất cả những sự học và nỗi sợ của họ,

quá nhiều.

Dolores: Có người sẽ không thể điều hòa do tâm trí và cảm xúc của họ?

Janic: Có, bạn đã thấy tình huống này vài lần. Có thật nhiều phần nộ và bạo lực bùng nổ, và tự hủy diệt, tự sát; nó chính là tự hủy diệt. Phải, một số người sẽ không đi con đường chung. Họ không thể điều hòa hoặc không thể nỗ lực đi tới. Có quá nhiều chuyện giữ lấy họ, ngăn trở họ, tựa như một đồng dây điện hỗn độn. Khi cảm xúc bóp méo mỗi sự việc, tạo thành quấy nhiễu, tâm trí sẽ không đủ minh mẫn. Cảm xúc là nguyên nhân của rất nhiều vấn đề - tất cả mọi người đang tiếp nhận năng lượng vào hệ thống của họ. Đến mức độ họ có thể tiếp thu nó, tiến hành nó và mở rộng với nó. Một cái ống hay hầm sạch, lối đi sạch, Năng lượng có thể chảy xuyên nhiều hơn, và sẽ có thể tốt hơn nếu không có ách tắc trong hệ thống năng lượng. Nếu không thì không thể tiến hành chiếu theo ý muốn ban đầu. Chúng tôi đã cung cấp sự giúp đỡ, sự hỗ trợ cũng đã có sẵn, nhưng đây vẫn tùy vào mỗi cá nhân.

Dolores: Cho nên đó là chuyện của cá nhân. Mỗi người đều sẽ có phản ứng bất đồng.

Janic: Trên một mức độ nào đó, đúng.

Tiếp đó sau một hồi tạm dừng, liên hệ dường như cắt đứt, không có nhiều thông tin hơn nữa đến. Tôi hỏi về thông điệp cuối buổi: "Điều tôi đang nghe là du hành và trải nghiệm. Ra khỏi bản thân của tôi và đừng sợ hãi. Thăm dò, có sáng tạo, lắng nghe trực giác - cô ấy biết phần còn lại.

Chương 19

Tình Nguyễn Viên ET

Miriam cho rằng cô ấy từng có tiếp xúc với UFO, nhưng không xác định đó là ký ức hay giấc mộng. Đó là chuyện duy nhất cô ấy muốn thăm dò lúc thôi miên. Tôi dẫn cô ấy trở lại cái ngày xảy ra sự kiện hư hư thực thực, làm cô ấy từ đám mây tiến vào trong phòng mình đêm đó. Khi tôi hỏi cô thấy cái gì, cô ấy ngáp ngừng và có vẻ mơ hồ. “Tôi không biết tôi ở đâu. Tôi không thấy gì cả. Cảm giác không giống nhà tôi.”

Dolores: Cảm thấy giống cái gì?

Miriam: Tôi cảm thấy cơ thể chịu áp lực rất lớn, từ cơ hoành đến cằm đều có. Cảm thấy thật sự nặng.

Tôi gợi ý chuyện đó sẽ không ảnh hưởng đến cô, và cô ấy có thể nói về nó.

Miriam: Lúc đầu áp lực là ở bộ phận bên trong, hiện tại xuyên suốt toàn thân tôi, cả người đều cảm thấy nặng. Hai tay và vùng ngực cũng có áp lực, cảm thấy gần như là nóng bỏng, rất nặng. Nó khác, nó bất thường, nhưng tôi không thấy gì cả.

Tôi ra vài đề nghị để cô ấy có thể nhận thức hơn, qua những lời cô ấy nói thì nó cũng dần dần rõ hơn.

Miriam: Cảm thấy tôi có thể là ở trong một vật chứa, vật chứa này gây áp lực lên thân thể tôi. Áp lực từ phần eo trở lên, trở xuống thì không. Tôi không thấy gì, cũng không nghe được gì.

Vì cô ấy không thể nhìn bên ngoài nó, cho nên bất luận nó là gì thì cũng là đặc rần. “Tôi cảm thấy thân thể nặng. Tôi nghĩ không ra đây là thứ gì.” Tôi chuyển cô ấy lùi trở lại trước khi tiến vào vật chứa này, nhưng cô ấy vẫn có cảm giác như cũ. Thế là tôi chuyển cô ấy tiến tới, đến lúc cô ấy không còn ở trong thứ không biết là gì này; tôi gợi ý cô ấy sẽ không cảm thấy khó chịu nữa, cũng có thể thấy rõ nó rốt cuộc là gì.

Dolores: Bạn ban đầu ở trong thứ gì?

Miriam: Thoạt nhìn là cái hộp inox. Không phải inox, nhưng là một loại inox ép đặc. Như một thùng hàng, một cái hộp kim loại, kích thước nó xấp xỉ buồng đo thính lực mà bạn phải nằm vào bên trong. Như một thứ hình trụ, tôi nằm trong đó. Thân thể bằng cách nào đó được cân bằng hóa. Nó toàn bộ đều là kim loại - tôi không biết tôi làm sao tiến vào. (hỗn loạn) Tôi cảm thấy nó đang cân bằng lồng ngực tôi. Tôi cảm thấy nó có liên quan với năng lượng tự nhiên chữa trị. Là năng lượng tốt... Năng lượng chữa trị. Tôi cảm thấy không thoải mái lắm. Tôi cảm thấy vậy là vì không có gì khác để chú ý. Không có đau. Nó quân bình và cân bằng năng lượng trong cơ thể tôi. Đơn giản mà nói, thân thể tôi trước kia mất cân bằng. Tôi không biết tại sao, nhưng tôi được chữa trị.

Dolores: Tốt, bạn sẽ biết nguyên nhân, bạn sẽ nhớ lại.

Miriam: Đó là điều tôi muốn. Tôi nhớ lại nó. Là những người nhỏ bé này chữa trị cho tôi mà không có hứng thú. Họ không có cảm xúc, họ chỉ làm nó. Tôi không biết tại sao mình ở đây, nhưng thân thể tôi vốn mất cân bằng.

Dolores: Bạn có thể thấy những sinh mệnh bé nhỏ đó sao?

Miriam: Tôi có thể thấy họ, nhưng không thể trao đổi với họ. Họ chỉ bận rộn làm việc.

Tôi nghĩ cô ấy chính là chỉ "người xám nhỏ" điển hình. Họ là người máy sinh học, bởi vậy sẽ làm công việc của mình mà không mang theo cảm xúc hay hứng thú. Nhưng vì cô ấy chưa từng thấy những sinh vật như vậy nên miêu tả rất khó khăn. Họ nghe có vẻ không giống bất cứ ET điển hình nào trong tiểu thuyết hay phim ảnh. Họ như một dạng pha trộn giữa hình người cao mảnh khảnh và những đặc thù động vật. "Tôi không nhìn rõ họ cho lắm. Có lẽ là tôi không muốn nhìn. Diện mạo của họ rất quái lạ. Tôi đời này chưa từng thấy cái gì tương tự, bất luận là ở trong sách hay trong mộng. Nói như vậy đi, họ không phải người sẽ trò chuyện với bạn. Họ chỉ đang làm chuyện của họ, làm công việc của họ. Có vẻ có nhiều người hơn đang ở đó, để quan sát. Nhưng họ thật sự hiếu kỳ mà quan sát. Họ nhìn giống động vật hơn. Giống da động vật mà không có lông hơn, gần như màu con chuột. Họ hình như không có bất cứ nỗi sợ nào. Vô cùng kỳ quái."

Vì điều này khiến cô ấy bất an, nên tôi bảo cô ấy đặt sự chú ý vào căn phòng. “Cái hộp này rất có cảm giác của phòng khám. Đối diện tôi có mấy cánh cửa, như những hộp tủ. Bên kia cái hộp... Tôi không biết... Nhìn có vẻ như một cái máy nào đó to lớn, tôi không biết đó là gì, nhìn qua rất phức tạp. Phòng này...

Tôi không có khái niệm lắm đối với kích thước, nhưng có lẽ... 40x40 feet.”

Dolores: Bạn làm thế nào tiến vào vật chứa kia? Nếu bạn không nhớ, có thể hỏi họ, họ sẽ nói với bạn. Chỉ cần nói với họ chúng ta rất tò mò.

Miriam: Hình như thân thể tôi vẫn nằm trên giường mình, còn cái tôi biết như thân thể ether giữ cho thân thể vật lý vận hành tốt, chính là cái đặt trong vật chứa kia. Họ không cần lấy thân thể vật lý. Nếu tôi mang thể ether về đặt vào thể vật lý, nó sẽ chữa lành thể vật lý. Họ nói như vậy với tôi.

Dolores: Bạn hiện tại ở đâu? Họ có thể nói với bạn không?

Miriam: Hình như ở gần nhà tôi. (lộn xộn) Họ nói họ đang theo dõi nhân loại để giúp nhân loại giữ thân thể vật lý tốt, họ chỉ mang người ở đây. Nơi này như một phòng khám trinh sát hay gì đó, một phòng khám di động. Họ đang quan sát một số người, nếu họ thấy có vấn đề, sẽ dùng phòng trinh sát di động nhỏ này chữa trị. Họ đem sự cân bằng sinh lực đặt vào thân thể, nhưng chỉ làm với đối tượng xác định. Đây giống như theo thông lệ. Họ chỉ làm đối với người họ biết hay theo dõi, nhưng bộ dạng chúng ta không giống họ. Tôi không giống như họ.

Dolores: Nơi này là ở trên không hay dưới đất hoặc đâu đó?

Miriam: Trên không.

Dolores: Cho nên họ có thể mang thân thể ether của bạn lên đó. Đây là lần đầu tiên họ làm điều này?

Miriam: Có một lần trước kia lúc tôi ngã bệnh. Tôi thấp khớp và họ mang tôi đi. Tôi còn rất nhỏ, chỉ có sáu tuổi. Tôi ngã bệnh... Bệnh thật sự nặng.

Dolores: Lần đó họ làm gì?

Miriam: Chuyện giống vậy. Đặt tôi vào trong cái hộp. Họ đặt tôi vào cái ống đồng kia, làm thân thể tôi đạt được cân bằng. Tôi vốn không cân bằng, nhưng sau đó vấn đề được loại trừ tận gốc. Tiếp đó họ phóng năng lượng đó vào lại cơ thể tôi. Họ không mang thể vật lý của tôi đi.

Dolores: Họ không cần mang thể vật lý đi mà vẫn có thể chữa cho nó, làm bệnh tình của bạn không chuyển biến xấu. Đây là chuyện rất tốt. Họ đang chăm sóc bạn.

Miriam: Tôi nghĩ vậy.

Dolores: Tại sao họ phải theo dõi bạn?

Miriam: (kinh ngạc) Ô, chàng trai! Họ nói tôi từng là - Ô! Họ nói tôi từng là một trong họ. (không tin) Tôi không biết tôi từng là một trong bọn họ. Ôi trời ạ! Họ thật sự rất quái lạ. Họ cũng không thể bị người trên Trái Đất nhìn thấy. Rất quái lạ, không thể bị thấy.

Dolores: Sợ sẽ khiến người ta khiếp sợ?

Miriam: Ừm, họ nhất định sẽ khiến người ta sợ! (Vấn-đề-thực-tế) Tôi trước kia biết họ, nhưng nếu họ không thể tới, vậy tôi sao lại can dự vào chuyện này? Tôi hiện tại không phải "họ", nhưng đã từng là. Tôi đã từng là "họ" trong một thời gian, nên họ vẫn theo dõi tình hình của tôi. Họ đang giúp tôi. Họ muốn giúp đỡ hành tinh này, nhưng họ không thể, cho nên họ giúp tôi.

Dolores: Nếu họ trực tiếp giúp đỡ, sẽ dọa sợ người ta?

Miriam: Ô, có khả năng.

Dolores: Cho nên họ phải có những nhân loại để làm việc này? (Đúng) Bạn nói bạn từng là một trong số họ. Ý của bạn là một kiếp khác sao?

Miriam: Đúng. Tôi có rất nhiều kiếp ở đó. Ở nơi họ sống... Hành tinh của họ...

Quê nhà của họ. Họ đang cho tôi xem. Cái tôi thấy là... Không nhiều màu sắc. Xám xám giống như họ. Nhưng họ vô cùng, vô cùng nhân từ. Họ rất hòa ái. Rất thông minh. Họ rất có năng suất, vô cùng ngay ngắn thứ tự. Chỉ là họ không xúc cảm, không có màu sắc. Hành tinh của họ, nhà ở của họ, vật kiến trúc của họ cũng không có bao nhiêu màu sắc. Họ có vật kiến trúc thoát nhìn rất giống kim loại. Đó là một nền văn

minh, nhưng vật kiến trúc đều nghiêng chứ không phải hình tròn, hình chữ nhật hay hình vuông. Hơi nghiêng... Cao, sự vật đều nghiêng. Chúng ta không xây dựng như vậy. Tôi có rất nhiều kiếp đều ở đó.

Dolores: Bạn ở đó có vui không?

Miriam: Vui? Tôi không buồn. Tôi vui không? Tôi khi đó rất an toàn và được bảo vệ.

Cô ấy nói họ không có cảm xúc gì đáng nói, lời này nghe ra rất hợp lý. Tôi muốn biết nhiều hơn về những sinh mệnh này. Dưới đây là phần giải thích của cô ấy mà tôi đã chỉnh sửa lại: Cô ấy thấy nam giới và nữ giới, cho nên họ là sinh vật có giới tính. Cô ấy không thấy được trẻ con, nhưng chúng có thể là đang ở chỗ khác. Họ có hệ tiêu hoá, hình như ăn một loại dịch nhão đến từ ánh sáng và ánh nắng, nhưng "Ăn cũng không phải một kiểu hưởng thụ vui vẻ. Họ chỉ ăn để ăn, ăn để duy trì, vì đồ ăn cũng không quan trọng."

Dolores: Nghe có vẻ là một nơi tốt. Tại sao bạn quyết định rời khỏi đó?

Miriam: Tôi muốn đi mạo hiểm. Cuộc sống lúc nào cũng y nguyên. Tôi cần đi.

Dolores: Thân thể phải tử vong thì bạn mới có thể đi sao?

Miriam: Từ tôi muốn dùng là "phân giải". Phân giải. Chính là không còn nữa.

Dolores: Vậy làm sao bạn biết phải đi đâu?

Miriam: Khi đó tôi thấy rất nhiều hình ảnh của Trái Đất. Tôi có rất nhiều lựa chọn, nhưng Trái Đất có màu sắc rất phong phú, lại thú vị như thế, tràn ngập sức sống như thế. Trái Đất cái gì cũng có, có mạo hiểm, có màu sắc, có tính đa dạng, còn cảm xúc nữa, cho nên tôi chọn Trái Đất.

Dolores: Có cần sự cho phép không?

Miriam: Tôi có làm, nhưng nó được đồng ý hoàn toàn. Hoàn toàn được tiếp nhận.

Dolores: Bạn dùng cách nào đi vào Trái Đất? Hãy nói với tôi chuyện xảy ra, trải nghiệm đó.

Miriam: Thân thể không còn nữa. Thân thể ở một nơi khác phân giải tan biến, và... Đây ít nhiều khiến tôi nghĩ đến một "trạm giữ". Bạn

giống như diễn viên trong một bộ phim hay trên sân khấu, bạn phải chuẩn bị kịch bản của mình, phải chuẩn bị hình dung nhân vật sẽ như thế nào. Phải chắc chắn đó là nhân vật, cái bạn muốn làm. Đó là một giai đoạn thích hợp, nếu bạn vẫn muốn làm điều đó, bạn lên đến tầng thứ kế tiếp. Nếu đó là cái bạn thật sự muốn làm, bạn sau đó tinh chỉnh nó. Bạn muốn sống ở đâu? Muốn có trải nghiệm gì? Muốn thu được cái gì? Và sau đó bạn tiếp tục tinh chỉnh nó cho đến khi người trong “khu vực

giữ” quyết định, với sự đồng ý của bạn, đó là nơi bạn đi. Sau đó bạn sẽ trải qua quá trình được sinh ra.

Dolores: Đó là tình huống gì?

Miriam: Tôi không biết. Tôi quyết định không vào trong thân thể cho đến khi thân thể sẵn sàng... chỉ đến khi đã sinh ra.

Dolores: Đó là ý tưởng tốt.

Miriam: Tôi nghĩ như vậy.

Dolores: Sau đó thì?

Miriam: Tôi thấy được hai kiếp sống lóe lên... Cuộc đời mới đây... Thú vị.

Dolores: Gần cuộc đời Miriam?

Miriam: Vâng. Một cái gần đây là tôi hình như ở Vienna, rất giàu... rất nổi tiếng... địa vị xã hội rất cao. Tôi ở một chỗ như sân thượng nhà hàng, nơi bạn ăn ngoài trời. Tôi là phụ nữ, có mọi thứ tôi có khả năng muốn, nhưng tôi ghét cuộc đời mình.

Dolores: Ô? Tại sao ghét?

Miriam: Tôi muốn mạo hiểm. Tôi có màu sắc, tôi có phong cách. Tôi muốn mạo hiểm, nhưng lại phải giữ đoan trang lễ độ và cách cư xử thích hợp, còn phải đội mũ, mặc vào mười lớp y phục, ngẩng đầu mà bước đi tới đi lui, như lộn lắt nhất... Thật đáng ghét!

Dolores: (cười) Bạn tới nơi này không phải vì điều đó sao?

Miriam: Ờ, nó là những cảm xúc, nó là quyến rũ và phong cách. Nhưng không có mạo hiểm. Mọi việc còn phải chuộng lễ nghi. Tôi cũng thấy một đời khác lóe lên. Tôi xuất phát từ Boston, mạo hiểm bằng ngang nước Mỹ, muốn tới phía tây hưởng cuộc sống mới. Tôi lại là phụ nữ, nhưng lần này trong cuộc sống không có sự quyến rũ,

không màu sắc, không âm nhạc, không thanh danh, không tài phú, cũng không tiền bạc. Chỉ có toàn là mạo hiểm!

Dolores: Vừa vặn tương phản với một kiếp khác?

Miriam: Hoàn toàn tương phản. Tràn ngập mạo hiểm, nhưng tôi hận chết! Tôi có hai đứa con. Ở trên đường sinh ra hai đứa trẻ, nhưng chúng chết trên hành trình (khóc). Đó là một đoàn xe hàng. Rất vất vả! Đường như mãi mãi cũng không đi hết được con đường. Chúng tôi phải mất nhiều năm! Nhưng chúng tôi không bao giờ đến được địa điểm mục đích là bang Oregon... Buồn cười! Chúng tôi dừng lại cùng vài người khác rồi sống luôn ở đó. Đó là bang Wyoming. Tôi nói "Không có Thượng Đế!" Tôi sẽ đến một lần nữa. Tôi quyết định đến nhiều lần hơn để biết có Thượng Đế hay không... để biết Thượng Đế. Tôi không biết có phải lần này không, nhưng lần này tôi hiện ở đây để biết Thượng Đế đó.

Dolores: Cho nên mỗi kiếp đều có một lý do bất đồng?

Miriam: Đúng, tôi thích Trái Đất còn hơn hành tinh màu xám kia. Tôi thích Trái Đất.

Dolores: Bạn hiện tại ở đây có vì bất cứ lý do đặc thù nào không?

Miriam: Tôi đến Trái Đất rất nhiều lần, nhiều đến độ tôi không biết còn cái gì khác có thể thu hút tôi đi thăm dò hay không. Cho nên tôi hiện tại muốn biết về Thượng Đế, tận khả năng của chúng ta biết về Thượng Đế trong thân thể con người. Việc này quan trọng hơn. Đây không phải nơi tôi nguyên bản đến từ đó hay hành tinh màu xám. Nơi mà tôi thật sự, thật sự đến từ đó là nơi tôi cảm thấy giống như tôi đã biết Thượng Đế. Tôi muốn người Trái Đất biết về nơi đó.

Dolores: Nơi đó như thế nào?

Miriam: Tôi thấy được màu sắc. Tôi thấy được cảm xúc vui sướng trong màu sắc. Tôi thấy được bình minh. Nó không thật sự hoàn toàn là bình minh mỗi sáng. Đó là những bài ca được hát. Toàn bộ sự sáng tạo vinh danh buổi sáng.

Thật nhiều niềm vui. Ôi, đó là nhà của tôi! Đó là nhà của tôi!

Dolores: Đó là một nơi vật lý?

Miriam: Đó là một nơi vật lý, không phải vật chất đặc, nhưng rất vật lý. Có vật kiến trúc, những nhà hát lộ thiên... Tinh thể được sử dụng.

Nơi vật lý là một hành tinh, nhưng không có tiêu cực. Chúng tôi không biết nó. Tiêu cực cũng không tồn tại.

Dolores: Nghe có vẻ là một nơi hoàn mỹ.

Miriam: Đó là sự hoàn mỹ tôi biết.

Dolores: Nhưng bạn nói bạn tiến vào thân thể Miriam. Bạn biết mục đích của bạn là gì không? Chuyện bạn tới đây để làm?

Miriam: Tôi là đến tìm Thượng Đế. Khi tôi đi tới Trái Đất và trở nên tự do, sau đó chuyện duy nhất tôi muốn làm chính là giúp đỡ mọi người trở nên tự do. (khóc) Để biết tự do là cái gì. Wow! Nhưng tôi không biết phải làm sao giúp đỡ mọi người tự do.

Dolores: Định nghĩa tự do của bạn là gì?

Miriam: Tự do khỏi tội lỗi... Tự do khỏi xấu hổ... Tự do khỏi sức mạnh bản ngã... Chỉ tự do. Đó là nó.

Dolores: Ý của bạn là nhân loại không có tự do?

Miriam: Nhân loại không có tự do. Đúng, họ không tự do. Họ từ ngày đầu tiên đã học bản thân mình là có tội "Người làm trái quy định này, thật đáng xấu hổ! Người không được điểm "A", thật mất mặt! Người không đủ thành kính, người nên cảm thấy nhục nhã! Người thật đáng xấu hổ, người có tội, người sẽ xuống địa ngục!" Không ai là tự do hết cả.

Dolores: Đây là lý do bạn tới nơi này? Thử thay đổi?

Miriam: Tôi tới là để trở nên tự do, nếu có thể, tôi cũng muốn giúp người khác tự do.Ồ, phải, lúc ở Ai Cập, ở ngôi trường đó, tôi đã từng tự do. Tôi không biết đã xảy ra cái gì, nhưng tôi là rất tự do... Người nam da đen... Rất tự do. Tôi biết tự do là gì. (thở dài) Nên ở đây chúng ta một lần nữa... tự do.

Tôi không biết mọi chuyện sẽ phát triển đến đâu, nhưng tôi cho rằng chúng ta nên trở lại với mục đích ban đầu của ca thôi miên lần này, cũng chính là tìm ra trải nghiệm có liên quan với chiếc tàu vũ trụ kia và nhiều chi tiết hơn.

Dolores: Vậy thân thể bạn thỉnh thoảng sẽ được mang lên tàu vũ trụ tiếp nhận chữa trị?

Miriam: Trước kia là vậy. Tôi không biết hiện tại hay tương lai có hay không, nhưng trước kia thì phải.

Dolores: Đây là để làm thân thể có năng lượng, đồng thời giữ cân bằng.

Miriam: Tất nhiên rồi.

Dolores: Họ theo dõi người đi du hành từ quê nhà của họ. Là như thế sao?

Miriam: Vì tinh thần tôi ở cảnh giới xám kia - Tôi không biết nó được gọi là gì, cảnh giới kim loại màu xám - đã luôn muốn nhiều hơn. Ở đó vẫn còn một sự gấn bó. Kỳ quái, những kẻ kỳ quái theo dõi người ta.

Dolores: Họ cảm thấy có nghĩa vụ phải theo dõi tình huống của bạn.

Miriam: Giữa chúng tôi có kết nối.

Dolores: Họ chăm sóc bạn.

Miriam: Như vậy rất tốt.

Dolores: Được rồi. Bạn có thể hỏi họ nhiều vấn đề hơn không?

Miriam: Kẻ kỳ quái theo dõi người ta? (Vâng) OK.

Dolores: Miriam muốn biết thân thể cô ấy có implant không. Các bạn có thể nói với cô ấy chuyện có liên quan không? Họ hiểu ý chúng ta không?

Miriam: Họ biết... Họ đang thảo luận. Họ nói - tôi không biết là ai đang nói, họ chỉ nói với tôi, trong thân thể tôi quả thật có implant.

Dolores: Bộ phận nào của thân thể Miriam có implant?

Miriam: Ô, nghe có vẻ rất nhiều. Tôi không biết nó có khả năng không! Trong tai có vài cái. Tôi không biết những thứ đó là gì. Ô! Chúng giúp họ nghe thông qua tai tôi. Nghe những cái tôi nghe. Họ có một cái ở khu vực đầu gối mà tôi vẫn luôn nghi ngờ. (dừng) Phần lớn thời gian đời này tôi có một đường tiêu hóa nhạy cảm. Tôi phải xem xét điều này. Họ nói tôi rất dễ bị nhiễm vấn đề tiêu hóa, cho nên implant kia là để giúp đỡ tôi. Tôi cũng phải nhìn xem, đó có phải ở kinh mạch tỳ tạng (?) của châm cứu không.

Dolores: Implant đầu gối có liên quan với đường tiêu hóa sao?

Miriam: Rất có thể.

Dolores: Miriam cho rằng trán của mình có một cái. Có sao?

Miriam: Ý tưởng là để cô ấy chưa thể thấy được bây giờ, nên nó bị khóa lại. Nếu cô ấy có thể thấy cái mình không thể thấy bây giờ, cô ấy sẽ không muốn ở lại. Đó sẽ cho cô ấy thấy một liên kết với sự quảng đại không thể tin được của vũ trụ. Ôi, tôi muốn thấy nó!

Dolores: Đó là khu vực con mắt thứ ba sao? (Phải) Cô ấy về sau sẽ được phép thấy? (Vâng) Cho nên cuối cùng nó sẽ được mở khóa?

Miriam: Dần dần, nó sẽ phân giải mất.

Dolores: Cô ấy cho rằng trong cánh tay phải có cái gì đó. Có không?

Miriam: Không phải mọi thứ đều bị loại trừ, cái được loại trừ cũng không có vấn đề. Đó là một cái bán dẫn. Là để duy trì hoạt động... Cô ấy có khuynh hướng thu mình và suy nghĩ bên trong. Đó là một bán dẫn duy trì hoạt động trong cơ thể, duy trì hoạt hóa năng lượng trong cơ thể, nhưng cô ấy hiện tại không cần. Thứ này nhiều lần khiến Miriam khó chịu, dẫn đến đau đớn nghiêm trọng. Đây không phải điều chúng tôi muốn, nhưng bây giờ cô ấy đã hoàn thành những nghĩa vụ của mình để tự do khỏi tội lỗi; tự do khỏi xấu hổ và có năng lượng của chính mình. Cái kia đã không còn quấy nhiễu chức năng thân thể cô ấy. Cô ấy đã kết thúc với nó.

Dolores: Trong cơ thể cô ấy còn implant nào khác cần biết không?

Miriam: Không. Cô ấy không nên để ý tới những implant này, chúng chỉ có ích cho cô ấy.

Dolores: Tôi nghe nói một số implant giống như thiết bị theo dõi?

Miriam: Phải, chúng tôi có thể theo dõi vị trí của cô ấy. Cô ấy đã không cần lên tàu nữa. Chúng tôi hiện tại không cần đưa cô ấy lên tàu vũ trụ mà vẫn có thể giúp cô ấy cân bằng.

Dolores: Cô ấy có một vấn đề vật lý. Cô ấy muốn biết về huyết áp của mình.

Miriam: Lúc huyết áp lên cao, cô ấy nên quan sát xem có phải cô ấy đem trách nhiệm của người khác gán lên người mình hay không. Cô ấy muốn sửa chữa thế giới, sửa chữa mỗi người và vấn đề của mỗi người. Cô ấy bởi vậy gánh lấy nghiệp nhất thời này. Cô ấy không nên gánh vác gánh nặng này. Đó không phải trách nhiệm của cô ấy. Lúc huyết áp lên cao, cô ấy hãy quan sát mình đang gánh vác cho ai.

Dolores: Bạn cho rằng đó là khách hàng của cô ấy sao?

Miriam: Đại bộ phận không phải khách hàng bởi vì giữa họ có một sự cân bằng. Cô ấy cung cấp sự phục vụ của mình, cũng thu phí dụng. (Miriam là y tá ở phòng khám bác sĩ, nhưng cũng làm châm cứu) Đó là một sự cân bằng. Nhưng bạn bè tìm đến cô ấy vì sự tự do, trí tuệ và quan tâm của cô ấy. Cô ấy cảm thấy có trách nhiệm và nghĩa vụ đó, nhưng đó không phải cái cô ấy nên đi gánh vác. Đây đối với những người tìm đến cô ấy, ném vấn đề qua cho cô ấy mà nói, cũng không có ích lợi. Cô ấy cần nhận thấy đó không phải trách nhiệm của mình. Sự việc thực tế rất đơn giản. Đó không phải trách nhiệm của cô ấy. Khi cô ấy gánh vác và sửa chữa vấn đề cho người khác, cô ấy cần bảo trì vị thế khách quan. Cô ấy phải nhận thấy mình có thể nghe người ta kể khổ, nhưng không cần thay mỗi người giải quyết vấn đề nếu cô ấy bắt đầu gánh vác nó. Cho nên chỉ quan sát thôi là đã có thể giúp cô ấy rất nhiều. Cái cô ấy cần chính là để người khác kể ra vấn đề của họ với mình, mà thu hoạch của cô ấy là học được cách lắng nghe mà không bị sa vào theo. Nếu có thể làm được, sẽ nâng cấp hành trình lần này của cô ấy. Khi bên trong cô ấy mãnh liệt khao khát biết về Thượng Đế, khi phát triển chỉ với một mình khát khao ấy, nó sẽ dẫn cô ấy đi tới phương hướng mình muốn, cho nên không có gì để học từ sách hay lớp học. Chỉ là khao khát biết về Thượng Đế của cô ấy sẽ mở rộng và làm sâu sắc hơn công việc của cô ấy.

Dolores: Nhưng bác sĩ bảo cô ấy dùng thuốc.

Miriam: Chỉ quan sát. Đến khi cô ấy chú ý thấy huyết áp của mình trở nên khá ổn định, hơn nữa càng lúc càng có thể duy trì trong phạm vi mạnh khỏe, cô ấy có thể dần dần loại bỏ thuốc có độc.

Dolores: Tôi biết các bạn không tán thành dùng thuốc.

Miriam: Đúng. Chúng tôi cảm thấy không dùng thì tốt hơn. Đồ tự nhiên rất tốt, cũng đã bắt đầu hỗ trợ cô ấy.

Miriam liệt kê vài sự kiện bất thường đã xảy ra trong đời, cô ấy hy vọng có thể có được lời giải đáp. Một chuyện trong đó là lúc Miriam và người anh em của cô ấy nhìn thấy ba UFO lúc lái xe buổi tối. Sự kiện đó làm cô ấy sợ, cô ấy muốn biết đó là chuyện thật hay giấc mộng.

Miriam: Đó là sự kiện thật mà các bạn gọi là “xuất hồn”. Đó không phải chiều kích 3D. Đó là một lần “xuất hồn” đã ước định.

Dolores: Nhưng anh em của cô ấy cũng có mặt.

Miriam: Đó là một cuộc gặp ước định. Họ đồng ý gặp.

Dolores: Họ tưởng là họ đang lái xe?

Miriam: Họ là đang lái xe. Đó là cách nó được ghi nhớ. (cười) Họ nhớ nó thành một phương tiện. Ký ức của họ với phương tiện đó là xe hơi. Trên thực tế không có xe hơi. Họ lấy cách thức của linh hồn gặp và quan sát UFO. Họ không muốn ở khu vực đó, cho nên lập tức trở về thân thể mình.

Dolores: Cô ấy nói sự kiện kia khiến bọn họ sợ hãi.

Miriam: Đúng. Có những sự kiện khác ở khu vực đó.

Dolores: Cô ấy cho rằng UFO là tiêu cực.

Miriam: Không phải UFO tiêu cực. Cô ấy lúc đó phải rời khỏi và trở lại thân thể mình. Cô ấy đi rất nhanh. Đó không liên quan với UFO. Tâm trí cô ấy xâu chuỗi hai chuyện này với nhau. Đó cũng không phải một trải nghiệm tiêu cực.

Đây là cái gọi là “những ký ức bình phong” hay những lớp phủ. Bạn cho là mình trông thấy sự vật nào đó theo một cách và nó thực tế hoàn toàn là thứ khác. Hiện tại tôi hiểu ra, dù bạn cho là mình đang làm một chuyện, nhưng trên thực tế có thể là một chuyện khác. Cô ấy cho rằng mình đang lái xe, nhưng thật ra là xuất hồn. Có ký ức bình phong mang tính bảo vệ là sự giúp đỡ từ ET kết hợp với tiềm thức của cô ấy, làm ra một ký ức an toàn mà không khiến người ta nghi hoặc. Dưới tình huống như vậy, “thấy không nhất thiết phải tin”.

Một chuyện khác mà cô ấy muốn biết, xảy ra khi cô ấy sống ở nông trại nhà mình trên núi. Lúc ấy có một loại năng lượng nào đó bao phủ cả căn nhà, khiến nó rung lắc lên. Tình huống này xảy ra mấy lần.

Miriam: Hai sự kiện này đều thật sự xảy ra và được chứng kiến bởi người khác. Cô ấy cho rằng mình nhất định phải thấy phương tiện chiều kích 3D, mà hai sự kiện này đều là để tâm trí cô ấy có thể mở rộng, làm cô ấy có thể tiếp nhận vô số khả năng... (cô ấy tạm dừng và mỉm cười) UFO không chỉ là đĩa bay thôi. Một số phương tiện là sản phẩm sinh học. Chúng trong mắt bạn cao 5 feet, nhưng khi bạn vừa bước lên, chúng liền mở rộng thành 5 dặm. Một số tần số thậm chí có thể bao trùm cả hành tinh này.

Dolores: Nó thiên về tần số? Không phải vật thể rắn thực?

Miriam: Nó không mang tính 3D rắn đặc. Nó là phương tiện tần số.

Dolores: Chính là nguyên nhân căn nhà rung lắc?

Miriam: Đúng. Cô ấy sẽ nhớ lại là thấy những phương tiện 3D phía sau nhà trên núi. Cô ấy cảm thấy không thoải mái nên đi vào nhà. Nhưng tiếp đó cô ấy lại đi ra, vì cô ấy nhận thấy nếu có thực thể muốn tiếp xúc với mình, dù mình ở trong nhà thì cũng vô dụng. Họ thế nào thì cũng sẽ tới. Sau đó nó đi mất. Nhưng còn những phương tiện khác, cô ấy có hai lần gặp phải lực lượng và sức mạnh của những phương tiện không thể nhìn thấy hoặc không thuộc 3D. Bạn không thể thấy chúng, nhưng có thể cảm giác được chúng.

Từ công việc của tôi, có thể càng ngày càng nhìn rõ ra, rất nhiều sự kiện chứng kiến và tương tác vật lý với ET chỉ là những sinh mệnh đó theo dõi người của họ. Những linh hồn dũng cảm chọn đến với Trái Đất. Họ không bị bỏ rơi ở đây, mà được chăm sóc cẩn thận và yêu mến.

Chương 20

Chăm Sóc Người Của Mình

Judy là một nhà trị liệu có rất nhiều vấn đề sức khỏe, đó cũng chính là trọng điểm buổi thôi miên của chúng tôi. Cô ấy có một lịch sử của những vấn đề từ thời thơ ấu phát sinh từ cha mẹ, cũng là nguyên nhân khiến cô ấy tràn ngập sợ hãi, suy nghĩ cũng thường xuyên chú trên sự vật tiêu cực. Tôi hoài nghi những thứ đó có thể là nguyên nhân gây nên tình trạng thân thể cô, nhưng thôi miên lần này lại bất ngờ rẽ một vòng.

Sau khi Judy tiến vào thôi miên, cảnh tượng tối đen một mảnh, tôi cho rằng cô ấy về tới một buổi tối nào đó của tiền kiếp (tình huống này đôi khi xảy ra), nhưng cô ấy lại nói: "Tôi ở một nơi rất tối. Hiện tại không phải buổi tối, nhưng nơi này rất tối. Tôi không muốn bật đèn. Tôi không muốn thấy nó. Tôi không muốn thấy cái ở đó." Tôi cam đoan với cô ấy, cô ấy không cần phải thấy bất cứ cái gì cô ấy không muốn thấy. Nhưng tôi tiếp tục hỏi, để thông tin bắt đầu lưu động. "Đó là một căn phòng. Có đèn ở đó. Họ đang tiến hành gì đó, nhưng tôi không muốn qua đó. Tôi không muốn nhìn. Tôi thấy chuyển động. Như một chùm sáng. Trong phòng có một nơi có ánh sáng, rất sáng. Chùm sáng này... Tôi không muốn mở mắt ra."

Dolores: Nếu không muốn nhìn thì bạn không cần nhìn. Bạn có thể dùng một cách khác nhận biết chuyện này. Bạn đang ở chỗ nào trong phòng?

Judy: Ở chính giữa ánh sáng. Phòng rất tối, nhưng chính giữa có ánh sáng, tôi nằm ngay giữa ánh sáng. Cảm thấy lạnh, lạnh như sắt thép.

Dolores: Nhưng bạn nói bạn cảm thấy trong phòng còn những người khác?

Judy: Họ ở ngoài ánh sáng. Tôi không muốn thấy họ. Họ làm tôi rất sợ.

Dolores: Không sao. Bạn biết bạn không phải một mình. Tôi ở đây cùng bạn. Chúng ta chỉ thấy chuyện bạn sẵn sàng nhìn thấy. Bạn mấy

tuổi?

Judy: Bốn tuổi.

Dolores: Vậy bạn còn rất nhỏ. Tôi không trách bạn vì bạn không muốn nhìn. Bạn làm sao tới được nơi này?

Judy: Không biết. Tôi vốn đang ngủ, sau đó tỉnh lại. Họ khiến tôi sợ. Họ có bàn tay kỳ quái, mặt cũng rất kỳ quái, tôi không muốn nhìn họ.

Dolores: Vậy là bộ dạng họ không giống chúng ta. Bạn không cần nhìn. Nhưng tay họ có chỗ nào kỳ quái?

Judy: Ngón tay vừa dài vừa cong. Cong cong. Họ đang chạm vào tôi. Tôi không muốn họ chạm vào tôi. Một người đặt tay họ lên tay tôi. Chạm vào tay tôi. Tôi không biết cô ấy muốn làm gì!

Dolores: Lúc cô ấy chạm vào tay bạn, bạn có cảm giác gì?

Judy: Ướt lạnh. Dính dính. Sờ rất quái lạ. Đầu to, ngón tay thật dài.

Dolores: Bạn có nói chuyện cùng họ, hỏi họ hay không?

Judy: Không. Cô ấy muốn tôi nói chuyện. Cô ấy muốn tôi nói chuyện. Chạm vào tôi muốn tôi nói chuyện, nhưng tôi sợ cô ấy. Cô ấy muốn tôi nói chuyện cùng cô ấy, nhưng tôi không muốn.

Dolores: Tại sao bạn gọi là “cô ấy”?

Judy: Không biết. Cô ấy chính là nữ giới. Cảm thấy giống vậy.

Mỗi lần gặp phải tình huống thế này, tôi sẽ bảo thân chủ hỏi những thực thể, cũng để cho bọn họ trả lời, bình thường sẽ có được đáp án.

Dolores: Ừm, bạn biết mà, nói chuyện cùng cô ấy có thể sẽ rất thú vị. Có lẽ chúng ta có thể phát hiện chuyện này rốt cuộc là sao. Đó là một ý kiến hay, phải không? Sau đó chúng ta có thể biết. Chúng ta luôn sợ hãi cái mình không hiểu và không biết. Bạn cho rằng cô ấy muốn nói chuyện với bạn?

Judy: Tôi nghĩ vậy. Cô ấy biết tôi rất sợ. Tôi cảm thấy cô ấy là muốn bảo tôi không cần phải sợ. Cô ấy muốn làm tôi cảm thấy an tâm hay gì đó, nhưng tôi không tin cô ấy. Có lẽ họ chỉ muốn lừa tôi. (thì thào) Tôi rất hoang mang.

Dolores: Chúng ta hỏi cô ấy vài vấn đề đi, có lẽ sẽ có ích. Hỏi cô ấy tại sao bạn lại ở chỗ này. Xem cô ấy trả lời bạn thế nào.

Judy: Cô ấy nói tôi bị bệnh. Họ đang thử giúp tôi. Trong thân thể tôi có cái gì đó hư hỏng.

Dolores: Bạn có biết mình bệnh gì không? (Không) Hỏi cô ấy thân thể bạn bị hỏng cái gì.

Judy: Cô ấy đặt hai tay lên dạ dày tôi, nhưng tôi không biết. Cô ấy không phải thật sự đang nói chuyện. Tôi không biết phải giải thích làm sao. Cô ấy chỉ tay và tôi liền biết ý của cô ấy. Cô ấy chỉ bụng tôi.

Dolores: Bạn có muốn cô ấy giúp bạn chữa bệnh không?

Judy: Nếu không đau thì được.

Dolores: Nói với cô ấy chỉ cần không đau thì có thể chữa trị giúp bạn. Cô ấy nói như thế nào?

Judy: Sẽ không đau. Những người khác đang tới. Cô ấy sẽ không rời khỏi, nhưng những người khác đang tới chữa trị cho tôi.

Dolores: Họ đang làm cái gì?

Judy: Có thứ gì đó đang hạ thấp. Tôi không biết đó là gì. Có thứ gì đó sắp xuống tới. Kim loại. Ở trên bụng tôi. Tôi không cảm thấy gì.

Dolores: Vậy cô ấy chính là nói thật với bạn phải không?

Judy: Vâng. Không đau.

Dolores: Cảm giác như thế nào?

Judy: Dịch lỏng nóng nóng.

Dolores: Bạn có thể tìm những người khác hỏi một vài vấn đề không? Có thể một trong số họ sẽ biết nhiều hơn?

Judy: Tôi cảm thấy tôi không thể làm họ nói chuyện với tôi. Cô ấy là người duy nhất sẽ nói chuyện với tôi.

Dolores: Có lẽ họ quá bận?

Judy: Có lẽ vậy. Tôi không biết. Nhưng cô ấy không có vấn đề. Cô ấy không phải người xấu.

Dolores: Họ còn muốn làm chuyện gì khác không?

Judy: Cảm thấy giống như họ đang mở tôi ra, nhưng tôi không biết. Trên bụng tôi có một đường kéo xuống phía dưới, nhưng tôi không hiểu. Tôi không cảm thấy gì cả. Nhưng đó là mở, cái đường. Giống như họ đang mở cái gì đó ra.

Dolores: Hỏi cô ấy họ đang làm cái gì, như vậy bạn mới có thể hiểu rõ.

Judy: Tôi nghe “sửa chữa trực trực”. Tôi không biết đây là ý gì. “Sửa chữa trực trực”

Dolores: Tại sao họ phải làm chuyện này?

Judy: Quá nhiều ngược đãi, quá nhiều đau khổ. Tôi không biết, tôi chính là nghe như vậy. Tôi không biết đây nghĩa là gì. “Quá nhiều ngược đãi, quá nhiều đau khổ”, tôi không hiểu.

Dolores: Tại sao họ phải làm chuyện này với bạn? Họ quen biết bạn sao?

Judy: Được phân công. Được phân công? Tôi nghe “được phân công” giám sát. Được phân công, giám sát.

Dolores: Nghe có vẻ nếu họ đang chăm sóc bạn, họ hẳn là người tốt. Sau khi làm xong họ sẽ đưa bạn về nhà? (Vâng) Cho nên họ trông bạn. Họ giám sát bạn, như vậy lúc bạn có vấn đề, họ sẽ biết?

Judy: Đây không phải lần đầu tiên.

Dolores: Bạn trước kia cũng từng cần chữa trị sao?

Judy: Tôi không biết đây có phải lần đầu chữa trị hay không, nhưng không phải lần đầu tiên tôi ở đó. Họ giám sát, trông coi.

Dolores: Nhưng có người trông coi và chăm sóc bạn là một chuyện tốt. Bạn tên gì?

Judy: Eleanore.

Lúc hỏi chuyện, dù Judy không nói đến thuở ấu thơ từng bị ngược đãi, nhưng tôi cho rằng cái chúng tôi thấy chính là một cảnh thời thơ ấu của cô ấy. (tôi dành ít nhất hai tiếng hỏi chuyện từng thân chủ, để có chút hiểu biết với họ trước buổi thôi miên) Hiện tại tình huống bất đồng. Đứa trẻ nhỏ tuổi này không phải Judy, mà là một cô bé tên Eleanore. Chắc chắn phải có nguyên nhân nên Judy mới trông thấy cuộc đời này, vì vậy tôi phải lần theo tiếp.

Eleanore nói cô bé và ba mẹ ở trong một căn nhà lớn. Khi tôi hỏi họ có đối xử tốt với cô bé hay không, cô ấy trả lời “thỉnh thoảng”. Tôi cảm thấy không thể trực tiếp hỏi ra chuyện đáng sợ như ngược đãi trẻ em, đặc biệt là khi tình huống nghiêm trọng đến mức đã có tổn thương

cần chữa trị. Tôi chuyển cô ấy tiến tới, tới lúc họ hoàn thành công việc chữa trị, hỏi cô ấy xảy ra chuyện gì. “Họ làm thế nào mang bạn trở về?”

Judy: Trắng. Tôi thấy ánh sáng. Chùm sáng. Cô ấy và tôi cùng đi vào ánh sáng, sau đó giúp tôi trở lại trên giường. Hơi đau, nhưng không sao.

Tôi chuyển cô ấy rời khỏi cảnh đó, tiến tới một ngày quan trọng khác, cũng hỏi cô ấy nhìn thấy cái gì.

Judy: Tôi đang nói tạm biệt với người của mình. Đó là người của tôi.

Dolores: Bạn là chỉ gia đình của mình?

Judy: Không phải, họ là người của tôi. Tôi là nữ hoàng hay công chúa của họ. Tôi vẫy tay với họ. Họ có hơn trăm ngàn người. Tôi đứng ở một chỗ cao cao nhìn xuống họ. Tôi phải rời đi một thời gian.

Dolores: Bạn phải đi đâu?

Judy: Một sứ mệnh? Một chuyện để giúp người của tôi. Nó sẽ giúp đỡ nhiều người họ hơn. Tôi đang vẫy tay với họ. Họ toàn bộ đều tràn ngập yêu thương. Tôi không muốn rời khỏi, nhưng tôi biết tôi phải làm. Là tôi lựa chọn rời đi. (cô ấy trở nên xúc động) Tôi có thật nhiều tình yêu đối với họ.

Dolores: Bạn biết sứ mệnh của mình là gì không?

Judy: Trở lại nơi của khởi nguyên, hoàn thành chu kỳ.

Dolores: Nơi của khởi nguyên? Đây nghĩa là gì?

Judy: Chính là chỗ từ đó chúng ta đến.

Dolores: Bạn biết nơi đó trông như thế nào không?

Judy: Khó khăn, so với cuộc sống của tôi ở đây. Cuộc sống này tràn ngập niềm vui, sinh mệnh rất mỹ lệ. Thật khó để trở lại khởi nguyên.

Dolores: Tại sao khó?

Judy: Thiếu thốn. Hạn chế. Thiếu ý thức. Nhiệm vụ khó khăn, nhưng cần phải hoàn thành.

Dolores: Bạn nói bạn phải hoàn thành chu kỳ? Đó nghĩa là gì?

Judy: Vâng, chu kỳ. Mọi thứ đều có chu kỳ. Cần thiết phải hoàn thành để kết thúc chu kỳ. Cần trở về khởi nguyên. Khởi nguyên thì cũ. Cũ. Năng lượng cũ. Những bài học cũ. Sự đảo chiều của ý thức cần thiết cho sự hoàn thành. Những mẫu đang thất lạc trong chu kỳ. Cần trở lại và lấp đầy những mẫu, thì chu kỳ có thể hoàn thành. Khởi

nguyên đang thiếu những chu kỳ. Không thể hoàn thành, ai đó phải trở lại. Để hiểu, để lĩnh hội thông tin Nguồn, cần thiết phải trở lại khởi nguyên và hoàn thành chu kỳ.

Dolores: Nhưng bạn nói một vài mẫu đã bị thất lạc?

Judy: Từ chu kỳ mà đã bắt đầu, có những thành phần bị thiếu. Những thành phần cần thiết cho sự hoàn thành của hành trình. Thiếu mất những yếu tố để đến tổng thể.

Dolores: Để tìm những yếu tố thiếu mất đó, bạn phải tiến hành một nhiệm vụ khác?

Judy: Nhiệm vụ đã được định. Tôi rời đi bây giờ cho nhiệm vụ.

Dolores: Nhiệm vụ của bạn là gì?

Judy: Trở về Nguồn. Trục trặc. Trở về khởi nguyên.

Dolores: Khởi nguyên là thứ như thế nào? Nơi đó trông thế nào?

Judy: Đậm đặc. Năng lượng khó khăn. Vô cùng cũ. Cần tái đồng hóa năng lượng cũ. Những khuôn mẫu cũ. Tư duy cũ. Ý thức rung động thấp. Có một căn phòng với những lựa chọn sẵn có để đồng hóa những năng lượng thấp. Làm một sự lựa chọn. Những lựa chọn có sẵn để hoàn thành chu kỳ. Những quyết định nhóm, liên can nhóm. Lựa chọn mục đích cơ bản của tôi, sự lựa chọn của tôi cơ bản nhưng liên can với nhóm cơ bản.

Dolores: Cho nên họ là đang giúp đỡ bạn? Cho bạn ý kiến?

Judy: Đúng, cho tôi ý kiến. Cho ý kiến rất rất nhiều lựa chọn; rất rất nhiều hạng mục. Hợp nhất ra một kế hoạch. Những dòng thời gian là quan trọng, nhìn xuyên những dòng thời gian là quan trọng. Hợp nhất chúng lại. Những phát xuất đặc thù đang được tìm kiếm ra, những phát xuất đặc thù đang được xem xét. Những dòng thời gian khác nhau xuất hiện thời cơ cho những người để hoàn thành chu kỳ, một lần có sẵn. Lựa chọn cuối cùng do tôi.

Dolores: Bạn là đang nhìn tất cả khả năng sao?

Judy: Đồng thời, phải. Cần thời gian ở trong những chiều kích này để hoàn thành chu kỳ.

Dolores: Bạn biết những mẫu thiếu mất?

Judy: Chắc chắn. Các mẫu nhận biết. Chúng tôi nhận biết. Chúng tôi biết nơi tôi sẽ đến.

Dolores: Bạn nghĩ gì về những khả năng? Chúng nhìn có vẻ khó khăn hay đơn giản?

Judy: Không liên quan cùng nhiệm vụ. Khó khăn không có liên quan. Đó là cần thiết.

Dolores: Vậy nó không phải luôn luôn dễ dàng?

Judy: Chắc chắn. Lựa chọn rời khỏi nhà mình, rời khỏi người của mình, chỉ là khó khăn để rời khỏi tình bạn của họ. Nhưng lựa chọn hoàn thành chu kỳ là cần thiết, cũng là yêu cầu đối với tôi. Có nhiều lựa chọn để hoàn thành chu kỳ. Rất nhiều, chúng tôi đang thu hẹp xuống đến cái mà sẽ nhìn như một trải nghiệm trên nhiều tầng thứ.

Dolores: Chúng ta hãy xem lựa chọn cuối cùng là thế nào. Bạn đã thu hẹp tất cả những khả năng. Bạn cuối cùng quyết định cái nào?

Judy: Nhân loại.

Dolores: Bạn trước đó có từng tiến vào hình thể nhân loại chưa?

Judy: Tôi từng là nhân loại, nhưng với nhân loại mà nói, đó đã là chuyện rất xa xưa trước kia.

Dolores: Cho nên khoảng cách giữa hai lần là rất xa? (Chính xác) Bạn cho rằng làm nhân loại một lần nữa là thích đáng?

Judy: Đó là tuyến đường đơn giản nhất để đạt thành mục đích. Nhân loại trải nghiệm tất cả hạng mục trong hành trình đặc thù này. Có nhiều hạng mục để chọn nên lựa chọn chính xác là rất quan trọng. Nhân loại trải nghiệm nó cho mục đích này. Đây là tuyến đường trực tiếp nhất.

Nếu cô ấy đã làm ra quyết định, tôi chuyển cô ấy đến lúc cô ấy tiến vào thân thể nhân loại, cũng hỏi cảm giác của cô ấy. Cô ấy cau mày.

Judy: Khít chặt. Co khít, rất khó điều hòa.

Dolores: Bạn nói điều hòa là ý gì?

Judy: Hình thể khó khăn. Chia thành các phần. Thích ứng hoàn cảnh khó khăn hơn dự tính.

Dolores: Bạn đang ở trong thân thể một em bé?

Judy: Trẻ sơ sinh. Trẻ sơ sinh bệnh rất nặng.

Dolores: Làm sao vậy?

Judy: Những phát xuất cảm xúc, không thoải mái trên cảm xúc. Liên kết không thoải mái. Đứa trẻ sơ sinh đang khóc.

Dolores: Vậy bạn là có vấn đề khi thích ứng với thể vật lý. Nhưng đây là chuyện cần thiết để làm, đúng không?

Judy: Chính xác.

Dolores: Nếu bạn quyết định làm chuyện này, hiện tại nhất định phải kiên trì tiếp, đúng không? (Chính xác) Bạn không thể trở về cho đến khi tìm được những mẫu thiếu mất?

Judy: Hoàn thành chu kỳ. Phải hoàn thành chu kỳ.

Dolores: Bạn nghĩ đó là một cuộc đời dễ dàng hay khó khăn?

Judy: Đối với nhân loại mà nói, rất khó khăn.

Câu trả lời của cô ấy bắt đầu thừa dần đến khi không trả lời nữa. Tôi biết cô ấy đang đồng nhất nhiều hơn với thân thể vật lý mà cô ấy tiến vào, mà bộ phận hiểu rõ sự việc thì dần lui ẩn vào sau màn. Để có được nhiều đáp án hơn, tôi biết lúc này nên gọi Siêu thức ra.

Dolores: Chúng tôi cho rằng cô ấy sẽ trở lại một tiền kiếp nào đó. Cô ấy thấy cô bé kia, họ đang trị liệu cho cô bé, sao lại như thế?

Judy: Tương liên vật chất để cô ấy hiểu. Vấn đề tiêu hóa của cô ấy ở cuộc đời này là bắt nguồn từ bên trong cấu trúc thời gian.

Dolores: Cuộc đời của Eleanore? (Đúng) Nhưng bọn họ đã phục hồi thương tổn rồi phải không?

Judy: Đến một mức độ. Có thêm những thương tổn được tạo ra xuyên dòng thời gian. Họ cố gắng chữa trị, nhưng không chữa trị được hoàn toàn. Eleanore gặp tổn hại rất lớn, ảnh hưởng lan đến dòng thời gian hiện tại. Cô bé chỉ sống đến tuổi vị thành niên. Có quá nhiều thương tổn. Cô ấy ở cuộc đời này cũng bị ngược đãi, không thể xử lý thích hợp. Sự can thiệp không hoàn toàn thành công.

Dolores: Nhưng nếu kiếp trước của Judy đã từng có trải nghiệm này, tại sao cuộc đời này phải trải nghiệm lại?

Judy: Không thể hoàn thành chu kỳ mà không có sự hợp nhất đầy đủ của hiểu biết về căn nguyên phát xuất.

Dolores: Cô ấy không hoàn thành tất cả chuyện nên học ở cuộc đời đó? (Chính xác) Cho nên mọi thứ phải bắt đầu lại từ đầu?

Judy: Không phải hoàn toàn từ bắt đầu. Chỉ là của chu kỳ đó. Hoàn thành cục bộ. Không phải tất cả bài học đều cần được trình ra lại. Chỉ xử lý phần yếu ớt nhất trong cuộc đời đặc thù đó.

Dolores: Sau đó các bạn cho cô ấy thấy cuộc đời thứ hai lúc cô ấy rời khỏi người của mình, phải đi làm một quyết định. Là linh hồn tiến vào Judy hiện tại sao?

Judy: Chính xác. Đó là khởi nguyên đích thực của cô ấy.

Dolores: Cô ấy thấy phần còn chưa được hoàn thành?

Judy: Eleanore không hoàn thành. Cho nên linh hồn quyết định trở về kết thúc quá trình này.

Dolores: Nhưng cuộc đời này rất khó khăn cho Judy. Có rất nhiều thách thức.

Judy: Đúng. Cô ấy yêu cầu rất nhiều sự can thiệp để hoàn thành nhiệm vụ này.

Dolores: Hiện tại cô ấy có chút vấn đề thân thể vật lý, cũng lo lắng về chuyện này. Các bạn nói đó là kết quả của một kiếp sống khác.

Judy: Có một khu vực là kết quả của cuộc đời Eleanore. Những can thiệp không hoàn toàn thành công. Nhóm hồn này rất khó đồng hóa cùng nhân loại. Nhiệm vụ này rất khó khăn. Thân thể chịu tổn thương rất lớn.

Dolores: Đó là vì ngược đãi thời thơ ấu sao?

Judy: Chính xác. Một phần của nhiệm vụ. Mang sự hoàn chỉnh đến cho chu kỳ. Mang đến sự nhận thức, ý thức cho rất nhiều người để vượt qua tình cảnh như thế. Những lựa chọn được làm tương tác trên nhiều tầng thứ một lần.

Dolores: Vậy cô ấy có nghiệp cần trả với những người liên quan khác, cha mẹ cô ấy không?

Judy: Có chút, nhưng không nhiều như số có thể nghĩ tới. Cô ấy đảm nhận một lượng lớn của cái phát sinh nhiều hơn lượng thực phát xuất trong thuật ngữ nghiệp. Cô ấy đã bắt đầu ý thức về đa tầng thứ, nhưng đó là nguyên nhân quá nhiều năng lượng của cô ấy trong hình thể này.

Tôi biết hiện tại nên nói đến vấn đề sinh lý của Judy, đây dù sao cũng là nguyên nhân chính của buổi thôi miên lần này. Tôi muốn cô ấy phóng thích chúng đến quá khứ nơi vốn là vị trí của chúng. Siêu thức đồng ý đây đã là thời điểm buông bỏ. Thận và bàng quang của Judy đều có vấn đề.

Judy: Thân của cô ấy sinh ra vấn đề lúc đang tiêu hóa năng lượng cũ. Cô ấy phải bài trừ năng lượng cũ. Năng lượng cũ có thể nói là đang giữ chặt cô ấy, làm cô ấy không thể đi tới. Cô ấy chẳng khác nào bàn chân ở hiện tại, thân thể ở quá khứ. Thiếu sự hợp nhất giữa hai bên.

Dolores: Còn vấn đề về phổi?

Judy: Đó là nỗi buồn rời khỏi gia đình. Đau thương. Cô ấy mất thời gian quá lâu để hợp nhất và hoàn thành, lâu hơn cô ấy mong đợi. Buồn. Nhớ người của cô ấy, gia đình của cô ấy. Có rất nhiều hiểu nhầm. Bù đắp cơ thể. Cô ấy đã hoàn thành một lượng lớn, nhưng cô ấy nhận thấy khiếm khuyết, có một phần không hoàn chỉnh mà cô ấy mong muốn kết thúc.

Tiếp đó, Siêu thức chuẩn bị chữa trị bộ phận bị hư hỏng trong cơ thể Judy. Tôi trước giờ cảm thấy phần này rất hấp dẫn, tôi mong muốn Siêu thức nói với tôi nó đang làm những gì. "Năng lượng đang được tiêu trừ. Đang đồng hóa." Tôi biết Siêu thức có sức mạnh và năng lực, nhưng nó bỗng nhiên gặp phải vấn đề. "Những cơ hội tiêu trừ hữu hạn. Tắc nghẽn. Tổn hại. Đang làm việc." Tôi hỏi tôi có thể tiếp tục hỏi lúc nó làm việc không, nó nói có thể.

Dolores: Cuộc đời này của cô ấy có thường tiến hành chữa trị không? (Có) Cô ấy muốn biết cô ấy và cái chúng ta gọi là ET có liên quan không.

Judy: Những nhiệm vụ của cô ấy, chúng là một phần nhiệm vụ. Tương tác với những giống loài đó là cần thiết cho nhiệm vụ.

Dolores: Giống như họ cùng Eleanore.

Judy: Chính xác. Đó là phần tương tác của nhiệm vụ này. Trong tri giác thực nhất của cô ấy, cô ấy được lợi từ sự tương tác này. Nỗi sợ hãi của Eleanore tạo thành một số vấn đề, nhưng những giống loài này không làm tổn thương cô ấy.

Tôi đã có hơn hai mươi lăm năm nghiên cứu lĩnh vực này, cho nên tôi biết cô ấy nói sự thật. Tôi chưa từng gặp phải ca nào bị thương tổn. Sợ hãi chỉ là phản ứng của nhận thức sai lầm đối với người hoặc sự vật mình không biết.

Judy: Lúc ấy dù có chữa trị tổn hại, nhưng tổn hại hết lần này đến lần khác xảy ra. Không thể lần nào cũng chữa trị.

Dolores: Vậy hiện tại thì sao? Cô ấy nguyện ý buông bỏ, phóng thích tất cả, từ bỏ năng lượng cũ. Các bạn có thể giải quyết vấn đề của cô ấy không?

Judy: Đang phóng thích. Nhưng bụng của cô ấy vẫn nắm chặt nỗi sợ đối với chủng loài chưa biết.

Dolores: Như vậy chỉ cần cô ấy hiểu rõ họ trên thực tế là đang giúp đỡ cô ấy, tình hình sẽ có chiều hướng tốt.

Judy: Phải. Hoang mang đến từ thiếu ý thức. Tất cả nhiệm vụ đến khu vực này đòi hỏi những sự tương tác. Những chủng loài là nhân từ. Sử dụng nhân loại cho những mục đích của họ. Đó là một hiệp ước cộng đồng. Không thể xử lý thông tin này. Họ học tập từ chủng loài nhân loại. Họ ở trong hợp đồng. Về ngoài của họ thường bị hiểu lầm. Hiểu lầm rất lớn. Nhiệm vụ của cô ấy cũng bao gồm việc hoàn thành giữa hai chủng loài.

Siêu thức tiếp tục trị liệu cho thân thể Judy, nhưng liên tục gặp phải khó khăn. "Chúng tôi đang xử lý tổn hại vùng dạ dày. Đang thử xử lý vấn đề này. Đây là năng lượng cũ, tế bào cũ. Nỗi liên cùng quá khứ. Trong cơ thể có hơn một khu vực bị tổn hại như vậy. Thân thể rất khó chống đỡ bản thân."

Dolores: Đây là lý do chúng tôi muốn chữa trị nó, để cô ấy có thể làm chuyện phải đi làm.

Judy: Thời gian của cô ấy chưa tới. Cô ấy còn chưa hoàn thành nhiệm vụ của mình. Cô ấy sẽ không rời khỏi. Ý chí của cô ấy rất mạnh.

Dolores: Cô ấy sợ có thể mình sẽ chết.

Judy: Cô ấy còn rất nhiều công việc phải làm. Cô ấy sẽ chọn cái chết của mình. Có những thương tổn phức hợp xuyên suốt thể vật lý. Một số đến từ cuộc đời này, một số không. Chúng có quan hệ liên đới.

Dolores: Toàn bộ đều trộn lẫn vào nhau.

Judy: Chính xác. Hoang mang, cảm xúc cũ. Thử làm sạch. Cảm thấy hoang mang. Cô ấy hoang mang về việc mình là ai. Cô ấy xem mình là nhân loại, nhưng lại cảm thấy mình là một chủng loài khác. Cô ấy có một lần hợp tác cùng giống loài của mình. Cô ấy đang bài xích giống loài mình. Cô ấy đã bắc cầu khoảng cách giữa hai giống loài. Một phần nhiệm vụ của cô ấy là phải hoàn thành chu kỳ. Bắc cầu nối. Cô ấy cần

một cây cầu giữa hai giống loài. Một cây cầu mạnh mẽ đang được hình thành. Chúng tôi đang xem xét. Có một hư tổn ở luân xa thứ năm, trường năng lượng của cô ấy. Đang tiêu trừ.

Dolores: Chúng tôi cho các bạn một lượng lớn công việc.

Judy: Chính xác. Chúng tôi đang đồng hóa, điều hòa. Tiêu trừ tắc nghẽn trên những tầng thứ phức hợp. Bất ngang những bản sắc. Hoang mang, hoang mang trên chiều kích. Cô ấy không thể tiêu hóa lượng lớn của hiểu biết trên bản thân cô ấy. Cô ấy đang tận lực gia tăng ý thức của mình, đòi hỏi nhiều hơn. Thân thể không theo kịp gia tăng ý thức, tạo thành đau đớn, khó chịu, tan rã. Ý thức và thân thể cần hợp nhất. Hợp nhất tiến hành vào ban đêm. Không đồng hóa chính xác. Quá nhiều thông tin. Thân thể không theo kịp. Thân thể không đồng hóa chính xác. Thân thể trục trặc. Chúng tôi đang điều chỉnh. Không thuốc, không phẫu thuật. Đây là mong muốn cơ bản trên bộ phận của cô ấy. Trong hợp đồng. Chúng tôi đồng ý cô ấy có thể đồng hóa, yêu cầu đang được làm ra với những tầng thứ cao hơn để tạo ra lộ trình cho sự hoàn thành đồng hóa. Vẫn đang sửa chữa. Đây là ma trận thiếu mất. Đang tái tổ chức. Với việc hoàn thành tái tổ chức, toàn bộ những khuôn mẫu ma trận sẽ được hoàn thành. Tất cả sẽ được hợp nhất. Không đòi hỏi gắng sức. Tổn hại được tiêu trừ. Cô ấy phải chọn sống tiếp.

Dolores: Tôi nghĩ chỉ cần không có bất cứ khó chịu nào, cô ấy sẽ chọn sống tiếp.

Judy: Chính xác. Hợp đồng hoàn thành. Nhiệm vụ hoàn thành. Quan hệ liên chủng loài hoàn thành. Đang tiến hành sửa chữa ma trận. Đang kiểm quyền hạn tầng thứ cao hơn để hoàn thành.

Dolores: Họ sẽ trao quyền xử lý cho các bạn sao?

Judy: Đang chờ (dừng). Nhiệm vụ hoàn thành. Chúng tôi đã hoàn thành tất cả công việc đối với thân thể này. Cô ấy hiện tại được phép ngủ ngay. Ý thức của những tầng thứ thấp hơn sẽ được cho phép để cho thể vật lý chữa trị đầy đủ.

Dolores: Cô ấy cần ngủ, như vậy thân thể mới có thể khôi phục sức sống và năng lượng vào ban đêm.

Judy: Hiểu rõ. Cô ấy ban đầu cần nâng ý thức lên, để hợp nhất. Hợp nhất hoàn thành. Cô ấy sẽ được phép hạ thấp sự nhận thức để có thể

ngủ và phục hồi thân thể này để hoàn thành nhiệm vụ. Lấy cách nói của nhân loại, mọi thứ sẽ hoàn thành trong ba tháng. Cô ấy không cần dùng thuốc, sẽ không cảm thấy đau đớn, nhưng sẽ thấy một chút không dễ chịu. Cần thời gian ba tháng mới có thể hoàn thành. Cảm giác không dễ chịu sẽ càng ngày càng ít đi, cuối cùng thì biến mất. Cô ấy sẽ nhận thấy được. Cô ấy sẽ không cảm thấy đau, đau đớn biến mất. Cân bằng xuất hiện. Nguyên do cột sống cô ấy không thoải mái là ở chỗ DNA. Chúng tôi đang điều chỉnh, sửa chữa. Đây cũng sẽ sửa chữa các vùng khác của thân thể vật lý, cho phép thân thể tái tổ chức, tất cả hệ thống cơ quan hoạt động tốt nhất. Tác nghẽn trong cột sống tạo thành trục trặc của các cơ quan, gây ra ảnh hưởng đối với cô ấy. Nhưng điều này đang được điều chỉnh. Cô ấy sẽ phát hiện hông mình đang cân bằng. Cô ấy sẽ có thể chống đỡ khung xương của mình.

Sau đó Siêu thức tuyên bố nó làm xong. Thân chủ tới tìm tôi thôi miên bình thường chỉ cần trị liệu một hai bộ phận cơ thể, nhưng ở tình huống của Judy, có rất nhiều nơi Siêu thức phải quan tâm. Nó mất thời gian tương đối lâu, hơn nữa cần chuyên tâm nhiều hơn. Tiếp theo nó tuyên bố. "Đây là lúc để cô ấy sống."

Như thông thường, tôi hỏi nó có cấp cho Judy thông điệp hay không. "Chúng tôi chào đón bạn, hãy bình yên. Bạn là một, bạn được chờ đợi. Không cần gấp gáp. Cô ấy được vinh danh rất nhiều cho những thành tựu của mình trong việc hoàn thành nhiệm vụ của cô ấy. Cô ấy đã làm với lòng dũng cảm rất lớn, cô ấy được vinh danh. Kiểm tra thường xuyên hơn. Là một tầng thứ khác của ý thức. Cô ấy biết về điều đó. Chúng tôi vui mừng vì bạn đã giúp đỡ cô ấy."

Dolores: Dưới sự giúp đỡ của các bạn, tôi giúp đỡ được rất nhiều người. Không có các bạn, tôi không làm được.

Rất nhiều thân chủ có trải nghiệm nói với tôi, họ cũng gặp được người ngoài hành tinh đã vô cùng quan tâm và thương cảm với Eleanore bé nhỏ kia. Họ luôn miêu tả những sinh mệnh đó là: bác ái, quan tâm, có chứa một loại năng lượng nữ tính. Vì những sinh mệnh này có vẻ như luôn luôn trấn an những người mà ET trị liệu, nên tôi gọi họ là loại "y tá". Mà nói đến người xám nhỏ hay ET thực tế đang làm trị liệu, thân chủ nếu không phải nói họ rất bận thì chính là vô cùng chuyên tâm vào chuyện họ đang làm. Nhiệm vụ của "y tá" hình

như là coi sóc thân chủ, khiến bọn họ cảm thấy thoải mái và an toàn. Dù thân chủ đều nói “y tá” rất xấu, nếp nhăn rất nhiều, nhưng lại phát ra sự mỹ lệ và năng lượng trấn tĩnh.

Ca này cũng cho thấy khó khăn của một linh hồn mới và thuần khiết sau khi tiến vào thân thể vật lý. Thân là trẻ em nhân loại, Eleanore rất sợ hãi sinh vật trị liệu cho cô bé, hoàn toàn không biết mình từng là một phần tử trong họ. Để có thể sinh sống và bảo trì lý trí ở thế giới này, ký ức đó phải bị xóa đi. Bởi vậy trong mắt của cô ấy, họ chính là ET, hơn nữa nhìn rất đáng sợ (đa số nhân loại đều khư khư ôm lấy quan điểm đó), mà không biết những ET đó chỉ đang chăm sóc và giám sát người của mình. Họ tuyệt đối sẽ không bỏ rơi một trong những tình nguyện viên của họ trên hành tinh kỳ quái tràn ngập thù địch này mà không hỗ trợ. Nhưng nỗi sợ sâu sắc đối với ET kéo dài đến cuộc đời Judy này, tạo thành vấn đề sinh lý nghiêm trọng của cô ấy. Ngược đãi ở đời trước cũng để lại tàn dư tế bào, cho nên nó được phức hợp và trở nên khó mà thuyên giảm. Cuộc đời này của Judy cũng bị ngược đãi khi còn nhỏ, dù cô ấy không nhắc đến với tôi trong suốt buổi hỏi chuyện. Mà tôi trước giờ thì vẫn luôn biết, nếu là thích hợp, Siêu thức sẽ đưa nó ra. Siêu thức biết mọi thứ về thân chủ, không có gì là bí mật.

Chương 21

Cuộc Gặp Gỡ Ấu Thơ

Lần thôi miên này là vào tháng 9 năm 2002, ở Charlotte bang Bắc Carolina. Lúc ấy tôi lên đường tiến hành tour diễn thuyết lưu động xuyên Bắc Carolina, băng qua Raleigh, Charlotte và Greensboro. Sau khi đến Charlotte, tôi tới nơi tổ chức hội thảo UFO.

Patricia là một cô gái tóc vàng mỹ lệ, thoát nhìn như người mẫu, vì cô ấy sở trường làm tóc và trang điểm. Công việc của cô ấy là make-up, bản thân cô ấy chính là minh chứng cho tay nghề tuyệt hảo.

Patricia cho rằng mình chưa từng tiếp xúc với UFO, nhưng lâu nay vẫn cảm thấy rất hứng thú với nó. Cô ấy chỉ nhớ rõ trong những năm 1970 từng có một lần chứng kiến cự ly gần. Trong ấn tượng, cô ấy sáng sớm ra khỏi chung cư, chuẩn bị lái xe đi làm việc. Lúc đóng cửa lại, cô ấy trùng hợp ngẩng đầu lên, thấy một con tàu vũ trụ khổng lồ với ánh đỏ và ánh lam, hết sức mỹ lệ. Cô ấy chăm chú nhìn tàu vũ trụ, rõ ràng như vậy, khổng lồ mà rõ ràng như vậy. Ký ức này vẫn khiến cô ấy mê đắm, nhưng cô ấy khẳng định toàn bộ sự việc trải qua cũng chỉ có như vậy.

Patricia muốn thăm dò chuyện này lúc thôi miên, trở lại ngày đó, khai quật ra nhiều chi tiết hơn về chiếc tàu vũ trụ kia. Tôi như thường lệ đưa ra cảnh báo, nếu chỉ đơn thuần xuất phát từ tò mò mà muốn làm thôi miên kiểu này, có thể sẽ giải phóng một thùng sâu bọ mà không thể tổng chúng trở lại cái thùng đó.

Bảo vệ thân chủ luôn luôn là ưu tiên hàng đầu của tôi. Mỗi lần tôi đều nói với họ "Không hư thì không cần sửa." Bình thường chỉ khi UFO và trải nghiệm siêu nhiên tạo thành quấy nhiễu đối với cuộc sống thân chủ, tôi mới có thể xâm nhập thăm dò. Nếu họ chỉ xuất phát từ tò mò, tôi sẽ nói với họ kết quả rất có khả năng sẽ vượt quá mong muốn của họ. Loại sự việc này tốt nhất không nên để ý tới. Patricia hiểu rõ ý tôi, nhưng cô ấy cho rằng không có vấn đề gì, vì cô ấy biết buổi sáng ngày đó không xảy ra chuyện gì khác, đó chẳng qua chỉ là một trải nghiệm nhìn gần một tàu vũ trụ khổng lồ (hoặc cái gì đó).

Chẳng qua cô ấy vẫn không thể quên, thậm chí bởi vậy dấy lên hứng thú với UFO.

Patricia vừa tiến vào trạng thái xuất thần chiều sâu, tôi liền dẫn cô ấy hồi quy đến buổi sáng nhìn thấy tàu vũ trụ. Như đã nói trước đó, tôi phải lên lút tiếp cận từ cửa sau, đầu tiên là về đến trước khi sự việc xảy ra, rồi nhẹ nhàng dẫn dắt thân chủ đi tới thời điểm phát sinh sự kiện. Nhưng tình huống lần này bất đồng, Patricia đi đến lúc chuẩn bị xuất phát đi làm việc. Nhưng tôi mới nói “Bây giờ bạn rời khỏi chung cư.” Cô ấy liền thốt lên “Họ đang nhìn tôi!” Giọng cô ấy lộ vẻ sợ hãi, cả người trở nên rất kích động. “Họ đang nhìn tôi!” Tôi muốn biết cô ấy đang nói tới ai.

Patricia: Những sinh mệnh đó, họ đang nhìn tôi.

Dolores: Sinh mệnh nào?

Patricia: Họ vẫn luôn nhìn tôi! Họ nói với tôi họ có hai người, ở trong tàu vũ trụ, ngay phía trên chung cư của tôi.

Dolores: Bạn đang ở bên ngoài nhìn nó sao?

Patricia: Phải, lúc đầu tôi nhớ là thấy ánh đỏ và ánh lam, nhưng không phải. Đó là một phi thuyền, thoát nhìn như một quả cầu thủy tinh. Trông như quả châu trên cây thông Noel, nhưng bạn có thể nhìn xuyên thấu nó.

Dolores: Quả cầu khổng lồ đó lớn cỡ nào so với căn nhà?

Patricia: Có lẽ năm feet. Vừa vặn đủ lớn. Tôi không biết nhân loại có vào được hay không. Nhưng nó là trong suốt, phần trên nhìn như có một cái nắp giống đồ trang trí thủy tinh trên cây thông Noel. Nó hơi tỏa sáng, nhưng tôi thấy được bên trong. Tôi ban đầu cho rằng nó có màu, hiện tại lại không thấy bất cứ màu sắc nào. Chính là một quả cầu trong suốt.

Siêu thức của cô ấy hiển nhiên dựng lên ký ức bình phong để bảo vệ, nếu không thì chính là bao trùm lên sự việc một lớp ẩn tượng, cho nên cô ấy mới có ký ức khác với chân tướng. Lúc điều tra rất nhiều ca khác, tôi cũng từng phát hiện sự kiện thật sự bất đồng với ký ức trong ý thức của thân chủ. Làm thế là để bảo vệ đương sự, không cho họ bị sang chấn. Bởi vậy điều họ nhớ cũng không giống tình huống xảy ra thực tế. Tất nhiên vì ký ức sót lại của thân chủ đối với sự kiện thường là trải nghiệm tiêu cực gây ra nỗi sợ, nên có khi cũng sẽ dẫn đến vấn

đề siêu thức không ngờ đến. Hiện tại siêu thức để ký ức của Patricia phơi bày dưới tình trạng không có bất cứ ngăn trở nào, hiển nhiên nó cho rằng nên để cô ấy nhớ tới sự việc trải qua lúc đó.

Ở các ca khác, tôi cũng phát hiện phi thuyền thoát nhìn nhỏ hơn mong đợi của thân chủ, nhìn như không chứa được bao nhiêu người. Nhưng sau khi tiến vào phi thuyền, bọn họ lại phát hiện mình bị bề ngoài kia lừa gạt. So với bề ngoài nhìn thấy, bên trong phải lớn hơn rất nhiều. ET dường như có thể điều khiển kích cỡ, không gian cũng như thời gian. Những ca khác được tìm thấy trong The Custodians. Một khía cạnh thú vị khác là, Patricia hiện tại trải nghiệm nỗi sợ khi chứng kiến chiếc tàu vũ trụ kia, nhưng ở trong ký ức, cô ấy lại chỉ cảm thấy tò mò. Dưới trạng thái nhập thân, người ta thường sẽ hiện lên cảm xúc bất đồng.

Dolores: Bạn nói trong đó có người?

Patricia: Phải. Tôi chỉ nhìn thấy mắt. Đó là sinh mệnh có mắt. Họ ở trên trời, không ngừng nhìn chăm chăm tôi. Họ không phải muốn làm hại tôi, chỉ đang nhìn xem tôi.

Dolores: Sao bạn biết họ đang nhìn bạn?

Patricia: Tôi cảm thấy được. Họ cũng nói với tôi họ đang nhìn tôi.

Dolores: Đây là lần đầu tiên bạn nhìn thấy họ sao? (Không phải)

Đây tuyệt đối không phải ký ức của ý thức, Patricia nói cô ấy chưa từng có bất kỳ sự tiếp xúc nào với ET.

Patricia: Lúc ấy tôi ba tuổi (vô cùng kích động), họ tiến vào từ cửa sổ. (khóc trong sợ hãi) Họ tiến vào từ cửa sổ, họ tiến vào từ cửa sổ. (thút thít) Tôi phải thức dậy!

Cô ấy cố làm mình mở mắt, muốn trở về từ trạng thái xuất thân, nhưng tôi biết trải nghiệm này của cô ấy cuối cùng sẽ được chứng minh là tích cực chứ không phải tiêu cực, bởi vậy tôi ngăn cô ấy mở mắt. Nếu cô ấy từng có tổn thương rất lớn, phương thức xử sự của tôi sẽ không như vậy. Nếu trở về từ trạng thái xuất thân ở điểm mấu chốt này, trong lòng cô ấy nhất định sẽ nhớ trải nghiệm này, cũng gộp nó nhận thức thành chuyện tiêu cực. Tôi cũng biết đến lúc đó cô ấy nhất định sẽ ôm một cảm giác trống rỗng chưa hoàn thành. Cho nên tôi bắt buộc cô ấy nhắm mắt lại. Nhưng cô ấy vẫn cứ kháng cự, cũng khẳng khẳng mình phải tỉnh lại. Ngay lúc tôi quyết định dẫn dắt cô

ấy rời khỏi cảnh tượng đó, sửa lại dùng cách khác để thăm dò, cô ấy lại đột nhiên nhìn thấy thứ gì đó, ngược lại khiến tôi đình chỉ. Lòng hiếu kỳ của cô ấy bao trùm lên nỗi sợ, không cho tôi di chuyển cô ấy.

Patricia: Chờ một chút.Ồ, chờ một chút!

Tôi cấp cho cô ấy gợi ý an toàn và được bảo vệ, còn nếu cô ấy muốn, thì có thể nhìn cảnh đó từ góc độ người quan sát.

Dolores: Trừ khi bạn đã sẵn sàng, bằng không bạn tuyệt đối sẽ không được cho phép nhớ lại chuyện không nên nhớ. Bạn vô cùng an toàn. Nếu đã đến lúc, bạn sẽ nhớ ra. Tiềm thức sẽ chỉ cho phép bạn nhớ tới chuyện cần nhớ lúc này. Nhắm mắt lại!

Patricia: (thì thầm) Tôi nghĩ mắt của tôi mở không ra.

Dolores: Nếu muốn, bạn có thể nhìn từ vị trí người quan sát khách quan. Lúc bạn ba tuổi đã xảy ra chuyện gì?

Patricia: Họ từ cửa sổ tiến vào phòng của tôi. Họ từ cửa sổ leo vào. Tôi nằm trên giường. Họ từ cửa sổ tiến vào.

Dolores: Khi đó trong phòng rất tối?

Patricia: Tôi nhìn thấy được họ, cho nên sáng. Họ không giống bộ dạng tôi nghĩ. Họ không thể là bộ dạng này! Họ thoát nhìn không đúng! Họ không... Đó không thể là cái tôi đang thấy.

Dolores: Nói với tôi bạn thấy cái gì.

Patricia: Thoạt nhìn mắt đỏ đỏ, một gương mặt nhiều nếp nhăn, không có cổ, lưng hơi còng, và... Bộ dạng của họ nhìn không đúng.

Dolores: Họ rất to lớn sao?

Patricia: Không, có thể trên dưới năm feet rưỡi.

Dolores: Họ có màu gì?

Patricia: Tôi không thấy màu. Họ có một bề ngoài rất quái lạ, miệng mũi như co rút vào nhau, mắt thật to, không phải xéo, lớn và mở. Họ tiến vào từ cửa sổ. Hình như là đến kiểm tra tôi. Có một người đến bên giường tôi, làm gì đó với áo ngủ của tôi, cởi nút áo ngủ tôi. Hình như là bác sĩ, chỉ đến kiểm tra cho tôi, xác nhận thân thể tôi vận hành tốt. Tôi bị bệnh tinh hồng nhiệt, ông ta muốn xác định tôi không có vấn đề.

Dolores: Bạn bị bệnh. (Phải) Bệnh tinh hồng nhiệt làm bạn rất khó chịu? (Phải)

Sau khi tỉnh lại, Patricia nói cô ấy từng nghe mẹ nói, cô ấy lúc còn rất nhỏ bị bệnh tinh hồng nhiệt, nhưng bản thân cô ấy hoàn toàn không có ấn tượng đối với chuyện này.

Dolores: Cho nên ông ấy chỉ đến kiểm tra cơ thể bạn. Ông ấy làm thế nào?

Patricia: Hình như ấn lên ngực tôi. Có lẽ là có rung động hay gì đó truyền lên, ông ấy liên biết tôi có vấn đề hay không. Tôi chỉ có thể thấy nhiều đó. Ông ta đặt tay lên ngực tôi.

Dolores: Ông ấy có mấy ngón tay? Bạn có thấy được không?

Patricia: Thoạt nhìn rất thô, hình như có ba ngón chính, còn một ngón cái hay gì đó. Nhìn có vẻ vừa to vừa xấu, không giống tay chúng ta. Dù sao ông ta cũng vừa to vừa xấu.

Dolores: Ờ, chỉ là chúng ta sẽ cảm thấy xấu.

Patricia: Ông ấy nhìn rất xấu. Tất nhiên tôi chưa từng nhìn thấy ai giống như vậy.

Dolores: Ông ấy đặt tay trên ngực bạn, sau đó truyền rung động cho bạn xuyên qua ngực. (Phải) Cảm thấy tốt không?

Patricia: Vâng. Cảm thấy rất ấm áp. Ông ấy biết tôi không sao.

Dolores: Cho nên ông ấy là người tốt?

Patricia: Đúng vậy. Chỉ là mới đầu ông ấy khiến tôi sợ. Ông ấy hình như đang nói với tôi, ông ấy sẽ quay lại, làm kiểm tra cho tôi. Sau đó ông ấy xoay người đi ra ngoài từ cửa sổ.

Dolores: Bạn cảm thấy thế nào về việc ông ấy sẽ quay lại kiểm tra cho bạn?

Patricia: Ông ấy không có làm hại tôi. Ông ấy nhìn xấu như ma (tôi cười). Ông ấy nhìn như yêu tinh già. Mẹ có đọc chuyện cổ tích cho tôi nghe, bộ dáng của ông ấy giống như yêu tinh trong truyện.

Dolores: Cách thức bạn miêu tả ông ấy rất thú vị.

Dù cảm thấy hứng thú với hiện tượng UFO, nhưng Patricia không rành lắm về ET khác chủng loại. Tôi thì nhờ công việc nên đã tiếp xúc với ET loại hình này rất nhiều lần, dần bắt đầu gọi họ là ET loại "y tá". Dù cô ấy nói đó là một người nam, nhưng có rất nhiều người đều nói họ có một cảm giác nữ tính, chỉ là chưa có miêu tả về cơ quan sinh dục. Họ dường như có lòng thương cảm nhiều hơn người xám nhỏ

điển hình, cho nên tôi gọi họ là “y tá”. So với người xám nhỏ loại hình người máy, “y tá” càng giống như có thân thể vật lý hơn, họ có suy nghĩ bản thân chứ không tự động hóa chấp hành nhiệm vụ. Mỗi lần thân chủ đều hình dung họ là sinh vật nhiều nếp nhăn xấu xí nhưng lại vô cùng thiện lương thân thiết. Nhưng y tá hiếm khi sẽ thực hiện trình tự điều trị thực tế, cho nên sinh mệnh mà Patricia tiếp xúc cũng có thể là một loại hình khác.

Lúc nằm trên bàn khám trong tàu vũ trụ để được ET kiểm tra hay trị liệu, nhân loại thường không ngừng hoảng sợ, vì không biết mình đang ở vào tình huống gì. Y tá chính là xuất hiện vào lúc này ở bên bàn trấn an bọn họ. Thân chủ luôn có thể cảm thấy cô ấy đang cam đoan với họ rằng sẽ không có việc gì. Người xám nhỏ thì đều rất máy móc, rất có hệ thống bận bịu với chuyện của họ, không lộ ra bất cứ cảm xúc gì. So với người xám nhỏ, y tá là loại hình khác biệt, dù bề ngoài nhìn rất dọa người, nhưng thái độ lại rất ôn hòa.

Dolores: Ông ta đi rồi?

Patricia: Phải, nhưng bọn họ vẫn đang quan sát tôi. Tôi nghĩ họ đặt vào thân thể tôi một thứ gì đó.

Dolores: Đặt khi nào?

Patricia: Thời điểm tôi nhỏ hơn bây giờ. Khi tôi là một đứa trẻ đích thực.

Dolores: Ừm, ba tuổi đã tính là một đứa trẻ.

Patricia: Ừ, đó là lúc tôi càng nhỏ hơn. Tôi bây giờ lớn rồi.

Dolores: Ba tuổi là lớn? (Vâng) Bạn nghĩ họ đặt thứ đó vào thân thể bạn lúc nào?

Patricia: Tôi nghĩ là lúc tôi sinh ra. Lúc tôi sinh ra, họ liền đặt thứ đó vào trong thân thể tôi.

Dolores: Đặt vào bộ phận nào của cơ thể?

Patricia: Để tôi nhìn xem. Hình như có cái gì ở gần tuyến yên. Có cái gì ở chỗ trước trán. Họ đem một cái như chip bỏ vào. Rất giống thủy tinh, nhưng tôi nghĩ không phải thủy tinh. Tôi không biết đó là gì. Tôi không biết có phải người kia làm hay không, có lẽ là bạn ông ta đặt vào. Tôi thấy họ bỏ thứ đó vào. Họ là làm trước khi tôi tiến vào cơ thể.

Dolores: Lúc cơ thể bạn vẫn còn trong bụng mẹ?

Patricia: Là trước khi tôi nhảy vào, trước khi tôi tiến vào cơ thể. Họ đặt một thứ ở đó.

Dolores: Dù thân thể bạn vẫn còn trong bụng mẹ, họ vẫn làm như vậy?

Patricia: Phải, họ làm thế với tôi. (cười) Phải, họ đã làm! Đó là thứ tôi sinh ra đã có. Họ nói đó là thứ tôi có suốt đời, như vậy bất cứ lúc nào họ cũng có thể biết tôi ở đâu. Đó là một thiết bị theo dõi.

Dolores: Bạn cảm thấy gì đối với chuyện này?

Patricia: Họ không có thương tổn tôi. Tôi cảm thấy họ là người tốt. Họ rất tốt với tôi. Lúc mẹ không có mặt, họ sẽ chơi với tôi. Chúng tôi ra sân, không người nào ở đó. Trước kia lúc chị và ba đều đi, họ thường chơi với tôi. Họ luôn nói chuyện cùng tôi, bảo tôi đừng nói với người khác.

Dolores: Tại sao lại không nói?

Patricia: Vì điều này có thể làm mọi người hoảng sợ. Tôi lần đầu tiên cũng sợ vì họ nhìn rất xấu. Một số người có lẽ sẽ sợ.. Ừm, tôi hiện tại nhìn thấy họ vẫn cảm thấy xấu, nhưng bọn họ trước kia cùng chơi với tôi. Họ rất tốt.

Đây rất giống một ca trong The Custodians, nữ thân chủ hồi nhỏ từng tiếp xúc với ET, đối phương tuyên bố mình mới là cha đích thực của cô ấy. Ông ấy sẽ vào phòng của cô ấy nói chuyện, cũng dạy cô ấy làm thế nào khiến đồ chơi lơ lửng ở không trung, còn mang cô ấy lên tàu vũ trụ, khiến cô ấy thấy động vật ông ta thu thập được từ những hành tinh khác trong hành trình. Khi quan hệ của bọn họ bắt đầu tạo thành vấn đề đối với cuộc sống ấu thơ của cô ấy, ông ta không còn đến tìm cô ấy nữa, cũng xóa đi ký ức của cô ấy. Mãi đến lúc tiếp nhận thôi miên, cô ấy mới biết mình và ET từng có tương tác như vậy. Ngoài ra tôi cũng từng gặp những ca khi đã trưởng thành ở dưới trạng thái nhập thần, nhớ tới tương tác vui vẻ từng có với người xám nhỏ thời thơ ấu. Những đứa trẻ đó bình thường đều rất cô đơn, cho nên vô cùng hưởng thụ sự quan tâm của ET đối với họ. Tôi chưa từng phát hiện bất cứ sự kiện tiêu cực nào trong ký ức thơ ấu bị xóa đi. ET dường như hiểu họ chính là đối diện với trẻ con, cho nên thái độ vô cùng hòa nhã, lại rất bảo vệ. Dù ký ức bị xóa đi hay che đậy, nhưng tôi hoài nghi đương sự vẫn mơ hồ phát hiện mình hồi nhỏ từng có một vài trải

nghiệm bất thường, chỉ là họ làm sao cũng không nhớ được. Bình thường nó được thay thế bằng một khát vọng kỳ quái khó có thể nói bằng lời.

Dolores: Các bạn chơi cái gì?

Patricia: Họ sẽ cho tôi thấy một vài thứ. Họ dẫn tôi vào sân, cho tôi nhìn cây cối, giải thích với tôi. Họ sẽ bốc chút đất lên, nói với tôi chuyện có liên quan với mặt đất. Còn cây cối nữa. Họ giải thích tại sao thứ ở đây sẽ sinh trưởng thành bộ dạng đó. Họ còn nói với tôi về hành tinh này, giúp tôi hiểu rõ nó.

Dolores: Bạn cảm thấy thú vị không?

Patricia: Thú vị. Có một lần, họ dẫn tôi đến một hang động.

Dolores: Rồi khỏi sân nhà bạn?

Patricia: Vâng, họ dẫn tôi đến một hang động. Chúng tôi chơi rất vui vẻ. Họ dẫn tôi đến mấy chỗ khác nhau trong hang động. Mỗi chỗ đều là một cột mốc hay sự kiện xác định trong đời tôi.

Dolores: Bạn nói những cột mốc khác nhau nghĩa là gì?

Patricia: Chính là các sự kiện có thể sẽ xảy ra trong cuộc đời tôi. Họ dẫn tôi lên một con đường trong hang động, cho tôi nhìn những tảng đá lớn nhỏ. Mỗi lần đến trước một tảng đá trong hang, có nghĩa là tôi đã đến điểm đó trong cuộc đời mình, sau đó họ sẽ cho tôi thấy nhiều hơn. Tôi đoán về bản thân mình, điều tôi muốn làm ở đây và công việc của họ ở đây. Họ dẫn tôi đến hang động này hình như là muốn nói cho tôi biết cuộc đời tôi sẽ xảy ra chuyện gì.

Dolores: Vậy đó chỉ là những phần khác nhau trong một hang động.

Patricia: Chúng tôi sẽ tới những chỗ khác nhau, nhìn xem những tảng đá hay tinh thể khác nhau, tôi không biết đó là gì, chính là một tảng đá phát sáng, bóng loáng. Trong đá có cái gì đó động đây, nó sẽ nói với bạn đủ loại chuyện có liên quan với hành tinh này, còn chuyện của bạn ở một thời điểm nào đó. Họ dẫn tôi đi lại trong hang động, giải thích một vài quá trình với tôi, như vậy đến lúc đó tôi sẽ không quá kinh hoàng. Vì Trái Đất là một nơi khác biệt, nó gây shock cho tôi. Họ cũng muốn tôi hiểu rõ một số chuyện. Hang động là dùng

để giải thích với tôi về cuộc đời tương lai của tôi, làm tôi hiểu rõ sự kiện tương lai hơn.

Dolores: Họ có thể để bạn thấy chuyện mình làm ở tương lai sao? (Có thể) Họ có thể dẫn bạn nhìn xem bạn sẽ làm gì ở năm 2002? Đó là rất lâu về sau, phải không?

Patricia: Vâng, đúng. Tôi hiện tại mới ba tuổi.

Dolores: Hỏi bọn họ có thể cho bạn xem cuộc đời bạn sau khi lớn lên không?

Patricia: Được. Tôi thấy mình tiếp tục đi vào trong... Đó là một tầng đá lớn, có mấy mặt, mỗi mặt đều có liên quan với công việc của tôi, còn chuyện tôi đang làm. Tôi hình như làm việc với rất nhiều người, nhưng bọn họ không biết rằng trên thực tế tôi tác động đến họ bằng một cách thức họ không thể hiểu. Chỉ đơn thuần là bằng năng lượng hay sự hiện diện của tôi, tôi có thể ảnh hưởng những người đó. Và những thứ họ làm với thân thể tôi ảnh hưởng tới những người đó. Tôi có thể làm tóc cho những người đó, tôi có thể thể hiện mình. Tôi có thể chỉ đi đến khu mua sắm giữa một đám người, là đã có thể dùng một cách thức thẳng thắn ảnh hưởng đến mọi người. Đây là nhờ chuyện họ đã làm với thân thể tôi, họ làm năng lượng có thể tiến vào trong thân thể mọi người.

Dolores: Họ làm chuyện gì đối với thân thể bạn để khiến bạn có năng lực này?

Patricia: Để tôi hỏi. (dừng) Họ nói với tôi đó có liên quan với linh hồn và trên tầng thứ phân tử. Họ tiến vào nơi đó trên một tầng thứ phân tử và thay đổi thân thể tôi. Bạn biết thân thể mỗi người đều có năng lượng, giống như aura. Khi một người đi vào aura của tôi, họ sẽ có thay đổi. Đó là trên tầng thứ phân tử, cũng là xảy ra trên tầng thứ linh hồn. Bởi vậy mọi người sẽ được ảnh hưởng, không chỉ theo một cách tâm lý, mà còn là vật lý, tinh thần và cảm xúc. Tôi không nhận thức về điều đó.

Dolores: Cần một khoảng thời gian cho những thay đổi trong cấu trúc phân tử đó?

Patricia: Tôi tới nơi này chính là để làm chuyện đó. Tôi đã đến với những khía cạnh trong thân thể mình để làm điều đó. Những mặt trên tinh thể mà tôi đang nhìn vào giống như những khía cạnh trong

thân thể tôi. Chúng giống như là những điểm năng lượng khác nhau trong thân thể tôi, sẽ di động lên xuống dọc theo cột sống tôi. Họ ở trên tàu vũ trụ có thể dùng máy tính làm thân thể tôi xảy ra biến hóa, những năng lượng đó có thể tạo thành ảnh hưởng đối với sự vật trên Trái Đất và người chung quanh tôi. Nó hoàn toàn được điều khiển bằng một vật nhỏ họ có trên tàu.

Dolores: Cho nên bạn đã tới giống như vậy.

Patricia: Đúng! Họ làm một vài điều chỉnh, xác định chỉnh đến mức độ thích hợp. Họ cầm thiết bị này, làm nó vận hành. Tôi cảm thấy họ làm nó vận hành xuyên qua cột sống tôi, hay đầu của tôi. Họ chính là hiệu chỉnh như thế. Vì thiết bị kia bị mất chính xác, nên tôi mới mệt như vậy. Đúng, tôi làm rất nhiều chuyện, nhưng năm 2002 nó bị lệch. 2003 tốt hơn. Tôi quá mệt mỏi, nó lệch vị trí. Họ biết tôi không thể điều chỉnh nó. Tôi có thể thấy những mặt khác nhau nho nhỏ đó trên tinh thể, chúng giống như những khía cạnh trong cơ thể tôi, điểm năng lượng trong thân thể tôi. Họ điều chỉnh nó bằng cái trên tàu. Họ hiển hiện năng lượng xuyên qua chúng như những điểm tâm linh của cơ thể. Nhưng nó tiến hành ở cấu trúc phân tử mà ảnh hưởng đến tôi theo một cách phân tử, bởi vậy cũng ảnh hưởng đến những người khác theo một cách phân tử. Mọi người tiếp xúc với aura năng lượng của tôi và nó thay đổi họ. Tôi có thể ngồi trong khu mua sắm, mọi người chỉ cần đi vào trong một trăm feet xung quanh tôi, sẽ được ảnh hưởng bởi năng lượng. Đây là lý do nó đặt trong thân thể tôi theo cách này.

Dolores: Lúc làm điều chỉnh, họ phải đem thể vật lý của bạn đến chỗ khác sao?

Patricia: Phải, nhưng tôi sẽ không phát hiện. Họ mang tôi lên tàu vũ trụ. Chỗ đó có đủ loại sinh vật. Tôi thấy một số cao mảnh khảnh, không xấu giống như những người hồi đầu. Họ gầy và trông khác. Trên người mặc cái giống như đồ nguyên bộ bao phủ họ.

Dolores: Bạn làm sao lên thuyền?

Patricia: Họ đem tôi đi. Họ thay đổi cấu trúc phân tử thân thể tôi, thân thể mất đi tính vật chất, sau đó tôi được mang lên tàu vũ trụ. Tôi không đi theo cách vật lý được vì tôi không thể xuyên tường. (cười)

Tình huống này tôi đã có nghe mấy lần, trong sách The Custodians cũng có viết. ET có thể phân giải cấu trúc phân tử cơ thể người, làm nó xuyên qua vật thể vật lý. Thân chủ xuyên qua vách tường hay trần nhà mình là chuyện rất bình thường.

Patricia: Phải, họ phải biến đổi tôi, thì tôi mới có thể xuyên tường được.

Dolores: Đây xảy ra lúc bạn ngủ sao?

Patricia: Đúng, thỉnh thoảng họ sẽ mang tôi rời khỏi xe. Vì lúc ở trong xe, tôi ở vào một trạng thái ý thức khác. Thỉnh thoảng tôi suy nghĩ đến chuyện khác, họ có thể tới tìm tôi, mang tôi đi. Tôi vừa lái xe, họ vừa làm việc với thân thể tôi.

Dolores: Không có nguy cơ tai nạn giao thông gì đó.

Patricia: Sẽ không. Vì tôi liên kết với máy tính, họ sẽ tiến vào nhân lúc ý thức của tôi đang làm những chuyện khác, sau đó tác động thân thể tôi.

Dolores: Khi bọn họ mang bạn rời khỏi giường, thân thể vật lý cũng được mang lên tàu vũ trụ?

Patricia: Tôi cần hỏi họ. (ngừng lâu) Thứ duy nhất tôi có được là họ đang nói chuyện với tôi theo cách thức vật lý. Tôi nhìn lại giường mình, hình như có thấy thứ gì đó, nhưng tôi không ở đó. Tôi giống như thấy một thân xác, nhưng tôi không ở đó. Giống như một mảnh năng lượng ở đó, nhưng tôi không ở trên giường.

Dolores: Họ làm chuyện này, nhưng bạn cũng không nhớ gì.

Patricia: Không nhớ, họ chưa từng nói với tôi.

Dolores: Vậy bây giờ bạn biết có được không?

Patricia: Họ muốn tôi biết. Tôi trước kia hoàn toàn không biết. Họ trước giờ không nói với tôi. Thân thể tôi cũng không có dấu vết gì để lại.

Dolores: Nhưng hiện tại là thời điểm để bạn biết? (Phải) Patricia muốn biết mục đích cuộc đời mình. Patricia sẽ làm gì ở giai đoạn này của cuộc đời cô ấy? 2002. Từ thời điểm này, cô ấy nên làm gì? Họ có thể nói với bạn không?

Patricia: Vâng. Họ muốn tôi càng hiểu rõ về những người khác hơn, và biết người Trái Đất có những giới hạn. Tôi mong chờ người Trái Đất

trở nên càng quan tâm yêu thương nhau hơn nữa, và không có chiến tranh. Nhưng họ lại không làm thế. Tôi không thể thay đổi họ cho nên tôi rất chán nản, ngay lúc này. Có những giới luật tinh thần của vũ trụ hay gì đó. Tôi không biết đó là gì, để tôi hỏi họ. (dừng) Họ nói họ có một quyển sách về những biểu tượng, họ muốn những biểu tượng đến với hành tinh này, vì khi người ta nhìn vào chúng, chúng sẽ thay đổi ý thức của họ. Những biểu tượng chỉ là của hòa bình, ánh sáng và tình yêu. Không có thứ xấu trong những biểu tượng. Nó thay đổi tâm trí con người. Thay thế cho những ý nghĩ về giết người, oán hận, tham lam hay xé nát hành tinh. Họ chỉ nghĩ đến ánh sáng, hòa bình và hòa hợp. Họ muốn hành tinh này trở thành một hành tinh của ánh sáng, tình yêu và quan tâm. Họ muốn tôi viết ra vài biểu tượng. Họ muốn tôi viết vài lời trong mấy cuốn sách, để nói với nhân loại về những chuyện tốt họ có thể làm với nhau. Nhưng từ vựng của tôi không đủ để có thể nói chính xác với bạn. Tôi bây giờ còn rất nhỏ.

Tôi quên Patricia vẫn đang nhìn sự việc từ quan điểm của trẻ con. Tôi phải làm cô ấy nhìn thông tin này ở góc độ trưởng thành.

Dolores: Hỏi bọn họ, đây là chuyện xảy ra năm 2002 sao? Rất nhiều người nói họ đang vẽ những biểu tượng? Có phải đó là cái đang xảy ra?

Đây là kế hoạch mà tôi đang hợp tác tiến hành cùng các điều tra viên khắp nơi trên thế giới. Mỗi người chúng tôi đều nhận được hình vẽ với những biểu tượng và ký tự kỳ lạ, bởi vậy hy vọng có thể thông qua máy tính để giải mã. Chỗ tương tự của những thứ này thật đáng kinh ngạc, hơn nữa càng lúc càng thường thấy. Có người nói với tôi cái đó và những vòng tròn trên ruộng lúa mạch là cùng một mục đích. Chỉ cần nhìn hình vẽ vòng tròn trên ruộng lúa mạch, ý thức nhân loại sẽ có thể tiếp nhận gói thông tin. Chúng ta cũng không cần phải thật sự ở trong vòng tròn trên ruộng lúa mạch, chỉ cần nhìn biểu tượng, thông tin sẽ truyền tới tâm trí tiềm thức.

Vòng tròn trên ruộng lúa mạch là một loại ngôn ngữ được hiểu ở tầng thứ tiềm thức, nó cũng không phải được hiểu bởi tâm trí ý thức. Chủ đề này có rất nhiều trong The Custodians; họ cho tôi vài ví dụ về cách mà tâm trí chúng ta nhận những gói thông tin từ một biểu tượng đơn giản, ngay cả trong cuộc sống hằng ngày. Họ nói với tôi,

thông tin được chèn vào trong não ở tầng thứ tế bào, nó sẽ được truy cập khi chúng ta cần nó. Đó chính là tính tự động tự phát, cho nên chúng ta mãi mãi sẽ không biết nguồn gốc những thông tin đó.

Patricia: Chúng tôi thử dùng biểu tượng trao đổi cùng nhân loại. Như tôi vừa mới nói, biểu tượng là hòa bình, hòa hợp và ánh sáng thần thánh tinh khiết. Khi người Trái Đất thấy những biểu tượng đó, tiềm thức họ sẽ tiếp nhận thông tin, cũng hiểu rõ vẻ đẹp và hòa bình mà chúng tôi là toàn bộ về nó. Chúng tôi chính là vẻ đẹp, hòa bình và ánh sáng, và chúng tôi mong ước điều đó cho mỗi người trên hành tinh này, chúng tôi có rất nhiều tình yêu đối với người trên hành tinh này.

Dolores: Đó là lý do những biểu tượng đó đang được truyền đạt đến với con người.

Patricia: Vâng, vâng vâng! Họ chính là những người trên hành tinh này mà biết ý nghĩa biểu tượng, họ sẽ lộ diện, giúp mỗi người trên hành tinh biết được những tri thức đó, vì nó rất quan trọng vào lúc này. Hiện tại là năm 2002.

Dolores: Nhưng ý của bạn là, nhân loại không cần hiểu những biểu tượng đó? Chỉ cần nhìn thấy là được?

Patricia: Chúng sẽ tiến vào tâm trí tiềm thức nhân loại. Tâm trí tiềm thức là tất cả hiểu biết. Tâm trí tiềm thức đến từ nguồn của Nhất Thể. Nhất Thể có tri thức. Khi bọn họ đi vào hành tinh này, thấy lại những ký hiệu đó, họ nhớ ra. Nó là hình thức truyền đạt mà họ biết trên tầng thứ linh hồn. Họ không biết nó trên tầng thứ nhận thức. Nên khi họ đọc những biểu tượng đó, họ biết ý nghĩa của chúng, và đó là những cái trên hành tinh mà có thể phiên dịch cho những người khác. Đó là lý do chúng tôi đang làm chuyện này. Không gây thương hại, không gây sợ hãi; chỉ là truyền đạt trên tầng thứ linh hồn.

Dolores: Người khác cũng nói với tôi như vậy, cho nên tôi tin.

Patricia: Tôi cùng làm việc với họ. Họ đưa tôi tới nơi này. Tôi vốn không muốn đến, vì tôi biết chuyện này với tôi mà nói sẽ rất khó khăn. Sẽ có sự không thích ứng trên sinh lý. Khí quyển nơi này bất đồng, cũng làm tôi rất khó hô hấp. Tôi có vấn đề khoang mũi. Đôi khi dạ dày cũng sẽ đau.

Dolores: Bạn tới từ nơi bất đồng nào?

Patricia: Tôi đến từ một hành tinh nhiều thể khí hơn. Tôi không thấy một hành tinh vật lý, hình như là một hành tinh thể khí. Rất nhiều khí gas, nhưng chúng tôi có những thành phố ở đó. Nếu bạn đến nhìn, bạn sẽ không thấy chúng bởi vì chúng tôi tồn tại ở một chiều kích khác, hoặc nói, một tầng thứ khác. Nếu bạn có thể thấy hành tinh của chúng tôi, bạn sẽ thấy khí gas. Bạn sẽ không thấy được những thành phố mỹ lệ của chúng tôi. Nhưng chúng tôi có những cung điện, có những thành phố nguy nga tráng lệ, chúng tôi sống trong sự hài hòa hoàn mỹ.

Dolores: Ở đó bạn có thân thể thế nào?

Patricia: Thân thể ánh sáng. Trên thực tế bạn có thể thấy được chúng tôi vì chúng tôi có một vỏ ngoài mà mắt thường có thể thấy được, nó giống như một hình thể, nó giống như người nam đã tiến vào cửa sổ nhà tôi. Ông ta không phải một trong số họ; ông ấy chỉ làm việc cho người của tôi. Đó là lý do ông ta trông xấu xí. Người của tôi có một thân thể, bạn có thể thấy thân thể, nhưng bên trong không có gì ngoài năng lượng. Chúng tôi không có nội tạng, không có máu, cũng không ăn uống. Chúng tôi tồn tại trên một tầng thứ tinh thần cao, một cõi tinh thần cao. Chúng tôi có thân thể của ánh sáng, cho nên có thể xuyên qua thời không, nhân loại cũng không thấy được chúng tôi.

Dolores: Nếu bạn không muốn đến Trái Đất, vậy tại sao lại được gọi tới nơi này?

Patricia: Đúng vậy, tôi biết tôi sẽ tiến vào một nơi rất đậm đặc, cho nên không muốn đến. Cảm thấy ở đây rất đậm và nặng. Khí quyển của chúng tôi không giống như vậy. Tôi không thích nó, con người đôi khi bận tiện. Ở nơi mà từ đó tôi tới, con người không bận tiện.

Dolores: Như vậy tại sao bạn phải tới nơi này?

Patricia: Họ muốn tôi tới đây hỗ trợ chuyển đổi hành tinh. Họ đặt vài thứ vào thân thể tôi, như vậy tôi sẽ có khả năng. Họ muốn có người đến, ảnh hưởng đến cuộc sống thường ngày của mọi người. Nếu chúng ta đang ở một vị trí đặc biệt, ví dụ nếu tôi là tổng thống Mỹ, tôi sẽ không thể ảnh hưởng đến nhiều người như bây giờ. Tôi là đang vươn tới người thường. Tổng thống Mỹ chỉ đang ảnh hưởng và tồn tại xung quanh một số ít người xác định trên hành tinh này.

Dolores: Ông ấy không thể tiếp xúc cùng người dân bình thường?

Patricia: Đúng. Họ muốn tôi ảnh hưởng người thường. Đó là lý do họ đặt những thứ ấy trong thân thể tôi. Bởi vậy khi tôi ở quanh người thường, tôi chính là vươn tới đại chúng. Tuy nhiên, tôi chưa từng nghĩ tôi đang vươn tới đại chúng. Đó là điều tôi muốn, tôi chán nản vì cảm thấy giống như tôi chỉ làm tóc cho đôi ba người. Hoặc chỉ đến tiệm tạp hóa, chỉ những thứ ngớ ngẩn chúng ta phải làm ở đó. Tôi chưa bao giờ cảm thấy tôi thật sự ở ngoài đó làm cái tôi thật sự muốn làm. Nhưng bọn họ nói, không, đó không đúng. Vì trong aura của tôi có năng lượng đó, những người mà tôi chỉ đi ngang qua được thay đổi. Ngay cả lúc tôi nói chuyện điện thoại, năng lượng cũng có thể truyền qua dây dẫn. Chính là như vậy. Toàn bộ những người đó được thay đổi. Họ chưa từng nói với tôi điều này. Họ chưa từng nói với tôi một thứ gì. (cười) Họ không muốn tôi biết. Tôi vô cùng vui vẻ vì bây giờ họ đã nói cho tôi. Vì tôi vốn thật sự không muốn tới nơi này, ở đây cảm thấy thật tệ. Thân thể cảm thấy rất nặng. Tôi ghét ở trong thân thể này, vì nó đậm đặc.

Dolores: Nhưng cũng có những người khác đang phục vụ cùng một mục đích, phải không?

Patricia: Vâng, có hàng ngàn người ở đây. Họ không phải đều tới từ hành tinh của tôi, họ có thể đến từ những thế giới khác, những chiều kích khác. Đây rất khó giải thích... Giống như thang máy, nếu bạn đi thang máy hướng lên trên, bạn sẽ đi qua rất nhiều tầng lầu khác nhau. Đó cũng là cách thức mà những sinh mệnh ở trên hành tinh này. Giống như một cái thang máy. Có những sinh mệnh ở đây từ rất nhiều tầng thứ khác nhau, toàn bộ họ ở đây làm việc bên trong tầng thứ của bản thân họ tác động đến hành tinh. Giống như ai đó ở tầng mười đang làm công việc của anh ấy hay cô ấy, nhưng nó không vĩ đại hơn hay tốt hơn người ở tầng một. Chỉ là khác nhau thôi. Hàng ngàn linh hồn được gửi đến từ khắp hệ vũ trụ để viện trợ cho hành tinh vì họ quan ngại hành tinh này đang chết. Cấu trúc căn nguyên đã thay đổi, toàn bộ thử nghiệm sẽ bị thổi bay, thông

qua một trận đại hồng thủy. Chúng tôi quyết định là chúng tôi sẽ không làm thế, chúng tôi sẽ thay đổi nó. Và đó là chuyện chúng tôi đang làm ở đây.

Dolores: Nhưng những người đó không quen với Trái Đất, cho nên đối với họ mà nói sẽ rất khó khăn.

Patricia: Vâng, tôi từng không muốn đến. Với những người giống như tôi, là đặc biệt khó khăn bởi vì chúng tôi vốn ngay cả miệng cũng không có, cũng không có nội tạng để quan tâm. Chúng tôi không cần ăn uống, chúng tôi có thể đi đến bất cứ nơi nào mình muốn, hiện tại tôi lại phải ngồi xe. Không ngớ ngẩn hay sao? Tôi phải ở trong xe mới có thể đi đến nơi khác.

Dolores: Patricia cảm thấy có những sinh mệnh luôn trao đổi với mình trong tâm trí.

Patricia: Chúng tôi chính là những sinh mệnh đã luôn trao đổi cùng cô ấy từ thời thơ ấu. Chúng tôi là gia đình của cô ấy từ hành tinh khí gas với những thành phố mỹ lệ. Chúng tôi cao gầy, có mắt to. Đó chính là chúng tôi. Cô ấy là một thành viên trong chúng tôi.

Dolores: Nhưng cô ấy nói các bạn giống như năng lượng tỏa sáng bên trong.

Patricia: Vâng, bên trong chúng tôi đều là ánh sáng. Nếu một sinh mệnh khác nhìn chúng tôi, chúng tôi sẽ hiển hiện ra thân thể mảnh khảnh cao lớn hơn tỏa sáng và có mắt thật to, đó chính là một điểm tụ sáng. Thông qua sự tiến hóa, chúng tôi phát triển. Hình dạng lúc đầu cũng không phải giống thế này. Ban đầu chúng tôi có miệng vô cùng nhỏ, cũng có nội tạng, nhưng hàng triệu năm trôi qua, thân thể chúng tôi thay đổi, hành tinh chúng tôi thay đổi, nó không còn là vật chất nữa. Nó từ vật chất biến thành thể khí. Nên nó đã đi qua hàng triệu năm tiến hóa tinh thần. Hiện tại chúng tôi chỉ là những sinh mệnh ánh sáng. Hành tinh chúng tôi cũng là của ánh sáng.

Dolores: Vậy là các bạn luôn liên hệ với Patricia từ lúc cô ấy sinh ra tới giờ, làm cô ấy không cảm thấy cô đơn? (Phải) Cô ấy muốn biết về các bạn. Cô ấy muốn biết các bạn có phải thuộc về một tổ chức hay hội đồng nào đó không?

Patricia: Chúng tôi thuộc về một hội đồng. Tôi đang xem... để tôi xem... Bạn muốn tôi là ba tuổi sao?

Dolores: Chúng ta có thể tiến tới độ tuổi trưởng thành của bạn.

Patricia: Được, như vậy tôi có thể hiểu tốt hơn điều họ muốn.

Dolores: Chúng ta hãy đi tới năm 2002. Ở năm 2002, Patricia có nhiều từ vựng và khả năng lý giải hơn. Hãy xem từ tâm nhìn đó.

Patricia: Hội đồng mà chúng tôi thuộc về là một hội đồng tinh thần. Không phải một cơ quan chính phủ, mà là hội đồng tinh thần. Chúng tôi tuân theo luật Nhất Thể. Những luật đó trực tiếp đến với chúng tôi từ Nguồn. Chúng tôi là người giám hộ của Ánh Sáng và tri thức của Nhất Thể. Đây là lý do Patricia ở đây. Cô ấy trực tiếp tiếp nhận thông tin đến từ Nguồn. Từ tri thức của Nhất Thể. Chúng tôi cho phép nó xuyên ra. Đó là những giáo lý tinh thần. Không chỉ là những giáo lý, đó là một sự tồn tại. Không chỉ là tốt với người khác, mà là một ánh sáng là chính bạn, là Thượng Đế. Đó là lý do cô ấy ở đây để dạy mọi người làm thế nào là Thượng Đế.

Tôi trở lại vấn đề Patricia muốn hỏi.

Dolores: Cô ấy cũng muốn biết, có những sinh mệnh loại hình khác nào trao đổi với cô ấy không? Hay chỉ có các bạn?

Patricia: Có những thực thể khác. Họ là đến đây dưới sự chỉ dẫn của chúng tôi. Họ đang làm thử nghiệm với cô ấy, xác định xem nhân loại có phản ứng thế nào với chúng tôi. Không nhất định là đối với chúng tôi, cũng bao gồm những thực thể khác đang giúp chúng tôi tiến hành thử nghiệm. Chúng tôi có người xám nhỏ, có vài loài bò sát, còn một vài sinh vật mà các bạn sẽ cảm thấy quái dị, như tầng tầng những quả bóng, như ba trái bóng đi bộ cùng nhau, nhưng nó là một sinh mệnh. Bên cạnh chúng tôi có vài hình thái sinh mệnh rất khác thường, họ hợp tác cùng cô ấy, để xác định nhân loại sẽ đối đãi với chúng tôi thế nào, còn phản ứng đối với các thực thể không cùng loài. Cô ấy từng thấy những sinh mệnh khác loài, nhưng cô ấy không nhớ vì đó có thể dọa cô ấy sợ. Chúng tôi từng thử trước đó và chúng tôi đã làm cô ấy sợ. Chúng tôi cho phép những chủng loài đặc biệt đến tham dự, hiện ra theo cách vật lý, kết quả cô ấy vô cùng sợ. Cho nên chúng tôi biết, nếu họ đổ bộ ở một thành phố lớn chẳng hạn, phản ứng của nhân loại chính là sợ hãi, hơn nữa có thể sẽ sử dụng vũ khí hạt nhân, hoặc một loại trả đũa nào đó.

Dolores: Điều này đối với ai cũng không phải là chuyện tốt.

Patricia: Đúng. Cho nên chúng tôi chỉ dùng cô ấy để làm thử nghiệm đó. Cô ấy biết về nó ở một tầng thứ khác.

Dolores: Sợ hãi, đó là một mặt của nhân tính.

Patricia: Đúng, nhưng bọn họ phải học để lớn lên, hiểu rõ ngoại hình vật lý không có bất cứ liên quan gì với tính chất tinh thần của linh hồn. Chúng tôi là những sinh mệnh rất tinh thần, rất yêu thương, rất quan tâm, nhưng bọn họ nhìn thấy chúng tôi lại cảm thấy chúng tôi rất đáng sợ. Chúng tôi thử hợp tác với những người khác trên hành tinh này để vượt lên nỗi sợ đó. Chúng tôi tìm đến người như Patricia, xuất hiện trước mặt họ. Đôi khi họ nhớ, đôi khi không nhớ. Để làm họ nhìn quen chúng tôi, như thế lúc chúng tôi đi vào giữa con người, sẽ không có sự sợ hãi.

Dolores: Con người, nhân loại chỉ nhìn bề ngoài.

Patricia: Phải, họ cần hiểu - và họ sẽ hiểu - có một cõi tinh thần và con người nên phân xử bằng bản chất tinh thần của mình. Cô ấy phải học làm quen với việc trao đổi cùng chúng tôi ở thế giới vật lý. Cho tới bây giờ, chúng tôi phần lớn chỉ trao đổi tư tưởng. Đây là lý do cô ấy từ trước tới giờ chưa từng thấy chúng tôi; cô ấy còn chưa chuẩn bị. Chúng tôi phải để cô ấy nghe quen âm thanh vật lý, cho nên mới đánh thức cô ấy lúc nửa đêm. Cô ấy phải quen với những sự hiển hiện tinh thần làm ra âm thanh, bởi vì chúng tôi sẽ trao đổi cùng cô ấy trong tương lai. Chúng tôi cũng sẽ viếng thăm cô ấy một cách vật lý. Cô ấy phải có khả năng chấp nhận nó. Chúng tôi sẽ trao cho cô ấy vài sự giảng dạy, cũng sẽ có những sinh mệnh khác loại đến và đưa thông tin cho cô ấy, họ sẽ xuống theo cách vật lý. Cô ấy sẽ thật sự bị dọa sợ, cô ấy sẽ rất rất sợ, cô ấy không có cách thích ứng. Cho nên chúng tôi mới phải làm những thử nghiệm đó với cô ấy, đây là giúp cô ấy chuẩn bị sẵn sàng, để cô ấy về sau có thể trực tiếp trao đổi cùng chúng tôi. Chúng tôi có rất nhiều tổ chức khác nhau. Có rất nhiều sinh mệnh khác loài. Tôi sẽ không nói đó là một tổ chức. Có những nhóm sinh mệnh sáng tạo cùng nhau cho một mục đích. Đó là lý do chúng tôi gọi nó là một tổ chức trong ngôn ngữ của bạn. Nhưng trong ngôn ngữ của chúng tôi, nó là một mục đích thần thánh. Mỗi nhóm sinh mệnh có một mục đích thần thánh. Hiện tại người trao đổi với cô ấy chính là người một nhà của cô ấy, chúng tôi có một mục đích thần thánh mà trực tiếp nhận từ Nguồn. Cũng có những sinh mệnh khác trực tiếp nhận từ Nguồn, nhưng bọn họ có những sứ mệnh khác. Cô ấy sẽ trao

đổi cùng tất cả những sinh mệnh này. Cũng như bạn cũng có một nhóm của mình làm việc với bạn thông qua thôi miên. Đây sẽ tạo thành rung động năng lượng xác định, thu hút những linh hồn làm việc trên tầng thứ năng lượng đặc thù này.

Dolores: Cô ấy lo mình sẽ thu hút những loại hình có thể là tiêu cực.

Patricia: Không ai trong họ là tiêu cực.

Dolores: Đó là điều tôi đã được nói cho.

Patricia: Đúng vậy, cô ấy không hiểu vì còn chưa sẵn sàng. Chúng tôi không muốn nói quá nhiều khi cô ấy vẫn chưa sẵn sàng. Cô ấy có rất nhiều chuyện phải ứng phó trên Trái Đất, nhưng để làm cô ấy càng trở nên kiên cường hơn, đó đều là cần thiết. Như thế, khi cô ấy rốt cuộc làm việc với chúng tôi, cô ấy sẽ không chỉ mạnh về tinh thần, cũng mạnh về thể chất và tâm lý, xử lý chuyện trên Trái

Đất sẽ dễ hơn nhiều. Một khi cô ấy càng thông thạo hơn với những thứ trên Trái Đất, nó sẽ không ảnh hưởng đến công việc tinh thần của cô ấy. Đó là lý do chúng tôi không đến với cô ấy cho tới bây giờ.

Dolores: Một số người có một ý nghĩ sai lầm, cho rằng bên ngoài có rất nhiều sinh mệnh tiêu cực. Nhưng tôi nghe nói hội đồng không cho phép họ gây trở ngại cho người trên Trái Đất. Là thế sao?

Patricia: Có vài sinh mệnh mà chúng tôi xem như chưa tiến hóa tinh thần cho lắm. Đây không có nghĩa họ là tiêu cực. Chúng ta không có tiêu cực bên trong vũ trụ. Không có tích cực, cũng không có tiêu cực. Chỉ có duy nhất một vẻ đẹp của Nhất Thể. Những gì chúng ta có là những sinh mệnh chưa tiến hóa tinh thần như chúng ta mong muốn, nhưng chúng ta sẽ không gọi họ là tiêu cực. Tôi muốn đưa ra, để ví dụ, những ET hợp tác cùng chính phủ các bạn chỉ vì mục đích của bản thân, họ tới nơi này lấy từ Trái Đất kim loại và sản phẩm hóa học khác nhau, nguyên tố và những thứ họ có thể sử dụng. Thỉnh thoảng họ lấy nhiều hơn những gì họ nói với chính phủ các bạn. Chúng tôi không ủng hộ, nhưng chúng tôi cho phép họ xuống vì rung động của hành tinh này thấp, cho nên họ có thể đi vào trong rung động này, trao đổi cùng chính phủ các bạn. Đây không có nghĩa họ là tiêu cực. Họ đang trong quá trình tăng trưởng tinh thần. Chúng tôi cho phép họ tiến vào. Họ sẽ không thương tổn đến Trái Đất vì họ đã học được rằng họ

phải giao ra. Và họ đang giao công nghệ cho chính phủ. Cho nên đó là một dạng trao đổi giao và lấy. Chúng tôi không tán thành, nhưng họ không phải tiêu cực. Tôi không biết bất kỳ sinh mệnh tiêu cực nào đang hoạt động trên hành tinh này.

Trong The Custodians cũng đã nhắc tới, có vài sinh mệnh chỉ tới trong một ngàn năm nay được phép thu thập kim loại và khoáng vật họ cần. Đấy đều là vật chất thường thấy trên Trái Đất, cho nên lấy đi cũng không tạo thành thương tổn cho Trái Đất. Hội đồng quan sát họ chặt chẽ, bảo đảm họ sẽ không làm ra bất cứ chuyện không nên làm nào.

Patricia: Một số sinh mệnh ở đây suy nghĩ trong khuôn khổ tốt xấu, nhưng thật sự không nên dùng cách thức này nhìn nó. Nên nhìn trong những khuôn khổ phát triển tinh thần. Một số những sinh mệnh này không phát triển tinh thần bằng một số khác. Đó không có nghĩa họ là tiêu cực.

Dolores: Có điều tra viên cho rằng, một số chuyện đang được con người báo cáo là ET đã từng làm với họ, chính là tiêu cực. Quan điểm của tôi không giống vậy, bởi vì tôi có được thông tin chân tướng sự việc. Tôi phát hiện sự việc cũng không tiêu cực.

Patricia: Đúng, bạn là nhìn bằng cách thức mà chúng tôi muốn bạn nhìn. Bạn đang thấy nó theo cách mà nó thật sự là. Nhưng dù bạn cố giải thích với người trên hành tinh này, nói một số trong chúng tôi không tiêu cực hoặc một số hành động đó là không tiêu cực, thì ý thức của họ lúc này cũng không thể chấp nhận. Có lẽ tương lai có thể. Bạn phải theo đuổi và duy trì suy nghĩ tích cực của mình về chúng tôi, bởi vì đó là những gì họ cần biết về chúng tôi, bởi vì đó là sự thật.

Dolores: Đó là điều tôi đang cố làm trong những bài giảng và sách viết của mình, đưa nó ra trong cái cách nó nên như vậy. Có một câu hỏi tôi hỏi rất nhiều lần, tôi nghe nói một phần của nó có liên quan với việc phát hiện gia súc bỗng dưng bị mổ xẻ. Trong nhận thức của rất nhiều người, đó là chuyện tiêu cực. Các bạn có thể nói về nó không?

Patricia: Vâng. Có vài chủng loài có liên quan với sự kiện mổ xẻ gia súc. Ở nước Mỹ này dùng rất nhiều... Hormone - Tôi nghĩ các bạn gọi là vậy - hóa phẩm trên gia súc. Một số chủng loài đang kiểm tra hiệu ứng

của những hormone này trên gia súc. Cho nên họ lấy đi những cơ quan và bộ phận có thể bị hormone ảnh hưởng trong thân thể con bò, để đo đạc những kết quả. Những hậu quả mà hormone gây ra cho bò. Còn một chủng loài khác sử dụng máu những động vật đó. Không chỉ bò, còn cừu, chó và mèo. Họ đang xác định cấu trúc phân tử của máu. Người Trái Đất cho rằng chuyện những sinh vật ngoài hành tinh đó đang làm là không tốt, nhưng thật sự không phải như vậy. Họ kiểm tra máu là để xác định sự ô nhiễm của hành tinh này tạo thành ảnh hưởng tiêu cực thế nào với thực vật và động vật. Các bạn không chú ý tới nó trên thực vật - thực vật là cái gì? Nhưng khi con bò tốt nhất của họ bỗng dưng bị mổ xẻ, họ sẽ kiểm tra nó ngay.

Dolores: Điều này nghe ra rất hợp lý, vì tôi biết các bạn đang kiểm tra rất nhiều thứ. Tôi có vài thông tin, nhưng vẫn chưa có được đáp án hoàn chỉnh. Cảm ơn các bạn đã nói với tôi.

Cuối cùng cũng có một đáp án hợp tình hợp lý. Có người nói với tôi, ET vô cùng lo ngại về sự ô nhiễm không khí của chúng ta, còn chất bảo quản các loại mà chúng ta bỏ vào thực phẩm. Họ lo ngại về tác động của chúng đối với sức khỏe của thân thể chúng ta, và những phụ gia đó là nguyên nhân khiến bệnh ung thư càng lúc càng tăng lên. Rất nhiều cái gọi là “những người bắt mồi” tỏ ý, đây đúng là nguyên nhân ET phải làm thử nghiệm. Họ đang kiểm tra kết quả mà những chất phụ gia đó tạo thành đối với cơ thể người, cũng muốn hiểu rõ cấu trúc gen có bị ảnh hưởng hay không. Nói như vậy, chuyện họ lấy động vật mà chúng ta ăn đi kiểm tra, xem xét tác động mà ô nhiễm gây ra cho thân thể, cũng không phải hợp tình hợp lý hay sao? Chung quy phải có người đi làm chuyện này, chính phủ của chúng ta chắc chắn sẽ không làm.

Dolores: Người của các bạn cũng từng nói với tôi, thực phẩm thường ngày của đại đa số nhân loại đang thay đổi. Tôi biết tôi cũng ở trong số đó.

Patricia: Đó là vì năng lượng của hành tinh này đang thay đổi. Nếu bạn không thay đổi thức ăn của mình, bạn sẽ trở nên rất đau yếu và có thể tử vong. Đồ ăn đang thay đổi theo hành tinh. Mọi thứ trên Trái Đất đều đang từng bước thay đổi. Đó là trước khi chúng tôi khởi động bùng nổ ánh sáng mà chúng tôi lên kế hoạch làm trong tương lai

(xem phần III: Trái Đất Mới). Nó đang biến đổi. Chúng tôi phải thay đổi nó bởi vì nếu không làm, các bạn sẽ chết vì ô nhiễm hoàn toàn. Thân thể các bạn đã và đang trở nên nhạy cảm hơn với ô nhiễm qua nhiều năm, và nó đang hư hỏng, cho nên các bạn phải thay đổi thức ăn của mình. Sức mạnh thần thánh khơi mào thay đổi này xuyên qua gen để làm thân thể con người duy trì. Chúng tôi muốn họ chống đỡ. Nhưng bọn họ không chống đỡ được, họ đang hư hỏng. Thay đổi thức ăn có thể giúp đảo ngược điều đó.

Dolores: Đó là điều tôi đã được nghe. Chúng ta đang rời xa đồ ăn nặng, tiến tới thức ăn thuộc kiểu nhẹ hơn.

Patricia: Đúng, vì những thân thể của hành tinh này đang thay đổi, trở nên bớt đậm đặc hơn. Thân thể ít đậm đặc hơn cần thứ ăn nhẹ hơn. Bạn biết bò rất đậm đặc, gà thì đỡ hơn. Chúng nhẹ hơn. Đồ biển tốt hơn. Rau quả là tối ưu vì thân thể bạn đang trở nên bớt đậm đặc hơn. Các bạn sẽ bớt ăn đồ ăn đậm đặc. Đó là hiển nhiên. Thức ăn của các bạn đang thay đổi, và đó là để bảo vệ thân thể các bạn, như vậy cấu trúc gen sẽ không bị phá hỏng triệt để.

Dolores: Đó là lý do mà nó cũng đang xảy ra với tôi.

Patricia: Tất nhiên! Bạn đang sống ở đây, không phải sao?

Dolores: Đúng, đúng. (cười) Có người nói với tôi đó là chuyện đang xảy ra trên toàn thế giới.

Họ nói với tôi, khi thay đổi thức ăn của mình, chúng ta sẽ chuyển sang ăn thể lỏng nhiều hơn, như súp và sinh tố hoa quả, đồng thời rời xa thức ăn nặng.

Lúc buổi thôi miên lần này đi tới kết thúc, những sinh mệnh có một thông điệp cho Patricia:

Tôi muốn nói với cô ấy, chúng tôi yêu cô ấy rất nhiều, và chúng tôi luôn luôn ở bên cạnh cô ấy. Cô ấy không cần sợ. Chúng tôi luôn luôn ở đây để bảo vệ cô ấy. Chúng tôi không thể xuất hiện một cách vật lý, vì thân thể của chúng tôi hầu như không thể xuất hiện như vậy - Bởi vì chúng tôi là sinh mệnh ánh sáng. Nếu chúng tôi xuống và hiện ra một cách vật lý, năng lượng tinh thần chứa bên trong sinh mệnh chúng tôi sẽ bị đảo lộn, và cần một khoảng thời gian mới có thể bình phục. Bởi vậy chúng tôi sẽ không làm một chuyến đi vật lý ở đây. Nhưng cô ấy sẽ rất vui vẻ khi biết có những sinh mệnh muốn viếng thăm thể

vật lý của cô ấy. Đó là yêu cầu cô ấy đã đưa ra với chúng tôi trong quá khứ. Cô ấy bây giờ còn chưa sẵn sàng. Bạn phải chắc chắn cô ấy biết mình hiện giờ vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng cô ấy sẽ chuẩn bị sẵn sàng trong khoảng mười năm thời gian Trái Đất.

Chương 22

Một Người Quan Sát Khác

Dưới đây là thôi miên làm mẫu lúc tôi lên lớp ở Hawaii. Teresa đang tập luyện thôi miên và làm công việc của một nhà trị liệu, nhưng cô ấy có rất nhiều lo nghĩ và bất định, cô ấy muốn biết mình có đang đi đúng đường hay không. Cô ấy hồi quy đến tiền kiếp là một loại người phiêu bạt, một người nam mà sẽ đi từ nơi này đến nơi khác làm việc một khoảng thời gian rồi đi tiếp. Anh ta không có nhà đích thực, nhưng không thấy phiền lòng, chỉ thừa nhận thỉnh thoảng cũng sẽ cảm thấy cô quạnh.

Teresa: Tôi thích sống với chính mình. Vì tôi là làm việc cho người khác, cho nên nhận thức đối với họ cũng hữu hạn. Tôi có lẽ ở lại một chỗ hai tháng, làm xong công việc thì đi. Tôi chỉ biết khi mà công việc của tôi hoàn thành hoặc ai đó nói với tôi chúng tôi làm xong, thì đó chính là thời điểm nên rời khỏi. Tôi hiện tại đang nhìn một vì sao. Lúc bạn hỏi tôi, tôi vẫn đang nhìn ngôi sao này. Đôi khi là ngôi sao nói với tôi. Đôi khi là tôi biết. Khi tới lúc phải đi, tôi sẽ rời khỏi. Hoặc sẽ có người tới tìm tôi, tôi liền đi làm phần công việc kế tiếp.

Dolores: Bạn nói ngôi sao nói với bạn nghĩa là gì?

Teresa: Rất vui. Tôi vẫn luôn nhìn ngôi sao này, tôi biết nó sẽ nói chuyện với tôi, tôi sẽ lắng nghe.

Dolores: Nó nói với bạn như thế nào?

Teresa: Sẽ có một chùm hào quang vàng kim phóng xuống, sau đó tôi liền biết.

Dolores: Chùm sáng kia từ đâu mà tới?

Teresa: Lối ra trong bầu trời của đêm tối. Tôi không biết đó là một hành tinh hay ngôi sao, nhưng thỉnh thoảng nó ở ngoài đó. Lúc chùm sáng xuống, tôi sẽ biết một vài sự việc trong đầu. Đó là lý do tôi phải ở ngoài trời. Tôi cảm thấy như vậy thì tiếp cận nó hơn... Khi ở ngoài trời, tôi đều tiếp cận mọi thứ hơn.

Tình hình thế này có thể sẽ kéo dài vô tận, nên tôi chuyển anh ta tiến tới một ngày quan trọng. Khi chúng tôi tới ngày đó, anh ta nói đầu mình choáng váng. "Tất cả mọi thứ bắt đầu xoay tròn. Đó là cái tôi đang cảm thấy trong thân thể lúc này. Hoàn toàn giống như tôi đang quay mòng mòng." Tôi gợi ý cô ấy sẽ cảm thấy yên ổn, làm cô ấy không phải trải nghiệm bất cứ cảm giác vật lý nào. "Cả người tôi xoay vòng như trong một cái máy ly tâm. Hoàn toàn chính là cảm giác như vậy. Tôi không thấy gì cả. Giống như mọi thứ đều màu cam, toàn thân tôi quay mòng mòng không thể dừng được. Toàn bộ đều tối... một màu cam tối, sắc cam. Giống như tôi ở trong thứ nào đó, mà nó thì đang xoay. Tôi chắc chắn là ở trong một thứ nào đó."

Dolores: Bạn có muốn tìm ra đó là gì không? (Có) Bạn có thể làm được.

Teresa: Tôi biết tôi có thể. Tôi bị kéo ra sau. Tôi ở trong một tàu vũ trụ. Tôi đang từ bên ngoài nhìn nó. Nó có đáy đẹp, phía trên có một mái vòm và bộ phận bên hông nhô ra phía ngoài, giống như một cái chén úp ngược, bên dưới nó có cái gì đó. Có ánh sáng. Tôi phát hiện nó không lớn lắm. Còn nữa... Tôi đang xoay tròn.

Dolores: Là cả tàu vũ trụ đều đang xoay tròn, hay chỗ bạn ở xoay tròn?

Teresa: Tôi nghĩ là căn buồng đang chứa tôi. Nó đang bắt đầu chậm xuống. Căn buồng trên tàu vũ trụ. Có một sinh mệnh. Tôi không phải một mình, nhưng bọn họ không ở trong căn buồng này.

Dolores: Diện mạo họ thế nào?

Teresa: Không thấy. Tôi chỉ có cảm giác. Đó là một sinh mệnh rất lớn... Rất cao. Tôi muốn nói "loài vật", nhưng không phải loài vật. Đó là một sinh mệnh. Tôi đang nhìn từ bên ngoài. Tôi đồng thời ở cả hai chỗ, vừa ở trong buồng, vừa nhìn từ bên ngoài. Tôi đang nhìn phần phía trên, hình như là vật liệu thủy tinh, có thể nhìn xuyên thấu, nhưng không phải thủy tinh.

Dolores: Bạn nói chính là phần mái vòm sao?

Teresa: Vâng. Tôi thấy thiết bị điều khiển gì đó. Tôi cho rằng đó là thiết bị điều khiển. (cô ấy mỉm cười) Tôi biết nơi này có những sinh mệnh khác... Nhỏ hơn. Rất vui, bởi vì họ nhìn rất khác. (cười to) Hoàn toàn vượt quá sự tưởng tượng của tôi. Họ rất nhỏ, hơi xanh, không

giống những hình ảnh tôi từng thấy. Họ xanh lam, ngoài ra còn một màu sắc khác, như màu cam.

Dolores: Bạn có thể thấy mặt mũi họ trông thế nào không?

Teresa: Không thấy, tôi chỉ thấy sau lưng bọn họ. (cười) Còn tôi trên thực tế là một trong số họ. Tôi không thấy bản thân, nhưng tôi biết tôi là một trong số đó. Tôi vẫn không biết là người nào. Tôi rất muốn cởi mặt nạ. Cởi xuống mặt nạ để làm người mà tôi là... không phải người tiến vào đó. Đó không phải người mà tôi là.

Dolores: Cho nên lúc tiến vào nơi này, ngoại hình bạn khác đi? (Vâng) Bạn nghĩ tại sao mình ở trong căn buồng xoay tròn kia?

Teresa: Để chuyển đổi trở lại thành người mà tôi là. Sự xoay tròn làm gì đó với cấu trúc phân tử. Nó thay đổi phân tử của bạn. Tôi không biết nó có phải hình thể thật của tôi không, nhưng tiến vào một hình thể khác. Tôi là một trong những sinh mệnh to lớn.

Dolores: Bạn đã hoàn thành công việc của mình? Có phải đó là lý do bạn ở đó bây giờ?

Teresa: Không, tôi nghĩ tôi vẫn chưa hoàn thành. Tôi chỉ cho rằng tôi cần trở về và sống trên tàu một thời gian. Họ có chuyện gì đó phải nói với tôi. Sự vật chuyển đổi, vì một nguyên nhân nào đó, họ không thể kết nối với tôi. Họ không thể nói với tôi cho nên tôi cần đến đó học nhiều hơn. Có chuyện gì đó đã thay đổi.

Dolores: Họ muốn tái lập kết nối?

Teresa: Vâng. Tôi nghĩ tôi cần ở với họ lần nữa. Tôi cần nó. Ở phía dưới rất cô quạnh. Ở đây thì không.

Dolores: Lúc ở đó, công việc của bạn là gì?

Teresa: Tôi làm loại công việc của hạm trưởng hay gì đó tương tự.

Dolores: Bạn thấy mình đang làm gì?

Teresa: Tôi không làm cái gì vì tôi không ở trong khuôn dạng nữa. Nhưng tôi có thể lái con tàu này, du hành và làm những thứ tôi được kêu làm. Tôi thích như vậy.

Dolores: Là ai nói với bạn những chuyện cần làm?

Teresa: Người mà tôi làm cùng và làm cho. Đó là một hành tinh khác. Tôi từng ở Trái Đất, nhưng tôi không phải đến từ Trái Đất.

Dolores: Đó là nơi duy nhất mà bạn đến?

Teresa: Không phải, tôi từng đến những nơi khác, nhưng hiện tại là ở Trái Đất. Tôi có công việc phải làm trên Trái Đất. Tôi chỉ quên đó là công việc gì.

Dolores: Mục đích bạn đến Trái Đất làm những việc đó là gì?

Teresa: Tham dò là trước hết, và xem con người là như thế nào, xem họ phát triển như thế nào, nỗi sợ của họ là gì.

Dolores: Đó là lý do bạn không thật sự hòa lẫn với họ quá nhiều? (Vâng) Chỉ quan sát? (Vâng) Bạn tích lũy những thông tin đó rồi dùng để làm gì?

Teresa: Cung cấp cho người khác, họ sẽ lý giải. Sau đó chúng tôi lại bước lên một hành trình khác. Ngoại trừ Trái Đất, tôi còn đi qua rất nhiều nơi.

Dolores: Lúc quan sát người Trái Đất, bạn nghĩ gì về họ?

Teresa: Chỗ tôi đến không có nhiều người, họ chỉ sinh tồn thôi. Họ đang sống, nhưng không phải theo cách thức đại chúng.

Dolores: Bạn kế tiếp phải làm gì? Bạn có biết không?

Teresa: Không biết, họ vẫn chưa nói với tôi. Có lẽ sẽ quay về Trái Đất. Họ muốn tôi làm chuyện gì cũng được. Tôi hy vọng họ chuyển tới một thời khác.

Dolores: Một thời kỳ khác hay một nơi khác?

Teresa: Cả hai. Họ sẽ chọn.

Tôi chuyển thời gian tiến tới, đến lúc họ quyết định để anh ta trở lại Trái Đất.

“Họ có nói với bạn họ muốn bạn đi đâu và làm gì hay không?”

Teresa: Không, họ chỉ để tôi ở đây.

Dolores: Tôi nghĩ bạn sẽ muốn có vài điều để nói về nó? (chúng tôi đều cười) Teresa: Không, không sao. Họ để tôi ở đây, sau đó nói mọi thứ tôi cần biết.

Dolores: Họ để bạn ở đâu?

Teresa thấy mình đứng ở bìa rừng. “Họ có nói với bạn chuyện bạn nên làm không?”

Teresa: Không. Tôi chính là biết. Tôi sẽ biết khi thấy ông ta, nhưng tôi vẫn là một người quan sát. Tôi chỉ là người quan sát.

Dolores: Bạn không nên dính dáng quá sâu?

Teresa: Đúng vậy, không nên. Tôi chỉ là người quan sát. Tôi nhìn. Tôi trông không giống nhân loại. Tôi không biết tôi là gì. Tôi vừa cao vừa gầy... Tôi không biết tôi có phải là nhân loại hay không. Tôi cảm thấy tôi ở trên một hành tinh khác. Khu rừng... Có kiến trúc mái vòm, rất quen mắt. Chúng là kim loại, có những cái vòm rất lớn. Tôi trông khác đi. Tôi vô cùng, vô cùng nhợt nhạt mảnh khảnh, rất khác. Có lẽ tôi là một loài vật của nơi này, nhưng hiện giờ không phải nhân loại. Tôi là người quan sát. Đó là một công việc thú vị. Tôi chỉ xem và nhìn. Nó giống một công việc khác, nhưng tốt hơn. Nó ấm hơn.

Đây có thể sẽ kéo dài một thời gian, tôi tất nhiên cũng có thể thăm dò tiền kiếp ET này, nhưng đây là thời điểm kêu gọi Siêu thức cho lần thôi miên này, để chúng tôi có được một vài đáp án, cũng tiến hành trị liệu. Hơn nữa đây là làm mẫu cho học sinh xem, thời gian cũng không đầy đủ như lúc thôi miên cá nhân. Tôi hỏi Siêu thức, nguyên nhân cho Teresa thấy cuộc đời này.

Teresa: Để cô ấy hiểu rõ hơn về cái cô ấy đã thấy và đi sâu hơn. Cô ấy cần hiểu rõ quá khứ của mình.

Dolores: Cô ấy trước giờ đều làm người quan sát sao?

Teresa: Không phải lúc nào cũng vậy.

Dolores: Nhưng hai kiếp kia là vậy?

Teresa: Phải, cô ấy cũng cần biết làm thế nào giúp đỡ con người. Nhìn toàn diện các mặt của nhân loại... đi sâu hơn.

Dolores: Nhân loại có rất nhiều mặt, phải không? (Vâng) Rất phức tạp.

Teresa: Vô cùng phức tạp. Cô ấy có thể thấy bên dưới bề mặt, nhưng không phải luôn luôn hiểu được. Cô ấy hoài nghi bản thân.

Dolores: Nếu cô ấy từng có tiền kiếp là những sinh mệnh khác, tại sao lúc này lại quyết định trở thành nhân loại?

Teresa: Để tăng tốc trong sự tiến hóa của mình. Cô ấy trước kia chỉ là một người xem, một người quan sát. Cô ấy có thể tiến triển nhanh hơn trong thân thể nhân loại. Cô ấy quyết định phải làm như vậy, nhưng hầu như quên mất.

Dolores: Đó là lý do các bạn phải nhắc nhở cô ấy, nguyên nhân cô ấy có mặt ở đây?

Teresa: Vâng, cô ấy có rất nhiều công việc phải làm. Cô ấy là người lữ hành, đi từ nơi này đến nơi khác, nhưng cô ấy đã ở một chỗ khá lâu... Quá lâu. Lần này họ chọn một nơi xa xôi (Hawaii). Chỉ đi xung quanh... Cô ấy quên mình thích như vậy. Hiện tại cô ấy cần đi làm công việc của mình, hơn nữa phải nhanh một chút. Nhưng cô ấy quên, cho nên liên tục làm ra những trách nhiệm.

Dolores: Cô ấy nên làm gì lúc du lịch?

Teresa: Nói chuyện với người ta, lắng nghe người ta nói, giúp đỡ họ, làm công việc của cô ấy. Giúp người ta cảm thấy tốt trở lại... hạnh phúc trở lại, hàn gắn nỗi đau của họ. Mọi người sẽ nhận biết cô ấy và họ sẽ đến. Cô ấy có thể giúp đỡ họ. Hời, sau đó nghe. Câu hỏi là một phần của sự lắng nghe. Những chuyện khác chỉ là những khung cửa. Chỉ vừa mới có cô ấy ở đây. Những thứ mới sẽ đến. Cô ấy sẽ chia sẻ.

Dolores: Cô ấy phát hiện mình sẽ sống khoảng ba trăm năm (chúng tôi đều cười). Các bạn nghĩ như thế nào?

Teresa: Nếu thật sự muốn, cô ấy có thể.

Dolores: Chúng ta có thể điều khiển thân thể con người, phải không?

Teresa: Phải, nhưng cô ấy không biết đó là sự thật.

Dolores: Tôi nghe nói các bạn có thể sống bao lâu tùy thích vì các bạn có thể điều khiển thân thể?

Teresa: Phải, chúng tôi có thể.

"Chúng tôi đang chuyển đổi bên trong cô ấy... DNA của cô ấy... Đang thay đổi."

Dolores: Nó cũng đang xảy ra với rất nhiều người?

Teresa: Vâng, đúng vậy.

Dolores: Tại sao phải thay đổi DNA?

Teresa: Vì mọi thứ đều đang thay đổi. Hành tinh này đang thay đổi. DNA của các bạn đang thay đổi. Nó phải thay đổi... để giữ năng lượng, giữ tần số.

Dolores: Một số người không thể ứng phó?

Teresa: Đúng, cho nên họ phải rời khỏi. Và họ vui vẻ rời đi. Họ biết đó là điều họ phải làm. Nó là điều tốt.

Dolores: Người ở lại đang điều chỉnh tần số của họ, mà DNA thay đổi chính là để điều chỉnh.

Teresa: Đúng. Thỉnh thoảng các bạn sẽ cảm thấy nó. Các bạn cảm thấy vài thứ trong xương sống mình.

Dolores: Lấy cách thức gì?

Teresa: Chỉ là xoáy. Thân thể này đang cảm thấy nó bây giờ.

Dolores: Một số người sẽ nói đó là Kundalini.

Teresa: Không phải. Không phải Kundalini, là DNA.

Dolores: Đây có nghĩa lúc mọi thứ đang thay đổi, chúng ta sẽ cảm thấy rung động trong cơ thể?

Teresa: Đúng, lúc điều chỉnh, có khi sẽ cảm thấy đau đầu. Đau lưng... Đau đầu. Nhưng chúng sẽ qua. Chúng không phải mãi tính.

Dolores: Khi chúng ta ngày càng thích ứng với những tần số, đau đớn sẽ biến mất?

Teresa: Đúng, sẽ biến mất. Chúng tôi đang cấp cho cô ấy nhiều năng lượng hơn. Năng lượng của cô ấy từng bị tắt để thay đổi, cho nên cô ấy mới có thể cảm thấy năng lượng của mình rất thấp. Bên trong cô ấy có rất nhiều thứ thay đổi, hiện tại nó sẽ chuyển đổi cùng với sự chuyển đổi này, với DNA.

Teresa: Cô ấy tranh luận với chúng tôi về việc đến lớp học này. Cô ấy đã muốn đến, nhưng không đến.

Dolores: Ý của bạn là gì? Hãy giải thích một chút.

Teresa: Vâng. Cô ấy cần kết nối với bạn, chứ không chỉ là với một học sinh của bạn. Cô ấy cần ở đây với bạn, để nghe và cảm giác được bạn, vì nó chuyển đổi năng lượng của cô ấy. Năng lượng của bạn chuyển đổi những người khác chỉ bằng sự hiện diện của bạn, đây không chỉ là cái bạn dạy, mà là cái bạn làm.

Dolores: Bạn nói cô ấy vốn không muốn đến?

Teresa: Không. Cô ấy muốn đến, nhưng không biết về tầm quan trọng của việc đến đây. Là vô cùng quan trọng - hôm nay ở trong thời không này với bạn và những người này.

Dolores: Bạn cho rằng nhóm này sẽ có thể làm thứ tôi dạy họ?

Teresa: Ô, phải... Không phải tất cả bọn họ, nhưng phần lớn trong họ. Một số không muốn làm. Một số chỉ tới để trải nghiệm, nhưng một

số sẽ đi làm.

Dolores: Chúng ta cần tận lực dạy thật nhiều người.

Teresa: Đúng vậy.

Thông điệp cuối buổi: Cô ấy luôn luôn được chăm sóc. Cô ấy được yêu và chúng tôi luôn ở đây. Chúng tôi luôn ở đây cho tất cả. Không bao giờ đơn độc.

Chương 23

Hạng Mục Nghị Sự Tốt Nhất Cho Trái Đất

Randy làm việc tại nhà với máy tính của mình. Anh ấy nghiên cứu sâu về siêu hình học, cũng lấy đó tìm kiếm ý nghĩa cuộc đời. Anh ấy đã kết hôn và có con, nhưng lại vì cảm thấy có chút chuyện mình hẳn phải làm nhưng lại không làm mà trở nên chán nản. Anh ấy cho rằng chuyện đó có liên quan với giúp đỡ Trái Đất. Bởi vậy giúp anh ấy tìm ra mục đích mà mình ở trên Trái Đất chính là nguyên nhân của buổi thôi miên lần này.

Lúc từ đám mây xuống, cảnh tượng Randy thấy rất quái lạ. Anh ấy ở một vị trí cô lập tại một địa thế bao trùm tuyết, đang quan sát hai chiếc tàu vũ trụ đáp xuống mặt tuyết. "Chúng ở một nơi rất xa xôi trên Trái Đất. Thoạt nhìn như vùng cực... Bắc Cực." Một con tàu trong đó có huy hiệu hình kim cương phía ngoài. Hai chiếc tàu nhìn có vẻ đủ lớn để chứa trên dưới mười người, anh ấy cảm thấy chúng đại diện cho hai phái bất đồng, dù anh ấy không rõ đó có nghĩa là gì cho lắm. Xung quanh tàu vũ trụ có người. "Họ mặc đồ trang bị ánh sáng. Tôi không biết đó có phải đồng phục hay không, nhưng hình như là một loại lá chắn bảo vệ, không giống y phục, tương đối giống đồ vũ trụ, bọc lấy toàn thân họ, bao gồm mũ bảo hộ. Họ được bảo vệ khỏi cái lạnh." Anh ấy dường như chỉ quan sát chứ không tham dự, nên những người đó không nhận thấy được sự tồn tại của anh ấy.

Randy: Họ giống như hai phái khác nhau, đang tiến hành một loại nghị sự nào đó.

Dolores: Ý của bạn là như hai quốc gia khác nhau?

Randy: Không phải. Họ là đối lập trên quan điểm hay tư tưởng. Việc này có liên quan với Trái Đất. Họ đều mong muốn Trái Đất tiến hóa, cũng có một vài kế hoạch xúc tiến tiến triển đó xảy ra. Một nhóm trong đó muốn trực tiếp ảnh hưởng, nhóm còn lại muốn gián tiếp tạo thành ảnh hưởng, cho nên có hai quan điểm bất đồng. Trực tiếp ảnh hưởng hay gián tiếp ảnh hưởng, dù sao cũng là hai tư tưởng bất đồng.

Dolores: Hai tư tưởng này sẽ dẫn đến kết quả bất đồng? (Phải) Bạn nói họ đều tán thành sự tiến hóa của Trái Đất?

Randy: Vâng. Đó là mục tiêu chung của họ.

Dolores: Họ cho rằng Trái Đất phải phát triển như thế nào?

Randy: Sự tiến hóa của ý thức nhân loại. Đánh gãy họ khỏi vòng tuần hoàn mà họ đang ở trong đó. Một trong hai nhóm giống như phe cánh tả - cánh tả mà tôi nói không mang ý tiêu cực, mà là một phương hướng trực tiếp hơn, nhóm còn lại hình như vi tế hơn.

Dolores: Nhưng họ đều đồng ý đây là thời điểm để ý thức Trái Đất phát triển?

Randy: Vâng. Họ đều đồng ý phải cùng nhau cố gắng. Họ không muốn có nhân tố chia rẽ, không muốn có hai hình thức đối lập hay tương phản. Chuyện họ nghị sự có một phần chính là liên quan với vấn đề này. Cố gắng hiểu quan điểm lẫn nhau, lấy mục tiêu đạt được sự nhất trí.

Dolores: Có ai đó bảo họ làm vậy không?

Randy: Không, họ hình như ở một tầng thứ ý thức cao hơn nơi mà họ có thể thấy được những ý nghĩ của nhau.

Tiếp đó tôi hỏi anh ấy cảm thấy thân thể mình như thế nào. Tôi tự hỏi anh ấy có phải một trong số họ hay không. "À, lúc này tôi cũng chỉ là ý thức thuần túy.

Chỉ quan sát thôi."

Dolores: Là ý thức thuần túy, bạn có thể nhận thấy được suy nghĩ của họ?

Randy: Chính xác.

Dolores: Họ trước kia có từng giúp đỡ người Trái Đất không?

Randy: Có, họ vẫn luôn ở đây.

Dolores: Cho nên đây không phải một phái mới xuất hiện gần đây? (Vâng) Nếu họ vẫn luôn ở đây, vậy thì họ có từng can dự gì không?

Randy: Ảnh hưởng vi tế. Họ được tổ chức trên nhiều cõi khác nhau, cho nên nói từ một nhận thức, đó chỉ là sự hiện diện của họ, tần số của họ.

Dolores: Sự hiện diện và tần số của họ đem lại kết quả gì?

Randy: Tôi nghĩ bạn có thể nói nó mang đến ánh sáng. Tôi thấy được sự liên hệ trong đó.

Lúc bắt đầu muốn nói rõ, anh ấy đột ngột trở nên rất kích động. Anh ấy muốn khóc, nhưng lại kìm nén lại.

Dolores: Tại sao bạn xúc động như vậy? (Randy vẫn đang cố kìm chế bản thân)

Randy: Kiểu như làm một người cha mẹ... cố gắng cung cấp một môi trường hạnh phúc lành mạnh. Đó trở thành một cảm giác trách nhiệm.

Dolores: Đó có liên quan gì với bạn?

Randy: Như vậy tôi có thể quay lại và nhìn vào những sinh mệnh ở đây. Họ vận hành ở đa chiều kích. Một chiều kích mà ở trong đó họ có tàu vũ trụ. Họ có hiển hiện những hình thể vật lý. Họ có khả năng ảnh hưởng đến những sinh mệnh khác và ý định của những sinh mệnh đó. Lúc vận hành ở chiều kích kia, họ có thể tạo thành ảnh hưởng chỉ bằng sự hiện diện của họ. Đó sẽ giới hạn số lượng những sinh mệnh khác mà có thể đến đây và ảnh hưởng. Đây là lý do họ không làm bất cứ gì, nhưng sự hiện diện của họ được biết tới, và trên chiều kích cao hơn hay chiều kích khác, tần số ý thức và ý định của họ cũng giúp tạo nên một màng bảo vệ xung quanh Trái Đất. Đó không phải bọc gói Trái Đất lại. Trái Đất vẫn có tự do ý chí tuyệt đối, tự do lưu động tuyệt đối, chỉ là phụ gia một loại năng lượng.

Dolores: Nếu họ ảnh hưởng đến ý thức nhân loại, không phải trái với tự do ý chí sao?

Randy: Đúng, nhưng bọn họ không có. Họ chỉ cung cấp một loại tần số và năng lượng, đây là lý do tôi nói nó như ánh sáng... Ánh sáng thần thánh.

Dolores: Cho nên họ là ôm ý định tốt nhất?

Randy: Tuyệt đối như vậy.

Dolores: Nhưng bạn nói có những sinh mệnh khác không có ý định cao nhất như họ?

Randy: Vâng, trên nhiều tầng thứ khác nhau. Đây là chỗ đụng chạm... Hai loại quan điểm bất đồng. Có một phái muốn tạo thành ảnh hưởng càng trực tiếp hơn, theo nghĩa rộng mà nói, đây có thể có

nghĩa họ mâu thuẫn với một nhóm khác. Đó là một tầng thứ mà họ có thể ảnh hưởng bằng cách tạo ra những thay đổi vật chất trong thực tại chiều kích này... những thay đổi đáng kể. Phái này cho rằng như vậy hữu ích hơn, một phái khác thì bị động hơn. Họ vẫn chưa xác định nên làm thế nào.

Dolores: Như vậy Trái Đất nên diễn biến thế nào vẫn là việc chưa định?

Randy: Không phải Trái Đất nên diễn biến thế nào. Đây chỉ là vấn đề can thiệp hay không mà thôi. Đây trở lại với chuyện làm cha mẹ. Bạn chỉ dẫn khi nào, chỉ dẫn như thế nào, không can dự hay can thiệp? Đây là ranh giới vi tế giữa can thiệp và can dự. Họ chỉ là chưa chắn chắn - sự can dự, sự can thiệp của họ hay bất kỳ hành động trực tiếp nào của những nhóm khác mà đang cân nhắc - - có mang theo hậu quả hay không.

Dolores: Có người đề xuất gì với bọn họ không?

Randy: Xem ra là quyết định tập thể.

Dolores: Nghe có vẻ họ muốn xúc tiến Trái Đất tiến hóa; hình như Trái Đất tiến hóa là chuyện phải xảy ra.

Randy:Ồ, vâng. Đó là chuyện rất rõ ràng.

Dolores: Đây có nghĩa là họ muốn phát triển một cách tích cực và tránh xa tiêu cực?

Randy: Tôi không xác định họ có phải nhìn nó như vậy hay không. Tôi nghĩ họ cho rằng tiến hóa là nhận thức được tự do ý chí và tự do lựa chọn của chính mình. Nên tôi đoán nhóm muốn chủ trương hành động trực tiếp kia có chút sốt ruột. (cười) Đây là cách hiểu của tôi. Họ cho rằng mất thời gian quá lâu - có vài hành động của họ mà có thể tăng tốc tiến độ. Nhưng lại nói, nhóm mà giống người quan sát hơn - ít muốn ảnh hưởng trực tiếp, thì tôn trọng cấp độ ý thức ở đây. Có chút giống Catch 22 (Catch 22 xuất phát từ tên một cuốn tiểu thuyết, có nghĩa là một tình huống khó chịu nhưng không thể thoát ra được vì mắc kẹt bởi những logic hay ràng buộc mâu thuẫn nội tại của nó), cả hai ý thức nhị nguyên của nhân loại đều không nhận thức được về tự do ý chí, cũng không biết có sự lựa chọn, cho nên rất khó khăn để ý thức nhân loại tiến tới. Thế nên chúng tôi phải làm thế nào dẫn nhập những tiềm năng của tự do ý chí mà không ảnh hưởng đến tự do ý

chí của họ đây? Nói một cách khác, nếu họ không phát triển một cách tự nhiên đến trạng thái của nhận thức nơi họ nhận ra tự do ý chí, thì đó có thể là - một cách tiềm năng - giống như nó chưa từng xảy ra. Cho nên nó phải xảy ra bên trong ý thức tập thể của họ thông qua tiến hóa; hoặc như một nhóm khác đề nghị, có thể tăng tốc tiến trình thông qua ảnh hưởng ngoại lai. Chỉ cần dẫn nhập những tư tưởng mới, những khái niệm mới và những hệ thống niềm tin mới, là đã có thể tạo thành ảnh hưởng. Đây không nhất định phải thông qua tiếp xúc vật lý, cũng không cần tương tác.

Dolores: Họ có thể dẫn nhập tư tưởng mới vào trong ý thức tập thể của chủng tộc nhân loại?

Randy: Đúng, đã có. Vấn đề ở chỗ làm thế nào để con người nhìn vào nó, làm thế nào để con người nhận thức về nó. Hiện tại nhân loại chỉ nhìn vào bàn chân của mình - ngoại trừ ngón chân mình, họ không nhìn thấy gì nữa cả. Toàn bộ tri thức và quà tặng của vũ trụ ở ngay đây, nhưng bọn họ có vẻ cũng không biết. Ở cấp độ ý thức đó, họ không có bất kỳ công cụ nào về cách lấy được thông tin. Dolores: Họ có lẽ cũng không biết nó có tồn tại.

Randy: Đúng. Còn một khía cạnh khác của can dự hay bất cứ cái gì, đó là làm thế nào sử dụng năng lực đó. Nó là một kỹ năng. Ừm, nó trong chính nó chỉ là một ý tưởng. Làm thế nào bạn khiến nhân loại tăng trưởng sự nhận thức của mình?

Dolores: Họ có ý tưởng để làm điều đó?

Randy: Trong nhóm kia cũng có một vài ý tưởng khác nhau. Lớn nhất nhất chính là để người Trái Đất biết sự tồn tại của họ, nhưng đây hình như sẽ tạo thành một sự kiện khổng lồ, hơn nữa có cả hai mặt tích cực tiêu cực. Người đã có chuẩn bị rất dễ để tiếp nhận, người không có chuẩn bị thì bị ảnh hưởng của sợ hãi, không chắc chắn và hoài nghi, sau đó chạy theo hướng trái ngược. Cho nên chuyện này với một số người sẽ hết sức hữu ích, nhưng cũng có thể sẽ tiềm ẩn những tai hại. Không phải tai hại mang tính toàn cầu, chỉ là không ích lợi. Đó là một trong những hạng mục nghị sự.

Dolores: Còn gì nữa?

Randy: Chỉ tiếp xúc cùng số ít người đã sẵn sàng, cùng họ hợp tác để tìm ra một ý tưởng.

Dolores: Chính là tiếp xúc vật lý? (Vâng) Lấy cách thức sẽ không làm người kia sợ hãi?

Randy: Đúng. Đây đúng là mấu chốt vấn đề. Đây là một trong những hạng mục nghị sự, tình hình thật sự rất khó giải quyết. Bạn tự giới thiệu với họ, đề xuất những tiềm năng, rồi một ít người trong họ hiện thực hóa tiềm năng này. Hãy để nó trở nên cực kỳ mạnh mẽ. Sau đó bạn biết bạn sẽ không vi phạm tự do ý chí, mà kế hoạch là làm càng nhiều người biết về ý tưởng này hơn. Cho nên có lẽ đó là người trị liệu mà sáng tạo ra những ý tưởng và lan truyền nó ra xung quanh, như vậy nó truyền dẫn một ý thức nhân loại lấy tiến hóa làm căn bản.

Dolores: Như vậy sẽ không vi phạm tự do ý chí. (Chính xác) Khó khăn ở chỗ làm người ta lắng nghe.

Randy: Đó là trách nhiệm và nhiệm vụ của nhân loại. Cho nên vấn đề ở chỗ moment quán tính (moment quán tính là từ dùng để miêu tả sức kháng lại đối với thay đổi của một vật thể đang xoay tròn, là quán tính của vật thể này đối với vận động xoay tròn). Để đạt tới khối lượng tối thiểu và khối lượng tối thiểu này có thể điều chỉnh những hạt giống của ý thức tập thể.

Dolores: Trong hạng mục nghị sự của họ có tiếp xúc với chính phủ không?

Randy: Không. Có rất nhiều ý tưởng ở đó. Nhưng đó dường như không phải chủ yếu. Họ sẽ tiếp xúc với những cá nhân đã sẵn sàng.

Dolores: Còn ý tưởng nào khác được nghị sự hay không?

Randy: Cái cuối cùng mà chúng tôi nói về có vẻ như là khả thi nhất, ý tưởng hoặc giải pháp có khả năng nhất, nếu nó đi theo phương hướng đó. Một phương hướng khác thì bị động nhất, nơi họ thấy nó sẽ bày ra một cách tự nhiên ở một thời điểm nào đó, nhưng đây sẽ tiêu tốn thời gian dài hơn.

Dolores: Như vậy nếu họ tiếp xúc với những con người đó, họ sẽ cho hoặc chia sẻ những thông tin loại nào?

Randy: Tôi nghĩ điều này còn tùy cá nhân. Không có năng lực để chia sẻ tâm trí, nên họ biết người sắp tiếp xúc cảm thấy hứng thú với cái gì, hoặc - hứng thú có vẻ như là từ tốt nhất - biết khuynh hướng của những người đó là gì.

Họ cũng sẽ căn cứ vào tình trạng hay hứng thú cá nhân mà hợp tác cùng cá thể đó. Lúc mới bắt đầu, họ sẽ cho mỗi người thông điệp cá nhân riêng biệt.

Dolores: Người kia có thể chấp nhận được không? Tiếp xúc cùng một sự vật tuyệt đối không phải con người?

Randy: Người mà họ tiếp xúc không có vấn đề đó. Bởi vì họ có thể nhìn thấu tâm trí con người.

Dolores: Rất nhiều năm qua, liên tục có người trông thấy tàu vũ trụ, càng ngày càng nhiều người nói họ từng có tiếp xúc với ET.

Randy: Tôi nghĩ đó là nhóm khác. Còn nhóm này chưa từng được nhìn thấy. Đó là một nhóm khác hoàn toàn. Nhóm này chưa từng can dự... chưa từng can thiệp. Họ trước giờ vẫn là người quan sát, trước giờ chỉ đơn giản là hiện diện ở đây. Họ sẽ trực tiếp hơn trong tương lai. Hiện tại họ vẫn chưa làm bất cứ cái gì.

Dolores: Để tôi nghĩ xem, sứ mệnh của họ lâu nay vẫn là người quan sát, đột ngột phải thay đổi hẳn sẽ rất khó khăn. (Đúng) Nhưng họ cho rằng đây chính là ý tưởng tốt nhất?

Randy: Có một phái cho là vậy, đúng.

Dolores: Họ sẽ xuất hiện thế nào trước mặt nhân loại?

Randy: Xuất hiện bằng bộ dạng mà người kia có thể dễ tiếp nhận nhất. Những sinh mệnh mà tôi đang nhìn có nhiều tiềm năng đồng thời. Họ có thể ở bất cứ chiều kích nào họ muốn. Họ có thể ở trong hình dạng vật lý, hoặc có thể là ether, cho nên họ có thể đồng thời ảnh hưởng đa tầng thứ hoặc đa thực tại. Họ sẽ xuất hiện ở hình thể dễ được tiếp nhận nhất.

Dolores: Bình thường họ trông như thế nào khi xuất hiện?

Randy: Đây là chỗ thú vị. Là song song. Họ có thể là thể ether, hoặc họ có thể đơn giản là thể vật lý, và họ có thể là cả hai trong cùng một lúc.

Dolores: Vậy họ không có hình thể vật lý bình thường?

Randy: Đúng... không. Tôi nghĩ bạn có thể nói hình thể tần số thấp hơn là một sự phóng chiếu từ ý thức cao hơn của họ, nhưng bằng cách nào đó nó hoàn toàn là cộng sinh.

Dolores: Bạn thấy những sinh mệnh đó mặc bộ đồ thích ứng môi trường, nên tôi tưởng rằng bên trong y phục có loại hình thể vật lý nào đó.

Randy: Đây rất thú vị. Có lẽ đó chỉ là để giao tiếp, bởi vì, vâng, họ quả thật có hình thể vật lý. Tôi không xác định được tần số của hình thể đó, nhưng nó có vẻ là rất linh động, có tính dẻo. Họ tiến hành hội nghị ở Trái Đất, có thể chỉ là cho ích lợi của tôi.

Dolores: Đó giải thích vì sao bạn ở trên Trái Đất?

Randy: Vậy tại sao tôi lại ở đây? Tôi thấy một sự song song giữa ý định của tôi và của họ. (cười) Tôi xuất hiện để "trong nó" hơn một chút. Ở đây, sống, giữ tần số, giữ điều tốt và cho phép nó có thể tiếp cận. Bất luận nhân loại có biết nó ở đó hay không. (lại trở nên xúc động) Và điều đó quay lại những chán nản của tôi về việc có nên can dự hay can thiệp hay... hoặc có một ảnh hưởng trực tiếp hơn.

Dolores: Bạn cho rằng công việc của bạn là gì?

Randy: Là công việc của tôi ở trạng thái ý thức hay công việc ở hình thể nhân loại?

Dolores: Tùy bạn. Bạn có thể nói luôn cả hai.

Randy: Nhìn có vẻ như nó là quan sát một cách cá nhân. Tôi cảm thấy nó trên sau dưới vậy... nó có thể là quan sát. Rất khó để làm một người quan sát bất biến bất động. Tôi nghĩ một phần của thách thức chính là làm một người quan sát và chỉ là người quan sát với một phối cảnh cụ thể. Ở một tầng thứ nào đó, bất luận xảy ra cái gì cũng đều là thích hợp. Tôi cảm thấy có đúng và sai, tốt và xấu, sáng và tối, hoặc ảnh hưởng tốt hơn và ảnh hưởng tiêu cực. Tôi lựa chọn để hành động ở đó, hoặc làm một thay đổi, hay can dự, hay can thiệp. Lúc vận hành ở tầng thứ đó, tôi là giải pháp hay là một phần của vấn đề? Đây lại cần đến một tầng thứ khác nhìn vào nó, nên tôi đoán tôi không xác định mình sẽ diễn như thế nào.

Dolores: Bạn hẳn phải đóng vai gì đó trong trò chơi này chứ?

Randy: Tôi thấy nếu tôi tác động, thì tôi chỉ đang ảnh hưởng từ trạng thái của nhận thức mà tôi đang nắm giữ trong vùng cụ thể đó. Nhưng nếu tôi không làm gì và chỉ quan sát, đó có vẻ như càng là trạng thái tự nhiên hơn đối với tôi. Đó là lý do tôi cảm thấy cô đơn ở đây.

Đây thật sự là một câu đố, dù đã nhận được vài thông tin, nhưng tôi biết còn nhiều hơn mà chúng tôi không thể tìm thấy bằng cách này. Tôi khiến anh ấy rời khỏi khung cảnh đó, cũng gọi Siêu thức ra. Tôi hỏi tại sao Randy sẽ thấy cảnh đó chứ không phải cảnh khác (đặc biệt khi chúng tôi nguyên bản là muốn đi tìm tiền kiếp).

Randy: Đó là sự tương tự hợp lý nhất.

Dolores: Các bạn tại sao muốn để Randy thấy một cảnh kia?

Randy: Để đặt nó vào trong phối cảnh. Nguyên nhân cho việc tồn tại trong thể vật lý.

Dolores: Xin giải thích với anh ấy. Đó là một trong những chuyện anh ấy muốn biết.

Randy: Có nhiều tầng thứ của thực tại bao bọc và được bao bọc đang trải nghiệm sự sáng tạo càng rộng lớn hơn này. Tôi không thấy một nhiệm vụ bởi bản chất trong hình thể vật lý của anh ta vào lúc này. Anh ấy có tự do ý chí, lại không biết nên làm gì với nó. Đó là một phần của con đường khía cạnh phía trước, bởi vì một khi bạn nhận thấy mình có tự do ý chí, cấp độ kế tiếp sẽ là gì? Bạn sẽ làm gì với nó? Anh ấy đang ở trên ngưỡng cửa đó. Khi anh ấy tìm ra (cười), sau đó nó sẽ thêm vào sự tiến hóa của ý thức.

Dolores: Các bạn có thể cho anh ấy chút gợi ý nào đó để anh ấy tìm ra nó không?

Randy: Cho nên chúng tôi mới cười. Vì đó là chuyện khó nhọc đối với chúng tôi mỗi khi cố gắng can dự vs can thiệp vs tăng trưởng.

Randy từng theo nhiều lớp siêu hình học, cũng tìm tòi nhiều đường lối và phương thức khác nhau. Siêu thức không nghĩ đó là quan trọng. "Đơn giản nhất chính là biểu hiện tự do ý chí của anh ấy. Tất cả những gì anh ấy phải làm là biểu hiện nó. Đó là thứ còn lại duy nhất. Không tri thức thêm nữa, không thấu suốt thêm nữa - đó là yêu cầu. Chỉ đơn giản là đạt tới một điểm của nhận thức-bản thân. Cho nên tôi đoán đó là khám phá-bản thân, cố gắng tìm ra điều để làm với tự do ý chí. Hiện tại anh ấy hiểu tự do ý chí, tin tự do ý chí, và cũng thấy tự do ý chí; hiện tại anh ấy cần thiết lập ý định của mình về cách để biểu lộ tự do ý chí. Điều này sẽ xảy ra trên người mỗi người ở hành tinh này, một khi họ hiểu được tự do ý chí, sẽ đụng phải tình huống tương tự. Chúng ta có tự do ý chí, chúng ta nhìn nhận nó bây giờ.

Chúng ta có thể chọn cái này, chúng ta có thể chọn cái kia, nhưng nói đi thì cũng nói lại, họ cần thiết lập ý định để hiển hiện hóa thực tại. Cho nên, đơn giản biết họ có khả năng để chọn tự do ý chí - - chọn đúng sai, trái phải, lên xuống - phải được hiển hiện để có trải nghiệm... để có tri thức... có trí tuệ mà làm ra tiến hóa. Nếu chúng ta chỉ thấy được khái niệm của một ý tưởng, nó sẽ không phải sự tiến hóa ở hình thức tự do nhất của nó."

Dolores: Vậy anh ấy phải tự mình tìm nó ra?

Randy: Đó là một phần của quá trình khám phá, phải.

Dolores: Anh ấy sắp hoàn thành chu kỳ của mình?

Randy: Vâng, chính xác.

Dolores: Vậy nếu hoàn thành tất cả bài học của mình, đây sẽ là cuộc đời cuối cùng anh ấy ở trên Trái Đất?

Randy: Thực tế không có những bài học. Không có yêu cầu. Không có quá trình truyền thống ở đó.

Dolores: Tôi vốn nghĩ về một thứ tương tự như trường học.

Randy: Vâng, dĩ nhiên, có thứ để học ở bất kỳ đâu và mọi nơi mà bạn có một cơ hội để có một trải nghiệm. Lý do của trải nghiệm này là để biết, trải nghiệm tự do ý chí từ đa tầng thứ. Những sinh mệnh mà hiện thân ở đây theo truyền thống đang di chuyển lên cao hơn trong nhận thức, và quá trình đầu thai của họ sẽ chuyển đổi khá là kịch tính đột ngột. Một phần của sự hiển hiện hiện diện của chúng ta ở đa tầng thứ song song là để tham dự vào những tầng thứ song song.

Dolores: Khuôn mẫu đầu thai sẽ thay đổi ra sao?

Randy: Có những hệ thống niềm tin tồn tại trên chiều kích của thực tại mà cũng được chế ra bởi tầng thứ của ý thức bên trong thực tại, cái mà giới hạn bản thân. Và chỉ như trên Trái Đất, sự phát triển của ý thức để trở nên nhận thức về thứ nào đó rộng lớn hơn cũng đang xảy ra ở tầng thứ tiếp theo của ý thức.

Dolores: Nhưng vẫn có một số người phải tiếp tục trở lại, đầu thai, phải không?

Randy: Phải và không và có lẽ. Những người tin rằng họ phải đầu thai - quyết định không mở bản thân họ ra tiếp nhận những cơ hội - có thể tiếp tục đến mãi mãi thực tại này vô hạn định. Những sinh

mệnh cho phép bản thân họ dễ tiếp thu những ý tưởng và niềm tin khác sẽ có một cơ hội để khám phá những hạng mục khác và di chuyển vào trong những thực tại khác. Còn có những sinh mệnh đã chờ đợi chuyện này xảy ra trong một thời gian rất dài. Cho nên nhân loại, những sinh mệnh, mà đã chờ đợi chuyện này xảy ra - bạn có thể nói họ là một số master chỉ tồn tại quanh hành tinh này - ở đây để giúp đỡ, cung cấp sự hỗ trợ, kỹ năng, tri thức, trí tuệ, ảnh hưởng của họ. Họ biết có thứ gì đó hơn nữa, và họ có thể tiến tới.

Dolores: Cho nên mọi thứ đang thay đổi?

Randy: Mọi thứ tuyệt đối đang thay đổi.

Dolores: Randy nói anh ấy đang tìm kiếm chân tướng. Nhưng chân tướng rốt cuộc là gì?

Randy: Từ phối cảnh rộng lớn nhất mà nói, chân tướng tức là mọi thứ và nó là không thể hiểu được. Bạn nếu không phải là nhìn bức tranh rộng lớn nhất, thì chính là nhìn vào những chi tiết nhỏ bé nhất. Cho nên chân tướng - để trả lời câu hỏi này - chính là không có gì là phi lý, trừ những suy nghĩ của anh ấy, những niềm tin của anh ấy và những ý tưởng của anh ấy. Nói một cách khác, không có cái không phải chân tướng. Anh ấy đã làm tất cả các việc. Anh ấy có tri thức. Anh ấy có trải nghiệm. Anh ấy có trí tuệ. Anh ấy chỉ cần chọn cái để làm với nó. Nếu anh ấy cấu trúc những ý định của mình, thì sẽ không có những sự giới hạn. Anh ấy có tiềm năng vô hạn. Đó là chuyện sắp xảy ra ở cảnh giới Trái Đất. Ý thức của nó sẽ thức tỉnh tiềm năng của nó, và nó sẽ vẫn chưa hiển hiện giá trị học thuật của nó... trí tuệ của nó. Phải là ý định, quán tính, động lực, phương hướng và một sự củng cố/cô đặc của tri thức trước khi nó trở thành thực sự trong thực tại. Rất ít người có thể làm điều đó, và đó là một phần công việc của anh ấy.

Dolores: Nghe có vẻ rất phức tạp.

Randy: (cười) Nó đơn giản như bật công tắc.

Dolores: Là anh ấy bật công tắc hay các bạn?

Randy: Là anh ấy. Chúng tôi chưa bao giờ can thiệp. Hãy nói lại bằng một cách khác. Hãy nắm giữ nó trong ngữ cảnh của nó như một điểm tham khảo. Anh ấy ở đây với khả năng để sáng tạo bất cứ thứ gì. Anh ấy có một hệ thống niềm tin sẽ cho phép mình hiển hiện hóa những ý tưởng và thiết kế của anh ấy... khuyến khích những ý tưởng

và thiết kế của anh ấy. Không có xung đột giữa hệ thống niềm tin của anh ấy và khả năng hiển hiện hóa. Mấu chốt của vấn đề chính là, dù anh ấy tin mình có khả năng, cái mà anh ấy làm, anh ấy lại không đặt chuyển động vào khả năng đó. Cho nên chúng tôi mới nói đó là một công tắc, nhưng nó là một công tắc của ý định. Không phải một công tắc trong bất kỳ hạn định hay phương thức nào. Nhưng nó đơn giản là tiếp nhận bản thân bạn như người mà bạn nhận thức bản thân bạn là. Và nó không phải bất kỳ ý định nào của - dù là trong - một hạn định ý thức tập thể nhân loại rộng lớn hơn, bạn có thể nói: "Bạn muốn là ai hôm nay?" Và định nghĩa nó, sau đó sự hiển hiện sẽ theo sau. Tôi có một thời gian rất khó khăn diễn tả nó, nhưng khi anh ấy đạt tới một điểm của bản thể dung hòa... một điểm của hợp nhất bản thể... điểm mà ở đó anh ấy không còn thấy bản thân mình như một khía cạnh chia tách. Khi anh ấy đạt tới điểm đó, anh ấy sẽ đơn giản là "tại". Và khi anh ấy trở thành điểm đó, sau đó anh ấy sẽ tạo thành một tác động ở đây, và như vậy anh ấy làm có tự do ý chí. Nó không phải được dự định hay tiền định, nhưng khi anh ấy làm vươn tới điểm đó, anh ấy sẽ biểu lộ bản thân mình. Chúng ta ở tại một điểm mà ở đó anh ấy phải làm một quyết định để tiến tới. Anh ấy phải làm một quyết định để thiết lập ý định của anh ấy, để định nghĩa ý định của anh ấy, và sáng tạo thực tại của bản thân anh ấy.

Chương 24

ET Bị ET Bắt Cóc

Michael là một doanh nhân trẻ di cư từ Nga đến Mỹ. Dù đã kết hôn và có con, công việc cũng coi như vui vẻ, nhưng anh ấy lại có cảm giác không an toàn và sợ hãi rất mãnh liệt. Anh ấy cảm thấy mình bị khóa lại, cũng luôn có cảm giác cô đơn không thuộc về nơi này. Anh ấy muốn thăm dò nguyên nhân những thứ đó ở đợt thôi miên trị liệu này. Tôi biết Siêu thức sẽ tìm ra đáp án, chỉ là lần này nhất định là tuyến đường lạ. Tôi luôn phải mong chờ chuyện ngoài ý muốn!

Dưới trạng thái nhập thần, thứ đầu tiên Michael thấy khi vào cảnh là đất đai màu đỏ và bầu trời màu sắc bất thường. Khi nhìn chung quanh, anh ấy chú ý thấy phía xa có vài vật kiến trúc, nhưng nhìn kỹ lại, những thứ đó giống như di tích của vật kiến trúc, tương tự mảnh vụn đồ nát. Không có cây hay cỏ, chỉ có đất nâu đỏ trơ trụi và tàn tích. Không có dấu hiệu của sinh vật. "Cảm thấy nơi này bị hủy diệt. Tôi không cảm thấy sợ hãi. Không có cảm giác kinh khủng các loại. Tôi một mình đứng ở nơi này, không biết mình tại sao lại ở chỗ này. Trên đường chân trời hình như có đồng đồ nát." Khi anh ấy tiếp cận tàn tích, trong không khí có mùi cháy, nhưng anh ấy không thấy được lửa. Có vài khối đá xây tàn tích đã bị san bằng bởi một sự phá hủy nào đó. Tôi hỏi anh ấy có cảm thấy mình có liên quan với nơi này hay không. "Tôi cảm thấy tôi có thể không sống ở đây, nhưng tôi thuộc về nơi này, tôi đến và thấy nó mất đi, nội tâm cảm thấy buồn. Tôi không thấy được mình ở đó khi chuyện xảy ra." Anh ấy nhận thấy mình có một thân thể nữ giới, trên cơ bản rất giống nhân loại, mặc phục sức rộng rãi phát phối.

Tôi giả dụ nếu cô ấy thật sự có liên quan với nơi này, như vậy lúc xảy ra chuyện, cô ấy có lẽ đang ở chỗ khác. Vì lúc thôi miên có thể đi bất cứ hướng nào mình muốn, nên tôi dẫn dắt cô ấy trở lại để xem cô ấy ở đâu trước khi tới nơi này. "Tôi hiện tại ở trong không gian mở, tôi thấy đường cong của hành tinh phía trước. Tôi thấy những ngôi sao.

Thoạt nhìn như một thiên hà đầu đó, nhưng màu của hành tinh rất tối. Như mảng tối hừng đông, chỉ có đường giáp viền là sáng. Tôi ở bên mảnh tối của hành tinh này."

Dolores: Đây là hành tinh bạn vừa mới ở?

Michael: Tôi không biết, nhưng tôi là ở trong không gian.

Dolores: Bạn đang du hành trong cái gì đó?

Michael: Tôi không biết phải giải thích sao. Có một cửa sổ, nhưng cửa sổ là... treo lơ lửng. Nó không giống đĩa bay, cửa sổ trước mặt tôi là nửa mặt cầu, đỉnh tròn hình cung, đáy thì rất thẳng. Tôi từ cửa sổ nhìn ra ngoài. Thoạt nhìn, tôi là đang bay bên trong phương tiện này.

Dolores: Còn ai khác ở trong đó với bạn không?

Michael: Tôi xoay xung quanh. Hình như có người, không thấy rõ hình thể, nhưng hình như có vài sinh mệnh. Tôi không phải một mình. Tôi thấy đồng phục màu bạc, có cánh tay thật dài. Nóng. Tôi cảm thấy nóng.

Dolores: Công việc của bạn ở chiếc tàu này là gì? Bạn thấy mình đang làm gì?

Michael: Trước mặt tôi là hệ thống phi hành nào đó... Có vài cái đèn. Tôi hình như đang làm hành không, vì đèn hệ thống ở phía trước cửa sổ, tôi thấy tôi điều khiển phương tiện này.

Dolores: Bạn có một quê nhà mà khởi hành từ đó không?

Michael: Xuất hiện trong đầu tôi: sao Hỏa. (cười) Đó là cái đến với tôi đầu tiên.

Tôi bảo cô ấy trở lại nơi gọi là nhà mình, đồng thời miêu tả chỗ đó. Cô ấy nói vẫn cảm thấy nóng, nên tôi bảo cô ấy hãy cảm thấy mát mẻ dễ chịu. "Thoạt nhìn tôi ở trong một vật kiến trúc đỏ đỏ. Tôi không thấy được cửa sổ, sàn nhà là đá. Tôi đang thử rời khỏi chỗ trú này, bầu trời không phải màu lam, giống màu xám nhiều hơn. Tôi không thấy mặt trời. Tôi không biết lúc không ra ngoài du hành, tôi có phải là ở nơi này không, nhưng tôi thấy nơi này trên hành tinh này." Tôi hỏi cô ấy có ăn đồ ăn gì không, cô ấy nói cũng không thấy có đồ ăn trong sinh hoạt. Tôi làm cô ấy tiến tới một ngày quan trọng, hỏi cô ấy nhìn thấy gì. "Tôi thấy mình nhìn vào một môi trường sáng hơn, sau lưng hình như là một con tàu vũ trụ đứng thẳng. Phương tiện đó màu bạc,

đứng trên mặt đất. Khi tôi nhìn xung quanh, có mảnh xanh thực vật phía xa."

Dolores: Vậy bạn đang đứng phía trước cái giống như một con tàu vũ trụ. Đó là tàu của bạn mà bạn sống ở trên đó?

Michael: Không phải. Tôi kinh ngạc nhìn chiếc tàu này.

Dolores: Điều gì khiến bạn cảm thấy kinh ngạc?

Michael: Thấy tàu vũ trụ. Tôi rất tò mò nhìn nó.

Dolores: Vậy bạn cũng không quen thuộc với chiếc tàu này? (Vâng) Nói với tôi chuyện gì xảy ra.

Michael: Tôi thấy một chỗ mở trên tàu bên dưới cánh cửa nơi nó xuống tới, giống như ai đó đang xuống tới từ con tàu. Sinh vật đó màu hơi xanh lục, có một cái đầu to, mắt rất lớn... Cánh tay mảnh khảnh... Đang đi thẳng tới tôi.

Dolores: Khác với người của bạn?

Michael: Vâng, khác... Thấp hơn, tôi cảm thấy ngoại lai. Tôi cảm thấy thứ gì đó khác... Sợ hãi bên trong vì tôi không hiểu nó là gì.

Michael tiếp đó thấy một chùm sáng phóng ra từ mũi của con tàu cao cao chiếu vuông góc đến bên trái anh ấy.

Dolores: Mục đích của ánh sáng này là gì? Bạn biết không?

Michael: Tôi không biết mục đích là gì, tôi sợ vì đó là thứ mà tôi không hiểu. Tôi sợ nó có thể sẽ có vài - nói như thế nào đây - động cơ tiêu cực hay thứ nào đó mà tôi không hiểu. Tôi có cảm giác muốn bỏ chạy, lại bỗng nhiên bay lên từ mặt đất, tôi cảm thấy mình là trôi nằm ngang với hai chân đối diện với tàu. Giống như có cái gì đó đang kéo tôi vào. Cảm thấy một năng lượng đến từ tàu vũ trụ muốn hút tôi vào, vì tôi đang di chuyển về phía nó. Tôi đang ở bên trong, bên trong nhìn có vẻ không lớn lắm, nhưng tôi thấy được một loại vách ngăn, một loại phòng... giống như phòng mô phỏng toàn cảnh (holodeck) hay gì đó. Tôi thấy một sinh mệnh khác, không giống sinh mệnh tôi thấy đầu tiên trước đó, chân rất mảnh, cánh tay rất mảnh, đầu nhỏ hơn, vòng cổ bạc.

Dolores: Họ không giống người của bạn?

Michael: Họ không giống, vâng, tôi hiện tại cảm thấy không có gì phải sợ. Giống như họ cố làm tôi bình tĩnh trở lại. Nó là một cảm giác

khác.

Dolores: Bạn có thể hỏi họ tại sao muốn mang bạn đến chỗ đó không?

Michael: Tôi cảm thấy là làm thử nghiệm. Tôi hỏi lý do. "DNA. Có liên quan với những khuôn mẫu của bạn. Những khuôn mẫu. Chúng tôi phải tái tổ chức chúng." Tôi cố gắng có được nhiều thông tin hơn. Tôi nghe rằng... Đây là một sự tái cấu trúc căn chỉnh. Họ đang cố gắng tái cấu trúc khuôn mẫu DNA. Tại sao? Để cải thiện tính chức năng. Tính chức năng nào? Những khả năng tốt hơn. Mở ra nhiều các nguồn hơn. (anh ta đang nói chuyện với họ) Những nguồn của cái gì? Thao tác năng lượng. Tiến triển theo một hướng mới... Chiều kích mới là cái hiện lên trong tâm trí tôi.

Dolores: Khi đã tái cấu trúc mọi thứ hay thay đổi DNA, họ muốn bạn dùng năng lượng đó làm gì?

Michael: Mang hòa bình đến Trái Đất là cái hiện lên trong tâm trí tôi. Hòa bình đến Trái Đất.

Dolores: Họ muốn bạn đến Trái Đất? (Vâng) Với những khả năng được họ điều chỉnh đó? (Vâng) Tại sao họ lại chọn bạn?

Michael: Sự hủy diệt. Tôi đã ở đó? Tôi đang cố tìm ra. Tôi là dùng năng lượng theo cách hiệu quả hơn. Tôi đã ở đó trong suốt sự hủy diệt, đó là không tốt, nhưng nguyên nhân là gì?

Dolores: Họ muốn bạn đến Trái Đất với những khả năng đó? (Vâng) Bạn sẽ làm như thế nào?

Michael: Làm thế nào? Đầu thai.

Dolores: Đây có nghĩa bạn phải tử vong trong thân thể kia? Tôi chỉ đang cố hiểu.

Michael: Lúc này, tôi đang nóng lên. Tôi có được những từ ngữ khác nhau, nhưng không phải câu hoàn chỉnh. Tôi đang cố tìm ra thông tin lóe lên.

Dolores: Vậy những khả năng mới đó có liên quan với thao tác năng lượng?

Michael: Cấu trúc năng lượng theo một cách hiệu quả hơn. Để kết nối với người khác... vượt quá ngôn từ và tôi nghe "hình dung đồ họa". Có chút khó khăn xâu chuỗi lại. (cười) Tâm trí tôi chỉ nghe làm thế

nào họ làm điều đó. Tôi tự hỏi có phải chỉ một mình tôi không, hay cũng có những sinh mệnh mà họ gửi tới Trái Đất? Tôi nghe... như một nhóm.

Dolores: Tại sao họ chọn bạn?

Michael: Vì những khả năng để bắc nối năng lượng. Càng tập trung và chú tâm hơn.

Dolores: Vậy những thứ đó là khả năng trời sinh của bạn?

Michael: Phải, họ muốn làm chúng càng tập trung hơn. Sau khi tới Trái Đất, tôi phải sử dụng chúng.

Dolores: Vậy công việc của họ chính là đi tìm những sinh mệnh để thay đổi, như vậy họ có thể đến Trái Đất?

Michael: Vâng. Họ biết bạn ở đâu và bạn là ai. Tôi liên quan đến một nhóm của con người, và họ sẽ biết những người đó là ai và tìm những người đó ở đâu.

Dolores: Họ tìm những người đó, thay đổi DNA, để những người đó có thể làm công việc này?

Michael: Vâng. Tôi đang thử hỏi bọn họ về những ngân hàng dữ liệu. Một kho chứa khổng lồ trong thiên hà của những người có khả năng khác nhau.

Dolores: Đây có vi phạm tự do ý chí những người đó không?

Michael: Nó chỉ là nơi nhóm bọn họ ở. Rất mập mờ.

Dolores: Không sao, vì đây không phải chuyện bạn quen thuộc. Họ muốn bạn đem những khả năng đó đến Trái Đất và sử dụng?

Michael: Thoạt nhìn là vậy.

Tôi nghĩ liên hệ với Siêu thức của Michael thì có thể có được nhiều thông tin hơn, thế là tôi dẫn dắt anh ấy rời khỏi cuộc đời này, sau đó gọi Siêu thức. Tôi hỏi nó tại sao chọn hoàn cảnh kỳ quái này cho Michael thấy.

Michael: Đó rất quan trọng.

Dolores: Các bạn muốn anh ấy biết cái gì?

Michael: Biết những khả năng của anh ấy. Làm thế nào sử dụng chúng.

Dolores: Ở cuộc đời kia, anh ấy là sinh mệnh khác loại phải không?

Michael: Đúng. Anh ấy có khả năng thao tác năng lượng.

Dolores: Sinh mệnh khác kia đã thay đổi DNA của anh ấy để cường hóa những khả năng đó?

Michael: Đúng, anh ấy từng dùng sai năng lượng của mình. Lần này là để học sử dụng nó đúng đắn cho lợi ích nhân loại. Dùng sai năng lượng là đặc điểm chung và có hậu quả khốc liệt.

Dolores: Ý của các bạn là bây giờ phải hoàn trả?

Michael: Phải đổi cách sử dụng năng lượng, dùng theo một cách có sáng tạo hơn.

Dolores: Đó là chuyện các bạn muốn Michael làm sao? Đó là lý do các bạn cho anh ấy thấy cuộc đời kia?

Michael: Đó là một ví dụ.

Dolores: Anh ấy hiện tại nên sử dụng những khả năng đó thế nào?

Michael: Giải mã bằng cách thức xác định... Giải mã cái gì? Những khuôn mẫu năng lượng... Quay lại những khuôn mẫu năng lượng. Những khuôn mẫu năng lượng nào đó. Luyện tập sự chú tâm. Chú tâm vào năng lượng. Hệ thống thao tác năng lượng. Sự khôi phục của hòa bình. Vũ trụ và cân bằng.

Trong lúc thôi miên, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào đông đảo, khiến cho việc nghe viết bằng ghi âm trở nên khó khăn.

Michael: Tập hợp những người khác tạo thành nhóm, xúc tiến lối sống lành mạnh. Anh ấy có thể dùng những khả năng tổ chức của mình để tổ chức nhóm, tạo ra nhiều ảnh hưởng hơn với Trái Đất và cuộc sống của nhiều người. Nó sẽ có sức mạnh hơn, đáng kinh ngạc hơn. Một tổ chức mà ở đó, một cách tập thể, con người có thể chuyển đổi năng lượng theo cách tích cực; không có tiêu cực, sợ hãi, bị thương. Đó là một công việc khủng. Anh ấy phải làm chuẩn bị, nó sẽ dần dần mà đến với anh ấy. Một thân thể chiều kích, con người tổ chức, và họ đang đi đến Trái Đất mới. Lan tỏa nhận thức về điều này, thay đổi sự chuyển đổi. Giúp con người hiểu về điều đó. Một cách dùng năng lượng vĩ đại hơn... về cách dùng một số từ trường vĩ đại hơn. Âm thanh là rất có sức mạnh, một thành phần cấu trúc. Anh ấy sẽ giúp khi anh ấy chú tâm và yêu cầu hỗ trợ. Khi nào đó anh ấy lựa chọn, chúng tôi ở đó. Anh ấy biết điều đó.

Đây là một đợt thôi miên trị liệu tương đối mập mờ, tôi hy vọng có thể lấy được nhiều thông tin hơn từ Siêu thức, nhưng xem ra ET này cũng bị bắt cóc, và có thử nghiệm được làm trên người anh ấy. Tất cả những thứ này có cùng mục đích, hơn nữa không phải chuyện lạ đặc thù của nhân loại Trái Đất. Những sinh vật ngoài hành tinh cũng được gộp thành nhóm của những người đã được mang tới giúp đỡ Trái Đất lúc này.

Chương 25

Sinh Mệnh ET Bất Thường

Dorothy từ Úc tới tìm tôi thôi miên. Cô ấy là y tá làm việc ở phòng khám chỉnh hình, chưa kết hôn, có rất nhiều vấn đề về phương hướng cuộc đời, đặc biệt là tìm một người bạn đời cho mình. Cô ấy cũng hy vọng có được lời khuyên về sự nghiệp. Dưới tình huống này, đây sẽ là một lần hồi quy bình thường theo thông lệ. Nhưng Siêu thức có kế hoạch khác, lần thôi miên này tuyệt đối không theo thông lệ.

Dorothy xuyên qua ánh sáng lam xuống dưới, tiến vào một mảnh sáng trắng. Cô ấy cảm thấy được ánh sáng trắng bọc quanh.

"Tôi bây giờ chỉ nhìn thấy màu trắng. Tôi có thể cảm thấy mình muốn chạm tới nó. Bạn có thể cảm thấy ánh sáng này, bạn sờ tới được, tôi có thể xuyên thấu qua nó. Nó sẽ chảy, không phải thể rắn. Tôi đang xuyên qua nó. Trên tường có ánh sáng khác, giống như đường hầm. Vách tường cũng cấu thành từ ánh sáng này. Những vách tường đó chính là ánh sáng." Lúc nhìn kỹ, cô ấy thấy những ánh sáng đó thực tế là tinh thể phát quang. "Tôi đang xuyên qua đường hầm này, tôi cảm thấy tay mình chạm tới chúng thì chúng sẽ biến thành thể rắn, sờ lên lạnh lạnh. Chúng là ánh sáng lỏng lẻo... Hiện giờ cũng chỉ là ánh sáng trắng. Tôi thực tế là đi ở phần trên tinh thể, dưới chân tôi có tinh thể, chúng cũng sáng lên. Ánh sáng tự phát. Tôi có thể cảm thấy tinh thể ở dưới chân tôi, có thể lấy tay chạm đến." Khắp nơi đều là tinh thể, bởi vậy cô ấy là được bao quanh bởi tinh thể và ánh sáng sắc màu biến hóa của chúng. Dù đi trên tinh thể, nhưng cô ấy không cảm thấy khó chịu.

Cô ấy đi tiếp, vách đường hầm cũng biến thành thủy tinh trong suốt, có thể nhìn ra bên ngoài. Cô ấy phát hiện mình đang ở ngoài không gian, trong tàu vũ trụ, đang nhìn xuống một hành tinh có một phần bị tầng mây che lấp. Khi cô ấy ở trong tàu vũ trụ quay chung quanh hành tinh, vẻ đẹp cực hạn trước mắt khiến cô ấy kinh ngạc. Tiếp đó cô ấy ý thức được thân thể mình, mà từ miêu tả của cô ấy,

nghe có vẻ tuyệt đối không giống nhân loại. “Tay tôi... Bạn không thể gọi chúng là tay, nhưng cảm thấy là tay, vì tôi đang sờ soạng. Tôi thấy mấy vật nhỏ dài dài, không giống ngón tay cho lắm. Có thứ như thạch rau câu ở xung quanh chúng. Không giống xúc tu của bạch tuộc, nhưng phía dưới có giác hút nho nhỏ của bạch tuộc. Chúng màu lam sậm, đầu mút hơi cam. Tôi nghĩ tôi có chân, nhưng nó là thứ không giống chân. Là xúc tu? Thật quái dị... Thật sự rất quái dị. Nó liên tục biến hóa.”

Tôi hỏi tiếp về những bộ phận thân thể khác của cô ấy, nghe cô ấy miêu tả, chúng hình như tạo thành từ cùng một vật chất. “Thoạt nhìn như một loại plasma... thứ có dạng thạch rau câu? Đây không phải thân thể con người. Tôi thử chạm vào mặt mình. Cảm thấy như một bông hoa, là cảm giác khi sờ lên cánh hoa, mềm mại, nhẵn mịn. Nhưng tôi không phân ra mắt và miệng được. Tôi có thể hô hấp, cũng nhìn thấy được. Đây thật sự khó có thể hình dung. Đây hơi giống như... Tính chất của trứng chiên. Hơn nữa lúc di chuyển, nó có thể đồng thời biến đổi, biến đổi thành những xúc tua đó, tôi cũng có thể trở nên rất bóng mượt. Có lẽ giống plasma hơn. Thật sự rất khác... Như sữa.”

Nghe có vẻ rất giống sinh vật có thể thay đổi hình thể trong phim Kẻ Hủy Diệt. Bình thường mà nói, miêu tả như vậy sẽ khiến người ta khiếp sợ, nhưng tôi dù sao cũng đã thăm dò những ca này nhiều năm, nên không có gì tôi nghe ra là bất thường, bởi vì trang phục mà chúng ta mặc trong suốt những cuộc phiêu lưu cuộc sống đó chỉ là: một bộ trang phục. Quan trọng là linh hồn ở bên trong.

Dorothy: Tôi vẫn ở trong thứ thủy tinh này, có thể chạm tới nó, có thể xuyên qua nó thấy được vũ trụ bên ngoài. Thứ tinh thể thủy tinh này cũng có thể cho tôi thấy được tất cả mọi nơi.

Dolores: Bạn là một mình ở đó hay còn có những người khác ở cùng?

Dorothy: Tôi vốn cho rằng tôi một mình, nhưng hiện tại có hai hay ba người ở cùng tôi. Chúng tôi đều đang nhìn hành tinh kia. Họ đang ghi chép.

Dolores: Họ thoạt nhìn không giống với bạn?

Dorothy: Không giống. Họ nhìn có vẻ không giống tôi... Chúng loài khác biệt... Sinh vật khác biệt.

Dolores: Bạn cũng đang ghi chép sao?

Dorothy: Vâng, nhưng không giống cách thức ghi chép của nhân loại. Hoàn toàn dùng tâm trí, tôi tiến vào căn buồng này và nối tiếp với não của nó. Khi bạn chạm vào thủy tinh và nhìn ra bên ngoài, thông tin sẽ từ bạn rót vào vật thể này, nó sẽ ghi chép sự vật bạn nhìn thấy.

Dolores: Giống như hấp thụ thông tin? (Phải) Vật thể bạn truyền thông tin qua kia có bộ dạng thế nào?

Dorothy: Nó đen đặc. Rất nhỏ, phát ra chút hào quang. Cảm thấy không lạnh, cũng không ấm. Tôi đang hướng thân thể lại gần nó. Một tay dán vào thủy tinh, một tay kia - bạn có thể gọi đó là tay - vươn đến bên kia chạm tới vật thể đó. Mọi thứ tôi thấy liền trực tiếp chảy vào trong những máy móc đó.

Dolores: Vậy nó giống như một loại máy móc nhỏ bên trong căn buồng?

Dorothy: Vâng. Rất quái lạ, căn buồng này hình tròn. Tôi thấy sinh mệnh khác... Sinh mệnh buồn cười. Họ tương đối cao và khác, họ đang chạm tới thứ trước mặt. những sinh mệnh vô cùng quái dị, toàn bộ đều bận rộn làm việc. Họ không chú ý tới tôi, họ đang làm công việc của mình, mà tôi cũng có thể dùng tinh thể phát ra hào quang bất đồng này làm công việc của tôi. Nhưng tôi hiện tại chỉ nhìn họ, họ thì tiếp tục làm ghi chép của mình.

Dolores: Bạn chỉ quan sát hành tinh kia?

Dorothy: Quan sát, vâng, quan sát hình dáng của hành tinh này. Tầng mây là hình thành từ khí thể nào đó, cái loại khí thể tạo ra mây. Chúng tôi ở rất gần hành tinh này. Tàu vũ trụ hấp thu một chút khí thể vào. Khí thể trong suốt, cho nên thấy được đường đi của nó. Chúng tôi muốn lý giải hành tinh này, xem nó tạo thành từ gì. Chúng tôi ghi chép, đồng thời thu thập khí thể làm vật mẫu. Khí thể thật sự rất trong suốt, bạn có thể thấy nó xuyên tường mà vào, xuyên qua những căn buồng đó áp vào tinh thể, ngưng đọng ở đó thành thể đặc và chúng tôi không thấy nó nữa. Tàu vũ trụ của chúng tôi lơ lửng trong khí thể hành tinh này, bằng cách nào đó hút khí thể vào. Khí thể tiến

vào phòng này, bạn có thể thấy nó đang xuyên qua, xuyên qua, tiến vào một thứ và bạn không thấy nó nữa. Nó đi vào chỗ đó, nhưng đó không phải công việc của tôi. Có người khác đang làm. Công việc của tôi là chạm vào bằng những thứ như tay - xúc tu. Sau đó thông tin tiến vào trong rất rất nhiều ánh sáng nho nhỏ trong cơ thể tôi và nó sẽ tiến vào trong công cụ mà chúng tôi chạm tới.

Dolores: Công việc của bạn là đến những hành tinh khác quan sát và hấp thụ thông tin?

Dorothy: Đúng, nhưng thu tập thông tin là để hiểu chúng tôi có thể làm gì với hành tinh này.

Dolores: Bạn cho rằng mình nên làm gì đó với hành tinh đang quan sát này sao?

Dorothy: Đúng, có liên quan với một hành tinh khác mà chúng tôi đã thấy. Có liên quan với ánh sáng. Theo thông tin chúng tôi có, tôi thấy được một hành tinh khác tràn ngập ánh sáng bất đồng, ánh sáng bất đồng. Chỗ đó đã có người và sinh mệnh. Khí thể vô cùng quan trọng đối với tài nguyên của hành tinh đó. Cho nên chúng tôi được phái ra, để xem chúng tôi có thể sử dụng nó hay không. Đó là một hành tinh vô cùng nhỏ, một hành tinh khác thì rất rất rất lớn... Không lồ. Chúng tôi đã từng ở đó, cũng đã tới hành tinh nhỏ nơi chúng tôi sẽ sử dụng tài nguyên, nhưng chúng tôi sẽ không hao hết nó. Chúng tôi sẽ sử dụng tài nguyên tự nhiên có thể giúp đỡ hành tinh lớn kia, nhưng không tổn hại hành tinh nhỏ này. Một hành tinh là nhà thì rất lớn, hành tinh còn lại như hạt đậu.

Dolores: Bạn cũng được phái ra kiểm tra những nơi khác?

Dorothy: Vâng. Vì những hành tinh đó, những tài nguyên của chúng... Chúng tôi muốn xem có thể dùng như thế nào ở hành tinh lớn này. Hành tinh nhỏ vẫn ổn. Nó rất khỏe mạnh, nhưng không có sinh mệnh trên đó. Chúng tôi thu thập rất nhiều tài nguyên dùng cho hành tinh của mình. Hành tinh nhỏ này kích thước như hạt đậu, hành tinh chúng tôi thì như một quả cam.

Dolores: Các bạn phải đi một quãng đường dài mới tìm được hành tinh này sao?

Dorothy: Không, không. Đây là vẻ đẹp của nó. Bạn ở dưới trạng thái an bình, gắn vào những mảnh phim của ánh sáng, chúng sẽ mang

bạn đến nơi muốn đến.

Dolores: Vậy bạn không cần đi tàu vũ trụ hay phi thuyền?

Dorothy: Chúng tôi ở trong một loại bong bóng - nếu bạn có thể gọi nó thế - làm từ thủy tinh mà bạn có thể cảm thấy, sau đó bạn có thể chạm tới ánh sáng này.

Dolores: Vậy nó giống như một phương tiện. (Vâng vâng vâng) Các bạn không có nhiên liệu?

Dorothy: Thoạt nhìn thì không, nhưng chúng tôi cần chạm tới bảng ánh sáng đó. Bảng ánh sáng di chuyển, chúng tôi sẽ dừng ở nơi muốn đến. Nó là ánh sáng, bảng ánh sáng mà chúng tôi gắn vào rồi đi.

Dolores: Có người nào nói với bạn bạn phải đi đâu không?

Dorothy: Đều ở trong tàu vũ trụ của chúng tôi. Thông tin đã được đặt vào đó, chúng tôi phải kết nối với những ánh sáng màu khác. Chúng tôi đều biết mọi thứ sẽ rất thuận lợi. Chúng tôi cũng chỉ là thu thập vật mẫu, sau đó trở về.

Dolores: Bạn nói các bạn sẽ không hao hết tài nguyên của hành tinh nhỏ?

Dorothy: Đúng, chưa từng có chuyện như vậy. Chúng tôi xác định sẽ không thương tổn đến hành tinh hay bất cứ sinh mệnh nào ở đó. Những khí thể đó rất có ích với chúng tôi, có vài thành phần là chúng tôi cần, có thể dùng để sáng tạo đủ thứ trên hành tinh chúng tôi.

Dolores: Bạn có biết những thành phần này là gì không?

Dorothy: Tôi chỉ có thể thấy chúng màu gì. Chúng tôi đang tìm khí thể màu vàng. Chúng tôi biết hành tinh này có, nhưng chúng tôi cần làm sạch nó, làm nó biến thành màu kia.

Dolores: Bạn hiện tại phải làm cái gì? Bạn sắp mang thông tin trở về hành tinh nhà mình?

Dorothy: Đúng. Chúng tôi biết có thể lấy được khí thể này ở đâu, chỉ muốn chắc chắn làm như vậy là an toàn, là chính xác, hơn nữa là cái chúng tôi cần. Sau khi thu thập vật mẫu và thông tin, chúng tôi sẽ rời khỏi. Mỗi người đều có chuyện họ phải làm.

Dolores: Các bạn có thể đi và về rất nhanh sao?

Dorothy: Đúng. Cách chúng tôi trở về không giống cách lúc tới. Chúng tôi chỉ có thể dùng một cách để đi, sau đó dùng một cách khác

mà về. Tôi nghĩ rất giống hố giun. Khi chúng tôi chuẩn bị muốn rời khỏi, chỉ cần đi qua hố giun có những chùm của sự vật hay mẫu ánh sáng lam kia. Chúng tôi xuyên qua nó, nó sẽ mang chúng tôi về nhà. Có người biết làm như thế nào.

Dolores: Lúc trở về như thế nào?

Dorothy: Tôi đang lượn phía trên đó. Chúng tôi chỉ tiến vào. Chúng tôi lượn. Tôi cảm thấy rất kinh ngạc, tôi luôn thấy hành tinh này làm từ ánh sáng... những dòng sáng lam và trắng dài. Bạn có thể thấy bầu trời tương phản với nó. Hầu như là màu xanh dương sậm, còn những ngôi sao nhỏ ở rất xa. Nếu nhìn xuống hành tinh, nó chỉ tạo thành từ những dòng sáng liên tiếp. Khi bạn đi xuyên dòng sáng, nó theo tự nhiên sẽ mang chúng tôi đến đó. Chúng tôi chỉ cần định vị ra nơi muốn đi là được... Chúng tôi hiện tại đã đáp xuống nơi nào đó. Tôi nhìn lên, thấy không gian, bầu trời hầu như hoàn toàn không có tinh tú. Tôi thấy rất nhiều ống dẫn nhỏ có thể mang bạn đi nhiều lối khác, nhưng gần đây không có nhiều người. Bởi vì nơi này là chỗ chúng tôi làm việc, không phải chỗ ở của mọi người. Cho nên chỉ có người có phận sự mới ở đây. Có rất nhiều ống dẫn, và bạn thấy những cái ống khác có cửa sổ chồng chéo, có thể đi đến mọi nơi.

Dolores: Vậy chỗ đó là nơi bạn làm việc, không phải chỗ để ở.

Dorothy: Cái ống này đang đưa tôi đi qua nơi nào đó, tôi cảm thấy như ở trên tàu lượn siêu tốc. Tôi ở trong thân thể dạng thạch rau câu plasma, được chở thế này rất vui. Hiện tại dừng lại, tôi xuống, plasma của tôi có thể kéo dài bản thân nó thành dạng cánh tay nếu muốn, còn không thì nó cũng chỉ là trôi bồng bềnh. Dolores: Nó có thể hóa thành bất cứ cái gì cần thiết?

Dorothy: Đúng. Tôi dừng ở một cái đài trắng. Nơi này là nhà. Có một sinh vật hình người, nhưng khác tôi. Nó không giống tôi. Tôi cảm thấy đây là vợ. Nơi này là nhà.

Dolores: Nơi đó trông như thế nào?

Dorothy: Làm từ tinh thể và kim loại trắng, có cửa sổ có thể nhìn bên ngoài.

Khi nhìn ra ngoài, bạn thấy được không gian, hầu như không một ngôi sao nào. Chúng tôi sử dụng thủy tinh như cửa sổ. Bạn có thể thấy bên ngoài, vách tường trộn lẫn giữa kim loại và tinh thể, và bạn có

loại vật liệu trắng sữa này, có những kích cỡ khác nhau. Nó vào, nó ra, nó đi vòng quanh và nó trắng. Khi bạn chạm vào nó, ánh sáng xuất hiện, và bạn biết mình muốn ấn chỗ nào, mình muốn đi đường nào. Bạn không phải đi bộ, bạn trôi lơ lửng. Tôi đang nói chuyện với sinh mệnh này, nó rất hưng phấn với cái chúng tôi khám phá ra. Nó chỉ nhìn vào tôi, chúng tôi đang lơ lửng.

Dolores: Các bạn ở đó có tiêu thụ thực phẩm không?

Dorothy: Không hẳn. Nếu muốn ăn gì đó, tôi biết tôi có thể đuổi mình ra chạm vào ánh sáng bằng tay. Tôi ấn tay vào nó và tôi có cái tôi cần.

Dolores: Vậy bạn phải tiêu thụ loại thức ăn nào đó?

Dorothy: Đó không phải thể rắn, chủ yếu là những viên năng lượng nho nhỏ lơ lửng. Tôi có những xúc tu nhỏ bé. Tôi biết ở đâu có những ánh sáng trắng bé nhỏ đó, chỉ cần ấn tay vào nó, nó sẽ đi vào thân thể tôi, tôi liền cảm thấy tràn ngập năng lượng.

Anh ta giải thích người vợ này là một sinh mệnh khác loài. Tôi hỏi bọn họ ở hành tinh đó có sinh sản hay nhân đôi không, anh ấy tận khả năng giải thích. "Bạn có thể, chẳng qua tiến hành ở nơi khác. Chúng tôi làm thế nào nhỉ? Ờ, đúng. Giống như bạn ấn tay lên thứ này, nó sẽ lấy đi một mẫu của bạn, sau đó cũng lấy đi một mẫu của cô ấy. Sau đó họ có thể trộn nó cùng nhau và sẽ xuất hiện thứ khác. Tôi đang nhờ cô ấy giải thích chúng tôi sinh sản thế nào, tôi nghe cô ấy nói "Ờ, chúng ta chính là làm như vậy." Sau đó chúng tôi sẽ thấy sinh vật mới được tạo ra trước mắt chúng tôi. Nó sẽ đi vào trong thứ nào đó khác cho đến khi trưởng thành. Nhưng chúng tôi sẽ không nuôi chúng. Chúng không ở cùng chúng tôi, nó sẽ đi chỗ khác, nó cần sinh trưởng. Sau đó nó sẽ tăng trưởng phát triển. Bây giờ chúng tôi có thể thấy chúng khi chúng già hơn. Chúng cần đi đến một nơi đặc biệt để sinh trưởng." Nghe như vài loại vận hành phòng thí nghiệm gen làm ngoài cơ thể. Có lẽ là làm với tế bào và gen.

Vì liên quan đến công việc, họ phải ở tại những nơi đóng kín đó. "Chúng tôi tiến vào những trạm chỉ định. Khi vừa sinh ra đã biết những thứ đó. Đây là lý do chúng tôi có thể làm công việc này. Trời sinh để làm." Người bình thường sống bên ngoài những nơi đóng kín đó trên bề mặt. "Trên hành tinh này có rất nhiều sinh vật khác nhau,

hình thức sinh mệnh khác nhau. Tất cả mọi người sống trong hòa bình."

Dolores: Ra ngoài tìm kiếm những hành tinh có thứ có thể sử dụng là một trong những công việc chủ yếu sao?

Dorothy: Đúng, là công việc của tôi, rất quan trọng. Công việc của cô ấy thì khác, không phải ra ngoài giống tôi. Cô ấy ở trên hành tinh này, tôi sẽ nói cô ấy là làm công việc nghiên cứu.

Vì cô ấy khác biệt, nên tôi bảo anh ấy miêu tả ngoại hình của cô ấy. "Hình thể của cô ấy khá giống con người. Có cổ dài và đầu nhỏ, còn một loại cánh tay nhỏ. Tôi không thấy chân, có lẽ là vì cô ấy không đi bộ."

Tôi cho rằng đã đến lúc tiến tới một ngày quan trọng. Tình huống ngày đó vô cùng hỗn loạn. "Xảy ra chuyện bất thường, có rất nhiều năng lượng vô cùng, vô cùng tệ. Mọi người đều rất kinh hoàng. Đó phát sinh trong trạm nơi tôi làm việc, ở bên trong hành tinh này. Phát nổ! Xảy ra gì đó. Có cái gì rỉ ra ngoài. Tôi có thể thấy vụ nổ. Tôi không thể làm được gì. Tôi đứng giữa nó, tất cả những gì tôi thấy là nổ. Nó làm mù mắt tôi, quá sáng. Không biết là từ đâu tuôn tới." Lúc kể lại, vẻ mặt cô ấy mờ mịt, rất ngẩn ngơ. "Một vụ nổ. Phát nổ. Chỗ tôi đang ở đó. Phát nổ, mọi thứ đều thổi tung ra không gian. Vụ nổ rất lớn... Có cái gì tạo thành. Vụ nổ, bẻ nát cái trạm mà chúng tôi ở, nổ thẳng vào không gian. Không ai... không ai sống sót. Thật tồi tệ!"

Dolores: Bạn nói nó sáng mù mắt bạn?

Dorothy: Vâng, tôi nhìn vào nó. Đó là giữa ngày, nó nổ và nổ, trở nên to lớn rồi phá hủy mọi thứ, làm vỡ nát thủy tinh và xông ra ngoài. Tôi có thể thấy vụ nổ, tôi có thể thấy mình cố gắng không nhìn vào nó, nhưng... không gì còn sót lại. Chúng tôi mất đi mọi thứ. Không có gì còn lại từ vụ nổ ở trạm. Mọi người chết ở đó. Có người không chú ý cái họ đang làm. Có cái gì rỉ ra và tạo thành thứ thiêu đốt. Nó ra ngoài và không ai kịp chạy.

Cho nên, dù có rất nhiều tri thức và chuyên ngành, họ vẫn sẽ phát sinh sự cố bất ngờ. Anh ấy hiện tại đã rời khỏi thân thể, nhưng vẫn bị ảnh hưởng bởi dư chấn. Nó đẩy anh ấy ra xa hơn nữa. "Tôi cảm thấy rất mệt. Tôi vẫn đang nhìn vào sự hỗn loạn của vụ nổ, nhưng cảm

thấy cần nghỉ ngơi. Tôi cần trôi ra. Nhanh. Tôi đang thấy chuyện đã xảy ra, nhưng bây giờ không bị ảnh hưởng nữa."

Dolores: Bình thường ở hành tinh đó, mọi người cũng có bệnh tật và tử vong?

Dorothy: Vâng, như vụ nổ bây giờ, tôi nghe thấy mọi người khóc. Họ không thể làm gì được, họ phải phong tỏa khu vực này, xem coi có thêm tổn hại nữa không. Tôi chết, nhưng tôi có thể cảm thấy vợ mình đang nhìn chuyện xảy ra. Vì họ phong tỏa khu vực đó, cô ấy cũng không thể làm gì. Cô ấy biết tôi đã chết trong vụ nổ.

Dolores: Ở hành tinh đó, người ta sẽ bị bệnh sao?

Dorothy: Không hẳn. Họ sống rất lâu.

Dolores: Có tử vong không?

Dorothy: Có. Bạn có thể quyết định mình chết khi nào. Nhưng lần này không phải lựa chọn của tôi. Đó là một bất trắc. Trên hành tinh này, bạn có thể khiến mình hồi phục trạng thái trẻ trung khỏe mạnh, hoặc chỉ để bản thân ra đi một cách bình an... Không đau ốm. Bạn chỉ là quyết định đi.

Dolores: Đây có liên quan với tâm linh?

Dorothy: Không phải tâm linh, cảm thấy giống như bản chất. (ngáp lớn) Tôi đã thấy vụ nổ, bây giờ vẫn nhìn vào nó, nhưng cảm thấy rất buồn ngủ. Tôi chỉ đang trôi đâu đó. Tôi chỉ đang lơ lửng. Tôi là một phần của những đám mây màu vàng kem. Tôi chỉ thấy có những khối ánh sáng vàng mà tôi cần phải vào trong đó. (cô ấy vẫn ngáp) Chỗ nào đó để nghỉ ngơi.

Tiếp theo cô ấy liền tiến vào chỗ nghỉ ngơi. Đây là điều tất nhiên sau khi trải qua cái chết bạo lực ngoài dự kiến như vậy. Bởi vậy chúng tôi rất khó có được nhiều thông tin hơn. Bình thường khi tinh thần tiến vào chỗ nghỉ ngơi, họ có thể ở đó rất rất lâu trước khi quyết định (hay được gọi) trở lại luân hồi. Cho nên tôi làm Dorothy trôi ra khỏi cảnh đó, gọi Siêu thức ra. Vấn đề đầu tiên tôi hỏi là, tại sao Siêu thức chọn tái hiện cuộc đời kia. Nó trước giờ luôn có lý do của mình.

Dorothy: Để cô ấy thấy được, những gì cô ấy nghĩ là có khả năng đều có khả năng.

Dolores: Nhìn từ quan điểm của nhân loại, đó là một cuộc đời kỳ quái phải không?

Dorothy: Với cô ấy thì không, không. Cô ấy hình như rất quen với nó. Cô ấy biết về những thế giới khác. Cô ấy chịu được.

Dolores: Tại sao các bạn muốn cô ấy biết cuộc đời đó?

Dorothy: Như vậy cô ấy sẽ chắc chắn rằng đó là cuộc đời và cô ấy đã sống như cô ấy luôn luôn tự hỏi. Nó là có thể và nó là đúng, và cô ấy đến từ - như cô ấy nói, "từ những ngôi sao". Chúng tôi chỉ muốn nói với cô ấy, "Phải, bạn đã đúng." Bạn đã ở đó suốt thời gian đó.

Dolores: Cô ấy nói mình cảm thấy rất hứng thú với thế giới khác. (Vâng) Đây là nguyên nhân sao? (Phải) Cô ấy đã trải qua nhiều kiếp sống ở những thế giới khác?

Dorothy: Phần lớn chúng... nhiều.

Dolores: Cuộc đời đó có thân thể rất quái lạ.

Dorothy: Không, rất bình thường.

Dolores: Làm Dorothy, đây là lần đầu tiên cô ấy ở trong thân thể nhân loại?

Dorothy: Không, không, không phải lần đầu tiên.

Dolores: Nhưng các bạn không để cô ấy đi đến những cuộc đời nhân loại đó.

Dorothy: Không cần thiết. Không cần. Cuộc đời kia quan trọng hơn. Cô ấy từng ở trong thân thể nhân loại, chỉ là số lần không nhiều bằng ở trên hành tinh khác. Cô ấy không cần biết về những thân thể nhân loại. Cô ấy cần biết về cuộc sống của mình ở hành tinh đó.

Dolores: Cô ấy muốn hỏi mình có nghiệp cần trả hay không.

Dorothy: Đã và đang làm... Với cô ấy mà nói, mỗi ngày đều là một ngày mới. Cô ấy cần học thêm một chút về tình yêu. Nhiều.

Tôi tiếp đó nhắc tới câu hỏi muôn thuở mỗi người đều muốn biết: Mục đích cuộc đời của cô ấy. Cô ấy không xác định có nên tiếp tục làm công việc y tá hiện tại hay không, cô ấy muốn một lời khuyên. "Cô ấy cần học về tin cậy và biểu hiện. Đây là lý do chúng tôi cho cô ấy thấy cuộc đời đó, để đánh thức cô ấy. Cô ấy có kiến thức về làm một thứ khác. Rung động sẽ giúp đỡ cô ấy trong thời gian này. Nói với cô ấy chú tâm vào những rung động. Cô ấy ở trên quỹ đạo đúng. Rung động,

âm thanh... Cô ấy cần âm thanh... quan trọng. Khi cô ấy lắng nghe âm thanh, rung động sẽ trở nên tốt hơn. Cô ấy tiếp xúc với âm nhạc chưa đủ. Cô ấy quên về chuyện sống hạnh phúc. Lắng nghe âm nhạc của cô ấy. Cô ấy thường có âm nhạc trong cuộc đời mình, hiện tại cần thêm nữa. Nhiều và nhiều của nó. Loại âm nhạc sẽ dịch chuyển thân thể cô ấy là tốt. Rất tốt với rung động của cô ấy. Cô ấy hiện không làm như vậy.

Dolores: Cô ấy nói mùi và nước hoa cũng rất quan trọng đối với cô ấy.

Dorothy: Giác quan của cô ấy sẽ điều hòa với mùi của nước hoa. Đó là cái cô ấy cần, nước hoa. Đó là lý do chúng tôi đặt nước hoa cho cô ấy làm quen. Nó tốt cho cô ấy. Nó làm sạch giác quan của cô ấy. Đó là cái cô ấy cần. Cô ấy cần làm xung quanh mình có nhiều thực vật có mùi thơm hơn. Nó sẽ làm sạch xoang mũi. Cô ấy cần chú tâm huấn luyện tâm trí mình. Chúng tôi đã cho cô ấy thấy làm thế nào để biểu hiện và cô ấy sốc. Không cần phải sốc. Nó ở trong bản chất tự nhiên của cô ấy để làm điều đó. Nó sẽ là một sự bùng nổ với tri thức và nhận thức, và cô ấy sẽ rất hòa nhịp. Đó là tốt cho cô ấy. Cô ấy cho rằng mình không xứng đáng, nhưng cô ấy xứng đáng với điều đó và hơn. Chúng tôi có thể cho cô ấy nhiều hơn. Cô ấy chỉ cần cho phép. Cô ấy cần tập trung mỗi ngày... Mỗi ngày cho đến khi nó trở thành bản chất tự nhiên thứ hai đối với cô ấy. Sau đó cô ấy có thể đi đến cấp độ tiếp theo của sự học tập, nhưng tâm trí cô ấy quá mạnh mẽ đối với cô ấy để mở rộng. Chúng tôi cần cô ấy để nó cộng hưởng thêm nữa. Chúng tôi cần rung động của cô ấy. Nó là quan trọng đối với chúng tôi. Cô ấy cần lắng nghe chúng tôi rõ ràng hơn, và rung động của cô ấy sẽ nâng cao hơn. Rung động càng cao, cô ấy càng dễ nghe được tình yêu. Chúng tôi cần cô ấy dùng nước hoa cho đó, hạnh phúc cho đó và âm nhạc cho đó.

Chương 26

Đèn Hiệu

Cảnh đầu tiên Alice thấy là đứng trên bãi biển nhìn đại dương. Cô ấy chăm chú nhìn một cầu vồng xinh đẹp ở chân trời biển trời tiếp giáp. Tiếp đó cô ấy nhảy vào trong nước bơi về phía cầu vồng. "Tôi bơi lội cùng màu sắc, hướng thẳng tới sắc màu. Tôi đang ở với chúng. Vàng, cam, hồng, trắng. Rất đẹp. Tôi bơi vào trong nó. Tôi ở trong cầu vồng." Cô ấy thở dài thật sâu. "Đẹp quá! Bao quanh bởi sắc màu. Sau đó xoay vào trong chúng, hoặc chúng đang xoay quay tôi. Tôi dung hợp cùng những màu sắc. Tuyệt vời! Ấm áp, rất an bình. Tôi ở trong rung động mới. Tôi ở trong năng lượng tinh thể."

Dolores: Nói với tôi về nó. Ý của bạn là gì?

Alice: Năng lượng tinh thể. Nó là một toàn tri. Tại sao tôi lại khóc?

Dolores: Vì rất đẹp. Tại sao bạn gọi nó là năng lượng tinh thể?

Alice: (thở sâu) Đó là một tần số. Nó bọc quanh. Nó rất thoải mái. Nó rất trắng với... Tôi không thể giải thích. Nó không hẳn là có hình dạng, nó chỉ là có vài màu sắc. Không có hình dạng.

Dolores: Bạn cũng nói nó là toàn tri.

Alice: Nó chỉ là... một nơi. Tôi cảm thấy được ánh sáng bao quanh. Nhưng tôi cũng nhận thấy được rung động. Nên nó là một khác biệt. Rất khó giải thích.

Dolores: Không sao. Tôi trước kia đã nghe về nơi này.

Nghe có vẻ cô ấy về tới Nguồn, cái thường được miêu tả là ánh sáng trắng mỹ lệ dễ chịu, cũng được nói là có rất nhiều màu sắc pastel.

Dolores: Đó là một nơi tốt. Bạn nhận thấy bản thân như thế nào?

Alice: Tôi đang hòa tan. Không phải hòa tan, chỉ là không thân thể. Khi tôi tiến vào màu sắc, liền tan trong màu sắc.

Dolores: Vậy bạn ở nơi này không cần thân thể?

Alice: Vâng. Tôi cũng không muốn có. Lúc ở Trái Đất, bạn phải có một thân thể, điều đó rất nản. Tôi có thân thể vật lý ở trong loại rung động này. Tôi đang nhận hình thể của rung động.

Dolores: Ý của bạn là, nó có cảm giác vật lý?

Alice: Vâng. Vì tôi vẫn ở đó.

Dolores: Bạn là ở một mình hay cảm thấy cũng có những người khác ở đây?

Alice: Không có người khác.

Dolores: Chỉ có bạn và rung động?

Alice: Bạn ở đây. Hoặc tôi có thể nghe được giọng nói bạn.

Dolores: Nơi này có quen thuộc với bạn không?

Alice: Không mới mẻ. Tôi hiện tại đang rời khỏi nó.

Dolores: Bạn muốn đi đâu?

Alice: Tôi không biết. Tôi rời khỏi đó và đi đến chốn khác. Tôi đang trôi. Tôi băng qua, không có gì. Không có gì. Chỉ băng qua. Không có gì ở đây. Chỉ năng lượng trong căn phòng này hiện tại. Màu tím. Nó đi vào bên trong. Nó là một năng lượng mạnh trong phòng bạn - trong căn phòng đó. Nó rất mạnh.

Dolores: Bạn sắp đi đâu?

Alice: Đừng hỏi tôi. (cười) Tôi không chắc. Hiện đang xuyên qua năng lượng. Không có gì ở đó. Không có gì.

Tôi quyết định dẫn cô ấy đến nhà ở Las Vegas, như thế cô ấy có thể thấy gì đó, sau đó dẫn cô ấy tiến vào tiền kiếp thích hợp. Cô ấy đầu tiên là phát hiện mình nằm trên giường, sau đó thấy một ánh sáng trắng phóng vào cửa sổ phòng ngủ. Vì cô ấy không có nói tới chuyện mình có thể từng có tiếp xúc với ET trước kia, đó là một phát hiện bất ngờ.

“Có một ánh sáng rực rỡ. Ôi! Nó đang lóe lên. Khổng lồ. Ở bên ngoài căn nhà. Quá sáng! Nó đang kéo tôi ra ngoài! Mắt của tôi đau. Chúng tôi đang hướng lên trên, hướng lên trên! Nó kéo tôi lên, tiến vào trong ánh sáng này. Chỗ đó chỉ có ánh sáng. Nó đang lóe lên, giống như là ở con mắt thứ ba của tôi. Họ đặt thứ gì đó vào con mắt thứ ba của tôi. Từ trán của tôi tiếp thu thông tin. Tôi ở trong ánh sáng, nó rót vào đầu của tôi. Tôi có thể cảm thấy. (thì thầm) Làm tôi chuyên tâm. (dừng) Đang tiếp thu trí tuệ. Nghe có vẻ có chút buồn cười. (dừng) Whoa!

Trí tuệ tinh thể. Nó đang đi vào đầu của tôi. Nó rót vào. Đây là tình hình hiện tại. Tôi không biết tôi đang ở đâu. Rất sáng. Tôi sắp không

chịu nổi, sáng quá. Tôi không thể mở mắt mình."

Dolores: Bạn cảm thấy trí tuệ tiến vào đầu của bạn. (Vàng, vàng, vàng) Bạn có biết là loại trí tuệ nào không?

Alice: Biết. Theo dấu vết. Tôi phải giữ tiếp xúc. Đó là cách thức tôi trao đổi. Ôi, Thượng Đế! Tôi lại muốn khóc nữa! (xúc động) Tôi nhớ nơi tôi đến từ đó. Họ vì cố trao đổi với tôi cho nên mới đến nhà tôi. Vì... Tôi thể đây thật sự buồn cười - Tôi là tới từ chiếc tàu vũ trụ kia! Tôi muốn trở về! Tôi nhớ chiếc tàu kia. Tôi kết nối với nó. Tôi đang trao đổi thông qua con mắt thứ ba của tôi. (tiếp đó là thở sâu và đột ngột lĩnh ngộ) Ôi, trời ơi! Tôi là một rung động! Tôi là rung động của một thứ rất lớn, rất lớn. Tôi thấy nó. Tôi thấy nó. Quá thần kỳ - Nó giống như một ánh sáng lấp lánh khổng lồ. Tôi kết nối với nó. Ôi, trời ơi! Nó thật xa! Tôi nhớ nó.

Dolores: Nếu bạn là đến từ chỗ đó, vậy bạn làm sao tới được nơi này? Bạn có thể thấy sự việc làm thế nào xảy ra không?

Alice: Có thể. Tôi có thể. Tôi đang phóng xuyên qua một... nó là một triệu mảnh nhỏ... Tôi có thể thấy. Ôi trời, nó là một triệu... bắn ra - bắn ra. Vô cùng nhỏ, nhưng vô cùng sáng.

Nghe có vẻ như là sự chia tách khỏi Nguồn ở ban sơ khi nó nổ và toàn bộ những tia lửa nhỏ phóng ra. Những tia lửa này cuối cùng trở thành linh hồn cá biệt của chúng ta.

Dolores: Có người kêu bạn phải ra khỏi chỗ đó sao?

Alice: Vâng, đó là một kế hoạch.

Dolores: Bạn biết nội dung kế hoạch không?

Alice: Vâng, tôi biết. Tôi không thoải mái với kế hoạch đó. Tôi phải tới đây.

Gieo mầm... Thật nực cười. Gieo mầm Trái Đất. (dừng) Trí tuệ đến từ bên kia.

Chia sẻ trí tuệ đến từ bên kia, qua mấy thế kỷ. Ý của tôi là trải qua mấy thế kỷ. (dừng) Tôi thấy một ông lão, một hiền giả già. Tôi bị mù. Tôi là ông lão và rất nghèo. Tôi đến từ bên kia, đến từ không gian, họ đặt tôi vào một thân thể đáng sợ. Tôi có rất nhiều trí tuệ, nhưng rất nghèo. Dù mắt tôi không nhìn thấy, nhưng trong não có thể thấy được mọi thứ. Tôi có một thân thể tổn hại, nhưng tôi biết tất cả mọi thứ. Tôi

rất cách biệt, tôi rất nghèo. Mọi người cho rằng tôi bị mù và rất đáng thương. Nhưng tôi thấy được mọi thứ mà tôi đang thấy bây giờ, và cảm thấy mọi thứ. Khi bọn họ đưa tôi xuống nơi này, họ không cho tôi một thân thể tốt, nhưng cho tôi trí tuệ.

Dolores: Bạn khi đó có thể chia sẻ trí tuệ cùng người khác không?

Alice: Không thể. Họ không nghe. Họ rất sợ, vì bộ dạng chân tôi, còn vì tôi là người mù. Đó là một phần kế hoạch, nhưng tôi không thích. Bây giờ cũng không thích luôn. (cười)

Dolores: Bạn bây giờ vẫn là một phần của kế hoạch?

Alice: Tôi là một phần của kế hoạch. Thành thật nói với bạn, tôi cho rằng đó không phải một kế hoạch tốt.

Dolores: Bạn không phải người lên kế hoạch?

Alice: Đúng, không phải.

Dolores: Sau đó xảy ra chuyện gì? Bạn có tiến vào thân thể khác không? (Có) Bạn có thể chia sẻ trí tuệ không?

Alice: Có. Tôi chia sẻ nó từ thông tri duy trì với vũ trụ. Tôi luôn liên hệ. Họ sẽ thăm viếng và mang tôi về.

Dolores: Lúc họ đến thăm viếng, bạn sẽ đi đâu?

Alice: Tôi và họ cùng đi, lên tàu vũ trụ. Tôi rất thích.

Dolores: Khi đó họ sẽ tải nhiều trí tuệ hơn?

Alice: Vâng. Chính là lúc đó. Tôi lên tàu vũ trụ. Tôi hướng lên trên, sau đó tiến vào, hiện tại tôi thấy những sinh mệnh. Tôi yêu họ, họ là người của tôi.

Dolores: Lúc đầu, bạn nói trí tuệ là đến từ ánh sáng này.

Alice: Tôi hiện tại đã biết rõ. Tôi ở trên tàu, hoặc là ở trên một hành tinh. Họ đến đưa tôi. Họ có thể phát xạ bạn trở về trong một tia sáng. Tôi đã hiểu. Họ phát xạ bạn trong ánh sáng và rung động xuyên suốt.

Dolores: Họ cách một thời gian sẽ đến tìm bạn? (Vâng) Họ làm gì trong suốt thời gian đó?

Alice: Họ phục hưng tôi. Thật kỳ diệu. Tôi hiện tại có sức trị liệu, có nhiều năng lượng hơn, có nhiều thần giao cách cảm hơn. Họ đặt... Giống như nạp điện.

Dolores: Họ vẫn luôn làm như vậy...

Alice: Vâng, mãi mãi, mãi mãi.

Dolores: Cuộc đời Alice này cũng vậy?

Alice: Mỗi mỗi. Tôi phải có được nhiều hơn. Nó đã bắt đầu ảnh hưởng tới tôi nhiều hơn. Họ phải trở về, làm nhiều điều chỉnh hơn.

Dolores: Là cái gì bắt đầu ảnh hưởng đến bạn?

Alice: Những chiều kích mới. Tôi càng nhiều tính đa chiều kích hơn. Tôi phải có khả năng ra khỏi thân thể nhanh hơn. Tôi phải có khả năng rời đi nhanh hơn. Tôi phải có khả năng thay đổi vào ánh sáng nhanh hơn, họ phải làm gì đó để - - nghe thật khủng... đó thật điên. Nhưng tôi phải có khả năng chuyển đổi vào một loại năng lượng ánh sáng mới.

Dolores: Để làm chuyện bạn phải làm hiện tại? Ý của bạn là như vậy sao?

Alice: Vâng. Bởi vì họ hiện tại có công nghệ mới, cho nên tôi phải có khả năng hành động phản hồi.

Dolores: Họ cũng đang tăng trưởng?

Alice: Họ đang tăng trưởng, họ đang tăng trưởng huy hoàng. Tôi nghĩ tôi có một thông điệp cho bạn. Tôi biết thông điệp.

Dù chuyện thế này trước đây đã có tiền lệ, nhưng tôi vẫn cảm thấy bất ngờ.

Dolores: Bạn có chuyện gì muốn nói với tôi?

Alice: Họ muốn bạn biết, họ đang chuyển đổi, và họ đang chuyển đổi bạn.

Năng lượng của bạn giống như năng lượng của chúng tôi. Bạn sắp có khả năng - bạn đang bùng đi - tôi gọi nó là bùng đi. Bạn có thể bùng vào và ra nhanh hơn bây giờ, họ đang làm việc đối với bạn. Tàu vũ trụ của họ càng ngày càng nhiều, trải rộng khắp hành tinh này. Họ muốn bạn biết bạn phải tăng tốc. Họ cũng muốn mang bạn đi. Và đó... (thở sâu) Thật kinh ngạc. Bạn có lẽ đã biết, nhưng tốc độ càng lúc càng nhanh, sẽ trở nên sáng ngời hơn rất nhiều, bất luận họ làm gì ở trên Trái Đất, những người đó tuyệt đối không theo kịp. Họ dùng thật nhiều ánh sáng, thật nhiều điện để bao quanh hành tinh này - Không phải cái loại điện vật lý chúng ta biết trên Trái Đất. Nhưng họ bao quanh nó bởi thứ Trái Đất đang làm sẽ có thể xuyên thấu, do họ rất tiên tiến và nhanh hơn. Không có sợ hãi.

Nghe có vẻ như những luồng ánh sáng được ET gửi thẳng tới Trái Đất là để bù đắp tổn hại mà nhân loại đang làm ra cho hành tinh. Sách *Convolutured Universe* quyển 2 có giải thích.

Dolores: Tại sao lại xảy ra chuyện này? Có lý do sao?

Alice: Có. Công nghệ không gian và không gian trên Trái Đất. Có một sự chuyển đổi lớn. Những ngôi sao khác. Nó là một sự bảo vệ, là một lớp. (kiên quyết) Chính phủ sẽ không bao giờ chạm đến họ.

Dolores: Như vậy rất tốt, nhưng bạn nói có một lớp quanh Trái Đất nghĩa là gì?

Alice: Họ đang đặt một lớp xung quanh tàu vũ trụ của họ. Đó là một công nghệ mới. Họ sẽ không có khả năng đến với những người khác nữa. Tất cả bởi vì họ phải làm nó trong một ánh sáng. Nó là một tần số xoay tròn. Họ phải làm nó để sinh tồn. Họ vẫn có thể trông coi nơi này. Họ phải đến và đi bởi vì họ để lại rất nhiều người chúng tôi ở đây, họ vẫn chưa kết thúc với sinh mệnh chúng tôi ở đây. Nên họ phải bảo vệ chúng tôi, cũng bảo vệ bản thân.

Dolores: Đây là lý do họ vẫn liên hệ với những người ở lại đây?

Alice: Vâng. Tôi chỉ là kênh. Tất cả cái tôi làm là đệ trình thông tin về những gì diễn ra xung quanh tôi. Tôi thu thập một lượng lớn. Tôi gửi nó trở về. (dừng) Có một kế hoạch lớn. Họ đang trao quyền con người. Không chỉ tôi, mà là rất nhiều người. Họ làm nó bằng rung động. Nhưng bạn phải ở trong một khu vực sạch. Vì có rất nhiều quấy nhiễu. Đây là lý do mà nơi bạn ở rất tốt. (tôi sống ở một vùng cô lập miền núi nước Mỹ) lấy ví dụ, tôi phải rời khỏi Las Vegas - chỗ đó có quá nhiều quấy nhiễu.

Dolores: Đúng, năng lượng chỗ đó rất hỗn loạn.

Alice: Đúng, đó là quấy nhiễu. Cho nên họ cố chuyển chúng tôi ra chỗ sạch hơn, sạch hơn - không ô nhiễm. Không ô nhiễm, không quấy nhiễu. Họ phải có chúng tôi, cho vài lý do, cho họ sự hồi tố. Tôi không thấy họ làm thế nào.

Dolores: Để bọn họ cho bạn thấy.

Alice: (dừng) Họ muốn tôi làm gì? (dừng) Không gì cả. Tôi nghĩ tôi tựa như một cái đèn hiệu. Tôi cũng không hiểu.

Tôi đã từng giải thích trước đó về một số người chỉ đơn giản là kênh, anten, hoặc như ca này - đèn hiệu. Họ không cần phải làm gì để giúp đỡ thay đổi sắp đến. Họ chỉ cần ở đây, giúp đỡ theo cách vô thức truyền thông tin.

Dolores: Hồi tố cho bọn họ nghĩa là gì?

Alice: (thì thầm) Bạn nói gì với tôi? (dừng) Đây thật buồn cười. Tôi có nên nói với bạn không? Nó thật vô nghĩa.

Dolores: Có, nói với tôi. Tôi có thể hiểu được.

Alice: (thở sâu) Được rồi, tôi là đèn hiệu. Nếu quá nhiều dây chằng chéo ở một khu vực xác định, tôi có thể gửi lại họ những trường năng lượng. (cô ấy làm một vài động tác tay) Tôi gửi lại họ khi an toàn để tiến vào. Tôi có thể cảm thấy bọn họ bây giờ. Rất quái lạ vì họ không thể tiến vào nếu có quá nhiều hỗn loạn. Họ đang giám sát Trái Đất, một số chỗ của nó sẽ bị phá hủy. Rất nhiều chỗ của nó sẽ bị phá hủy. Họ đang theo dõi chúng tôi bởi vì chúng tôi kết nối, để làm chúng tôi đến nơi an toàn nhất (cô ấy nhẹ nhàng nói với mình: "Đây quá kỳ quái.") vì có vài vùng toàn là mớ bòng bong. Tuyến dây hoàn toàn rồi nùi. Cho nên họ đang chuyển chúng tôi để có thể có các nhóm tụ hợp với nhau. Họ muốn chúng tôi ở cùng nhau. Nó là năng lượng tinh thể. Họ sẽ chuyển con người lại với nhau. Họ cần năng lượng tinh thể. Đó là cách thức mà họ bảo trì liên hệ với Trái Đất mà không cần hạ xuống Trái Đất. Nếu có chúng tôi ở đây, họ không cần phải hạ xuống. Chúng tôi không gắn liền với Trái Đất. Chúng tôi kết nối với họ. Nó an toàn hơn cho mỗi người. An toàn hơn.

Dolores: Họ không muốn mọi người ở cùng một chỗ, nhưng muốn mọi người được kết nối?

Alice: Vâng, họ muốn toàn bộ chúng tôi kết nối. Tôi cảm thấy những rung động tinh thể mạnh mẽ đang xuống, chúng tôi được kết nối thẳng lên rất xa, rất xa. Đẹp quá! Chúng tôi có những thứ bên trong mình. Tại sao họ muốn chúng tôi trải rộng khắp nơi? Vì có vài nơi sẽ có chấn động, cho nên họ muốn chúng tôi rải rác khắp nơi. Họ muốn một khuôn mẫu tốt những năng lượng phân tán mà họ có thể truyền qua. Họ muốn những người truyền đạt mà họ có thể giữ kết nối khi có rất nhiều sự hủy hoại xảy ra. Vì những nơi xác định sẽ thối chính chúng thẳng lên. Thẳng lên!

Dolores: Là nghĩa đen hay nghĩa bóng?

Alice: Là nghĩa đen, là không phải nghĩa đen. Có sự hủy diệt tràn ngập ở những khu vực xác định. Đó là chiến tranh, tất nhiên, đến. Tất nhiên, chúng ta biết đó là một cuộc chiến tranh. Nhưng nó sẽ cho họ một ít tri thức đầu tay phụ thêm về cái đang diễn ra trên Trái Đất - nếu họ phân tán chúng tôi rải rác khắp nơi. Cũng có nhiều người của chúng tôi. Có rất nhiều.

Dolores: Vậy chúng ta có thể thông tri dưới tình trạng bản thân không biết? Lúc tiến vào cuộc đời này, Alice đã mang theo kế hoạch này? Cô ấy vốn chính là một phần của kế hoạch?

Alice: Tôi ban đầu cũng không muốn trở thành một phần của kế hoạch. (cười) Tôi đã thấy bức tranh trước khi tiến vào. Tôi biết mình cảm thấy đây cũng không phải một kế hoạch tốt cho tôi vì tôi đã thấy nó và tôi từng thấy nó trước đó. Tôi thật sự muốn thôi. Tôi vô cùng trần tục. Tôi chỉ muốn ở trong một rung động. Tôi không quan tâm đến hỗn loạn, không thích kịch tính và hỗn loạn.

Dolores: Bạn nói những sinh mệnh khác kia đang tích lũy thông tin chúng ta truyền ra ngoài?

Alice: Vâng.

Dolores: Họ sẽ làm gì với nó?

Alice: Tôi muốn cấp cho bạn thông tin chính xác. Họ đang biên soạn nó. Giống như tiết mục radio. Họ đang học tập nó cho những thế hệ tương lai. Nó đang giữ gìn một lịch sử. Những hành tinh. Họ đang ghi nó. Tôi thấy họ bây giờ. (cười) Những sinh vật buồn cười. Vâng. Họ là những sinh vật buồn cười. Họ được bảo làm điều đó.

Dolores: Họ từ nơi nào có được chỉ dẫn?

Alice: Để tôi xem. (dừng) Họ được lập trình. Toàn bộ chúng tôi được lập trình, nhìn có vẻ như vậy. Họ có được chỉ dẫn từ tàu mẹ, nguồn mẹ. Có một nguồn lớn, nó như mẹ của sự sáng chế. Thật buồn cười, mẹ của sự sáng chế. (cười) Giống như họ luôn luôn tiến hành kiểm tra. OK. Tôi sẽ không dựng nó lên. Bạn thật sự muốn tôi nói với bạn cái tôi đang thấy? (Vâng) Trên tàu vũ trụ có những con đế mèn màu lam nho nhỏ. Đó là một văn phòng nhỏ. Thật đáng yêu. Họ đang chỉnh lý gì đó và họ hết sức chăm chỉ. Họ làm việc liên miên. Họ có tay dài, như những con ong thợ nhỏ, nhưng họ không phải ong. Họ làm việc rất

chăm chỉ. Họ rất máy móc khi chỉnh lý đồ vật, một khi bạn lên đây... Đó là tôi sao? Có lẽ, tôi không biết. Tôi đang sắp đặt - cất thứ gì đó. Đặt thứ gì đó ở chỗ của họ. Điều được thu đến đó. Tôi thích cất đồ. Tôi thích công việc này, đó là một công việc tốt.Ồ, nó đang được tích lũy! Cái này giống như kinh thánh các loại, như thế họ có thể tham khảo nó. Họ muốn có khả năng tham khảo. Nó là một hướng dẫn tham khảo cho tương lai, trong trường hợp họ tiếp xúc cùng người từ Trái Đất. Họ muốn biết, "Được rồi, đồng ý nói chuyện với người kia không? Chúng ta muốn có một sự tham khảo." Họ sẽ biết chính xác chỗ để đi. Chúng ta đang hợp nhất những xã hội của mình, họ muốn có một ghi chép giống như bệnh án bệnh viện. Họ muốn biết làm thế nào kết giao. Đó là lý do họ đang đặt những đèn hiệu ở những địa phương khác nhau. Như thế họ có thể có ghi chép, đọc lại trong lịch sử để họ có thể theo vết nó. Từ bây giờ đến bảy trăm năm sau, họ sẽ có thể xem lại. Họ có thể sống lâu như vậy, bảy trăm năm. Đây là công việc cả đời họ, cho nên họ phải đến làm chuyện của họ. Với chúng ta mà nói là bảy thế kỷ, nhưng với họ mà nói chỉ là thời gian một đời. Họ phải quan sát, đồng thời ghi chép, họ không có quan điểm cá nhân, họ chỉ đang quan sát, ghi chép. Dolores: Bạn nói đó cũng là một sự hợp nhất?

Alice: Hợp nhất xã hội. Chúng ta phải hợp nhất. Chúng ta đang trở thành linh hồn tiến hóa. Họ muốn làm chúng ta tiến bộ. Tôi là linh hồn tiến hóa, bạn là linh hồn tiến hóa. Họ muốn xem họ có thể đi xa cỡ nào với thân thể nhân loại để tiến hóa chúng ta đến tầng thứ của họ. Tôi là đa chiều kích lúc tôi ở đây. Đúng, tôi nên tích lũy năng lượng gốc thời này. (cười) Vâng, tôi giống như chuột bạch thử nghiệm.

Dolores: Alice nên dùng cách thức gì sử dụng năng lượng? Hay chỉ tích lũy và truyền đi?

Alice: Đó là câu hỏi lớn. Tôi có khả năng dùng hai tay của tôi chia sẻ năng lượng cho người khác. Tôi có khả năng đem năng lượng của tôi rót vào trán người khác. Tôi có thể truyền ra ngoài, nhưng không biết có nên làm như vậy hay không.

Dolores: Họ nói như thế nào?

Alice: Tôi nên truyền đạt trí tuệ, phải, tôi nên làm như vậy. Tôi có thể truyền trí tuệ này đi. Nó ở bên trong tôi. Tôi có thể cảm thấy nó bây giờ.

Dolores: Mà bạn thậm chí sẽ không biết nó tới từ đâu.

Alice: Vâng, tôi sẽ không biết. À, hiện tại tôi biết. Làm việc với con mắt thứ ba. Đây toàn là về con mắt thứ ba.

Dolores: Bạn nói họ muốn tôi tiếp tục làm chuyện tôi đang làm hiện tại.

Alice: Bạn là đèn hiệu. Đó là lý do bạn phải đi khắp nơi. (cười) Họ gửi bạn đến khắp nơi vì điều này là khẩn thiết.

Dolores: Họ nói họ đang phục hưng thân thể Alice.

Alice: Họ cũng đang phục hưng bạn. Bởi vì bạn phải tiếp tục đi những nơi khác nhau. Mỗi lần bạn rời khỏi một nơi, bạn sẽ để lại chút gì đó của mình ở đấy, và họ có thể tìm nó. Họ yêu bạn. Bạn phải đi.

Dolores: Tôi đang cố gắng truyền thông tin.

Alice: Vâng, bạn để nó lại đó và họ sẽ tìm nó. Những người bạn đang dạy, họ sẽ tìm nó vì bạn đã để lại gì đó ở đấy.

Dolores: Họ cũng đang phục hưng thân thể tôi sao?

Alice: Vâng, họ đang phục hưng và bạn biết điều đó. Họ không muốn bạn bị Trái Đất trói buộc. Họ muốn bạn càng tiếp cận với họ, muốn bạn trở nên sáng hơn, muốn bạn ở trong ánh sáng trong sạch.

Dolores: Vậy họ sẽ chăm sóc thân thể tôi, để tôi có thể tiếp tục làm việc này?

Alice: Đó là điều họ muốn, bạn trở nên sáng hơn. Bạn sẽ trở nên giống như một bản thân tinh thể. Họ đang làm lại toàn bộ thân thể bạn. Họ đang làm não bạn.

Từ lúc bắt đầu công việc này, tôi đã được cho biết chuyện đó. Trước khi tôi đi khắp nơi, họ cũng đã nói tôi sẽ đến rất nhiều đất nước, mỗi nơi tôi đến đều lưu lại một phần năng lượng của tôi. Tôi sẽ không bối rối mà sức cùng lực kiệt, thậm chí không có cảm giác, nhưng những người khác sẽ cảm nhận được năng lượng mà tôi để lại. Họ cũng nói sách của tôi sẽ mang theo một năng lượng mà người khác có thể cảm thấy. Xem ra có rất nhiều sự việc xảy ra dưới tình trạng ý thức chúng ta không phát hiện.

Chương 27

Lối Vào

Pamela muốn thăm dò sự kiện cô ấy cho là trải nghiệm UFO. Cô ấy nhớ trông thấy một thứ như UFO, nhưng không biết có xảy ra chuyện khác hay không.

Tôi mang cô ấy trở lại đêm đó, cô ấy tiến vào thời điểm đang lái xe về nhà. Cô ấy thấy trên bầu trời có cái gì đó, nhưng rất khó miêu tả rõ ràng. Mới đầu cô ấy cho rằng đó là một ánh sáng trên đồi núi, tiếp theo lại nói: “Không, không phải ánh sáng. Đó là một con tàu nhìn giống vầng trăng lớn. Tôi biết đó thật sự không phải mặt trăng, chỉ có hình dạng của một vầng trăng. Nhưng nó chính là nhìn giống vậy. Nhìn có vẻ như tôi ở trong xe mình, tôi nhớ tôi đậu xe trên làn đường, nhưng tôi cũng biết tôi đã lên chỗ đó. Tôi thấy mình đang lái xe. Tôi thấy mình đang tiếp tục về nhà, nhưng cũng biết tôi đã lên trên đó. Tôi được mang lên tàu vũ trụ. Tôi thậm chí không thể giải thích cái tôi đang thấy.”

Dolores: Giống như đồng thời thân ở hai nơi?

Pamela: Vâng, tôi nhận thấy mình ở trong xe đang trở về nhà, nhưng lại cũng nhận thấy mình không ở trong thân thể. Nhưng tôi biết thân thể về đến nhà. Hiện tại tôi thấy cái thật dài... Tôi không biết chúng là gì, chỉ có thể gọi là “những tia”. Chính là năng lượng với những mũi nhọn trên nó. (khoa tay múa chân mô tả thứ ngang nào đó) Chúng phẳng, nhưng đó là năng lượng. Tôi cho rằng nó không phải kim loại. Tôi nghĩ nó hoàn toàn chính là năng lượng. Có một hạt nhân, nó có một trung tâm nhìn rất tối. Có ánh sáng vàng chói lòa vòng quanh trung tâm. Tôi cũng thấy những tia ánh sáng xuất ra. Phải đến từ đâu đó ở đây, bên trái tôi. Mọi thứ chỉ là năng lượng. Không kết cấu. Mọi thứ nhìn như đang làm việc với nhau, nhưng cũng đang đi vào những phương hướng bất đồng. Tôi thấy có một cái bánh xe lên trên. (qua cô ấy) Lên trên đầu, một bánh xe khổng lồ. Bên kia cũng có thứ gì đó (bên trái), nó phóng ra ánh sáng chói mắt. Đó là ánh

sáng chói lòa. Bạn hầu như không thể nhìn vào vì quá chói. Nó thoát nhìn như - tôi muốn nói "mặt trời", nhưng không chắc nó là gì.

Dolores: Nó có liên quan với bánh xe không?

Pamela: Không, không thấy bánh xe nữa. Chỉ có ánh sáng chói lòa này. Tôi vốn nghĩ về chiếc tàu vũ trụ, và đây là nơi nó mang tôi tới, trở lại chỗ này. Nơi tôi thuộc về.

Dolores: Tại sao bạn cảm thấy như vậy?

Pamela: Vì tôi cảm thấy rất thoải mái. Đây là chính tôi, ánh sáng đó. Bất luận nơi này ở đâu, bất luận nó tồn tại ở đâu, đó chính là nhà của tôi. Tôi chính là ánh sáng này. Nó đang phóng chiếu - như những mũi giáo, hoặc những sự phát xạ to lớn đang xuất ra. Tôi thật sự không biết nó đang làm gì, nhưng nó vô cùng sáng và thoải mái, có rất nhiều năng lượng ở đó. Nơi này có rất nhiều sinh mệnh và họ toàn bộ là năng lượng. Họ là một tất cả.

Dolores: Bạn cảm thấy bạn trước kia có ở nơi này?

Pamela: Ồ, phải. Tôi rất quen thuộc với nơi này. Nó lấp lánh. Tôi nghĩ không ra có thứ gì tương tự có thể giải thích. Nó chính là ở đó.

Dolores: Là ở bên trong tàu vũ trụ hay phi thuyền này?

Pamela: Không phải. Tôi thậm chí không biết làm thế nào con tàu vũ trụ kia có liên quan với chuyện này. Nhưng tôi vừa lên tàu thì thấy những tia này - trông như những tia hướng xuống một góc độ nào đó - rồi có những tia dẫn đi từ ánh sáng chói lòa đó, nhà đó. Nó chính là nhà, mọi thứ bình an và không thể tin được ở đây. Nó chỉ làm sáng lên mọi thứ. Chỗ đó tràn ngập năng lượng, mà nó là một tất cả. Bạn chỉ trở nên chia tách khi rời khỏi không gian đó. Nhưng, trong thân thể ở đây, tôi có thể cảm thấy mọi thứ đều thuộc phân tử. Giống như bạn có thể cảm thấy mọi phân tử cấu thành nơi này. Tôi cũng có thể cảm thấy có một sự kết nối giữa hai bên, nhưng không biết nó được kết nối như thế nào.

Dolores: Giữa thân thể và nơi đó?

Pamela: Và ánh sáng. Đó là một khía cạnh của nó. Tôi đoán bạn sẽ gọi thân thể là một mảnh của nó.

Dolores: Nhưng bạn nói nơi đó đã không phải tàu vũ trụ hay phi thuyền nữa?

Pamela: Đây là một nơi khác. Tàu là cổng portal tiến vào nơi này, như một điểm xuất phát. Bạn vừa lên tàu vũ trụ thì sẽ được mang đến nơi này. Cho nên đây gần như là một hình tam giác, ở đây, rồi ở đó, rồi qua đây. Đó là cách thức kết nối của nó.

Dolores: Đầu tiên bạn phải đến cái chỗ nhìn như mặt trăng.

Pamela: Vâng, nó tựa như một lối vào. Đó chính là nó. Nó (tàu vũ trụ, phi thuyền) chỉ là một lối vào, dẫn tới nơi này. Nơi này là một tất cả. Là toàn thân thể của năng lượng. Đó là một không gian mà tất cả năng lượng đang kết hợp. Chúng tôi rời khỏi nơi này để đi và trải nghiệm thân thể. Những khối cầu đang xuất ra từ ánh sáng mỹ lệ chói lóa kia. Nó chói lóa và lấp lánh.

Dolores: Nhưng bạn hiện tại là ở trong một thân thể trên Trái Đất. Tại sao đêm đó lúc lái xe bạn lại trở về chỗ đó?

Pamela: Chỉ là thăm viếng. (cô ấy trở nên xúc động, giọng nói bắt đầu nghẹn ngào) Tôi cần trở về chỗ đó, chỉ để nhớ về nhà. Chỉ để nhắc nhở tôi. Chỉ để biết mình thuộc về đó. Bạn nghĩ tôi có thể nói cho bạn một cái tên, nhưng không có cái tên vật lý cho chỗ đó. Tôi chỉ có thể nói với bạn, trên Trái Đất họ sẽ gọi là "nhà". Nhưng nó là nhà. Chỉ là một sự nhắc nhở yêu thương.

Dolores: Cho nên đêm đó bạn mới được cho phép trở về?

Pamela: Tôi thường xuyên trở về, chỉ là không nhớ được.

Dolores: Tại sao bạn lại nhớ được đêm đó?

Pamela: Tôi đoán là vì tôi cảm thấy rất vô lực với cái diễn ra, trên hành tinh này. Bởi vì tất cả nỗi buồn và toàn bộ các thứ diễn ra ở đây. Tôi cảm thấy bất lực vì không thể cải thiện tình huống nơi này.

Dolores: Trái Đất là chỗ rất có tính thách thức, phải không?

Pamela: Đôi khi là một nơi xấu xí.

Dolores: Bạn nói còn những người khác ở đó. Bạn có thể nói chuyện cùng họ không?

Pamela: Bạn không cần nói chuyện với họ, vì một khi bạn tới đó, bạn liền hiện thân trong Toàn Thể, mọi người biết và hiểu, giống như một sự phục hưng. Bạn không nói chuyện. Bạn chỉ tồn tại. Bạn biết mọi thứ đều rất tốt. Bạn cũng biết bạn phải ở Trái Đất để giúp đỡ, nhưng cách một thời gian bạn phải trở về chỉ để cảm thụ. Vì khi bạn

vừa xuống Trái Đất này, bạn liền dính mắc với những thứ thế tục, bạn bị kéo về những hướng khác nhau, và bạn cần tái cảm nhận toàn thể kia lần nữa. Bạn cần phải cảm nhận tình yêu và vũ trụ trong ánh sáng. Bạn chính là cần cảm thấy điều đó.

Cho nên, những sinh mệnh thuần khiết ngày thơ chưa từng tới Trái Đất, và được gọi đến đây trong suốt thời gian mà Trái Đất cần, quả thật sẽ có cảm giác cô độc. Tôi từng gặp rất nhiều thân chủ lúc tương tác cùng sinh mệnh trên UFO sẽ khóc lóc đòi đi cùng với họ. Họ không muốn bị bỏ lại đây. Họ cảm thấy rất thân thuộc với những sinh mệnh này, gần gũi hơn cả gia đình của mình ở trên Trái Đất. Nhưng những sinh mệnh kia bình thường sẽ nhắc nhở họ “Bạn vẫn chưa thể đi. Hãy nhớ bạn có sứ mệnh trong người, chưa hoàn thành thì chưa đi được. Nhưng quan trọng nhất chính là, hãy nhớ bạn không bao giờ đơn độc.” Cho nên họ được phép thỉnh thoảng về “nhà” thăm viếng (ý thức sẽ không nhớ, để tránh ký ức có thể quấy nhiễu đến “kế hoạch”) để có thể chịu đựng được cuộc sống trên Trái Đất - điều này rất hợp lý. Nhưng nếu họ nhớ được quá nhiều, sẽ không muốn ở lại đây.

Nhà này nghe có vẻ rất giống cái cách mà Nguồn hay Thượng Đế được miêu tả bởi những người đã trở về nơi đó. Vậy ET cũng có thể giúp nhân loại trở lại chỗ đó sao? Xem ra lúc giám sát, nếu nhận thấy có người rất cần thoáng nhìn lại nơi mình xuất xứ, thì họ sẽ giúp đỡ người kia có một chuyến về thăm nhà ngắn ngủi. Nhân loại sở dĩ trải nghiệm đến cái gọi là trải nghiệm bắt cóc, hiển nhiên có rất nhiều nguyên nhân khác nhau. Chỉ cần có thể hiểu được lý do đích thực, thì mọi người sẽ không cảm thấy đó là chuyện tiêu cực, ngược lại có lẽ sẽ tràn đầy cảm kích vì biết mình được chăm sóc hoàn mỹ và yêu thương như vậy.

Dolores: Nếu nơi đó mỹ lệ như vậy, bạn ở đó lại vui như vậy, tại sao muốn tiến vào thân thể?

Pamela: Vì tôi thật sự cho rằng tôi có thể tạo thành thay đổi.

Dolores: Có người bảo bạn đến sao?

Pamela: Không. Là tự mình chọn đến. Không phải là bạn cảm thấy chán ngán vì tồn tại trong Toàn Thể bởi vì bạn chính là Toàn Thể. Nhưng bạn đi và làm những chuyện khác. Tôi đang thấy toàn bộ một chùm những thứ khác nhau. Tôi không biết những thứ khác đó là gì.

Nhưng bạn đi đến những nơi khác nhau, và tôi đã đến Trái Đất vì tôi muốn giúp đỡ.

Dolores: Bạn từ nơi đó có thể thấy Trái Đất và những chuyện đang xảy ra?

Pamela: Không, tôi không thấy cái đang diễn ra.

Dolores: Vậy bạn làm sao biết Trái Đất cần giúp đỡ?

Pamela: Bạn chính là biết. Đây là một phần của chính bạn. Là một phần của sự biết vì bạn là một phần của Toàn Thể. Bạn là một phần của mọi thứ mà đó là. Bạn là ánh sáng đó. Bạn chỉ là biết. Nhưng Trái Đất cũng không phải một nơi tệ để sống. Chỉ là bạn cần về nhà mọi lúc, sau đó chỉ là biết sự vật có thể tĩnh lặng, đẹp đẽ và hòa bình.

Dolores: Bạn cảm thấy bạn có thể tạo thành thay đổi như thế nào?

Pamela: Tôi không biết. Tôi lại thấy cái cổng portal kia nữa. Là vầng trăng đỏ, bây giờ nó lộn ngược. Cũng chỉ bằng tồn tại ở đây. Chỉ bằng đánh vỡ tần số tiếp diễn ở đây, tôi nghĩ tần số của tôi sẽ tạo thành thay đổi. Có rất nhiều người trong chúng tôi nghĩ như vậy. Nhìn hiện tại xem, nó làm một thay đổi ngay lúc này. Nhưng tần số, năng lượng, khối năng lượng, toàn thể, đây mà hành tinh Trái Đất này đang... kẹt? Đó là từ đúng sao? Nó đã bị kẹt. Nó không thay đổi. Mà có thể tạo thành thay đổi bằng cách cho những mảnh khác nhau tiến vào những nơi khác nhau đục thủng năng lượng đang vận hành trên hành tinh này.

Dolores: Năng lượng hành tinh hầu như trở nên đình trệ? Đây là một từ tốt để hình dung?

Pamela: Vâng, nó kẹt. Đó là cái tôi đã thấy. Những tia ánh sáng kia là những mảnh tiến vào. Các tia đi vào phương hướng bất đồng là năng lượng đã rời đi.

Những mảnh dài đã hướng đến những đầu mút đã đi ra trước khi tôi thấy "nhà". Một khi rời ánh sáng, chúng nhìn không giống ánh sáng nữa. Chúng bắt đầu nhìn hơi nâu, hoặc giống như vật chất hơn. Đây là những năng lượng rời đi để đến những vùng khác, tôi không biết chúng đi đâu. Một số đi vào Trái Đất, thâm nhập xuống vào Toàn Thể, khối. Chúng sẽ làm ra những cái lỗ chia cách năng lượng. Vâng, chính là như vậy. Đó chính là cái tạo thành thay đổi. Mỗi lần có những chùm rời khỏi, nhưng tôi không biết phần còn lại của chúng đi đâu.

Một số chúng tôi đi vào Trái Đất, nhưng tất cả chúng tôi đi đến những nơi khác nhau.

Dolores: Còn năng lượng của những sinh mệnh đang ở trên Trái Đất? Chẳng lẽ họ không thể tạo thành thay đổi?

Pamela: Họ mắc kẹt. Họ làm cùng một chuyện quá lâu, nên họ mắc kẹt.

Đặc biệt nếu họ từng trải qua vô số cuộc đời trên Trái Đất, lâm vào nghiệp lực. Cho nên tôi nói "Họ mang theo quá nhiều đồ và rác." Họ cần buông bỏ tất cả những thứ này thì mới có thể bắt đầu thay đổi. Tôi có rất rất nhiều thân chủ không thể phóng thích nghiệp, rất nhiều thứ vây mù mắt họ ở đây. Họ nói "Làm sao tôi có thể tha thứ cho anh ta (hoặc cô ta)? Cô không biết họ đã làm gì với tôi." Hiển nhiên, chỉ cần thái độ đó không thay đổi, họ sẽ bị mắc kẹt, không thể tạo ra hay tham dự thay đổi vô cùng-cần thiết.

Pamela: Cho nên chúng tôi cần khoan đục cái đang duy trì, như thế năng lượng có thể phân tán. Đó là cách thức duy nhất có thể tạo thành thay đổi. Giống như nếu bạn có một cục gì đó to to - nó chính là như vậy, một cái cục. Nếu bạn gửi các mảnh xuyên vào trong nó, kết cấu của nó sẽ vỡ ra, và sau đó năng lượng sẽ bắt đầu khác đi.

Dolores: Đây là chuyện bạn quyết định phải làm.

Pamela: Lúc tôi rời khỏi ánh sáng, đó chỉ là nơi tôi đã đến. Những người khác cũng vậy.

Dolores: Đây là lần đầu tiên bạn có thân thể sao?

Pamela: Không phải, nhưng tôi không thấy mình trước kia từng có bộ dạng này. Tôi thấy mình là vật chất, dày hơn năng lượng, nhưng tôi không thấy mình nhìn như thân thể tôi đang sống trong hiện tại. Tôi không thấy mình giống như bây giờ. Tôi đang nhìn. (dừng) Tôi không thấy thể vật lý. Tôi thấy vật chất. Tôi thấy thứ như mảnh phim, năng lượng ether, nhưng không thấy vật chất đặc. Nó khác với thân thể Trái Đất.

Dolores: Nó khác với nơi xuất xứ của bạn.

Pamela: Ô, phải. Nơi xuất xứ của tôi... tôi không thể giải thích chính xác cảm giác và trạng thái hưng phấn vì nó chỉ là tuyệt vời. Nó là ánh sáng, nó trong sạch và nó cao. Mọi người là một, hay mọi thứ là một.

Tất cả năng lượng đều là một, mọi thứ đều cộng sinh. Tôi nghĩ hẳn có thể giải thích như vậy. Sau đó khi bạn bắt đầu rời khỏi, bạn sẽ cảm thấy không thoải mái, nhưng toàn bộ chúng ta đều đi. Chúng ta có thể tiến vào những cõi giới (realms) khác đồng thời có được hình thể. Tôi có thể thấy những hình thể, nhưng chúng không dày giống như vậy. Chúng không đặc như vậy.

Dolores: Bạn có thể thấy những loại hình thể nào?

Pamela: Tôi thấy hàng hàng dãy dãy của hình thể, thật sự, một số vừa gầy vừa cao, một số chỉ là tấm phim mỏng, một số như làn khói. Nhìn như sự vật đang bắt đầu đi vào lại hạt nhân, vào một quả cầu. Mỗi khi nó bắt đầu như vậy, nhìn có vẻ luôn tối. Nó sẽ trở nên đậm đặc và thực, bạn không thể nhìn xuyên thấu nó nữa.

Dolores: Bạn nghĩ mình đã thử nghiệm ít hay nhiều với hình thể và vật chất bất đồng?

Pamela: Tất cả chúng ta làm như vậy. Chúng ta đi và trải nghiệm, xem chúng ta có thể sống ở đâu. Có thể làm tốt nhất ở đâu. Thoải mái nhất ở đâu.

Dolores: Bạn không thích một vài nơi?

Pamela: Trên thực tế, khi tôi nhìn vào chúng, ở đâu nhìn cũng tốt. Tôi nghĩ cái tốt nhất là nơi bạn không có hình thể đặc rắn, nhưng bạn có đủ hình thể mà có thể di chuyển, bay lượn và lơ lửng. Nhìn giống như tất cả các nơi mà tôi từng ở, nhưng Trái Đất là đậm đặc nhất. Nó chính là nơi có nhiều trải nghiệm.

Dolores: Rất nhiều bài học. Rất nhiều thứ để học?

Pamela: Vâng. Tôi chỉ không thấy học tất cả những thứ đó là cần thiết như thế nào. Có lẽ khi trở về tôi, sẽ càng hiểu rõ hơn.

Dolores: Như vậy, thân thể Pamela này là thân thể vật lý đầu tiên bạn tiến vào?

Pamela: Tôi cảm thấy đây là thân thể vật lý đầu tiên tôi có giống như vậy. Cảm giác rất khác. Cảm thấy không thật sự tốt. Những thân thể khác đều không có hạn chế. Bạn có thể tự do di chuyển, ở thân thể này, bạn bị kẹt. Kẹt thì không tốt. Bạn biết mình có thể làm nhiều hơn.

Dolores: Pamela nói lúc vẫn còn là trẻ con, cô ấy có thể khiến các thứ bay lên không và di chuyển chúng.

Pamela: Đúng, đó là thời gian vui vẻ, khi bạn còn nhỏ. Cô ấy cũng có thể xuyên qua các thứ mà bạn nghĩ là thể rắn. Nhưng bây giờ cô ấy đã không thể làm nữa. (xúc động) Tôi không biết cái gì đã xảy ra. Bởi vì bạn không thể làm chính bạn, cho nên không vui vẻ khi ở đây. Bạn phải làm cái mà mỗi người làm, không thể làm những thứ bạn biết mình có thể làm. Lúc vẫn còn là một đứa trẻ, cô ấy biết mình có thể làm được những thứ kia. Cô ấy bây giờ vẫn biết mình có thể, nhưng nó chính là không còn tác dụng nữa. Đây cũng có liên quan với niềm tin. Khi cô ấy lên chỗ đó, vì năng lượng bất đồng, cho nên không bị kẹt. Bạn có thể di chuyển khắp nơi, có thể nhìn, có thể cảm nhận. Bạn có thể làm tất cả những thứ bạn không thể làm lúc kẹt trong thân thể. Khi bạn xuống nơi này, bạn bắt đầu nghĩ mình có thể làm cái này cái kia, và bạn có thể làm nó. Sau đó bạn bắt đầu thử tạo thành thay đổi, và đó là nơi vấn đề xuất hiện. Đó là lý do tôi phải trở lại ánh sáng, để tôi có thể nhớ và được nhắc nhở về nó.

Dolores: Cho nên cô ấy phải hiểu được, cô ấy không thể cố đi thay đổi mọi người.

Pamela: Vâng, đó không phải cái là tất cả về cô ấy. Đó không phải năng lượng của cô ấy. Năng lượng của cô ấy chỉ là làm chính mình. Mọi thứ chỉ hoàn mỹ ở đó. Sâu trong nội tâm cô ấy biết những thứ đó. Chỉ là cô ấy không thực hành cái cô ấy biết. Điều này thật sự đang kéo xé bạn ra - Mỗi khi bạn biết cái gì đó, sau đó lại liên tục cố làm thứ khác. Đó là chỗ xuất phát của tất cả các vấn đề vật lý. Chúng ta vẫn cố phủ nhận điều mà chúng ta ở đây vì nó. Có rất nhiều người của chúng tôi ở đây. Còn có người từ những nơi khác cũng đang ở đây, giúp đỡ. Có rất nhiều người.

Dolores: Họ đều đến vì cùng một mục đích?

Pamela: Không. Rất nhiều người - Họ không phải con người - Phải nói rất nhiều năng lượng đã đến đây để cảm nhận nó cảm giác như thế nào. Một số xuống để học. Tôi nghĩ tất cả họ đều có lý do của riêng mình. Tôi không hiểu biết những năng lượng của họ. Hiện tại cảm giác như họ đã đến giúp đỡ theo cách của riêng mình. Tôi muốn nói, vâng, quả thật là thế.

Dolores: Toàn bộ họ đều đến từ cùng một nơi?

Pamela:Ồ, không. Rất nhiều nơi.

Dolores: Vậy họ không phải đều đến từ vùng năng lượng kia?

Pamela: Ô, không phải. Tôi đang thấy một nơi nhìn như vật chất phản chiếu, phát ra ánh sáng hơi xanh lục. Thỉnh thoảng nó nhìn như một trần nhà nhon nhon. Thỉnh thoảng nó nhìn sẽ tiếp tục như vậy cho đến vĩnh hằng. Rất nhiều năng lượng đến từ nơi vật chất phản chiếu này. Tôi không biết chỗ đó ở đâu, nó rất xa. Tôi cảm nhận được những năng lượng đó. Tôi cũng đang thấy một nơi khác. Ô - nơi này nhìn không thật sự tốt, vì nó có bóng tối bao quanh. Nó là một vùng tối, những năng lượng đó không thật sự tốt. Nhưng năng lượng từ vật chất phản chiếu đang đến để giúp đỡ.

Dolores: Rất nhiều năng lượng đó đều là lần đầu tiên tiến vào thân thể vật lý sao?

Pamela: Để tôi xem. (dừng) Một số. Cái tôi có được là, khi chúng ta ở trạng thái năng lượng, chúng ta đều cảm thấy mình có thể giúp đỡ, bất kể chúng ta đến đâu. Chúng ta đều chọn tách ra, ở thời điểm bất đồng đi đến những nơi khác nhau, bởi vì chúng ta cảm thấy năng lượng của mình sẽ là một tài sản tới nơi chúng ta sẽ đến. Hầu hết thời gian, tôi sẽ nói nó là vậy. Cho nên cái tôi đang có được là chúng ta - tôi nói "chúng ta" vì toàn bộ đều là năng lượng - Chúng ta đến nhiều nơi khác nhau chỗ mà chúng ta nghĩ mình có thể nâng cao, hoặc trải nghiệm cái chúng ta không có trải nghiệm trước đó.

Dolores: Tất nhiên, khi các bạn xuống nơi này, tình huống không giống, phải không?

Pamela: Ô, vô cùng khác. Rất khác.

Dolores: Chủ yếu là vì con người không nhớ được gì một khi đã tiến vào thân thể vật lý.

Pamela: Bạn hầu như cắt khỏi người mà bạn là. Tôi thường hay quay lại. Tôi vừa nhớ ra tôi thường hay quay lại. Tôi nhớ rằng đợi để quay lại và ở lại đây. Tôi không biết là ai nói với mình, hoặc có lẽ là tôi nói với mình tôi cần ở lại đây. Là tôi. Không có họ. Tôi cần ở lại, làm chuyện tôi tới đây để làm. Nếu tôi có thể cắt ngăn nó, tôi sẽ ở ngoài nơi này một thời gian dài về trước. Tôi vốn sẽ đi, nhưng đó không phải cái là tất cả về năng lượng. Tôi biết đó không phải cái là tất cả về nó. Chỉ là khi bạn tới Trái Đất và dính dáng xuống đó, bạn cảm thấy giống như "Tôi không muốn ở đó. Nơi này xấu xí. Tôi muốn rời đi." Nhưng không

phải dễ dàng như vậy. Tôi đang thấy chính là, năng lượng chúng ta bỏ lại sau lưng không để chúng ta trở về, vì nó cần trải nghiệm điều đó, cảm giác nó.

Dolores: Nó cần trải nghiệm?

Pamela: Tôi đang nhận được chính là, tôi muốn trải nghiệm điều này. Tưởng tượng điều đó. Nhưng đó là cái tôi có được.

Dolores: Bạn không thể trở về trước khi làm xong công việc. (Vâng) Nhưng Pamela nhớ hoặc cảm nhận được rất nhiều chuyện, cô ấy nghĩ đó có liên quan với ET và tàu không gian. Bạn nói nghe có vẻ không phải.

Pamela: Để tôi hiểu tình hình một chút. (dừng) Hiện tại tôi thấy rất nhiều tàu vũ trụ.Ồ. Bạn biết đó là gì? Chúng tôi thỉnh thoảng chính là dùng cách thức này du hành. Đó là con tàu mà chúng tôi du hành trong đó. Tôi thì không. Tôi nói “chúng tôi” là vì tôi nghĩ đến những người đã tới - chúng tôi không có bất kỳ con tàu nào khi đến Trái Đất. Chúng tôi chỉ xuống trong hình thể năng lượng của mình. Tôi đang thấy một đứa trẻ sơ sinh bé nhỏ, rất nhỏ. Không phải rất thú vị sao? Chúng tôi là năng lượng khổng lồ như vậy, lại xuống và tiến vào thân thể trẻ sơ sinh bé nhỏ, vô cùng nhỏ này. Thật sự khó mà tin được, vậy năng lượng còn lại sẽ đi đâu?

Dolores: Bạn phải được cho phép để tiến vào đứa trẻ sơ sinh?

Pamela: Mọi thứ đều hoạt động tốt, bằng một cách nào đó. Tôi không thấy được đó.

Dolores: Tôi nghĩ phải có nguyên tắc hay quy định gì đi.

Pamela: Có hướng dẫn. Mọi thứ đều có hướng dẫn. Tôi không thấy được đó.

Dolores: Như vậy mục đích du hành lên tàu vũ trụ là gì?

Pamela: Đó sẽ đi đến những nơi khác - nơi bạn cần du hành với loại năng lượng của chính mình. Bởi vì nơi chúng tôi ở, chính là khi tôi nói tôi có thể thấy quả cầu ánh sáng khổng lồ đẹp đẽ rạng ngời - đó là một năng lượng đặc thù. Đó là năng lượng nhà. Cho nên khi bạn du hành ra khỏi cõi giới (realm) của mình, bạn cần du hành trong một con tàu mà nó là của năng lượng bạn sống trong, là bạn.

Tôi cũng từng nghe rằng năng lượng đơn nhất này phải được kiểm soát, bằng không nó sẽ dung hợp với những năng lượng khác mà nó băng qua. Đó là một loại bảo vệ. Cho nên rất nhiều sinh mệnh du hành trên UFO là sinh mệnh ánh sáng. Rất nhiều người trong họ đều có năng lực thay đổi hình dáng của mình để hợp với hoàn cảnh xung quanh mà họ tìm bản thân trong đó.

Dolores: Cô ấy làm điều đó trong thân thể vật lý?

Pamela: Không phải. Đó chỉ là một phần khác của cô ấy đang du hành. (lĩnh hội) Chính là như vậy. Cô ấy kết nối chặt chẽ với những phần khác, cho nên cảm thấy được những phần khác đang làm những thứ kia, nhưng cô ấy không có được toàn bộ bức tranh. Tôi hiện tại thấy một phần của cô ấy du hành trong tàu vũ trụ đến một chỗ có những cây cột rất rất cao. Đây là tinh thể, và những sinh mệnh năng lượng. Đó không phải nơi xuất xứ của cô ấy, cho nên cô ấy phải du hành tới đó trong năng lượng của mình. Tôi không biết cô ấy làm gì ở đó. Trên thực tế, đó không phải một "cô ấy".

Dolores: Nhưng đó là một phần khác của cô ấy? (Vâng) Như thể khi cô ấy chia tách từ ánh sáng nhà, chỗ nhà, đã đi vào những mảnh khác nhau?

Pamela: Vâng, có rất nhiều mảnh bất đồng.

Dolores: Một mảnh trong đó là Pamela?

Pamela: Chúng đều là cùng một mảnh, giống như khi những tia sáng chia tách khỏi toàn thể. Tia sáng sau đó có thể đi vào nhiều cảnh giới khác nhau trong những cõi giới (realms) khác nhau để có những trải nghiệm khác nhau. Không biết tại sao, tôi không thể kết nối với tất cả chúng. Tôi chỉ biết đó là cái xảy ra. Từng có một cái băng đặt quanh đầu cô ấy. Cảm thấy như quanh đầu thắt chặt. (khoa tay múa chân biểu đạt thứ ngang trán kia) Nó phong tỏa sự kết nối. Làm cho cô ấy không dính dáng với những phần khác. Tôi đoán cô ấy không nên biết. Chỉ cần biết rằng còn có những phần khác đang hoạt động, những năng lượng khác đang vận hành. Nó nên là một sự an ủi khi biết tất cả đều ổn. Mọi thứ đều ở trong trật tự hoàn mỹ. Tất cả các phần đều đang làm việc cùng nhau và làm cái họ nên làm, họ sẽ về cùng nhau sớm thôi. Đó là thông điệp, nó nên là một sự an ủi.

Dolores: Bạn biết nhân loại như thế nào. Nếu họ không hiểu gì đó, sẽ cảm thấy sợ hãi hay phóng đại nó.

Pamela: Bạn biết nó là gì? Đó là bởi vì sự giới hạn ở đây. Tôi nghĩ một khi bạn rời khỏi thân thể, bạn là chính bạn, và bạn hoàn toàn kết nối. Như một nỗi sợ lớn. Bạn có thể là một củ cà rốt hay khoai tây, nhưng bạn vẫn là một phần của súp và kết nối tất cả. Khi bạn bị lấy ra khỏi súp, đặt ở những nơi hay địa điểm khác, bạn bị chia cách khỏi toàn thể, bạn không hiểu và lẫn lộn. Tình trạng hoang mang, không hợp tình hợp lý. Nhưng một khi bạn về đến nhà, hay trở lại cùng nhau một lần nữa, như vậy bạn biết mọi thứ đều ổn và đang ở trong phương thức mà nó nên ở.

Dolores: Như vậy khi cô ấy cho rằng mình có trải nghiệm tàu vũ trụ và ET, cô ấy chỉ là nhận được ký ức hay trải nghiệm từ một phần khác của cô ấy.

Pamela: Vâng, sự việc chính là như vậy.

Dolores: Cô ấy rất tò mò với implant. Bạn có biết trong cơ thể cô ấy có implant không?

Pamela: Biết, là có implant. Một ở huyết Thái Dương, một ở bả vai bên phải.

Dolores: Ai đặt vào? Hoặc chúng ta nói thế này đi, chúng làm sao vào được?

Pamela: Trên thực tế, khi cô ấy tiến vào thì đã có chúng, chúng thuộc năng lượng từ nơi xuất xứ của cô ấy, vẫn luôn ở đó. Mấy năm gần đây cô ấy bắt đầu tò mò, nhưng cô ấy biết chúng không có vấn đề.

Dolores: Tôi ở trong công việc biết được, những sinh mệnh khác sẽ vì các nguyên nhân bất đồng mà đặt implant vào cơ thể người.

Pamela: Không, tôi không có nó từ những sinh mệnh khác, chúng đến từ nơi xuất xứ của cô ấy.

Dolores: Chúng có mục đích gì?

Pamela: Đó là thông tin cô ấy có thể kêu gọi. Giúp cô ấy xác định những cổng portal, như thế cô ấy biết làm thế nào về đến nhà.

Dolores: Nghe có vẻ như chúng được đặt vào khi cô ấy đến đây, để cô ấy sẽ không bị lạc. Hình dung như vậy được không?

Pamela: Vâng, đó là cách miêu tả chính xác.

Dolores: Như vậy cô ấy sẽ không bị lạc trong vật lý, cho phép cô ấy tìm những cổng portal để về nhà.

Pamela: Vâng. Đây thật sự rất tốt. Cũng nhắc nhở cô ấy mình là ai. Họ vừa nói với tôi, mỗi khi cô ấy cảm thấy huyết Thái Dương và vai phải ngứa khiến cô ấy chú ý chúng, đó chính là lúc cô ấy có nhiều tiếp xúc với nhà hơn. Tôi nghĩ cô ấy không biết điều đó.

Dolores: Tôi đã thấy rất nhiều loại hình con người. Cô ấy chính là loại hình khác biệt mà tôi từng hợp tác?

Pamela: Không phải, tôi nghĩ bạn từng làm việc với rất nhiều người chúng tôi.

Dolores: Tất nhiên. Họ nói với tôi đừng đặt những người này chung với nhau.

Pamela: Đúng. Họ ở riêng sẽ tốt hơn. Họ tụ họp cùng một chỗ sẽ cường hóa nhu cầu trở về. Nhưng bọn họ cần ở lại đây.

Dolores: Có người nói với tôi, nếu họ liên hệ với nhau, năng lượng sẽ bị pha loãng.

Pamela: Sẽ bị pha loãng.

Dolores: Họ nói tôi sẽ gặp một số, nhưng tôi không bao giờ xác định được. Đó là loại hình của năng lượng.

Pamela: Đó là loại hình năng lượng khác biệt. Năng lượng có rất nhiều loại hình. Chúng ta đến từ những nơi khác nhau; chúng ta giữ những thứ khác nhau làm nên những phần với toàn thể. Trước đây tôi chưa từng gặp phần mà tôi đến từ. Tôi cảm thấy bạn từng gặp. Tôi nghĩ ở trên Trái Đất, những năng lượng đó không cần tiếp xúc với nhau, họ ở một mình sẽ mạnh hơn.

Dolores: Có người so sánh thế này với, nói họ giống như hai con sóng trên biển cả.

Pamela: Đúng. Họ đi tới những hướng khác nhau.

Dolores: Nhưng mỗi khi những con sóng giao thoa với nhau, sức mạnh của chúng sẽ bị suy yếu.

Pamela: Sau đó họ sẽ bắt đầu đi cùng một hướng.

Dolores: Cho nên đây là lý do tôi có thể biết họ, nhưng không nên để cho bọn họ tiếp xúc với nhau. (Vâng) Cho dù họ cảm thấy rất cô đơn.

Pamela: Tôi ở trong thân thể Pamela cũng không cảm thấy cô đơn. Tôi ở một mình cảm thấy rất mạnh. Tôi lúc ở một mình càng có sức mạnh hơn lúc hòa lẫn với nhân loại, bởi vì họ nhìn có vẻ rất tán loạn. Họ quá dính mắc với những thứ hiện diện trên hành tinh của mình, họ quên mất mình là ai. Thân thể Pamela này, khi cô ấy một mình, cô ấy sẽ nhớ và cảm thấy rất mạnh. Nhưng khi cô ấy ở cùng những người khác, bắt đầu làm những thứ con người làm, nó kéo cô ấy theo những hướng mà cô ấy không thấy thoải mái. Đó là lý do cô ấy thích một mình.

Dolores: Nhưng khi cô ấy lần đầu tiên thấy ánh sáng kia, cô ấy muốn trở về. Cho nên tôi nghĩ rằng cô ấy rất cô đơn.

Pamela: Đó là một cảm giác đường cùng, giống như bạn không thể đợi nữa để về nhà. Có rất nhiều thực thể từ các chỗ khác nhau trong vũ trụ đi vào Trái Đất, họ đến để giúp đỡ và phân tán năng lượng ở đây. Đây là vô cùng cần thiết.

Chương 28

Lời Nói Của Một Khía Cảnh Khác (Cao Hơn?)

Tôi miên lần này làm ở buổi làm mẫu trong lớp của tôi tại đại học Tây Bắc New Mexico, Santa Fe, bang New Mexico. Ngôi trường này rất đặc biệt vì nó cung cấp khóa bốn năm trong tất cả những phương diện y học xen kẽ và trị liệu tự nhiên.

Jane là cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, cũng là nhà trị liệu tâm linh đang trở nên có tiếng. Cô ấy sinh ra đã có rất nhiều thiên phú, khác với những đứa trẻ cùng loại chính là, những khả năng đó chưa từng bị áp chế và lãng quên, cô ấy vẫn luôn sử dụng chúng.

Thông tin Jane muốn biết nhất là về khởi nguyên của cô ấy. Đây cũng là một vấn đề thông thường, "Tôi từ đâu tới đây?" Tất nhiên, đáp án luôn luôn giống nhau. Mọi người cho rằng họ đến từ một hành tinh nhà xác định, nhưng đây chỉ là một bước chân trong hành trình dài đằng đằng của họ. Chúng ta đều đến từ cùng một nơi khi được sáng tạo ra bởi Thượng Đế (hay Nguồn), cũng đưa chúng ta ra ngoài trải nghiệm những hành trình của chúng ta. Jane cũng muốn biết thông tin về lộ trình cuộc đời cô ấy.

Lúc xuống từ đám mây, cô ấy không phải xuống Trái Đất, ngược lại hướng lên trên. Cô ấy tiến vào những ngôi sao, cảm xúc kích động. Cô ấy nói mình có cảm giác như về đến nhà, "Vì đó là nơi từ đó mà tôi đến." Cô ấy nói mình nhớ chỗ đó, nếu có thể tìm lại được thì sẽ rất vui, thế là cô ấy đi tới phía bắc như mình mong muốn, thấy mình được tinh thể trên bầu trời vây quanh. Sau đó cô ấy rất nhanh xuyên qua không gian, đi tới nơi mình tìm kiếm.

Cô ấy thấy phía xa có mấy con tàu vũ trụ bay tới. "Chúng thoát nhìn nhỏ và tròn, đen và bạc. Chúng đến chào đón tôi, nhưng chúng không phải thật sự đến từ nơi xuất xứ của tôi... Họ chỉ là người tiếp đón." Tiếp đó cô ấy cảm thấy mình đột ngột bị hút vào một con tàu vũ trụ trong đó. Kế tiếp xảy ra hiện tượng kỳ quái mà tôi từng trải qua. Tôi trước giờ đều chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ gặp chuyện bất thường, với tôi mà nói, những chuyện thế này cũng không hiếm thấy. Nhưng với một lớp

học mà nói, đây sẽ làm bọn họ rất khiếp sợ. Giữa quá trình thôi miên, có một giọng nói khác xuất hiện, xem tình hình, tôi không phải nói chuyện cùng Jane, mà là một loại thực thể ở trên con tàu đó. Khi chuyện như vậy xảy ra, tôi chính là thuận theo tự nhiên.

Dolores: Bạn thấy gì trong tàu vũ trụ?

Jane: (lộn xộn) Tôi không hiểu ngôn ngữ của bạn.

Tôi cho vài định hướng, nó sẽ hiểu được lời nói của tôi, cũng có thể cùng tôi trao đổi. "Bạn có thể tiếp nối với não của Jane để hiểu được điều tôi nói không? Tôi thật sự rất muốn nói chuyện với bạn. Bạn có thể chấp nhận không?" Nó đồng ý. Tôi giải thích với nó tôi biết nó bình thường trao đổi bằng tâm trí chứ không sử dụng ngôn ngữ. Nhưng bất kể thế nào, chúng ta cũng phải sử dụng ngôn ngữ. "Tôi hy vọng bạn cảm thấy thoải mái, tôi hy vọng chúng ta có thể trao đổi. Bạn có thể không?" Nó đồng ý, tôi bắt đầu hỏi.

Dolores: Chúng tôi đang tìm thông tin. Bạn có thể nói với chúng tôi về nơi này không? (Có thể) Đó là một chiếc tàu nhỏ?

Jane: Phải. Nó rất nhỏ, thời gian tôi ở đây không nhiều. Nó chỉ sử dụng để đi qua đi lại. Bên trong thoát nhìn giống như bên trong máy bay nhỏ, ngoại trừ không có ghế ngồi. Có một nhà bếp kim loại nhỏ. Tôi không xác định phải giải thích sao. Tôi có thể chuẩn bị đồ ăn ở đây, nhưng tôi không phải thật sự hiểu rõ nhà bếp này.

Dolores: Nếu nó là nhà bếp, vậy bạn phải ăn cái gì đó sao?

Jane: Tôi không cần ăn... Tôi không biết giải thích sao, nhân loại gọi nó là đồ ăn, nhưng chúng tôi tạo ra khoáng vật... Không, đó không phải từ chính xác. Chúng tôi chính là tạo ra thứ mà cấu tạo của chúng tôi sử dụng cho năng lượng. Tôi không thể giải thích. Tôi chỉ cảm thấy nó, nhưng tôi được yêu cầu để... Có người cần biết thông tin này bởi vì họ cần làm việc với năng lượng đó.

Tôi bảo cô ấy miêu tả thân thể mình. "Tôi nhìn không giống bất cứ thứ gì. Tôi không thấy được chính mình. Tôi cảm thấy như một năng lượng... Nhân loại gọi nó là khối cầu. Tuy nhiên, chúng tôi có thể biến thành bất cứ hình dạng gì, đây tùy thuộc vào nơi chúng tôi du hành đến."

Dolores: Bạn là biến hình khi mình muốn hay khi hoàn cảnh...

Jane: Chỉ ở lúc cần thiết. Chúng tôi không lạm dụng năng lực của mình.

Dolores: Bạn có từng có một thân thể vật lý nào không?

Jane: Có, tôi quen thuộc với thân thể vật lý. Tôi không hiểu, nhưng tôi biết cảm giác này từ khi còn là trẻ con, thân thể tôi sẽ biến thành năng lượng. Sau đó tôi sẽ biến mất.

Dolores: Cho nên bạn quả thật từng có thân thể.

Jane: Phải. Tôi từng có rất nhiều hình dáng.

Dolores: Đó là khả năng của các bạn sao? (Vâng) Có thể bắt đầu từ một thể vật lý, sau đó thay đổi? (Vâng)Ồ, như vậy rất tuyệt. Vậy bạn hiện tại không cần thân thể nữa. Bạn chính là trở thành năng lượng? (Vâng) Ừm, bạn làm gì khi là năng lượng?

Jane: Chúng tôi dạy, chúng tôi làm rất nhiều thứ. Có rất nhiều công việc phải làm trong vũ trụ vì sinh mệnh nhân loại làm nhiều loạn rất nhiều thứ.

Dolores: (cười)Ồ, tôi tin điều đó.

Jane: Khi bọn họ phóng năng lượng của mình ra, chúng tôi phải căn chỉnh lại những ngôi sao, chúng tôi phải lấy khí thể của họ ra. Tôi không hiểu họ phóng ra năng lượng gì. Những năng lượng xa lạ đó tiến vào vũ trụ, ô nhiễm toàn vũ trụ. Rất nhiều loạn.

Dolores: Nó là đến từ nhân loại sao? (Phải) Bạn ở gần Trái Đất? (Không) Vậy nó kéo tới nơi rất xa? (Phải) Họ đang phóng ra thứ gì đó giống như tiêu cực?

(Jane bắt đầu khóc lên) Rất khó xử lý phải không? Bạn phải làm sạch nhiễu loạn. Công việc của bạn rất quan trọng. Tại sao nó khiến bạn xúc động?

Jane: Ôi, tôi chính là không hiểu tại sao tất cả nhân loại không hiểu cái mà họ đang làm với chúng tôi. Họ dùng sai giả kim thuật của mình trên hành tinh. Họ đang tạo ra hóa chất lan tỏa đến những vũ trụ khác, họ không biết điều này.

Dolores: Họ không nhận ra nó không chỉ bao hàm trong thế giới của chính họ.

Jane: Chính xác.

Dolores: Chúng lan ra ảnh hưởng đến thế giới của bạn?

Jane: Tôi không có một thế giới, tôi chỉ thuộc về vũ trụ.

Dolores: Bạn từng có phải không?

Jane: Vâng... (khóc) Trước khi nó bị hủy diệt.

Dolores: Nói với tôi chuyện gì đã xảy ra.

Jane: Tôi sống trên hành tinh tinh thể. Khí thể quá mạnh hòa tan hành tinh. Chúng tôi phải tạo ra tàu vũ trụ để có thể đi tới đâu đó.

Dolores: Tại sao lại hòa tan?

Jane: Đó là khí thể từ thế giới nhân loại. Chúng quá mạnh, làm tan nó.

Dolores: Khí thể tích tụ thành sau một khoảng thời gian?

Jane: Phải. Nó phá hủy rất nhiều hành tinh, cho nên chúng tôi cũng phải cứu viện rất nhiều người. Có rất nhiều sinh mệnh khác ở những hành tinh khác. Chúng tôi tập hợp rất nhiều sinh mệnh khác nhau.

Dolores: Vậy nó đã hủy diệt rất nhiều hành tinh?

Jane: Đúng, nó vẫn đang phá hủy, chúng tôi vẫn đang cố gắng...

Dolores: Ý của bạn là năng lượng vẫn rỉ ra ngoài?

Jane: Phải, chúng tôi thử lọc và cố gắng tu bổ nó, nhưng bọn họ vẫn cứ làm những chuyện khiến tầng ozone mở ra và nó ra ngoài... (thở sâu) Cực kỳ nhiều loạn. Có nhiều chuyện cần xử lý như vậy.

Dolores: Lúc hành tinh bạn bị hủy diệt, bạn nói bạn đã rời khỏi đó?

Jane: Chúng tôi kiến thiết một con tàu, cho nên chúng tôi có thể rời khỏi và tiếp tục làm công việc của mình. Sau đó chúng tôi phát hiện chúng tôi không còn hành tinh nữa.

Dolores: Lúc ở trên thuyền các bạn có thân thể vật lý không?

Jane: Có một cấu trúc.

Dolores: Như vậy tại sao các bạn quyết định không ở trong thể vật lý nữa?

Jane: Chúng tôi không cần nữa. Ở một phương diện nào đó, mất đi hành tinh cũng là phúc, bởi vì lúc ấy chúng tôi đã tiến hóa đến giai đoạn không còn cần nhà nữa. Hơn nữa chúng tôi cũng không cần bất cứ cấu trúc vật lý nào để duy trì năng lượng của mình.

Dolores: Các bạn đã tiến hóa vượt lên nó. (Vâng) Bạn biến thành sinh mệnh năng lượng, khối cầu hiện tại này lúc nào?

Jane: Sau đó.

Dolores: Có người nào nói với bạn bạn phải làm công việc này không?

Jane: Là quyết định của hội đồng. Đây không chỉ là công việc của tôi. Có mấy người trong chúng tôi cũng đang làm.

Dolores: Bạn có từng gặp hội đồng chưa?

Jane: Tôi cảm thấy giống như họ thuật lại hướng dẫn. Tôi không thấy được họ. Chúng tôi chính là trao đổi với họ theo một cách năng lượng, họ ở khắp xung quanh chúng tôi.

Dolores: Cho nên bạn đồng ý đi khắp vũ trụ cố gắng tu chỉnh những thứ đang xảy ra? (Phải) Lúc bạn phát hiện năng lượng đó là đến từ Trái Đất, tình huống như thế nào? Bạn xác định thế nào?

Jane: Nó có tần số vô cùng đậm đặc và thấp, tôi căn bản không hiểu chúng làm sao đi vào những chiều kích đó. Nó gần như một con rắn khói đen trườn đến, nhưng nó không khuất phục được chúng tôi. Rất dễ làm sạch. Nhưng tốn thời gian để làm như thế là không cần thiết lúc chúng tôi còn những sự việc khác cần được thi hành.

Dolores: Tôi tự hỏi nó làm thế nào có thể từ Trái Đất ra đến chiều kích khác xa như vậy?

Jane: Vâng, nó đến bên kia thiên hà của chúng tôi. Nó vượt qua và đi vào những vũ trụ khác. Nó tỏa khắp các nơi, chúng tôi biết nhân loại không cố ý. Chỉ là tình trạng thế này thật là hỗn loạn.

Dolores: Họ cho rằng nó chỉ ở Trái Đất và họ không có thương tổn bất cứ ai.

Jane: Vâng. Chúng tôi đã đóng lại rất nhiều cửa vào, không may là sinh mệnh nhân loại cảm thấy họ vẫn cần những người thầy xác định. Nhân loại cảm thấy họ cần vất vả học tập, bởi vậy họ mời những năng lượng dạy bọn họ những bài học theo một cách vất vả.

Dolores: Vâng, nó là một hành tinh của những bài học.

Jane: Đúng, chính xác.

Dolores: Bạn nói năng lượng tiêu cực rất dễ thanh lí? Bạn là làm thế nào?

Jane: Tôi không hiểu được cái từ đó... Chúng tôi dùng một loại năng lượng tinh thể trạng thái lỏng rất mạnh mẽ bọc quanh những thứ đó.

Chúng tôi bao bọc nó, sau đó chúng tôi tạo ra những kết quả tính toán khác. Chúng tôi phải kiểm tra tần số của nó, tìm ra một tần số đủ mạnh để làm tan nó. Sau đó nó sẽ tan trở lại vào năng lượng, nhưng như tôi đã đề cập, rất tốn thời gian. Có những nhiệm vụ khác trong vũ trụ mà có lợi ích hơn cho tập thể.

Dolores: Tập thể gì?

Jane: Tổng hợp của vũ trụ và cư dân vũ trụ. Vũ trụ có rất nhiều giống loài, nhân loại không biết điều đó. Nhưng chúng tôi thích nhân loại, họ là một phần của chúng tôi, họ sẽ phát giác ra khi bọn họ rời khỏi thân thể. Nếu họ biết, hành vi của họ sẽ khác đi. Họ rất đáng yêu. Họ là tốt đẹp, họ đều có tình yêu trong tim mình, chúng tôi chỉ muốn họ yêu từ trái tim của mình. Nếu họ yêu từ trái tim, họ sẽ không tạo ra những thứ đang xảy ra.

Dolores: Tình yêu chính là mọi thứ phải không?

Jane: Đúng. Tạo Hóa tràn ngập yêu thương. Nhân loại chỉ thoáng thấy tình yêu mà Tạo Hóa dành cho họ.

Dolores: Tôi nghĩ đó chính là lộ trình của lý do họ ở Trái Đất, để phát giác ra những thứ đó.

Jane: Chính xác. Họ không thấy được cây cối vẫy tay chớp mắt và chào hỏi mình. Họ chỉ trốn chúng đi.

Dolores: Họ không thấy tất cả mọi thứ đều đang sống. Họ nghĩ mọi thứ tồn tại ở đây là vì lợi ích của họ.

Jane: Đúng.

Dolores: Nếu không bỏ ra nhiều thời gian như thế để thanh lý nhiễu loạn, vậy bạn sẽ làm gì?

Jane: Ô, có rất nhiều kế hoạch. Có rất nhiều hành tinh chờ được sinh ra, nhưng chúng biết bây giờ còn chưa phải lúc an toàn. Cũng có rất nhiều chủng tộc mong muốn trở thành một phần của quá trình tiến hóa vào tập thể.

Dolores: Vậy đây là một trong những chuyện bạn có thể làm?

Jane: Đúng, rất dễ tạo ra những hành tinh, cũng dễ như hủy diệt những hành tinh vậy. Hoặc chuyển chúng vào những thiên hà khác, những hình thái khác phụng sự tập thể.

Dolores: Tôi từng đối thoại cùng rất nhiều những người tạo ra hành tinh như bạn. Đó là một nhóm Người đồng Sáng Tạo, phải không? (Phải) Các bạn là dùng năng lượng sao?

Jane: Phải. Không chỉ là năng lượng. Nếu nhân loại hiểu được nó... Chúng tôi nghĩ nó, sau đó nó xảy ra.

Dolores: Đó là lý do suy nghĩ rất có sức mạnh phải không? (Phải) Có lẽ đó là lý do nhân loại vẫn chưa ở điểm đó.

Jane: Nhân loại có khả năng xoay xở rất tốt trong não họ. Nếu họ dùng những suy nghĩ và ý định của mình một cách khác đi, họ sẽ sáng tạo ra sự tồn tại nhiều hòa bình hơn. Khi chúng tôi tạo ra hành tinh, nó là được tạo ra như một ốc đảo, không phải dùng để chịu khổ cực. Có người dạy họ phải chịu khổ cực... Không phải chúng tôi. Nhưng bọn họ đều biết sâu trong trí tuệ của họ, não của họ rất mạnh. Họ chỉ sử dụng một chút não cỡ như hạt đậu, nhưng não bọn họ thì rất lớn. Nếu họ sử dụng toàn bộ năng lượng trong não bộ, nó sẽ là một nơi vô cùng khác trên hành tinh này. Mà trên thực tế họ biết cái gì đang xảy ra. Họ cảm thấy nó. Họ đang chuyển tiếp nó. Hành tinh Trái Đất này không phải đang bị hủy diệt. Tôi thật sự muốn họ đừng tập trung vào vấn đề hủy diệt, bởi vì khi bọn họ chú tâm vào năng lượng của sự hủy diệt, họ chính là đang sáng tạo ra nó.

Dolores: Họ chăm chú vào cái gì, thì tức là họ đang sáng tạo ra nó.

Jane: Đúng.

Dolores: Bạn có hài lòng với chuyện mình đang làm không?

Jane: Có, tôi thật sự yêu công việc của mình. Khi tôi nói "công việc", đó là cách nói được nhân loại sử dụng.

Dolores: Vâng, chúng tôi sẽ nói kiểu đó. Vậy bạn chính là du hành từ chỗ này đến chỗ khác, làm điều bạn được đề nghị làm. (Vâng) Như thế rất tuyệt vời và bạn cũng rất vui vẻ? (Vâng)

Bây giờ là lúc liên hệ với chuyện của Jane. "Bạn có biết bạn đang nói chuyện thông qua một sinh mệnh nhân loại không?"

Jane: Tôi cảm thấy rất khô hài, rất kỳ lạ. Có chút trở ngại ở đây.

Dolores: Đó là lý do bạn phải sử dụng ngôn ngữ. (Vâng) Điều này có quấy nhiễu bạn không?

Jane: Sử dụng thân thể nhân loại?

Dolores: Trao đổi với tôi.

Jane: Không. Đây là cần thiết.

Dolores: Tôi muốn biết một vài chuyện. Tôi muốn biết bạn có phải cô ấy không, hay bạn là một phần là cô ấy hay gì đó? Bạn nhận thức như thế nào?

Jane: Cô ấy là một phần của chúng tôi.

Dolores: Cô ấy là một phần của nhóm các bạn? (Phải) Xin nói thêm với cô ấy về điều đó. Cô ấy đang tìm đáp án.

Jane: Cô ấy đã biết đáp án.

Dolores: Đúng. Nhưng trên ý thức thì chưa. Bạn có thể nói với cô ấy để cô ấy hiểu được không?

Jane: Được. Cô ấy ở đây dạy người ta làm thế nào sáng tạo. Làm thế nào sử dụng năng lượng của họ từ nơi xuất xứ của cô ấy.

Dolores: Những năng lượng từ nơi xuất xứ của bạn? (Vâng) Cô ấy thật sự chính là bạn phải không? (Phải) Khi chúng ta cố gắng đặt nó vào ngôn ngữ của mình, nó liền trở nên phức tạp.

Jane: Đúng. Nó thường đặt cô ấy ở vào vị thế rất mạnh mẽ. Và thường xuyên, trong sự tồn tại con người của cô ấy, cô ấy có rất nhiều cái mà các bạn gọi là vị thế "đáng chú ý". Mọi người không biết cô ấy chỉ muốn dạy họ làm thế nào sáng tạo.

Dolores: Nếu bạn rất hài lòng với công việc của mình, tại sao lại quyết định trở thành nhân loại?

Jane: Đây là cần thiết.

Dolores: Rất bị giới hạn phải không?

Jane: Đúng. Cô ấy không thích như thế.

Dolores: Chuyện gì xảy ra khi lần đầu tiên bạn phải làm nhân loại? Bạn là được bảo làm điều đó?

Jane: Phải. Rất khó giải thích, vì cô ấy chưa từng đăng ký để làm nhân loại. Nhưng cô ấy luôn chấp nhận nhiệm vụ của mình.

Dolores: Ý của bạn là cô ấy không tình nguyện?

Jane: Chính xác.

Dolores: Nhưng có tình nguyện viên phải không?

Jane: Vâng. Có rất nhiều cái mà nhân loại gọi là “danh sách chờ” để có thể vào được hành tinh ngay lúc này.

Dolores: Nhưng cô ấy cũng không tình nguyện đến.

Jane: Không, cô ấy chỉ không thích thân thể.

Dolores: (cười) Và cô ấy chỉ là được trao một nhiệm vụ hay gì đó?

Jane: Có rất nhiều trong số chúng tôi - rất nhiều những phần của toàn thể của người mà bạn đang nói chuyện cùng - tồn tại trong những chiều kích khác hiện tại, và cô ấy chọn ở trên Trái Đất. Nhưng có nhiều những phân đoạn khác của chúng tôi ở nơi khác ngay lúc này.

Dolores: Tôi nghĩ tôi hiểu điều đó rõ hơn đại đa số người, vì tôi hiểu chúng ta có rất nhiều phần. (Đúng) Chúng ta không phải chỉ là một phần. (Đúng) Cho nên cô ấy có thể tồn tại như một nhân loại, cũng có thể tồn tại như là bạn.

Jane: Chính xác. Nhưng cô ấy có rất nhiều chức trách, cô ấy cũng hiểu được có một bức tranh rộng lớn hơn. Cô ấy cần mang đến tần số và những chỉ dạy quan trọng đối với nhân loại để họ chuyên tâm vào năng lượng của mình. Tái tập trung hoạt động não của họ để phụng sự nhiều hơn cho Tạo Hóa và vũ trụ của họ. Một khi họ rời khỏi thân thể mình, họ sẽ hiểu được này.

Dolores:Ồ vâng, khi đó rất rõ ràng. (Phải) Nhưng tóm lại, cô ấy quyết định tiếp nhận những nhiệm vụ và trở thành nhân loại?

Jane: Phải. Cô ấy chưa bao giờ tranh luận về nó. Đó là lý do chúng tôi cấp cho cô ấy những nhiệm vụ khó khăn. Cô ấy thích như vậy. Cô ấy thích thách thức.

Dolores: Thật không dễ dàng khi làm một nhân loại mà có những khả năng tâm linh khác phải không?

Jane: Đúng. Cô ấy làm điều tốt nhất có thể để khiến người xung quanh cảm thấy thoải mái trước khi cho họ thấy cái thực sự đang diễn ra.

Dolores: Được rồi, người bạn đang nói chuyện thông qua hiện tại tên là Jane. (Vâng) Cô ấy từng có những cuộc đời khác trên Trái Đất sao? (Vâng) Có cuộc đời nào mà cô ấy cần biết hay không?

Jane: Không, cũng không cần biết.

Dolores: Vậy chú tâm vào thời gian hiện tại là điều quan trọng nhất.

Jane: Chính xác.

Dolores: Nhiệm vụ thời điểm này của cô ấy là gì?

Jane: Cô ấy phải dạy rất nhiều người. Có rất nhiều nhà trị liệu cần nhớ lại họ là ai, tần số mà họ mang đến nơi này là gì, năng lượng của họ, như vậy họ mới có thể phát huy toàn bộ tiềm năng tiến hành công việc của mình.

Dolores: Nghe có vẻ như là một nhiệm vụ rất quan trọng. (Vâng) Cô ấy nói nhớ lúc còn rất nhỏ, cô ấy có thể làm rất nhiều chuyện kỳ lạ.

Jane: Phải. Cô ấy trước kia thường xuyên từ trong nôi liên lạc với chúng tôi. Vì nhiệm vụ của mình, cô ấy không quên đi nhiều như những người khác.

Dolores: Đại đa số con người cũng không nhớ chuyện lúc nhỏ của họ.

Jane: Chính xác. Đại đa số mọi người sẽ không muốn nhớ. Những linh hồn này vô cùng mỹ lệ, và nhân loại không nhìn nhận bọn họ như vậy, nhưng họ cần đến mà không có ký ức, như vậy họ có thể phụng sự những người có thể phục sự hành tinh.

Dolores: Cô ấy có thể nhớ những chuyện cô ấy có thể làm lúc còn là trẻ sơ sinh. (Vâng) Người nhà cô ấy rất hiểu.

Jane: Phải. Họ rất phức tạp.

Dolores: Nhưng cô ấy vẫn phải gác lại những khả năng đó, nếu bạn hiểu ý của tôi. (Vâng) Vì muốn sống như một nhân loại, bạn phải thích ứng. (Đúng) Cô ấy muốn biết hiện tại có thể lấy lại những khả năng này không?

Jane: Vâng, là lúc này. Cô ấy biết sử dụng chúng thế nào, nhưng cô ấy cần khống chế chúng, vì có rất nhiều năng lượng mà nhân loại gọi là "xám" - trong hệ thống trường học cô ấy công tác. Cô ấy biết họ có thể thấy cái mình có thể làm. Bởi vậy để bảo vệ thông tin, cô ấy trước cần tạm dừng sử dụng khả năng của mình. Cô ấy bảo vệ bản thân, nhưng cũng là bảo vệ thông tin.

Dolores: Cho nên khi đó cô ấy phải làm mình dung nạp và trở thành nhân loại. (Đúng)

Tôi biết phần đang đối thoại cùng tôi có thể trả lời những câu hỏi Jane muốn biết, nên tôi không cần gọi Siêu thức ra. Nó cũng đồng ý vì tôi đã nói chuyện cùng nó. Lúc tiến hành thôi miên, có khi sẽ rất khó phân biệt giữa người hướng dẫn, thực thể khác và Siêu thức. Người hướng dẫn hay thực thể khác có thể không tiếp cận đến những loại thông tin cần thiết, và thường là người đầu tiên nhận được. Thỉnh thoảng nó sẽ bảo tôi gọi Siêu thức ra vì nó không thể trả lời vấn đề. Đây lại trở về với việc chúng ta dù thế nào cũng đều là một. Tất cả những phần khác của bản thân chúng ta cộng thêm Siêu thức đều là một phần của Nguồn.

Mới đầu thực thể nói chuyện với tôi nghe có vẻ là ET hay Alien được phân công đến tàu vũ trụ nhỏ kia. Sau đó nó lại nghe có vẻ như một Sinh Mệnh Đấng Sáng Tạo, tiếp đó nó lại nhận định mình là một phần khác của Jane. Cho nên nó là rất nhiều thứ, cũng giống như tất cả chúng ta. Bởi vậy tôi biết tôi không cần gọi Siêu thức ra cũng có thể có được thông tin.

Dolores: Chúng ta có thể chỉ nói chuyện và có được thông tin?

Jane: Phải, bạn là một ống dẫn tuyệt vời để truyền thông tin này ra. Chúng tôi cảm ơn bạn vì mọi thứ bạn làm.

Dolores: Tôi vẫn luôn hợp tác với các bạn suốt mọi thời điểm.

Jane: Phải.

Dolores: Tôi biết và tôn trọng sức mạnh của bạn. Nếu Jane được cho phép lấy lại những khả năng của cô ấy, đây có phải chuyện tốt không? Có an toàn không?

Jane: Có. Chúng tôi sẽ tạo ra cơ chế bảo vệ xung quanh cô ấy để mang nó vào. Hiện tại ở hành tinh này có rất nhiều người đang chờ đợi thông tin truyền qua cô ấy. Là lúc này.

Dolores: Tôi rất bảo vệ thân chủ, chúng ta không muốn làm ra bất cứ chuyện gì sẽ thương tổn hay quấy rầy cuộc sống của cô ấy. Chung quy cô ấy vẫn phải ở nơi này.

Jane: Chính xác. Đó là lý do chúng tôi đã tái cấu trúc nguyên tử của cô ấy.

Dolores: Nói với tôi về chuyện đó.

Jane: Chúng giữ nhiều carbon hơn và có thể giữ nhiều hydrogen hơn, như thế tính mở rộng và sức mạnh của năng lượng có thể được cho phép tiến vào trường năng lượng của cô ấy.

Dolores: Tại sao tế bào phải được tái cấu trúc?

Jane: Bạn có thể tưởng tượng một lượng tần số xuyên qua cô ấy. (Vâng) Chúng tôi không muốn thân thể vật lý của cô ấy bị phá hủy.

Dolores: Tôi từng nghe điều đó. Một số năng lượng quá mạnh, có thể phá hủy thân thể vật lý của họ.

Jane: Chính xác, điều này đã và đang xảy ra với rất nhiều nhân loại.

Dolores: Rất nhiều thời điểm khi những sinh mệnh loại hình của bạn cố gắng tiến vào, thân thể trẻ sơ sinh không thể tiếp nhận năng lượng. (Vâng) Nó sẽ từ bỏ hay sinh ra liền chết. Đó là cái tôi đã nghe được. (Vâng) Cho nên bạn phải cố gắng lại bằng những sự điều chỉnh.

Jane: Thai nhi ổn. Là người mẹ không quan tâm đến năng lượng xung quanh bào thai.

Dolores: Quá nhiều cho người mẹ. (Vâng) Trước khi Jane sinh ra, các bạn phải làm gì đó sao?

Jane:Ồ phải. Jane mãi đến khoảng sáu tháng mới tiến vào tử cung, bởi vì họ làm việc trên mẫu thể của cô ấy. Thân thể mẹ cô ấy. Cho nên cô ấy không thể tiến vào tử cung cho đến sáu tháng sau.

Dolores: Sau khi thân thể bào thai phát triển sáu tháng, cô ấy mới được cho phép thở nước, nói như vậy được không?

Jane: Vâng. Nhưng cô ấy bận rộn làm những thứ khác. Tôi không biết giải thích sao, nhưng trên cơ bản cái tôi cao hơn của nhân loại hoạt hóa trí tuệ chính họ về cách sáng tạo ra thân thể họ. Và làm thế nào cấu trúc bào thai ở cấp độ tế bào, như thế năng lượng có thể tiến vào.

Dolores: Rất nhiều thời điểm bạn quá bận rộn, không muốn tiến vào cho đến phút cuối cùng.

Jane: Đúng. Đây là tình huống của Jane.

Dolores: Bạn là chỉ linh hồn, tinh thần - cái sắp sửa tiến vào?

Jane: Chính xác. Họ không tiến vào.

Dolores: Họ cấu trúc bào thai theo ý mình?

Jane: Phải. Bào thai luôn được cấu trúc giống nhau, sau đó khi bào thai sẵn sàng, linh hồn có thể tiến vào.

Dolores: Vậy họ sẽ không điều khiển hay thay đổi thai nhi?

Jane: Ừm, có, vâng, nhưng người mẹ cần sáng tạo... những linh hồn cần thành hình. Có khi những năng lượng hay linh hồn nói với người mẹ là họ đến, sau đó họ bận rộn làm chuyện khác, thỉnh thoảng quên tiến vào trong thân thể.

Dolores: Có thể như vậy?

Jane: Vâng, cho nên trẻ sơ sinh lúc sinh ra không có linh hồn trong thân thể, đó là bởi vì có những thứ khác cần ưu tiên... Chính là như vậy.

Dolores: Làm thế nào một đứa trẻ sơ sinh tồn tại mà không có linh hồn ở trong thân thể?

Jane: Ừm, thân thể người mẹ được thiết kế để gửi tất cả máu và oxy đến những tế bào để tạo ra nó. Bởi vậy trí tuệ của thân thể nhân loại tiếp quản sự thành hình bào thai hiện tại hay cấu trúc vật lý cho linh hồn sẽ đến.

Dolores: Thân thể là là thực thể tách rời phải không?

Jane: Vâng. Cho nên nó gần như là một sản phẩm công xưởng. Hết lần này đến lần khác thân thể biết làm thế nào tạo ra thai nhi. Đó là lý do linh hồn có thể tin tưởng là nó có thể tiến đến sau đó vì công việc đã được làm xong.

Dolores: Đó là lý do tôi nói với mọi người thai nhi sống dựa vào mẹ, sức sống của người mẹ giữ thai nhi sống. Cho nên trước khi đứa trẻ tách khỏi thân thể mẹ, linh hồn không nhất thiết phải ở trong bào thai.

Jane: Đúng. Thỉnh thoảng linh hồn tiến vào kiểm tra, đây là lúc người mẹ cảm thấy thai đập. Sau đó linh hồn lại rời khỏi, cho nên người mẹ không thể đoán trước khi nào thai sẽ đập. Linh hồn ra ra vào vào. Đương nhiên linh hồn có thể đồng thời ở rất nhiều nơi.

Dolores: Đó là điều tôi nói với mọi người. Linh hồn không cần phải một mực ở trong thân thể thai nhi, trừ khi tới lúc sắp sinh ra. (Đúng) Sau đó thì nó nhất định phải ở trong thân thể, bằng không đứa trẻ sơ sinh sẽ không sống. (Vâng) Nhưng bạn nói mọi thứ phải tái cấu trúc,

như vậy Jane mới có thể chịu tải năng lượng này. (Vâng) Cô ấy có ấn tượng với khả năng hồi nhỏ. (Vâng) Vậy hiện tại cô ấy có thể sử dụng chúng. (Đúng) Bạn làm thế nào tái kích hoạt nó?

Jane: Chúng tôi sẽ đến với cô ấy trong giấc ngủ tối nay của cô ấy. Nhắc nhở cô ấy cách sử dụng an toàn, làm sao sử dụng khi có người khác xung quanh. Làm sao dạy nó một cách an toàn; làm sao sử dụng an toàn. Nó rất mạnh, bạn biết. Cô ấy đã sẵn sàng.

Dolores: Bạn sẽ mang về những khả năng nào trước tiên?

Jane: Ừm, Cô ấy thật sự cần đồng thời ở nhiều nơi. Cho nên cô ấy sẽ làm chủ nó sau đó cũng dạy về nó.

Dolores: Là ở hai nơi cùng lúc mà cô ấy từng nói?

Đây là một khả năng hồi nhỏ mình có mà Jane nhớ. Chỉ cần dùng ý nghĩ, cô ấy có thể lập tức dịch chuyển thân thể từ chỗ này đến chỗ khác.

Jane: Đúng. Nhiều hơn nữa. Cô ấy du hành nhiều đến tương lai, chuẩn bị tốt cho tương lai của mình. Cô ấy sẽ càng thường đến tương lai, cũng đồng thời đến nhiều quốc gia hơn để chuẩn bị cho sau này cô ấy sẽ đến dạy người khác thông tin cần thiết.

Dolores: Mọi người sẽ thấy cô ấy như một sinh mệnh nhân loại rắn đặc?

Jane: Vâng, vâng, cô ấy sẽ lấy hình thể khác.

Dolores: Ý của bạn là, cô ấy sẽ không đồng thời xuất hiện hai nơi như một tinh thần?

Jane: Sẽ không, cô ấy sẽ chọn một hình dạng sau đó tiến vào.

Dolores: Có giống hình dạng hiện tại của cô ấy không?

Jane: Không... Ừm, Thỉnh thoảng. Điều này phải xem cô ấy sẽ đi đâu và cô ấy cần dung nạp thế nào.

Dolores: Cho nên những người khác sẽ thấy cô ấy như một sinh mệnh nhân loại vật lý? (Đúng) Trong thân thể Jane này, cô ấy sẽ ý thức rằng cô ấy đang làm những việc này?

Jane: Vâng. Cô ấy đang làm rồi, cô ấy chỉ còn chưa nhận thấy.

Dolores: Cho nên cô ấy hiện tại biết cũng không sao?

Jane: Phải. Cô ấy luôn giúp đỡ mọi người.

Dolores: Jane có một vấn đề về cảm giác có cái gì đó đã đến với cô ấy buổi tối. Họ hình như là những sinh mệnh khác loại?

Jane:Ồ, đó là một trong rất nhiều nhiệm vụ của cô ấy. Căn cứ vào cái mà cô ấy làm trong vũ trụ, mọi người check in với cô ấy và để cô ấy biết cách họ đang làm với những nhiệm vụ của mình, hỏi cô ấy tham dự và hỗ trợ ở những khu vực khác.

Dolores: Cô ấy nói thỉnh thoảng chuyện này sẽ làm phiền mình.

Jane: Đúng, ừm. Cô ấy thích bận rộn.

Dolores: Cô ấy nói thỉnh thoảng cảm thấy sự điều chỉnh được tiến hành đầu đó.

Jane: Vâng. Liên tục rời khỏi thân thể đối với cô ấy là chuyện khó khăn, nên chúng tôi phải liên tục điều hòa cô ấy, như vậy mỗi lần trở lại thân thể, cô ấy sẽ nhớ mình hiện tại là ở trong một thân thể. Cho nên buổi tối chúng tôi chính là tiến hành việc này.

Dolores: Nếu cô ấy hiểu thì sẽ tốt hơn. (Vâng) Bạn còn muốn mang lại những khả năng nào nữa? Bạn mong muốn cô ấy làm chủ chúng tại một thời điểm?

Jane: Cô ấy sẽ đồng thời sử dụng những khả năng đó. Xung quanh cô ấy có rất nhiều chuyện, rất nhiều hoạt động đang tiến hành, cô ấy cần học làm thế nào di chuyển các thứ càng dễ dàng hơn, tốn ít năng lượng. Cô ấy có thể di chuyển chúng trước khi cô ấy đến.

Dolores: Bạn là nói cô ấy từ nhỏ đã có sức mạnh làm vật thể lơ lửng? (Vâng) Xin giải thích.

Jane: Tôi hiện tại thấy hình ảnh cô ấy ở trong xe, thỉnh thoảng trên đường có chút chướng ngại vật hay phương tiện khác. Cũng có thể trên đường cô ấy chạy xảy ra một vài tình huống, khiến cho tốc độ cô ấy chậm lại, cho nên không thể đúng lúc đến nơi cần cô ấy. Những tình huống đó đều bị tiêu trừ.

Dolores: Vậy cô ấy sẽ biết sau đó có thể di chuyển chúng? (Vâng) Đó là thiên phú rất thú vị.

Jane: Phải. Thỉnh thoảng cô ấy sẽ quên xe của mình không phải tàu vũ trụ. (tôi cười) Cô ấy lái nhanh. Có chút kế hoạch lớn hơn. Một số núi lửa ở chỗ nhân loại gọi là “khu Hawaii” đã chuẩn bị bùng nổ, nhưng

thời gian vẫn chưa đến. Cô ấy sẽ cần hợp tác cùng người khác để trì hoãn chúng. Những loại hoạt động đó.

Dolores: Ô? Những thứ đó là nhiệm vụ mà các bạn cấp cho cô ấy buổi tối? (Phải) Cô ấy sẽ làm việc này dưới trạng thái ngủ mơ? (Vâng) Như vậy cô ấy không có ký ức trên ý thức?

Jane: Cô ấy sẽ nhớ. Có đôi khi chúng tôi phải để cô ấy nghỉ ngơi.

Dolores: Tất nhiên. Chúng ta không muốn cô ấy mệt mỏi.

Jane: Chính xác.

Dolores: Vậy lúc tiến hành nhiệm vụ, cô ấy sẽ có ký ức? (Vâng) Cô ấy cũng không cần nói với bất cứ ai?

Jane: Cô ấy sẽ tìm không ra từ thích hợp để miêu tả.

Tôi hỏi nhiều vấn đề hơn về Jane. Một trong số đó là cô ấy có nên dọn khỏi Canada không.

Jane: Cô ấy quả thật cần chuyển khỏi đó. Bây giờ vẫn chưa phải lúc. Nơi cô ấy ở có rất nhiều năng lượng mạnh mẽ cần được xua tan. Có rất nhiều năng lượng có độc và hoàn cảnh đô thị. Có rất nhiều ô nhiễm. Tôi sẽ nhắc nhở cô ấy làm thế nào làm tan năng lượng đồng thời lọc không khí, nhưng cô ấy biết... Cô ấy thấy được mảng hóa học thành hình bao trùm thành phố, lúc cô ấy lái xe đi vào thành thị, cô ấy thấy nhiều thiên thần xung quanh đó.

Dolores: Đó là một trong những nhiệm vụ của cô ấy?

Jane: Phải. Chỗ đó có rất nhiều ô nhiễm.... Ô nhiễm nước.

Dolores: Vậy đây là chuyện cô ấy phải làm trước khi rời khỏi Canada. (Phải) Cô ấy muốn biết nơi thích hợp nhất để tới... Nơi lý tưởng nhất đối với cô ấy.

Jane: Cô ấy nên đến Seattle. Người chỗ đó sẽ hiểu cô ấy. Hơn nữa đất đai chỗ đó cần làm công tác chữa trị. Có những khu đang chuẩn bị chìm xuống. Năng lượng càng lúc càng không thể chịu đựng. Cô ấy sẽ chuyển tới đó trong khoảng một năm, thời gian nhân loại. Chúng tôi sẽ gửi cô ấy đến khu vực duyên hải. Chỗ đó có rất nhiều công việc phải làm. Cô ấy muốn kết nối với chúng tôi một cách có ý thức. Chúng tôi đang chuẩn bị gặp cô ấy ở phòng khách của cô ấy. Cô ấy muốn gặp chúng tôi vì cô ấy nhớ chúng tôi. Não nhân loại của cô ấy không hiểu chúng tôi là vô hình. Cô ấy muốn thấy chúng tôi, cho nên chúng tôi

thỉnh thoảng sẽ đến. Chúng tôi sẽ ở một hình thể làm cô ấy cảm thấy thoải mái.

Thể vật lý: Chúng tôi tiến hành scan thân thể. "Hóa chất không cân bằng. Hormone. Hệ thống nội tiết đang chữa trị. Làm việc quá mức, chúng tôi cần cô ấy chậm lại. Xương sống của cô ấy được nhiều người hành nghề không am hiểu xử lý qua, chúng tôi cũng cần chỉnh lại xương sống của cô ấy. Họ đã xử lý một thân thể khác với những thân thể họ thường hay gặp. Chúng tôi đang làm điều chỉnh, nhưng cần thời gian mấy ngày. Cô ấy không nên để bất cứ ai xử lý thân thể mình. Người trị liệu khác không hiểu thân thể này. Cô ấy cũng không nhận thấy mình đang gánh vác những năng lượng của người khác. Cô ấy cần bảo vệ dạ dày của mình. Cô ấy cảm thấy những thứ kia ở đó. (họ chăm sóc nó) Chúng tôi tạo một lá chắn năng lượng ở khu vực dạ dày để bảo vệ cô ấy khỏi những năng lượng của những người cô ấy làm việc cùng."

Thông điệp: Chúng tôi tự hào về cô ấy, chúng tôi biết cô ấy rất cố gắng làm việc. Cô ấy có công việc rất quan trọng phải làm, cô ấy cũng yêu mỗi người. Chúng tôi cảm thấy rất vui với những gì cô ấy làm.

Dolores: Chúng tôi vốn muốn trở lại kiếp trước, nhưng bạn nói đó không quan trọng.

Jane: Vâng. Cô ấy đang hợp nhất tất cả thực tại đa chiều kích. Cuộc đời này là quan trọng nhất.

Dolores: Như vậy chúng tôi thấy khối cầu là vì đó là một trong những năng lượng chủ yếu của cô ấy? (Vâng) Mà tôi cũng không cần yêu cầu bạn xuất hiện?

(Vâng) Bạn sớm biết chúng tôi sẽ làm gì, phải không?

Jane: Chính xác.

Chương 29

Người Thầy Bị Giết

Loretta làm nghề mát xa điều trị, chủ yếu liên quan nhiều đến ký ức trải nghiệm ngoài hành tinh. Cô ấy rất muốn biết những trải nghiệm đó là mộng hay thực. Thu hoạch chính là vượt quá mong muốn, vì lần thôi miên này rất thú vị, tình tiết quanh co khúc chiết.

Loretta không lãng phí một chút thời gian nào, vừa tiến vào trạng thái xuất thần, cô ấy lập tức đi vào một kim tự tháp khổng lồ ở Ai Cập. Cô ấy thấy một cánh cửa dẫn vào kim tự tháp, không chút do dự đi vào, xuống đến một đường hầm u ám. Trên đường có đi ngàn qua mấy căn phòng, cô ấy biết những căn phòng đó không thể tiến vào, thế là tiếp tục đi về phía trước. Cô ấy nói mình là một cô gái trẻ tuổi, có tóc đen thật dài, giọng nói khàn khàn, dường như bất an và hoảng sợ. "Nơi này có một lượng lớn cảm xúc. Tôi không sợ. Đó là năng lượng. Tôi có thể cảm thấy nó trong mạng lưới ánh sáng của mình. Tôi nghĩ tôi cảm nhận được năng lượng của kim tự tháp - nơi này có một cầu thang, tôi hẳn phải lên cầu thang đi vào phòng. Được, tôi hiện tại đang ở căn phòng này, trước mặt là hai pho tượng mèo đen rất lớn canh giữ cửa vào. Bên trong thoạt nhìn có ánh sáng, nhưng cửa rất tối. Tôi muốn biết bên trong có gì. Bên này có một cây đuốc, tôi có thể dùng cây đuốc chiếu sáng để nhìn - À, bên kia còn một cánh cửa, tôi dùng chìa khóa mở cửa. Tôi không thấy được căn phòng, chỉ thấy khắp nơi đều là ánh sáng tím - tôi muốn hỏi nó có thông điệp gì không.

Nó đang nói "Trí tuệ của các Thời đại" nói rằng đấy là tất cả... Trí tuệ của các Thời đại. Đó là ánh sáng tím mà tôi từng thấy trước đó. Tôi thấy nó thường xuyên, khi ánh sáng tím này xuất hiện, nó sẽ truyền thụ trí tuệ của các thời đại." Dolores: Nó truyền thụ như thế nào?

Loretta: Chính là sẽ biết... Thỉnh thoảng tôi biết các đáp án. Tôi biết đáp án nhưng tôi không biết mình làm sao mà biết được.

Dolores: Bạn có hỏi nó nhiều thông tin hơn không?

Loretta: Tôi không cần hỏi, thông tin tự đến. Tôi chưa bao giờ biết nó muốn cho tôi biết cái gì.

Dolores: Hôm nay nó muốn để bạn biết cái gì?

Loretta: Nó đến từ ngôi đền. Đến từ một ngôi đền... Hiện lên chính là mấy chữ này, nhưng tôi là ở trong một kim tự tháp.Ồ! Đây là một ngôi đền xây trong kim tự tháp.

Dolores: Bạn có liên quan với ngôi đền này sao?

Cô ấy nhận được thông tin - cánh cửa do mèo đen canh giữ kia chính là dẫn đến ngôi đền này. Ánh sáng tím ở trong đền. Cô ấy thấy công việc của mình có liên quan với người chết.

Loretta: Trên bàn đá có một thi thể, tôi đang định xử lý thi thể này.

Dolores: Bạn phải làm cái gì?

Loretta: Dùng bọ hung... Bọ hung, sau đó quấn lại thành xác ướp.

Dolores: Bạn nói bọ hung nghĩa là gì?

Loretta: Bất đồng... Có liên quan với bọ hung. Tôi đặt bọ hung lên thi thể, ở đây có vài cái bình, bên trong là các loại thực vật phơi khô khác loại. Lúc quấn thi thể lại thì đặt thực vật lên trên thi thể.

Dolores: Tại sao bạn phải làm những thứ đó?

Loretta: Chuẩn bị thi thể cho phần mộ là vinh dự hạng nhất.

Dolores: Những phần mộ đó ở cùng một nơi sao?

Loretta: Không phải. (trở nên xúc động) Hình như là tôi chuẩn bị cho những thi thể, sau đó họ đến mang đi.

Dolores: Tại sao chuyện này sẽ khiến bạn có xúc động?

Loretta: Tôi hình như vô cùng khổ sở, tôi không muốn làm chuyện này.

Dolores: Tại sao khổ sở?

Loretta: Có liên quan với bọ hung.

Dolores: Tôi tưởng rằng bạn khổ sở là vì người đã chết.

Loretta: Không. Đó không tồi tệ - Tôi nghĩ tới chuyện bọ hung bò đầy cả thi thể, cho nên chúng có thể ăn thi thể.

Dolores: Chúng bị quấn ở bên dưới?

Loretta: Phải. Đó là trình tự cần thiết. Tôi hiện tại trông thấy... Chúng bò lên phía trên thi thể, tôi không biết trong thân thể có phải

cũng có hay không.

Dolores: Nhưng nếu đây là một phần của trình tự, tại sao lại khiến cho bạn khổ sở?

Loretta: Chuyện thế này khiến người ta muốn khóc. Tôi hoài nghi thân thể này có thể chưa chết. Họ sẽ đưa cho tôi người chưa chết sao? Có lẽ họ đem cho tôi vài người để quẩn lại, mai táng, mà những người này trên thực tế vẫn chưa có chết. Hmm.

Dolores: Bạn có thể nhìn ra họ đã chết hay chưa?

Loretta: Không thể. Tôi cảm thấy có chút giống hôn mê. Họ có lẽ ở vào trạng thái hôn mê, tôi không biết.

Dolores: Họ có thở không? (Không)

Loretta đột ngột có một ý nghĩ khiến cô ấy rất không thoải mái. "Vậy nếu như đó... Có lẽ không phải tôi xử lý cho họ, có lẽ là ai đó đang xử lý tôi, là tôi đang nằm ở trên bàn? - tôi cảm thấy là thế." Cô ấy bắt đầu bất an, vô cùng sợ hãi. Tôi lập tức cấp cho cô ấy gợi ý trấn an, nếu muốn, cô ấy có thể quan sát khách quan đồng thời nói về chuyện này. "Họ quẩn bực tôi lại, mà tôi vẫn còn sống...

(đau khổ) thả bọ lên người tôi. Đặt tôi vào trong phần mộ. Tôi vẫn chưa chết! (khóc) Họ cho rằng tôi đã chết sao?" Nhịp thở của cô ấy bắt đầu nặng lên.

Dần co qua lại giữa việc là người quan sát hay người tham gia là biện pháp bảo vệ điển hình, Siêu thức phải bảo đảm sự kiện sẽ không vượt quá khả năng tiếp nhận của thân chủ. Tôi quyết định dẫn đường cho cô ấy trở lại trước khi xảy ra sự việc. Điều này chính là cách làm cô ấy thoát khỏi tình cảnh khiến người ta khó chịu kia, cũng tìm ra nguyên nhân sự việc. Cô ấy bắt đầu miêu tả bản thân, "Tôi thấy lưng của mình, tôi có tóc đen thật dài. Tôi chính là cô gái trẻ tuổi vừa mới thấy kia. Trên tóc tôi có đồ trang sức vàng kim. Họ đang nói với tôi, "Để tốt cho mọi người." Hmm...vô lý. "Để tốt cho mọi người, người sẽ bị chôn cất.""

Dolores: Tại sao? Điều đó sao lại tốt cho mọi người?

Loretta: Có vẻ như tôi là một cô gái trẻ tuổi nói thẳng không theo luật. Người ta dạy nữ giới không thể làm như vậy. Mà tôi lại vô cùng thẳng thắn, tôi cho họ thấy bằng ví dụ cái cách mà tôi sống cuộc đời

mình, cho nên tôi bị trừng phạt để cảnh cáo mọi người. Tôi thấy ánh sáng tím. Tôi có thể thấy mình đứng trước mặt một người đàn ông, hắn nói với tôi họ muốn giết một cảnh cáo một trăm. Hiện tại tôi không thấy bản thân. Tôi thấy ánh sáng tím.

Dolores: Nhưng bạn nói bạn lấy mình làm gương dạy họ?

Loretta: Phải, tôi là một tấm gương tốt. Những người đàn ông không muốn tôi dạy điều đó. (không phục) Nhưng nếu tôi dạy thứ không tốt, thì sao có thể thấy được ánh sáng tím chứ? Tôi thấy họ kéo tôi đi... Hai người đàn ông... Mỗi người kéo lấy một cánh tay tôi, chân của tôi bị lôi trên đất. Họ đánh vào đầu tôi. Đó chính là chuyện họ làm với tôi. Họ nhất định là đánh tôi bất tỉnh, sau đó đặt bọ lên người tôi cùng mấy thứ khô, quấn tôi lại đặt vào một cái hòm! Họ cho rằng tôi đã chết, họ chôn sống tôi!

Chuyện này hoàn toàn rất kích động với cô ấy, tôi phải liên tục nhắc nhở bản thân Siêu thức sẽ không để thân chủ thấy cảnh vượt quá khả năng tiếp nhận. Trong rất nhiều ca, Siêu thức từ chối nói với thân chủ cuộc sống tiền kiếp đáng sợ hay có liên quan với bạo lực, vì nó không hy vọng quấy nhiễu thân chủ. Ở tình huống này, Siêu thức nhất định là cho rằng thông tin khiến người ta bất an này rất quan trọng. Tôi dẫn cô ấy rời khỏi cảnh kia, như vậy cô ấy không cần phải đi trải nghiệm cảm thụ này nữa. Tôi vẫn muốn tìm ra nguyên nhân cô ấy bị trừng phạt. Cô ấy đã làm gì mà phải tiếp nhận cái chết dữ dội như thế? "Bạn là một người thầy sao?"

Loretta: Tôi dạy pháp thuật. Pháp thuật là tốt. Có liên quan với hai con mèo đen lớn kia - tôi thấy chuyện xảy ra ở chỗ đó. Có vài cô gái làm thành một vòng tròn ở trong đền với hai con mèo đen. Tôi dạy họ trong vòng tròn, tôi nghĩ tôi có thể là dạy họ cái mà ánh sáng tím dạy tôi.

Dolores: Bạn là nói Trí Tuệ của các Thời Đại?

Loretta: Vâng. Đàn ông không thích nó.

Dolores: Họ không muốn phụ nữ biết những thứ đó? (Phải) Cho nên họ quyết định giết bạn?

Loretta: Vâng. Khi bạn làm những thứ đó... Nhìn cái xảy đến với mình.

Dolores: Họ muốn dọa nạt người khác. (Phải) Ừm, hiện tại bạn đã rời khỏi thân thể đó, bạn có thể nhìn lại cuộc đời mình từ một điểm nhìn khác, bạn học được gì từ cuộc đời đó?

Loretta: Tôi dạy cái tôi cho là đúng, và tôi bị nhốt vào một cái hòm.

Dolores: Vậy bạn nghĩ mình đã học được cái gì?

Loretta: Có lẽ là đấu tranh thêm nữa, cho cái mà tôi tin tưởng.

Dolores: Dù bởi vậy mà bạn bị giết?

Loretta: Hoặc đấu tranh thêm nữa cho cái mà tôi tin vào, hoặc tôi chết vô ích. Tôi không thích chết vô ích, tôi không biết tại sao phải có một cuộc tranh đấu?

Dolores: Bạn cho rằng đó là cái nó đã cố gắng dạy bạn? Bạn có thể tranh đấu cho điều mà mình tin tưởng?

Loretta: Phải, họ đã làm điều tồi tệ nhất. Một câu nói yêu thích của tôi là, "Tôi phải mất cái gì?"

Khi tôi dẫn cô ấy rời khỏi cảnh đó, thử khám phá một kiếp khác, cô ấy thấy mình trôi nổi ở không gian, không có thân thể. Thân là năng lượng, đó là một cảm giác vô cùng tốt, đây là một nơi bình lặng, ở đây cô ấy cảm thấy cách xa khỏi mọi thứ. Tôi thử dẫn cô ấy đến cảnh khác, nhưng "Tôi không thấy bất cứ thứ gì, chỉ có năng lượng đi qua. Từng giọt từng giọt. Giọt của màu tím... tím sậm hơi pha màu xám và cam. Tôi hình như ở một thế giới ánh sáng. Có rất nhiều năng lượng. Tôi vẫn ở trong thế giới năng lượng của những màu này." Dolores: Bạn nên sử dụng năng lượng đó như thế nào?

Loretta: Tôi đang được cho biết, phải. Để sử dụng năng lượng đó... Các ánh sáng sắc màu. Tôi nên sử dụng những năng lượng đó thế nào... Dùng mắt? Làm thế nào... Chỉ nhìn và tồn tại? Dễ dàng như vậy? Chính là dễ dàng như vậy. Tôi dùng mắt phóng năng lượng. Họ đang dạy tôi cách chăm chú.

Dolores: Lúc bạn chăm chú vào năng lượng, năng lượng sẽ đi đâu?

Loretta: Đến trên thân người tôi đang tiếp xúc. Tôi tiếp xúc cùng người già, tiếp xúc cùng người trẻ, tiếp xúc cùng người trên đường.

Dolores: Cũng chỉ là nhìn họ?

Loretta rất hiển nhiên là tình nguyện viên làn sóng thứ hai.

Loretta: Phải. Mọi người đến nói chuyện với tôi, họ không biết là sao. Nhưng với tôi mà nói cũng chỉ là nhìn họ thôi.

Dolores: Không cần phí sức lực gì? (Phải) Bạn biết bạn đang làm chuyện đó?

Loretta: Tôi nghĩ tôi gần đây biết, có lẽ. Tôi biết tôi đang dùng mắt làm nhiều chuyện hơn; nhất là với người già, vì mắt của tôi hấp dẫn họ chú ý, sau đó họ lắng nghe lời tôi nói.

Dolores: Chúng ta đang nói về Loretta sao? (Vâng) Cho nên bạn đã tiến vào thân thể Loretta? (Vâng)

Tiếp đó giọng nói thay đổi, nó định nghĩa mình là người nào đó hay cái gì đó đến từ tàu vũ trụ, nó nói con tàu vũ trụ đó là của Loretta. Họ bắt đầu dẫn năng lượng vào thân thể cô, họ đang trị liệu cho cô ấy, cũng làm cô ấy càng dễ chăm chú vào năng lượng mà cô ấy sắp sửa vận dụng.

Loretta: Cô ấy chỉ cần nhìn mọi người, mọi người sẽ tốt hơn nhiều, bất luận là thân thể hay vấn đề tâm lý. Cô ấy tiếp xúc với người khác, họ thậm chí không biết chuyện gì xảy ra, nhưng đều trở nên mạnh khỏe. Cô ấy vẫn luôn làm chuyện này, nhưng cô ấy cũng không biết. Hiện tại cô ấy có thể biết những thứ đó, vì đây là công việc của cô ấy. Cô ấy sẽ du lịch. Gặp mặt với những người bất đồng ở khắp mọi nơi. Tựa như gió. Gió khẽ vuốt rất nhiều người, hơn nữa dễ dàng như vậy. Không cần quá vất vả. Đến bất kỳ nơi nào tinh thần gửi cô đấy đến.Ồ, cái gì đó rộng lớn hơn. Cô ấy sẽ sử dụng một loại ánh sáng khác, cái loại ánh sáng đó vàng kim và sáng ngời. Mở ra trải nghiệm rộng lớn hơn... Càng rộng lớn hơn.

Tôi hỏi nhiều thông tin hơn về con tàu vũ trụ này. "Tại sao nó có hứng thú với Loretta?"

Loretta: Nó nói "Bạn là con gái của tôi. Bạn sẽ dùng mắt của mình làm việc. Bạn là một đứa trẻ của ánh sáng."

Khi tôi hỏi nhiều thông tin hơn về con tàu, thông tin bắt đầu đình trệ. Cô ấy dường như có chút sợ hãi, khiến cho cuộc trao đổi bị cắt ngang. Bởi vậy tôi gọi Siêu thức, hỏi nó tại sao chọn kiếp sống chúng tôi thấy ban này.

Loretta: Sự việc không nhất thiết luôn phải như vậy. Đó là sai khi làm thế và cô ấy không cần phải làm một lần nữa. Cô ấy nghĩ cô ấy

luôn bị trừng phạt vì nói ra sự thật. (cô ấy thay đổi thành ngôi thứ nhất, đây có nghĩa là Loretta đang cố nói chen vào) Tôi cho rằng ở rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều kiếp sống tôi đều bị trừng phạt, có lẽ tôi hiện tại không biết cuộc đời này phải tiếp nhận như thế nào.

Tôi sử dụng mệnh lệnh trực tiếp để phóng thích trải nghiệm cuộc đời đó, khiến nó không còn ràng buộc cô ấy. Lập lại mệnh lệnh mất chút thời gian, cho đến khi cô ấy nói "Tôi thấy rồi, tôi thấy năng lượng được phóng thích!" Tiếp theo tôi trở lại vấn đề muốn hỏi, cũng nhấn mạnh cô ấy sẽ để Siêu thức hồi đáp.

Dolores: Vài năm trước, lúc cô ấy ở Edmond bang Oklahoma, xảy ra một việc, cô ấy thấy trong phòng có một sinh mệnh, cô ấy muốn biết tối hôm đó xảy ra chuyện gì. Bạn có thể nói với cô ấy không? Đó là một sự việc có thật sao?

Loretta: Phải. Một người bạn trở về xem cô ấy. "Tôi đến đưa bạn về nhà một lúc."

Dolores: Nó mang cô ấy đi đâu?

Loretta: Đến một hành tinh màu lam. Chỗ đó có cây, có cỏ; nhìn từ không gian, hành tinh này màu lam. Chỗ đó cũng có một thành phố, cô ấy gọi nó là Thành Phố Vàng. Người chỗ đó đều rất vui vẻ. Họ đang cử hành lễ mừng, chúc mừng cô ấy về nhà. Cô ấy đã rời khỏi một thời gian.

Dolores: Nếu cô ấy rất vui vẻ, tại sao phải rời khỏi chỗ đó?

Loretta: Nên đi trợ giúp... Cô ấy tình nguyện đi giúp đỡ vũ trụ. Cô ấy tình nguyện trở thành nhân loại.

Dolores: Cô ấy tình nguyện đi giúp đỡ như thế nào?

Loretta: Trở thành một nhân loại. Giúp đỡ bằng năng lượng của cô ấy.

Dolores: Tối hôm đó lúc xảy ra chuyện này, cô ấy thấy thứ như hình tam giác.

Loretta: Phải, hình tam giác trắng sáng ngời! Nó trở lại trên tàu vũ trụ. Trở lại tàu vũ trụ trong một chùm ánh sáng. Hình tam giác ở đỉnh tàu vũ trụ, chúng là năng lượng. Đó là cần thiết để cô ấy xuyên qua đường hầm... Xuyên qua hố giun.

Dolores: Ánh sáng đó mang cô ấy về nhà?

Loretta: Đúng, chúng cấu thành từ ánh sáng trắng. Những hình tam giác đó là nguồn năng lượng, cũng là những sinh mệnh ánh sáng. Chúng là sinh mệnh năng lượng. Nó mang tôi trở lại trên tàu vũ trụ, làm chùm sáng chiếu vào đỉnh đầu tôi. (Loretta lại một lần nữa nói chen vào) Tôi không nghĩ tất cả tàu vũ trụ đều tốt. Họ muốn lấy tôi làm thí nghiệm. Tôi nhớ tôi nằm trên một cái bàn rất lạnh lẽo, không có quần áo. Họ đều vây quanh cái bàn.

Dolores: Hỏi họ tại sao bạn ở đó.

Loretta: Chúng tôi đang thử giúp bạn. Giúp tôi cái gì? (cô ấy đang hỏi họ) Các người cần nói với tôi. Họ không hiểu ngôn ngữ của tôi. Bạn nói bạn không hiểu ngôn ngữ của tôi, đó là ý gì? Tôi có thể nghe bạn nói chuyện - họ nói họ đang thử giúp tôi. Tôi không nghĩ họ muốn giúp tôi. (giọng điệu kháng cự) Tại sao họ cắm một cái ống trên mũi tôi thông đến não tôi? (bất an) Các người có muốn tôi làm như vậy với các người không?

Dolores: Nói với Loretta tại sao xảy ra chuyện như vậy. Xin giải thích cho cô ấy nghe. Nếu bạn giải thích, cô ấy sẽ không sợ. Nhân loại thích sự việc có lời giải thích.

Loretta: Chinh tuyến yên... chinh?

Dolores: Tại sao cần chinh?

Loretta: Không đủ lớn... Nhiều tri thức hơn.

Dolores: Bạn muốn làm cô ấy có thể lấy lại một vài tri thức vốn có hay sao?

Loretta: Phải. Giúp đỡ mọi người.

Họ giải thích, họ cũng không phải người truyền tri thức cho cô ấy, những người đó sẽ đến từ chỗ khác, nhưng tuyến yên phải đủ lớn để có thể tiếp thu những tri thức đó. Sau đó cô ấy lại bất an lên. "Họ dùng thứ gì đó đâm vào âm đạo của tôi. Trứng? Bạn muốn trứng?"

Dolores: Tại sao các bạn muốn trứng?

Loretta: Phôi.. Bảo tồn cho cô ấy? Họ đang bảo tồn nó cho tôi?

Dolores: Tại sao họ phải bảo tồn cho Loretta?

Loretta: Cuộc sống khác. Tương lai... Cuộc sống tương lai.

Dolores: Tại sao họ phải bảo tồn cho cuộc sống đó?

Loretta: Sinh học hiện tại rất quan trọng.

Dolores: Có ý gì? Trong cuộc sống tương lai, cô ấy không thể tạo ra trứng của mình?

Loretta: Không giống thế này.

Dolores: Có gì khác nhau?

Loretta: Các thứ đang thay đổi... Biến đổi... Chuyển hóa... Biến hóa...

Dolores: Ở hiện tại hay tương lai, hay gì khác?

Loretta: Hiện tại... Các thứ hiện tại khác biệt. Trứng hiện tại đã khác biệt.

Dolores: Trứng đang thay đổi? (Vâng) Các bạn muốn giữ lại chúng?

Loretta: Phải. Tôi có khả năng sẽ không trở lại trạng thái này.

Dolores: Là trở nên tốt hơn, hay xấu hơn, hay gì khác?

Loretta: Không phải xấu... Nhưng khác. Chúng sẽ được sử dụng về sau.

Dolores: Vậy trong tương lai họ sẽ không tạo ra trứng như vậy?

Loretta: Phải, không phải trứng như thế.

Dolores: Là cái gì tạo thành biến hóa của trứng?

Loretta: Rung động.

Dolores: Tôi biết rung động đang làm thân thể thay đổi. (Vâng) Nhưng nó cũng sẽ tạo thành thay đổi của trứng sao?

Loretta: Phải... DNA đang thay đổi.

Dolores: Nhưng cô ấy không thể có con nữa. Đây có bất cứ chỗ nào khác biệt không?

Loretta: Cuộc đời này cô ấy không có con.

Dolores: Nhưng trứng vẫn dùng được?

Loretta: Phải thế.

Dolores: Cho nên trứng phải được lấy đi và bảo tồn? Ý của bạn là vậy sao?

(Phải) Cho nên chúng có thể được gắn vào thân thể cô ấy ở cuộc sống tương lai? (Vâng) Trứng trong tương lai có vấn đề gì không?

Loretta: Không có vấn đề... Chỉ là khác. Nhìn có vẻ đó là một thời gian đặc biệt có chứa những rung động thật sự cao. Nó làm các thứ thay đổi... Làm các thứ giữ năng lượng của mình nhiều hơn.

Dolores: Nhưng tương lai trứng sẽ không có rung động cao như vậy?

Loretta: Với cô ấy mà nói là vậy. Trong tương lai cô ấy sẽ không tạo ra trứng.

Dolores: Mọi người sẽ ngừng tạo ra trứng hay chỉ cô ấy?

Loretta: Tôi thật sự không thể nói. Cô ấy thì sẽ không. Cô ấy trong tương lai sẽ có chuyện khác để làm. Trẻ con cũng sẽ khác... Quá trình sẽ khác, không giống ở Trái Đất này. Cho nên cô ấy bảo tồn trứng để làm làm việc với chúng sau này trong quá trình mới.

Dolores: Đến lúc đó cô ấy sẽ hiểu?

Loretta: Phải, cô ấy sẽ hiểu. Cô ấy tới lúc đó sẽ hiểu ra.

Dolores: Cô ấy sẽ có một thân thể vật lý?

Loretta: Có thể sẽ không.

Dolores: Trứng sẽ được dùng để tạo ra những sinh mệnh nhân loại khác?

Loretta: Giống lai khác... Không phải nhân loại. Sẽ là một giống lai rung động rất cao. Có lẽ ở Trái Đất mới!

Dolores: Nghe có vẻ đây sẽ vô cùng quan trọng.

Loretta: Vâng. Có một đội đang làm chuyện như vậy. Cô ấy là một phần trong nó... một đội.

Thông điệp cuối buổi: Yêu chính bạn. Yêu chính bạn. Chúng tôi đều yêu bạn.

Chương 30

Một Dây Thông Tin

Evelyn là y tá chăm sóc những bệnh nhân sắp chết. Cô ấy thể hiện lòng nhân từ vĩ đại, cũng thích làm công việc này. Cô ấy muốn biết sự kiện UFO mình hoài nghi có thật rồi cuộc là sao, chủ yếu muốn tìm hiểu ký ức về sinh mệnh đến phòng cô ấy thăm viếng. Trong ấn tượng, cô ấy cũng thấy cảnh sinh vật ngoài hành tinh ở vào trạng thái tạm dừng sinh mệnh trong buồng nuôi dưỡng.

Khi cô ấy tiến vào trạng thái xuất thần, tôi dẫn cô ấy trở lại ngày xảy ra sự kiện đó, cô ấy ở nhà đang chuẩn bị đi vào giấc ngủ (tôi gọi đây là phương pháp đi cửa sau). Cô ấy miêu tả căn hộ nhỏ của mình, cũng nói mèo con và cún con của mình thích cùng cô ấy ngủ ở trên giường lớn. “Chúng tôi nhận nuôi một chú chó (cockapoo) từ nhà tạm trú, con mèo thì là mèo hoang. Tôi nuôi đã nhiều năm. Chúng hiện có một mái nhà rất tuyệt. Chúng rất được yêu thương.”

Buổi tối đó cô ấy rất bồn chồn, dù quá nửa đêm vẫn không thể ngủ. Chuyện xảy ra tiếp theo khiến đêm nay trở nên đặc biệt. “Thực thể kia xuống từ trần nhà. Tôi rất kinh ngạc. Đám chó mèo trông thấy, nhưng chúng không thể làm gì.” Tôi bảo cô ấy miêu tả, cô ấy nói có hai thực thể. “Họ có cánh tay thật dài... Giống nhân loại... Họ có mặc quần áo... Vest đen... Áo sơmi đen... Giày đen.”

Dolores: Họ hòa lẫn với phòng đen phải không? Mặt họ trông như thế nào?

Evelyn: Hầu như giống nhân loại, nhưng bọn họ không phải con người... Mắt họ to tròn, giống con người, nhưng lớn hơn nhân loại. Không cảm xúc. Họ không nói lời nào. Họ không cười. Họ thoát nhìn cũng không phải đang tức giận. Họ nhìn như không có biểu cảm... Chỉ là một khuôn mặt... Tóc đen ngắn.

Dolores: Sau đó chuyện gì xảy ra?

Evelyn: Kéo tay tôi... Tay phải tôi, nhưng hấn kéo sai chỗ hay sao đó, rất đau. (tôi gợi ý chuyện này sẽ không quấy nhiễu cô ấy) Hấn rất mạnh, sức lực rất lớn. Hấn lôi kéo cánh tay tôi. Ở bên kia tương đối

cẩn thận hơn, nhưng bên phải này thì, hấn kéo tay tôi... Hơn nữa tôi nặng nề - chúng tôi xuyên qua nóc nhà hướng lên trên.

Dolores: Họ chắc chắn rất mạnh, nếu họ có thể làm như vậy.

Evelyn: Họ không cần phải mạnh, đó là dùng cách khác. Có liên quan với trọng lực. Họ biết làm như thế nào.

Dolores: Vậy các bạn hướng lên nóc nhà?

Evelyn: Không. Chúng tôi đã vượt qua nóc nhà.

Dolores: Cảm giác xuyên qua nóc nhà như thế nào?

Evelyn: Vui. Xuyên qua nóc nhà, bạn trở thành một thể với nóc nhà. Bạn có thể cảm thấy thành phần của nóc nhà, chúng nhìn như bọt khí hay gì đó. Trần nhà trở nên khác đi. Gần như là bức họa, không phải tồn tại thật sự.

Trong sách "Custodians" có mấy ca tương tự. Lúc đầu khi phát hiện có thể xuyên qua trần nhà, họ cảm thấy rất hoang mang, sinh vật ngoài hành tinh giải thích cấu trúc phân tử con người được hóa giải thành kết cấu phù hợp với vật thể họ phải xuyên qua. Trong mỗi ca, đều có hai thực thể bên cạnh, mỗi bên một người. Như thế là cần thiết để giúp họ xuyên qua vật thể rắn lên trên tàu vũ trụ.

Evelyn: Tôi rất kinh ngạc. Chúng tôi cứ thẳng tắp xuyên qua như vậy. Tôi hiện tại ở bên ngoài, nhìn xuống nhà. Xảy ra thật nhanh. Tôi thậm chí không biết nên nghĩ như thế nào.

Dolores: Bạn sắp đi đâu? Bạn thấy được không?

Evelyn: Không thể... Bên trên một nơi nào đó, nhưng tôi không thấy. Nó xảy ra quá nhanh.

Dolores: Kế tiếp bạn thấy cái gì?

Evelyn: Một căn phòng. Rất tối. Có ánh sáng ở bên trong, nhưng vẫn tối. Không có cửa sổ... Không có cửa.

Dolores: Hai người kia vẫn ở cùng bạn sao?

Evelyn: Phải. Họ đứng phía sau tôi - tôi đang nghĩ mọi chuyện căn bản không có xảy ra.

Dolores: Có ý gì?

Evelyn: Đây là một chiếc tàu. Một con tàu vũ trụ, mà hai người ở phía sau tôi, họ không phải con người. Cho nên nhận thức logic của tôi nói với tôi là ai đó chỉ nhắc tôi lên một chuyến.

Dolores: Sao bạn biết là tàu vũ trụ?

Evelyn: Tôi làm sao biết? Tôi chính là biết.

Dolores: Kế tiếp thì sao?

Evelyn: Không có gì. Chúng tôi chính là đứng đó đợi.

Tôi không biết việc này sẽ kéo dài bao lâu, cho nên thu bớt thời gian, để cô ấy thấy mình đang chờ đợi cái gì. Cô ấy tiếp đó thấy hành lang phía trước có ánh sáng, có một sinh vật đi tới chỗ cô ấy. "Sinh vật này rất rất cao. Hắn rất hòa ái, nhưng tôi không nhớ đã từng nhìn thấy cái gì giống như vậy. Mặt hình trái lê... Không có tóc, không có cằm. Trí lực rất cao, rất thông minh. Tôi cho rằng hắn là người lãnh đạo gì đó. Da hắn rất khác với chúng ta... Rất rắn đặc. Không có y phục, không giày, không gì cả."

Dolores: Bạn nói rắn đặc nghĩa là gì?

Evelyn: Không có lỗ chân lông thông khí trên da như nhân loại. Nhưng rất mềm mại. Rất rất mềm... Ngón tay rất dài mảnh.

Dolores: Bao nhiêu ngón tay?

Evelyn: Bốn, nhưng gần như có cùng chiều dài. Thoạt nhìn có ngón cái, nhưng tôi nghĩ chúng sắp xếp không giống chúng ta, hơn nữa khoảng cách mỗi ngón tương đối gần.

Dolores: Hắn có mắt mũi miệng giống chúng ta?

Evelyn: Có, nhưng hắn không sử dụng. Chúng cũng không thật sự dùng được. Hắn cũng không thở bằng mũi. Cũng không dùng miệng ăn uống. Chúng chỉ là ở đó, tôi không biết, như vật trang trí gì đó.

Dolores: Mắt hắn thì sao?

Evelyn: Mắt rất dài, hình bầu dục... Rất đẹp. Tôi chưa từng thấy màu như vậy.

Giống như tôi... Lam lục... Màu mắt giống như tôi. Hắn không cần dùng mắt như chúng ta. Hắn thấy được, nhưng là thấy mọi thứ ở trong tâm trí mình. Mắt hắn không dùng để đọc hay sử dụng như chúng ta, nhưng chúng rất nhạy bén... Vô cùng nhu hòa.

Vào lúc này, Evelyn bắt đầu ho khan, không thể dừng lại. Tôi ra lệnh làm dịu, như vậy chúng tôi mới có thể tiếp tục, cô ấy cũng sẽ không bị làm phiền.

Evelyn: Hắn đang nói với tôi chuyện có liên quan tới phổi tôi. Bị ô nhiễm... Ô nhiễm quá mức.

Dolores: Hắn có thể thấy được phổi bạn?

Evelyn: Phải, ở trong tâm trí hắn.

Dolores: Hắn có thể thấy được bên trong thân thể bạn?

Evelyn: Hắn không cần nhìn. Hắn có thể cảm thấy. Hắn chính là biết tất cả mọi chuyện.

Dolores: Hắn có thể làm chút gì cho phổi của bạn không? Hay đó chính là chuyện hắn muốn làm?

Evelyn: Hắn làm rất nhiều chuyện. Hắn làm mọi chuyện. Hắn nói toàn bộ môi trường của chúng ta đều bị ô nhiễm.

Evelyn vẫn đang ho khan, cho nên tôi phải cấp cho cô ấy nhiều mệnh lệnh thả lỏng hơn.

Evelyn: Hắn nói ô nhiễm gần như đã tới một cực hạn, cần được thanh lý. Bản thân khí hậu... Hắn cho tôi thấy những cơn gió lớn cần đến để thổi ô nhiễm đi.

Dolores: Có thể làm được sao?

Evelyn: Không có gì là không thể. Bạn biết. Hắn cố gắng dùng từ ngữ tôi có thể hiểu để nói với tôi, hắn nói nếu gió to đến bề mặt và đi vòng quanh Trái Đất theo chiều kim đồng hồ, bằng những nguyên tố hay năng lượng nào đó trong đó, nó sẽ mang đi tất cả bóng tối, độc tố xám. Ô nhiễm không chỉ là ô nhiễm không khí, là tất cả nhân loại và cảm xúc tiêu cực đang làm ô nhiễm Trái Đất. Tất cả những thứ này đều có liên hệ. Hắn đang cho tôi thấy tất cả đều kết hợp... nó là toàn thể.

Dolores: Nhưng nếu họ dùng gió to cố gắng thổi tan ô nhiễm, đó sẽ ảnh hưởng đến mọi người?

Đại khái vào lúc này, tôi có thể biết Evelyn đã không đóng vai người quan sát tiếp nhận đáp án từ chỗ thực thể kia. Như thông thường, thực thể tiếp quản và bắt đầu trực tiếp trả lời câu hỏi. Hoặc cũng có thể là Siêu thức vì nó bắt đầu sử dụng thuật ngữ và chọn từ mà tôi quen thuộc. Bất kể thế nào, Evelyn đã rời khỏi cuộc đối thoại. Khi tình huống này xuất hiện, tôi có thể trực tiếp có được đáp án mà không cần thông qua bộ lọc tâm trí kiểm duyệt của con người.

Evelyn: Gió to sẽ không thương tổn con người, vì tổ hợp gió có hạt năng lượng bên trong giống như gió được xây thành từ lực lượng năng lượng. Hàng trăm hạt khác nhau bên trong nó. Không chỉ làm sạch không khí, cũng sẽ làm sạch tần số. Nó tựa như sóng năng lượng thổi qua cơ thể người, làm sạch nhân thể và tất cả sông núi động vật, cho nên nó không chỉ là gió, nó có nhiều loại yếu tố cấu thành. Hấn nói tôi sẽ không hiểu.

Dolores: Cho nên nó không phải như gió lốc hay gì đó?

Evelyn: Nó là gió vô cùng mạnh, nhưng nó cũng có năng lượng. Nó chỉ thổi qua cả hành tinh.

Dolores: Chúng tôi luôn nghĩ về gió mạnh như một thứ có tính hủy diệt.

Evelyn: Nó sẽ vòng quanh Trái Đất theo chiều kim đồng hồ, như sương mù trong gió. Nó là một cơn gió mạnh, nhưng không có tổn hại giống như cơn lốc. Nó tựa như năng lượng mông lung sạch sẽ sáng ngời. Nó sẽ có rất nhiều năng lượng trung hòa. Nó có thể trung hòa năng lượng bất đồng, năng lượng không tốt, ô nhiễm độc hại, đau khổ, bất hạnh, chán nản, tham lam... Những thứ đó thậm chí đều không quan trọng. Khi cơn gió thổi này phát qua hành tinh, mọi người sẽ quên đi chuyện xảy ra trước đó. Mất trí nhớ, họ sẽ mất trí nhớ. Những hạt đó sẽ thanh lý đi rất nhiều thứ.

Dolores: Bạn nói họ sẽ mất trí nhớ nghĩa là gì?

Evelyn: Họ có bắt đầu mới.

Dolores: Ý của bạn là họ sẽ quên đi sự vật họ giữ chặt?

Evelyn: Không phải, họ đã từng có, vẫn sẽ có, nhưng bọn họ sẽ dùng ánh mắt vô cùng bất đồng đối đãi sự vật... Một quan điểm khác, kiến giải khác, lý giải khác, ý thức khác. Đó là phương pháp duy nhất mà chúng tôi có thể làm sạch hành tinh này. Hành tinh này đã chịu quá nhiều thương tổn.

Dolores: Bạn có nghĩ điều này sẽ ảnh hưởng đến mọi người ở đây không?

Evelyn: À, phải... Cả hành tinh. Nó phải như thế. Chúng tôi không thể làm một nửa, bỏ một nửa.

Dolores: Nhưng một số người vô cùng tiêu cực.

Evelyn: Không sao. Họ sẽ trưởng thành càng kiên cường hơn. Gió sẽ làm họ quên đi chuyện không tốt, họ cần tiến tới bước về phía sự vật tốt... Rất nhiều tình yêu và ánh sáng. Nó chủ yếu sẽ ngưng hẳn thời gian, sau đó chúng ta sẽ có một trang mới, bắt đầu mới. Các bạn không có vấn đề đối với quá khứ. Rất nhiều người vô cùng mong đợi điều này. Họ biết có cái gì sắp xảy ra.

Dolores: Họ biết là lúc buông bỏ quá khứ?

Evelyn: Phải, và hợp tác cùng ánh sáng chỉ dẫn... Hợp tác với vũ trụ.

Dolores: Nhưng làm như vậy không phải đang chống lại tự do ý chí của họ sao?

Evelyn: Không phải, vì thời gian cũng không tồn tại, chúng tôi chỉ kết thúc đoạn thời gian này. Họ có thể ở lần sau lúc đến chỗ khác tái kích hoạt hay khôi phục là được. Chúng tôi chỉ trì hoãn.

Dolores: Nhưng tôi nghĩ, tự do ý chí là quan trọng. Tôi cho rằng họ không được phép can thiệp tự do ý chí.

Evelyn: Chúng tôi hiểu lời bạn nói, chúng tôi sẽ dùng nhiều thời gian hơn để giải thích. Để chúng tôi nói thế này. Hạng mục công việc ưu tiên... Các bạn có hạng mục công việc cân nhắc ưu tiên. Hạng mục công việc ưu tiên của chúng tôi là... Không, đây không phải cách giải thích tốt - chúng ta là một. Trò chơi là Thượng Đế... Với năng lượng Thượng Đế. Các bạn đã chơi trò chơi của mình mấy trăm vạn năm. Các bạn chơi trong một hàng rào khu vui chơi, chúng tôi luôn nhìn các bạn luyện tập trò chơi của mình. Nhưng các bạn hiện tại đang hủy hoại rào chắn này, chúng tôi không muốn bệnh hoạn lan đến những người khác vẫn đang trong quá trình học tập.

Dolores: Bạn nói người khác, là chỉ hành tinh khác sao?

Evelyn: Hành tinh khác... những sinh mệnh khác vẫn đứng chơi trong bãi cát.

Dolores: Chúng ta không phải đều ở những giai đoạn học tập khác nhau sao?

Evelyn: Các bạn học cái các bạn chọn học, nhưng các bạn cũng đã sớm biết nó. Bạn thực tế không có gì để học. Các bạn là Thượng Đế. Các bạn là toàn-tri của toàn bộ ánh sáng. Chúng ta đều là ánh sáng.

Dolores: Nhưng bạn biết khi chúng ta đi vào Trái Đất, đều sẽ quên toàn bộ những thứ đó.

Evelyn: Bởi vì các bạn chọn chơi đùa trong sân chơi của mình trong tự do ý chí. Bạn có thể làm cái các bạn muốn làm, cho nên đây thật sự không phải can thiệp, bởi vì bạn không thể can thiệp với Thượng Đế là một. Nó chỉ là một lựa chọn. Bạn chơi đùa trong sân chơi và chúng tôi nhìn các bạn, muốn xác định các bạn sẽ không chơi quá mức cứu vãn như những đứa trẻ. Nhưng các bạn đã chơi quá mức, chúng tôi đã để các bạn chậm rãi chơi trong thời gian, bây giờ chúng tôi phải tới dọn dẹp sân bãi. Chính là như vậy. Cũng chỉ là trì hoãn sự việc thôi.

Dolores: Vậy khi chúng ta tiến vào thời gian mới như bạn nói, Trái Đất cũ sẽ xảy ra chuyện gì? Chúng ta đã nói về gió, nhưng còn thứ nào khác sẽ xảy ra nữa?

Evelyn: Nước... Nước dâng lên... Vỡ đê, đại dương và những cơn sóng rất lớn. Cũng không chỉ có gió sẽ làm sạch bề mặt Trái Đất, nó cũng sẽ giúp hành tinh mỗi khi nó xuyên qua hành tinh, không chỉ bề mặt, toàn bộ bên trong bên ngoài. Bên trong... bên ngoài.

Dolores: Tôi biết có những thành phố trong lòng đất.

Evelyn: Vâng... Họ cũng cần dọn dẹp sân chơi... một số họ. Cho nên dù thế nào thì cũng làm công việc thôi. Họ cũng không phải hoàn toàn hoàn mỹ, một số còn chơi những trò bẩn hơn trên bề mặt. Cho nên hãy làm sạch toàn bộ họ. Bạn đang nghĩ họ đều phải chết. Không phải như thế. Đây chỉ có nghĩa tần số gió đó sẽ quét xuyên bên trong lẫn bên ngoài.

Dolores: Tôi nghĩ nước cũng là một phương pháp làm sạch.

Evelyn:Ồ, muốn làm sạch bãi cát, không chỉ cần nước thôi. Mỗi một thứ trên hành tinh của bạn đều sẽ thay đổi. Tôi rất xin lỗi vì không thể giải thích chi tiết, nhưng mỗi một thứ sẽ thay đổi khác với điều bạn trải nghiệm hôm nay. Chúng tôi có tri thức mà chúng tôi có hôm nay là bởi vì chúng tôi thực tế chưa từng chạy tới chơi đùa. Chúng tôi không lựa chọn như vậy. Có rất nhiều người, rất ổn, chọn điều đó, cái mà họ đang làm. Chúng tôi ở lại trong ánh sáng. Ở toàn bộ thời gian của nhân loại, chúng tôi không chọn giống như họ, nhưng đó không có nghĩa chúng tôi không biết cái diễn ra trên hành tinh của bạn hay hành tinh khác. Rung động của hành tinh sẽ cao hơn. Dù không thể

tới được rung động của chúng tôi, vẫn sẽ có thay đổi rất quan trọng. Tần số đang thay đổi. Tựa như tần số sóng radio... những thân thể năng lượng, những năng lượng.

Dolores: Chúng ta sẽ giữ thân thể vật lý của mình?

Evelyn: Rất nhiều người có thể, chắc chắn, vâng, với vài thay đổi. Thay đổi sẽ đến từ ánh sáng, đến từ nguồn cung cấp thực phẩm. Mọi người sẽ sống càng hài hòa với môi trường và thân thể của họ hơn. Họ sẽ hiểu mục đích của thân thể này là để phục vụ cho mục đích của trò chơi. Bởi vậy họ sẽ căn chỉnh thân thể họ để thích ứng với bất cứ trò chơi nào họ đang chơi. Họ sẽ càng ý thức hơn - - nếu đây là chữ chính xác - nhiều ý thức thân thể họ hơn, nhiều ý thức tâm trí hơn, và nhiều tinh táo và thức tỉnh với trò chơi hơn.

Dolores: Thân thể sẽ thay đổi thế nào?

Evelyn: Sẽ nhiều tính bột hơn... nhiều rung động hơn.

Dolores: Chúng ta vẫn tiêu thụ thức ăn?

Evelyn: Ừm, Bạn sẽ ngưng giết động vật để ăn thịt, vì ăn rung động của một sinh vật sẽ khiến bạn rất khó chịu. Bạn sẽ ăn nhiều đồ lỏng hơn. Khi bạn trồng thực phẩm, bạn sẽ không còn lấy số lượng là trọng yếu, mà là lấy tình yêu. Cây cối bạn trồng mang đến rung động cao hơn, hoa quả cũng sẽ có rung động cao hơn, cho nên bạn không cần ăn nhiều như trước.

Dolores: Chúng ta sẽ thật sự không cần đồ ăn?

Evelyn: Không cần như vậy... Chỉ cần chút ít phân lỏng để duy trì. Đồ ăn sẽ chứa nhiều chất lỏng hơn chất rắn. Thứ bạn trồng sẽ có rung động khác. Thực vật bạn trồng trên mặt đất sẽ có rung động cao hơn, bởi vì đôi tay và tư tưởng của bạn, tâm trí bạn, rung động tâm lý cao hơn, đi vào thực vật được trồng nên mọi thứ đang căn chỉnh với một rung động cao hơn.

Trước buổi thôi miên lúc cùng Evelyn nói chuyện, cô ấy nhắc tới một trong những vấn đề của mình là cô ấy hiện tại cảm thấy buồn nôn mỗi khi ăn. Tôi tự hỏi nguyên nhân là gì. "Rung động của cô ấy tăng lên quá nhanh. Cô ấy rất cố chấp, cho nên hiện tại đồ ăn làm cô ấy khó chịu."

Dolores: Tại sao lại xảy ra tình trạng như vậy?

Evelyn: Cô ấy muốn nâng cao rung động nhanh hơn, bởi vậy thân thể không thuận theo thông tin tiềm thức cô ấy biết. Chúng tôi không hiểu tại sao. Chúng tôi không thể đồng bộ hóa thân thể một cách đúng đắn. Vì nguyên nhân nào đó, nó không kết tinh hóa thân thể. Chúng tôi có vài vấn đề trong thân thể vật lý để kết tinh hóa nó mang vào rung động cao nhất... Rung động nguyên bản của cô ấy. Chúng tôi thấy ý nghĩ của cô ấy, cô ấy thích đồ ăn, cái đang từ bỏ cái cô ấy sẽ nhớ, nhưng chúng tôi cần làm nó nhanh hơn.

Dolores: Nhưng bạn biết cô ấy phải ăn thực phẩm thì mới có thể sống tiếp.

Evelyn: Cô ấy có thể sống với đồ lỏng tốt và tinh thể thuần khiết. Để nâng cao rung động trong thân thể, bạn cần kết tinh hóa cũng tinh thuần hóa thân thể khỏi độc chất trong thân thể. Nó cần tiến trình nhanh hơn. Nó hiện tại là đi tới một bước, lùi về sau hai bước... Vì một nguyên nhân nào đó, không thể theo kịp. Chúng tôi làm rất nhiều điều chỉnh đối với thân thể.

Dolores: Ý của bạn là vì nguyên nhân nào đó mà đang kháng cự, đó là từ chính xác sao?

Evelyn: Cô ấy vì không biết mình nên làm gì, nên rất bi thương, và cấp độ của kháng cự... đau buồn của nó.

Dolores: Bi thương từ đâu mà đến?

Evelyn: Cô đơn Trên Trái Đất, rất rất cô đơn. Chúng tôi hiểu cô ấy muốn về nhà. Chúng tôi biết điều đó và nó làm cô ấy rất rất buồn... rất cô đơn... Cô lập... Cô lập bản thân.

Dolores: Cô ấy không muốn bị thương tổn. Cô ấy từng bị thương tổn rất nặng.

Evelyn: Bạn xem, vấn đề ở đây trong tâm trí. Là ý nghĩ. Tâm trí khác của cô ấy mà chúng tôi nghĩ tới, tâm trí cao hơn của mình... Cô ấy biết cô ấy là gì. Cô ấy biết cô ấy là ai... Cô ấy biết.

Dolores: Ý thức chúng ta không biết những thứ đó. Đó là nguyên nhân.

Evelyn: Chúng tôi không thật sự hiểu vì sao chúng tôi phải nói mọi thứ bằng từ ngữ cho con người các bạn.

Dolores: Tôi hiểu. (cười) Tôi thường hợp tác với bạn. Chúng ta từ từ sẽ đến.

Evelyn: Vâng, nhưng bởi vì chúng tôi biết được mọi thứ, vì chúng tôi trở thành cố vấn, tri thức Thượng Đế, ánh sáng sẽ khiến mắt bạn chói mù nếu bạn nói thế. Nó sẽ không làm mất bạn mù. Đó chỉ là biểu hiện của nó. Tôi trước kia chưa bao giờ thích ở trong thân thể. Tôi chưa bao giờ có ngón tay vật lý, bạn hiểu chứ? Bởi vậy tôi nghĩ ở phương diện nào đó, chúng tôi thật sự không hiểu bộ phận đó. Chúng tôi không hiểu, nếu bạn tới từ nhà, nơi xuất xứ của bạn, nơi xuất xứ với cô ấy, làm thế nào các bạn lại không biết những thứ đó? Cô ấy biết, nhưng cô ấy không biết. Đó nghĩa là gì? Bạn làm sao có thể biết và không biết cùng một lúc? Nhìn đi, nếu bạn có một màng che hay gì đó bịt mắt mình lại, sau đó bạn bỏ nó đi, hoặc bất cứ cách biểu đạt nào bạn dùng. Tâm trí bạn không được kết nối? Chúng tôi hiểu điều đó, nhưng tại sao bạn cần hỏi tất cả những câu hỏi đó khi bạn đã biết bạn là ai và bạn là gì?

Evelyn bắt đầu huyền thuyên trong suốt phần này, nhưng nội dung cũng không quan trọng, cho nên tôi lược bớt một chút, tôi cố gắng tập trung vào phần quan trọng nhất.

Evelyn: Đây phải trở lại nỗi đau buồn của cô ấy. Cô ấy cần tiêu trừ tất cả ý thức, tiêu trừ nó bởi vì bạn có thể vận hành dưới tình trạng không có nó, tin hay không tùy bạn. Không, đây không đúng bởi vì chúng tôi thấy bạn cần ngôn ngữ, làm toán và lái xe.

Dolores: Bởi vì chúng ta cần ý thức để sống ở thế giới này.

Evelyn: Phải, chúng tôi hiện tại hiểu. Chúng ta dạy lẫn nhau. Phải không? Cho nên chúng tôi cần mang cô ấy ra khỏi đó thêm một chút, cũng để cô ấy thấy được thêm một chút, như thế tâm trí khác của cô ấy, tâm trí ý thức của cô ấy sẽ thả lỏng và cho phép chúng tôi tiến hành trao đổi tần số để nâng cao rung động.

Dolores: Nhưng chúng ta đang tìm hiểu buổi tối kia, cô ấy cho rằng đó là lần đầu tiên cô ấy lên tàu vũ trụ, lần đầu tiên gặp các bạn. (Evelyn cười) Tôi làm việc cùng các bạn đã lâu, tôi biết đó rất có thể không phải lần đầu tiên của cô ấy. (chúng tôi đều cười) Tại sao đêm đó cô ấy được mang vào trong đó?

Evelyn: Để nhắc nhở cô ấy một cách có ý thức. Đó là lý do chúng tôi để cô ấy nhớ từng chi tiết nhỏ, như vậy cô ấy mới có thể tiếp quản lòng hiếu kỳ và hỏi nhiều vấn đề hơn, chứ không phải chỉ "Ồ, vâng, sao cũng được."

Dolores: Đó là một phần lòng hiếu kỳ của cô ấy. Đêm đó xảy ra chuyện gì khác nữa?

Evelyn: Chuyện xảy ra chính là đỉnh đầu - tính tượng trưng - bị tiêu trừ. Đây là tượng trưng, không phải thực tế. Chúng tôi không có cắt phăng đầu cô ấy. (cười)

Dolores: (cười) Phải, tôi biết.

Evelyn: Chúng tôi làm cô ấy triệt để trải nghiệm sự hoàn chỉnh của ánh sáng. Cho nên cô ấy muốn biểu đạt mọi thứ bằng từ ngữ. Ừm, chúng tôi không có năm triệu năm để biểu đạt mọi thứ bằng từ ngữ. (cười) Cho nên đây rất khó khăn. Bạn không thể biểu đạt nó bằng từ ngữ. Không đủ thời gian trong vũ trụ. Nó chính là khó chịu.

Dolores: Tôi biết. Tôi được cho biết rất nhiều lần. Từ ngữ không đủ khả năng.

Evelyn: Chúng tôi thậm chí không có ngôn ngữ để biểu đạt. Nó phiền nhiễu. Sẽ có một buổi tối mà cô ấy nhớ tới ánh sáng.

Dolores: Tại sao bạn muốn cô ấy nhớ lại?

Evelyn: Ánh sáng đó? Đó là khởi nguyên của cô ấy. Nó luôn luôn ở đó. Chỉ là bị che lấp đi. Chúng tôi muốn cô ấy hoàn toàn nhớ lại đồng thời biết... Hoàn toàn biết được... Không từ ngữ. Đây là lý do cô ấy có thời gian biến mất không thể giải thích, vì không có thời gian trong toàn-tri. Cô ấy sẽ có ký ức hoàn chỉnh, cô ấy không cần lo lắng chuyện khác hay nghi ngờ sự việc. "Nó đúng hay không đúng?" - Nó chỉ là như thế. Không có giải thích. Thượng Đế là ánh sáng, là năng lượng. Sự vật bạn gọi là Thượng Đế... chỉ là như thế... không có từ ngữ.

Dolores: Bạn nghĩ những ký ức đó sẽ hữu ích cho cuộc sống của cô ấy?

Evelyn: Phải. Sau đó khi cô ấy mang năng lượng vào trong tâm trí ý thức, cô ấy cũng có thể truyền nó ra xung quanh. Bạn xem, đây là một phần của gió. Hiểu biết và những hạt phân tử mà cô ấy truyền ra là một phần của gió. Nó không giống như một thân thể sẽ nổ tung

thành mấy trăm vạn mảnh. Năng lượng của nó, không phóng ra từ toàn bộ thân thể, mà là từ tâm trí, cái là một phần của gió. Nhưng tản một hiểu biết đầy đủ ra, chủ yếu bằng bộ phận con mắt thứ ba của bạn. Bạn mang nó vào, cái tôi thấy bây giờ. Bạn biết tôi hiện tại thấy cái gì không? (Gì?) Không gì cả. Không có gì cả. Không từ ngữ, không suy nghĩ, không hư vô và ở cùng một lúc, nó là mọi thứ. Một khi bạn phóng nó, hiểu biết kia, mọi thứ và hư vô trở thành một phần của gió.

Dolores: Bạn là sinh vật trên tàu vũ trụ kia?

Evelyn: Mắt xanh lam kia? Không phải.

Dolores: Tôi không xác định mình hiện tại đang trao đổi với ai.

Evelyn: Vốn là mắt xanh lam kia. Nhưng tôi không phải một thân thể. Tôi là ánh sáng. Hình ảnh tôi phóng ra chỉ là một sự phóng chiếu.. Tựa như một bộ phim. Chỉ là để mắt thấy... để liên hệ, nhưng đó không thật sự là tôi... Không phải. Đó là để mắt thấy và nhớ... Một thứ hữu hình. Bạn cần cho nhân loại những hình ảnh. Như vậy cô ấy mới có thể kể với bạn câu chuyện "Tôi đã thấy một người cao cao." Vì nếu cô ấy nói mình đã thấy ánh sáng... sẽ không ai biết cô ấy đang nói cái gì.

Dolores: Tôi sẽ biết, vì tôi làm việc với những thứ đó.

Evelyn: Nhưng bọn họ thì không. Thiếu kiên nhẫn. Cô ấy thiếu kiên nhẫn. Hiện tại cô ấy được cho thấy hiểu biết mà cô ấy kỳ vọng mọi người thấy được, và nó đang góp phần vào gánh nặng trong thân thể. Vì mỗi một cảm xúc tiêu cực, sốt ruột, nản lòng, tất cả những thứ đó đều sẽ chỉ là chương ngại mà chúng ta hầu như chắc chắn có thể vượt qua lúc này, vì cô ấy cần thoát khỏi nó một cách có ý thức. Nó cần được can chỉnh - bạn biết điều này khiến người ta khổ sở - phải nói như thế nào đây - bạn biết càng nhiều, bạn càng không hiểu những người khác. Bạn càng hiểu thứ nào đó, bạn càng không thể diễn giải nó bằng từ ngữ, bạn lại càng thiếu kiên nhẫn với người khác. Bạn sẽ nghĩ, họ sao lại không hiểu được ánh sáng, họ đều tới từ đó mà? Các người sao có thể quên điều đó? Các người sao lại có thể - tôi không muốn nói ra chữ mà cô ấy sử dụng. Nó bắt đầu bằng chữ "s" (thì thâm: ngu ngốc (stupid)) Các người sao lại không biết? Các người sao lại có thể không biết và có thứ gì đó trong mỗi người để kích hoạt cái gì đó của sự tốt lành và tình yêu vô điều kiện? Cô ấy không muốn một

người toàn thể... sinh mệnh ánh sáng này. Cô ấy chỉ muốn một ánh sáng li ti trong mọi người để kích hoạt. Cô ấy có khả năng để kích hoạt nó, nhưng cùng lúc đó, cô ấy tổn thương bản thân vì không có kiên nhẫn và không hiểu. Họ không hiểu và ở những phương diện nào đó, trên một tầng thứ ý thức, cô ấy cũng không hiểu. Vậy cái nào tốt hơn? Biết ít hay biết nhiều? Làm thế nào chúng ta cân bằng hai bên? Làm thế nào bạn phát hiện ra tôi không có thân thể?

Dolores: Tôi trước kia từng nói chuyện với những sinh mệnh cùng loại với bạn, đó là ánh sáng. Rất nhiều người trong họ phóng chiếu thành một hình ảnh để nhân loại cảm thấy dễ dàng hơn.

Evelyn:Ồ, quả thật như thế. Chúng tôi cũng rất quen thuộc với những người đã đến đây để làm việc với ánh sáng như một con người. Chỉ là rất khó giải thích sự việc rõ ràng. Nhưng chúng tôi cấp cho con người một hình ảnh thân thể, cho nên bạn hiện tại có hàng trăm cái thân thể. (cười) Rồi quá phải không? Đó là một chuyện đùa tốt đối với bạn.

Dolores: Mọi người luôn nghĩ các bạn là tiêu cực, tôi biết không phải như thế.

Evelyn: Chúng tôi thậm chí không hiểu tiêu cực là cái gì. (cười) Chúng tôi không thể lĩnh hội nó.

Dolores: Nhưng những người không hiểu nói các bạn là tiêu cực.

Evelyn: Đó là bởi vì họ không thấy được ánh sáng, họ sợ hãi. Khiếp sợ. Chúng tôi cũng sắp thanh lý nỗi sợ. Ít nhất là lọc nó đi một cách đáng kể.

Dolores: Cô ấy muốn biết cô ấy có thể thường liên hệ với các bạn được không?

Evelyn: Có, đó là một phần nỗi buồn của cô ấy. Bạn biết, chúng ta trước giờ đều tương liên. Tôi không biết phải giải thích như thế nào, nhưng bạn biết chúng ta đều có kết nối. Nó vẫn luôn ở đó từ ngày đầu tiên cô ấy đến hành tinh này trong cuộc sống này. Tại thời điểm đó trước khi sinh, chúng ta đã có kết nối. Cho nên chúng tôi có lẽ sẽ làm cô ấy thường thấy được ánh sáng. Giống như bây giờ, ánh sáng rạng ngời vô cùng tươi sáng, đây là nơi cô ấy có thể tìm ra bình yên. Không phải trong hoạt động ngày thường của cô ấy. Hoạt động nhân thể

không có gì khiến cô ấy thật sự có cảm thụ. Chỉ ở lúc hoàn toàn kết nối với ánh sáng, cô ấy mới có được bình an.

Dolores: Cô ấy hồi nhỏ từng xảy ra rất nhiều chuyện tiêu cực, cô ấy rất tự nhiên quên đi. Cô ấy trở nên giống như nhân loại.

Evelyn: Vô cùng bận rộn, vâng. Vô cùng bận bịu với cuộc sống, bởi vì chúng tôi cần làm sạch hoàn cảnh xung quanh cô ấy. Chúng tôi cần rải ánh sáng đồng thời khởi động ánh sáng, sau đó, giống như hiện giờ, bạn nói tự do ý chí. Một số tuân thủ một số không. Mỗi khi cô ấy có thời gian tối tệ, cô ấy cũng không biết cô ấy vẫn luôn ở đây cùng chúng tôi. Chúng tôi mang cô ấy về nhà. Như vậy cô ấy mới có thể tiếp tục đi tới... từng ngày một. Đây là lý do cái gọi là “hủy diệt bản thân” không xảy ra, không xảy ra ở trong thân thể vật lý. Đó không được cho phép, cô ấy ở cùng chúng tôi. Cô ấy ở nhà.

Dolores: Cô ấy có khi sẽ nghe được âm điệu trong tai, đó là gì?

Evelyn: Chúng tôi thử điều hòa thân thể tạo ra một rung động cao. Chúng tôi đang cố gắng điều chỉnh. Đó không phải chip vật lý, không phải implant. Tôi không biết phải giải thích sao. Cô ấy cần chú ý, cũng làm ra một vài thay đổi.

Dolores: Lúc thiền, cô ấy phóng chiếu mình quay về tàu vũ trụ, thỉnh thoảng cô ấy sẽ thấy mình ở trong một buồng nuôi dưỡng. Bạn có thể nói với cô ấy là chuyện gì không?

Evelyn: Đó là thân thể cô ấy. Chúng tôi không chỉ giúp đỡ với hạt căn bản vật lý, nguyên tử và hiển hóa 3D, mà mỗi lần chúng tôi đều sẽ làm một ít điều chỉnh nhỏ đối với tần số. Thứ đó tựa như một ống chỉnh.

Dolores: Ý của bạn là, thân thể Evelyn lúc đó được điều chỉnh?

Evelyn: Phải, thân thể vật lý cũng cần được điều chỉnh. Cái ống giống như trang bị điều chỉnh âm, không chỉ giúp trị liệu thân thể, đồng thời bạn về đến nhà, cùng chúng tôi ở trong ánh sáng, nó là của thân thể vật lý. Khi bạn tiêu trừ linh hồn, thân thể chính là đa chiều kích. Chúng tôi không thể nhìn xuyên nó, cho nên tôi sẽ không nói đa chiều kích, nhưng nó là toàn ảnh. Những hình ảnh... Cho nên những hạt căn bản đó, khi chúng tôi phóng ánh sáng xác định tiến vào tần số, những hình ảnh toàn ảnh đó sẽ tiếp thu cũng mang lấy những tần số đó, tựa như bạn đang điều chỉnh máy móc chẳng hạn.

Dolores: Cô ấy tỉnh lại thấy mình ở trong một cái bồn nào đó.

Evelyn: Đó là phần chúng tôi cho phép cô ấy thấy và biết. Như vậy cô ấy sẽ có thể nói "Tôi không điên." Tôi đã chạm tới nó. Tôi đã thấy nó, thân thể nằm trong đó, sau đó có máy móc, ánh sáng và thứ khác, kỹ thuật toàn ảnh. Mà đồng thời cô ấy cũng có thể đi vào trong ánh sáng, một lần nữa khôi phục năng lượng, thế là khi cô ấy trở lại Trái Đất, mọi thứ đều khác đi. Mọi thứ đều hoàn mỹ. Không xảy ra chuyện gì cả. Mọi thứ đều có thể chịu đựng được. Mọi thứ chỉ là khác biệt.

Dolores: Cô ấy cũng thấy mấy ngàn người khác ở trong những buồng khác. Cho nên đây chứng tỏ việc đó cũng xảy ra trên người những người khác?

Evelyn: Mấy ngàn... mấy triệu. Chúng tôi hiện tại cần rất nhiều người để giúp đỡ. Chúng tôi cần tái tạo hay chế tạo. Cũng không phải toàn bộ họ là những thực thể giống như cô ấy. Chúng tôi cũng sẽ mang đến những thực thể khác có hoặc không thể mang thân thể vật lý, chúng tôi không phân biệt. Chúng ta đều là một và chúng tôi thử tận lực điều chỉnh càng nhiều thân thể càng tốt, làm họ có thể mang rung động cao hơn, đồng thời có thể lan tỏa nó, và có thể tham dự vào nó.

Dolores: Nhưng không phải mọi người đều có thể làm điều đó?

Evelyn: Không phải mỗi người, không phải. Nhưng chúng tôi đang làm rất tốt... rất tốt. Nó sẽ tạo ra một thay đổi chủ yếu. Đây là một thứ mang tính tập đoàn, bạn biết. Bạn phải thay đổi những hình ảnh toàn ảnh để thích ứng với thân thể nhân loại trên Trái Đất này, bởi vì không gì khác sẽ được dung chứa. Thân thể nguyên bản - cái mà họ gọi là thân thể vật lý - đang giữ rung động tần số thấp đối với chúng tôi, nhưng nó đủ cao... Đây rất phức tạp phải không? (Vâng) Nhưng tóm lại, họ cũng có khả năng phóng chiếu thân thể nhân loại hay phủ bóng nó, giống như bạn đặt một tấm phim lên phần trên của một tấm phim - thân thể này được đưa lên tàu vũ trụ vào buồng nuôi dưỡng, tưởng tượng thân thể vật lý chỉ là hình ảnh toàn ảnh được ánh sáng bên trong chiếu giữ.

Dolores: Tôi sẽ nói một khi tia lửa sinh mệnh không còn, thân thể sẽ hư hỏng?

Evelyn: Sẽ không. Bởi vì chúng tôi làm việc trên những hình ảnh toàn ảnh, vì đó là cái cô ấy đang sử dụng ở cuộc đời này.

Dolores: Ý của tôi là, cái chúng ta gọi là “chết” xảy ra khi tia lửa sinh mệnh rời khỏi thân thể, sau đó thân thể sẽ suy vong.

Evelyn: Những hình ảnh toàn ảnh suy vong, phải, vì tâm trí không còn giữ lấy những khuôn mẫu tư tưởng nữa.

Tôi từng có những thân chủ khác thấy thân thể ET của họ được bảo tồn trong bốn hình trụ nào đó, còn được chăm sóc. Trong những ví dụ đó, khi linh hồn đến Trái Đất trải nghiệm thân thể nhân loại, thân thể khác của họ tiếp tục sống dưới hình thức tạm dừng sinh mệnh nào đó. Thân thể khác được gìn giữ ở đó, sau khi sinh mệnh Trái Đất ngắn ngủi của họ kết thúc, linh hồn liền có thể trở lại tàu vũ trụ tiếp tục sinh mệnh của mình ở đó. Tôi có rất nhiều thân chủ có sự quan sát như vậy, hơn nữa họ cảm thấy một sự nhìn nhận đối với thân thể đặt trong bốn hình trụ.

Linh hồn (hay sinh vật ngoài hành tinh) đồng ý tiến đến giúp đỡ lúc Trái Đất cần, nhưng cũng không muốn ở lại đây. Nó rất muốn tiếp tục sinh mệnh ở trên tàu vũ trụ của mình, vì đó là cấp độ tiến hóa nó đã đạt được. Ngoài ra, Trái Đất là một nơi cuồng dã, họ không muốn ở lại, một lý do khác là họ sẽ được bảo vệ để không tích lũy nghiệp, vì nghiệp sẽ khiến cho họ ở lại trong vòng tuần hoàn của Trái Đất. Với một linh hồn thuần khiết hay tiến hóa mà nói, tình nguyện tiến đến Trái Đất là vô cùng dũng cảm và có dũng khí, vì như thế là làm bản thân đối mặt với nguy cơ thật sự là rất có thể bị kẹt ở đây, đây cũng có thể giải thích tại sao linh hồn trước khi tiến vào thân thể, năng lượng linh hồn trước hết được điều chỉnh (và năng lượng của người mẹ).

Thỉnh thoảng lúc đầu chỉ có một bộ phận nhỏ của linh hồn có thể tiến vào, nếu không thân thể sẽ không thể chịu tải. Thân thể nếu không thể tiếp nhận, thường sẽ tạo thành sanh non tự phát, vì năng lượng quá mạnh. Khi đứa trẻ dần lớn lên, thêm nhiều bộ phận của linh hồn được cho phép tiến vào hợp nhất. Bởi vậy lúc thân thể ET của tình nguyện viên đang đợi linh hồn hoàn thành nhiệm vụ, liền được an bày tiếp nhận giám sát dưới trạng thái ngủ.

Nghe nói, có một sợi dây bạc nối linh hồn với thân thể trong bốn ống trụ. Tôi biết chúng ta đều có sợi dây bạc nối với thân thể chúng ta,

lúc tử vong, sợi dây này liền bị chặt đứt. Vì chúng ta có rất nhiều thân thể tồn tại ở cùng một thời gian (tất cả cuộc sống đồng thời của chúng ta: quá khứ, hiện tại và tương lai). Bởi vậy chúng ta phải có nhiều sợi dây bạc nối các mảnh (nhiều thân thể) với linh hồn chính. Thân thể trên tàu vũ trụ của ET phải tiếp tục duy trì trạng thái sống, như vậy linh hồn mới có thể trở về. Thỉnh thoảng thứ chống đỡ sinh mệnh được thấy xuyên qua ống, thoát nhìn như nhịp sáng (năng lượng).

Đây cũng là cách mang những khả năng của ET đang đình chỉ hoạt động vào trong cấu trúc thời gian của chúng ta.

Cũng có vài sinh vật ngoài hành tinh một mặt tiếp tục làm việc ở trên tàu vũ trụ, mà một phần của họ thì đi vào Trái Đất đóng vai tình nguyện viên, sinh sống trong thân thể nhân loại. Loại hình thái này trên cơ bản có thể nói là đồng thời tồn tại hai nơi. Điều này là phù hợp với cách nói chúng ta có rất nhiều cuộc đời đồng thời tồn tại. Nhưng các bộ phận cũng không phát giác lẫn nhau một cách có ý thức. Vì sinh vật ngoài hành tinh hiểu quá trình này hơn, họ có thể nhận thấy phần linh hồn sống trên Trái Đất của mình, nhưng phần trên Trái Đất kia thì lại không biết. Nghe nói nhân loại tốt nhất là không nên biết, vì khái niệm này với nhân loại mà nói thật sự quá khó tiêu hóa và lý giải. Nhưng màng che giữa các chiều kích càng lúc càng mỏng đi, có càng ngày càng nhiều tri thức đang thấm vào, Siêu thức sẽ làm thân chủ nhìn lướt qua những chuyện nó cho rằng thân chủ có thể xử lý. Sự việc càng lúc càng phức tạp phải không?

Tôi muốn đặt trọng điểm vào vấn đề sức khỏe của Evelyn. Cô ấy từ nhỏ đã có vấn đề sinh lý rất nghiêm trọng - đau đầu. Thực thể đối thoại với tôi có khả năng hiểu và dùng lời nói chúng ta có thể hiểu để giải thích, vì trong mắt nó, mọi thứ nhìn thấy là hình ảnh toàn ảnh, hơn nữa không phải sự thật. Tôi phải giải thích với nó những thứ đó với Evelyn mà nói đều rất chân thật, vì chúng gây ra vấn đề, cho nên tôi phải tận lực làm dịu và giảm bớt mấy vấn đề này. Mọi thứ phải về đến cơ bản nhất, tôi mới có thể hiểu và giải thích với mọi người.

Evelyn: Cái này tựa như đổ đầy cái chai, nhưng bạn đổ thêm quá nhiều năng lượng cùng thứ vốn có. Muốn giảm bớt thật ra cũng không dễ dàng. Bạn hiểu ý của tôi không? Rút bớt năng lượng? (Vâng) Tại sao chúng ta phải đem ánh sáng chúng ta có giảm thiểu đến thấp

như vậy? Đây là kỹ thuật khó khăn rất nhiều, muốn giảm bớt là khó khăn hơn. Tôi cho rằng học tập gia tăng sẽ dễ hơn nhiều, dễ hơn giảm bớt.

Dolores: Đây cũng sẽ dẫn tới vấn đề huyết áp sao?

Evelyn: Chắc chắn, đây là nguyên nhân chủ yếu tần số hiện tại dẫn tới. Phải giúp cô ấy xử lý mấy vấn đề này, chúng tôi tiến hành điều chỉnh nhiều hơn. Chúng tôi cần thường xuyên thanh lý thân thể này hơn, cũng cần chỉnh cùng rung động càng cao hơn. Bạn hiểu không?

Dolores: Bạn có thể làm những thứ đó lúc cô ấy còn đang ở tàu vũ trụ?

Evelyn: Khi bạn đem rất nhiều hạt lượng tử khác nhau đặt cùng nhau, nó cần phải cân chỉnh hoàn mỹ, bạn mới có thể gia tăng tần số rung động ở đây... Hạ thấp ở đó. Chúng tôi sẽ bắt đầu từ tĩnh mạch và động mạch tim, đó là một thân thể mạnh khỏe. Cô ấy có rất nhiều năng lượng. Đó là lý do cô ấy không ngủ được.

Dolores: Tôi cũng tò mò về điểm này.

Evelyn: Đó là lý do cô ấy không ngủ được, bởi vì chúng tôi đang tiến hành công việc. Khi chúng tôi tiến hành, giấc ngủ một giờ tương đương với mấy giờ của các bạn.

Dolores: Được, chúng ta muốn thân thể hồi phục cân bằng.

Evelyn: Đúng, hơn nữa không chỉ cân bằng, chúng tôi cũng đang gia tăng rung động thân thể càng cao hơn.

Họ nói rất nhiều chuyện về đồ ăn, cũng đề nghị cô ấy ăn ít thực phẩm đặc, uống nhiều chất lỏng. Tôi hỏi về súp, họ nói được. "Đừng có mấy cục to ở trong súp. Làm chúng thành dạng sệt. Như vậy năng lượng dùng để tiêu hóa sẽ ít hơn một chút." Tôi nói chúng ta thường ăn ở nhà hàng và đôi lúc không thể tránh ăn thứ đặc rắn.

Evelyn: Trong tương lai, các bạn sẽ thế. Khi việc đó xảy ra, rất nhiều chuyện sẽ thay đổi. Hiện tại, đúng vậy, sẽ tương đối khó khăn, nhưng khi bạn bắt đầu uống nước trái cây đặc, nó rất dễ đi qua hệ tiêu hóa của bạn. Nó sẽ không tăng thêm gánh nặng phóng thích thứ xác định cho gan hay túi mật, vì chất lỏng dễ đi qua, hơn nữa sẽ không gây nhiều áp lực cho các cơ quan. Nó sẽ thuận lợi đi qua thân thể, năng lượng tiết kiệm được từ tiêu hóa có thể sử dụng vào chuyện khác.

Dolores: Nhưng hiện tại chúng tôi thỉnh thoảng có thể có đồ ăn đặc.

Evelyn: Ô, vâng, nhưng đây sẽ không chỉ là trong tương lai ở dòng thời gian của bạn, nó có thể là hơn trăm năm sau... Năm mươi năm có lẽ... Đó là điều sẽ xảy ra.

Tôi nghĩ nó chính là chỉ ở tương lai xa xăm, đây sẽ là cách ăn bình thường.

“Hiện tại phải cho cô ấy quen thức ăn thể lỏng, sử dụng càng ít năng lượng hơn.

Chúng ta không lãng phí năng lượng vào tiêu hóa.”

Tôi từng có thân chủ nói khi sinh ra, họ không muốn được đút sữa. Họ phải ở lại bệnh viện tiến hành tiêm tĩnh mạch bổ sung dinh dưỡng, cho đến khi họ bắt đầu chịu uống. Siêu thức nói họ đến từ nơi mà thân thể cũng không cần đồ ăn. Tất nhiên họ phải thích ứng việc này để sinh sống ở đây.

Tôi khuyến khích Siêu thức tiếp tục xử lý vấn đề thân thể lúc Evelyn thiền hay ngủ. Tôi nói “Công việc của tôi chính là làm hết sức để giúp đỡ cô ấy. Bạn nhìn nó theo một cách khác, nhưng tôi thì phải thử giúp đỡ mọi người trong thế giới vật lý mà họ đang sống ở đây bây giờ.”

Evelyn: Phải. Đây là chuyện khó giải quyết. Công việc của bạn còn khó hơn tôi.

Dolores: (điều này rất bất ngờ) Bạn cho là như vậy?

Evelyn: Phải, bởi vì bạn phải làm cho bọn họ hiểu chuyện họ không thể hiểu.

Dolores: Đúng. Nhưng bạn quyền năng như vậy, nên tôi cho rằng sẽ khá dễ dàng.

Evelyn: Không, vì tôi hiểu quá trình của nó. Tôi hiểu kế hoạch, toàn ảnh, những tư tưởng. Tôi biết kế hoạch này, mà bạn là sống trong kế hoạch này, bởi vậy thực tế mà nói, như bạn nói, các bạn sẽ khó lần đầu nhận ra bạn là đang trong một kế hoạch chân thật, sau đó các bạn còn phải thoát khỏi kế hoạch này và thử làm những người khác tin họ là ở trong một kế hoạch.

Dolores: Phải. Bạn nói với tôi rất nhiều lần, đó là một ảo ảnh.

Evelyn: Nó cũng không có bất kỳ sự tồn tại gì. Đó là lý do chúng tôi cảm thấy thú vị.

Dolores: Đó là một trò chơi. Một vở kịch.

Evelyn: Đúng, nó là một bộ phim. Nó thậm chí không phải phim, vì nó quá đơn giản.

Dolores: Nhưng bạn biết, khi chúng ta dính dáng vào, nó vô cùng chân thật. Đây là chỗ khó khăn.

Evelyn: Đó là thiết kế. Cố ý thiết kế thành như vậy.

Dolores: Làm nó như thực và sống.

Evelyn: Đúng. Mà một khi bạn rời khỏi, bạn sẽ biết bạn ở trong một kế hoạch. Nhưng khi bạn ở bên trong nó, bạn thậm chí không thể tưởng tượng - không phải có những kế hoạch khác - nhưng chỉ có một kế hoạch, đó chính là kế hoạch Thượng Đế. Mỗi một trò chơi đều phải cảm thấy chân thật, như vậy các bạn mới có thể tương tác lẫn nhau. Bạn biết không, tương tác? (Vâng) Cho nên đó là cái xảy ra, các bạn tới đây. Mà thân là sinh mệnh ánh sáng, chúng tôi đang nhìn vào các bạn giống như "Ồ, nhìn những em bé này đi! Nhìn chúng chơi thế nào. Chúng thật là dễ thương." (chúng tôi cười) Chúng tôi cũng không thật sự linh hội được nỗi đau và nỗi buồn của các bạn, bởi vì chúng tôi biết kế hoạch này vận hành như thế nào. Nhưng chúng tôi cũng biết đó chỉ là một kế hoạch, cho nên chúng tôi cần sống trong kế hoạch này để thể hiện nó, giống như các bạn. Tuy nhiên, nếu bạn trở lại khỏi điểm của mọi thứ, cũng không có cái gì để học. Bất luận có kế hoạch hay không, cũng chỉ có một chỉnh thể. Tôi sẽ nói như thế này: Các bạn quá nhàm chán, cho nên các bạn sáng tạo ra kế hoạch này. Bạn biết, có nhiều cách để giải thích nó... chỉ là cái gì đó để làm.

Dolores: Hy vọng chúng ta có thể học được chút gì.

Evelyn: Vì kế hoạch là một kế hoạch trong một kế hoạch, bạn biết ý của tôi không? Một kế hoạch học tập trải nghiệm, nhưng bạn đã tới từ một nơi trước khi kế hoạch tồn tại hay sau khi kế hoạch được đóng lại. Bất luận bạn nhìn vào nó như thế nào. Kế hoạch có thể tiếp tục mãi mãi, nhưng đầu và cuối vẫn chỉ là Một.

Dolores: Như vậy là nguồn... Nguồn Thượng Đế thiết kế nó hay chúng ta?

Evelyn: Cũng không có nguồn Thượng Đế. Chỉ có một. Cái đó cũng là nó.

Dolores: Là cái đó thiết kế kế hoạch này? Hay bản thân chúng ta?

Evelyn: OK, chúng ta cần trở lại Nguồn nguyên bản, đúng không? Bạn không thể hiểu Nguồn là một. Bạn chia nó ra làm rất nhiều cá thể. Tôi không biết đây có phải lời giải thích tốt hay không. Trong thực thể được bạn gọi là Thượng Đế này, có một lượng cực đại không thể đếm hết những khuôn mẫu tư tưởng, trò chơi, ma trận và đủ loại sự vật. Nó chưa từng chia lìa với bất cứ thứ gì. Nó trước giờ là một, mãi mãi vẫn là một. Đây có lẽ là phương thức tốt nhất tôi có khả năng lý giải. Tôi có thể có năm tỷ thứ, nhưng nó vẫn cứ là đầu của tôi. Hiểu ý tôi bây giờ không? Hiểu hơn không? Tôi có một cái đầu, có triệu triệu khuôn mẫu tư tưởng bên trong một cái đầu đó. Tôi có thể có những thứ tốt. Tôi có thể có nhiều thứ. Tôi có thể có cái tôi muốn, nhưng nó vẫn ở trong một cái đầu. Cái đầu đó sẽ không bao giờ nổ thành nhiều cái đầu khác. Nó luôn luôn là vậy, cho nên... chúng ta chơi trong đầu chúng ta. Giải thích như vậy được không? (Vâng)

Đầu óc của tôi choáng váng, cố gắng hiểu một lượng lớn thông tin và so sánh đến từ thực thể này. Nhưng tôi biết tôi đã làm Evelyn ở trạng thái xuất thần hơn lâu, cho nên tôi phải cắt ngang cô ấy, mang cô ấy trở lại ý thức bình thường, để thực thể này trở lại nơi xuất xứ của nó.

Evelyn: Những thông tin đó đối với bạn rất bình thường sao?

Dolores: Tôi có được tư liệu tương tự từ rất nhiều người. Đa số con người không biết, nhưng tôi sẽ viết ra để lan truyền những thông tin đó đến với mọi người. Bạn muốn tôi có thông tin mà tôi có thể nói với người khác.

Evelyn: Phải. Lan truyền ánh sáng và tin tức là rất quan trọng. Bạn có tia lửa. Ý của tôi là, bạn biết cái bạn biết khi bạn biết nó. Như vậy vô cùng tốt.

Dolores: Ừm. Tôi vẫn đang học.

Evelyn: Bạn xem, bạn đã biết mọi thứ. Bạn chỉ cần tháo cái kính râm bé nhỏ này đi, nhìn ánh sáng hoàn toàn tuyệt đối kia, sau đó bạn sẽ biết. Muốn cho họ hiểu những thứ đó là rất khó khăn, bạn sẽ biết.

Chúng tôi không thể làm họ hiểu những thứ đó nghĩa là gì, nhưng họ sẽ biết khi mà họ biết.

Thông điệp cuối buổi: Đừng tìm kiếm thân thể tôi. Tôi có thể phóng chiếu mình thành bất cứ thứ gì. Đừng tìm kiếm hình ảnh tương tự, chỉ cần hướng về đi tìm nơi có ánh sáng. Đó là nơi mà tất cả đáp án của tất cả thời điểm sẽ đến. Thay vì trong lòng vẫn nghĩ về chuyển đổi và tìm kiếm những thực thể xác định, nhìn về phía nơi của ánh sáng, đáp án sẽ đến. Ở bên bàn ăn tối - theo lối tư duy của con người - là cách duy nhất để giao tiếp, không phải như vậy. Tôi có thể có bất cứ hình tượng nào, ở bất cứ tàu vũ trụ nào, mang bất kỳ màu mắt nào, hay bất cứ hình tượng nào mà tôi sáng tạo. Nó không phải cố định không đổi hay từ đầu đến cuối vẫn y như một. Chúng tôi không có thân thể, cho nên tôi phải phóng chiếu chút gì đó. Đó là lý do tôi chọn màu mắt của cô ấy. Tôi nhìn vào mắt cô ấy và màu xanh lam của nó. Đó chỉ là giúp cô ấy dễ sinh ra liên hệ hơn.

Tôi nói với Siêu thức đây là lúc nó rời đi, nó nói: "Tôi có thể nói, "Thượng Đế ở cùng bạn", nhưng chúng ta đều là Thượng Đế, chúng ta đều là một thể, cho nên chúng ta vẫn luôn ở cùng với nhau."

Bởi vậy, một ca UFO thoát nhìn điển hình, trong quá trình mở rộng khúc chiết biến thành tình huống rất khác biệt, hiển nhiên thân chủ chỉ nhớ những chuyện ý thức của họ có thể hiểu và ứng phó. Hơn nữa phiên bản giới hạn kia cũng bị bóp méo, bởi vậy biết cái nào là thật, cái nào là ảo là chuyện không tưởng.

Chúng ta thăm dò càng sâu, càng mạo hiểm tiến vào Siêu thức, càng phát hiện đáp án khó tin và không thể hiểu được. Bởi vậy, không đi tìm hiểu, chỉ tiếp nhận ý nghĩa bề mặt thôi có tốt hơn không? Chỉ tiếp nhận những cái tâm trí chúng ta và xã hội nói chung có khả năng xử lý? Hay khai quật càng sâu thêm, đi tìm nhiều lời giải thích phức tạp hơn mà chỉ có thể tiết lộ chân tướng khi tâm trí chúng ta sẵn sàng tiếp nhận nó. Như "họ" nói, chân tướng là cái gì?

Chương 31

Người Coi Giữ Mạng Lưới

Nội dung buổi thôi miên của Joan không liên quan tới ET hay sinh mệnh ánh sáng, nhưng vì tầm quan trọng của nó, tôi cũng đưa vào trong quyển sách này. Chỉ là nên đặt nó ở đâu đây? Nó giới thiệu một nhóm khác vô cùng riêng biệt, không giống những loại tình nguyện viên khác tôi từng miêu tả, tôi cảm thấy một số người sẽ có cảm giác nhìn nhận đối với nhóm này, dù nhân số họ khá ít. Mà trên thế giới có thể còn rất nhiều nhóm sinh mệnh đặc biệt đang chờ tôi phát hiện.

Một trong những thắc mắc của Joan là cô ấy vô cùng say mê tinh thể. Cô ấy cực kỳ hứng thú với tinh thể, thậm chí mở một cửa tiệm chuyên bán tinh thể. Cô ấy muốn biết hứng thú không thể kháng cự này từ đâu mà đến. Dưới trạng thái nhập thần, Joan đi vào một cảnh như sa mạc: khắp nơi là cát, không có cây cối. Cô ấy thấy một kim tự tháp vô cùng to lớn, có rất nhiều người mặc áo chùng thắt eo vô cùng đơn giản, đẩy xe đẩy và dắt bò đi qua, tất cả mọi người bận bịu làm việc. Cô ấy chú ý tới một người đàn ông để râu mặc áo chùng xanh lục rộng rãi, trên tóc đen đội khăn trùm đầu trắng, vì ăn mặc khác biệt như thế, người này thoát nhìn vô cùng nổi bật. Cô ấy cúi đầu nhìn bản thân, phát hiện mình cũng mặc đồ kiểu khác, áo choàng tơ lụa màu đỏ bay bay. Cô ấy là một cô gái trẻ gần ba mươi, tóc đen da nâu. Cô ấy thấy mình đeo rất nhiều vàng và châu báu, có nhẫn, vòng tay, dây chuyền và phụ tùng. Cô ấy thích cảm giác của vàng.

Khi người đàn ông đi về phía cô ấy, cảm xúc cô ấy đột ngột trở nên kích động, bắt đầu khóc lên. Nguyên nhân là vì có thể gặp lại người này. "Tôi rất nhớ nơi này."

Dolores: Bạn nghĩ mình sống đâu đó ở đây?

Joan: Vâng. Một cung điện. Bên trái phía trước có một cầu thang.... Rất rộng, cầu thang rất rộng, dẫn đến cửa vào có cột trụ. Tôi nghĩ tôi sinh ra ở đó. Tất cả các thứ đều làm từ đá, bề mặt bóng loáng tỏa ra khí lạnh, cảm thấy dễ chịu vô cùng... Nơi này rất rộng mở. Hình như có vài

người phụ nữ đang chăm sóc sinh hoạt thường ngày của tôi, và chăm sóc trẻ con.

Tôi hỏi đại bộ phận thời gian cô ấy làm gì, cảm xúc cô ấy lại kích động lên nữa. "Tôi cảm thấy ở trong những ngôi đền trị liệu."

Dolores: Tại sao lại khiến bạn khóc?

Joan: Ô... Vì tôi cảm thấy tiếc nuối cho mọi thứ đã mất đi.

Dolores: Bạn cho rằng đã mất đi sao? Nhưng bạn hiện tại có thể thấy nó, nó hoàn toàn ở đó. Ngôi đền trị liệu ở đâu? Trong cung điện sao?

Joan: Vâng. Có những kim tự tháp riêng biệt mang những màu sắc khác nhau. Chúng ở rất gần cung điện. Những thứ đó là kim tự tháp ánh sáng, tôi dành thời gian ở đó.

Dolores: Chúng có màu khác nhau?

Joan: Vâng, tần số ánh sáng khác nhau.

Dolores: Họ làm thế nào khiến kim tự tháp có màu? Tôi rất tò mò ý bạn nói về màu.

Joan: Bạn có thể sử dụng tinh thể sinh ra ánh sáng tần số khác nhau... Đó chính là điều chúng tôi làm.

Dolores: Nó sẽ làm kim tự tháp hiện lên màu sắc khác nhau?

Joan: Vâng. Đây phải xem lúc ấy cần màu gì. Bạn có thể sử dụng tinh thể điều chỉnh khúc xạ, sinh ra tần số trị liệu khác nhau. Chúng tôi làm thông qua ý định.

Dolores: Bạn là phải đi vào kim tự tháp, hay có thể làm từ bên ngoài kim tự tháp?

Joan: Bạn làm từ bên ngoài. Điều này rất khó giải thích, vì cả hai đều là cùng một cách. Bạn mặc dù đang ở bên trong kim tự tháp, nhưng bạn vẫn ở bên ngoài kim tự tháp có màu, cái đang được tạo ra cho những tần số.

Dolores: Tôi đang cố gắng hiểu. Những kim tự tháp có màu đó tách rời với kim tự tháp lớn?

Joan: Kim tự tháp có màu là ether, chúng là năng lượng ether tạo ra thông qua khổng chế tinh thể. Tôi hiện tại ở góc dưới bên phải kim tự tháp, trên một cái bệ phẳng của một căn phòng rộng mở. Tôi cảm thấy

mình như đang điều khiển... bạn có thể tưởng tượng như lái máy bay hay thuyền, hoặc sử dụng thiết bị điện tử. Vài thứ vật lý.

Dolores: Tương tự máy móc sao?

Joan: Có một chút, nhưng khác hơn. Giống như bạn đặt hai tay bên trên nó, sau đó từ cái tăng thứ kia sinh ra ý định. Trao đổi cùng tinh thể, sinh ra tần số ether có thể hiển hiện.

Dolores: Những tinh thể này ở đâu?

Joan: Một số tinh thể cũng là thể ether. Nhưng sàn nhà không gian này là làm từ tinh thể. Cả phòng giống như một tinh thể ở trên một khối tinh thể khác. Thiết bị điều khiển nằm ở góc dưới bên phải, đây là một khối sàn tinh thể rất lớn. Chính là ở trên sàn nhà trơn nhẵn kia, bạn sáng tạo ra kim tự tháp tinh thể ether. Cả phòng này đều là tinh thể.

Dolores: Nó tựa như một không gian thần thánh. (Vâng) Có người dạy bạn việc này sao?

Joan: Tôi bẩm sinh đã biết. Tôi trước giờ vẫn biết những thứ đó. Tôi không cần người khác dạy.

Dolores: Khi bạn tạo ra kim tự tháp ether có màu sắc, đồng thời quyết định ý định của mình, bạn dùng nó làm cái gì?

Joan: Bạn có thể trị liệu. Sáng tạo hay sinh trưởng bất cứ thứ gì. Bạn có thể sử dụng nó trị liệu bất cứ sự vật nào... Có thể là một hành tinh, hình tư tưởng hoặc...

Dolores: Đây là tác dụng của ý định?

Joan: Phải. Bạn có thể vận dụng nó sáng tạo bất cứ thứ gì bạn muốn. Chúng tôi có thể trồng thực phẩm, nâng cao sản lượng cây nông nghiệp.

Dolores: Bạn dùng nó dẫn dắt việc này như thế nào?

Joan: Sự việc hình như xảy ra bên trong kim tự tháp. Tôi đang thấy một kim tự tháp xanh lục, bạn có thể trồng thực phẩm ở đây. Có lẽ chúng tôi chính là đang nói về sinh mệnh Trái Đất, khi điều chỉnh tinh thể để kích hoạt tần số xanh lục của cây trồng. Ở khu vực ether có vườn hoa hay bất cứ cấu trúc thực vật nào, khởi động năng lượng.

Dolores: Những kim tự tháp ether màu khác dùng để làm gì?

Joan: Tôi hiện tại cũng thấy có thể sử dụng ánh sáng màu lam trị liệu đại dương. Khi chúng ta mới đầu đến đó, tôi đặc biệt chú ý tới kim tự tháp màu vàng và màu lam. Nhưng khi chúng ta nói tới thực vật, kim tự tháp xanh lục trở nên đặc biệt rõ ràng.

Dolores: Kim tự tháp màu vàng dùng để làm gì?

Joan: Chế tạo vàng. (cô ấy bắt đầu khóc)

Dolores: Tại sao điều này sẽ khiến bạn có xúc động?

Joan: Tôi không xác định nguyên nhân, vì nó đến từ sâu trong nội tâm. Thứ rất nội tâm. Đau khổ của tôi là đến từ sự mất đi.

Dolores: Bạn cung cấp cho mọi người rất nhiều sự trợ giúp?

Joan: Phải, nhưng những người tôi thấy được đều vô cùng đơn thuần. Hầu như thể chúng tôi là một chủng tộc khác biệt đang sống trong cung điện này. Họ vô cùng đơn thuần, chúng tôi chính là xử lý thể ether và sự hiển hiện hóa, gần như là chúng tôi đang làm những vị thần sáng tạo.

Dolores: Họ không thể hiểu được cái bạn làm?

Joan: Đúng, họ không thể hiểu.

Dolores: Gia đình bạn cũng giống như những vị thần sáng tạo? (Vâng) Như vậy bạn làm gì cùng những con người đơn thuần xung quanh? Có bất cứ ai từng nói với bạn về nơi xuất xứ của bạn và bạn làm thế nào đến đây không?

Joan: Vâng. Tôi có một cảm giác về nó như những câu chuyện mà chúng tôi đã nghe về Annunaki; từ một nơi khác đi tới nơi này, sử dụng năng lượng Trái Đất tiến hành sáng tạo.

Dolores: Đồng thời đến giúp đỡ những người ở đây?

Joan: Bạn biết, tôi muốn nói "Vâng", nhưng nó có vẻ không phải giúp đỡ những người đơn thuần này. Cảm giác giống chúng tôi đang trợ giúp những vị thần sáng tạo hơn.

Dolores: Công việc của những vị thần sáng tạo là gì?

Joan: Làm việc với DNA của hành tinh... Đó chính là nội dung công việc.

Dolores: Toàn bộ hành tinh sao? (Vâng, phải)

Từ những thân chủ khác của tôi, chúng ta đã nghe về công việc liên quan đến DNA cơ thể người, vì nó hiện tại đang thay đổi. Tôi chưa

từng nghĩ tới DNA của hành tinh.

Joan: Tôi không cảm thấy chúng tôi là đến từ đây. Tôi vẫn luôn ở đó. Tôi phải được sinh ra ở đó, nhưng cha tôi không phải đến từ đó. Tôi tự hỏi về mẹ mình. Tôi không biết thân phận của bà. Bà ấy giống như tôi.

Dolores: Bạn thích công việc của mình không? Vận dụng tinh thể, sáng tạo năng lượng?

Joan: Còn vận dụng tần số ánh sáng và tần số năng lượng. Công việc hiển hiện hóa và sáng tạo cũng rất quan trọng. Nó có liên quan tới tạo ra mạng lưới và tạo ra công việc mạng lưới. Đó là mạng lưới hành tinh... Tâm trí và trái tim, sự thuần khiết của trái tim... sự hợp nhất tâm trí.

Tôi cho rằng chúng ta đã hiểu đầy đủ về cô gái thần bí này và công việc của cô ấy, bởi vậy tôi chuyển cô ấy đến một ngày quan trọng. Cô ấy bắt đầu khóc, hô lên "Mạng lưới mất rồi! Mạng lưới đang sụp đổ! Mạng lưới ether đang sụp đổ tạo thành sự phá hủy, tần số ánh sáng mỹ lệ đang biến mất. Tần số ánh sáng sinh ra mạng lưới, nhưng khi mạng lưới sụp đổ, nó cũng phá hủy những kim tự tháp tinh thể của tần số ánh sáng. Tôi cảm thấy có một vết rách khổng lồ. Nó hầu như là vật cụ thể, nhưng nó không phải vật cụ thể. Nó giống như màu xám của sự hủy diệt cắn nuốt công nghệ cùng tạo tác ether."

Dolores: Là chuyện gì xảy ra khiến cho mạng lưới tan rã?

Joan: Tôi cảm thấy như trong lòng Trái Đất xảy ra đứt gãy mà tạo nên. Tôi cảm thấy một vực thẳm sâu và đó là một vết nứt. Đó là đứt gãy. Là nguyên nhân gì tạo thành? Tôi không biết, chắc chắn có cái gì mất cân bằng. Có cái gì đó mất đi sự cân bằng. Dẫn đến mạng lưới năng lượng sụp đổ.

Dolores: Vậy chúng là liên quan đến nhau? (Phải) Bạn có thể nhìn ra là cái gì mất cân bằng không? Là sự kiện nào đó nhân loại làm ra hay nguyên nhân khác?

Joan: Ừm, chúng tôi nghe được vài câu chuyện, nhưng chân thưởng là gì? Tôi cảm thấy chính là, bởi vì sự cần thiết của ý định thuần túy. Là tần số tham lam gây ra mất cân bằng. Tôi không biết họ đang làm gì. Đó không phải nhóm của chúng tôi.

Dolores: Bởi vì bạn đã có ý định thuần túy? (Vâng) Bởi vậy không phải chỗ của bạn gây ra?

Joan: Đúng, nhưng nó vẫn hoàn toàn bị hủy hoại.

Dolores: Thảo nào bạn lại suy sụp như thế. Với sức mạnh tâm trí mà các bạn có, có cái gì các bạn có thể làm hay không?

Joan: Chúng tôi không thể ngăn chặn. Chúng tôi chỉ có thể tận lực vớt vát những công nghệ trong khả năng của mình. Chúng tôi lấy tinh thể và sẽ có lại chúng sau này.

Dolores: Bạn phải làm thế nào?

Joan: Đó là trong những dòng thời gian. Bạn chỉ cần ghi chép ký ức vào những dòng thời gian trong tinh thể. Đây là công nghệ.

Dolores: Bạn đặt ký ức vào trong tinh thể?

Joan: Ký ức và tần số.

Dolores: Như vậy tinh thể có thể ghi nhớ việc này?

Joan: Đúng, tinh thể biết mọi thứ, chúng tôi sau này có thể truy cập thông tin mà chúng tôi đã để vào trong tinh thể.

Dolores: Vậy bạn là vận dụng sức mạnh tâm trí mà làm... Thu hồi thông tin bạn đặt vào tinh thể trước kia?

Joan: Phải, sử dụng tần số ánh sáng, tâm trí và ý định. Chúng ta có thể vớt vát thông tin.

Dolores: Bạn đặt thông tin vào những tinh thể to lớn sao?

Joan: Không, hình như không cần dùng đến tinh thể to lớn. Chỉ cần kích cỡ tinh thể thạch anh điển hình. Bạn có thể ghi chép thông tin. (cô ấy lẩm bẩm) Chúng ta ghi chép cái gì?... Tải xuống... tất cả thông tin. Người dùng kỹ thuật máy tính sẽ nghĩ về tất cả tri thức này, tất cả là được chuyển đến mạng lưới năng lượng bằng... phải sử dụng tâm trí chúng ta. Trước khi đổ sập, tất cả tần số, tất cả hình học, tất cả khuôn mẫu sáng tạo đều được đặt vào trong chúng. Giống như đặt chúng vào DNA của tinh thể.

Dolores: Nghe có vẻ có chút phức tạp, nhưng về sau có thể lấy được những thông tin đó?

Joan: Vâng, đúng, những dòng thời gian ở trong tinh thể.

Dolores: Là một tinh thể xác định nào đó?

Joan: Không phải, không phải một tinh thể. Có rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều tinh thể giữ thông tin.

Dolores: Tương lai lúc bạn truy cập vào đó, bạn cần tìm đúng loại tinh thể xác định nào đó?

Joan: Tôi có thể truy cập thông tin từ những tinh thể tối thượng. Bạn biết, nó ít nhiều giống như, có những tinh thể giống như người thường xung quanh cung điện, có những tinh thể giống như tôi. Có những tinh thể có nhiều tri thức hơn những cái khác.

Dolores: Vậy không phải toàn bộ chúng đều có tri thức đó. (Vâng) Nếu trong tay bạn có một tinh thể, bạn làm thế nào cảm ứng xem nó có thông tin không?

Joan: Tôi chỉ có thể phân biệt có thông tin hay không. Đó là một loại cảm giác. Hoàn toàn trong tần số mà chúng nắm giữ. Đó là những dòng thời gian. Ở cuộc đời này và trong những cuộc sống tương lai, tôi cần truy cập thông tin để sửa chữa mạng lưới. (cảm xúc của cô ấy lại kích động lên)

Dolores: Sửa chữa mạng lưới có phức tạp không?

Joan: Không phức tạp. Chỉ dung hợp DNA của bạn cùng DNA của tinh thể... Chỉ cần truy cập và gửi ý định đi, sau đó đánh thức những key. Một khi bạn truy cập nó vào tinh thể, bạn sẽ kết nối cùng nó. Vì mạch tinh thể chạy xuyên suốt Trái Đất, bạn có thể thông qua tinh thể kích hoạt mạng lưới Trái Đất. Bởi vậy nếu bạn chạm tới một, key, những key, những cổng.. những cổng là một từ hình dung, chứ không phải thật sự có một cái cổng. Chúng là những key, chúng có tần số năng lượng, nếu bạn kích hoạt các key, như vậy mạng lưới sẽ tái căn chỉnh và tái hợp.

Dolores: Trước kia nó là mạng lưới ở thể ether, hiện tại trên Trái Đất cũng có mạng lưới sao?

Joan: Phải, trên Trái Đất sẽ có mạng lưới, Trái Đất hiện giờ càng ether hơn.

Dolores: Mà bạn nói nó tựa như một cổng?

Joan: Phải, nhưng dùng từ "những key" sẽ càng chuẩn xác hơn "cổng". Nó tựa như mở một cái khóa ra. Trên Trái Đất có rất nhiều mạng lưới năng lượng ở các nơi khác đang bị khóa. Tinh thể có thông tin, tựa như một chiếc chìa khóa có thể giải khóa mạng lưới. Tôi chưa từng nghĩ sẽ dùng từ "khóa mạng lưới".

Dolores: Nó rất thích hợp phải không? (Phải, chính xác.) Nhưng bạn đã từng nói, trên Trái Đất có vài mạng lưới đang bị khóa lại. Là cái gì khiến chúng bị phong tỏa?

Joan: Chúng tôi phải đóng thông tin trước khi con người mang quá nhiều tính hủy diệt. Chúng tôi phải thu hồi công nghệ của mình vì nhân loại không tôn trọng sự sống. Phương pháp duy nhất đình chỉ nó, chính là hủy nó đi.

Dolores: Đó nhất định là một quyết định khó khăn vô cùng. (cô ấy xúc động nói: Phải.) Vì bạn sợ mọi người sẽ dùng sai nó?

Joan: Họ đã dùng sai. Họ có thể hủy hoại cả vũ trụ! (lo lắng)

Dolores: Lúc bạn quyết định khóa mạng lưới, đã xảy ra chuyện gì?

Joan: Tôi nhận thấy, nếu chúng tôi không ngăn chặn nó trên Trái Đất, nó sẽ làm vũ trụ gây sụp.

Dolores: Cả vũ trụ? (Phải) Xin giải thích ý của bạn!

Joan: Nó sẽ gây ra một sự tái lập toàn vẹn, lặp đi lặp lại trong vi mô, trong vĩ mô theo thứ tự. Giống như rút khóa ghim ra. Nó sẽ là một sự sụp đổ; nó sẽ nuốt tất cả vào trong quên lãng.

Dolores: Bởi vì cái này xếp chồng lên cái kia? (Vâng) Vậy đây là do những người kia đã dùng sai nó, làm mất đi trạng thái hài hòa? (Phải, phải) Cho nên bạn phải phá hủy hay khóa chúng lại trên Trái Đất?

Joan: Chúng tôi phải phá hủy - tôi muốn nói "Atlantis". Chúng tôi phải phá hủy đại lục này để ngừng sự lạm dụng.

Dolores: Tôi cho rằng khi đó là con người vì theo đuổi sức mạnh mà chuốc họa vào thân?

Joan: Không phải. Nó phải bị dừng lại bởi vì đó sẽ là một sự tái lập xuyên suốt toàn bộ không gian thời gian... tất cả những mạng lưới. Chúng tôi phải làm sập để chặn nó lại ở đó.

Dolores: Nó sẽ tạo thành hiệu ứng domino? Bắt đầu từ Trái Đất? (Phải) Trái Đất sẽ sụp đổ?

Joan: Phải. So với tình huống có thể xảy ra cho vũ trụ, đó chỉ là việc cón con.

Dolores: Vậy nó sẽ dội ra ngoài?

Joan: Đúng. Nó sẽ là một sự tái lập từ vi mô đến vĩ mô, từ vĩ mô đến vi mô... cả hai hướng. Nó sẽ hủy diệt mọi thứ.

Dolores: Đó chính là thời điểm sự hủy diệt đại lục được lựa chọn?
(Vâng) Để chặn nó lại ở đó?

Joan: Vâng, làm sập mạng lưới. Đó chính là điều chúng tôi đã làm.
(cô ấy bắt đầu lớn tiếng khóc, hơn nữa cảm xúc kích động)

Dolores: Nhưng bạn phải làm như vậy. (Đúng) Chuyện đã có thể còn tồi tệ hơn. (Vâng) Hơn nữa đó cũng không phải hoàn toàn mất hết bởi vì bạn từng nói mình đã bảo tồn tri thức ở trong tinh thể. (Vâng) Ở cuộc đời đó, lúc đại lục bị hủy diệt, bạn thì thế nào? Chuyện gì xảy đến với bạn? Bạn cũng bị hủy diệt sao?

Joan: Không, chúng tôi chỉ rời khỏi Trái Đất. Bằng ý niệm của mình, chúng tôi đã rời đi.

Dolores: Không cần phương tiện gì đó sao?

Joan: Không, tôi không cảm thấy có phương tiện. Chúng tôi chỉ là ý thức.

Dolores: Sau khi rời khỏi Trái Đất, bạn đến đâu?

Joan: Trở lại Toàn Thể. Không có lựa chọn khác.

Dolores: Được, từ chỗ đó bạn có thể thấy tất cả về cuộc đời kia. Trước khi đến Atlantis, bạn là tới từ đâu? Bạn đã có được tri thức vĩ đại này.

Joan: Từ một chiều kích khác của thời gian và không gian. Chúng tôi chọn Trái Đất như một nơi hoàn mỹ để đến.

Dolores: Mục đích ban đầu bạn tới Trái Đất là gì?

Joan: Sáng tạo trị liệu, tiến hóa ý thức, mở rộng ánh sáng và tình yêu, mở rộng ý thức.

Dolores: Bạn đã từng nói người chỗ đó đều là người rất phổ thông.

Joan: Phải, họ quả thật như thế... Quả thật như thế.

Dolores: Bạn lúc ấy đã mở rộng ý thức sao?

Joan: Phải... Mở rộng ý thức của Toàn Thể.

Dolores: Như vậy, mọi thứ đều rất thuận lợi, cho đến khi có một cái gì đó xuất hiện quấy nhiễu, thay đổi tình hình? (Phải) Bạn có phát hiện quấy nhiễu đó đến từ đâu không?

Joan: Có sự dối lừa bên trong tập thể. Có người có những ý nghĩ và sắp xếp khác. Chỉ vì sức mạnh cá nhân, mà sự thăm dò của họ đã chuyển hướng sang bóng tối.

Dolores: Họ đang thăm dò cái gì?

Joan: Vật chất tối... năng lượng và vật chất tối. Nó là mang tính đối lập với ánh sáng. Nó sẽ tạo thành mất cân bằng. Họ đang khai thác vật chất tối.

Dolores: Họ hy vọng hoàn thành cái gì đó bằng cách khai thác vật chất tối?

Joan: Tôi có cảm giác về hố giun hay du hành. Hoặc họ muốn sử dụng vật chất tối để tạo ra vũ trụ của chính mình.

Dolores: Họ có thể làm được sao? (Không) Nhưng họ cho rằng họ có thể? (Phải) Bởi vì họ không phải những sinh mệnh người sáng tạo phải không? (Vâng) Họ đang sử dụng tinh thể trong nghiên cứu của mình?

Joan: Cảm thấy không giống tinh thể... không. Nó đối lập. Nó giống như ánh sáng mở rộng và bóng tối co rút. Họ sử dụng năng lượng co rút. Họ phát hiện phương pháp nổi thông.

Dolores: Họ có một logic nào phía sau đó hay không, hay họ chỉ muốn xem thử họ có thể làm được cái gì?

Joan: Sức mạnh, tham lam, ham muốn khống chế, thao túng và sự méo mó của chính họ. Ý nghĩ của tôi là tò mò giết chết con mèo. Nhưng càng giống như con mèo chỉ tò mò cái chết là như thế nào. Đó chính là tình hình của họ ngay lúc đó.

Dolores: Họ cũng không thật sự biết cái gì sẽ xảy ra. (Đúng... Không biết...

Không biết) Nhưng tình huống thật sự sẽ mất kiểm soát?

Joan: Sẽ thế.

Dolores: Cả vũ trụ có thể bị phá hủy. (Vâng, chính xác) Bởi vì họ không thành công tạo ra vũ trụ của mình. (Vâng) Họ chỉ tạo ra năng lượng tiêu cực. (Phải) Nhưng bạn có thể ổn định nó?

Joan: Phải, bằng sự sụp đổ của mạng lưới.

Dolores: Tri thức cũng không mất đi. (Đúng) Trong tương lai vẫn có thể truy cập chúng?

Joan: Phải, chúng ta hiện tại liên có thể truy cập nó.

Dolores: Đó chính là điều tôi suy nghĩ... thời điểm tương lai tính từ khi chúng ta nói chuyện bây giờ - Qua nhiều năm, tôi tiếp nhận rất

nhiều tư liệu về sự hủy diệt của Atlantis, nhưng tôi chưa từng nghe thấy câu chuyện này.

Joan: Đó là bởi vì chúng tôi chưa từng nói với ai trước đó. Chúng tôi cho rằng hiện tại hẳn là lúc nên công khai nó. Nó không thể xảy ra lần nữa.

Lúc công bố thông tin này ở năm 2010, vừa vặn là lúc Thí Nghiệm Va Chạm đang từng bước gây tranh cãi xáo động, đây chỉ đơn giản là trùng hợp thôi sao? Thông tin cùng loại khiến người ta bất an. Máy Gia Tốc Hạt Lớn (LHC) nằm dưới lòng đất vùng ngoại ô Geneva Thụy Sĩ, được miêu tả là kế hoạch khoa học vĩ đại nhất từ trước tới nay. Nó được xây dựng bởi Tổ Chức Nghiên Cứu Hạt Nhân Châu Âu (CERN), là kế hoạch khoa học tốn kém nhất lịch sử. Nó là cỗ máy lớn nhất thế giới nơi các nhà khoa học đang thí nghiệm với phản vật chất, “vật chất tối” và “năng lượng tối” trong không gian. Từng có người nói, họ đang thử tạo ra hố giun, thậm chí vũ trụ của chính họ. Nó rất phức tạp, máy va chạm sẽ bắn những chùm proton hoặc ion chì từ những hướng đối nghịch. Hai chùm này va chạm nhân đôi năng lượng phóng thích tương đương 100000 lần nhiệt độ trung tâm mặt trời! Những người hoài nghi nói, đó có thể sẽ phóng ra năng lượng khổng lồ không thể khống chế. Các nhà khoa học tỏ ý, họ chỉ là đang thử nghiệm năng lượng chưa biết mà đã tồn tại trong vũ trụ thôi. Tra cứu của tôi nói “Nói một cách tổng quát, thí nghiệm Gia Tốc Hạt Lớn là một nỗ lực khoa học to lớn để lén liếc vào Tâm Trí Thượng Đế ở khoảnh khắc của sáng tạo.”

Với tôi mà nói, chuyện này nghe có vẻ tương đồng với thử nghiệm phát hiện năng lượng hạt nhân lúc trước của các nhà khoa học. Các nhà khoa học khi đó cũng không biết mình đang thử nghiệm cái gì. Chuyện này cũng khiến người ta nhớ tới thử nghiệm HAARP ở Alaska (Chương Trình Nghiên Cứu Hoạt Động Cực Quang Cao Tần), bắn chùm hạt căn bản vào tầng khí quyển để khống chế thời tiết. (Có thể tìm nhiều thông tin hơn về những thử nghiệm đó trong sách khác của tôi) Khi tôi tiếp xúc đến tư liệu về Atlantis chìm xuống biển, “họ” rất nhiều lần đều nói: “Bạn phải biết điều đó vì nền văn minh của bạn đang đi theo vết xe đổ đó.” Tôi phát hiện những tư liệu đó xuất hiện vừa khéo đến mức không giống như trùng hợp, tôi nghĩ các nhà khoa

học của chúng ta đang đi trên dây thừng căng trên hố lửa. Họ có thể sẽ phóng ra năng lượng nguy hiểm phá hủy mạng lưới và hủy hoại cả vũ trụ. Thử nghiệm Va Chạm hiện giờ đang hoạt động với một nửa năng lượng. Nó được mong đợi sẽ vận hành với toàn bộ năng lượng cho đến 2014.

Dolores: Tôi cần gọi Siêu Thức ra, hay bạn có thể tiếp tục trả lời vấn đề? Bạn làm rất tuyệt.

Joan: Là vấn đề nào? Tôi có thể xem thử.

Dolores: Joan muốn biết, cô ấy làm thế nào lấy được thông tin từ tinh thể? Cô ấy có thể truy cập thông tin mình đã đặt ở đó sao?

Joan: Cô ấy truy cập nó mỗi ngày.

Joan mở một tiệm tinh thể, cho nên bất cứ lúc nào cô ấy cũng được vây quanh bởi các loại tinh thể đủ cỡ đủ dạng.

Joan: Cô ấy cũng không biết mình đã và đang làm như vậy, có một kế hoạch lớn hơn sắp sửa tiến hành. Bước đầu tiên là bắt đầu xử lý mạng lưới một cách có ý thức, tìm ra và kích hoạt các cổng và nút key trên mạng lưới, tái khởi động chúng. Có thể làm thông qua đặt tinh thể hay vận dụng ý định.

Dolores: Tinh thể phải đặt ở vị trí xác định sao?

Joan: Phải, có những người làm điều đó trên sinh mệnh Trái Đất này, đi quanh và đặt tinh thể. Tôi có thể thật sự nhìn thấy con người đi vòng quanh hành tinh và tái khởi động công việc mạng lưới.

Dolores: Joan phải tự thân làm một chuyến lữ hành quanh hành tinh, hay có thể dùng cách khác để hoàn thành?

Joan: Vâng, đó chính là điều cô ấy đã và đang làm khi đến St. Croix và Alaska. Cũng chính là tu bổ mạng lưới và đi theo các đường line.

Dolores: Bạn hiện tại muốn cô ấy làm gì? Cô ấy sẽ tiếp tục sử dụng tinh thể để làm việc sao?

Joan: Phải. Quản lý vận dụng tinh thể Trái Đất, tinh thể cỡ lớn, tái khởi động mạng lưới.

Đây nghe có vẻ giống chuyện Joan sẽ muốn làm, nhưng thân là nhân loại, chúng ta cần phải có một trình tự hay chỉ dẫn. Tôi hỏi bọn họ có muốn cô ấy đi làm bất cứ chuyện xác định nào không, như vậy cô ấy liền có thể mở khóa thông tin ở trong tinh thể.

Joan: Tinh lọc vật chứa Trái Đất... Uống một lượng lớn nước. Hai chân đạp trên đất, cầm tinh thể, yêu cầu những người khác giúp đỡ. Lúc khởi động mạng lưới, tinh thể là vật môi giới giữa mạng lưới ether đã lập với mạng lưới Trái Đất mà chúng ta cố gắng khởi động. Cho nên thông qua việc đứng trên mặt đất đồng thời cầm trong tay tinh thể, cơ thể liền trở thành liên hệ giữa mạng lưới ether và mạng lưới Trái Đất mà chúng ta cố gắng cải thiện.

Dolores: Cô ấy có thể một mình làm chuyện này hay làm cùng những người khác thì tốt hơn?

Joan: Tốt nhất là vài người làm chung. Ba, sáu, chín... Bất cứ bội số nào của ba đều là key kích hoạt mạng lưới... Tam giác năng lượng.

Dolores: Lấy bội số của ba vận hành?

Joan: Phải. Vận hành trong DNA bản thân họ. Họ nên tiến hành ở nơi gần với nước. Họ sẽ hợp tác cùng các thực thể khác ở tầng thứ ether đang duy trì vị trí mạng lưới ether. Họ là sinh mệnh của ý thức và ánh sáng.

Dolores: Giữ gìn mạng lưới là công việc của họ sao?

Joan: Phải. Họ là người coi giữ mạng lưới.

Dolores: “Người coi giữ mạng lưới” là cách gọi rất hay, có thể dùng cách gọi này mời họ đến giúp đỡ.

Joan: Phải, để sửa lại mạng lưới.

Dolores: Họ có thể sử dụng năng lượng nhân thể và năng lượng tinh thể sao?

Joan: Phải, và chia thành hình tam giác tất cả những điểm khác trên Trái Đất.

Dolores: Như vậy cô ấy không cần tự thân đi đến những nơi đó?

Joan: Đúng. Nó sẽ là một tam giác giữa đội Trái Đất, đội Mạng Lưới và điểm kích hoạt. Key mạng lưới.

Dolores: Họ biết phải chú tâm vào điểm kích hoạt nào?

Joan: Phải. Bọn họ sẽ nhận thức rõ được điểm kia. Họ tương lai sẽ biết. Nó sẽ hiện lên trong tâm trí họ, tiến vào ý thức của họ. Họ có thể không highlight những vùng khác để làm việc trên một bản đồ thể giới. Nếu bạn chú ý tới những vùng động đất chủ yếu, địa điểm xảy ra thiên tai cũng rất rõ ràng. Chú ý bây giờ xảy ra chuyện gì ở chỗ vịnh.

Lần thôi miên này tiến hành đầu tháng 5 năm 2010, lúc ấy vịnh Mexico đang xảy ra sự kiện tràn dầu.

Joan: Chỗ đó có năng lượng không hài hòa. Nơi không hài hòa nhất chính là cần “điều chỉnh”. Điểm cân chỉnh hay mở khoá. Núi lửa, lốc xoáy, sự kiện tràn dầu bây giờ, động đất, chiến tranh... Những thứ đó toàn bộ đều là dấu hiệu.

Dolores: Chính là nhiễu loạn trong mạng lưới sao?

Joan: Phải. Hơn nữa một số núi lửa trên thực tế cũng không phải nhân tố bất ổn trong mạng lưới, mà thật ra là sức mạnh cân bằng trong mạng lưới.

Dolores: Làm mạng lưới khôi phục cân bằng?

Joan: Phải, đây là chuyện tốt. Có thể phóng thích năng lượng.

Dolores: Những sinh mệnh coi giữ mạng lưới đó sẽ cung cấp tri thức của họ sao?

Joan: Phải, người coi giữ biết toàn bộ tình trạng, họ biết làm thế nào.

Dolores: Cô ấy cũng có thể sử dụng thông tin tinh thể để trị liệu?

Joan: Phải, đây là chữa lành Trái Đất, bởi vậy nó là sử dụng để trị liệu. Nếu bạn làm một hệ thống khôi phục cân bằng, nó tất nhiên sẽ trị liệu.

Dolores: Cho nên điều này quan trọng hơn hơn tiến hành chữa lành riêng lẻ?

Joan: Dạ, đúng vậy. Vận dụng mạng lưới Trái Đất và mạng lưới năng lượng. Trị liệu biển phải quan trọng hơn trị liệu cá nhân.

Dolores: Chúng tôi hiện tại có được rất nhiều thông tin mới về việc tiến vào “Trái Đất mới”. Trái Đất mới có liên quan với chuyện chữa lành này không?

Joan: Đây giống như quan tâm đến đứa trẻ. Chúng ta trị liệu người mẹ, đứa trẻ mới có thể mạnh khỏe. Chúng ta trị liệu người mẹ, như vậy cô ấy mới có thể sinh ra “Trái Đất mới”. Đây là để làm cô ấy trở thành Trái Đất mới.

Đây là nguyên do chúng ta phải chữa lành “Trái Đất cũ”.

Dolores: Cô ấy bỏ thông tin vào tinh thể, cho nên cô ấy hẳn có thể thu hồi.

Joan: Phải, hơn nữa là có tính thời cơ.. Mỗi sự vật đều có thời điểm thích hợp của nó. Tựa như lúc bông hoa nở cánh, bạn không thể thúc giục nụ hoa, nếu không bạn sẽ phá hỏng sự nở rộ của bông hoa. Tôi cảm thấy mọi thứ đều có thời điểm thần thánh của nó, chúng sẽ nở rộ ở thời điểm nên như vậy. Chúng ta có thể sửa chữa mạng lưới. Đó là bước đầu tiên... Trại liệu Trái Đất.

Dolores: Bạn từng nói với tôi, bạn không muốn một lần nữa hủy hoại cả nền văn minh. Thời gian phải xây dựng lại quá dài.

Joan: Phải, hơn nữa phải mất đi nhiều thông tin như vậy.

Dolores: Bạn đã nói mỗi người hay mỗi nền văn minh đều có tự do ý chí, hơn nữa các bạn không được phép can thiệp tự do ý chí. Bạn nói vì tự do ý chí, các bạn không được phép can thiệp sự phát triển của nền văn minh.

Joan: Đó là sự thật, đúng.

Dolores: Nhưng có người từng hỏi chúng tôi, tại sao Atlantis lại bị hủy diệt, nó không phải có tự do ý chí để làm những việc đó sao? Tôi nghĩ bạn đã trả lời.

Joan: Phải, đúng.

Dolores: Vì dù là tự do ý chí, cũng có giới hạn của nó.

Joan: Phải, nếu có người không biết họ đang làm cái gì...

Dolores: Tựa như trẻ con chơi với lửa. (Phải) Bạn trước kia từng nói, thời điểm duy nhất các bạn sẽ can dự chính là lúc chúng tôi sắp phá hủy thế giới này, vì nó sẽ tạo thành ảnh hưởng trong vũ trụ. (Phải, đúng) Cho nên bạn có thể đã điền vào phần thiếu mất trong câu chuyện của tôi. Sự việc hiện tại càng trở nên hợp lý và rõ ràng hơn. Cho nên điều này rất quan trọng. Bạn tựa như “người coi sóc”.

(Phải) Lúc Joan chăm sóc Trái Đất, cô ấy chính là “người coi sóc” sao?

Joan: Phải, cô ấy là thế.

Lúc sinh mệnh nhân loại chúng ta được sáng tạo trên hành tinh này, nó được quyết định trao cho vùng đất mỹ lệ này với trí tuệ và tự do ý chí. Để xem nhân loại sẽ sử dụng thế nào. Trong vũ trụ có rất ít hành tinh có tự do ý chí. Tôi từng tham thảo chủ đề này trong các sách khác. Ngoài trừ tự do ý chí, có một chỉ lệnh không can thiệp khác thường xuyên nói tới trong “Star Trek”. Chỉ lệnh này cũng không phải

hư cấu. Nó vô cùng chân thật, hơn nữa tất cả ET và sinh vật ngoài hành tinh quả thật đều tuân theo. Chỉ lệnh này nghĩa là họ không được phép can thiệp vào sự phát triển của nền văn minh. Họ đã từng nói nguyên tắc này chỉ có một ngoại lệ. Khi nền văn minh phát triển tới thời điểm phá hủy hành tinh, họ có thể được phép can dự và ngăn cản, vì hậu quả sẽ ảnh hưởng đến cả dãy ngân hà. Ai mà nghĩ một hành tinh nhỏ như Trái Đất lại có sức ảnh hưởng lớn tới như vậy?

Chúng ta là một hành tinh nhỏ, hơn nữa chúng ta là bị cố tình cách ly và cô lập trong một góc nhỏ ở Thái Dương hệ. Họ sợ chúng ta, sợ chúng ta làm những chuyện gì đó bằng sự bạo lực của mình. Đây là nguyên nhân chủ yếu mà họ vẫn quan sát chúng ta lâu như vậy. Ảnh hưởng do hành động của chúng ta tạo thành có thể lan ra Thái Dương hệ, Ngân hà, thậm chí tiến vào chiều kích khác, chúng ta rất có thể sẽ quấy nhiễu và hủy hoại những nền văn minh khác mà chúng ta không biết. Hậu quả sẽ vô cùng đáng sợ. Mà chúng ta hiện tại đã biết rõ, đây là nguyên nhân những linh hồn tình nguyện viên thuần khiết được gửi tới giúp đỡ Trái Đất lúc này, chính là để phòng ngừa tình huống kia xảy ra.

Thông qua công việc của mình, tôi biết trên lịch sử có rất nhiều nền văn minh cũng từng bị hủy diệt. "Họ" nói với tôi, những nền văn minh đó lần nào cũng đạt đến đỉnh cao trí tuệ và tri thức, tâm trí cũng tới mức độ hoàn mỹ. Nhưng mỗi lần tình trạng đó diễn ra (bao gồm Atlantis), mọi người đều lạm dụng sức mạnh của họ, bắt đầu làm những chuyện xuất phát từ sự tham lam và đam mê quyền lực, chứ không phải vì tiến bộ của nhân loại.

Chúng ta biết ở thời đại Atlantis, họ sử dụng tinh thể và có được năng lượng rất lớn. Họ chống lại Luật Tự Nhiên, làm tổn thương gen, kết hợp và sáng tạo ra sinh vật nửa người nửa thú. Việc làm của họ chắc chắn đã vượt khỏi giới hạn, nhưng theo quan điểm của Julia con gái tôi, con bé cho rằng họ cũng chỉ là đang sử dụng tự do ý chí của mình. Nó cũng không cảm thấy việc "họ" vì nguyên nhân đó mà phá hủy nền văn minh kia là logic. Nó nói "Nói đến cùng, quy tắc là quy tắc và là quy tắc." Con bé rất kiên trì với việc tuân thủ nguyên tắc, cũng biết nguyên tắc tồn tại hiển nhiên là phải có lý do. Bởi vậy người Atlantis lúc ấy dù đang làm ra chuyện không nên làm, nhưng bọn họ

cũng không làm Trái Đất rơi vào nguy hiểm nổ tung. Đúng, sức mạnh tinh thể tuy hùng mạnh và không được sử dụng đúng đắn, nhưng rốt cuộc là uy hiếp đáng sợ gì khiến cho “họ” quyết định hủy diệt toàn bộ nền văn minh? Đó là mảnh thiếu mất mà tôi chưa hề nghĩ đến, mãi tới khi Julia đề cập.

Bây giờ, sự việc trở nên rõ ràng. Mức độ của nền văn minh Atlantis đã xấp xỉ người hiện đại chúng ta. Họ lúc ấy tiến hành thử nghiệm vật chất tối, nhưng họ cũng không biết có thể sẽ xảy ra phản hiệu quả có khả năng phá hủy cả hành tinh. Cho nên đây là lý do “họ” phải chống lại chỉ lệnh chính - tự do ý chí.

Nhìn chung, trên lịch sử Trái Đất, tình huống thế này đã xảy ra rất nhiều lần, họ không muốn lại xảy ra nữa. Lần nào thì năng lực của nhân loại cũng phải bị lấy đi, nền văn minh phải xây dựng lại từ trong tàn tích, rất nhiều năm tháng qua đi, rất nhiều công nghệ bị đánh mất, nhân loại phải từng bước chậm rãi một lần nữa bò lên. Lúc này đây, họ không muốn giẫm lên vết xe đổ nữa. Để đề phòng chuyện cũ tái diễn, vũ trụ trưng cầu tình nguyện viên tiến đến giúp đỡ Trái Đất.

Dolores: Joan từng có cuộc sống Trái Đất nào không? (đây là một câu hỏi của cô ấy)

Joan: Chỉ có rất ít là hình thức vật lý. Đại bộ phận cuộc sống của cô ấy là ở những cõi giới ánh sáng.

Dolores: Nhưng Joan không phải người duy nhất làm chuyện này? (Phải) Đây là một công việc vô cùng trọng đại.

Joan: Tôi nghe được con số: mười ngàn người của chúng tôi. Trải rộng khắp Trái Đất.

Dolores: Họ cũng đang làm công việc xây lại mạng lưới sao?

Joan: Phải... Chỉ có chỗ khác nhau cực nhỏ, nhưng toàn bộ đều có ý định giống nhau. Chúng tôi đều biết tại sao mình ở đây. Một số càng có ý thức hơn những người khác, cũng càng có cảm giác hơn. Có lẽ đó cũng một phần công việc, thức tỉnh những người khác.

Dolores: Cho nên họ có thể chữa lành mẹ Trái Đất?

Joan: Phải. Nó cũng có liên quan với DNA. DNA tựa như cây cầu sinh mệnh, đánh thức nút key cũng như đánh thức gói thông tin ở trạng

thái tĩnh trong DNA.

Dolores: DNA nhân loại?

Joan: DNA nhân loại... Nó là DNA của mọi thứ. Nó là cầu thang vũ trụ nối thông mọi thứ. Nó kết nối mỗi sự vật, bởi vậy DNA nhân loại và DNA Trái Đất là giống nhau.

Dolores: Cho nên toàn bộ những thứ đó đều phải được khởi động hay thay đổi?

Joan: Để đánh thức những gói DNA đã bị đóng lại khi chúng tôi làm sập mạng lưới.

Dolores: Vậy khi bạn làm sập mạng lưới, bạn cũng đóng lại các bộ phận của DNA? (Vâng, vâng) Lý do là gì?

Joan: Phải, để làm nó chậm lại... Khiến nó chậm lại. Đỉnh chỉ hoạt động những bộ phận chứa tri thức trong DNA. Hiện tại là lúc kích thích chúng.

Dolores: Tôi được cho biết năng lực tâm linh của nhân loại sẽ khôi phục. (Phải) Đó là một phần của quá trình đánh thức DNA?

Joan: Phải... Truy cập code sinh mệnh.

Dolores: Nó phải được khởi động như thế nào?

Joan: Sử dụng tần số ánh sáng. Gia tăng tần số ánh sáng bản thân chúng ta.

Dolores: Ở trong thân thể?

Joan: Phải. Nó là từ ngoài không gian thông qua tia vũ trụ tiến vào hệ thống hành tinh chúng ta. Nó sẽ kích hoạt gói thông tin DNA vẫn ở trạng thái tĩnh, bởi vậy chúng ta sẽ khởi động code ánh sáng.

Dolores: Điều này sẽ ảnh hưởng đến nhân loại và Trái Đất sao?

Joan: Phải, Trái Đất và tất cả sinh mệnh hoặc ánh sáng.

Dolores: Ánh sáng vô cùng quan trọng. Nó thật sự chính là Toàn Bộ. Nó là tất cả mọi thứ. (Vâng) - Những người tiêu cực sẽ như thế nào? Những người không có ánh sáng bên trong? DNA của họ cũng sẽ được khởi động sao?

Joan: Cảm thấy họ giống như là tiếp tục ngủ say. Càng giống như linh hồn họ đang say ngủ. Đó là cái tôi thấy. Họ đang ngủ. Tôi cảm thấy "cuộn vào", như một giấc ngủ, một sự cuốn vào... cuộn vào của năng lượng. Nhưng đó không có nghĩa rằng ở vài điểm nào đó khác...

bạn biết, chúng ta đang nói về điều đó như những nút thời gian. Ở những nút thời gian khác, code của họ sẽ được đánh thức. Bị bỏ lại cũng không phải chuyện gì xấu. Cuối cùng, code của mỗi người đều sẽ được khởi động, nhưng bạn biết, nếu bạn chưa thức tỉnh thì cũng không sao cả. Bởi vì thời gian của bạn vẫn còn chưa tới. Một lần nữa, đây có liên quan với thời cơ... những dòng thời gian. Tựa như hạt giống. Bạn không thể làm mỗi hạt giống nảy mầm cùng một lúc.

Dolores: Cái bạn gọi là “nút thời gian” nghĩa là gì?

Joan: Nút thời gian là năng lượng ánh sáng và không gian được bao hàm và định hướng. Chúng tôi tồn tại trong nút thời gian, Trái Đất hiện giờ cũng vậy. Chúng tôi sẽ nói Trái Đất ở năm 2010 là một nút thời gian.

Dolores: Được. Tôi muốn làm rõ hơn một vài chuyện đã nghe. Khi chúng ta tiến vào Trái Đất mới và rời khỏi Trái Đất cũ, cuối cùng sẽ biến thành hai Trái Đất tách rời sao?

Joan: Tôi không nghĩ như vậy. Tôi cũng không cảm thấy đó là một Trái Đất mới. Tôi cảm thấy đó chỉ là một sự mở rộng, một chiều kích hay một sự mở rộng. Giống như bạn có một điểm. Nếu bạn nối nó cùng một điểm khác, bạn sẽ có một đường thẳng. Tốt, sau khi bạn nối thành một đường thẳng, điểm thứ nhất sẽ biến mất sao? Đây là đạo lý tương đồng. Nó sẽ chỉ là một chuyển đổi chiều kích. 3D vẫn tiếp tục tồn tại, nhưng chúng ta cũng sẽ trở nên mở rộng hơn vào trong tần số ánh sáng.

Dolores: Bởi vậy nó tựa như chia đôi Trái Đất... Một ở chiều kích khác sao?

Joan: Không phải chia ra. Cái điểm kia có chia tách khỏi đường thẳng không? Tôi nghĩ đó là vấn đề tôi đưa ra. Cái điểm đó vẫn tiếp tục tồn tại, cái điểm đó vẫn là cái điểm đó. Nhưng đường thẳng là một thứ gì đó khác, giống như Trái Đất sẽ là thứ gì đó khác. Trái Đất cũ vẫn tiếp tục tồn tại. Trái Đất mới sẽ tồn tại, nhưng nó sẽ là cái gì đó giống như vấn đề giữa điểm và đường thẳng.

Dolores: Ở một chiều kích khác... Trong một tần số khác?

Joan: Một tần số mở rộng khác... Tần số của sự mở rộng.

Dolores: Cho nên đó là nhẹ nhàng, tần số của họ đang thay đổi DNA, và sẽ đi đến một tần số khác, tôi đoán.

Joan: Phải. Giống như tồn tại đồng thời. Nó chỉ là một sự chuyển dời chiều kích.

Dolores: Đó chính là chỗ mọi người rất khó hiểu. Chúng ta bất kể thế nào cũng tồn tại trong những chiều kích khác.

Joan: Phải. Chúng ta không có nhận thức của mình, chúng ta không có DNA thức tỉnh để ý thức về nó.

Dolores: Lần này chúng ta sẽ trở nên có ý thức? (Vâng) Chúng ta sẽ thức tỉnh từ Trái Đất cũ, nơi mọi người đang ngủ say?

Joan: Đó sẽ không là vấn đề quan ngại của chúng ta.

Dolores: Chúng ta sẽ đi tới. (Vâng) Mỗi lần tôi đều có được càng nhiều thông tin hơn, sự việc cũng rõ ràng hơn chút. Lúc tôi lấy chủ đề này diễn thuyết, đều nghe được rất nhiều câu hỏi. Có một lần bạn nói với tôi, bạn thậm chí không biết rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

Joan: Chính xác. Chúng tôi không biết.

Dolores: Vì nó là lần đầu tiên xảy ra từ trước tới nay. Đó là điều tôi nghe được.

Joan: Lần đầu tiên xảy ra ở Trái Đất. Rất nhiều hành tinh cũng đã trải qua chuyển đổi chiều kích.

Dolores: Vì Trái Đất là sống, cô ấy phải tiến hóa? (Phải) Nhưng đây là lần đầu tiên xảy ra ở phần này của vũ trụ? (Vâng)

Joan từng nghiên cứu tia laser và tư tưởng, cô ấy có thể sử dụng chúng trên trị liệu.

Joan: Tôi hiện tại thấy ánh sáng tia laser có thể dùng để kết nối điểm mạng lưới, điểm mạng lưới ether và mạng lưới ở Trái Đất. Đó là cách cô ấy sẽ sử dụng tia laser.

Dolores: Bạn đã nói, đó chính là trong tương lai. (Phải) Bạn muốn cô ấy sử dụng tia laser thế nào?

Joan: Chỉ cần chiếu tia laser về phía vũ trụ, sau đó chia tam giác những điểm xác định, sử dụng ánh sáng định vị mạng lưới ether đến mạng lưới Trái Đất.

Dolores: Tinh thể cũng là như vậy?

Joan: Phải. Ánh sáng sẽ định vị vào trong tinh thể.

Chúng tôi trả lời những câu hỏi khác của Joan, Siêu thức tiến hành trị liệu thân thể vật lý.

Thông điệp cuối buổi: Đừng sợ thất bại. Chúng chính là đại diện cho càng nhiều cơ hội hơn.

Cho nên, đã trải qua nhiều năm làm việc, tôi phát hiện có Ba Làn Sóng Tình Nguyên Viên tiến đến giúp đỡ Trái Đất trong suốt những thời kỳ vô cùng quan trọng và chủ chốt. Trong buổi làm việc này, tôi cũng phát hiện một nhóm khác cũng đã đến: 10000 Người Coi Giữ Mạng Lưới. Họ ở đây là vì mục tiêu khác: chữa trị những tổn hại của mạng lưới Trái Đất tạo thành do sự hủy diệt của Atlantis. Họ đến làm chúng khôi phục cân bằng. Họ ở đây cũng là để phát hiện và truy cập tri thức bí ẩn ở trong tinh thể. Những tri thức đó vô cùng có giá trị, chúng luôn chờ đợi thời điểm đặc biệt này để tái xuất hiện. Lần này, hãy dùng nó một cách đúng đắn!

Phần III

TRÁI ĐẤT MỚI

Chương 32

Trái Đất Mới

Trong điểm cả quyển sách này đặt vào tình nguyện viên đi tới Trái Đất tham dự chuyển đổi “Trái Đất mới”. Nhưng “Trái Đất mới” như lời họ nói rốt cuộc là gì? Chúng ta phải làm thế nào mới tới được khung cảnh mới kia? Chúng ta phải chú ý tới cái gì khác biệt?

Thông tin về Trái Đất mới đã dần xuất hiện từ năm năm nay hoặc càng lâu hơn trước đó. Qua các buổi thôi miên, thông tin được hơn trăm thân chủ tiết lộ và tích lũy ra từng chút một, tôi mất rất nhiều thời gian mới nhìn ra được hình mẫu hiện lên. Những thông tin đó rải rác trong các sách khác của tôi (nhất là series The Convolutioned Universe). Rất nhiều thánh giả tham dự diễn thuyết và độc giả liên hệ thông qua thư điện tử đề nghị tôi tập trung tất cả thông tin về Trái Đất mới vào cùng một quyển sách. Bởi vậy tôi đặt tư liệu thu thập vào trong sách này.

Phần kế tiếp của quyển sách này có nhiều đoạn ngắn và thông tin hơn. Khiến người bất ngờ chính là những thông tin này cũng không có bất kỳ chỗ nào mâu thuẫn. Mọi thân chủ của tôi đều nói về cùng một chuyện, chỉ là sử dụng câu từ khác nhau. Những tư liệu này bổ sung lẫn nhau, nên cũng đề cao tính chân thật và xác thực của thông tin. Dưới đây là tư liệu lấy từ trong sách khác.

Trái Đất mới

Lúc chúng ta đi nhà thờ nghe giảng vào chủ nhật, đều từng nghe cha xứ đọc những đoạn thơ từ Thánh Kinh: *“Tôi thấy trời mới và đất mới; vì trời thứ nhứt và đất thứ nhứt đã biến đi mất... John tôi cũng thấy thành thánh, là Giê-ru-sa-lem mới, từ trên trời, ở nơi Đức Chúa Trời mà xuống... Tôi nghe một tiếng lớn từ nơi ngai mà đến, nói rằng: nầy, đền tạm của Đức Chúa Trời ở giữa loài người! Ngài sẽ ở với chúng, và chúng sẽ làm dân Ngài; chính Đức Chúa Trời sẽ ở với chúng. Ngài sẽ lau ráo hết nước mắt khỏi mắt chúng, sẽ không có sự chết, cũng không có than khóc, kêu ca, hay là đau đớn nữa; vì những sự thứ nhứt*

đã qua rồi. Đấng ngự trên trời phán rằng: Này, ta làm mới lại hết thảy muôn vật. Đoạn, lại rằng: Hãy chép; vì những lời này đều trung tín và chơn thật... Thành cũng không cần mặt trời, mặt trăng để soi sáng; vì vinh hiển của Đức Chúa Trời chói lói cho... Kẻ ô uế, người làm điều gớm ghiếc và nói dối không hề được vào thành... Đêm không còn có nữa, và chúng sẽ không cần đến ánh sáng đèn hay ánh sáng mặt trời, vì Chúa là Đức Chúa Trời sẽ soi sáng cho; và chúng sẽ trị vì đời đời." (Khải Huyền chương 21 - 22)

Từ lúc Kinh Thánh được sáng tác tới nay, nhà thờ đã đưa ra rất nhiều lời giải thích khác nhau cho nó. Nhưng đến bây giờ, nội dung Khải Huyền vẫn mập mờ khó hiểu. Phần giải thích trong quyển sách này là nội dung mà nhiều thân chủ kể lại dưới trạng thái nhập thần sâu; họ dường như nắm được đáp án. Họ nhiều lần miêu tả Nước Trời là nơi của ánh sáng, họ tràn đầy niềm vui vì được đoàn tụ cùng Tạo hóa (Creator), Nguồn. Lúc đó, họ đều thành sinh mệnh ánh sáng, hơn nữa cũng không muốn trở lại hình thể vật lý ở Trái Đất này.

Đây giải thích một vài hàm ý trong Kinh Thánh, vậy còn lời tiên tri liên quan tới Trái Đất mới? Một lần nữa, đáp án dường như được truyền đến thông qua nhiều thân chủ của tôi trong quá trình thôi miên, mà sau khi chỉnh lý tư liệu trong sách, tôi mới phát giác nó cực kỳ tương tự với cách nói của Thánh Kinh. Chúng ta đều nói về cùng một chuyện. Tác giả của Khải Huyền, John, sử dụng lời lẽ và từ ngữ ở thời đại của mình, viết vào trong sách những gì ông ta thấy. Ngày nay cũng là như vậy, thân chủ của tôi phải sử dụng từ ngữ mà họ quen thuộc. Tôi bởi vậy sáng tỏ. Cái chúng ta thấy chỉ là một phần nhỏ của Trái Đất mới sắp đến, nhưng đó đã là những miêu tả tốt nhất mà họ có thể làm ra. Dù gì đi nữa, nó ít nhất cũng có thể giúp chúng ta nhìn lướt vào khung cảnh hoàn mỹ và tuyệt diệu đó.

Trong quá trình làm việc, tôi nhiều lần được nghe rằng mọi thứ đều tạo thành từ năng lượng, hình thể và hình thức chỉ do tần số và rung động quyết định. Năng lượng mãi mãi không mất đi, nó chỉ thay đổi hình thức. Tôi cũng được cho biết, bản thân Trái Đất đang thay đổi rung động và tần số của cô ấy, và đang chuẩn bị thăng tới một chiều kích mới. Từ trước tới giờ vẫn luôn có vô số chiều kích ở xung quanh chúng ta, chỉ là chúng ta không thể nhìn thấy - vì chúng rung động

nhANH hơn nên vô hình đối với mắt người, điều này cũng không ảnh hưởng đến sự tồn tại của chúng.

Trong sách The Custodians, tôi có giải thích ET làm thế nào sử dụng điểm này để nương theo đó mà nâng cao hoặc hạ thấp tần số rung động tàu vũ trụ của họ để tiến hành du hành thời không.

Thình thoảng, chúng ta sẽ qua lại các chiều kích khác dưới tình trạng không hề phát giác. Tôi từng thảo luận đề tài này trong Legend of Starcrash. Cho nên thực tế ở quá khứ tôi cũng đã chạm đến chủ đề này, nhưng lúc ấy vẫn chưa hiểu được hoàn chỉnh ý nghĩa của nó, cho đến khi tôi bắt đầu nhận được càng ngày càng nhiều thông tin về nó.

“Họ” mong muốn chúng ta biết được nhiều hơn, vì Trái Đất mới đã sắp đến. Nó sẽ là một sự kiện trọng đại. Tất nhiên, thậm chí ở trong Kinh Thánh, nó cũng được miêu tả là “gần” đến. Mà hiện tại khi thế giới chuẩn bị chuyển vào chiều kích mới, quả thật chúng ta cũng có thể thấy nó sinh ra một vài ảnh hưởng ở xung quanh mình.

“Họ” từng nói, khi tần số và rung động tăng lên, chúng ta sẽ càng ngày càng chú ý tới ảnh hưởng mà thân thể phải chịu. Có nhiều người trong chúng ta có thể cảm thấy có gì đó đang xảy ra trên một tầng thứ khác của sinh mệnh mình. Để thích ứng với biến hóa vi tế đang xảy ra, thân thể chúng ta cũng phải có thay đổi. Một số triệu chứng vật lý khiến người ta khó chịu và lo lắng. “Bạn sẽ thấy và chú ý tới, khi tần số của hành tinh tiếp tục nâng cao vào những hạng mục rung động của nó, bạn sẽ ít gặp khó khăn với những triệu chứng ách tắc năng lượng.”

Rất nhiều thân chủ của tôi được cho biết họ phải thay đổi thói quen ăn uống để thích ứng với thế giới mới. Thân thể chúng ta phải thay đổi để nhẹ hơn, đây nghĩa là loại bỏ thứ ăn nặng. Trong buổi thôi miên trị liệu, các thân chủ nhiều lần được khuyên bảo ngừng ăn thịt (nhất là thịt bò và thịt heo), chủ yếu là vì trong thức ăn của những con vật đó có chứa chất phụ gia và chất hóa học. Họ nói những chất hóa học và thành phần nhân tạo đó sẽ tích tụ trong các cơ quan của chúng ta đến tận sáu tháng, rất khó lọc và tiêu trừ chúng ra khỏi thân thể. Chúng tôi cũng đặc biệt được nhắc nhở tránh ăn protein động vật và đồ chiên, vì chúng có tác dụng kích động thân thể. “Sau nhiều năm ăn uống không đúng cách, chúng sẽ làm hệ thống thân thể bạn chuyển biến xấu. Chúng tôi không phải phê phán, nhưng thân thể là

được xây dựng như một phương tiện giao thông loại hình xác định. Nếu môi trường của thân thể nhân loại bị ô nhiễm bởi sự đậm đặc và độc tố, thân thể sẽ không thể thăng vào tần số đến thế giới chiều kích cao hơn."

Tất nhiên, nếu bạn có thể may mắn tìm được thịt hữu cơ không chứa độc tố, thì sẽ tương đối an toàn. Họ nói thịt gà và cá khá tốt, vì dễ tiêu hóa hơn, nhưng tốt nhất là rau củ quả "sống". Đây chúng tôi ăn sống những thứ đó tốt hơn nấu chín. Chúng tôi cũng được nhắc nhở phải ăn ít đường, uống nhiều nước thuần khiết và nước trái cây không thêm đường. Cuối cùng, khi tần số và rung động liên tục tăng lên, chúng ta sẽ thích ứng với thức ăn lỏng. Thân thể phải trở nên càng nhẹ hơn mới có thể thăng lên. "Lúc năng lượng trên hành tinh tiếp tục tăng lên và càng tinh khiết hóa, thân thể bạn cần chuyển đổi theo." Tất nhiên không có cái gì trong này là mới. Nhiều năm qua chúng ta cũng đã nghe về những sự thật có liên quan tới dinh dưỡng đó, nhưng lúc mọi thứ bắt đầu thay đổi, chúng ta càng cần phải chú ý đến thức ăn của mình hơn.

Năm 2001, để khiến tôi thay đổi thức ăn và cách sống, "Họ" mạnh mẽ can dự thu hút sự chú ý của tôi. Lúc tiến hành thôi miên - không hề cường điệu - họ quả thật đã dùng cách la hét để biểu đạt quan điểm của mình. Năm ấy, lúc tôi ở Florida, thân thể rất khó chịu vì thiếu nước, "họ" quở tôi, cũng muốn tôi ngừng uống "đồ uống tiêu chuẩn" của mình - "Pepsi" mà tôi mê uống suốt nhiều năm. Họ hoàn toàn thay đổi và cải thiện thói quen ăn uống của tôi. Tới năm 2002, thân thể tôi đã làm sạch được rất nhiều độc tố, tôi cũng có thể cảm nhận được sự khác biệt giữa trước và sau. Qua mấy tháng, thân thể tôi mới xem như "đã khử độc".

Chỉ cần có cơ hội, họ sẽ khiến tôi biết họ vẫn đang giám sát tôi. Khi thấy tôi lại lặng lẽ trở về quán tính cũ, bọn họ khó mà không quở trách. Một lần thôi miên tiến hành ở Anh quốc, họ nói "Để hiểu được năng lượng mới mà bạn sẽ làm việc, thân thể đã được dạy làm thế nào xử lý với chúng. Chớ quên, một số năng lượng ngoài đó sẽ không làm việc với bạn, nhưng ở giai đoạn hiện tại, có lẽ những năng lượng đó vẫn chưa bị bỏ qua hay đẩy ra khỏi bạn. Bởi vì chúng không quen thuộc với bạn, bạn đang nghĩ "Chúng không đúng" Nhưng chúng là bị

thu hút đến chỗ bạn, và bạn hỏi “Chúng là gì?” Trên thực tế, chúng là năng lượng mới. Có lẽ chúng đang một lần nữa điều chỉnh thân thể bạn, tiêu trừ độc tố trong cơ thể bạn. Đặc biệt là thận của bạn sắp làm việc cùng năng lượng không thể tiếp nhận trong quá khứ. Chỉ cần chấp nhận đó là trình tự thanh lý, nó sẽ xảy ra.”

Họ tiếp đó nói với tôi một phương pháp để năng lượng hóa nước mà chúng ta uống, có thể giúp thanh lọc. “Nước, thân thể bạn có bảy mươi phần trăm là nước, Trái Đất cũng có bảy mươi phần trăm là nước, cho nên tầm quan trọng của nước quả thật khó có thể tưởng tượng. Cũng bởi vậy, nước bạn uống vào thân thể có sự cộng hưởng vô cùng quan trọng. Khi bạn uống nước, dùng tri thức bạn có để năng lượng hóa nước uống. Đem tri thức truyền vào. Thành dạng xoắn ốc tiến vào. Tưởng tượng nước đang xoay tròn, sinh ra lốc xoáy theo hướng cùng chiều kim đồng hồ và ngược chiều kim đồng hồ. Hình thành key tích cực và tiêu cực. Bạn phải làm nó chuyển động, khiến nó thoát khỏi cân bằng. Tưởng tượng có một năng lượng tiến vào trong nước, năng lượng này xoay tròn và hình thành dòng xoáy. Đây là điều bạn cần làm. Sau đó tư tưởng sẽ năng lượng hóa nước, rồi tái dẫn nhập năng lượng sự sống trở vào trong nước - thứ nhận lãnh năng lượng sự sống của hành tinh.”

“Mọi chất lỏng trên Trái Đất - dù là đá hay dịch lỏng thì cũng đều là chất lỏng vận động nhanh hơn hoặc chậm hơn. Mọi sự vật đều có cộng hưởng và ký ức đối với bản thân. Nhân loại đã mất đi cộng hưởng và ký ức đối với bản chất của mình, nhưng nước có thể tái năng lượng hóa, đem khuôn khổ hình thức tư tưởng nhân loại tiến hành trở vào lại và có trợ giúp đối với sự cộng hưởng của nó. Bạn phải nhớ kỹ, một chai nước đã rót vào năng lượng chỉ có thể duy trì hiệu quả vài tiếng. Bạn có lẽ sẽ cần một lần nữa dẫn nhập năng lượng. Trước khi uống bất kỳ chất lỏng nào, bạn cũng có thể tiến hành trình tự đồng dạng; cũng có thể xử lý như vậy với đồ ăn, đồ ăn chỉ là chất lỏng vận động chậm. Đây sẽ trợ giúp thân thể, đồng thời giúp tinh lọc và sáng tạo một nơi gọi là “thanh minh” bên trong khuôn khổ tư tưởng tâm trí của bạn, bởi vì các bạn đã đánh mất một phần thanh minh. Vận dụng kỹ thuật này, thanh minh sẽ khôi phục.”

Dưới đây là một email giấu tên mà tôi nhận được:

Thời gian trên thực tế đang tăng tốc (hoặc đang sụp đổ). Mấy ngàn năm nay, cộng hưởng Schumann hay mạch xung (nhịp tim) Trái Đất đều là 7,83 chu kỳ/giây. Quân đội vẫn sử dụng nó như một tần số mức độ tham khảo. Nhưng từ năm 1980 trở lại, cộng hưởng này đã từ từ tăng lên. Hiện tại nó đã vượt quá 12 chu kỳ/giây! Điều này có nghĩa là thời gian một ngày của chúng ta thiếu đi 16 tiếng, chứ không phải 24 tiếng nguyên bản.

Thời gian tăng tốc và ngăn lại - chính là một trong những dấu hiệu của việc tần số và rung động tăng lên.

Thân chủ: Bắt đầu từ năm 2003, có một năng lượng chảy vào, thúc đẩy Trái

Đất. Sẽ có sự phân tách lớn hơn giữa những người ở lại và những người đi tới Trái Đất mới, kết quả sẽ là một rung động cao hơn gia tăng trên Trái Đất. Điều này đang ảnh hưởng tới cả vũ trụ. Đây không chỉ là chuyện của Trái Đất. Đây là chuyện của thiên hà.

Chương 33

Trái Đất Cũ

Anne nói cô ấy muốn về nhà, trải nghiệm xem nhà là như thế nào. Bởi vậy ở buổi thôi miên này, “họ” để cô ấy thoáng nhìn lại, cảm xúc của cô ấy trở nên kích động. “Nói với tôi các bạn cho cô ấy thấy cái gì. Chỗ đó trông như thế nào?”

Anne: (rất dịu êm) Năng lượng. (cô ấy hiện tại khóc lên) Họ như đang nạp cho tôi năng lượng hay gì đó. Tôi có thể cảm thấy đầy đủ... (khóc) Giống như tình yêu.

Tôi để Anne khóc một lát, sau đó ổn định cảm xúc của cô ấy, như vậy một thực thể khác mới có thể trả lời câu hỏi, đồng thời cung cấp thông tin một cách không cảm tính. “Chúng tôi rất yêu cô ấy.”

Dolores: Tôi biết phải có can đảm rất lớn mới rời khỏi nơi đẹp đẽ kia tình nguyện tới đây lúc này.

Anne: Cô ấy cảm thấy không thực hiện được mục tiêu của mình. Đó là tâm trạng thất vọng chủ yếu và lớn nhất của cô ấy - cô ấy không làm chuyện cô ấy tới đây để làm. Cô ấy muốn kết thúc. Cô ấy có rất nhiều năng lực và tài hoa, cô ấy cảm thấy nên dừng chúng theo một cách xác định. Và bản thân cô ấy không thể làm được.

Dolores: Bạn đã nói cô ấy tình nguyện đi tới đây trong suốt sự chuyển đổi. Tôi đã được cho biết về những biến đổi đó rồi? (Vâng) Bạn có muốn nói về phần đó?

Anne: Rất nhiều biến đổi. Bạn đang xử lý cái nào?

Dolores: Chúng ta đang chuyển đến tần số và rung động mới sao?

Anne: Đúng. Bạn có thắc mắc sao?

Dolores: Tôi từng nghe rất nhiều thông tin, ví dụ như mọi thứ đang tăng tốc, rung động và tần số toàn chiều kích của chúng ta đang thay đổi. Là thế sao?

Anne: Hỗn loạn, rất nhiều biến động sắp tiến đến. Cần một sự ổn định đặc biệt. Mọi người sẽ mất phương hướng và hoang mang, họ sẽ

đau khổ, cho nên cần sức mạnh ổn định của bạn và những người đi vào nơi này. Bạn hiểu không?

Dolores: Bạn nói hỗn loạn là chỉ thay đổi kịch liệt đã và đang xảy ra trên Trái Đất sao?

Anne: Là tình cảnh do con người tạo thành, trạng thái do Trái Đất chuyển đổi gây ra. Và xuất hiện năng lượng và thực thể mới mà con người không quen nhìn thấy. Điều này dẫn đến hỗn loạn rất lớn, chỉ có người hiểu được cái gì xảy ra mới giữ được bình tĩnh đồng thời trấn an người đang hỗn loạn. Xin nhớ, và chuẩn bị cho điều đó bởi vì lý thuyết nghe rất dễ cho đến khi tình huống thực tế xảy ra. Thân thể vật lý cần chuẩn bị để đối mặt với chuyển đổi năng lượng và chấn động trong quá trình chuyển đổi. Bạn cảm thấy bạn có thể hiểu cái gì đang xảy ra, nhưng khi sự việc xảy ra, không dễ gì giữ được bình tĩnh trong lúc hỗn loạn.

Dolores: Với nhân loại mà nói sẽ rất khó khăn?

Anne: Là rất khó. Nhưng đó chính là khu vực cốt yếu mang tính thực hành để chú ý vào lúc này, bởi vì nó là ở trong thế giới vật lý mà bạn đang giúp đỡ. Cũng sẽ có những tầng thứ khác trợ giúp, nhưng bạn ở trong thế giới vật lý như cô ấy, và những sinh mệnh khác. Cho nên trong thế giới vật lý, họ có thể truyền đi sự bình tĩnh cần thiết lúc hỗn loạn.

Dolores: Nhưng mọi người sẽ nghe chúng ta sao?

Anne: Đây không phải do bạn quyết định. Cái bạn có thể quyết định chính là xác định mình có sự ổn định, đồng thời cung cấp năng lượng làm ổn định cho những người sẽ lắng nghe bạn. Chỉ như vậy, bạn cần làm nhiều công việc trong thể vật lý để neo những năng lượng kia tại chỗ - đó là điều bạn đã đến để làm. Anne từng chịu rèn luyện rất tốt, vì trải nghiệm cuộc sống đòi hỏi cô ấy vẫn có thể giữ được bình tĩnh ở một mức độ nhất định giữa tình trạng điên cuồng.

Thời thơ ấu của Anne trôi qua cùng cha mẹ thô bạo và tâm tính bất thường, tiếp đó là một cuộc hôn nhân hỗn loạn.

Anne: Đó là hoàn cảnh huấn luyện rất tốt đối với cô ấy, cho nên khi biến đổi tiến đến, cô ấy trên thực tế sẽ không quá khó khăn để giữ bình tĩnh. Bạn hiểu không?

Dolores: Vâng, tôi hiểu. Tôi luôn nghe rằng những biến đổi đó sẽ khiến cho Trái Đất tách thành hai. Khi rung động và tần số tăng lên, sẽ chia làm Trái Đất cũ và Trái Đất mới. Là thế sao?

Anne: Đúng. Chính là một thế giới khác, một số linh hồn sau biến đổi sẽ ở lại hoặc chọn sống trong đó. Thế giới mà bảo trì tầng thứ rung động mà họ muốn ở vào, đó sẽ là nơi họ ở lại hay di chuyển vào. Nhưng năng lượng mới sẽ chỉ thích hợp cho những người đã và đang làm năng lượng bản thân lên đến rung động đó.

Dolores: Náo động bạn nói tới chính là ở Trái Đất cũ?

Anne: Chúng ta bây giờ đang đi xuyên qua những biến đổi đó. Ít năm nữa chính là thời điểm chuyển hóa, hơn nữa kết quả cũng từng được nhiều người tiên tri. Đối với việc này tôi không có gì muốn nói, ngoại trừ nhắc những người đang ở đây hãy nhớ vai diễn quan trọng mà họ đang diễn trong thế giới vật lý, trước khi biến động xảy ra hoặc trước khi biến đổi cuối cùng xảy ra. Giữa quá trình này, họ cần cung cấp sự giúp đỡ. Xếp đội ngũ, nếu bạn muốn nói, như ở trong quân đội. Nó là thời gian cho họ lộ mặt và thức tỉnh rằng họ đang được kêu gọi để có mặt và sẵn sàng. Đồng thời giữ sức trụ của mình, bởi vì họ có thể gặp tình huống trong đó một linh hồn đang ở điểm quyết định xem coi họ có thể đi hay không, trí tuệ rung động. Mà khi đó bạn có lẽ có thể làm ra một thay đổi. Dolores: Bạn nói "đi hay không" nghĩa là gì?

Anne: Sự tăng trưởng tinh thần của họ có thể ở trong một khu vực màu xám, nơi họ có thể hội đủ điều kiện để bước lên một rung động cao hơn - họ chỉ cần có can đảm để nhảy. Hoặc họ có thể chọn không làm vậy, và đó là sự lựa chọn của họ. Nhưng vai trò của bạn, nếu bạn giữ năng lượng trụ của bạn, có thể là rất quan trọng đối với một ai đấy trong tình huống đó, bởi vì bạn có thể là vòng tay mở rộng để cho họ nhảy tới.

Dolores: Làm một cú nhảy vào rung động cao hơn. (Vâng) Nhưng rung động cao hơn, Trái Đất mới, sẽ không gặp sự bất ổn này? (Vâng) Có vẻ như ngay lúc này, chúng ta đang ở trong phần mà đang trải nghiệm sự hỗn loạn.

Anne: Nó chỉ là sự khởi đầu. Nó đã bắt đầu, nhưng sự hỗn loạn không bắt đầu. Sự hỗn loạn, sự điên cuồng của người dân đang chạy xung quanh trong bối rối bởi vì tất cả các ảo tưởng của họ đã bị phá

vỡ. Đó sẽ là thời điểm khảo nghiệm sức mạnh cần lộ diện cho những người các bạn ở đây để trợ giúp trong quá trình. Sẽ có một thời gian khi mọi người chạy trên đường phố hỗn loạn và sợ hãi, không giống như cơn bão ở Louisiana.

Dolores: Đó là những gì tôi nghĩ đến, sóng thần và bão.

Anne: Nhưng nhân rộng toàn cầu ở hầu hết các thành phố là một kịch bản rất khác.

Dolores: Có nhiều thiên tai tương tự ở nhiều thành phố?

Anne: Một số do tự nhiên, một số gây ra bởi những người cầm quyền, những người đang có những nỗ lực để giữ mọi thứ ở trong cách của họ. Họ nhận thức được những thay đổi. Họ từ chối chấp nhận. Giống như một đứa trẻ không muốn nghe sự thật, họ từ chối thừa nhận họ không còn là người phụ trách nữa. Vì vậy họ tiếp tục bám theo những cách này và có thể gây ra nhiều hỗn loạn. Họ cảm thấy họ có thể làm chậm quá trình và duy trì rung động thấp bằng cách giữ sự sợ hãi trên bề mặt.

Dolores: Họ đang cố truyền dẫn sự sợ hãi trong con người.

Anne: Nỗi sợ hãi luôn luôn ở trong con người bởi vì đó là cách mà hầu hết, nếu không muốn nói là tất cả, các xã hội trên thế giới này hoạt động qua rất nhiều năm. Nỗi sợ là cách để họ duy trì quyền lực, và hầu hết mọi người trong thế giới này đang sợ hãi. Có những mức độ sợ hãi khác nhau, nhưng những thay đổi và công nghệ đã giúp cho mọi người tự do giao tiếp, cũng là nguyên nhân gây ra nhiều mối quan ngại cho những người có quyền lực vì bây giờ nỗi sợ đang biến mất. Nhiều sự việc đang xảy ra - ngay cả những thảm họa - hoạt động như một chất xúc tác đưa sự sợ hãi lộ ra để được giải quyết. Và đó là một sự thanh lọc. Nhưng những người có quyền lực không muốn quá trình này xảy ra, họ muốn duy trì một cấp độ sợ hãi bên dưới mặt nước, nếu bạn muốn nói vậy. Và giống như một đứa trẻ tuyệt vọng, họ thử từng chiến thuật mà họ có thể nghĩ đến vào lúc này để không cho nỗi sợ hãi tiêu tan, bởi vì đó là những gì đang xảy ra. Sự sợ hãi đang tan rã dù mặt ngoài nhìn như bọc lộ.

Dolores: Mọi người đang bắt đầu suy nghĩ cho bản thân mình.

Anne: Vâng. Họ đang đối mặt với những con quỷ của chính họ, nếu bạn muốn nói vậy, bởi vì cuộc sống đang đưa họ đến nơi họ phải nhìn

những thứ mà những lần khác họ không phải đối mặt. Do đó, nỗi sợ hãi của họ - mặc dù chúng vẫn luôn ở đó - ít nhất là đang đến bề mặt, trong khi trước đó chúng không hề có. Vì vậy, nó là một sự thanh lọc mà vẫn tiếp tục, sẽ chỉ giải phóng nhiều hơn và nhiều hơn nữa, đó là một quá trình mà những người cầm quyền ý thức rất rõ. Họ muốn làm nó chậm lại, nghĩ rằng có thể có một cách để ngăn chặn nó. Vì vậy, họ sẽ liên tục đẩy và đẩy đến mọi cực điểm mà họ có thể cho đến khi mọi thứ trở nên rất khó khăn. Và nhiều người sẽ không chuẩn bị cho cái rìa mà họ đang đẩy tới.

Dolores: Chiến tranh là một trong đó?

Anne: Chiến tranh, chiến tranh tuyệt đối, cũng là những bệnh tật họ dọa sợ mọi người.

Dolores: Những bệnh tật này không có thật, đúng không?

Anne: Sẽ là thật nếu người ta chọn cho phép những năng lượng đó xâm nhập vào cơ thể của mình. Nhưng phần lớn, chúng chỉ ở trong các trường thuộc năng lượng. Và giống như bất cứ điều gì khác được nói đến hoặc nghĩ về, nó có thể trở thành hiện thực trong vật lý.

Dolores: Vâng, nếu đủ người chấp nhận nó là hiện thực của họ.

Anne: Nhưng các căn bệnh bị thổi phồng nghiêm trọng, chúng không phải là dịch bệnh như chúng được miêu tả. Các phương tiện truyền thông và các bộ phim đang cho bạn thấy sự tuyệt vọng của họ, cũng như sự nhấn mạnh của họ trong việc trình bày cho quần chúng những thông tin hoàn toàn tiêu cực và dựa trên nỗi sợ. Các vấn đề như giết người, chết chóc, phản bội, các cuộc tấn công... giữ ý thức tập trung vào những vấn đề đó, đối lập với việc miêu tả trên các phương tiện truyền thông hình ảnh về hy vọng và cảm hứng. Tuy nhiên, có đủ những thông điệp tích cực được phát sóng vào thời điểm này, giống như hiệu ứng domino, chúng không thể dừng lại được nữa.

Dolores: Một nỗi sợ khác mà chính phủ đang cố gắng thúc đẩy chính là khủng bố.

Anne: Vâng. Nó chỉ là một công cụ, giống như bệnh tật, tìm cho mọi người một lý do để sợ hãi và chia rẽ, nhưng tin tưởng rằng chính phủ sẽ giải quyết được vấn đề của họ. Chúng là những vấn đề tưởng tượng, và trong tiềm thức, nhiều người đang nhận thức được điều này. Họ không còn tin tưởng, mặc dù nhiều người trong quần chúng vẫn còn

như vậy. Nhưng ở cấp độ tiềm thức của họ, họ đang bắt đầu thức tỉnh, và nhóm quyền lực biết điều này. Đó là lý do họ đang dùng đến những câu chuyện lối bịch mà chỉ những người muốn tin sẽ tin vào họ, bởi vì bất cứ ai có một tâm trí logic và hợp lý cũng không thể tin được họ.

Dolores: Vâng, bất cứ ai nghĩ cho mình.

Anne: Vì vậy, họ đang đưa ra một cơ hội để lựa chọn cho quần chúng, vì họ đang thúc đẩy một cực hạn. Và theo cách đó, họ đang phục vụ mục đích bằng cách đẩy mọi người đi đến cực hạn để mọi người chọn lựa, vì đây là thời điểm của sự lựa chọn. Đây không còn là thời điểm đứng giữa và trung lập nữa.

Dolores: Bạn trước đó nói rằng chúng tôi sẽ ở đây bất cứ khi nào sự hỗn loạn nổ ra. Có phải là do rất nhiều thảm họa này không?

Anne: Thiên tai và sự đổ vỡ của các cấu trúc chính phủ, sự đổ vỡ của mạng lưới an toàn mà hầu hết mọi người cảm thấy họ là một phần của nó, chẳng hạn như an sinh xã hội, tiền lương, công việc, và niềm tin tôn giáo của họ. Đặc biệt nếu và khi tàu không gian và/hoặc những thứ khác tương tự bắt đầu trở thành một phần của ý thức mà nhiều người không được chuẩn bị cho, họ có thể chạy loạn quanh trong trạng thái sốc và bối rối, không chắc chắn về những gì là thật và những gì là giả. Cấu trúc của chính phủ đang tan vỡ, và sẽ tan vỡ nhiều hơn nữa đến một điểm hỗn loạn. Giống như hiệu ứng domino, giống như vỡ vụn.

Dolores: Nếu tàu vũ trụ đến, mục đích của họ là gì?

Anne: Họ luôn luôn ở đây. Đó chỉ là thời điểm để họ có thể được nhìn thấy như một sự cho phép, bởi vì nó là thời điểm của điều đó, không chỉ tự do ý chí như bây giờ, mà còn là thời điểm cho những người khác yêu cầu vùng của họ trong thế giới mới. Không chỉ con người, mà những loài khác cũng thuộc về nơi này, nhưng trong những rung động khác nhau. Vì vậy, ở một số phương diện, không phải họ chọn để trở nên nhìn thấy được, mà một phần chính là năng lượng làm cho họ có thể bị nhìn thấy được.

Dolores: Tôi biết họ đã luôn ở đây. Tôi đã làm việc với họ. Tôi biết họ là tích cực. Tôi không có vấn đề với họ.

Anne: Nhưng bởi họ trở nên rõ ràng và là một phần của ý thức con người, các chính phủ sụp đổ, hỗn loạn và thiên tai - bạn có thể thấy

phần lớn người dân sẽ bị sốc hoàn toàn. Các tôn giáo và ý tưởng của họ về một cuộc sống có cấu trúc sẽ bị dỡ xuống. Vì vậy, bây giờ, họ sẽ không có gì để bám víu vào. Điều này gây ra rất nhiều lo sợ cho những người không bước khỏi nhà riêng của họ. Sự sợ hãi đó có thể dẫn đến trạng thái điên rồ, tâm thần phân liệt hoặc các loại phản ứng khác. Vào thời điểm đó, và loại phản ứng đó, sẽ khiến mọi người dễ bị tổn thương nhất, chỗ mà bạn có thể phụng sự nhiều nhất.

Dolores: Những người khác như tôi và Anne là một trong số những người ở đây để giúp đỡ?

Anne: Những người đã chuẩn bị sẵn sàng để thấy những thay đổi này đồng thời không bị sụp đổ trong nỗi sợ hãi sẽ là trụ cột mà người khác dựa vào khi không gì còn ý nghĩa đối với họ. Nó không có nghĩa là bạn sẽ cung cấp sự thật cho họ, nó chỉ có nghĩa là bạn không bị sa sút như họ hiện giờ.

Dolores: Tôi tự hỏi, chúng ta có thể làm gì khi mọi người đang trong hỗn loạn?

Anne: Khi bình tĩnh và không mất trí, bạn làm gì cũng được. Mọi người sẽ thấy một điều gì đó trong bạn đồng thời tìm kiếm nó trong bạn, vì họ không biết phải làm gì từ những cái họ đang nhìn thấy. Và bạn có thể cũng không biết phải làm gì từ những cái bạn đang nhìn thấy, nhưng bạn đã được chuẩn bị. Do đó, bạn sẽ biết và có một số cảm giác tin tưởng rằng mọi thứ sẽ ổn. Bạn không điên.

Dolores: Ở nơi mà những người khác hoàn toàn không có bất cứ sự chuẩn bị nào.

Anne: Chính xác.

Dolores: Bạn biết đã có rất nhiều người đến với tôi trong hai năm qua, họ nếu không phải là nhà trị liệu thì cũng được bạn - phần Siêu thức nói rằng họ sẽ là nhà trị liệu. Chúng ta tiếp tục tự hỏi tại sao thế giới sẽ cần nhiều nhà trị liệu như vậy?

Anne: Bạn có biết dân số của hành tinh này không?

Dolores: Vâng, tương đối nhiều.

Anne: Đó có thể là một lý do. Đồng thời, đây là một khoảng thời gian rất quý giá đối với nhiều linh hồn bởi những bài học có sẵn, đây là một khoảng thời gian bất thường mà hành tinh này chưa từng trải

qua. Vì vậy, đó là cơ hội để trải nghiệm một cuộc hành trình rất linh hồn. Và đó là một cơ hội để bước lên ở cấp độ linh hồn, kinh nghiệm-khôn ngoan bởi những thách thức đó bày ra. Vì vậy, nhiều linh hồn tiến bộ có hứng thú đối với cơ hội này cho mình.

Dolores: Tôi nghĩ nếu cấu trúc bị phá vỡ, nghề y chắc chắn sẽ là một trong số đó. Có lẽ đó sẽ là một lý do để có nhà trị liệu có thể sử dụng năng lượng và chữa bệnh tự nhiên.

Anne: Sẽ đến một thời điểm mà năng lượng đủ cao để bệnh tật sẽ không giống như bạn biết ngày nay. Và mặc dù sự giúp đỡ của những nhà trị liệu là cần thiết, nhưng sẽ đến một thời điểm mà các căn bệnh này sẽ không còn nữa. Vì vậy, chữa trị chỉ là tạm thời. Người chữa trị sẽ trị liệu khi có nhu cầu. Nếu không có bệnh viện vì tất cả mọi người đã rời khỏi thành phố, ví dụ, có thể nó bị chìm (cô ấy đề cập đến thành phố ngập nước?), thì có nhà trị liệu có sẵn để giúp đỡ. Nhưng đó không phải là lý do duy nhất bọn họ ở đây. Họ ở đây vì mục đích học tập của mình, vì linh hồn của họ quan tâm đến trải nghiệm sự thay đổi này.

Dolores: Đó là lý do tại sao tất cả chúng ta lại chọn ở đây vào lúc này?

Anne: Một nguyên do lớn.

Dolores: Tôi cũng được cho biết DNA của chúng ta đang được thay đổi để chúng ta có thể thích ứng với những thay đổi này. Đó là sự thật?

Anne: Có rất nhiều nhóm đang tham gia vào việc gia tăng năng lượng, và họ có công nghệ riêng của mình. Theo quan điểm của chúng tôi, chúng ta có thể nói rằng thông qua việc truyền tải những rung động cao hơn trên hành tinh, nó dội lại vào mọi người. Vì vậy, nó không phải là DNA của họ đang được điều chỉnh, ít nhất là theo quan điểm của chúng tôi. Đó là những rung động cao hơn ảnh hưởng đến DNA của họ một cách tự nhiên - DNA con người có một số khu vực không hoạt động. Và do đó, nó đang được kích hoạt.

Dolores: Tôi nghe nói đây là nguyên nhân của nhiều triệu chứng vật lý mà mọi người đang trải qua ở thời điểm này.

Anne: Các khu vực bị tắc nghẽn trong cơ thể, dù đó là những vấn đề nghiệp quả hay bệnh tật của họ do thiếu tự kỷ luật trong thói quen ăn

uống hoặc những thứ khác, không phụ thuộc vào nguyên nhân của căn bệnh. Nhưng chúng là những vùng tắc nghẽn cơ bản mà đang được đưa lên bề mặt bằng những năng lượng mới này, trong khi trước đó chúng có lẽ vẫn nằm im ắng. Nó đang được đưa lên bề mặt cũng như những vấn đề nghiệp quả đang được đưa lên bề mặt.

Những năng lượng đó đang buộc những khu vực này phải đối mặt với sự tiêu cực tối tăm để năng lượng có thể lưu chuyển tự do, những sự tắc nghẽn đó cần phải được giải tỏa. Để điều đó xảy ra, những vấn đề gây ra những bệnh trạng này cần phải được quan tâm, đòi hỏi mức độ tham gia của những người đang đau khổ. Và đó là sự lựa chọn của họ cho dù họ có tham gia vào những việc này hay không.

Dolores: Những gì tôi nghe được là nhiều trong số những triệu chứng vật lý mà con người đang gặp phải này là do sự thay đổi rung động khi cơ thể con người điều chỉnh theo nó.

Anne: Điều đó đúng.

Dolores: Nếu sự hỗn loạn thuộc về thế giới cũ, vậy có phải nó sẽ xảy ra cùng lúc với việc hai thế giới bị tách ra? Tôi không biết tôi có dùng đúng từ hay không. Trái Đất mới được cho là sẽ đi vào một rung động mới và một chiều hướng mới. Nó được miêu tả là tách biệt, trở thành hai thế giới. Điều đó có ý nghĩa gì?

Anne: Có rất nhiều lý thuyết. Tùy thuộc vào quan điểm, nó là vấn đề của rung động mãnh liệt. Một rung động có thể nhìn thấy được, và một số rung động không thể nhìn thấy lẫn nhau. Do đó, nếu một rung động - rung động thấp hơn hoặc chậm hơn - tiếp diễn, nó không phải trở thành một thế giới riêng biệt, nó chỉ đơn giản là không còn nhìn thấy nữa. Đó là một thế giới mới mà cơ bản là một sự tách biệt bởi những rung động cao hơn.

Dolores: Nhưng trong thế giới mới, mọi thứ khác với thế giới cũ phải không? (Phải) Họ sẽ không trải qua sự hỗn loạn?

Anne: Không, hỗn loạn chủ yếu là sự sụp đổ của các hệ thống niềm tin. Sự hỗn loạn này là do các hệ thống niềm tin đang bị thách thức và hạ bệ đến một chỗ hoàn toàn trống không, hoặc xóa sạch - đó là sự hỗn loạn của nhiều người. Những ai bước vào thế giới mới đều cảm thấy thoải mái với những hệ thống niềm tin mới, và do đó, sẽ không còn phải đấu tranh như những cuộc đấu tranh hiện tại. Đó không

phải một sự thay đổi mà một người đột ngột trở thành một cái gì đó không phải họ. Đó chỉ là những thay đổi. Đó là vấn đề con người có thể tiến lên từ chỗ đó, từ bọn họ, hay không.

Dolores: Đó là những gì tôi đã cố gắng để hiểu. Tôi đã được cho biết là thế giới mới sẽ rất đẹp, chúng ta sẽ không có những vấn đề kia. Và họ nói, đừng nhìn lại. Bạn không muốn nhìn thấy những gì đang xảy ra với thế giới cũ.

Anne: Đó cơ bản là một rào cản cho sự nhìn lại. Không phải là bạn không thể nhìn lại, chỉ là bạn không thể thay đổi sự lựa chọn của người khác. Và do đó, nếu bạn nhìn lại, nó sẽ khiến bạn đau lòng và chỉ kéo bạn chậm lại.

Dolores: Nhưng bạn nói chúng ta phải làm việc với những người này.

Anne: Chúng ta đang ở đây trong thời gian chuyển đổi. Chúng ta ở đây để trụ năng lượng của mình - Không phải dành cho những người có độ rung cao hơn vì họ có thể tự bảo vệ mình; không phải dành cho những người lún sâu vào tiêu cực mà chúng ta phải ở bên cạnh; mà là dành cho những người đang ở giữa sự bối rối, nhưng có lẽ đã sẵn sàng để thực hiện một bước nhảy - đó chính là đối tượng chúng ta có thể giúp đỡ được nhiều nhất.

Dolores: Điều đó có nghĩa là chúng ta phải ở lại với thế giới cũ như những công nhân viên?

Anne: Bạn chỉ cần ở lại cho tới thời điểm bạn phải đi. Và trong thời gian ở lại, bạn có thể làm công việc phụng sự của mình. Khi tới thời điểm đi, bạn sẽ biết, và sau đó bạn sẽ không còn phụng sự cho những người ở đó nữa. Nó không phải là vấn đề, "Tôi cần ở lại bao lâu?" Đó là một câu hỏi sẽ được trả lời ở phút cuối. Vấn đề là biết nên làm gì khi bạn ở đây.

Dolores: Tôi nghĩ chúng ta sẽ tách khỏi những người trải qua sự hỗn loạn. Chúng ta sẽ ở trong một thế giới tươi đẹp khác.

Anne: Trong một thời gian, xuyên suốt quá trình chuyển đổi, không nhất thiết phải chia tách ra. Nó không giống như một ngày nào đó, bên kia là thế giới mới mà bạn thuộc về, còn thế giới cũ thì biến mất. Có một quá trình. Cuối cùng mọi thứ sẽ thay đổi. Nhưng ở trong quá trình nhỏ, cho dù nó kéo dài một tháng hay năm năm, đó là một quá

trình mà bạn vẫn là một phần của nó, như bạn bây giờ. Bạn thuộc về nó, bây giờ. Chẳng nào bạn còn ở đây, công việc của bạn vẫn là trụ năng lượng cho những ai còn đang bối rối. Một khi chuyển đổi thực sự xảy ra, ngay cả khi bạn muốn ở đây, bạn cũng không thể làm như vậy được.

Dolores: Những ai nâng cao rung động của mình sẽ tiếp tục.

Anne: Đúng vậy.

Câu trả lời này đã giải đáp một vấn đề mà tôi được hỏi trong lúc giảng bài ở Ashram, Bahamas. Một phụ nữ trẻ nói rằng cô ấy muốn ở lại với Trái Đất cũ để giúp đỡ những người bị bỏ lại phía sau. Tôi nói với cô ấy mong muốn đó là cao quý, nhưng tôi không nghĩ điều đó có thể xảy ra. Hiện tại, đó chính là câu trả lời. Nó có liên quan đến rung động, một khi rung động của bạn đã đạt đến tần số chính xác, bạn sẽ tự động đi đến cấp độ tiếp theo. Khi họ nói, "Ngay cả khi bạn muốn ở lại, bạn cũng không thể làm như vậy được." Ý định của bạn không quan trọng. Cái kia lớn hơn chúng ta.

Dolores: Vậy là, chúng ta cố giúp những người vẫn đang thử quyết định và bổ khuyết tâm trí của họ? (Vâng) Đó là lý do tại sao tôi cố gắng làm rõ. Tôi đã nghe nó từ nhiều người, nhưng đôi khi nó hơi lộn xộn một chút.

Anne: Nó là khó hiểu từ quan điểm của con người.

Dolores: Sau đó, bạn sẽ thấy nhiều biến động xảy ra.

Anne: Phải, chắc chắn rồi. Đây là sự khởi đầu, vì những người cầm quyền gần như không đạt được bằng chiến lược của họ. Họ sẽ gây ra nhiều sự kiện khác. Và sẽ có những sự kiện khác, nguyên nhân tự nhiên. Vì vậy, sự hỗn loạn lớn hơn nhiều so với chúng ta tưởng tượng trong các trường hợp biệt lập. Nhưng tất nhiên, những điều đó có thể thay đổi, vì không có tương lai nào đã được định sẵn.

Dolores: Tôi đã nghe rằng tuổi tác không còn quan trọng nữa.

Anne: Tuổi là một ảo giác. Nó sẽ trở nên rõ ràng hơn khi chúng ta di chuyển trong quá trình tiến hóa.

Dolores: Tôi cũng nghe nói rằng bất cứ khi nào quá trình chuyển đổi xảy ra, chúng ta sẽ được phép đem thân thể vật lý của mình theo nếu muốn. Đúng không?

Anne: Điều đó là đúng, nhưng nó chỉ xảy ra trong giây lát. Sẽ có một sự chuyển đổi khác tiếp ngay sau đó.

Dolores: Điều gì sẽ xảy ra vào thời điểm đó?

Anne: Con người trở thành năng lượng tinh khiết.

Dolores: Những người tạo ra sự thăng thiên.

Anne: Đúng vậy.

Dolores: Tôi cũng nghe nói không phải ai cũng làm được việc chuyển đổi.

Anne: Mọi người đều có cơ hội. Nhưng họ có thể giữ được rung động hay không thì tùy vào họ. Sẽ không có phán quyết nào dành cho họ. Họ chỉ đơn giản là có thể giữ được năng lượng hoặc không. Không ai bị tiêu diệt như ý kiến đã nghe. Họ sẽ được đặt trong một không gian thích hợp cho rung động mà họ phát ra.

Dolores: Và đó là ý của họ khi họ nói họ sẽ bị bỏ lại.

Anne: Trong kế hoạch của Thượng Đế, tất cả đều sẽ trở về với Thượng Đế.

Dolores: Chỉ là ở những khoảng thời gian khác nhau.

Trong một ca khác, tôi đã nói với Siêu thức.

Dolores: Bạn luôn nói sự vật đang thay đổi.

S: Chúng đang thay đổi nhanh chóng, các nhà khoa học của bạn không có biện pháp đối với nó. Sự nóng lên toàn cầu này, nó đang tàn phá sinh thái. Nó diễn ra nhanh hơn nhiều so với những gì các nhà khoa học đang nói.

Dolores: Họ không thực sự tin điều đó?

S: Họ tin vào điều đó, nhưng họ nghĩ đó là nguy cơ ở nhiều thập kỷ sau. Không phải vậy; nó ở ngay trước mắt! Nguy hiểm đang ở ngay trước thềm nhà chúng ta. Sẽ có một số nơi an toàn ở Hoa Kỳ.

Dolores: Điều gì đang gây ra sự nóng lên toàn cầu?

S: Bạn biết đấy, các chất gia tốc. Tôi muốn nói đến các chất aerosols, gas, mọi thứ làm môi trường ô nhiễm- ô nhiễm môi trường. Đó là những gì người ta đang làm. Đó là lý do tại sao mùa hè của chúng ta quá nóng. Và sẽ có thêm bão nữa. Nhiều, nhiều, nhiều hơn nữa. Không thể tin được. Bạn sẽ không tin những gì sắp tới. Các bờ biển sắp ở

trong một thời gian náo nhiệt. Các cơn bão và sóng thần đang gia tăng sẽ đẩy nhanh tiến trình này. Lịch trình đang thay đổi.

Dolores: Ban đầu có một lịch trình khác?

S: Vâng. Nó đang tiến tới. Sớm hơn nó được chú định. Thật không may đó là bởi vì những chuyện nhân loại đang làm.

Từ một thân chủ khác, cho thấy một kịch bản tương lai tồi tệ:

Dolores: Một câu hỏi cuối cùng mà Janice muốn biết. Cô ấy muốn được phép tiến đến năm 2325. Hai ngàn ba trăm hai mươi lăm. Xem thử thời điểm đó, cô ấy sẽ ở trong thể vật lý hay thể tinh thần. Bạn có thể đưa cô ấy tiến tới thời gian đó và cho cô ấy xem một cảnh hoặc toàn cảnh không?

Cô ấy đi thẳng đến một cảnh và bắt đầu báo ra những gì đang nhìn thấy.

Janice: Tôi là một giảng viên. Tôi đang hướng dẫn mọi người cách trồng coogies (phiên âm). (Cười thầm)

Dolores: Cách trồng cái gì?

Janice: Coogies. Cây coogies. Bạn biết đấy, chúng là một loại cây trồng để làm thức ăn trên Trái Đất, giống như cải mầm Brussel, trồng trên một cái bệ rất lớn. Mọi người chạm vào cạnh kim loại của khuôn trồng loại cây này, làm ra rung động để giúp cây trồng phát triển.

Dolores: Tại sao bạn phải trồng loại thực vật này?

Janice: Không gì có thể mọc ở trên Trái Đất. Nó được trồng ở ngoài không gian, trên tàu vũ trụ. Với những dây nho leo qua hai bên tường. Thông qua mắt lưới, oxy được cung cấp cho cây, cho căn phòng, cho tàu vũ trụ. Tôi gọi nó là "coogies." Đó là một cái tên vui nhộn, coogies. Nhân viên đi lại trong bộ đồ du hành không gian trên dây giăng được nối với mặt đất. Và họ đi lên dây giăng, giống như một cái thang máy, đến các trạm không gian để coi sóc những cái cây này. Tôi đang có một lớp học. Tôi là người giám sát công việc này. Nó quan trọng.

Dolores: Điều gì đã xảy ra với Trái Đất đến nỗi nó không thể trồng được thức ăn?

Janice: Những phức chế phẩm đã làm hỏng nó! Họ hủy hoại sinh thái Trái Đất. Trái Đất vẫn đang tự chữa lành trong thời gian này.

Dolores: Những phức chế phẩm đã làm gì khiến Trái Đất bị phá hủy sinh thái?

Janice: Chiến đấu. Hận thù. Bỏ mặc. Lạm dụng. Lãng phí. Sinh thái, họ chỉ hủy hoại nó. Họ hủy hoại động vật, con người, cho đến khi bản thân họ không thể sống ở đó nữa.

Dolores: Con người sống ở đâu?

Janice: Họ là người lai. Họ là những người còn sót lại của Trái Đất, và của một hành tinh tinh thần khác. Họ được lai giống để tiếp nhận các chiều kích sắp tới. Từ thời điểm chúng ta nói chuyện tới khoảng thời gian đó. Những cơ thể này được sử dụng. Người xám lai.

Dolores: Con người sống trên Trái Đất?

Janice: Vâng, họ sống trên Trái Đất, nhưng họ phải mặc đồ bảo hộ. Lửa. Một số nơi của Trái Đất đang bắn lửa lên trên mặt đất. Vào năm 2030, có những đám lửa phun lên mặt đất trong khu vực Arizona. Hai mươi lăm, năm mươi feet, bắn cao như mạch nước phun. Và mọi người chiến đấu. Đi lại trên mặt đất trong bộ đồ bảo vệ họ khỏi hơi nóng, nhưng phải chiến đấu với nhau. Có một cuộc chiến giữa Mexico và Hoa Kỳ. Họ đang lên và chiến đấu xuyên suốt vùng đất này. Vô ích. Họ không thể tồn tại dưới đó.

Dolores: Tại sao họ chiến đấu với người Mỹ?

Janice: Sở hữu đất. Một số vùng đất có thể sống được, nhưng không nhiều lắm.

Dolores: Ý của bạn là tại thời điểm đó sẽ có những vùng đất rộng lớn không thể sống được?

Janice: Vâng. Điều đó đang đến bây giờ, hủy diệt.

Dolores: Và điều này sẽ làm cho một số vùng đất không thể sống được?

Janice: Nó làm cho toàn bộ đất đai không thể sống được, theo cách mà cơ thể con người sống. Trong năm 2001 chúng ta đang trở nên ... hiện tại khó thở hơn và khó sống hơn.

Dolores: Nhưng cái gì đã xảy ra với Trái Đất mà khiến cho đất đai không sử dụng được?

Janice: Rung động. Khi họ làm điều đầu tiên để hủy hoại sinh thái của Trái Đất, nó sẽ gây ra phản ứng dây chuyền, những rung động tiếp

nổi cái này theo sau cái kia. Đầu tiên là một động vật, rồi một loài khác, một loài khác nữa. Một phản ứng dây chuyền. Lần đầu tiên họ bỏ bom nguyên tử, nó đã có phản ứng dây chuyền. Trong rung động tự nhiên, giống như những vòng tròn khi bạn thả một hòn đá xuống nước. Một ít vòng tròn đồng tâm đã phai mờ rất nhiều. Lần đầu tiên họ làm mất đi một loài, nó thực sự tạo ra động lực cho sự tuyệt chủng. Những quả bom mà họ dùng để tấn công gây ra những hậu quả mà họ thậm chí không thể tưởng tượng được. Ngay cả trong tinh thần của họ. Rung động biến động sự sáng tạo.

Dolores: Tôi tự hỏi đó có phải là một cuộc chiến tranh khiến cho đất bị kiệt quệ không. Nhưng bạn nghĩ đó chỉ do con người.

Janice: Đó là chiến tranh. Mỗi khi bạn làm bất cứ điều gì tiêu cực, đó là chiến tranh. Giết nhau là thật, cái mà họ gọi là "chiến tranh", đã quá muộn. Ý tôi là, khi bạn làm điều gì đó, bạn không thể thay đổi những gì bạn làm. Nó gây ra các vòng tuần hoàn. Nó gây ra hậu quả mà bạn thậm chí không mơ tới. Và nó gây ra sự gián đoạn của tự nhiên. Khi chúng ta phá vỡ thiên nhiên, nó giống như một con đường chết chóc bởi vì nó không thể tiếp tục toàn vẹn với tính toàn vẹn như thiên nhiên dự định. Như Thượng Đế đã định.

Dolores: Đây có phải là một phần của những gì chúng ta gọi là ET đang ở đây vào năm 2001 để cố gắng giúp đỡ?

Janice: Họ tràn đầy yêu thương. Và họ rất tử tế. Sinh mệnh ánh sáng. Năng lượng đi qua họ. Những người xám mà tôi đang nói, và những người khác cũng vậy. Họ chỉ ở các cấp độ khác nhau. Ngay cả những người bò sát. Tất cả đều đang giúp đỡ theo cách riêng của họ. Nhưng người xám - theo một cách đặc biệt, là các sứ giả từ người của họ. Được gửi tới với tình yêu nhiều hơn những người khác, tôi nghĩ vậy. Tôi có thể chỉ là một phần của ánh sáng cụ thể đó, nhưng họ có nhiều tình yêu hơn.

Dolores: Nhưng trong cuộc sống tương lai mà Janice đã được thấy, phần lớn điều này đã ảnh hưởng đến Trái Đất, và cô ấy đang giúp trồng thực phẩm để nuôi sống người dân.

Janice: Phải tốn rất ít để duy trì cơ thể vật lý, nhưng mọi người không nhận ra điều này. Bạn có thể sống dựa vào tình yêu, oxy và sự

thảm thấu nhiều hơn là thực phẩm. Thực phẩm là khó khăn cho cơ thể.

Dolores: Nhưng mọi người không hiểu điều đó. Họ thích thức ăn.

Janice: Họ sẽ hiểu khi họ trở nên lai tạp. Và họ đang chiến đấu với điều đó. Họ không muốn nó. Họ nghĩ rằng các người xám đang chiếm cứ thế giới, và ... đáng sợ làm sao! (cười thầm) Họ đang từ bỏ cái gì? Họ đang từ bỏ những cuộc chiến, những hận thù của họ, những mặt tối của họ. Những mục tiêu? (Cười)

Dolores: Nhưng họ sẽ hiểu bất cứ khi nào mà cơ thể được sửa chữa đến chỗ nó có thể chăm sóc bản thân. Đó là những điều mà chúng ta đang hướng tới.

Một lần nữa, đây không phải lần đầu tiên tôi nghe và viết về tình huống này xảy ra với hành tinh Trái Đất của chúng ta. Trong Legacy From the Stars, tôi kết thúc cuốn sách với một ca mà nữ thân chủ đi tới tương lai thay vì đi về quá khứ. Cô ấy sống trong một hệ thống đường hầm như ổ kiến đào bên dưới bề mặt Trái Đất, bề mặt đã bị ô nhiễm đến mức không có gì phát triển ở đó, bầu khí quyển đã bị biến thành khí độc không cho phép họ tồn tại. Cách duy nhất họ có thể đi lên bề mặt là mặc một bộ quần áo bảo hộ, và cũng không thể ở trên đó lâu. Bởi vì sống trong môi trường ngầm dưới đất, sinh mệnh tương lai này đã tiến hóa thành cái gì đó không giống với con người ngày nay. Họ trông giống những ET nhỏ quen thuộc được gọi là "người xám", điều này đã đưa ra lý thuyết rằng họ có thể là chúng ta trong tương lai. Và có lẽ họ đã trở lại thời đại của chúng ta để cảnh báo về những gì sẽ xảy ra nếu chúng ta tiếp tục đi theo con đường hiện tại của mình; cũng có thể là mong muốn thay đổi khoảng thời gian tương lai ảm đạm của chính họ.

Tôi cũng đã tìm thấy cùng một kịch bản như vậy khi tôi làm thôi miên hồi quy nhóm của mình trên khắp thế giới. Đây là một hội thảo mà tôi đặt toàn bộ thính giả vào trạng thái nhập thần cùng một lúc. Đây là một hội thảo thú vị, có những người làm chuyến du hành ngược thời gian đến một kiếp sống quá khứ để khám phá những thông tin mà sẽ trợ giúp cuộc sống hiện tại của họ; cũng có những nhóm khác trong hội thảo, bao gồm cả một nhóm có chuyến hành trình đi tới tương lai để xem cuộc sống của họ có thể là gì.

Tôi biết tương lai mang tính khả năng mà họ nhìn thấy sẽ có thể trở thành hiện thực hoặc không, do đó phần này của hội thảo không được coi trọng. Nhưng như một tường trình viên tò mò, đối với thông tin mình có, tôi ngạc nhiên khi thấy có nhiều lần họ lặp lại cùng một kịch bản có khả năng. Một số người thấy mình sống trên tàu không gian, nơi họ trồng thức ăn trong điều kiện thủy canh không có trọng lực. Họ làm điều này vì Trái Đất cần thức ăn và không trồng được gì trên bề mặt nữa. Một số đã thấy mình trong phòng thí nghiệm dưới nước, nơi họ thu hoạch thực phẩm từ biển, để người Trái Đất có thể có thức ăn. Đây là những tương lai mang tính khả năng, tương tự như những gì Janice đã thấy. Đây không phải là tương lai mà tôi muốn dành cho các thế hệ sau của mình, nhưng nó cho thấy sự hồi phục và sự đổi mới tuyệt vời của loài người để sinh tồn.

Chương 34

Sự Chuyển Đổi Trước Đây

Tôi nhận được rất nhiều thông tin về sự chuyển đổi sắp tới. Phần lớn đã được viết trong cuốn *Convoluting Universe 2*. Và thông tin vẫn tiếp tục đến. Đây là số phận của chúng ta, tương lai của chúng ta.

Trong ca này, tôi đã được trao một phần thất lạc khác của câu chuyện. Điều này đã xảy ra trên Trái Đất trước đây. Trong quá khứ có những nhóm người đã chuyển đổi tập thể vào một chiều kích khác. Những nhóm này thường được vây quanh bởi sự huyền bí, vì họ chỉ đơn giản là biến mất, không để lại dấu vết nào cho thấy những gì đã xảy ra với nền văn minh của họ. Đã có nhiều suy đoán và các lý thuyết khác nhau được đưa ra bởi những người gọi là “chuyên gia”. Nhưng có rất ít người nghĩ rằng họ chỉ đơn giản là rời khỏi Trái Đất này và bước vào một chiều kích khác, không để lại dấu vết gì. Người Maya là một ví dụ điển hình, cũng như một số bộ lạc da đỏ Bắc Mỹ.

Thông qua công việc, tôi được cho biết các nhóm này đã trở nên rất tiến bộ trong sự phát triển của họ, cũng đã chọn thay đổi rung động và chuyển đổi tập thể. Tôi được cho biết đây là một trong những lời giải thích hợp lý nhất về việc lịch của người Maya dừng lại ở năm 2012. Nếu họ - trong trạng thái tiến bộ của mình, đã có thể thành công chuyển đổi, thì chắc họ cũng thấy được trong tương lai, toàn bộ hành tinh sẽ nối tiếp và thực hiện một kỳ công giống vậy. Đây sẽ là một sự kiện lớn hơn cả những gì họ đã hoàn thành. Vì vậy, họ đánh dấu vào lịch của mình - thời điểm toàn bộ hành tinh và tất cả mọi thứ trên đó thay đổi tần số di chuyển vào chiều kích khác, mang mọi vật sống theo cùng nó.

Tôi đã nghe về những điều này và cảm thấy hợp lý. Dù vậy, tôi không mong chờ sẽ có một thân chủ trở lại cuộc đời mà họ thực sự trải nghiệm sự kiện này. Người phụ nữ này có thể nói ra điều gì đó mà vào lúc này chúng ta chỉ có thể suy đoán. Đó là một phần của câu đố được đưa ra bởi một giọng nói từ quá khứ. “Họ” đảm bảo đã trao cho

tôi tất cả các mảnh ghép; công việc của tôi là tổ chức và ghép chúng lại thành một câu chuyện mạch lạc.

Sau khi trải qua cái chết do một tai nạn trong thời La Mã, Suzanne nhìn xuống và thấy con đường như một vòng xoắn ốc mà cô đã đi trên đó. “Nó nhìn như con đường, nhưng nó cũng là một sự tượng trưng. Gần giống như vỏ ốc mà cắt đi một nửa. Đó là một ví dụ tốt về nó. Giống như, bằng cách nhìn vào xoắn ốc, bạn sẽ có được một cái nhìn sâu sắc vào vũ trụ, và sự hiểu biết sâu sắc hơn về cái làm cho mọi thứ vận động. Nhìn thấy vị trí của bạn trên xoắn ốc, nhìn thấy làm thế nào xoắn ốc phù hợp hóa vào Vũ Trụ, phù hợp hóa vào thời gian. ”

Sau đó tôi chuyển cô ấy ra khỏi cảnh chết, bảo cô ấy đi đến đâu đó khác, hoặc tới hoặc lui, cái gì đó phù hợp để cô ấy xem. “Tôi bước vào một bậc thang gỗ với lan can gỗ hạ dần xuống từ bên trái. Một số loại cấu trúc gỗ ở ngay trước mặt, không có ai ở đó. Hầu như là ở trong một pháo đài hay cái gì đó, đang nhìn ra ngoài xuyên qua cấu trúc. Nó được xây dựng trên sườn núi, nhưng họ đã khéo léo đào vào trong núi. Đó là chỗ mà phần chính của tòa nhà tọa lạc. Nó được xây vào trong đá của núi. Đây là một vùng Mỹ bản xứ. Tôi nhận thấy nơi này là ở trong ether, hoặc ở đâu đó trong astral. Cũng có thể là chiều thứ năm, nhưng nó không còn là 3D.”

D: Không phải vật lý?

S: Nó có vẻ là vật lý, nhưng không phải của cảnh giới Trái Đất. Cảm thấy như Trái Đất đang rung động ở đâu đó khác. Như thể có một lớp phủ chiều kích bọc trên Trái Đất, đây sẽ nằm trong lớp phủ. Nó có thể đã ở 3D một thời gian rồi nâng cao rung động. Và bây giờ nó gần như là một chiều song song trong vũ trụ đó hoặc một cái gì đó liên quan với Trái Đất, nhưng không phải là Trái Đất 3D.

D: Nơi này có quen thuộc với bạn không?

S: Đó là nhà của tôi.

D: Chiều kích đó?

S: Vâng, rất giống với Trái Đất ở chỗ có đá và cây cối. Chắc chắn là ở vùng núi. Nó giống như phía tây nam của chúng ta. Ở đây rất thoải mái. Sở thích và công việc của tôi là những thứ liên quan đến tâm linh và chữa trị.

D: Bạn nhận thức cơ thể mình như thế nào?

S: Tôi cảm thấy tôi là một người đàn ông, tôi còn trẻ - không phải người già, có lẽ khoảng ba mươi. Có kinh nghiệm. Tôi đang làm công việc của mình, tôi vẫn rất phù hợp.

D: Bạn mặc quần áo như thế nào?

S: Rất đơn giản. Một loại vật liệu dệt. Nó rất có chức năng, giống như một chiếc áo choàng. Rất đơn giản.

D: Nhưng bạn nói bạn cảm thấy mình không ở trên Trái Đất.

S: Không, đó không phải là Trái Đất, nhưng nó liên quan đến Trái Đất.

D: Bạn có một cơ thể vật lý? (Vâng) Vậy làm thế nào bạn đến được nơi này nếu nó không phải là của Trái Đất? Bạn có thể nhìn vào nó và hiểu nó xảy ra như thế nào.

S: Có vẻ như nó rất tự nhiên, không khác gì Trái Đất. Mọi người được sinh ra và lớn lên. Tôi đang cố gắng để xem có thể có một giai đoạn nào chúng tôi thuộc về Trái Đất rồi thay đổi bằng cách nào đó hay không. Có thể là như vậy.

D: Bạn nói nó liên quan đến Trái Đất theo một cách nào đó. Đó có nghĩa là gì?

S: Tôi nghĩ chúng tôi có ý thức của Trái Đất, hầu như chúng tôi đang ở trong một chiều kích khác. Vì vậy, hoặc chúng tôi có thể nhận thức được nó từ nơi chúng tôi đang ở, hoặc chúng tôi đã từng thuộc về Trái Đất và chuyển đi bằng cách nào đó.

D: Vậy là, nếu bạn đã chuyển khỏi Trái Đất, bạn cũng mang vùng đất vật lý này theo bạn?

S: Có vẻ như những gì có thể xảy ra là nhóm của mọi người - tôi nói "nhóm" là vì dường như không có nhiều người quanh đó. Và bằng cách nào đó, chúng tôi đã đạt đến một điểm của sự thay đổi tần số, như thể tất cả chúng tôi đã đi tiếp một trải nghiệm tương đồng. Khi mọi người làm việc như một nhóm. Nhưng nó giống như toàn bộ xã hội đã có thể vượt qua được.

D: Đây có phải là một việc có ý thức không? (Phải) Có phải nó là cái gì đó đã được nói đến?

S: Nói đến và làm cho. Mọi người mong muốn chuyện này.

D: Vậy không phải ai cũng làm chuyện này, chỉ là một nhóm người của bạn?

S: Đó là tất cả những người được biết đến về sau. Chúng tôi là một bộ lạc da đỏ, chúng tôi biết có những bộ lạc khác xung quanh, nhưng họ không phải là một phần của thế giới chúng tôi, xã hội Trái Đất. Chúng tôi chỉ là chính chúng tôi. Chúng tôi chỉ quan tâm đến những gì đã xảy ra với chúng tôi.

D: Bạn làm thế nào có thể làm được điều này? Bạn đã được chỉ dạy?

S: Đã có giáo viên cho một số thế hệ, những người khôn ngoan. Và chúng tôi đã được dạy thiền định. Đó là tất cả chúng tôi. Có lẽ chúng tôi chỉ có vài trăm người, nhưng đó là toàn bộ thế giới của chúng tôi. Tôi nghĩ chúng tôi đã trải nghiệm nó trước khi chúng tôi chuyển vào. Chúng tôi sẽ đi và đến từng người và theo nhóm. Tần số được nâng cao, chúng tôi đã trải nghiệm điều đó, và chuyển đổi trở lại.

D: Làm thế nào họ biết điều này sẽ xảy ra?

S: Tôi đang tự hỏi về điều đó. Hình như mọi người chỉ là đã biết. Tôi không biết có thể có ai đó đã nói với họ cùng lúc hay không. Tôi cảm nhận được rằng có lẽ chúng tôi không phải hoàn toàn tới từ Trái Đất, nhưng chúng tôi đã đến Trái Đất, thành lập một địa giới. Chẳng qua chúng tôi biết theo một cách tinh thần rằng mình có thể vận chuyển bản thân và di chuyển.

D: Tại sao bạn lại muốn làm điều đó?

S: Tôi nghĩ đó là thăm dò. Chỉ để xem nó có thể thực hiện được không. Chúng tôi đã trải nghiệm 3D, rồi sau đó chuyển đổi, chúng tôi chuyển sang một chiều kích khác.

D: Vậy là, không có lý do nào để rời Trái Đất - trải nghiệm 3D?

S: Không, không có nguy hiểm sắp xảy ra.

D: Tôi nghĩ nếu bạn cảm thấy hạnh phúc ở trải nghiệm 3D hoặc Trái Đất, bạn sẽ không có nhu cầu hoặc mong muốn chuyển đi, chuyển đổi.

S: Nó khiến tôi mỉm cười. Giống như, bản chất tâm linh luôn luôn là học hỏi. Vì vậy, ngay cả khi mọi thứ đều tốt đẹp, nó giống như, "Hmm, xung quanh cái góc này có cái gì, có gì để khám phá?"

D: Trong thế giới 3D, bạn có phải là một nhóm tâm linh?

S: Rất nhiều. Chúng tôi đã rất tôn trọng Trái Đất, và các lực lượng bên trong nó.

D: Nhưng bạn không có ý muốn ở lại đó. (Vâng) Nên nó đã được quyết định rằng bạn sẽ làm tất cả một lần? (Vâng) Bạn nói bạn đã đi đi đến đến?

S: Lúc đầu, vâng. Giống như cố gắng ra được lúc đầu. Và khi chúng tôi thực hành trong đó, sau đó chúng tôi có thể làm một sự chuyển đổi. Tôi thấy một hòn đá xanh, ngọc lưu ly. Nó hình như kết nối với nơi xuất xứ của chúng tôi, là biểu tượng của cái đó. Giống như ngọc lam sẽ kết nối đến người da đỏ Tây Nam, và người Tây Tạng. Ngọc lưu ly bằng cách nào đó có liên quan với những người này. Có vẻ như họ đến từ nơi nào khác trong vũ trụ.

D: Vậy họ không phải xuất xứ từ Trái Đất?

S: Tôi nghĩ nó đã được thực hiện trước thời của chúng tôi, nhưng không phải trước thế hệ của ông bà.

D: Họ có kể cho bạn về những chuyện đã xảy ra không?

S: Phải có, nhưng tôi không nhớ chúng.

D: Có lẽ đó là điều khiến bạn dễ chuyển tới chiều kích khác hơn?

S: Có lẽ. Chắc chắn là tri thức. Nhưng tôi cũng muốn nói rằng mọi người thông minh hơn họ nghĩ. Mọi người đều biết cách làm việc này. Họ có lẽ chỉ không biết là mình làm.

D: Và người của bạn đã mang cơ thể vật lý và môi trường xung quanh của họ theo. Có đúng không?

S: Tôi không chắc về điều đó. Tôi nghĩ họ đã hiển hiện hóa môi trường xung quanh cho giống như chỗ họ đã rời đi, hoặc họ chuyển sang một chiều khác mà nó đã có sẵn ở đó.

D: Bạn có thích ở đó không?

S: Đó là sự phấn khích của việc học hỏi. Cái "ở đó" không quan trọng. Sự hưng phấn là đi cùng việc học. Tôi rất tích cực trong suy nghĩ của mình.

D: Bạn có phải ăn uống gì ở đó không? Bạn có phải tiêu thụ bất cứ thứ gì không?

S: Chúng tôi có ăn, nhưng có vẻ như là thức ăn nhẹ hơn, nhiều rung động hơn. Nó duy trì lâu hơn trong chúng tôi, cho chúng tôi. Các nhu

cầu không nhiều lắm.

D: Và bạn không muốn trở lại Trái Đất?

S: Chúng tôi đã di chuyển tiến lên. Có vẻ như là bước tiến hóa tiếp theo của chúng tôi.

Tôi chuyển anh ta tiến tới để xem có chuyện gì quan trọng xảy ra ở đó không. Nó giống như một nơi bình dị, liệu anh ta có thể tìm thấy điều gì đó có ý nghĩa?

S: Tôi thấy chúng tôi được yêu cầu trở lại. Và tôi đang rơi nước mắt. Chúng tôi được yêu cầu trở lại Trái Đất.

D: Nguyên cả nhóm?

S: Một số người trong chúng tôi. Chúng tôi biết vài thứ có thể giúp ích cho con người. Và chúng tôi có lòng trắc ẩn tuyệt vời cho nhân loại.

D: Nhưng bạn không muốn đi?

S: Có và không. Giống như chuyển đi đầu tiên để khám phá. Vâng, bạn muốn đi, nhưng bạn đang day dứt. Thật buồn khi rời khỏi nhà. Chúng tôi là những người rất yêu thương, rất từ bi. Và chúng tôi muốn chia sẻ điều này với người khác.

D: Nhưng nơi này không giống như cõi tinh thần, đúng không?

S: Không hoàn toàn. Nó có vẻ là một thực tại vật lý khác, nhưng ít đậm đặc hơn. Không hoàn toàn là tinh thần, tôi không nghĩ vậy.

D: Nó không giống như cõi tinh thần nơi bạn đi tới khi bạn chết và rời khỏi thân thể.

S: Tôi không biết. Chúng tôi dường như khá vĩnh hằng. Chúng tôi đã di chuyển khỏi vật lý, nơi chúng tôi có khả năng sẽ chết, đến nơi hoặc tần số nào đó mà cái chết là không cần thiết. Tôi nghĩ chúng tôi thực sự đã kéo nó ra. Loại chuyển đổi của cấu trúc phân tử cơ thể chúng tôi. Tôi nghĩ bằng cách nào đó chúng tôi đã trở thành tinh thần.

D: Có nghĩa là nó đã thay đổi theo một cách nào đó?

S: Vâng, là một sự chuyển đổi nào đấy khi chúng tôi rời đi. Tôi nghĩ chúng tôi đã mang theo cơ thể mình khi chúng tôi rời đi. Tôi cho rằng chúng tôi đã mang theo thân thể vật lý mà đã biến đổi, chúng tôi đã mang nó theo mình.

D: Bạn nói thân thể vật lý đã thay đổi cấu trúc phân tử?

S: Vâng, hoàn toàn. Vâng.

D: Đây là cách duy nhất bạn có thể thực hiện thay đổi?

S: Tôi nghĩ rằng chúng tôi có thể chết, nhưng chúng tôi không thể làm nó tập thể. Ý tôi là, chúng tôi có thể chết. Nhưng đây là ý nghĩa một thử nghiệm, chúng tôi có thể đã chết tập thể. Nhưng đây là một loại thí nghiệm. Đó là sự kết hợp của tâm trí nhóm từ 3D. Đó là tiền nhân của nơi mà chúng ta có thể đi tới bây giờ, tôi thấy vậy.

D: Vì vậy, đó là nhóm thử nghiệm lần đầu tiên.

S: Vâng. Tôi nghĩ cũng có những người khác đã thử các cách khác nhau. Đây là cách của chúng tôi.

D: Bạn không hề bất mãn với Trái Đất. Bạn chỉ muốn thử một cái gì đó khác biệt, tinh thần hơn.

S: Cả hai đều bình đẳng về tinh thần, nhưng có vẻ có ít hạn chế hơn là 3D. Có những lợi thế.

D: Vậy có ai đó nói với bạn, bạn phải trở lại?

S: Không phải. Nó giống như có một lời kêu gọi, có một nhu cầu. Có một cơ hội.

D: Làm thế nào bạn biết điều này?

S: Nó đã được nói đến. Thần giao cách cảm nhiều hơn, nhưng nó được thông báo, nó được biết đến. Giống như mọi thứ trên Trái Đất đã trở nên tồi tệ hơn từ sau khi chúng tôi rời đi, từ sau khi chúng tôi chuyển đi. Mọi thứ đã thay đổi.

D: Vậy là, bạn có một cách để biết những gì đang xảy ra trên Trái Đất.

S: Vâng, rất nhiều. Đó là lý do tại sao tôi nói chúng tôi được kết nối. Chúng tôi có thể biết những điều này. Có cái giống như những quy trình tư tưởng toàn ảnh xảy ra. Bất kỳ ai trong chúng ta đều có thể điều chỉnh, hoặc hầu hết mọi người đều có thể điều chỉnh theo những gì họ muốn. Có một số mối quan hệ giữa người của chúng tôi và những người đã ở lại Trái Đất. Nó giống như ai đó có ý tưởng này. Có người nhìn nhận một nhu cầu ở đó mà tất cả chúng ta đều có thông tin về nó. Nhưng bây giờ thời điểm đã đến.

D: Bạn đã làm nó để biết làm thế nào trải nghiệm nó.

S: Vâng.Ồ, đó là lợi thế lớn khi trải nghiệm Trái Đất nặng nề.

D: Vậy bạn lựa chọn thế nào?

S:Ồ, chắc chắn là đi rồi. Tôi nghĩ tôi có thể có ích ở đó, vâng.

D: Bạn không ngại bỏ lại nơi đẹp đẽ kia?

S: Có chứ. (Cười) Nhưng bạn không thể ở đây và ở đó cùng một lúc.

D: Bạn sẽ làm điều này như thế nào? Bạn có biết không?

S: Đến như một đứa trẻ sơ sinh theo cách nào đó. Tôi không thể nhìn thấy liệu chúng tôi được ghi vào tâm hồn, hay nó là một sự sát nhập ý thức theo cách nào đó hay không. Nhưng đó thực sự là một trải nghiệm. Vì vậy, một nơi nào đó, bạn nhập vào một bào thai. Cảm giác như toàn bộ ý thức hoạt động của chúng ta đi rồi.

D: Vậy điều gì xảy ra với cơ thể của bạn ở chỗ kia?

S: Tôi không chắc chắn đó là một cơ thể, hiện tại — hay chỉ là ý thức, ý thức rung động. Năng lượng.

D: Vậy thì ý thức của bạn trở vào lại một đứa trẻ sơ sinh?

S: Có vẻ như vậy, vâng.

D: Điều đó có nghĩa là bắt đầu lại từ đầu, đúng không?

S: Vâng. Vâng, gần như vậy.

D: Nhưng điều đó rất quan trọng. Bạn có nghĩ rằng chuyện giống vậy sẽ xảy ra với Trái Đất một lần nữa không?

S: Chuyện giống vậy?

D: Bạn nói rằng bạn ở đây để cho họ thấy là như thế nào.

S: Mọi thứ ở đây đều có dáng dấp buồn trong vài phương diện. Mọi người đã quên, hoặc không học, những điều cơ bản. Tôi nghĩ họ cần phải học hỏi nhiều hơn về tình yêu và sự tha thứ. Không quan trọng là bạn đang ở chiều kích nào, bài học luôn luôn giống nhau. Rằng chúng ta là tình yêu, và có nguồn gốc từ một Đấng Sáng Tạo. Con người bị cuốn vào sinh tồn ở nhiều cấp độ.

D: Nhưng khi làm một đứa trẻ sơ sinh trở lại, bạn sẽ nhớ những gì bạn phải làm?

S: Nó được lập trình. Cảm giác như có những chương trình mà sẽ kích hoạt. Vâng, chúng ta quên. Có một đám mây như vậy. Nhưng bằng cách nào đó chương trình có thể được kích hoạt. Có vẻ như đó là một thứ cài thời gian. Một số được kích hoạt bởi các đoàn thể với con

người hoặc các sự kiện. Động đất, phun trào núi lửa, bão lớn. Tôi cảm thấy rằng tất cả thông qua cơ thể của tôi. Có một số lời kêu gọi diễn ra.

D: Vậy khi sự kiện Trái Đất xảy ra, nó sẽ kích hoạt mọi thứ?

S: Đó là một trong các thứ, vâng. Tôi cảm thấy thông qua cơ thể mình với năng lượng vĩ đại.

D: Vậy khi những điều trên Trái Đất xảy ra, chúng kích hoạt chương trình ở trong con người? (Có) Những người đã đến để thực hiện sứ mệnh này?

S: Vâng, ai có chương trình đó. Tham gia vào các nghi lễ từ xa xưa cũng là những nút bật lớn.

Tôi quyết định đã đến lúc gọi Siêu thức ra trả lời các câu hỏi và giải thích mọi việc đầy đủ hơn. Mặc dù phần khác này của Suzanne đã làm việc rất tốt, nhưng nó cũng gợi ý gọi Siêu thức ra: "Dù nó có khả năng hoàn toàn là một." Tôi hỏi nó tại sao nó lại chọn cuộc đời này cho cô ấy thấy.

S: Cô ấy cần hiểu rằng cô ấy là một nhà thám hiểm tiên phong, luôn luôn đi vào những trạng huống mới. Và trên Trái Đất lần này là thời gian để khám phá. Nó không phải là một thỏa thuận hoàn thành.

D: Nơi cô ấy ở có vẻ như là một chiều kích khác.

S: Đúng vậy.

D: Cô ấy có cảm giác nhóm này đã đến từ đâu đó trên hành tinh này. Bạn có biết gì về điều đó không?

S: Vâng, họ đến từ Nguồn.

D: Trực tiếp? (Vâng) Như một nhóm?

S: Đó không thực sự là một nhóm. Đó là một tâm trí cố gắng để có trải nghiệm, vì vậy nó phân mảnh. Đó là cùng một linh hồn. Suzanne hiểu rằng linh hồn phân mảnh, đi ra ngoài. Đây là những mảnh mà có cuộc sống riêng của họ. Vậy thôi. Và không sao. Câu nói đùa là, tất cả chúng ta đều là một.

D: Tại sao họ lại muốn sống trên Trái Đất?

S: Trái Đất khá đặc biệt. Có rất nhiều điều có thể học được.

D: Nhưng rồi họ quyết định chuyển đổi tần số.

S: Bằng cách đến và tiếp nhận thân thể vật lý, trở thành người tiên phong. Nó rất quan trọng để tạo ra một khuôn mẫu, để tạo ra một quỹ

đạo. Mọi người có thể theo dõi những gì xảy ra. Những người đầu tiên, nó khó khăn hơn, sau đó nó trở nên dễ dàng hơn. Bạn có một thuật ngữ cho điều đó: hiệu ứng con khỉ thứ một trăm, hoặc bất cứ điều gì tương tự. (Một nghiên cứu kéo dài 30 năm của Nhật Bản đưa ra kết luận khi có một số tới hạn, tức là số lượng đối tượng nhất định đạt được một nhận thức nào đó, thì nhận thức mới này sẽ tự động được lan truyền qua tâm trí trong cộng đồng. Một con khỉ phát hiện nó có thể loại bỏ những vết bẩn trên khoai bằng cách rửa với nước, sau đó những con khỉ khác bắt chước làm theo. Cho đến khi, một mức ngưỡng quan trọng xuất hiện, con khỉ thứ 100 bắt đầu biết rửa khoai; từ lúc này, việc rửa khoai trước khi ăn đã lan ra những đảo khác mà không có sự giao tiếp, "chỉ dạy" nào giữa những chú khỉ ở đảo này với đảo kia. Việc rửa khoai đã trở thành một kỹ năng trong ý thức của bầy khỉ. Hiện tượng này được xem như hiệu ứng của chú khỉ thứ 100.) Nếu bạn đã hoàn thành lộ trình, bạn sẽ làm nó trở nên dễ dàng hơn cho những người khác. Và thời gian đều là một. Vì vậy, luôn biết là sẽ có một thời gian cần thiết cho sự thăng tiến của các loại, sự thay đổi, chuyển đổi, siêu việt. Vì vậy, người ta luôn biết sẽ có một thời điểm cho nhu cầu thăng thiên của các chủng loại, của chuyển đổi, của thay đổi, của siêu việt.

D: Đã xảy ra cái gì đó mà họ muốn rời đi và thử thử nghiệm này?

S: Họ đang tìm hiểu làm thế nào để thay đổi chiều kích và hình thể. Họ đã khám phá làm thế nào để thực sự là 3D, vật lý, sau đó mang lấy thân thể và thực hiện một sự chuyển đổi.

D: Và mang thân thể theo với bạn.

S: Trong trường hợp này, mang theo cơ thể và đó là những gì đã được thực hiện.

D: Đó là lý do tại sao nó là một thử nghiệm.

S: Vâng, và khuôn mẫu đó ở đây. Kiến thức đó có sẵn.

D: Có dễ dàng hơn cho họ bởi vì họ trực tiếp đến từ Nguồn không?

S: Vâng, họ đã có nhiều kỹ năng lớn lao hơn, tôi nghĩ vậy, và trong những hạn định Trái Đất mà đã diễn ra rất nhanh. Nhưng nó đã làm một số việc.

D: Họ đã không ở đây đủ lâu để bị ô nhiễm. Có đúng không?

S: Tôi không biết ô nhiễm.

D: Bạn biết làm thế nào Trái Đất làm ô nhiễm mọi người. Họ bị kẹt.

S: Trái Đất là tốt lành và tinh khiết.

D: Vì nó dễ dàng hơn cho họ, tôi đoán bởi vì họ đã không giao tiếp với những người khác quá nhiều?

S: Chỉ với chính họ, đó thực sự là một tâm trí. Chính là vậy, vâng, lấy đi lớp men bóng phủ trên thành tựu vĩ đại của chúng tôi. (Cười)

D: Cô ấy nói đó là một nhóm người da đỏ?

S: Nó giống như một nhóm người da đỏ, đó là của thời đại đó. Đó là thời cổ đại.

D: Chúng ta có những câu chuyện về các bộ lạc da đỏ đã biến mất. Mọi người luôn tự hỏi điều gì đã xảy ra. Đây có phải là một điển hình trong đó? (Vâng) Vậy là họ mang theo thân thể mình tiến vào một chiều kích khác, nơi họ đã tạo ra những khung cảnh mà họ muốn theo ý của mình? Hay nó là một chiều kích mà những thứ này đã tồn tại sẵn ở đó?

S: Trong quy trình trải nghiệm, đầu tiên trở thành 3D, sau đó không bao giờ mất kết nối với Nguồn. Vì vậy, biết điều khác là có khả năng, và chuyển đổi qua lại, tới tới lui lui, đi đi đến đến, làm một lộ trình. Họ đã thử nghiệm vì họ để mình thực sự đặc hóa. Nhưng họ có lợi thế khi luôn biết Nguồn ở trong tinh thần, luôn luôn. Vì vậy, sau đó nó đã trở thành một thử nghiệm cố gắng để thay đổi 3D. Làm thế nào để nâng cao tần số, làm thế nào để chuyển đổi chiều kích, làm thế nào để làm điều này với thể vật lý, làm thế nào mang lấy thể vật lý. Vì vậy, trong tất cả những lần đến và đi, đôi khi đã có sẵn những thứ trong chiều kích khác.

Và theo một vài cách, đôi lúc họ làm ra các sự vật khi họ đi đến chiều kích khác.

D: Họ đã làm cho nó giống với nơi họ đến. (Vâng) Nhưng sau đó cô ấy nói rằng họ được gọi quay trở lại?

S: Vâng. Đó là một phần của kế hoạch. Đầu tiên bạn khám phá, bạn tạo ra một lộ trình mà những người khác sẽ theo. Một số khác sẽ theo, nhiều người khác sẽ theo. Nó sẽ hữu ích, nhưng ai đó phải trở lại và một lần nữa cho thấy con đường. Làm điều đó, đi theo lộ trình mà họ

đã một lần xây dựng, mà họ lại không biết gì cả. Cô ấy đã trở lại để giúp người khác có thể thực hiện chuyển đổi này.

D: Nhưng Suzanne đã không nhận ra điều này một cách có ý thức.

S: Không vào trong, không. Nhưng luôn là vậy, cô ấy đã biết Nguồn.

Cô ấy được cho biết mình sẽ du lịch tới vùng Tây Nam Hoa Kỳ. “Trong hẻm núi, trên tảng đá, nơi khô, nơi cao. Sau đó nhiệm vụ của cô ấy sẽ rõ ràng hơn. Có ký ức trong đá và trong xương. Có ký ức. Đây là khu vực mà bộ tộc đã sống trước khi thực hiện chuyển đổi.”

Suzanne đã làm nhiều chuyến đi đến khắp nơi trên thế giới. Tôi muốn biết ý nghĩa tâm linh của điều này. “Cô ấy đã để lại một lối mòn rung động khi đi vòng xoắn ốc hướng lên. Đây là ý nghĩa của xoắn ốc xoắn lên. (Xem phần về xoắn ốc ở đầu của chương này) Và khi đi, cô ấy để lại dấu ấn, nên nó mã hóa cho những người đi theo đường đó, những người tiếp xúc với cô ấy. Nó kích hoạt và dạy họ làm thế nào cũng có thể đi lên theo đường xoắn ốc. Cô ấy không phải nói gì với mọi người. Nó được truyền đi theo cách của năng lượng. Cô ấy ảnh hưởng đến hàng trăm hàng ngàn người chỉ bằng việc ở đó. Mỗi lục địa đi đến, cô ấy để lại dấu ấn của mình. Chúng tôi muốn cô ấy đi theo đường xoắn ốc. Cô ấy biết điều này, và mọi tế bào trong cơ thể của cô ấy, nó sẽ được làm sạch cho cô ấy. Đó là một xoắn ốc năng lượng.”

Tôi tự hỏi có phải điều này cũng áp dụng cho mình hay không. Lần đầu tiên bắt đầu công việc của mình, tôi được cho biết mình sẽ đi khắp thế giới, mặc dù lúc đó tôi chỉ đi đến một số hội thảo ở Hoa Kỳ. Tôi cũng được cho biết rằng mọi nơi tôi đã đi qua, một số năng lượng của tôi vẫn sẽ còn ở đó. Điều này sẽ không làm suy giảm năng lượng của tôi, nó chỉ là còn lại trong khu vực đó và sẽ ảnh hưởng đến nhiều người. Họ nói rằng tất cả những gì tôi phải làm là suy nghĩ về nơi tôi đã ghé thăm và năng lượng của tôi sẽ trở lại đó ngay lập tức.

Dự đoán của họ chắc chắn đã trở thành sự thật bởi vì tôi hiện đang giảng dạy ở hầu hết mọi lục địa trên thế giới, sách của tôi hiện cũng đã dịch ra 20 thứ tiếng. Vậy nên năng lượng chắc chắn có khả năng lan tỏa và tác động. Và chúng ta hoàn toàn không ý thức được những gì đang xảy ra khi chúng ta ở những nơi này.

Chương 35

Những Ảnh Hưởng Vật Lý Khi Cơ Thể Biến Đổi

Tôi đã nhận được nhiều thông tin về các triệu chứng vật lý mà mọi người đang trải qua khi cơ thể họ thích nghi với những thay đổi tần số và rung động kia. Nhiều trong số này bao gồm: nhức đầu, mệt mỏi, trầm cảm, chóng mặt, nhịp tim không đều, huyết áp cao, đau cơ và đau khớp. Những triệu chứng này không xảy ra đồng thời. Một người có thể có một hoặc hai cái trong ít ngày, sau đó nó sẽ giảm dần và không trở lại trong một vài tháng. Đây là do cơ thể điều chỉnh để nâng cao rung động, và nó phải có thời gian để thích ứng. “Họ” nói cơ thể không thể đột ngột thay đổi rung động, nếu năng lượng quá mạnh, cơ thể sẽ không xử lý được và bị phá hủy. Vì vậy, nó phải xảy ra dần dần từng bước để cơ thể có thể thích ứng.

Một triệu chứng dai dẳng và có thể kéo dài trong một khoảng thời gian khá lâu chính là nghe có chuông kêu hoặc âm điệu trong tai. Nó không có hại đối với cơ thể, nhưng nhất định sẽ rất khó chịu. Đây được giải thích là do cơ thể đang cố thích ứng với năng lượng tăng lên.

Một cách để hỗ trợ việc này là hình dung một cái đĩa quay số, tinh chỉnh nó lên hoặc xuống cho đến khi khớp với tần số mong muốn, nói với chính mình, “Tôi muốn cơ thể của tôi di chuyển lên, lên, cho đến khi nó khớp với tần số cao hơn này.”

Vì những triệu chứng này, nhiều người đã đến gặp bác sĩ và chỉ được báo rằng không có trục trặc gì hết cả. Các bác sĩ không thể tìm ra nguyên nhân khiến bệnh nhân phàn nàn. Dù vậy giải pháp của họ là đưa cho thuốc uống, điều này cũng không tốt vì họ không biết về nguyên nhân.

Vài thân chủ của tôi đã trải qua những triệu chứng đầy đủ hơn làm các bác sĩ bối rối. Một trong số đó là Denise, y tá đăng ký trong một bệnh viện lớn, đến gặp tôi vào tháng 8 năm 2005. Cô ấy phàn nàn về việc bị co giật và tê liệt một số bộ phận cơ thể, nhưng bác sĩ nói đó

không phải đột quy. Cô ấy cũng đã bất tỉnh một ngày trong lúc làm việc.

Khi thực hiện chụp cộng hưởng từ, chụp X-quang, họ thấy những thứ trông giống những ngọn đèn Giáng sinh, khắp toàn bộ não. Họ gọi những đó là “nốt”. Khi chụp X-quang ngực, họ cũng tìm thấy thứ tương tự, những nốt xuyên suốt phổi; trong gan cũng có hoạt động enzym bất thường. Bác sĩ không thể biết được chuyện gì đang xảy ra. Trong các lần chụp cộng hưởng từ, và X-quang tiếp theo của não, đốm sáng đã chuyển đến các khu vực khác nhau, xuất hiện nhiều hoặc ít hơn thành nhóm, thay vì toàn bộ não. Đã có một thời gian khó khăn để tìm ra chẩn đoán nào phù hợp với căn bệnh, nhưng họ cuối cùng đã đưa ra một ý tưởng: u hạt. Nhưng một trong các bác sĩ nói, “Tôi không nghĩ có thể là như vậy. Một mặt, nó là rất, rất, rất, rất hiếm. Mặt khác, cô ấy không thể bị bệnh này vì cô ấy sống ở sa mạc, nơi không khí rất khô.” Bệnh này được cho là xảy ra ở nơi ẩm mốc. Nhưng họ không thể chẩn đoán thêm về nó. Vì vậy, họ cho cô ấy uống steroid - nguyên nhân gây ra bệnh tiểu đường.

Khi chúng tôi làm thôi miên, Siêu thức cho biết không có bệnh. Không có hại gì đối với cơ thể. Họ đã nối lại não để nó có thể xử lý những thay đổi của những gì sắp đến, cũng làm vậy với phổi và các bộ phận khác của cơ thể. Đó là một sự điều chỉnh năng lượng trong cơ thể để nó có thể xử lý nâng cao tần số và rung động. Tôi hỏi, “Vậy tại sao có những chấm nhỏ và đốm sáng trên não cô ấy?” Họ chỉ nói, “Nối các dấu chấm lại!” Nguyên nhân của các cơn co giật và tê liệt là vì rất nhiều thứ phải được làm nhanh. Thông thường, họ không muốn cơ thể quá tải, do đó những thay đổi này, những điều chỉnh này, đang diễn ra dần dần. Nhưng trong một số trường hợp - tôi đoán bởi vì thời gian đang tăng tốc và những thay đổi đang trở nên siêu việt - họ phải điều chỉnh cơ thể nhanh hơn. Cho nên nó đã bị quá tải, điều này gây ra những cơn động kinh và tê liệt, lúc cô ấy ngất xỉu là đang quá tải trên hệ thống. Nhưng họ nói cô ấy không phải lo lắng, nó sẽ không xảy ra nữa, não không bị gì và bây giờ, nếu cô ấy chụp cộng hưởng từ lại, nó sẽ không hiển thị gì vì giai đoạn đó đã kết thúc. Giai đoạn tiếp theo là sự điều chỉnh hóa học của cơ thể, sẽ không tạo ra những ảnh hưởng như vậy.

Khi bác sĩ nói với cô ấy rằng cô ấy mắc bệnh lạ, ông ấy bảo cô ấy chỉ sống được ít hơn 6 tháng. Và cô ấy vẫn nói: "Tôi không nghĩ vậy." Khi cô ấy trở lại để kiểm tra, bác sĩ chỉ nhìn chằm chằm vào cô ấy và nói: "Tôi không hiểu tại sao cô trông rất khỏe." Không cần nói cô ấy cũng biết ý của ông ta "Vì cô phải chết rồi mới đúng!" Denise là một y tá chăm sóc đặc biệt. Và cô ấy nói, "Tôi thấy những người đang chết dần. Tôi biết tôi không chết. Vì vậy tôi không biết họ đang nói về cái gì."

Siêu thức đã thấy cô ấy làm những chuyện tuyệt vời trong suốt quá trình chuyển đổi, trong mười hay hai mươi năm tới, cô ấy sẽ có một bộ phận lớn để tiến hành trong tất cả những thứ đó. Tôi muốn biết thêm về các steroid. Tôi biết chúng có thể nguy hiểm, đặc biệt nếu chúng gây ra bệnh tiểu đường. Họ nói bệnh tiểu đường sẽ được loại trừ, đó chỉ là một bài kiểm tra để dạy cô ấy về những bài học cơ thể, bây giờ cô ấy không cần nó. Họ nói không phải lo lắng về steroid, mặc dù đó là một loại thuốc mạnh, nhưng họ có thể vô hiệu hóa để nó không ảnh hưởng đến cơ thể theo cách tiêu cực. Nó được xả khỏi hệ thống như một sản phẩm phụ không gây hại - Họ có khả năng làm việc này, để vô hiệu hóa bất kỳ loại thuốc nào không cần thiết và xả ra khỏi hệ thống.

Nhiều hơn từ những thân chủ khác

Patsy đến tìm tôi và phàn nàn về chứng dị ứng với bụi và phấn hoa. Siêu thức nói, "Đây là những phản ứng vật lý để tồn tại trên hành tinh này. Tôi cảm thấy cô ấy có thể chịu được điều đó. Nó cũng là một lời nhắc nhở cô ấy là ai. Rằng cô ấy sống trong một hoàn cảnh không phải là nhà."

Cô ấy cũng có vấn đề trong vùng đại tràng và một chứng phát ban không thể giải thích mà cô ấy muốn tìm hiểu. "Tôi đang tiếp tục "sản xuất", tôi không thể giải thích nó theo cách khác. Nhưng có một cái gì đang được sản xuất ở đó. Nó gần như là một yếu tố cần thiết đang được tạo ra mà có phản ứng trong đại tràng và trên da. Chất nhầy là sản phẩm phụ của những thay đổi đang được thực hiện trong cơ thể, đó là phản ứng trên da. Nó liên quan đến những gì đang xảy ra trên Trái Đất vào thời điểm này. Cô ấy từ lâu đã biết cơ thể mình đang được biến đổi. Nó không xảy ra theo cách mà bạn có thể hiểu khi bạn đang ở trong một thân thể vật lý, nhưng có rất nhiều thay đổi đang diễn ra.

Các bác sĩ không thể giúp đỡ ở cấp độ này. Họ không hiểu những thay đổi đang diễn ra đó."

Patsy cũng luôn bị huyết áp thấp. "Điều đó bình thường đối với cô ấy. Cô ấy không cần phải giống như những người khác. Tất cả những yêu cầu đối với cô ấy là hoạt động chung với nó trong cơ thể mình. Đó là một trong những lý do chúng tôi tác động khiến cô ấy không đến bác sĩ, vì họ chỉ cố gắng tìm ra chỗ nào đó trục trặc. Cô ấy không cần phải tham dự vào chuyện đó."

D: Họ muốn mọi người giống nhau.

P: Vâng. Như thế họ sẽ dễ dàng kiểm soát và chữa bệnh hơn. Có rất nhiều điều không giống nhau. Không có hại gì đến cơ thể cô ấy.

D: Tôi đã gặp nhiều người mà sẽ sợ hãi nếu họ không hiểu điều gì đó.

P: Họ đang học. Sợ hãi là phá hoại, rất phá hoại.

Carol đã trải qua một kiếp trước không liên quan đến cuốn sách này. Siêu thức đang nói về việc chữa lành cơ thể cô. Họ tiêu trừ một khối u nằm trong vùng xương chậu, nó sẽ được chuyển khỏi cơ thể một cách an toàn. Đây là cách Siêu thức xử lý sự phát triển của thứ này. Không cần phẫu thuật như bác sĩ đã lên kế hoạch. Nó được tạo ra vì cô ấy tiếp xúc với cảm xúc tiêu cực của người khác. "Tức giận, oán giận, sợ hãi. Nỗi sợ. Cô nhận lấy những nỗi sợ của người khác và chuyển hóa chúng. Trong một số trường hợp, nó là cần thiết, nhưng trong trường hợp này, nó phá hủy cơ thể." Cô ấy là một trong những tình nguyện viên chưa từng ở trên Trái Đất trước đây nên không thể xử lý những cảm xúc mạnh mẽ. Lần sóng đầu tiên và thứ hai không hiểu cảm xúc, trong một số trường hợp họ có thể sẽ bị tê liệt.

C: Đã đến lúc chấm dứt cơn đau và nỗi khổ, đồng thời đi tiếp. Chúng tôi cũng cần làm việc với máu và những thay đổi trong máu, còn sự thay đổi tính nhất quán trong máu. Có một trực giác; có một sự khôn ngoan của các tế bào máu và tủy xương, sự hình thành và biến dạng của tế bào và vật chất. Các thay đổi đang được tạo ra. Cô ấy cần phải hiểu những thay đổi này đang được tạo ra là bởi vì thân thể vật lý sẽ thay đổi. Và do đó, cô ấy cần hiểu quy trình để làm thân thể vật lý không chết hay bộc phát bởi những thay đổi và những chuyển tiếp đang xuống trong vòng mười năm tương lai.

D: Bạn nói cơ thể đang thay đổi?

C: Vâng. Thân thể vật lý đang thay đổi trong rung động.

D: Làm thế nào mà điều này lại ảnh hưởng đến máu?

C: Máu thay đổi trong tính nhất quán. Đôi khi có sự "ủ rũ", đôi khi có sự lỏng lẻo. Và cũng như những thay đổi xảy ra trong rung động của toàn cơ thể, các tế bào sẽ hoạt động khác đi. Vì vậy, một số chức năng cũ đang bị bỏ đi, một số tế bào đang thực hiện các chức năng mới. Tôi không chắc từ diễn tả là gì, nhưng có....

D: Phải học cái gì đó mới? (Vâng) Đây là những gì các tế bào khác đã không làm trước đây.

C: Đúng.

D: Và ý của bạn là, cô ấy phải học cách thích ứng với nó; bằng không thì cơ thể không thể xử lý nó?

C: Đúng.

D: Điều này cũng xảy ra với những người khác trên thế giới ngay lúc này? (Vâng) Tôi đã nghe về nhiều triệu chứng khác nhau. (Vâng) Vậy mỗi người đều phải học cách thích ứng?

C: Không phải mỗi người, là những người có khả năng giúp đỡ người khác, giảng dạy người khác, và trong các nhóm hướng dẫn. Đó là đưa qua các tần số có thể tạo ra những thay đổi to lớn và rất nhanh chóng trong thân thể vật lý.

D: Những thay đổi mà bình thường phải diễn ra trong nhiều thế hệ. Đó có phải là ý bạn không?

C: Vâng. Đó là về thời gian nén. Không có không gian và không có thời gian, nhưng trong cảnh giới Trái Đất có thời gian và không gian. Vậy nên trị liệu tự phát xảy ra trong cảnh giới Trái Đất, phải có thời gian nén xảy ra khi tế bào nhận được hướng dẫn mới và bỏ qua các hướng dẫn cũ.

D:Ồ! Và điều này là khó khăn trong cơ thể một số người. Tôi đoán đây sẽ tạo ra các vấn đề sức khỏe mà bác sĩ không thể hiểu được.

C: Đúng vậy. Họ không có công nghệ để hiểu nó. Một số người có tâm trí tiến bộ có thể giải quyết vấn đề đó. Nhưng lĩnh vực y tế nói chung rất xưa cũ trong những hạn định của điều nó cần biết, hoặc những gì nó cần có. Và đó thực sự không khả thi. Điều này sẽ mất đi.

Tâm trí đang được sử dụng cho sự thay đổi, nhưng con người cũng phải có khả năng thay đổi tâm trí của mình để buông bỏ niềm tin méo mó của họ và tiến vào chân tướng.

D: Chúng ta phải thoát khỏi sự tẩy não mà chúng ta từng có trong tất cả sinh hoạt của mình, cái nói với chúng ta rằng chúng ta phải phụ thuộc vào các nguồn bên ngoài. Chúng ta thực sự không cần phải làm điều đó.

C: Đúng vậy.

D: Carol đã có một cuộc đời là nạn nhân và bị phản bội. (Vâng) Tại sao cô ấy có một kiếp sống như vậy? Mục đích là gì?

C: Cần hiểu về việc bị làm nạn nhân vì rất nhanh sẽ có nhiều người trở thành nạn nhân, và trong các nhóm lớn. Vì vậy tất cả điều đó sẽ rất quan trọng để cô ấy có thể đồng thời làm việc với họ. Sẽ là một hiểu biết tức thì để có thể bỏ qua rất nhiều bước, bằng cách hiểu tường tận và chi tiết, nếu bạn muốn nói, về việc bị làm nạn nhân, do đó vậy sẽ không cần phải đối phó với việc bị làm nạn nhân. Cần thiết là để sửa chữa tự phát những gì cần phải được sửa chữa cho chuyển đổi - đó là về sự chuyển đổi...

D: Cô ấy sẽ làm việc với một số người này? (Vâng) Bởi vì cô ấy có thể nhận ra và hiểu được họ.

C: Vâng. Và cô ấy sẽ làm việc với nhà trị liệu.

Nancy mấy lần cố gắng trở lại kiếp trước. Tâm trí ý thức của cô ấy hoạt động rất tích cực và vẫn khẳng định nói rằng cô ấy đã dựng lên mọi thứ. Cuối cùng sau khi sử dụng một số phương pháp mà không hiệu quả, tôi quyết định gọi Siêu thức ra để nó xử lý tình huống.

D: Có một kiếp sống quá khứ nào quan trọng mà Nancy cần thấy để trợ giúp cuộc sống hiện tại của cô ấy không?

N: Có và không. Các mặt có lợi là quan trọng đối với bài học nghiệp quả. Tuy nhiên, chúng ta đang chuyển nó đến sự tất yếu phi nghiệp quả. Vì vậy, đó là lý do tại sao chúng tôi đưa ra câu trả lời có hoặc không.

D: Vậy thì cô ấy không cần phải nhìn thấy những kiếp trước của mình?

N: Không nhất thiết. Chúng không quan trọng.

D: Vậy còn nghiệp quả?

N: Nó hầu như bị hủy bỏ khi chúng ta chuyển sang Vũ trụ mới.

D: Vậy có nghĩa là cô ấy không có nghiệp cần phải lo lắng?

N: Không, cô ấy có nghiệp, nhưng nó sẽ không quan trọng. Không nhất thiết phải hoàn thành nhiệm vụ của kiếp này hoặc bước vào kiếp sau.

D: Đó là lý do tại sao Nancy không được phép nhìn thấy bất kỳ cuộc sống khác nào của cô ấy?

N: Không phải là không được phép, chỉ là không cần thiết. Nó sẽ gây nhầm lẫn. Tâm trí con người sẽ bị treo vào những gì đã được nhìn thấy, nhưng lại không thể phóng thích hoặc buông bỏ phán xét với những thứ bạn muốn cô ấy nhìn thấy, hoặc những thứ bạn thường sẽ cho thấy.

D: Nhiều người liên hệ đến những điều đã xảy ra trong kiếp sống khác để họ có thể tiến lên phía trước.

N: Nhưng bởi vì chúng ta đang ở đỉnh điểm này — sắp đi con đường này — điều đó không còn quan trọng nữa. Bởi vì sẽ không đầu thai vào Trái Đất theo cách mà chúng ta biết nữa. Nhìn vào những kiếp khác sẽ chỉ trở nên khó hiểu hơn, bởi vì những ý tưởng cùng công cụ cần thiết và hữu ích trong thế giới cũ sẽ không cần thiết trong thế giới mới.

D: Tôi vẫn còn nhiều thân chủ có vấn đề đến từ những kiếp khác.

N: Nhưng tất cả chúng là được xả đi. Công việc của bạn rất quan trọng vì có một số công cụ năng lượng cần được phóng thích trong cuộc đời này. Các công cụ năng lượng của ít hoặc nhiều vấn đề sức khỏe. Đó là những thứ của hiện tại mà không liên quan đến việc tiến tới, bởi vì thời điểm bạn tiến tới, tất cả sẽ được phóng thích và buông bỏ. Chúng ta không bao giờ biết khi nào Trái Đất mới sẽ xuất hiện, nhưng nó đang đến. Nó sắp ở đây. Đó chỉ là vấn đề khi nào rung động và năng lượng sẽ đạt đến mức gần như.. bật và tạo ra thế giới thứ hai. Vì vậy, bạn giúp đỡ mọi người với các bệnh tật vật lý của họ, như thế họ sẽ không phải khó chịu cho bất kỳ thời điểm nào điều đó xảy ra. Đây là quan trọng vì chúng ta không biết khi nào nó sẽ xảy ra - có sớm hơn không. Vì vậy, nếu những người này đến với bạn, sau đó tôi đoán họ sẽ có một sự khó chịu mà nó không có lý do để xuất hiện.

Nancy muốn biết mục đích cuộc đời cô ấy (cũng như những người khác đã đến gặp tôi). Siêu thức trả lời, “Đây không phải là câu trả lời mà cô ấy muốn, nhưng mục đích cuộc đời cô ấy vẫn chưa được tiết lộ vì vũ trụ mới chưa được tạo ra. Mọi thứ vẫn đang trong kế hoạch, di chuyển, giai đoạn thuận lợi, và nó vẫn có thể thay đổi. Chúng ta có thể thấy một kế hoạch, một bức tranh lớn, nhưng nó vẫn có thể thay đổi.”

D: Bạn có thể cho cô ấy một ý tưởng về những gì cô ấy nên làm không? Bởi vì cô ấy muốn lên kế hoạch.

N: Hầu như ý nghĩ sẽ đến ngay lập tức.

D: Có điều gì bạn muốn cô ấy làm để chuẩn bị không?

N: Không có gì là cần thiết tại thời điểm này. Cô ấy sẽ đến Trái Đất mới, và ngay lập tức biết mình sẽ làm gì vì năng lượng và rung động mới sẽ cao hơn. Nỗ lực là cần thiết ở đây, nhưng nó đã vượt qua cột mốc nơi bạn sẽ đi hoặc không.

D: Tôi nghe rằng nó đã được quyết định, bởi những rung động không thể thay đổi một cách nhanh chóng.

N: Vâng. Một khi đã vượt qua cột mốc thì bạn sẽ đi, sau đó gần như là một khoảng thời gian nghỉ ngơi. Và khi bạn đến đó, nó sẽ khác biệt đến nỗi tất cả những gì chúng ta nghĩ mình cần làm bây giờ, và phù hợp trong quá khứ không quá xa xôi - đều không cần thiết trong thế giới mới.

D: Cô ấy nói mình muốn tạo ra sự khác biệt trong cuộc sống của người khác và giúp đỡ thế giới.

N: Điều đó sẽ là cần thiết nếu Trái Đất ở trong chiều kích rung động như bây giờ, nhưng bây giờ gần như chính là bạn đang đợi chuyển đổi xảy ra. Nó sẽ xảy ra, nhưng bạn sẽ không biết nó sẽ như thế nào cho đến khi nó xảy ra, bởi vì nó là một sự tham dự tập thể và một hiệu ứng chung. Tất cả những gì chúng ta có thể nói là, nó sắp xảy ra.

D: Tôi đã nghe rằng một số người thậm chí sẽ không nhận ra bất cứ điều gì đã xảy ra.

N: Tôi nghĩ rằng tư tưởng đang thay đổi, và chắc chắn nhất chính là những người di chuyển về phía trước sẽ biết những gì đang xảy ra. Những người bị bỏ lại, đó không phải là một từ thích hợp để sử dụng,

nhưng tôi không thể nghĩ ra một từ khác - là những người thực tế sẽ nhận ra nó hoặc không. Nó vẫn đang thay đổi.

D: Nhưng cô ấy muốn làm gì đó để giúp đỡ ngay bây giờ. Cô đã nghiên cứu chữa bệnh và Reiki, cũng học cách làm việc với thiên thần.

N: Nhưng mọi người sẽ có cùng một món quà, công cụ và năng lượng mới.

D: Mọi người cũng sẽ làm cùng một chuyện?

N: À, không phải là những thứ giống nhau, nhưng nó sẽ chỉ không cần thiết. Lý do chúng ta làm tất cả những điều này là để nâng cao năng lượng đến một mức độ. Nhưng ngay khi bạn hoàn toàn ở mức độ đó, không cần phải trị liệu vì tất cả chúng ta đều sẽ được chữa lành. Bạn vẫn có thể tiếp tục làm việc với mọi người và giúp đỡ họ cho đến khi chuyển đổi. Nhưng khi mọi người biến chuyển, hầu như tất cả các bạn đều ở cùng một mức. Bạn đang ở trên cùng một trang và màn che của bạn được dỡ bỏ, vì vậy đó là thời điểm "ah-hah!" lớn.

D: Vẫn còn những người ngoài kia cần cô ấy, phải không?

N: Phải. Có những người, từng phút một, bạn đang hướng tới thế giới mới. Họ hầu như đang trong một khuôn mẫu nắm giữ, nhưng họ đang được kéo lên và họ đang chờ đợi. Họ sẽ chờ đợi ở đó để tiến lên phía trước.

D: Vậy cô ấy sẽ không bao giờ biết ai là những người đó, trong số những người mà cô ấy tiếp xúc.

N: Không, cũng không phải họ. Cô ấy nên thường xuyên tập trung năng lượng của mình trên một sự phê chuẩn của tất cả năng lực của mọi người trên Trái Đất để tiến lên phía trước. Và khi mỗi người nâng cao rung động của họ, đó là phản ứng dây chuyền, nó vang rền và dội từ người này sang người kia. Cho đến khi nó thành một toàn thể, sự cộng hưởng từ từ lớn mạnh mà trở thành rung động của Trái Đất trong tổng thể. Nếu mọi người ngừng làm những gì họ đang làm, nó sẽ chỉ trở thành ù mờ. Nhưng bởi vì tất cả chúng ta đi và tiến lên phía trước, tất cả chúng ta đều làm việc theo nhịp bước của mình, nó chỉ nâng rung động lên cao hơn và cao hơn cho đến khi phân tán vào trong vũ trụ. Vì vậy, bạn thực sự không thể nói rằng không làm bất cứ công việc gì. Chỉ cần tiếp tục làm những gì bạn đang làm, nhưng trọng tâm được thay đổi. Trở nên nhàm chán là tuyệt vời bởi nó chính

là sẽ lập tức tạo ra tất cả kiến thức, tất cả những điều chúng tôi phấn đấu ở đây vì chúng. Nhưng “Hãy cho tôi Reiki, như thế tôi cảm thấy tốt hơn” hoặc “Lấy thứ này đi đi!” nó sẽ không cần thiết. Mọi người sẽ có các công cụ. Một khi bạn có các công cụ, bạn không có nhức mỏi hoặc đau đớn. Nó giống như một “khoản con người” mà sẽ không còn hiệu dụng. Ở trong hình thể nhân loại luôn luôn là điều tốt, như bạn nói, có mục tiêu, ước mơ và nguyện vọng. Rất khó để diễn tả bằng lời bởi vì chúng tôi nghĩ rằng nó đang đến nhanh hơn bạn nghĩ, và bạn đang lãng phí thời gian. Chỉ là điều đó nghe cũng không đúng, lãng phí thời gian. Nhưng tôi nghĩ rằng điều tốt nhất mà bất cứ ai cũng có thể làm chính là có một ý định tốt. Luôn luôn bày tỏ sự sẵn lòng giúp đỡ của bạn, đừng bao giờ quay lưng với bất cứ ai đến với bạn. Bất kỳ bài học nào cô ấy cần phải học ngay bây giờ, có liên quan đến bánh xe nghiệp quả, và nó sẽ được phóng thích ngay. Một khi rung động của bạn đạt đến một mức độ nhất định, bạn vượt qua mức “phải trả nghiệp”. Đó là lý do tại sao theo đuổi những câu hỏi về kiếp trước là không quan trọng. Đó là tâm trí con người của cô ấy, tất cả mọi tâm trí con người đều có sự tò mò về mọi thứ. Gần như là giống trẻ con: “Tại sao? Tại sao? Tại sao? Làm thế nào?” Như vậy bạn có thể cảm thấy được bảo đảm, hoặc yên tâm rằng nếu bạn đã thức tỉnh, bạn sẽ bước vào Trái Đất mới.

Sau đó, cơ thể Nancy đã được loại bỏ mong muốn hút thuốc lá và chứng cưỡng chế ăn uống để cô ấy có thể giảm cân. Cô ấy có thể cảm thấy họ đang scan và điều chỉnh lại, đặc biệt là ở bên não phải. Rồi cô ấy cảm thấy những rung động trên cơ thể. “Họ chỉ quét và loại bỏ xung lực.”

D: Tin tưởng họ. Họ biết những gì họ đang làm. Họ đang loại bỏ sự thúc giục quá mức.

N: Vâng, và những điều đã trở thành thói quen. Cơ thể được thiết kế để cơ bản có thể xử lý bất cứ điều gì, nhưng vấn đề là kiểm soát khẩu phần và số lượng. Cơ thể là kỳ diệu, nó có thể xả bỏ hoặc xử lý bất cứ thứ gì với liều lượng nhỏ. Thức ăn ưa thích sẽ là những thứ ít phụ gia, ít chất bảo quản. Ít là tốt nhất. Thậm chí kích cỡ khẩu phần nhỏ hơn, nhưng chỉ để loại bỏ các chất phụ gia hóa học, chất bảo quản khỏi cơ thể. Vì vậy, xu hướng là đi đến những thứ khỏe mạnh hơn, tinh gọn

hơn, ít độc hại hơn cho cơ thể. Cơ thể sẽ duy trì lâu hơn khi nó không phải làm việc vất vả. Chúng tôi đã cho cô ấy những động lực để nắm lấy và tái điều chỉnh, tái điều chỉnh và lập trình. Cô ấy sẽ thích điều này. Các vị giác đã được thay đổi. Nó bắt đầu xảy ra.

Họ luôn luôn nhấn mạnh việc chia ra các phần nhỏ hơn và một số bữa ăn nhỏ trong ngày (họ gọi là “chăn thả”) thay vì các bữa ăn lớn. Cuối cùng, chúng ta sẽ chuyển sang một chế độ ăn uống lỏng.

Sau đó, sau khi chúng ta di chuyển đến Trái Đất mới, sẽ có khả năng không ăn gì cả. Tại thời điểm đó, chúng ta sẽ sống nhờ năng lượng và ánh sáng tinh khiết.

Giống như nhiều ET mà tôi đã nói chuyện cùng.

Đầu năm 2011 là thời điểm cuốn sách này đang tổng hợp một số sự kiện bất thường đã xảy ra mà chứng tỏ sự thay đổi đã trở nên gần hơn. Nó cho thấy những thay đổi về tần số và rung động không chỉ ảnh hưởng đến con người, mà còn các loài động vật khác. Không gì miễn nhiễm với những thay đổi đang trở nên rõ ràng hơn xảy ra xung quanh chúng ta.

Các phần của hai ca trong tháng 1 năm 2011:

L: Bạn biết rằng các thực tại đang chuyển đổi ngay bây giờ. Trái Đất mới là gì? Năng lượng ở đó. Các năng lượng nặng hơn tạo ra tổn hại, bất hòa và mất cân bằng sẽ không chuyển đến Trái Đất mới. Chúng sẽ không tham gia vào nó. Năng lượng của chúng không cộng hưởng. Những người cộng hưởng với năng lượng cũ đó vẫn ở trong năng lượng cũ. Họ có thể tự giải phóng mình bất cứ lúc nào họ muốn thoát ra, nhưng họ phải muốn làm như vậy.

D: Tôi đã cam kết rằng khi gặp lại bạn, tôi sẽ có câu hỏi tôi muốn hỏi. Một cái gì đó đã xảy ra trên thế giới này ở Arkansas. Họ đang nói về những con chim rơi khỏi bầu trời.

Chuyện này đã trở thành thời sự, xảy ra vào đêm giao thừa năm 2010. Phần lớn là chim đen cánh đỏ, hàng ngàn con đã được phát hiện. Cùng đêm đó cũng có một con cá lớn chết ở sông Arkansas. Sau đó, hiện tượng này đã được báo cáo ở Thụy Điển, một vài ngày sau là ở Kentucky và Tennessee.

Khi chim được kiểm tra, không phát hiện nguyên nhân rõ ràng, ngoại trừ chấn thương kín. Tất nhiên có chấn thương kín, chúng

chính là từ trên trời rơi xuống mặt đất! Lời giải thích chính thức là đêm đó có pháo hoa làm chim hoảng sợ. Nếu điều này là đúng, thì tại sao không có báo cáo chim chết vào ngày Lễ Độc Lập? Hiện tượng thời tiết bất thường duy nhất là một trận bão điện khủng khiếp gây ra những cơn lốc xoáy mùa đông bất thường ở khu vực Arkansas.

L: Biểu hiện đó là sự chuyển đổi năng lượng bởi vì chim, bò, cá, cá voi, rùa, ong, tất cả đều là biểu hiện của sự thay đổi năng lượng và chúng bị mắc kẹt. Chúng đã chuyển đổi không đủ nhanh.

D: Chúng ta đang chuyển đổi, rung động và tần số của chúng ta. Chúng nhỏ hơn và không thể chuyển đổi đủ nhanh?

L: Động vật có mức năng lượng khác với con người và nhạy cảm hơn với sự chuyển đổi. Và một số trong số đó là do con người làm ra, con người can thiệp.

D: Ý của bạn là gì?

L: Có một sự chuyển đổi năng lượng của hành tinh khi Trái Đất mới đang hình thành. Có một số chuyển động giữa năng lượng cũ và mới. Có sự tách rời đang diễn ra, nhưng có năng lượng cung cấp cho cả hai. Đôi khi chim, thú vật, ong, thậm chí cả thực vật, và con người. Nếu chúng được điều chỉnh theo một cách xác định, chúng sẽ phản ứng theo một cách nào đó đối với sự chuyển đổi năng lượng đó, và thân thể vật lý của chúng không thể chịu được. Tinh thần cư trú của chúng phải di chuyển với năng lượng.

D: Đó là những gì tôi đã nói, nếu năng lượng được chuyển đổi toàn bộ trong một lần, nó sẽ phá hủy cơ thể con người.

L: Đúng, do đó cơ thể con người đang được thay đổi.

D: Một sự điều chỉnh tần số và rung động dần dần thích ứng.

L: Đó là lý do tại sao có bệnh tật, vì bệnh tật là một dạng khác của việc cơ thể thích nghi.

D: Tôi được cho biết rằng những người không thể thích nghi hoặc thay đổi rung động và tần số của mình để thích ứng, sẽ rời khỏi hành tinh.

L: Họ không thể giữ linh hồn và thân thể vật chất của mình ở cùng với nhau. Dải Mobius tháo rời. Nó giải thể.

Tôi chưa từng nghe thấy cụm từ “dải Mobius”, vì vậy phải đi tra cứu. Sau đó tôi thấy nó là một thuật ngữ toán học, còn được gọi dải xoắn vô cực. Toán luôn là môn học tệ nhất của tôi, vì vậy tôi phải cố gắng phá vỡ điều này để hiểu được nó một cách sơ cấp, như vậy mới có thể truyền tải nó đến cho người đọc.

Một quả cầu thì có hai mặt trong ngoài, một tờ giấy mỏng nằm trên bàn cũng có hai mặt trên dưới, nhưng dải Mobius thì chỉ có một mặt: chỉ có một mặt nghiêng và chỉ có một biên. Một cách đơn giản để làm ra nó là bắt đầu với một dải băng giấy. Lật một đầu 180 độ (nửa vòng) và dán dính hai đầu lại với nhau - Để so sánh, nếu bạn dán dính hai đầu mà không lật một đầu, kết quả sẽ trông giống như một hình trụ hoặc một chiếc nhẫn. Dải Mobius được biết đến với các đặc tính bất thường của nó - Dùng bút chì vẽ liên tục một đường không rời giấy ta sẽ quay về điểm ban đầu. Tôi chắc chắn có nhiều hơn về điều này và có lẽ độc giả có thể giải thích tốt hơn nhiều, vì vậy, tha lỗi cho tôi vì sự hiểu biết hạn chế của mình. Tất cả chúng ta đều có những hạn chế riêng.

Siêu thức nói: “Họ không thể giữ linh hồn và thân thể vật chất của mình ở cùng với nhau. Dải Mobius tháo rời. Nó giải thể.” Tôi nghĩ rằng đó là so sánh nguồn lực linh hồn với một dải Mobius liên tiếp. Khi dải băng giải thể, nó trở lại thành một mảnh giấy đơn giản và không có những tính chất bất thường. Có lẽ điều tương tự đã xảy ra với chim và động vật. Chúng nhận được quá nhiều năng lượng, một trận bùng nổ vượt quá khả năng xử lý của cơ thể, điều này khiến ma trận của chúng giải thể hoặc vỡ tan. “Họ” đã nói nhiều lần rằng nếu cơ thể nhận được năng lượng vượt quá khả năng xử lý, nó sẽ bị phá hủy.

D: Vậy những con chim này cũng là như vậy?

L: Cũng vậy.

D: Điều này đã xảy ra ở Arkansas, nhưng cũng tới tận Thụy Điển.

L: Nó đã xảy ra trên toàn thế giới, ngay cả ở Đông Texas, chim rớt xuống.

D: Họ không đưa tin về điều đó.

L: Vâng, nói trong cộng đồng. Có một số cuộc thảo luận giữa nhiều người. Nó được báo cáo, nhưng nó không được báo cáo.

D: Điều thú vị là nó đã xảy ra vào đêm Giao thừa.

L: Có những người lợi dụng hiện tượng này cho cái nhìn Khải Huyền tiêu cực. Nhưng nó không - được rồi, nó phụ thuộc vào - bạn chủ yếu là tiêu cực hay tích cực? Nếu bạn chủ yếu là tích cực thì đó là dấu hiệu của sự chuyển đổi năng lượng giữa cũ và mới. Và điều đáng sợ là các nhà khoa học và người chơi hộp cát biết rằng họ không kiểm soát được điều đó (hộp cát là thùng cát để trẻ con chơi, được dùng với nghĩa bóng là bạn có thể ở bên trong (hộp cát) tự do làm đủ thứ chuyện mà sẽ không tạo thành phá hư và quấy nhiễu đối với thế giới bên ngoài thùng). Họ không thể ngăn chặn nó. Họ có thể ém nó xuống, cự tuyệt nó, nhưng họ không thể thay đổi nó. Họ không thể ngăn chặn nó và nó nói với họ rằng sự chuyển đổi này đang gia tăng. Động vật vẫn có linh hồn của chúng. Mọi sinh vật đều có linh hồn.

D: Bạn không thể giết linh hồn.

L: Đúng. Linh hồn ổn, nhưng thân thể vật lý - cho dù đó là chim hay cá voi - bị bỏ lại phía sau trong sự thay đổi và không đi vào cái mới. Năng lượng cũ là nơi nó thuộc về. Nó không thể chuyển sang năng lượng mới, vì vậy nó đã bị bỏ lại với cái cũ. Chuyển đổi năng lượng. Trái Đất mới tồn tại, nhưng nó đang ngày càng trở nên hình thể hóa hơn, mạnh mẽ hơn, tạo ra nhiều hơn, từng khoảnh khắc.

D: Và đến thực tại của chúng ta.

L: Vâng, vào trong thời gian và không gian của bạn.

D: Vì thế Trái Đất cũ vẫn sẽ tồn tại khi Trái Đất mới được hình thành. Lúc đầu, chúng tôi nghĩ rằng nó giống như một sự phân chia.

L: Không, nó giống như phượng hoàng hồi sinh từ đống tro tàn. (Cười) Chỉ là điều đó quá đáng sợ đối với một số người, bởi vì họ nghĩ phượng hoàng tái sinh từ tro tàn thì tất nhiên hành tinh này phải biến thành tro.

D: Và nó phải là một thảm họa. Tất cả những tiêu cực, những sự biến đổi khác nhau sẽ là với Trái Đất cũ. (Phải) Tất cả chúng ta đều chuyển sang Trái Đất mới.

L: Đúng thế. Tất cả chúng ta đều đang ngày càng đau.

D: Họ nói rằng chúng ta thậm chí không thể nói ra được sự khác biệt. Nó sẽ không chỉ là một bất ngờ... Bùng, chúng ta ở đó.

L: Bạn sẽ biết bằng cảm giác của mình. Nếu cuộc sống cảm thấy nhẹ nhàng, dịu dàng, ngọt ngào, và hạnh phúc hơn. Nếu cảm thấy vui hơn, bạn sẽ biết.

D: Chúng ta đang di chuyển vào Trái Đất mới?

L: Vâng, nó đã diễn ra trong nhiều năm. Chúng ta ở đây... đã thế. Điều cuối cùng bạn muốn làm là tháo gỡ tâm trí tâm linh... bạn muốn tâm trí đi cùng với cơ thể. Nếu bạn tháo gỡ nó, sau đó tất cả mọi thứ bong ra. Vậy nên sự chuyển đổi này cho phép mọi người thích ứng nhẹ nhàng, như một sự thích nghi nhẹ nhàng.

D: Tôi đã nghe rằng những người khác sẽ ở lại với những gì họ đã tạo ra, và nó không sao cả.

L: Vâng. Không sao cả, đó hoàn toàn là học tập. Làm sao bạn biết được những gì mà bạn đánh giá cao? Làm sao bạn biết niềm vui cảm thấy như thế nào nếu bạn không bao giờ biết được nỗi đau? Đó chỉ là một khái niệm cho đến khi bạn cảm thấy nó, nhưng không, bạn không phải cảm thấy nó trở đi trở lại. Đủ chính là đủ.

D: Còn về Trái Đất mới thì sao?

J: Tôi thấy được nhiều lớp. Đó là nhiều lớp chồng lên nhau như những lớp vỏ hành. Và bạn có thể nhìn xuyên qua chúng, cũng có thể chọn bất kỳ lớp nào bạn muốn. Lớp càng hướng ra thì càng nhẹ. Còn lớp hướng vào, gần lõi hơn, đó là đậm đặc. Rất dày đặc và đó là cái mà sẽ xuất hiện rất giống nhau. Đó là nơi có rất nhiều cảm xúc, và tôi thấy nó có màu đỏ, giống như màu đỏ nóng. Và khi hướng ra ngoài, nó trở nên nhẹ hơn, nhẹ hơn và nhẹ hơn, cũng mờ hơn. Nó chỉ là nhẹ hơn và bạn có thể di chuyển rất dễ dàng. Giống như bông bênh trôi nổi.

D: Thật sự có hai Trái Đất... Trái Đất cũ và Trái Đất mới sao? Họ vẫn nói chúng sẽ tách ra.

J: Nó tách ra có nghĩa là có một cái rất nhẹ. Nó di chuyển đi và mọi thứ trên đó chính là rất nhẹ. Nó đang trôi nổi và dễ dàng, đó là một khái niệm và cấu trúc tư tưởng khác hoàn toàn. Có những cảm xúc, nhưng đó là một quang khác biệt của cảm xúc. Ý tôi là, đó không phải là sự tức giận. Không có những cảm xúc nặng nề đậm đặc. Có ánh sáng. Đó là một sự tách biệt theo cách đó. Bạn có một sự tách biệt của cảm xúc và khi bạn phân tách những cảm xúc, nó phân tách bạn là ai. Nó phân tách cách bạn cảm giác và điều đó làm cho bạn một con

người nhẹ hơn, đưa bạn đến nơi nhẹ hơn này. Đó là sự tách biệt theo cách đó và cả hai không ở chung với nhau nữa. Nhưng nó giống như những lớp khác nhau. Có nhiều lớp ở giữa, do đó bạn có hai lớp ở cực. Bạn có một cái ngoài, có lẽ là mẫu mực của ánh sáng này, ánh sáng, ánh sáng, Trái Đất sáng và tiếp đó bạn có trung tâm, có lẽ là mẫu mực của Trái Đất cũ. Bạn chỉ có màu đỏ nóng - nó vẫn nhìn như màu đỏ nóng - đó là sự tức giận và cảm xúc nặng nề, những suy nghĩ nặng nề, những cảm giác nặng nề và những thứ như thế, nơi cái còn lại kia là ánh sáng. Nhưng bạn cũng có các lớp nằm giữa hai lớp đó mà bạn có thể chọn. Bạn di chuyển vào với chúng... vào trong số chúng và sau đó tại một số điểm bạn chỉ cần tiếp tục lựa chọn. "À, có một sự chọn lựa... những lựa chọn." Bạn thực hiện các lựa chọn và di chuyển bạn xuyên qua các lớp này. Và khi bạn tiếp tục lựa chọn đường này hay đường khác, đó là cái tiếp tục kéo chúng tách ra.

D: Đó là nơi sự tách biệt đang đến?

J: Đó là sự tách biệt. Bạn tiếp tục lựa chọn và khi bạn chọn ánh sáng, bạn đi theo đường đó, bạn tiếp tục di chuyển theo hướng đó; còn nếu bạn chọn những tư tưởng nặng, bạn chọn cảm xúc nặng, bạn chọn những thứ đó và bạn sẽ di chuyển theo hướng đó. Tuy nhiên, có khá nhiều thời gian để bạn di chuyển qua lại giữa các lớp. Nó là cho bạn thấy bạn có những lựa chọn ở đây. Đây không phải là "làm hay chết", hay tạo ra một loại "đúng hay sai" "bây giờ hoặc không bao giờ". Bạn đang di chuyển trong số những điều này để thấy rằng là bên trong bạn làm ra sự lựa chọn. Đó là bên trong bạn - để có sự diễn ra này. Nó là bên trong bạn - để tạo ra Trái Đất mới của bạn hoặc Trái Đất cũ của bạn. Nó làm thực tại của bạn đi theo bất kỳ cách nào bạn muốn.

D: Họ vẫn nói đây là lần đầu tiên điều này xảy ra trong lịch sử vũ trụ, toàn bộ hành tinh sẽ chuyển sang một chiều kích khác.

J: Nó rất đẹp. Điều này khác biệt. Các nền văn minh đã làm điều đó trước đây. Con người, những cá nhân, đã làm điều đó trước đây.

D: Họ nói là lần đầu tiên cho cả hành tinh.

J: Đó là vì hành tinh đang tham gia. Cô ấy cũng là một sinh mệnh. Cô ấy muốn làm điều này, vì vậy cô ấy đã tạo ra tất cả những lớp kia, đây là những lớp mà cô ấy cũng đang làm việc xuyên suốt, do đó đây là những lựa chọn mà cô ấy đang làm ra. Cô ấy đang làm việc tương tự

như chúng ta, đang làm, với cô ấy. Tất cả chúng ta đều làm việc này và đó là lý do có tất cả các lớp khác nhau của Trái Đất, vì cô ấy cũng đang làm việc này. Nó không chỉ là một cái PHỤT! Đó là một sự dịch chuyển, có những lớp này, và khi mọi người di chuyển xung quanh với những cảm xúc của họ, sau đó di chuyển qua các lớp khác nhau của các cấp độ khác nhau. Và khi chúng ta tiếp tục lựa chọn ánh sáng, niềm vui, dễ dàng, bằng phẳng... sau đó điều đó cũng di chuyển chúng ta. Nó tiếp tục đẩy chúng ta gần hơn. Khi bạn chọn, bạn bắt đầu nghĩ, "Bạn biết đấy, tôi thích cảm giác của cái này tốt hơn cái kia." Và như vậy bạn bắt đầu đưa ra các lựa chọn làm bạn di chuyển theo hướng đó. Bạn phải tiếp tục khảo nghiệm nó. Bạn có thể đi hai bước theo đường này rồi sau đó lùi lại một bước và suy nghĩ, "Ồ, tôi không thích cảm giác của cái này. Hãy đi theo đường kia." Đó là những lớp của bạn. Đó là lý do tại sao nó từ từ. Và bạn bắt đầu nhận ra bạn điều khiển được bao nhiêu bên trong toàn thể sự vật, và đó là những gì về điều này, để cho bạn thấy rằng bạn có quyền điều khiển. Đó là sự điều khiển của bạn. Đó là tất cả sự sáng tạo của bạn. Đó là tất cả thực tại của bạn. Đó là tất cả những gì bạn đang sáng tạo, bất cứ cái gì bạn muốn sáng tạo, và do đó bạn di chuyển bên trong đó, và mỗi người đang có trải nghiệm này. Càng nhận thức được với nó, bạn càng có nhiều niềm vui với nó, bởi vì bạn có thể di chuyển với ý thức và nhận thức được những gì bạn đang làm.

D: Chúng ta gần đây có một bí ẩn với các loài chim. Họ nói rằng chúng đã rơi khỏi bầu trời. Và tại một buổi khác tôi đã nghe rằng điều này đang xảy ra trên khắp thế giới, không chỉ ở Arkansas. Bạn muốn nói gì về nó không?

J: Những gì tôi nhìn thấy khi bạn nói điều này chính là có một sự chuyển dịch của Trái Đất. Giống như nó đã làm một... (động tác tay) Nó gần giống một cú giạt xốc mạnh, chẳng qua chúng ta không cảm thấy gì trên Trái Đất. Nhưng nó giống như một cú giạt xốc mạnh và khi nó làm điều đó, nó nằm trong những lớp bên ngoài này. Là một sự chuyển đổi ở đó. Nó đã chuyển đổi và khi nó đã làm điều đó, nó tạo ra một loại - bạn mô tả điều đó thế nào?

D: Một loại sóng xung kích?

J: Một cái gì đó như thế. Nó gần giống một chấn động trong bầu khí quyển. Giống như một trận động đất trong không khí.

D: Sự dội vang?

J: Đó thiên về một rung động. Một vết nứt! Nó đã di chuyển ở đây, nhưng nó không di chuyển ở nơi khác, do đó tạo ra cái gì đấy giống như một trận động đất. Vì vậy, bất cứ cái gì ở trong lớp đó hoặc trong phần đó, bất cứ cái gì là nhạy cảm... vâng, chúng rất nhạy cảm. Giống như chim hoàng yến trong các hầm mỏ (Đây là thành ngữ chỉ một dấu hiệu cảnh báo sớm cho thấy một điều nguy hiểm nào đấy đang đến gần). Đó là cảnh báo cho bạn. Đó là tín hiệu cho bạn biết rằng có chuyện gì đó xảy ra vì động vật rất nhạy cảm. Chúng giữ liên hệ mọi lúc.

D: Chúng tôi nghe rằng đó là năng lượng, bởi vì chúng nhỏ hơn nên không thể xử lý sự thay đổi năng lượng. Nhưng sau đó tôi đã có một câu hỏi: Vâng, nó ảnh hưởng đến các loài chim, nhưng nó không giết hết toàn bộ chim, chỉ những loài xác định ở những nơi xác định.

J: Có lẽ đó chỉ là những loài chim xác định mà nhạy cảm hơn... loài mà đặc biệt nhạy cảm hơn vào lúc đó.

D: Với một số loại rung động nhất định? (Vâng) Nhưng nó không giết hết những con chim thuộc loài đó.

J: Vâng, tôi nghĩ có liên quan đến nơi chúng ở. Nó giống như một trận động đất. Nó sẽ làm gì đó ngay tại đó. Và đó là nơi đó, lớp đó, mức độ đó, nơi nó xảy ra đã ảnh hưởng đến những vùng nhất định. Nó đã không xảy ra hoàn toàn trên toàn cầu. Nó xảy ra trong một phân khúc mà phân khúc đó được kết nối với một số khu vực nhất định và những khu vực đó đã bị ảnh hưởng.

Chương 36

Thân Thể Mới

Dưới đây là một số thông tin từ các thân chủ khác nhau về Trái Đất mới, được lấy từ series *Convolutud Universe*:

Thực thể nói qua V có giọng nói trầm, nghiêm trang:

V: Toàn bộ ý tưởng là, chúng ta phải làm cho mọi người mở rộng một chút. Chúng ta phải nâng mức độ này lên một chút. Khi chúng ta làm thế, chúng ta có thể tạo ra thay đổi đó, làm nó dễ dàng hơn đối với họ. Những người mà chúng ta không thể thay đổi sẽ bị bỏ lại phía sau. Thật đáng sợ. Nhưng chúng ta không có khả năng làm cho họ thấy. Chúng ta không có khả năng làm cho họ yêu thương.

D: Những người khác, những người mà sẽ thay đổi, thì sẽ đi vào một thế giới khác? Trái Đất khác?

V: Giống như nó sẽ mở rộng vào một chiều kích khác. Để tôi xem làm thế nào giải thích điều này với bạn. Giống như một sự nâng lên, nếu bạn có thể hiểu, giống như chúng ta sẽ thăng vào trong một rung động khác. Họ sẽ có khả năng nhìn thấy điều đang xảy ra, nhưng chúng ta không thể giúp họ nữa.

D: Giống như một sự chia tách? Giống như hai Trái Đất, đó là những gì bạn muốn nói?

V: Ô không, không. Đó là thay đổi chiều kích. Chúng ta sẽ đi từ đây đến đây. Những người không thể thay đổi sẽ bị bỏ lại.

D: Khi chúng ta tiến vào chiều kích khác, nó sẽ là một Trái Đất vật lý?

V: Sẽ giống như bây giờ.

D: Đó là ý của tôi bởi vì có hai Trái Đất.

V: Vâng, vâng. Nhưng họ sẽ không nhận thức được chúng ta. Thượng Đế cứu giúp họ, Thượng Đế cứu giúp họ. Sẽ rất khủng khiếp đối với họ.

D: Họ sẽ không biết điều gì đã xảy ra?

V: Họ sẽ biết. Đó là toàn bộ ý tưởng. Họ sẽ biết, nhưng đã là quá muộn để họ thay đổi rung động của mình. Họ không thể thay đổi nó trong một giây. Họ phải thay đổi nó trong một khoảng thời gian. Chúng ta đã làm việc này trong một thời gian. Nó phải thấm thấu vào và làm việc trên cơ thể của bạn, nó phải chậm rãi thay đổi và nâng cao rung động của bạn. Khi điều đó xảy ra, đã là quá muộn đối với họ, nhưng họ sẽ nhìn thấy nó. Họ sẽ chết, nhưng họ sẽ thấy nó và họ sẽ học hỏi từ đó.

D: Thế giới đó vẫn còn tồn tại, nhưng nó sẽ khác đi?

V: Không tốt lắm, không, không tốt lắm. Sẽ không còn nhiều người ở lại trong thế giới đó. Không nhiều.

D: Nhiều người sẽ chết đi lúc đó?

V: Vâng. Nhưng tôi nghĩ phần lớn cái chết của họ sẽ không đau đớn. Tôi nghĩ họ sẽ sống đủ lâu để thấy những gì đang xảy ra. Tôi nghĩ Thượng Đế sẽ miễn những đau thương khủng khiếp cho họ. Tôi cầu nguyện điều đó sẽ xảy ra.

D: Nhưng những người mà chuyển đổi vào rung động mới, với một thế giới vật lý tương tự....

V: (gián đoạn) Vâng, nhưng một số thậm chí sẽ không nhận thức được rằng họ đã thực hiện thay đổi. Một số thì có. Những người đã làm việc hướng tới nó thì sẽ biết.

D: Liệu họ có biết về những người bị bỏ lại phía sau?

V: Tôi không nghĩ thế. Sẽ có nhận thức về một sự thay đổi đã diễn ra. Tôi không chắc có phải là một nhận thức có ý thức hay không. Để tôi suy nghĩ về điều đó. (dừng) Chúng ta sẽ đi vào chiều kích đó và chúng ta sẽ biết. Dù một số sẽ không biết. Họ sẽ cảm thấy gì đó. Họ sẽ cảm thấy một sự khác biệt. Gần giống như một sự thanh sạch, rõ ràng. Một sự sắc nét, một sự khác biệt. Tôi biết nó là gì. Họ sẽ cảm thấy sự khác biệt. Họ sẽ cảm nhận được tình yêu.

D: Vậy là, ngay cả khi họ không làm việc hướng tới nó, họ cũng sẽ được mang đi cùng với nó.

V: Vâng, bởi vì họ đã sẵn sàng cho nó.

D: Và những người khác thì sẽ không....

V: Vâng.

D: Vậy họ bị bỏ lại trong tiêu cực? Bạn nói cả thế giới sẽ thay đổi vào thời điểm đó.

V: Vâng, những người có thể tiếp tục, có thể di chuyển vào đó, thì sẽ chuyển. Và những người không thể, thì sẽ không. Đó là điều khủng khiếp đối với họ.

D: Nó sẽ giống như hai thế giới.

V: Vâng, hai thế giới tồn tại đồng thời, nhưng không phải lúc nào cũng nhận thức được lẫn nhau.

D: Tôi biết khi ở trong chiều kích này, bạn không phải lúc nào cũng nhận thức được chiều kích kia. Nhưng thông điệp mà bạn muốn đưa qua là chúng ta nên lan truyền thông tin về tình yêu này trong khi còn có thể, để mang được càng nhiều người càng tốt.

V: Tình yêu là chìa khóa. Bởi vì Thượng Đế là tình yêu. Và tình yêu là Thượng Đế. Tình yêu là sức mạnh tối cao. Đó là những gì chúng ta cần cảm nhận trong cuộc sống của mình. Những gì chúng ta cần trao cho và cảm nhận lẫn nhau.

D: Vâng, tình yêu luôn là chìa khóa. Vì vậy, họ đang cố gắng nói với nhiều người, để có thể mang những người đó theo cùng. Đó là điều khẩn cấp.

V: Chỗ khẩn cấp chính là chúng ta đã hết thời gian. Chỉ là chuẩn bị. Hả, sao? Nói với cô ấy những gì?

Cô ấy đang lắng nghe ai đó. Có những tiếng lẩm bẩm, rồi giọng nói trầm trở lại.

V: Nói với bạn... đã sẵn sàng. Sẵn sàng cho sự thay đổi sắp tới. Ngay bây giờ. Sẵn sàng... Cô ấy không phải một phương tiện tốt. Cô ấy không làm điều này trước đây. Tôi không thể thông qua cô ấy truyền đạt cho bạn ý tưởng của mình. Tôi phải làm việc trên nó. Hãy làm sạch phương tiện này.Ồ, vâng!Ồ... ở đó. Cái đó tốt hơn.

D: Bạn muốn nói gì với tôi?

V: Phải giúp tất cả nhân loại. Hãy cho họ biết những gì sắp xảy ra. Thay đổi, chuyển đổi chiều kích. Những người có thể lắng nghe sẽ nghe bạn. Họ sẽ sẵn sàng cho sự thay đổi chiều kích đó. (Giọng cô ấy trở lại bình thường) Những người không thể, sẽ không chấp nhận nó theo bất cứ cách nào, do đó (cười) họ sẽ nghĩ rằng chúng ta điên.

Nhưng những người khác, họ có thể không biết, nhưng nó sẽ thắp lên một tia lửa trong họ. Khi điều đó xảy ra, họ sẽ sẵn sàng và có thể thực hiện chuyển đổi đó. Họ có thể không biết nó đang đến, nhưng một cái gì đó bên trong sẽ sẵn sàng cho điều đó và họ sẽ có thể làm nó. Đó là những người không biết chuyển đổi sẽ đến, nhưng nếu chúng ta nói với họ, nó nằm lại bên trong họ. Sau đó, khi chuyển đổi xảy ra, nó sẽ xuất hiện và họ sẽ sẵn sàng cho nó.

D: Những người thực hiện sự chuyển đổi chúng ta, liệu chúng ta có tiếp tục sống cuộc sống của mình theo cái cách giống như hiện tại không?

V: Không, không, tốt hơn. Khác biệt. Lâu hơn.

D: Chúng ta sẽ tiếp tục cuộc sống vật lý?

V:Ồ, vật lý trong chiều kích đó, có. Nhưng vật lý trong chiều kích này, không.

D: Ý của tôi là, nếu chúng ta thực hiện chuyển đổi, liệu chúng ta sẽ....

V: (gián đoạn) Ý bạn là, liệu bạn sẽ sống hay chết?

D: Chúng ta có tiếp tục sống giống như chúng ta biết hay không?

V: Vâng, một số thậm chí sẽ không nhận thức được. Bạn thấy đấy, điều nhỏ nhất mà chúng ta gieo vào đầu họ, sẽ giúp họ thay đổi chiều kích mà thậm chí họ không biết nó. Nhưng họ sẽ biết có sự hủy diệt. Họ sẽ thấy sự hủy diệt. Họ sẽ thấy những gì đang diễn ra, họ sẽ thấy xác chết, nhưng họ sẽ không biết rằng họ đã thực hiện chuyển đổi đó. Họ sẽ không nhận thức được thực tế lý do họ không phải một cái xác nằm trong số đó là bởi vì họ đã thực hiện chuyển đổi, và sự biến động đó đã không ảnh hưởng đến họ.

D: Bạn nói gì đó về những thứ được đưa vào đầu. Ý của bạn là implant?

V: Không, không, không. Tôi muốn nói đến một hạt giống, một ý nghĩ. Họ không biết điều đó một cách có ý thức, nhưng bên trong, điều đó sẽ giúp họ. Nó giống như một tia lửa, khi thời điểm đến, tâm trí họ sẽ chấp nhận nó một cách tiềm thức, đã như vậy.

D: Tôi nghe rằng chúng ta sẽ sống lâu hơn?

V: Lâu hơn, tốt hơn. Học hỏi. Mọi thứ sẽ tốt hơn rất nhiều. Mọi người sẽ học hỏi nhiều hơn, sau một thời gian ngắn. Họ sẽ biết nhiều hơn. Họ sẽ nhận thức rõ hơn về mọi thứ. Phương thức của mọi thứ. Họ có thể không biết khi nào họ chuyển đổi, nhưng sau đó họ sẽ học về nó. Họ sẽ nhận ra cái gì đã xảy ra sau một thời gian.

D: Và những người không sẵn sàng sẽ bị bỏ lại trên Trái Đất kia.

V: Vâng, họ sẽ ra đi.

D: Nhiều người ở cả hai bên thậm chí sẽ không nhận thấy có điều gì đó kịch tính đã xảy ra.

V: Những người ở nơi khác biết. Họ sẽ chết. Nhưng họ sẽ biết vì đó là bài học họ đã học. Một khi họ chết, họ sẽ biết. Họ sẽ thấy chân tướng. Họ sẽ nhìn thấy cơ hội mà họ bỏ lỡ, nhưng họ sẽ học hỏi từ đó.

D: Tôi cũng được cho biết khi họ đầu thai - nếu họ có sự tiêu cực, nghiệp, để trả - họ sẽ không đến Trái Đất nữa vì Trái Đất sẽ thay đổi rất nhiều.

V: Họ sẽ không được phép trở lại đây cho đến khi họ làm chuyển đổi. Họ đã và đang thực hiện thay đổi.

D: Tôi đã nghe rằng họ sẽ đi đâu đó để giải quyết nghiệp của mình vì họ đã bỏ lỡ cơ hội.

V: Vâng. Một số. Và một số có thể được cho cơ hội trở lại. Nhưng đó sẽ là một thời gian, một thời gian rất lâu.

D: Nhưng trong thời gian chờ đợi, chúng ta sẽ tiếp tục học hỏi những điều mới mẻ và tiến bộ trong một thế giới hoàn toàn mới.

V: Một thế giới đẹp đến nhường nào! Một thế giới của ánh sáng và hòa bình. Nơi mọi người có thể chung sống và yêu thương nhau.

D: Nhưng nó vẫn sẽ là một thế giới vật lý với gia đình và nhà cửa của chúng ta như bây giờ.

V: Chỉ là một thế giới thông minh hơn.

D: (Cười) Điều đó, tôi có thể hiểu.

Một thân chủ khác đang trải qua các triệu chứng vật lý không thể giải thích, mô tả cơ thể mới theo cách này:

S: Cô ấy đang khám phá nhiều hơn với cơ thể tương lai của mình. Nó thực sự chưa ổn định, nhưng nó ở đó. Cơ thể tương lai này lấy bản

chất, hoặc một phần của cô ấy, kết hợp nó hoặc kéo nó lên, như thế cô ấy sẽ quen với cơ thể tương lai này.

D: Thân thể vật lý có thay đổi không?

S: Một số, vâng. Nó sẽ mạnh và trẻ hơn. Cơ thể hiện tại của cô ấy bây giờ, nó có thể được chữa lành và làm lại, nhưng cô ấy cần cơ thể tương lai. Nó sẽ nhẹ hơn. Có khả năng hơn. Cô ấy đang cảm thấy điều này ngay bây giờ, bản chất của cô ấy đã được sáp nhập với cơ thể tương lai và kéo lên.

D: Vậy cơ thể bây giờ của cô ấy sẽ được thay đổi?

S: Nó sẽ bị bỏ lại một cách căn bản. Nó sẽ được biến đổi và những phần không cần thiết sẽ bị bỏ đi.

D: Vậy không phải là để lại cơ thể này và đi vào cơ thể khác.

S: Một cách từ từ, cơ thể mới và cơ thể cũ phần lớn sẽ được sáp nhập với nhau. Nhưng sẽ có những phần nhất định của cơ thể cũ mà không cần thiết, nên chúng sẽ bị bỏ lại. Nó sẽ tan rã.

Nó có thể sẽ từ từ đến mức chúng ta thậm chí không nhận thấy được sự khác biệt. Ngoại trừ các triệu chứng thể chất mà một số người đang trải qua khi cơ thể thực hiện các điều chỉnh. Tôi được cho biết thể hệ lớn tuổi hơn có thể nhận thức được có một cái gì đó đang xảy ra trong cơ thể mình. Tuy nhiên, không có gì phải lo lắng, vì đó là một quá trình tự nhiên hiện đang xảy ra với tất cả mọi người như một phần trong sự tiến hóa của Trái Đất mới.

Thêm từ một thân chủ khác ở Úc:

C: Nó giống như một chiếc xe. Hãy tưởng tượng một chiếc xe có thân thể cũ. Nó chỉ là một chiếc xe cũ mà bạn trước giờ vẫn dùng. Sau đó bạn đặt một động cơ mới vào trong đó. Và đột nhiên chiếc xe bắt đầu khác đi, mặc dù nó trông vẫn vậy. Sau đó bạn có một động cơ khác, và bạn thay thế nó. Chiếc xe tiếp tục trở nên nhanh hơn, sáng hơn, thông minh hơn. Và trước khi bạn nhận thức về điều đó, chiếc xe đang làm những điều tốt như vậy, cơ thể bắt đầu thay đổi. Nó giống như năng lượng của động cơ mới bắt đầu cải tổ cơ thể. Và trước khi bạn nhận thức điều đó, nó đã trở thành một chiếc xe thể thao. Một chiếc xe đẹp, sáng và hấp dẫn. Đó là những gì về điều này. Năng lượng đang đến có khả năng biến đổi chiếc xe. Nó sẽ bắt đầu khác đi. Nó sẽ trông khác. Nó sẽ trông... ôi, trẻ hơn đến với tâm trí. Nó sẽ trông thông

minh hơn và trẻ hơn. Các tế bào của cơ thể, rung động của cơ thể đang thay đổi, phù hợp với rung động của năng lượng đang đến. Tiếp đó sẽ là những thay đổi vật lý.

D: Những thay đổi vật lý đó sẽ là gì?

C: Ô! Cơ thể sẽ thay đổi để nhẹ hơn. Tôi nhận được rằng nó sẽ trông cao hơn. Không phải là nó sẽ cao lên. Nhưng năng lượng từ bên trong bằng cách nào đó sẽ trở nên nhìn thấy được ở bên ngoài. Nó sẽ khiến cơ thể có vẻ cao hơn, dài hơn, mỏng hơn. Và trong suốt hơn.

D: Trong suốt?

C: Vâng. Đó là một điều tiên phong.

D: Đây có phải cách mọi người trên Trái Đất đang tiến hóa? (Vâng) Mọi người sẽ thực hiện những thay đổi này?

C: Vâng, vì tất cả con người đã được trao cho lựa chọn đó. Nếu họ muốn tiến hóa cùng Trái Đất, họ sẽ tiến hóa thành con người mới này. Nó nhìn sẽ khác đi. Và đó là những gì về thí nghiệm này. Đó là lý do tại sao Christine và những người khác đang chuyển những người không muốn tiến hóa cùng Trái Đất. Họ sẽ rời đi. (Hầu như khóc) Và mang lại rất nhiều đau đớn cho gia đình họ. Nhưng những người ở lại phải giữ ánh sáng. Đó là một công việc lớn. Để chia và tách khỏi những cái đang xảy ra. Những điều này sẽ tiếp tục xảy ra cho đến khi việc làm sạch hoàn tất. Những người ở đây để ở lại, đang đưa chủng tộc này vào một nền văn minh rất mới và khác biệt. Những người đang được khảo nghiệm bây giờ, để xem họ có thể giữ được ánh sáng khi có thiên tai mà không bị cuốn vào hay không. Đó là những người sẽ tiến lên phía trước với hành tinh này.

D: Hầu như là bài kiểm tra cuối cùng?

C: Vâng. Khảo nghiệm đang diễn ra ngay bây giờ. Bất cứ cái gì mỗi sinh mệnh cần để khảo nghiệm họ, để xem những gì họ có khả năng hoàn trả lại chương trình này; cam kết của họ vững chắc thế nào. Họ sẵn sàng để phụng sự như thế nào. Đó là tất cả sinh mệnh được khảo nghiệm ngay lúc này.

D: Vậy mỗi người đều có bài kiểm tra cá nhân của riêng mình?

C: Vâng. Những người đang tìm kiếm nó mạnh mẽ bây giờ là những người đang ở lại. Họ là những người đang trải qua các cuộc kiểm tra.

Nhưng một số trong họ sẽ không qua được.

D: Họ không vượt qua bài kiểm tra.

C: Một số người.

D: Đây là những gì tôi đã nghe từ người khác, rằng một số sẽ bị bỏ lại phía sau. (Vâng) Và tôi nghĩ đó nghe có vẻ độc ác.

C: Không, không độc ác vì mỗi linh hồn đều được lựa chọn. Nếu họ không di chuyển và tiến hóa, đó là do họ chọn không làm như vậy. Và họ sẽ tái sinh vào một nơi khác do chính họ lựa chọn. Không sao hết cả. Bởi vì đó chỉ là một trò chơi. Họ sẽ ở lại trong Trái Đất cũ. Trái Đất mới thật đẹp. Bạn sẽ thấy màu sắc, động vật và hoa mà bạn chưa bao giờ tưởng tượng ra. Bạn sẽ thấy trái cây là thức ăn hoàn hảo. Nó không cần phải được nấu chín. Nó chỉ ăn như vốn dĩ. Mọi thứ mà sinh mệnh cần để nuôi dưỡng họ sẽ ở đây. Những trái cây mới này đang phát triển với sự giúp đỡ của Người Tinh Tú.

D: Có phải là những rau quả và trái cây mà chúng ta không có trên Trái Đất bây giờ?

C: Chúng ta không có chúng. Chúng là những đột biến theo một vài cách. Tôi đang thấy một quả táo sữa trứng như một ví dụ về những gì đã xảy ra. Chúng ta sẽ có loại trái cây gọi là "táo sữa trứng". Nó không giống táo. Nó có một vỏ ngoài thô ráp, kích thước hai quả cam được đặt lại với nhau. Và sau đó bạn mở nó ra. Ở bên trong giống như trứng sữa. Đó là trái cây, nhưng cũng là một loại thức ăn. Nó không chỉ là trái cây, mà còn là một loại thức ăn khác được biết như sữa trứng. Đó là ví dụ về một trong những loại thực phẩm tương lai. Vì vậy, những thực phẩm này sẽ làm thỏa mãn các giác quan. Nuôi dưỡng và duy trì - - tôi tiếp tục bị dừng lại khi tôi bắt đầu nói "cơ thể". Và tôi đang được bảo phải nói "sinh mệnh". Chúng sẽ nuôi dưỡng cho sinh mệnh. Những thứ chúng ta phải nấu hiện tại - giống như bạn nấu sữa trứng - sẽ được kết hợp vào những trái cây này. Nó liên quan đến việc giúp đỡ hành tinh, cắt giảm việc sử dụng điện và năng lượng. Vì vậy, trái cây sẽ cung cấp cho chúng ta những gì chúng ta cần.

D: Tôi nghe rằng con người đã làm nhiều thứ đối với thực phẩm mà nó không lành mạnh đối với cơ thể.

C: Đúng thế. Các loại thực phẩm hữu cơ đang xuất hiện trên Trái Đất, những nông dân hữu cơ này đang di chuyển với chương trình

tiến hóa Trái Đất. Đó là lý do tại sao họ ở đó. Đó là lý do tại sao ý thức được nâng cao về điều này bởi vì mọi người cần phải biết làm thế nào để phát triển đúng đắn. Các trường Rudolph

Steiner đang giảng dạy cho trẻ em điều này. Vì vậy, những đứa trẻ sắp sống với Trái Đất mới sẽ biết điều này. Những đứa trẻ hiện đang giảng dạy trong các trường đại học và tổ chức, họ đang truyền bá từ ngữ. Vì vậy, khi việc làm sạch Trái Đất xảy ra, phần lớn độc tính đó sẽ bị đẩy đi. Bạn thấy đấy, Trái Đất mới không phải ở chiều kích này. Trái Đất mới là một chiều kích khác. Chúng ta sẽ đi vào chiều kích mới đó. Trong chiều kích mới, đó là những thân cây có màu tím và cam, sẽ có những dòng sông và thác nước tuyệt đẹp. Năng lượng sẽ được đưa trở lại. Sẽ có năng lượng trong dòng chảy cùng dòng nước chảy qua các tầng đá và bãi cát. Nó thúc Trái Đất. Nó tạo ra năng lượng và sẽ được đưa thẳng vào trong thế giới này. Nhiều dòng chảy đó đã được thay đổi và làm thẳng để khiến chúng có thể điều hướng và tốt đẹp. Đó là lấy đi năng lượng cũ từ Trái Đất. Trái Đất sẽ được làm sạch. Tôi đang thấy nước.

D: Điều này có xảy ra trước khi Trái Đất chuyển đổi và tiến hóa vào một chiều kích mới không?

C: Tôi đang thấy chúng ta bước qua. (Giật mình)Ồ! Cái tôi thấy là những người sắp đi đến những chiều kích mới sẽ bước vào thế giới mới này.

D: Trong khi cái kia đang được làm sạch?

C: Vâng, vâng.

D: Bạn thấy gì về nước, cái sẽ xảy ra với việc làm sạch?

C: (thở dài) Tôi không được cho thấy.

D: Họ không muốn bạn nhìn thấy nó?

C: Họ sẽ không cho tôi thấy điều đó. Những gì họ đang cho tôi là... một sự mở ra? Và chúng ta bước qua. Chúng ta bước vào, cái trông giống như Trái Đất này, nhưng màu sắc thì khác. Đó là những kết cấu khác nhau. Lúc đầu nó trông giống nhau. Chỉ lúc đầu. Khi chúng ta nhìn xung quanh, chúng ta bắt đầu thấy rằng nó không phải vậy. Nó đang thay đổi trước mắt chúng ta. Và nó thật đẹp.

D: Nhưng đó không phải cõi tinh thần chứ? Vì cõi tinh thần cũng được mô tả là rất đẹp.

C: Không, đó là Trái Đất mới. Nó không phải là cõi tinh thần. Đó là Trái Đất chiều thứ năm. Một số người sẽ đi qua trước những người khác. Tôi được bảo bây giờ phải nói với bạn rằng Christine đã ở đó mấy lần. Có một nhóm sẽ đi qua bây giờ. Và cô ấy sẽ mang qua nhiều hơn. Họ sẽ đến đến đi đi chút chút cho đến khi họ đi luôn.

D: Những người khác sẽ bị bỏ lại trên Trái Đất cũ?

C: Vâng, những người lựa chọn ở lại sẽ ở lại.

D: Họ sẽ trải qua rất nhiều khó khăn?

C: Vâng, cả hành tinh. (Giật mình) Tôi nhìn thấy cả hành tinh nổ tung. Thật kinh khủng phải không?

D: Bạn nghĩ nó có nghĩa gì?

C: Tôi không biết. Tôi chỉ nhìn thấy nó nổ tung. Nhưng tôi đã nhìn thấy Trái Đất mới. Miền đất chiều thứ năm xinh đẹp với sự hài hòa và hòa bình.

D: Khi họ cho bạn thấy hành tinh này nổ tung, đó là một ẩn dụ? Như thể Trái Đất sẽ không còn tồn tại đối với những người vượt qua?

C: Vâng, những người đã vượt qua đang theo dõi những gì đang xảy ra. Họ có thể nhìn thấy. Bây giờ, nó sắp bùng nổ? Họ đang nói với tôi, "Đừng bị cuốn vào những gì sắp xảy ra bởi vì bạn phải tập trung vào ánh sáng." Và đó là thách thức đối với những người sắp ở trong Trái Đất mới. Thách thức đối với họ là không bị cuốn vào bất cứ điều gì sắp xảy ra vì đó là điều kéo chúng ta trở lại chiều thứ ba. Và đó là những gì đã xảy ra với nhiều người đang trên lộ trình tiến tới phía trước. Họ đã bị kéo trở lại, vì họ bị cuốn vào sự sợ hãi, buồn bã, hối hận và những thứ đen tối. Vì vậy, họ đang nói, "Bạn không cần phải biết vì nó sẽ không phục vụ bất kỳ ai nếu nó được biết đến." Vì vậy, thực sự những gì họ nói là, "Tập trung vào những thứ tốt." Tập trung vào thực tế mà ở đó có sự tồn tại mới đẹp đẽ này, chiều kích mới này, thực tế mà nhiều người trên Trái Đất sắp được chuyển vào. Ai đó đang đi vào.

D: Tôi đã nghe rằng bất cứ khi nào bạn vượt qua, bạn vẫn sẽ ở trong cái thân thể vật lý mà bạn đang ở. Bạn sẽ chỉ là được thay đổi.

C: Vâng, bạn vẫn sẽ ở trong cái thân thể đó, nhưng nó sẽ thay đổi.

D: Vì vậy, nó có thể được thực hiện mà không cần cái chết hoặc rời bỏ cơ thể. Đó là một điều hoàn toàn khác.

C: Vâng, chúng ta chỉ bước qua. Christine đã làm nó trước đây, cô ấy biết cách làm điều đó. Cô ấy đã làm nó và hiểu nó.

D: Nhưng đáng buồn là sẽ có rất nhiều người không hiểu những gì đang xảy ra. Thật khó khăn cho rất nhiều người - Tôi muốn nói "người thông thường" - những người không có ý tưởng gì ngoài tôn giáo mà họ được dạy. Họ không biết rằng cái kia là có thể.

C: Vâng, nhưng họ không thông thường. Họ chỉ nhìn có vẻ thông thường. Đó là mặt nạ mà họ đang đeo. Họ đang thay đổi.

D: Nhưng vẫn còn rất nhiều người thậm chí không nghĩ về những điều này.

C: Vâng, họ sẽ chọn không thức tỉnh, và đó là sự lựa chọn của họ. Chúng ta phải tôn trọng lựa chọn của họ. Họ đã được trao sự lựa chọn như mọi người trên Trái Đất này, và họ đã làm lựa chọn đó. Và đó là tốt. Không sao cả. Rất ổn.

D: Vậy, nếu họ phải đi đến một nơi khác để tiến hành nghiệp tiêu cực, đó là một phần trong sự tiến hóa của họ. (Vâng.) Nhưng bạn có nhìn thấy phần lớn con người đang tiến hóa đến chiều kích tiếp theo không?

C: Không. Không phải phần lớn. Và những con số - ở một mức độ nào đó - không quan trọng vì những gì là như vậy, sẽ là như vậy. Càng có nhiều người có thể thức tỉnh và làm hành trình đó bao nhiêu, thì càng có nhiều người sẽ có mặt bấy nhiêu. Đó là lý do tại sao rất nhiều người các bạn đang làm công việc này - để giúp mọi người mở cuộc hành trình ra, buông bỏ nỗi sợ hãi và bước vào khoảng trống nơi bất cứ điều gì đều là có thể. Nơi mà bóng tối đang cư trú. Đó là những gì mọi người đang làm. Và bạn cần phải làm điều đó. Tất cả những người bạn diễn thuyết cho, sau đó cũng đi ra ngoài và làm điều đó. Bạn có thể không nhận thức được, nhưng bạn đang hành động như Đấng Christ. Mọi người mà bạn diễn thuyết cho sẽ trở thành môn đệ, họ đi ra đánh thức những người khác. Vì vậy, nó vận hành. Và sớm. Tất cả đang diễn ra sớm.

D: Bạn có ý tưởng về một khoảng thời gian không?

C: Vài năm tới đây sẽ là - tôi nhận được từ “điểm quyết định”. Nó sẽ là điểm “cắt”. Tôi nghĩ đó có nghĩa là những người chưa quyết định thì sẽ bị bỏ lại phía sau. Điều đó rất quan trọng.

D: Nhưng có một số quốc gia trên thế giới chưa sẵn sàng cho việc này. Đó là lý do tại sao tôi nghĩ có rất nhiều người sẽ không băng qua.

C: Nhiều chuyện xảy ra hơn mọi người biết. Tôi đang thấy một số quốc gia nơi mà mọi người đang bị bức hại. Lý do việc đó xảy ra là để thức tỉnh tâm linh, vì sự bức hại là nguyên nhân khơi nguồn việc đó. Khi mọi người đang bị bức hại hoặc đang phải đối mặt với cái chết, hay khi họ đang phải đối mặt với những kỳ công nhân loại khổng lồ. Đó là một nút bịt đánh thức mọi người, cũng là mục đích của nhiều cuộc bức hại hiện đang xảy ra; để đảm bảo rằng những người này được đánh thức. Đó là khía cạnh tích cực của nó.

D: Có thứ gì đó kích hoạt hay ngưng kết không?

C: Nó giống như một tấm rèm có thể nâng lên hay hạ xuống. Và tôi không được phép thấy. Tôi chỉ được cho biết nó sẽ là sự kết thúc của thứ này và sự khởi đầu của thứ kia.

D: Họ đang cố dẫn dắt chúng ta vào chiến tranh lúc này. (2002) Bạn có nghĩ rằng nó có liên quan đến điều đó?

C: (thở dài) Tôi e rằng đó là bài kiểm tra. Tôi đã nói nhiều người đang được khảo nghiệm. Và tôi đã không nhận ra nó sau đó, nhưng bây giờ, đó là tất cả các phần của khảo nghiệm, nếu chúng ta có thể giữ mình tách khỏi đó. Giống như chúng ta phải tạo ra vũ trụ của riêng mình... giống như mỗi người trong chúng ta đều là một vũ trụ. Các phần của vũ trụ được đặt ở đây (đặt tay lên cơ thể). Và nếu chúng ta giữ vũ trụ ở đây...

D: Cơ thể này?

C: Vâng. Nếu chúng ta giữ nó trong hòa bình và cân bằng, thì chúng ta đang vượt qua khảo nghiệm. Sau đó, chúng ta có thể chịu được bất cứ điều gì. Những điều đang xảy ra trên thế giới thực sự là để kiểm tra toàn thể, cho tất cả chúng ta.

D: Ý của bạn có nghĩa là không bị cuốn vào nỗi sợ hãi.

C: Vâng. Tắt TV. Đừng nghe nó. Đừng đọc báo. Đừng bị cuốn vào nó. Thế giới của bạn là những gì bạn tạo ra ở đây. (lại chạm vào cơ thể của

cô ấy.)

D: Trong thân thể của chính bạn.

C: Vâng. Trong không gian riêng của bạn ở đây. Nó là vũ trụ của chính bạn ở đây. Nếu mọi người tạo ra hòa bình và hòa hợp trong vũ trụ của chính họ, thì đó là vũ trụ mà họ tạo ra trong Trái Đất chiều thứ năm kia. Càng nhiều người có thể tạo ra hòa bình và hòa hợp trong vũ trụ cơ thể này, thì càng nhiều người sẽ ở trong Trái Đất mới chiều thứ năm đó. Những người không thể tạo ra hòa bình và hòa hợp trong vũ trụ cơ thể này, thì không vượt qua khảo nghiệm. Đó là bài kiểm tra.

D: Chúng ta đang cố gắng làm điều này để giữ chiến tranh không xảy ra, hoặc để giảm thiểu nó.

C: Tôi được cho biết rằng không có vấn đề gì xảy ra vì đó là một trò chơi. Đó là một trò chơi. Những thứ đang xảy ra đều có một lý do của nó. Và lý do tại thời điểm này là khảo nghiệm mỗi sinh mệnh nhân loại để tìm ra vị trí mà họ đang ở trong sự tiến hóa của chính họ. Nếu chúng ta giữ được bình yên và ánh sáng ở đây (cơ thể), thì chúng ta không phải lo lắng về việc có chiến tranh hay không. Nó chỉ là một ảo giác.

D: Nhưng hiện tại nó có vẻ rất thật, và có thể có một số hậu quả rất thảm khốc.

C: Vâng, nhưng đó là nỗi sợ đối với mỗi cá nhân. Công việc của chúng tôi là giúp mỗi cá nhân tìm sự bình an ở đây (cơ thể). Và dĩ nhiên, khi bạn đưa nhiều người lại với nhau, những người có hòa bình và hòa hợp trong vũ trụ cơ thể của chính họ, sau đó lan tỏa thay cho sự đen tối đang lan rộng. Và điều đó tạo ra toàn bộ thế giới mới này.

Nếu bạn được cung cấp toàn bộ thông tin đó ngay từ lúc bắt đầu công việc của mình, bạn sẽ bị quá tải. Cùng lý do đó, họ nói "Chúng tôi sẽ không cho bạn biết chính xác những gì sẽ xảy ra." Chúng tôi không biết chính xác những gì sẽ xảy ra. Nhưng chúng tôi sẽ không cho bạn biết những gì chúng tôi biết- bởi vì bạn không cần phải biết. Tất cả những gì bạn cần làm là tập trung vào đây (cơ thể) tạo ra thiên đường của bạn trên Trái Đất. Mỗi sinh mệnh nhân loại tạo ra thiên đường riêng của họ trên Trái Đất. Cùng những người khác đến với nhau - - những người đang tạo ra thiên đường của chính họ trên Trái Đất. Sau

đó khuếch trương năng lượng ra. Và trước khi bạn nhận thức được điều đó, bạn đã thay đổi thế giới. Bạn thậm chí không nghĩ về thế giới. Những gì bạn tập trung vào là những gì bạn tạo ra. Suy nghĩ về hòa bình. Điều chính yếu mà con người phải hiểu là, những gì mà họ tập trung vào sẽ mở rộng. Vì vậy, nếu họ tập trung vào - nếu họ có thể thay thế những dự đoán bằng cái gì đó là tuyệt vời mà họ muốn, và mở rộng nó - thì họ có thể tạo ra thiên đường của riêng mình ở trên Trái Đất.

Tôi được cho thấy trong sách *Convoluted Univer 1* của bạn, bạn đưa ra một mô tả về tư tưởng. Tôi được bảo hãy nhắc nhở bạn về điều này. Bạn nói về một quả bóng năng lượng kích thước buổi chầu. Quả bóng đó có các sợi năng lượng.

Và tôi đang thay đổi nó khi tôi đi. Các sợi năng lượng đan xen chồng chéo. Những sợi năng lượng này có thể làm bất cứ điều gì chúng thích. Chúng có thể phân chia, có thể trở thành bốn sợi năng lượng. Chúng có thể đan dệt, có thể nhân rộng, có thể đi ngược lại, có thể bật lên. Chúng hoàn toàn có thể làm bất cứ điều gì. Và đây là quả bóng của khả năng.

Khi bạn nghĩ một ý nghĩ, nó không chỉ biến mất. Nó trở thành một sợi năng lượng. Nó trở thành năng lượng. Nó di chuyển vào trong quả bóng khả năng đó. Vì vậy, hãy tưởng tượng suy nghĩ của bạn trở thành năng lượng. Năng lượng bạn cho nó càng nhiều bao nhiêu, thì nó càng trở nên mạnh mẽ bấy nhiêu. Và sau đó nó hiển hiện, nó trở thành thực. Nó trở thành vật lý. Nếu bạn gửi ra một ý nghĩ rằng sẽ có hòa bình. Và sau đó gửi tiếp, "Ôi, nhưng chiến tranh đang trở nên tồi tệ hơn", hoặc "Những chính trị gia đang làm sai." Bạn làm suy yếu năng lượng của các sợi tích cực bạn mang ra. Vì vậy, chúng ta phải dạy cho mọi người đưa ra những suy nghĩ tích cực, và sau đó củng cố nó với nhiều suy nghĩ tích cực hơn, và nhiều suy nghĩ tích cực hơn nữa.

Chúng ta phải dạy họ biết rằng: khi một ý nghĩ tiêu cực xuất hiện trong tâm trí của họ, không phải để cho nó đi, mà là thay thế nó bằng một tư tưởng tích cực. Vì vậy, họ đang thêm vào quả bóng năng lượng đó. Họ đang góp phần cho nó. Chúng ta phải dạy họ làm điều đó. Họ không biết làm điều đó như thế nào.

Tôi được yêu cầu nói với bạn để củng cố ảo ảnh đó - tôi không biết tại sao tôi lại được bảo hãy cho bạn biết điều này. Nhưng họ nói nếu chúng ta có thể khiến mọi người nghĩ về xung đột xảy ra ở Trung Đông như là một bộ phim, sẽ có ích cho mọi người. Một điều khác tôi được bảo hãy nói với bạn là đối với mọi hành động, chúng có thể tạo ra một phản ứng ngược. Ở đâu có sinh, ở đó có tử. Và tất cả mọi người phải buông bỏ bất kỳ sự tham lam, sự thống trị hay vật chất nào. Bất kỳ vấn đề nào ngăn cản họ thực hiện công việc này đều phải được buông bỏ. Bởi vì những vấn đề này sẽ không phục vụ bất kỳ ai trong Trái Đất mới. Sẽ không có nhu cầu tiền bạc, hoặc những thứ giống như vậy. Vậy tại sao bạn lại bận tâm về nó? Những người đang làm việc cho Trái Đất, cho vũ trụ, đang được cung cấp cho, và sẽ tiếp tục được như vậy. Những gì bạn cần sẽ đến với bạn. Vì vậy, bây giờ là lúc để buông bỏ đạo lý làm việc để lấy tiền. Bạn đang làm việc để thay đổi Trái Đất. Bạn đang làm việc để cứu văn minh huống này. Động lực phải là ở đó. Nó phải đến từ tình yêu và phụng sự. Đó là cách duy nhất mà chúng ta sẽ tối đa hóa nỗ lực này. Nó phải đến từ tình yêu và phụng sự chứ không phải từ lòng tham.

D: Tôi được bảo tình yêu là cảm xúc hùng mạnh nhất.

C: Vâng, tình yêu chữa lành.

Ở các lớp giảng của tôi, mọi người luôn hỏi tôi họ phải làm gì để chuyển đến Trái Đất mới? "Họ" nói rằng có hai điều quan trọng bạn phải buông bỏ.

Thứ nhất, như đã giải thích, là nỗi sợ. Sợ hãi là một ảo ảnh, nhưng nó là cảm xúc mãnh liệt nhất mà con người có. Nó phải được phóng thích, bằng không nó sẽ giữ bạn lại với Trái Đất cũ. Tôi bảo mọi người hãy hỏi nhiều, nhiều và nhiều câu hỏi. Đừng tin mọi thứ bạn nghe thấy hay đọc được. Nghĩ cho chính mình. Đừng trao sức mạnh của bạn cho bất kỳ ai. Tự quyết định và khám phá ra chân tướng của mình. Nó có thể không phải là chân tướng của tôi, nhưng nó sẽ là

chân tướng của bạn bởi vì bạn đã phát hiện ra nó. Và rồi đừng ngạc nhiên nếu chân tướng đó thay đổi. Chúng ta vẫn không ngừng học hỏi. Hãy linh hoạt. Đừng để nỗi sợ che phủ phán đoán của bạn làm bạn không thể nghĩ cho chính mình.

Điều thứ hai bạn phải buông bỏ chính là nghiệp. Chúng ta tích lũy nghiệp thông qua việc sống rất nhiều kiếp ở trên Trái Đất, thường lặp lại những sai lầm tương tự với những người giống nhau. Đây là lý do tại sao nó được gọi là “bánh xe nghiệp quả.” Nó chỉ quay vòng vòng và giữ bạn trong một khuôn mẫu. Tôi gọi nghiệp là “đồ và rác” mà chúng ta mang bên mình. Bạn phải loại bỏ “rác” để có thể thăng lên. Tất cả chúng ta đều có những điều tồi tệ xảy ra trong cuộc sống của mình. Đó là tất cả về cuộc sống. Tôi đã khám phá ra rằng chúng ta đồng ý với những sự kiện và những điều đó để học hỏi từ họ.

Khi có người nói với tôi về những kinh nghiệm tồi tệ của mình, tôi hỏi “Bạn đã học được gì từ nó?” Nếu bạn đã học được từ đó dù chỉ một điều thôi, đó cũng là lý do để bạn trải nghiệm nó. Nếu họ nói họ không học được gì từ nó. Đoán thử xem? Họ sẽ phải trải nghiệm điều đó một lần nữa cho đến khi hiểu được những thứ chúng đang cố gắng nói với họ. Họ phải ở lại lớp. Bạn không thể từ mẫu giáo thăng một bước lên cao đẳng.

Cho nên, vượt qua cuộc sống của bạn. Bạn đang nắm chặt cái gì? Bạn không buông bỏ cái gì?

Nếu bạn bị ngược đãi hoặc lạm dụng khi còn nhỏ - điều đó đã không còn quan trọng. Bạn đã học được gì?

Nếu bạn có một cuộc hôn nhân khủng khiếp - Không thành vấn đề. Để nó đi đi!!

Một số thân chủ của tôi nói, “Tôi không thể để nó trôi đi. Cô không biết những gì họ đã làm với tôi!” Nắm chặt nghiệp quả sẽ không làm tổn hại bất kỳ ai - trừ chính bản thân bạn, hơn nữa còn tạo ra nhiều hơn nếu không chịu phóng thích. Để thăng lên Trái Đất mới, bạn phải để nó ra đi. Bạn phải tha thứ, hoặc bạn sẽ phải ở lại với Trái Đất cũ và đi qua tất cả một lần nữa. Đó là cách hoạt động của luật nghiệp quả. Đó là điều mà bạn muốn sao?

Trong lớp học, tôi cho mọi người một bài tập mà họ có thể dùng để giải phóng nghiệp lực. Bạn không thể mặt đối mặt nói chuyện với

người ta. Điều đó quá khó làm. Bên cạnh đó, đôi khi người bạn tức giận đã chết và không thể đối mặt với họ. Bạn phải làm điều đó theo cách tinh thần.

Hãy nhớ rằng khi bạn ở cõi tinh thần, bạn đã lập kế hoạch cho những gì bạn hy vọng đạt được trong cuộc sống này. Bạn đã giao ước với nhiều linh hồn khác nhau để diễn các phần khác nhau trong kịch bản của bạn ở trên Trái Đất. Một số kẻ thù hoặc thách thức lớn nhất trong cuộc đời bạn chính là những người bạn vĩ đại nhất của bạn ở cõi tinh thần. Họ tình nguyện đến và diễn các vai phản diện trong kịch bản Trái Đất của bạn. Một số người diễn rất tốt! Vì vậy, hình dung người trong tâm trí bạn đứng trước mặt bạn. Nói với họ, "Chúng ta đã cố gắng. Chúng ta thực sự cố gắng. Nó không hoạt động. Tôi đang xé bản giao ước." Thấy bản thân bạn đang xé toạc giao ước và vứt nó đi. Rồi nói với họ, "Tôi tha thứ cho bạn. Tôi giải phóng bạn. Tôi để bạn đi. Bạn đi theo con đường của bạn với tình yêu, còn tôi sẽ đi con đường của tôi. Chúng ta không cần phải kết nối nữa." Và thấy nó xảy ra. Mấu chốt ở đây là bạn phải thực sự có ý đó. Bạn phải tin điều đó. Một khi bạn đã làm điều đó, họ sẽ không còn ảnh hưởng quyền lực lên bạn nữa. Sau đó, bạn phải tha thứ cho mình. Hãy nhớ rằng, luôn phải tổn hai người để tạo nên một tình huống.

Không gì trong đó là dễ dàng, nhưng nó là điều cần thiết và bắt buộc, nếu bạn muốn thoát khỏi bánh xe nghiệp quả và thăng lên Trái Đất mới. Điều đó tùy ở bạn!

Đây là một phần của một buổi dài hơn vào năm 2002, chủ đề có liên quan với người ngoài hành tinh. Họ đã cung cấp thông tin về nhiều thứ, kể cả những gì họ có thể làm (hoặc được phép làm) để sửa chữa những thiệt hại mà nhân loại đã gây ra cho Trái Đất.

P: Họ đang chuyển tôi... đến tương lai. Họ đang di chuyển cơ thể của tôi. Ôi, Chúa tôi, tôi bị chóng mặt.

Tôi đưa ra những đề nghị làm dịu để cô ấy không có bất kỳ ảnh hưởng vật lý nào. Cô ấy bình tĩnh và ổn định. Cảm giác chuyển dịch tiêu tan. Trải nghiệm này cũng xảy ra cho các thân chủ khác mà tôi đã làm việc khi họ di chuyển quá nhanh qua thời gian và không gian.

D: Họ hiện tại cho bạn thấy cái gì?

P: Tất cả những gì tôi thấy là ánh sáng. Nó chỉ là một vụ nổ nhẹ nhàng của ánh sáng. Hành tinh này đang bị oanh tạc bằng một ánh sáng đặc biệt có màu sắc khác nhau. Và những màu sắc bất đồng này ảnh hưởng đến ý thức của con người theo những cách khác nhau, nhưng nó không chỉ ảnh hưởng đến con người. Nó ảnh hưởng đến thực vật, động vật, đá, nước và mọi thứ. Đó là một loại ánh sáng trắng xác định có các loại màu trong đó. Nó thay đổi, di chuyển và thấm vào lõi của hành tinh. Tôi thấy nó đến từ lõi của hành tinh. Họ bắn nó xuống từ - tôi đoán - các tàu vũ trụ; nó chạm vào lõi của hành tinh, bị dội lại từ lõi và ảnh hưởng đến mọi thứ đi từ trong ra ngoài. Nếu bạn đang đứng trên hành tinh, bạn sẽ cảm nhận được năng lượng xuyên qua chân đi ra đỉnh đầu bạn.

D: Trái ngược lại với những gì nó thường làm.

P: Điều này khác. Nó từ tàu vũ trụ đến lõi hành tinh, sau đó nó nảy trở lại. Nó ảnh hưởng đến toàn bộ hành tinh. Họ không muốn chúng ta thối bay mình lên.

D: Đây có phải là chuyện đang xảy ra năm 2002, hay nó sẽ xảy ra trong tương lai?

P: Đây là tương lai. Họ sẽ làm điều đó! Liên kết hành tinh để tránh bất cứ điều xấu gì xảy ra. Năm 2006.

D: 2006. Thời điểm này hành tinh sẽ lệch khỏi liên kết?

P: Vâng, vâng. Ồ, có nhiều người trên hành tinh đang cầu nguyện, nhưng không đủ vì đã quá rối loạn. Nó sẽ thoát khỏi quỹ đạo của mình. Điều này ảnh hưởng đến phần còn lại của vũ trụ. Do đó, khi họ hướng những năng lượng kia tới lõi hành tinh, nó sẽ trở lên lại, điều này sẽ sửa lại sự liên kết. Và khi nó chỉnh sửa sự liên kết, nó cũng sẽ điều chỉnh nhiều thứ khác trên hành tinh. Nó sẽ có ích đối với lũ lụt, hạn hán... những thứ mà con người đã mang lên hành tinh này. Sẽ không có sự hủy diệt của hành tinh. Hội đồng bảo đảm điều đó sẽ không xảy ra. Những sinh mệnh xuống ở trên hành tinh này quan sát, họ biết những gì đang xảy ra, họ biết ai đang làm việc đó và họ có thể tác động đến những người đó. Không phải chúng tôi không thể can thiệp, là chúng tôi không được phép can thiệp.

D: Bởi vì có một số điều bạn không thể làm.

P: Đúng vậy, nhưng chúng tôi có thể quan sát. Và chúng tôi biết ai đang làm việc đó.

D: Nhưng bất cứ khi nào hành tinh đi đến ngưỡng mà nhân loại đã phá hoại nó quá nhiều, đó là lúc bạn có thể giúp đỡ?

P: Đó là lúc chúng tôi sẽ gửi những... Tôi thấy nhiều ánh sáng đa sắc. Nó giống như những trục năng lượng đa sắc đang được bắn xuống vào trong lõi của hành tinh. Sau đó chúng bật ra lại và tác động đến toàn bộ hành tinh, nó sẽ giữ hành tinh ở trong sự liên kết.

D: Điều này được thực hiện bởi nhiều con tàu?

P: Đó là một liên minh. Tôi thấy rất nhiều. Tôi thấy các tầng thứ hoặc cấp độ khác nhau của những sinh mệnh đang ảnh hưởng đến hành tinh. Chúng tôi đang tham gia vào đó. Có rất nhiều, nhiều sinh mệnh.

D: Vậy đó là một công việc lớn.

P: Một liên minh. Vâng vâng.

D: Nhưng bắn thứ gì đó vào lõi hành tinh sẽ không nguy hiểm chứ. Trước kia không phải đã có sai lầm xảy ra sao?

Tôi nghĩ đến sự hủy diệt của Atlantis, phần nào là do các nhà khoa học tập trung năng lượng từ những tinh thể khổng lồ hướng xuống tâm Trái Đất. Quá nhiều năng lượng đã được tạo ra, góp phần vào các trận động đất và sóng triều khổng lồ.

P: Đây không phải điều bạn nghĩ. Đây là năng lượng ánh sáng thuần khiết. Và tác động duy nhất đối với hành tinh là tốt. Nó sẽ không làm hại hành tinh.

D: Tôi nghĩ về những gì đã được làm ở Atlantis.

P: Đây không phải là chuyện tương tự. Thật khó để tôi giải thích. Điều này được thực hiện trên một cấp độ linh hồn. Nó giống như năng lượng thần thánh tinh khiết. Nó không phải là năng lượng ở Atlantis. Năng lượng ở Atlantis được làm thông qua năng lượng nguyên tử. Còn đây là năng lượng mà sự thần thánh đã tạo ra, được làm thông qua ánh sáng. Nó không được làm thông qua việc phân chia cấu trúc phân tử. Đây là cái chúng tôi đã tạo ra, chúng tôi gửi nó từ Nguồn. Bất cứ thứ gì đến từ Nguồn đều tốt và nó sẽ không làm hại hành tinh này. Nó sẽ làm những gì chúng tôi muốn nó làm. Và chúng

tôi đã được phép làm điều này. Đó là vì hành tinh này dẫn đến hành động mà chúng tôi đang thực hiện. Nó là cần thiết.

D: Đây không phải một sự can thiệp?

P: Không! Chúng tôi không thể can thiệp những người ở đây. Chúng tôi không thể xuống dùng vũ lực và nói cho họ biết phải làm cái gì. Nhưng chúng tôi có thể mang tàu vũ trụ của mình nhả năng lượng này vào lõi của Trái Đất. Chúng tôi có thể làm những việc như thế. Điều này thực sự trên một cấp độ linh hồn. Do đó, chúng tôi không can thiệp vào cấu trúc nghiệp của người ở đây. Mọi người ở đây đều có mục đích của nghiệp quả, chúng tôi không can thiệp vào điều đó. Chúng tôi không được phép. Chúng tôi không làm điều đó.

D: Những người trên Trái Đất có thấy điều này khi nó xảy ra không?

P: Họ cảm thấy nó. Nói cách khác, họ sẽ đi qua quá trình chuyển đổi. Họ sẽ không nhận ra những gì đã xảy ra với mình. Một số người sẽ nhận ra. Những người nhạy cảm sẽ biết có chuyện xảy ra. Nhưng nhiều người trên hành tinh này sẽ tiếp tục cuộc sống bình thường của họ, họ sẽ được nâng lên, họ sẽ được thay đổi và Trái Đất sẽ được thay đổi. Đá và nước, chúng vẫn sẽ tồn tại vì chúng tôi không tác động đến khuôn mẫu nghiệp quả. Chúng tôi không thể làm điều đó. Chúng tôi đang làm việc này trên cấp độ linh hồn, nhưng nó không ảnh hưởng đến việc không thể làm điều đó. Chúng tôi đang thực hiện điều này trên cấp độ linh hồn, nhưng nó không ảnh hưởng đến cuộc sống Trái Đất của họ cho đến khi các khuôn mẫu nghiệp quả đi. Chúng tôi không quấy nhiễu nó.

D: Nhưng Trái Đất phải đi đến một ngưỡng nhất định trước khi bạn được phép làm việc này.

P: 2006. Nó đang trở nên tồi tệ. Nó rất, rất xấu ngay lúc này. Nếu nó được phép tiếp tục, không khí sẽ gây hại cho rất nhiều người. Lý do chúng tôi can dự là, có những người trong các hiện thân vật lý của họ hít thở bầu khí quyển với tất cả sự ô nhiễm này và nó đang thay đổi di sản di truyền của họ. Chúng tôi không thể và sẽ không để điều đó xảy ra! Chúng tôi đã cho người trên hành tinh này di sản di truyền của họ. Và bây giờ họ đã làm rối tung nước uống, thực phẩm, hành tinh của họ. Mọi thứ ở đây đều bị ô nhiễm. Con người đã phá hủy di sản di truyền của mình, chúng tôi sẽ sửa chữa nó bởi vì họ sẽ không thể

quấy tung thử nghiệm của chúng tôi! Đây là một thử nghiệm thần thánh và họ không thể làm hỏng nó. Chúng tôi sẽ thay đổi nó.

Để tìm hiểu thêm về thử nghiệm lớn mà nhân loại đã tham gia từ lúc nó bắt đầu, hãy xem sách Keepers of the Garden và The Custodians của tôi.

P: Chúng tôi phải làm việc này. Cả hành tinh đã bị phá hủy nhiều lần. Bạn biết về Atlantis; đã có nhiều vụ nổ, lũ lụt. Chúng tôi không thể cho phép điều đó xảy ra vào thời điểm này, bởi vì nó sẽ ảnh hưởng đến phần còn lại của vũ trụ. Trái Đất đang ra khỏi liên kết một tí. Chúng tôi sẽ không chỉ liên kết lại hành tinh, mà còn giúp làm sạch và thanh tẩy cấu trúc di truyền của mọi thứ và mọi người trên hành tinh này. Điều này đã được đề ra, đã được đồng ý, và sẽ được thực hiện. Bởi vì nhân loại đã đi đến ngưỡng mà nó không kịp làm sạch trước khi nó phá hủy các kết cấu di truyền mà chúng tôi tạo ra.

D: Vậy nó chỉ được ra khỏi liên kết một tí trước khi ảnh hưởng đến cái khác...

P: Nó đã ảnh hưởng đến cái khác - không chỉ các nền văn minh trong thế giới vật lý mà bạn biết, mà còn trên những cảnh giới cao hơn. Đó là lý do tại sao chúng tôi sẽ làm việc này.

Các vũ trụ khác nhau rất liên đới và liên kết với nhau, đến nỗi nếu sự hồi chuyển hoặc quỹ đạo của một cái bị xáo trộn, sẽ ảnh hưởng đến tất cả những vũ trụ khác. Trong trường hợp cực đoan, có thể khiến tất cả các vũ trụ sụp đổ và tự tan rã. Đây là một trong những lý do mà ET theo dõi hành tinh Trái Đất - để phát hiện bất kỳ vấn đề nào gây ra bởi ảnh hưởng tiêu cực của chúng ta, cảnh báo các thiên hà và các vũ trụ khác để có thể bắt đầu có biện pháp đối phó. Họ phải biết phương hướng của Trái Đất như thế nào, như thế các vũ trụ, thiên hà và chiều kích còn lại mới có thể tự bảo vệ mình và tồn tại.

D: Tôi nghĩ nếu bạn đang có một dự án lớn như vậy trên Trái Đất, mọi người sẽ có thể nhìn thấy tất cả các con tàu.

P: Ô, bạn là người Trái Đất điển hình! Không, bạn không thể nhìn thấy tàu của chúng tôi. Chúng tôi đang ở các chiều kích khác. Có nhiều mức rung động khác nhau. Bạn không thể nhìn thấy ánh sáng, nhưng nó có ở đó. Một lúc nào đó, các nhà khoa học của bạn sẽ có thể đo được loại năng lượng này. Tại một số điểm, các nhà khoa học sẽ có

thể xác định rằng chúng tôi đang ở trong khí quyển, và họ sẽ nhìn thấy tàu của chúng tôi. Họ sẽ có máy móc và thiết bị để có thể xác định vị trí tàu chúng tôi. Nhưng họ không có công nghệ đó ngay lúc này bởi vì chúng tôi đã di chuyển qua màn che và chúng tôi đang ở trong - chúng ta có thể gọi nó là - một thế giới astral. Đó là một tầng thứ cao hơn, cũng là một tầng thứ tốt hơn. Mắt của bạn không thể nhìn thấy chúng, nhưng trong tương lai họ sẽ có máy móc có thể thấy được nó.

D: Nhưng họ sẽ biết một điều gì đó đang xảy ra với các tầng thứ năng lượng. Cái gì đó đang thay đổi.

P: Nó sẽ thay đổi, và con người sẽ thay đổi, nhưng họ sẽ không nhận thức được những gì đã xảy ra. Đó sẽ là một sự kiện lớn, nhưng họ sẽ không thể nhận thức nó ở cấp độ vật lý. Trên một cấp độ linh hồn, họ có thể kể ra; cấp độ tiềm thức họ sẽ biết; nhưng ở cấp độ ý thức thì không, bởi vì bạn đang nghĩ đến một năng lượng vật lý. Đây không phải là năng lượng vật lý, đây là năng lượng từ Thượng Đế. Đây là năng lượng linh hồn. Nó hoạt động trong một chiều kích khác hơn bạn đang nghĩ. Nó rất khác biệt.

D: Vậy mọi người sẽ cảm nhận được, nhưng họ sẽ không nhìn thấy nó. Họ chỉ biết có một cái gì đó đang xảy ra trong cơ thể mình.

P: Một số sẽ biết. Những người nhạy cảm sẽ biết có điều gì đó xảy ra, nhưng họ không biết cái gì. Và đó là điều chúng tôi muốn. Chúng tôi không muốn làm gián đoạn bất cứ điều gì.

D: Điều này sẽ ảnh hưởng thế nào đến cơ thể con người?

P: Nó sẽ ngăn chặn sự phân rã DNA vật chất di truyền trong cơ thể. Giống như tôi đã nói, di truyền đang trở nên hư hỏng và chúng ta không thể để điều đó xảy ra. Chúng ta không thể để toàn bộ chủng tộc nhân loại bị hư hại. Năng lượng sẽ thay đổi cơ cấu di truyền của con người để nó hoàn thiện hơn. Đó là điều chúng tôi thực sự muốn. Chúng tôi muốn con người trên hành tinh này hòa hợp hoàn hảo. Không chỉ với bản thân, mà còn với chúng tôi và phần còn lại của vũ trụ. Hiện tại họ vẫn chưa ở trong đó.

D: Vậy khi cấu trúc DNA thay đổi, cơ thể sẽ khác biệt như thế nào?

P: Khi DNA được thay đổi, cơ thể sẽ là cái mà nhiều thiên niên kỷ trước chúng ta muốn nó là. Chúng tôi đã cố gắng làm điều này ở Atlantis, nó đã thất bại! Lý do nó không thành công là vì năng lượng

đã bị sử dụng theo cách tiêu cực bởi những sinh mệnh ở Atlantis. Chúng tôi đã cố mang một năng lượng nhiều nữ tính trở lại thời kỳ Atlantis, cái mà sẽ nâng cao và tạo ra một sự kết hợp giữa tính nam thần thánh và tính nữ thần thánh. Nó đã thất bại. Do đó, Trái Đất đã trải qua hàng trăm vạn năm phụ nữ bị thống trị và các năng lượng nữ tính bị đàn áp. Bây giờ, đây là thời gian mà cả hai sẽ bình đẳng. Các năng lượng tính nam và tính nữ thần thánh sẽ cùng tham gia, điều này sẽ làm thành một sinh mệnh hoàn hảo... như Đấng Christ.

Mọi người ở đây sẽ nhận thấy rằng họ có thể là một Đấng Christ hoàn hảo, khi những năng lượng này được cân bằng. Các nguồn năng lượng đã không được cân bằng; chúng đã mất cân bằng hàng ngàn năm nay. Đó là lý do tại sao có rất nhiều vấn đề trên hành tinh này. Vì vậy, khi cấu trúc DNA bị thay đổi, năng lượng thần thánh, nam/nữ, âm và dương, năng lượng của Thượng Đế có thể hợp nhất và sẽ có sự hoàn mỹ trên hành tinh này. Hoàn mỹ trong cơ thể. Và hành tinh này sẽ là một thứ mà chúng ta có thể cho phần còn lại của thế giới, phần còn lại của vũ trụ nhìn thấy.

Đó là thử nghiệm của chúng tôi, là những gì chúng tôi đã làm và nó đã thành công. Ánh sáng đã thành công vì nó sẽ hoàn mỹ như điều chúng ta muốn trong hàng ngàn năm. Khi chúng tôi lần đầu tiên đến đây, nó đã là hoàn mỹ. Bạn có lẽ đã được cho biết điều này. Nó đã bị biến đổi. Bạn biết là thiên thạch đã đến, bệnh tật đã đến. Mọi thứ đều rối tung lên. Và nó sắp hoàn mỹ trở lại - Đây là một phần của sự liên kết mà chúng ta sẽ làm cho nó hoàn mỹ trở lại. Và điều này hoàn toàn bình thường - Đây là một phần của di truyền học, nhưng lý do đã xảy ra là: con người không cân bằng. Năng lượng thần thánh đã không được cân bằng trong tâm thức hoặc ngay cả trong tâm trí vật lý, nhưng tâm thức đi vào cơ thể hiển hiện một cách vật lý. Chúng đã ra khỏi sự liên kết. Điều này gây ra bệnh tật trong cơ thể. Khi vi khuẩn xâm nhập vào từ thiên thạch, các cơ thể lúc đó ở trong sự liên kết hoàn hảo hoàn toàn, nó sẽ không có vấn đề gì. Bệnh tật không có ở đó. Nhưng cơ thể đã bắt đầu thay đổi khi nó va chạm, vì vậy chúng tôi không thể làm gì được.

Cô ấy đề cập đến một sự việc giống như trong cuốn Keepers of the Garden của tôi, cái giải thích rằng một thiên thạch đã đưa bệnh tật

vào Trái Đất và làm hỏng thử nghiệm lớn khi những loài non trẻ vẫn đang phát triển. Điều này khiến hội đồng phụ trách phát triển cuộc sống trên Trái Đất rất buồn, vì họ biết thử nghiệm của mình về việc tạo ra một sinh mệnh nhân loại hoàn hảo sẽ không thể diễn ra trong hoàn cảnh thế này. Họ phải đưa ra quyết định hoặc ngừng thử nghiệm và bắt đầu lại từ đầu, hoặc cho phép con người tiếp tục phát triển mà biết rằng đó sẽ không bao giờ là giống loài hoàn hảo như dự định. Đã có quyết định rằng phải tốn rất nhiều thời gian và nỗ lực dành cho sự phát triển của con người, rằng họ nên được phép tiếp tục. Hy vọng có lẽ một thời gian nào đó trong tương lai, chủng loài này có thể phát triển thành một sinh mệnh nhân loại hoàn hảo không có bệnh tật. Đây là lý do chính cho việc các ET lấy mẫu và kiểm tra - - bị con người hiểu nhầm là tiêu cực. Họ đang quan tâm đến những ảnh hưởng đối với cơ thể con người do các chất gây ô nhiễm trong không khí và sự ô nhiễm hóa học trong thực phẩm của chúng ta gây ra. Họ đang cố gắng để thay đổi các ảnh hưởng của nó.

Các ET nói tiếp: "Chúng tôi muốn làm thí nghiệm. Chúng tôi không thể chỉ quăng hành tinh đi. Chúng tôi không thể để cho tất cả những dạng sống này, tất cả những linh hồn này bị biến đổi mãi mãi. Chúng tôi phải bước vào, chúng tôi đã đến đây từ thời đại này đến thời đại khác. Đây là đỉnh điểm của rất rất nhiều năm làm việc. Hàng triệu năm. Nó sẽ đến rất sớm, chúng tôi rất vui mừng bởi nhân loại đã đạt đến ngưỡng này, chỗ mà điều đó có thể được lần nữa mang ra trên hành tinh này. Như tôi đã nói, chúng tôi đã thử mang nó lại từ hàng ngàn năm về trước và thất bại, nhưng chúng tôi mong đợi lần này nó sẽ thành công. Nó đã bắt đầu thành công. Và chúng tôi rất hạnh phúc về điều đó."

P: Như tôi đã nói, tất cả mọi người sẽ bị ảnh hưởng. Chỉ có những người sẽ nhạy cảm, những người sẽ nhận thấy rằng nó được thực hiện. Một số người sẽ không nhận ra trên cấp độ ý thức rằng nó đã được thực hiện. Nó đã được thực hiện trên một cấp độ linh hồn. Nếu bạn đặt họ vào trạng thái nhập thân như người này bây giờ, họ sẽ biết họ đã bị ảnh hưởng, họ cũng có thể giải thích cho bạn những gì nó đã làm đối với gen của họ. Nhưng trên cấp độ ý thức, họ không có một đầu mối nào. Họ không biết. Và đó là điều chúng tôi muốn.

D: Tôi nghĩ đến những người tiêu cực (kẻ giết người, hiếp dâm, những sinh mệnh thuộc loại đó) Họ có bị ảnh hưởng theo một cách khác không?

P: Mọi người đều bị ảnh hưởng. Họ sẽ biết trên cấp độ tiềm thức về những gì xảy ra. Khi tiềm thức thay đổi, và trở nên nhận thức điều này, và được kích hoạt, vâng.

D: Họ vẫn có nghiệp.

P: Điều này cũng sẽ bị ảnh hưởng, bởi vì hành tinh này trong tương lai sẽ không có nghiệp. Đó là thứ sẽ không được phép ở đây. Nó sẽ là một hành tinh của Ánh sáng và Hòa bình, và sẽ là thử nghiệm lớn đã thành công của chúng ta.

D: Tôi được cho biết đây là lý do tại sao nhiều người trong vũ trụ đang theo dõi.

P: Vâng, đúng vậy. Chúng tôi ở đây để làm điều đó. Và nó sẽ được an toàn.

Một mảnh thông tin cuối cùng được đưa ra thông qua một thân chủ tại văn phòng của tôi năm 2004. Tôi từng tin rằng một phần của tất cả điều này vẫn chưa rõ ràng: Làm sao một số người có thể nhận thức được rằng họ đã thực hiện chuyển đổi vào Trái Đất mới, và những người khác thì không? Làm sao có thể di chuyển được toàn bộ dân số chỉ bằng một thiểu số biết được có gì đó đã xảy ra? "Họ" chắc chắn biết tôi đang phải vật lộn với ý nghĩ dai dẳng đó, vì vậy họ đã cung cấp nó. Sau tất cả, làm sao tôi có thể viết và giảng về nó nếu tôi không có tất cả các mảnh ghép?

Bob: Hầu hết các hành tinh, nhưng đặc biệt là hành tinh này, nguyên bản chỉ được thiết kế cho năm trăm năm mươi ngàn người. Nửa triệu người. Đó là kích thước theo dự tính dành cho nó. Nhiều người đang đầu thai ở đây để trải nghiệm tất cả những thay đổi lớn này. Trái Đất đã bị hư hỏng và biến đổi vượt quá khả năng sửa chữa. Thật không may hành tinh này đã thay đổi theo những cách như vậy mà không có một cảm giác nào về việc trở lại bất kỳ điều gì nguyên thủy ban đầu. Nhưng bây giờ, bởi chỉ thị chính từ Đấng Sáng Tạo, điều này cần phải tăng tốc. Bởi vì nó đã quá lâu.

Có hai cách để làm điều này. Bạn có thể làm cho hành tinh quay và vỏ Trái Đất chuyển động. Và theo nghĩa đen, khi điều đó xảy ra, tất cả

bắt đầu lại từ số 0. Đó là những gì đã xảy ra ở kỷ Băng hà, giết chết tất cả khủng long. Nó đã xảy ra như thế nào không quan trọng, nhưng về cơ bản là điều tương tự. Một nền văn minh biến mất, bạn bắt đầu với kỷ Băng hà cùng người Neanderthal, rồi tất cả những thứ tốt đẹp đó sẽ xảy ra lần nữa. Bạn mất kiểm soát toàn bộ nền văn minh của mình, rồi bạn kết thúc bằng một huyền thoại như Atlantis và Lemuria. Điều này đã xảy ra nhiều lần trước đây. Nhưng đó không phải là những gì sẽ xảy ra lần này.

Lần này bạn chuyển đổi như một hành tinh. Và về cơ bản như một vũ trụ. Bạn thay đổi cả chiều kích. Chiều kích thay đổi. Bạn đi từ 3,6D mà chúng ta ở, đến 5D. Và bạn nói, "Ồ, còn 4D thì sao?" Vâng, 4D thực tế được lồng vào chỗ này theo một cách, nhưng chỉ là sẽ nhảy qua nó. Bạn sẽ kết thúc như 5D.

Khi sự thay đổi chiều kích xảy ra, bạn thực sự sẽ nhảy như vậy. Có rất nhiều khó chịu đối với điều này. Đây là lý do tại sao nó được theo dõi cẩn thận. Nhiều người sẵn sàng về mặt tâm linh sẽ có thể làm chuyển đổi rất dễ dàng. Những người khác thì đang bị loại khỏi hành tinh. Trong chớp mắt họ thậm chí còn không biết nó đã xảy ra, hầu hết trong số họ. Và họ sẽ kết thúc trên một hành tinh khác mà còn nguyên sơ, sẵn sàng và chờ đợi điều này xảy đến. Năng lực của bạn sẽ vượt xa những gì họ đang có. Bạn có năm giác quan cơ bản. Bạn sẽ có nhiều hơn thế nữa khi quá trình chuyển đổi diễn ra. Bạn sẽ trở nên thần giao cách cảm. Họ sẽ tỉnh dậy trong cuộc sống nhỏ của họ vào ngày hôm sau - hoặc cái có thể được làm, tùy thuộc vào cách nó được chuyển đổi - Nó đã xảy ra trước đây, bằng cách này - Chúng tôi sẽ chỉ đơn giản là tắt đi. Nó giống như đi vào một bộ phim bị dừng hình. Chúng tôi tạm dừng. Có thể mất hai hoặc ba ngày để chuyển dân chúng.

D: Toàn bộ thế giới, hoặc chỉ là...

B: Vâng. Tất cả những người đã sẵn sàng tinh thần để thực hiện chuyển đổi này. Tất cả đều sẽ được thay đổi. Và khi họ thức dậy trên hành tinh này, họ sẽ không nhận ra nó đã xảy ra. Có một sự thay đổi như thế trên hành tinh này một vài năm trước, với tất cả chúng ta. Và không nhiều người biết về nó. Nó đã như một tuần trôi qua trong một đêm. Nó đã xảy ra theo cách đó.

D: Tại sao điều đó xảy ra vào thời điểm đó?

B: Chúng tôi cần phải chuyển đổi mặt trời, về mặt kỹ thuật, và chúng tôi cần phải có khả năng điều chỉnh nó. Nếu ai đó có thể thấy nó, họ sẽ biết tất cả những gì đã xảy ra. Đó không phải là cách thiết thực để thực hiện nó. Vì vậy, chúng tôi chỉ cần tắt mọi người đi.

D: Vậy họ sẽ không biết điều đó?

B: Vâng. Bạn đã đi ngủ vào buổi tối đó, bạn nghĩ bạn ngủ mười hai tiếng. Và bạn thức dậy, đồng hồ của bạn vẫn chạy như cũ. Nhưng trên thực tế bạn đã trải qua cả tuần.

D: Mọi người đều bị đưa vào trạng thái đứng phim?

B: Vâng. Bạn tắt tất cả mọi thứ cùng một lúc.

D: Trong khi thế giới chuyển động?

B:Ồ, vâng. Hành tinh di chuyển. Bạn có cái gọi là “đêm và ngày.” Nhưng chúng tôi thực tế đã điều chỉnh nó. Đó là một trò bịp thật sự thú vị để làm. Nhưng nó có hiệu quả. Sự điều chỉnh hành tinh này đang đến. Tần số thay đổi sự vật này đang lên. Bạn không thể đơn giản làm điều này khi mọi người đều thức. Bởi vì họ sẽ có đủ loại phản ứng quái lạ. Vậy nên họ nghĩ họ hoàn toàn tỉnh táo. Tuy nhiên, chúng tôi có thể tắt họ đi. Nó là một chút của một trò bịp. Rất liên quan công nghệ.

D: Vậy nếu họ nhìn thấy bất cứ điều gì, họ sẽ nghĩ mình đang mơ.

B: Vâng, vâng, chính xác. Nhưng họ có thể không có hồi ức ý thức về nó, bởi vì, đừng quên, dù gì thì hầu hết mọi người cũng không có hồi ức ý thức về những gì họ mơ. Bạn cũng có thể thay đổi mọi thứ trong giấc mơ một cách dễ dàng.

D: Bạn nói điều này đã được thực hiện vài năm trước đây.

B: Vâng, đúng vậy. Chúng tôi phải điều chỉnh tần số của mặt trời.

Rõ ràng đó là câu trả lời. Toàn bộ người dân thế giới đã bị tắt và đứng hình trong khi sự vận chuyển được thực hiện.

Điều này cũng được tìm thấy trong Kinh Thánh: *“Trong ngày ấy, ai đang ở trên sân thượng mà có của cải đang để trong nhà, đừng xuống lấy ra. Tương tự, ai đang ở ngoài đồng, đừng trở về nhà. Hãy nhớ đến vợ Lót. Ai tìm cách giữ mạng sống mình sẽ mất nó, còn ai liều bỏ mạng sống mình sẽ giữ được nó. Ta nói với các ngươi, trong đêm ấy, có*

hai người nằm chung một giường, một người được đem đi, một người bị bỏ lại. Có hai người xay chung một cối, một người được đem đi, một người bị bỏ lại. "Có hai người đang ở ngoài đồng, một người được đem đi, một người bị bỏ lại." Họ hỏi Ngài và nói, "Lạy Chúa, tại đâu?" Ngài trả lời họ, "Xác chết ở đâu, kên kên bâu lại đó." (Lu-ca đoạn 17: câu 31-37)

Tôi nhiều lần được hỏi về việc lịch Maya kết thúc vào năm 2012. Nếu người Maya đã không thể nhìn thấy từ mốc đó trở đi, thì người ta nghĩ đó chính là ngày tận thế. Tôi được cho biết người Maya đã tiến hóa tâm linh đến ngưỡng mà nền văn minh của họ đã chuyển đổi tập thể sang chiều kích tiếp theo. Họ đã dừng lịch vào năm 2012 bởi vì họ có thể thấy đó sẽ là thời điểm của sự kiện lớn tiếp theo: sự chuyển đổi cả thế giới sang chiều kích kế tiếp.

Chúng ta sẽ thăng lên chiều kích khác bằng cách nâng cao ý thức của mình, rung động và tần số cơ thể chúng ta. Lúc đầu, bạn có thể tiếp tục ở trong một thân thể vật lý trong một thời gian. Khi bạn dần khám phá ra rằng nó không cần thiết nữa, cơ thể vật lý sẽ hoà tan vào Ánh sáng, và bạn sống với một thân thể được làm từ ánh sáng hoặc năng lượng tinh khiết. Điều này nghe có vẻ tương tự như một số trường hợp trong sách của tôi, thân chủ nhìn thấy một sinh vật phát sáng và tạo thành từ năng lượng tinh khiết. Họ đã tiến hóa vượt lên nhu cầu đối với một cơ thể vật lý giới hạn, và chúng ta sẽ làm điều này khi chúng ta đạt đến giai đoạn đó. Vì vậy, trong nhiều trường hợp, khi sinh mệnh thăng lên, họ sẽ mang thân thể vật lý theo mình. Nhưng đây chỉ là tình trạng tạm thời, việc cởi bỏ và buông bỏ cơ thể phụ thuộc vào mức độ hiểu biết mà sinh mệnh đã đạt được. Chúng ta thường có xu hướng giữ lấy những gì quen thuộc, nhưng cuối cùng thấy rằng ngay cả khi chúng ta có thể mang theo với mình, cơ thể cũng vẫn quá hạn chế và gò bó đối với thực tại mới trong chiều kích mới. Khi chúng ta đạt đến chiều kích mới này, cơ thể mới của ánh sáng hoặc năng lượng sẽ không bao giờ chết. Đây là ý nghĩa của Kinh Thánh khi đề cập đến *"cuộc sống vĩnh hằng"*.

Cõi tinh thần hoặc cõi trung giới - nơi mà tôi khám phá ra rằng chúng ta sẽ đến khi chết trong kiếp sống này - giống như một trung tâm tái chế. Nó dẫn trở lại một kiếp sống khác trên Trái Đất vì vẫn còn

những nghiệp cần phải hoàn thành, hoặc những thứ cần phải tham dự. Mọi người tiếp tục quay lại vì họ chưa hoàn thành bài học hay chu kỳ của mình. Bằng cách nâng cao ý thức, tần số và rung động, không cần phải trở lại nơi đó (cõi trung giới). Có thể vượt lên nơi đó bằng cách đi đến nơi mà mọi người đều vĩnh hằng, không có lý do để tái chế.

Chúng ta có thể ở đó mãi mãi. Có lẽ đây là nơi mà nhiều thân chủ của tôi gọi là “nhà”. Nơi họ sâu sắc nhớ nhung và khát khao quay lại. Khi họ nhìn thấy nó trong lúc hồi quy, họ trở nên rất xúc động bởi họ đã rất khao khát nó, nhưng lại không biết đến sự tồn tại của nó một cách có ý thức.

Chương 37

Những Người Bị Bỏ Lại

Ở những chỗ khác trong cuốn sách này và trong loạt sách *Convuluted Universe*, tôi đã kể lại câu chuyện của những cá nhân từng chứng kiến sự hủy diệt của hành tinh nhà mình. Họ là những người mới đến Trái Đất, một số người cho biết họ chỉ được gửi đến Trái Đất trong những thời điểm quyết định. Sự hủy diệt là một kinh nghiệm cá nhân, chúng sẽ rất có giá trị trong thời điểm này để đảm bảo rằng nó sẽ không tái diễn ở trên Trái Đất. Đây là một cá nhân khác từng nhìn thấy toàn bộ hành tinh bị phá hủy.

D: Tại sao Jean lại quyết định trở lại? Bạn nói cô ấy đã ở đây tại những điểm quan trọng khác trong lịch sử Trái Đất.

J: Đây là đại sự. Đây là vĩ sự. Điều này xảy ra bây giờ. Nhiều người đang nhớ lại họ thực sự là ai, và đang được liên lạc. Những đứa trẻ mới đang được đưa vào, và cô ấy yêu trẻ con. Vì vậy, cô ấy đang giúp người khác cân bằng năng lượng. Nó đang là một cây cầu. Liên kết các nguồn năng lượng ngay bây giờ. Bạn là một cây cầu. Tất nhiên, bạn là như vậy. Vì vậy, có những người trong số các bạn đã đến để làm cầu nối thông tin, để làm các sứ giả.

D: Để giúp những người này thức tỉnh về việc họ là ai?

J: Chắc chắn rồi. Và sẽ ổn. Tiếp nhận bất kỳ ai trong số những người có trải nghiệm mà họ đã cất dọn xong. Đó là một đại thời điểm trên hành tinh của bạn, bởi vì đây là một vĩ sự. Đây là nơi mà bạn - như một hành tinh, thức dậy từ giấc mơ mà nghĩ rằng bạn cô đơn. Rằng bạn là tất cả những gì. Trái Đất của bạn đang tiến hóa. Bạn đang tiến hóa. Mọi tầm mắt đều đặt lên Trái Đất lúc này. Đây là đại sự. Nhiều người đã tranh đấu để ở đây. Ngay cả những đứa trẻ đi vào, thậm chí chỉ vài giờ. Tất cả các bạn sẽ mang nó - huy hiệu cho việc đã ở đây.

D: Dù chỉ trong vài giờ?

J: Đúng vậy. Đã ở trên hành tinh này vào thời điểm tiến hóa này. Chưa hành tinh nào từng tiến hóa theo cách này trước đây, đây là duy nhất. Nếu bạn sắp có một tùy chọn để đeo một sự nhận dạng của việc

đã từng ở trên một hành tinh mà sẽ được biết đến xuyên đa vũ trụ, ngay cả khi bạn chỉ ở đây vài giờ, bạn có thể nói, "Tôi đã ở trên Trái Đất vào thời điểm của sự tiến hóa." Tại sao không?

D: Đây có phải là cái mà tôi gọi là Trái Đất mới? (Vâng) Đó sẽ là một cái cũ và một cái mới, sau đó là sự chia tách. (Vâng.) Một số người sẽ không làm sự tiến hóa? (Vâng. Vâng) Tôi vẫn đang cố gắng hiểu điều đó.

J: Khái niệm này thật khó hiểu đối với nhiều người.

D: Tôi vẫn đang cố gắng làm rõ điều này cho bản thân mình, như thế tôi mới có thể giải thích nó cho người khác.

J: Được rồi. Chúng tôi sẽ cung cấp cho bạn mảnh ghép này. Đối với những người lựa chọn ở trong nghiệp, họ phải sống đâu đó ngoài kia. Vậy họ có ở lại với Trái Đất cũ không? Họ có được đưa tới một hành tinh nào đó ngoài kia không? Không, họ ở nơi mà họ đã tạo ra.

D: Tôi thấy. Và đó là những người sẽ không tiếp tục trong quá trình tiến hóa?

J: Không phải vào lúc này. Không. Sau cùng. Không phải vào lúc này. Nhưng điều đó sẽ rất khó khăn.

D: Thế thì Trái Đất cũ vẫn sẽ tiếp tục tồn tại?

J: Vâng. Chính là cái này.

D: Khi tiến hóa diễn ra, những người trong Trái Đất cũ có nhận thức được bất kỳ điều gì xảy ra không?

J: Được rồi. Chúng tôi sẽ đưa bạn trở lại thời Atlantis. Trong lịch sử của bạn, Atlantis đã có vài sự hủy diệt, và người ta nhận thức rằng những người khác đã chết.

D: Ý bạn là có nhiều hơn một sự hủy diệt?

J: Vâng. Có một Atlantis đã đi tiếp và tồn tại trong không gian và thời gian. Thế nên, từ quan điểm đó, Atlantis tồn tại trong một chiều kích khác. Như vậy, có những người trên Trái Đất cũ sẽ trải nghiệm nó bởi vì họ hoàn toàn tin vào nỗi sợ về cái chết, sự tàn phá và hủy diệt của Trái Đất - và họ sẽ ở đó. Trong tâm trí của họ, họ có thể nhận thức rằng tất cả các bạn đã chết hoặc đi mất, hoặc bất cứ cái gì. Cũng tương tự, bạn có thể nhận thức là họ đã đi mất, nhưng theo cách nào đó, sẽ có hai trải nghiệm. Vậy hãy nghĩ về điều này như thế. Sự hòa điệu để

tạo ra trải nghiệm này lớn hơn nhiều so với điều mà bất kỳ con người nào có thể cảm nhận được ở thời điểm này. Đây là một sự hòa điệu lớn, không chỉ xảy ra trên Trái Đất của bạn, còn với sự giúp đỡ của rất nhiều người. Rất nhiều. Và không có hành tinh nào khác đã làm điều này trước đây.

D: Tôi được cho biết là toàn vũ trụ đang theo dõi.

J: Không chỉ là vũ trụ. Thậm chí có những người từ các vũ trụ khác đang theo dõi.

D: Bởi vì họ nói điều này chưa từng xảy ra trước đó - cả hành tinh chuyển sang một chiều kích khác.

J: Không hề. Chưa từng. Cũng hãy nhìn vào thực tế rằng - như một ý thức, bạn thấy bản thân mình giống như là tách biệt. Ý thức trên hành tinh này được tạo ra theo một cách độc nhất để có thể trải nghiệm bản thân như là tách biệt. Hầu hết các chủng tộc khác không cảm thấy điều đó. Bất kể ở đâu, họ cũng không trải nghiệm bản thân mình tách biệt khỏi Nguồn của họ. Hành tinh của bạn thì có.

D: Vậy những người thuộc hội đồng hoặc làm việc trên tàu vũ trụ đều biết Nguồn của họ, cũng biết họ đến từ đâu?

J: Tất nhiên. Và họ yêu nhân loại. Bạn thậm chí không biết bạn đã làm những gì. Họ nhận ra rằng tuy có những hành vi nguyên thủy xảy ra trên hành tinh, nhưng để đạt đến mức độ bạn có hiện giờ là dựa trên những hạn chế mà bạn phải làm việc ở trong đó. Đáng ngạc nhiên. Dung tích của bạn để yêu là thâm sâu. Dung tích sợ hãi của bạn là thâm sâu. Đó là sức mạnh của sự kiểm soát mà khiến mọi người gặp rắc rối. Được cấp dưỡng bởi sự sợ hãi.

D: Tôi biết Trái Đất được tạo ra với tự do ý chí. Nhưng nó cũng được tạo ra với ý tưởng không biết nó là một phần của Nguồn?

J: Vâng. Đó là một cấu trúc thú vị của ý thức, trong đó nó có trải nghiệm bản thân nó như là tách biệt. Nơi nào khác có thể tăng trưởng nhiều hơn tình trạng mà bạn thực sự thấy mình như là tách biệt với Nguồn của bạn?

D: Nhưng bạn nói các chủng tộc khác biết rằng họ đều là các phần của Nguồn.

J: Vâng, họ biết. Vậy nên, trên Trái Đất có thể tăng trưởng linh hồn nhiều hơn? Phải.

D: Nếu chúng ta nghĩ rằng chúng ta đơn độc, và sau đó phải tự mình khám phá tất cả điều này.

J: Vâng. Họ phải khám phá sự thật về họ là ai trên chính họ. Đúng vậy.

D: Không có gì khác giúp họ. Tôi có thể thấy được ý của bạn.

J: Bạn có mặt độ ở đây. Bạn có vẻ đẹp. Bạn có giác quan. Bạn có nhiều điều phải làm tiếp ở đây, nhưng bạn cũng có sự vô minh. Hãy nhìn nơi bạn đang ở.

D: Có nhiều buổi mà người ta được quay lại Nguồn. Họ nhìn thấy nó đẹp như thế nào, và họ không muốn rời nó một lần nữa.

J: Khi bạn kết nối với Nguồn, đó là trải nghiệm đẹp nhất. Vậy câu hỏi của bạn là gì? Có phải những buổi đó xảy ra để họ kết nối với Nguồn?

D: Vâng. Tại sao nó xảy ra? Như vậy, họ sẽ biết nó giống như thế nào, hoặc để nhắc nhở họ hay...?

J: Đối với những người cần có kinh nghiệm đó, vâng. Đối với một số người, nó sẽ là quá vĩ đại, và họ sẽ không muốn sống tiếp nữa. Họ sẽ sớm rời bỏ nhân thể. Nó khác nhau đối với mỗi người trong các bạn - Những điều mà mỗi người có thể và không thể trải nghiệm đều khác nhau, cũng như những gì nó sẽ kích hoạt bên trong tiềm thức của họ, bởi vì mỗi một người các bạn là một dấu vân tay mang tính cá nhân và độc nhất trên hành tinh này. Không có hai người nào thực sự giống y như nhau. Ngắm lại xem ưu thế của việc đó tài hoa cỡ nào. Hãy ngắm vẻ đẹp và sự kỳ diệu của điều đó. Có rất nhiều người trong các bạn, những cuộc sống khác bây giờ, đang làm việc ở bên kia, tất cả đều tham gia vào việc này. Bạn không bao giờ cô đơn, bất kỳ ai trong các bạn.

D: Chúng ta phải tái khám phá ra nơi từ đó chúng ta đến và tại sao chúng ta lại ở đây. Nhưng có một câu hỏi mà mọi người đã hỏi tôi, và tôi nghĩ bạn đã trả lời một phần. Nếu một số người được đem đi và một số bị bỏ lại phía sau, có phải những người tiếp tục đến thế giới mới sẽ nhận thấy các thành viên khác trong gia đình họ đã đi mất rồi

không? Đây là vài thứ mà tôi vẫn đang cố gắng làm rõ, theo cách nghĩ của chúng tôi. Tôi phải có khả năng giải thích nó cho mọi người.

J: Chúng tôi hiểu. Chúng tôi hiểu. Chúng tôi hiểu. Chúng tôi sẽ giải thích cho bạn. Chúng tôi hy vọng điều này sẽ có ích. Vài người sẽ bắt đầu biến khỏi cuộc sống của những người khác. Họ sẽ bắt đầu để ý thấy những người đó biến đi. Khá nhanh, bây giờ. Nói cách khác, con người, thành viên gia đình, bất cứ ai họ đã từng khẳng khít, chỉ đang bỏ đi, biến mất. Tất cả sẽ xảy ra qua một đêm. Vì vậy, vào thời điểm sự chuyển đổi xảy ra, một số người này đã biến khỏi cuộc sống của những người khác, sẽ tách biệt. Sẽ chỉ biến mất. Không ở xung quanh. Vì vậy, và cứ như vậy chuyển qua đây, rời thị trấn, đã làm điều này. Bạn hiểu không?

D: Vâng, nhưng chúng ta có thể đến cảnh sát và tìm cách tìm người, hoặc...

J: Nó sẽ không xảy ra theo cách đó. Họ sẽ chuyển đi, một cái gì đó xảy ra, cách xa ra, xa ra, xa ra. Vào lúc nó thực sự xảy ra, khoảng cách sẽ ở đó. Gần đây có người nào đã biến khỏi cuộc sống của bạn không?

D: Vâng. Tất nhiên, chúng tôi luôn có thể liên lạc với họ nếu cần.

J: Nhưng bạn sẽ không làm vậy. Đó là quan điểm của chúng tôi. Bạn sẽ không liên lạc với họ. Nó sẽ chỉ là một sự biến đi tự nhiên. Các tần số và rung động sẽ không còn phù hợp, do đó họ sẽ biến khỏi tâm trí của bạn. Sẽ không cảm thấy cần liên lạc nữa.

D: Và điều này có nghĩa là hoặc họ đang ở với Trái Đất cũ, hoặc họ đang tiếp tục với một Trái Đất mới?

J: Trong một số trường hợp, có những người đã rời đi sớm và đang làm việc ở phía bên kia màn che. Bạn biết điều đó. Nhưng một vài trong số những người mà biến mất, sau một thời gian, bạn nghĩ, "Tôi tự hỏi điều gì đã xảy ra với người này?" Nhưng bạn không có nhu cầu liên lạc với họ như bình thường. Bạn không có động lực thúc đẩy, "Ồ, tôi quan tâm, tôi phải gọi. Tôi phải liên lạc được." Điều này bất đồng. Bạn thấy rằng bạn chỉ là không có nhu cầu để kết nối với họ nữa. Nó chỉ rời bỏ đi. Bạn quên.

D: Tôi được cho biết rằng ban đầu, những người bước vào thế giới mới sẽ có thân thể vật lý. Vì vậy, chúng ta sẽ không biết khi nào mình thật sự thực hiện sự chuyển đổi, sự tách biệt. Đúng không?

J: Có lẽ là một mô tả quá đơn giản. Đối với những người trong số các bạn đã đến để làm cầu nối... chúng tôi sẽ giải thích theo cách này. Khi bạn làm công việc của mình, bạn tạo điều kiện. Bạn giúp mọi người thức tỉnh, khai mở nhiều hơn về việc họ là ai. Để nâng cao rung động và tần số của họ, để có thể cộng hưởng ở tần suất cao hơn, như vậy họ có thể thực hiện chuyển đổi. Điều đó có ý nghĩa đối với bạn không?

D: Vâng. Đó là những gì tôi đang cố gắng để giúp mọi người làm.

J: Chính xác, những gì bạn đang giúp mọi người làm. Vâng. Nó sẽ xảy ra. Nó sẽ không xảy ra theo cách mà mọi người nghĩ - cái kiểu mà sẽ có một thảm họa hoặc chuyện này hay chuyện khác hoặc chuyện kia. Không. Nó sẽ chỉ giống như bạn thức dậy vào một buổi sáng, bạn nghĩ rằng mọi thứ đều bình thường, bạn tiếp tục sinh hoạt, và bạn sẽ ở đó. Bạn sẽ nhận thấy sự khác biệt về cộng hưởng, nhưng bạn sẽ ở đó vì cộng hưởng của bạn ngày càng tăng lên, như nó là. Và vì vậy, đột nhiên, một ngày nào đó, bạn sẽ đạt đến tần suất tiên quyết để đưa bạn đi từ đây đến đó. Hãy giải thích nó theo cách này. Nếu hiện tại có một người từ thế kỷ 18 đến và nhìn thấy bạn, bạn sẽ phát sáng đối với họ. Bạn đã đạt đến tần suất mà có thể phát sáng đối với hình thể nhân loại, ví dụ, thế kỷ

18. Vì vậy, về bản chất, tần suất của bạn đang tăng lên.

Nhận xét: Đây có phải là một trong những lý do khi John và những người khác đến thăm Nostradamus (ba quyển Conversations with Nostradamus), ông ta đã thấy họ như những tinh thần năng lượng phát sáng của tương lai? Có phải vì họ thực sự rung động ở tần số nhanh hơn khiến họ phát sáng? Đó là một điều đáng suy nghĩ.

J: Đó là lý do bạn là cầu nối giúp người khác tăng tần suất để họ có thể chuyển đổi. Và bạn tăng tần số nhiều người càng nhanh, họ càng kích hoạt những người khác bằng tần số và rung động của họ. Vì vậy, những gì bạn đang làm là kích hoạt càng lúc càng nhiều người trên hành tinh, những người sẽ kích hoạt người khác, làm tăng tần số hành tinh. Bạn hiểu không? Đó là toàn bộ những chu kỳ. Thứ này ảnh hưởng đến thứ kia. Bạn có những người đến Trái Đất và không phải làm bất cứ điều gì, họ chỉ là những người kích hoạt tuyệt đối. Trường năng lượng của họ kích hoạt tất cả những người khác. [Xem ví dụ trong cuốn sách này] Bạn có những người đang làm việc rất chăm chỉ

và siêng năng, giống như các đài phát thanh. Họ phát sóng trên hành tinh, giống như một tín hiệu vi sóng.

D: Điều này có ý nghĩa với tôi. Đây là lý do tại sao tôi đã nói tuổi tác sẽ không tạo ra sự khác biệt.

J: Đúng vậy.

D: Chúng ta sẽ hoạt động ở một tầng thứ khác, rung động khác.

J: Rung động khác, tần suất khác.

D: Đây là cách một số chủng tộc khác (ET, alien) hoạt động phải không?

J: Vâng. Họ có tuổi ở một mức hoàn toàn khác. Mục tiêu của con người là kéo dài tuổi thọ hơn. Càng dài thêm nữa. Cũng như tạo ra một cây cầu của sự hiểu biết. Và nếu bạn bắt đầu với sức khỏe, bạn có thể chạm tới mọi người một cách không xâm lăng, không đe dọa.

D: Trong thế giới mới nơi tuổi tác không là vấn đề, cơ thể cuối cùng có chết không? Theo cách chúng ta ngẫm về nó trên Trái Đất bây giờ, trong thực tại của chúng ta.

J: Một số người trong các bạn sẽ có tùy chọn không chết. Chỉ cần thực hiện quá trình chuyển tiếp của bạn, chỉ băng qua. Nhưng không phải tất cả mọi người đều sẽ đồng thời ở tại cùng một tần số chính xác. Nhớ lấy.

D: Vâng. Tôi đã nghĩ có lẽ cơ thể sẽ đạt được đến ngưỡng mà nó có thể duy trì cho đến khi linh hồn đã sẵn sàng để đi.

J: Đúng vậy. Nhưng không phải cho tất cả mọi người. Nếu có nhiều người thực hiện quá trình chuyển đổi này, và giả dụ tần số phải là khoảng 44.000 chu kỳ/giây để thực hiện chuyển đổi tần số, thì không phải tất cả mọi người đều sẽ ở trong sự chuyển đổi tần số đó cùng một lúc. Bạn sẽ có các biến số khác nhau trong sự chuyển đổi tần số. Trong các bạn vẫn sẽ có những người đang ở ngay trước giới tuyến, ở ngay trên rìa, thậm chí ở phía bên kia. Hoặc thậm chí trong thế giới mới. Bạn hiểu không? Bởi vì luôn luôn sẽ vậy. Bởi vì luôn có mọi cấp độ. Mỗi chủng tộc luôn có những người ngoài đó trên mép rìa. Một chút xa hơn, đi xa hơn một chút vì đó là sự tiến hóa.

D: Tôi nghĩ đó sẽ thế. Chúng ta có nhiều thời gian hơn để thực hiện công việc của mình và để giúp cho mọi người.

J: Tất nhiên.

D: Chúng ta sẽ không phải lo lắng về những hạn chế của cơ thể.

J:Ồ, những giới hạn của cơ thể. Không, nhìn vào toàn thể của bạn. Bạn đã thay đổi. Bạn đang trải qua những thay đổi tế bào. Họ đang thực hiện các điều chỉnh cho bạn.

D: Tôi được bảo rằng họ đã làm nó cho tôi.

J: Vâng, đúng vậy. (Cười) Bởi vì bạn là người phát ngôn, một lần nữa, một cây cầu, còn ai càng quan trọng để nhìn tốt hơn bạn?

D: Tôi đoán. Vâng, nếu tôi nghe nó từ đủ người, có lẽ tôi sẽ tin tưởng.

J: Bạn cần tin điều đó.

D: Tôi cũng được cho biết không phải tất cả mọi người sẽ thực hiện chuyển đổi vào thế giới mới.

J: Điều này đúng. Khi Trái Đất sắp thực hiện chuyển đổi, có một ý tưởng rằng nhiều linh hồn được cho phép vào để trải nghiệm bởi vì, như bạn nói, bạn trải nghiệm nhiều thứ trong sự tăng trưởng của bạn như một linh hồn. Và như vậy, đã có rất nhiều người, hãy nói là - những người mới bắt đầu (beginners) tiến vào hành tinh này. Đôi khi một lớp học có học sinh tiến bộ sẽ có thể hữu ích. Như các bạn đã biết, những trường học ở các nước cũ? (Vâng) Như vậy, trong cùng một phòng học, bạn có thể có các học sinh ở mọi cấp độ, và tất cả đều được hưởng lợi từ điều đó. Nhưng cuối cùng sẽ tới một thời điểm mà học sinh cần tiến tới. Điều đó có nghĩa là những người bị rớt lại phía sau sẽ phải tìm ra hành tinh của chính họ. Họ sẽ được đưa vào các trường học khác, những nơi khác.

D: Tôi luôn nghĩ việc bỏ họ lại nghe có vẻ tàn nhẫn.

J:Ồ, không. Họ sẽ không bị bỏ lại. Họ sẽ được đưa đến một nơi mà họ có thể tăng trưởng.

D: Đó cũng là cách hiểu của tôi. Nó sẽ giống như một sự chia tách.

J: Tự nhiên hơn. Giống như khi bạn rời khỏi cơ thể, bạn đi đến một chiều kích khác, tăng trưởng trong chiều kích đó, và bạn có thể đến trong một cơ thể khác ở đây hoặc không. Bạn có thể đi đâu đó khác. Và nếu toàn bộ Vũ trụ là một thân thể, sẽ có rất rất nhiều thiên hà và hành tinh mà họ có thể tới.

Thông tin thêm về cách mà cơ thể và toàn thể giới chúng ta sẽ trải qua quá trình chuyển đổi chiều kích mà không bị những người không thực hiện chuyển đổi hoặc thay đổi xung quanh phát hiện:

“Cơ thể chúng ta và mọi thứ xung quanh chúng ta đang gia tăng tốc độ rung động của chúng đồng thời điều chỉnh theo tần số mới. Mỗi tế bào của cơ thể bắt đầu rung động với tốc độ nhanh đến mức nó biến thành ánh sáng. Khi điều này bắt đầu, thân nhiệt tăng và cơ thể bắt đầu hừng sáng. Khi mỗi tế bào rung động ở tốc độ rất cao, bạn sẽ biến mất khỏi tầm nhìn bình thường và di chuyển vào một thực tại chiều kích cao hơn. Điều này là do cơ thể đã di chuyển vào trong một rung động vượt lên 3D và hiện đang rung động ở một tầng thứ chiều kích cao hơn nhiều. Điều này có nghĩa là bạn sẽ không trải qua quá trình tử vong, vì bạn sau đó sẽ có một Thân Thể Ánh Sáng. Bạn sẽ không lão hóa, và sẽ bước vào thực tại chiều kích tiếp theo. Sau đó, bạn có thể truy cập vào giai đoạn tiếp theo của tiến hóa tâm linh.”

“Họ” nhấn mạnh chuyện này từng xảy ra với một số cá nhân và các nhóm nhỏ xuyên suốt trong thời gian. Nhưng điều làm cho nó trở nên độc đáo hiện giờ, đó là lần đầu tiên toàn bộ hành tinh sẽ chuyển sang một chiều kích khác. Đây sẽ là Trái Đất mới và thế giới mới. Điều này được mô tả trong Kinh thánh như thiên đường mới và Trái Đất mới. Những người chưa sẵn sàng sẽ bị bỏ lại (như trong Kinh thánh) để tiếp tục sống trong nghiệp của mình. Họ thậm chí sẽ không nhận thức được bất cứ điều gì đã xảy ra. Những người chưa giác ngộ sẽ phải trở về một hành tinh đậm đặc hơn vẫn còn dính đến tiêu cực, để làm xong nghiệp còn lại của mình. Họ sẽ không được phép đến “Trái Đất mới” vì rung động của họ sẽ không phù hợp.

Trái Đất là một sinh mệnh sống. Cô ấy tiến hóa như chúng ta, dù ở mức chậm hơn nhiều. Cô ấy đang chuẩn bị chuyển sang hiện thân tiếp theo của mình, điều này sẽ xảy ra khi cô ấy tăng rung động và tần số để đưa cô ấy vào một chiều kích cao hơn khác. Cô ấy đã dung thứ con người sống trên mình từ lúc khởi đầu, dù chúng ta có theo cùng hay không thì cũng không phải chuyện quan trọng đối với cô ấy. Cô ấy đang di chuyển bất chấp, nếu chúng ta chọn đi, đó là quyết định của chúng ta. Chúng ta đã tạo ra nhiều phiền toái đến nỗi cô ấy không muốn chúng ta đi cùng mình. Chúng ta giống như bọ chét trên một

con chó, hiển nhiên chúng ta đã gây ra thiệt hại và khổ đau to lớn cho hành tinh xinh đẹp này. Cho nên nếu muốn đi cùng cô ấy trong cuộc phiêu lưu tiếp theo này, thì chúng ta phải thay đổi bản thân. Tần số và rung động của chúng ta phải được nâng lên, hoặc chúng ta sẽ bị bỏ lại.

Cách đây vài năm, tôi đã tham dự hội thảo với Annie Kirkwood - tác giả của *Mary's Message to the World*. Cô ấy nói về một viễn cảnh mà có vẻ là miêu tả sự tiến hóa của Trái Đất mới. Cô ấy nhìn thấy Trái Đất từ bên ngoài không gian, sau đó nó bắt đầu trông giống như hai Trái Đất, cái này chồng lên cái kia. Có rất ít đường sáng lóe lên đi giữa cả hai Trái Đất. Rồi khi nhìn vào, cô ấy thấy nó bắt đầu tách ra - theo cách tế bào phân chia để tạo ra tế bào khác. Mỗi Trái Đất đi theo một hướng khác nhau. Trên một Trái Đất này, cô ấy và những người khác đang hét lên, "Vâng, vâng, nó thực sự đã xảy ra! Chúng ta đã làm được! Chúng ta thực sự là một Trái Đất mới!" Và trên Trái Đất kia, cô ấy nghe tiếng chị gái mình: "Con nhỏ đó thật điên rồ! Nó đã ở ngoài đó nói với mọi người những thứ điên rồ kia. Và không có gì xảy ra hết cả! Nó chết rồi!" Cho nên, có vẻ như khi sự kiện cuối cùng xảy ra, sẽ có một số người thậm chí còn không biết cái gì đã xảy ra. Đây sẽ là sự chia tách những người đi cùng Trái Đất mới và những người bị bỏ lại đằng sau trên Trái Đất cũ vẫn chìm ngập trong tiêu cực.

Về sau trong một buổi giảng tôi đã giải thích về viễn cảnh đó, sau đó một người đàn ông đến gần tôi. Ông ấy nói, "Tôi muốn bạn biết tôi là một doanh nhân. Tôi thường không có trải nghiệm mà mình không thể giải thích hợp lý. Nhưng bất cứ khi nào bạn mô tả về hai Trái Đất tách khỏi nhau, thính phòng này đột nhiên biến mất, và tôi thấy mình ở ngoài không gian. Khi tôi nhìn vào, tôi thấy nó xảy ra theo đúng cách bạn mô tả." Ông ta nói cảnh này vẫn còn rất sống động trong đầu mình. Ông ấy về nhà và tạo ra bức vẽ dưới đây trên máy tính của mình, cũng cho phép sử dụng nó trong cuốn sách này. Màu sắc ấn tượng hơn nhiều, nhưng Trái Đất mới là quả cầu phát sáng trên Trái Đất cũ.

Trong một buổi giảng ở Chicago năm 2006, tôi đã thảo luận về sự tiến hóa của Trái Đất mới, cũng miêu tả viễn cảnh mà Annie Kirkwood đã thấy về việc một Trái Đất chia thành hai Trái Đất. Làm thế nào mà, khi một cái chia thành hai cái tách biệt, người trên mỗi cái sẽ không nhận thức được điều gì đang xảy ra ở cái bên kia. Những người đã nâng tần số và rung động của họ lên sẽ thăng vào Trái Đất mới khi nó tiến hóa và nâng lên thành một chiều kích khác - vì thế, trở nên vô hình với những người “bị bỏ lại phía sau.” Vài thứ về khái niệm này đã khiến tôi phiền não. Tôi luôn muốn có câu trả lời - tôi đoán là bởi sự tò mò vĩ đại của mình. Tôi cảm thấy có những khoảng trống hoặc lỗ hổng cần phải lấp vào. Những mảnh cần được giải thích. Một khán giả nào đó đã đặt câu hỏi: làm thế nào mà những người trên Trái Đất này không nhận thức được điều gì đang xảy ra với Trái Đất kia. Đột nhiên tôi có một sự tiết lộ. Một ý nghĩ đến với tôi mà đó có thể là tia sáng của một lời giải thích dễ hiểu. Tin vào tia sáng của trực giác và kiến thức luôn luôn là khôn ngoan, vì chúng thường đến từ người hướng dẫn của chúng ta. Trong trường hợp này, nó có thể cũng đến từ cái nguồn đã cung cấp tất cả thông tin cho tôi thông qua các thân chủ. Tôi đột nhiên nói, “Một lời giải thích khả thi vừa đến với tôi.”

Trước đó trong buổi giảng, tôi đã nói ngắn gọn về lý thuyết các vũ trụ song song và cuộc sống được tạo ra bởi những suy nghĩ và quyết định của chúng ta. Trong *Convoluted Universe 1*, tôi đã viết về một lý thuyết mình chưa bao giờ nghe đến, cũng từng khiến tôi đau đầu khi cố hiểu. Tóm lại nó nói rằng: Bất cứ khi nào một cá nhân phải đưa ra quyết định, họ thường có nhiều sự lựa chọn. Đây là điều mà tôi gọi là “Đến giao lộ.” Họ phải quyết định đi theo đường kia hay đường này. Đó có thể là quyết định về một cuộc hôn nhân, một sự ly dị, một việc làm hay bất cứ thứ gì. Họ cân nhắc mỗi lựa chọn và đưa rất nhiều năng lượng vào việc quyết định đi đường nào. Sau đó họ đưa ra quyết định.

Chúng ta đã trải nghiệm những “giao lộ” này. Chúng ta biết nếu trước kia chọn một con đường khác, cuộc sống của chúng ta sẽ khác biệt hoàn toàn. Chúng ta đã quyết định đi theo một hướng. Nhưng điều gì xảy ra với năng lượng mà chúng ta đã gửi vào quyết định không được chọn kia? Nó cũng trở thành hiện thực! Một vũ trụ hay chiều kích khác ngay lập tức được tạo ra để hiện thực hóa một thực tại! Một vũ trụ hoặc chiều kích khác được tạo ra ngay lập tức để hiện thực hóa quyết định đó, và một cái “bạn” khác cũng được tạo ra để trở thành người chơi trong kịch bản đó.

Đây là lời giải thích đơn giản vì nó không chỉ xảy ra khi chúng ta phải đối mặt với những quyết định quan trọng. Nó có thể xảy ra mỗi khi chúng ta phải đối mặt với sự lựa chọn, dù lớn hay nhỏ. Mỗi lần chúng ta đưa ra quyết định, một vũ trụ hoặc chiều kích khác sẽ được tạo ra ngay lập tức để sự lựa chọn khác kia có thể trở thành hiện thực, và một cái “bạn” khác tách ra để đóng vai phần đó. Tất cả đều thực giống như cuộc sống hiện tại chúng ta tập trung vào. Chúng ta không nhận thức được những phần khác của mình, và nó là sự khôn ngoan mà chúng ta không có. Tâm trí con người chúng ta không bao giờ có thể xử lý tất cả. Tôi được cho biết vấn đề không phải là ở não, mà là ở tâm trí. Đơn giản là không có khái niệm nào trong tâm trí con người để cho phép chúng ta hiểu được toàn bộ sự phức tạp của nó. Đó là lý do tại sao chúng ta sẽ không bao giờ được phép có toàn bộ những câu trả lời. Chúng ta không có cách nào có thể hiểu được. Vì vậy, họ (trong sự khôn ngoan của họ) chọn những mảnh nhỏ trao cho chúng ta trong suốt thời gian thức tỉnh, nên chúng ta sẽ có một số thông tin mở rộng. Và khi tâm trí của chúng ta mở rộng để bao hàm những ý tưởng và lý thuyết mới, họ sẽ cho chúng ta thêm vài miếng nhỏ. Cá nhân tôi rất biết ơn những mảnh và miếng tôi đang được đưa cho. Nó cho thấy tâm trí chúng ta đang thức tỉnh. Đây là cách duy nhất chúng ta có thể xử lý khái niệm về chuyện Trái Đất chúng ta đang thay đổi tần số và rung động để chuyển vào một chiều kích khác. Thông tin mà tôi nhận được bây giờ - nếu là tôi của hơn ba mươi năm trước lúc bắt đầu công việc, sẽ không thể hiểu nổi. Vì vậy, tôi biết tôi đã tăng trưởng, và tôi có thể thấy điều đó phản ánh trong những cuốn sách mà tôi đã viết trong những năm này.

Sự tiết lộ đến với tôi trong suốt bài diễn thuyết ở Chicago có lẽ là lý do khiến mọi người trên mỗi Trái Đất không nhận thức được lẫn nhau và điều gì đang xảy ra - đó có thể là tương tự như khái niệm tạo ra các vũ trụ và chiều kích song song. Chỉ là trên một quy mô lớn hơn nhiều. Nếu chúng ta không nhận thức được những phần khác của chính chúng ta đang hiện thực hóa những quyết định khác mà chúng ta đã tạo ra bởi năng lượng mà chúng ta từng tập trung vào chúng, thì những người trên cả hai Trái Đất đều sẽ không biết gì về nhau. Mỗi Trái Đất sẽ đi theo hướng mà Trái Đất kia không nhận thức được. Một Trái Đất sẽ đi theo hướng của một quyết định hoặc lựa chọn, và Trái Đất kia sẽ đi theo hướng còn lại. Mỗi cái hiện thực hóa một quyết định so le. Điều này tùy thuộc vào con người trên Trái Đất vào thời điểm hiện tại để mỗi người đưa ra quyết định cá nhân về con đường mà họ muốn đi theo. Năng lượng đang hiện diện và trở nên mạnh mẽ hơn. Nó ảnh hưởng đến cơ thể chúng ta. Tần số và rung động của chúng ta đang được thay đổi. Nhưng tôi tin đó vẫn còn tùy thuộc vào chúng ta - những gì chúng ta quyết định, Trái Đất mà chúng ta theo đuổi bởi tự do ý chí của mình. Sự khác biệt chủ yếu ở đây là "họ" nói điều này chưa từng xảy ra trên quy mô lớn như vậy trước đó. Trong lịch sử vũ trụ chưa từng có trường hợp nào toàn bộ hành tinh thay đổi tần số và rung động của nó để chuyển sang chiều kích khác. Đó là lý do tại sao nó được nói là show vĩ đại nhất trong vũ trụ, và mọi người từ nhiều thiên hà và chiều kích khác nhau đang nhìn xem điều gì sắp sửa xảy ra. Chúng ta sẽ có thể làm được chứ? Liệu chúng ta có thể kéo nó bật ra không?

Xe lửa rời ga, đưa chúng ta đến một cuộc phiêu lưu tuyệt vời mà chưa bao giờ được trải nghiệm ở quy mô này trước đây. Nó tùy thuộc vào mỗi cá nhân - liệu họ sẽ lên tàu hay cứ đứng trên bậc. Những tình nguyện viên mà đã hoàn thành mục đích của mình đã sẵn sàng để đi "về nhà." Tất cả trên tàu!! Và hãy nhớ, bạn không bao giờ cô đơn.

TRANG TÁC GIẢ

Dolores Cannon sinh năm 1931 tại St. Louis, Missouri, là một nhà thôi miên hồi quy và nghiên cứu tâm linh ghi lại kiến thức “đã mất”. Bà được giáo dục và sống ở St. Louis cho đến khi kết hôn năm 1951 với một hải quân. Bà đã dành 20 năm tiếp theo để đi khắp thế giới như một người vợ điển hình của hải quân đồng thời chăm sóc gia đình mình. Năm 1970 chồng bà được giải ngũ và trở thành một thương binh, họ đã nghỉ hưu ở vùng đồi Arkansas. Sau đó, bà khởi đầu sự nghiệp viết lách của mình và bắt đầu gửi các bài viết cho nhiều tạp chí và tờ báo. Bà can dự vào thôi miên từ năm 1968, đọc quyền các liệu pháp tiền kiếp và công việc hồi quy từ năm 1979. Bà đã nghiên cứu các phương pháp thôi miên khác nhau, từ đó phát triển nên kỹ thuật độc đáo của bản thân để giúp lấy được thông tin hiệu quả nhất từ thân chủ của mình. Dolores hiện đang dạy kỹ thuật thôi miên độc nhất của mình trên toàn thế giới.

Năm 1986, bà mở rộng các cuộc điều tra của mình vào lĩnh vực UFO, và đã thực hiện các nghiên cứu tại chỗ về nghi vấn UFO hạ cánh đồng thời điều tra Những Vòng Tròn Lúa Mì ở nước Anh. Phần lớn công việc của bà trong lĩnh vực này là tích lũy bằng chứng từ những người hoài nghi là bị bắt cóc thông qua việc thôi miên.

Dolores là một diễn giả quốc tế, người từng giảng dạy ở tất cả các lục địa trên thế giới. Mười lăm cuốn sách của bà được dịch sang hai mươi ngôn ngữ. Bà đã nói chuyện với các khán thính giả trên đài phát

thanh và truyền hình trên toàn thế giới. Các bài viết về/bởi Dolores đã xuất hiện trên nhiều tạp chí và báo chí Hoa Kỳ và quốc tế. Dolores là người Mỹ đồng thời là người nước ngoài đầu tiên nhận được giải thưởng "Orpheus" ở Bungary, cho sự tiến bộ cao nhất trong nghiên cứu hiện tượng tâm linh. Bà cũng nhận được giải Đóng góp nổi bật và Thành tựu trọn đời từ một số tổ chức thôi miên.

Dolores có một gia đình rất rộng lớn, những người giữ bà cân bằng vững chắc giữa thế giới "thực" của gia đình mình và thế giới "vô hình" trong công việc của bà.

Nếu bạn muốn liên lạc với Dolores về công việc của bà, các phiên làm việc cá nhân hoặc các lớp đào tạo của bà, vui lòng gửi đến địa chỉ sau. (Xin đính kèm bì thư trả lời đã dán sẵn tem và đề địa chỉ) Dolores Cannon, P.O. Box 754, Huntsville, AR, 72740, USA

Hoặc gửi email cho bà ấy tại decannon@msn.com hoặc qua Website của chúng tôi: www.ozarkmt.com

Bản dịch được đăng và chia sẻ trên <https://pearlcrystalblog.wordpress.com>